

Stříbrnělesklý halmochron

32. ročník

"Když se lidstvo nazuje do božích bot, všechno se pokříví."

Ryan Grandingová - "Časoběžník"

Jak se ukázalo, rok s karanténou se nám významně propсал i do našich soutěžních statistik. Porotci letos museli přečíst téměř 900 normostran textu, což je oproti dosavadnímu průměru téměř dvojnásobek. Objem hodnoceného textu vytrvale stoupá již osmým rokem, ještě v roce 2014 přitom stačilo přelouskat jen něco málo přes 200 stran.

S tím bohužel souvisí i negativní stránka věci. Tolik textu totiž spoustu potenciálních porotců odrazuje, zvláště, když zjistí, že některé práce se jen hemží hrubkami. Zrovna letos se stalo, že jeden z nově oslovených hodnotitelů chtěl po prvních deseti přečtených povídkách nelehký úděl vzdát. Naštěstí se tak nestalo a stav porotců tak zuby nehty držíme na čísle 7.

Přesto Vás prosím - v zájmu zachování současného počtu porotců a jejich duševního zdraví - pokud opravdu dobře neovládáte pravopis (nebo neumíte či odmítáte používat v textových editorech stejnojmennou funkci), nepouštějte se hned do delších prací, ale zkuste jazyk vypilovat na kratších vypointovaných příbězích. Pár chybek unikne každému (mě se to i v této krátké předmluvě stává téměř pravidelně), ale co je moc, je moc. Pro porotce není větší peklo, než se prokousávat desítkami stran pravopisných chyb, překlepů a špatně naformátovaného textu. To pak velmi odvádí

jejich pozornost od vnímání samotného obsahu a formy. Nehledě k tomu, že to v důsledku velmi sráží celkové hodnocení povídky.

A ještě jedno drobné postesknutí: nevím, jestli je dobrý nápad posílat nám do soutěže slohové práce žáků základní školy. Nejsme sice žádná Magnesia Litera, i tyto práce do soutěže přijmeme a subjektivně (a to prosím zdůrazňuji) zhodnotíme, ale školní slohovka nemá oproti jakkoliv ne/kvalitnímu pokusu o klasickou povídku téměř žádnou šanci na úspěch. Paní učitelky by proto měly zvážít, jestli pak konečné výsledky nemohou jejich žáky spíše demotivovat a odradit od psaní, i když to myslely dobře.

Delší předmluvu psát nebudu. Jednak mě má vlastní dcera demoralizovala prohlášením, že je stejně nikdo nečte (což doufám není Váš případ), za druhé Vám tu jako dáreček přinášíme obsáhlejší zpověď nás organizátorů a za třetí na Vás čeká obří porce vašeho vlastního soutěžního textu.

Blahopřeji tedy letošnímu vítězi Vojtěchu Žákovi, který zabodoval s povídkou "Babylon", všem ostatním děkuji za příspěvky, přízeň, shovívavost a trpělivost, přeji pevné zdraví, kupu nápadů, pěkné počtení a za rok snad opět na shledanou.

Petr Kaufner

**Výsledky 32. ročníku soutěže
O Stříbřitělesklý halmochron**

1	Žák Vojtěch	Babylon	215
2	Zicháčková Zuzana	Zloděj zlomku časoměru	172
3	Klepal Petr	Za bouřlivých nocí, za větrných dní	149
4	Raida Jakub	Bouřný sokol	117
5	Trnková Zuzana	Projd	115
6	Nazorej Josef	Zavátá zem	110
7	Svobodová Klára	Zametat a chránit	107
8	Selidah Jiří	Jen jeden pokus	104
9	Rajm Jan F.	Adolfův motýl	91
10	Parolek Jan	Lež dospělosti	89
11	Kučírková Tereza	Velká medvědice	85
12	Rakita Alexandr	Houby z vesmíru	82
12	Salcmanová Klára	Jedeme	82
14	Valášek Petr	Inky	80
15	Vozník Petr	Jazero	72
16	Rušeb Petr	Konspirační	70
17	Felcmanová Vítězslava	Kuchař	69
18	Boučková Martina	Dohoda	67
19	Stříbrná Renata	O namlouvacích rituálech pozemšťanů	64
20	Zelinová Anna	Časová komora	52
21	Fialová Marcela	Nikdy tě neopustím	50
22	Václavíček Jiří	Plán B	45
23	Bachroň Karel	Cizinec z minulosti	42
24	Francová Marta	Surga – kletba moře	37
25	Odehnalová Kateřina	Loutky času	32
26	Nell Kamil	LP 1775	27
27	Vernerová Alena	Amarok	22
27	Šťastný David	Jak vyplnit Austrálii	22
27	Dolejš Jáchym	Nemožný nález	22
30	Novák Martin	Doktor čas	20
31	Nerud Václav	Sféra	12
31	Plachtová Dorota	Amélie	12
33	Adèlo Dios	Transporty ze Sovích hor	10
33	Dobiášová Ester	Babiččiny koblížky	10
33	Jeřábková Radka	Vzpomínky na Barboru	10
33	Kočí Robert	Hodně blízké setkání	10
37	Bártová Barbora	Překvapivé setkání	0
37	Čapek Lukáš	Den, kdy zemřu	0
37	Čapek Lukáš	Planeta rozkoše	0
37	Čechura Jaroslav	Náramek ještěra	0
37	Holý Milan	Změněná minulost	0
37	Charvátová Jolana	Cestování v čase	0
37	Macková Kristýna	Cestování v čase	0
37	Macková Markéta	Doktor Pepek a cesta do Minulosti	0
37	Slabiková Karin	Záchrana Zeměkoule	0
37	Švejcarová Patricie	Posedlí minulostí	0
37	Tomeček Dominik	Stroj času	0
37	Trbušek Tomáš	Srpnová iluze	0
37	Vlášková Tereza	Spojka z budoucnosti	0

Pozdravme Pány času

Pro web Klub knihomolů vyzpovídal organizátory soutěže Dalibor Boubín.

Literární soutěž O stříbřitě lesklý Halmochron má za sebou více než tři desítky ročníků. Tím se řadí mezi nejdéle trvající akce tohoto druhu u nás. Svůj fantastikou nasycený život neodmyslitelně spojuje s plzeňským klubem Andromeda. Dnes si o ní budeme povídat se dvěma jejími dlouholetými organizátory: Petrem Kaufnerem a Lubomírem Záborským.

Stříbřitě lesklý Halmochron je literární cena, která navzdory svému věku (nebo možná právě díky němu) nepatří mezi masově popularizované soutěže. Přesto stále funguje. Vzpomenete si ještě na samotné počátky? Kde se ten nápad vzal, co vám během let přinesl a co vás naopak donutil obětovat?

Petr (P): V době, kdy se konal první ročník Halmochronu, jsem ještě neměl ani potuchy o tom, že u nás existuje organizované hnutí fanoušků fantastiky. To jsem objevil až v roce 1990 spolu s časopisem Ikarie, který mi padl do oka v nádražní trafice. V té době jsem sám začínal objevovat kouzlo psaní a právě v Ikarii se dočetl o první literární soutěži – Ceně Karla Čapka. Když jsem se pak o dva roky později se svojí povídkou probojoval mezi oceněné, vyhledal mě po vyhlášení výsledků sám Lubomír, zatahl na room party a u kolující lahve seznámil s dalšími členy Andromedy. Aniž bych to tušil, tou dobou už měl Halmochron za sebou pár ročníků, ale zároveň delší odmlku. Nějakou dobu už nevycházel ani klubový fanzin. Jako mladý a plný elánu jsem se tedy pustil nejprve do psaní textů pro fanzin. Jeho podstatnou část přitom tvořily povídky. Svých jsem neměl dostatek a po čase jsem vyčerpával i těch pár, které se mi podařilo vymámit od přátel z literárního Ason-klubu při městské knihovně v Plzni, jehož jsem byl zakládajícím členem ještě před namluvami s Andromedou. A tak jsem popíchl Lubomíra, zda by nechtěl klubovou soutěž obnovit. Nebyl proti a nakonec to jako hlavní organizátor vydržel až do 20. ročníku, po němž chtěl soutěž definitivně ukončit. S tak dlouhou tradicí by to ale byla škoda, a tak jsme se nakonec dohodli, že budeme pokračovat tak dlouho, dokud budou autoři posílat své povídky. Fanzin, kvůli kterému byla původně soutěž obnovena, sice časem opět přestal vycházet, ale soutěž přetrvala. Úsměvné je, že si Lubomír v době obnovení soutěže nepamatoval, kolik už proběhlo ročníků a tak pořadové číslo střelil od boku. Až u čtrnáctého ročníku jsme pak zjistili, že se nám někde zatoulal sedmý a tak jsme ho uspořádali dodatečně před patnáctým. Nicméně i s tím, že ročníky po sobě nejdou chronologicky, se musí u soutěže o cestování časem počítat. I když od té doby si raději vedu podrobnou statistiku.

Lubomír (L): Soutěž pořádal SFK Andromeda do roku 89. V revolučním kvasu jaksi chuť a elán skončily. Petr Kaufner přišel v roce 95 s nápadem soutěž obnovit a tak jsme se toho ve spolupráci s Městskou knihovnou ujali. Po pár letech spolupráce s Knihovnou skončila a tak jsme pokračovali dál. Mysleli jsme, že se pořádalo 7 ročníků, a tak jsme vyhlásili osmý. Až po letech jsem zjistil, že se pořádalo pouze 6 a tak jsme v roce 2003 po 14. vyhlásili vynechaný 7. ročník. Po dvacátém jsem organizaci předal Petrovi, který se toho zcela dobrovolně ujal, a já už zabezpečuji pouze technickou a finanční část.

I Halmochron se během svého dospívání a zrání vyvíjel. Začínal jako tematicky úzce zaměřená aktivita – už z názvu je patrné, že se mělo jednat o vše související s cestováním v čase. To už dnes tak bezvýhradně neplatí. Proč došlo k uvolnění a prospělo to nějak samotné soutěži?

P: K uvolnění došlo tak nějak samovolně. Většina autorů se ale i nadále snaží původně nastavená pravidla ctít. Navíc my, porotci, před přečtením příspěvků nevíme, o čem která povídka bude, a vyřazovat je dodatečně nám nepřijde vhodné. A pak, čím víc povídek, tím větší je pro autory konkurence. Při hodnocení ale samozřejmě přihlížíme i k tomu, zda se povídka drží požadovaného tématu, a pokud si dobře vybavují, mezi vítěznými povídkami ty o cestování v čase převažují.

L: Lidé propozice nečtou, a cestování v čase je pouze návodem jak získat lepší hodnocení. Musím tě opravit – soutěž nikdy nebyla jednotematická.

Navzdory téměř nulové propagaci Halmochron stále funguje. Čemu podle vás vděčí za svou životaschopnost?

P: Z pohledu pořadatele je na tuto otázku těžké odpovědět. Předpokládám, že je to zejména kvůli dlouhé tradici. Přeci jen historie soutěže sahá až do minulého tisíciletí a ta pořadová číslovka ročníku budí v autorech respekt (a nás pořadatele až děsí). Když něco funguje tak dlouho, tak je to dobrou reklamou samo o sobě. Přestože se nemůžeme měřit s jinými takřka profesionálními soutěžemi a vše děláme skoro na koleně, neutuchající zájem autorů nás nepřestává překvapovat a samozřejmě nás velice těší. No a pak, kdo by nechtěl mít ve sbírce Lubomírův originální Halmochron, že?

L: Každý kdo píše, chce vědět, jak se jeho dílo líbí nejenom jeho známým (i když možná někteří své spisovatelství před svými známými tají). Původně jsem zamýšlel, že budeme taková druhá liga, před tím, než autor pošle svá díla i do CKČ. (Cena Karla Čapka – hlavní literární soutěž ČS

fandomu). Bohužel do druhé ligy se dnes propadá i CKČ.

Halmochron nejspíš nerepresentujete jen vy dva. Kolik lidí se na jeho organizaci ještě podílí a v jakých rolích? Jak třeba získáváte ke spolupráci další členy poroty? A jak často se v hodnocení názorově zásadně rozcházejíte?

P: Duší projektu je jednoznačně nadále Lubomír. Kromě toho, že každoročně vyrábí nový prototyp Halmochronu pro vítěze, vytváří i diplomy a navrhuje grafickou podobu sborníku. Já mám na starost především komunikaci s autory, vyhodnocování výsledků a sborník jako takový. Luboš je kreativec, já úředník.

Se získáváním porotců je někdy potíž. Ne každému se chce číst hromada povídek, jejichž kvalita bývá, příznějme si, značně proměnlivá. Z mé statistiky také mimo jiné vyplývá, že čím hůř člověk píše, tím je povídka delší, což řadu potenciálních porotců odrazuje. Jednou už to dokonce došlo tak daleko, že jsem kolegovi scifistovi v práci vrazil začátkem května do ruky flešku s povídkami a se slovy: „Tady máš čtyřicet povídek z Halmíku, hodnocení potřebuji koncem července.“ A pak ho v srpnu denně otravoval tak dlouho, dokud neměl dočteno a ohodnoceno. Člověk zkrátka musí být přísný nejen na autory, ale také na porotce. Ale abych úroveň poroty nesnižoval, je třeba říci, že mezi porotci byla například i ex-ministryně spravedlnosti Daniela Kolářová, která se sama stala úspěšnou autorkou, nebo Jiřina Vorlová – dlouholetá koordinátorka naší nejprestižnější soutěže literární fantastiky – Ceny Karla Čapka. Momentálně má soutěž šest až osm porotců a co člověk, to názor. Nicméně na první šestici se více méně shodneme a na první místo porotci obvykle nominují maximálně tři různé povídky z celého balíku. Každoročně se ale také najde někdo, kdo se od hodnocení ostatních diametrálně liší. Nakonec však stejně rozhoduje bodový součet všech hodnocení.

L: Kromě nás dvou máme stabilní 2–3 porotce. Ostatní se snažím k porotcování nutit, ale léty zájem upadá.

Jaká ocenění čekají na vítěze a jak se v průběhu trvání soutěže vyvíjela?

P: Halmochron je již od dob svého vzniku klubová soutěž bez jakékoliv finanční podpory, takže autorům nemůžeme nabídnout ani honorář, ani hodnotné věcné ceny. O sponzorování ryze fanouškovské literární soutěže bohužel nikdo nestojí a poslední dobou už je problém sehnat od nakladatelů i knižní ceny. Takže zbývá jen Lubomírův originální a funkční Halmochron. Všichni účastníci dostávají pamětní diplom a sborník všech prací v elektronické podobě, v němž si mohou porovnat své literární kvality s ostatními soutěžícími, a ocenění navíc získají redukovaný sborník vítězných prací v tištěné podobě. Ten vydáváme v tak malém nákladu, že jeho vlastnictví se po čase bude jistě vyvažovat zlatem :o)

L: Kromě Stříbřitě lesklého halmochronu, pro prvních 5–6 tištěný sborník. Ještě do předloňska jsme měli i knižní odměny. (Aspoň ušetříme za poštovné – které vystoupalo do značné výše.)

A teď ta nejcitlivější otázka: co vaši soutěžící? Na rozdíl od mnohých jiných soutěží u vás zasílatelé své příspěvky neanonymizují. Jak často se setkáváte s účastníky, kteří se do Halmochronu vracejí? Míváte své favority v kladném i negativním slova smyslu? Vybavíte si někoho, kdo po účasti ve Stříbřitě lesklém Halmochronu přešel na profesionální spisovatelskou dráhu (nebo alespoň vydal knihu)?

P: Halmochron samozřejmě má okruh „věrných“, kteří posílají povídky téměř každoročně. Toto jádro se postupně rozrůstá, díky čemuž už několik let po sobě celkový počet účastníků stoupá. V loňském roce jsme se dostali téměř ke čtyřiceti účastníkům, což je úžasné číslo. Stejně tak každý z porotců má své „favority“ na obou koncích kvalitativní škály. Snažíme se ale být při hodnocení maximálně objektivní, a ani by nebylo fér tu prozrazovat konkrétní jména. Navíc kromě mě nikdo z porotců před odevzdáním hodnocení netuší, jak hodnotili ostatní, což rovněž zaručuje určitou míru objektivity. Velká jména se objevovala v soutěži zejména v jejich počátcích, to ale ještě nebyla tak velká, jako dnes. Dvojnásobnou vítězkou je třeba Vilma Kadlečková, která momentálně u čtenářů boduje se ságou Mycelium, majitelem Halmochronu je ale také Jaroslav Mostecký, Jan Vavříčka nebo Jan Kovanic, kteří rovněž mají na svém kontě vydanou knihu. A čtyřnásobný vítěz Petr Klepal by si nějakou tu vlastní knihu také zasloužil, pokud mi její vydání nějak neuniklo.

L: Anonymita nehraje žádnou roli – povídky nám zasílají většinou autoři, které neznám. Zasílají mi i autoři, které znám, prý pro mou radost – těm jsem to vysvětlil a už nám nezvyšují účast. Někteří autoři nám své povídky zasílají pravidelně. Znáš nějakého českého profesionálního spisovate-

le SF žánru? Knihu již vydala řada držitelů i nedržitelů – Kadlečková, Mostecký, Šochová, Rečková a mnoho dalších.

Pojďme se trochu vrátit v čase po zcela jiné linii. Prozraďte mi, jací byli malý Péta a malý Lubomír? Hltali jste každé písmenko? Byli jste od počátku zarputilí „scifisté“ nebo jste se nebáli ani jiných žánrů? Čím jste se chtěli v dospělosti stát?

P: Jako malý Pitřýsek jsem přesně nevěděl, čím bych se chtěl stát a myslím, že málokteré dítě to v útlém věku skutečně ví. Teprve když jsem na konci základní školy začal koketovat s psaným slovem, nesměle se ve mně rodila touha stát se spisovatelem. Jenže stát se opravdu dobrým spisovatelem je zatraceně velká dřina. Málokomu se to podaří a ani u mě to nedopadlo. Sem tam se sice nějaká povídka objevila v tisku, ale dnes už zůstal jen šuplík plný skic a synopsí, který jsem už dlouho neotevřel, protože se necítím na to, abych je zvládl napsat podle svých představ.

Se čtením to dopadlo trochu lépe. Přes nelehké začátky, kdy jsme já i mí rodiče bojovali s pedantskou soudružkou učitelkou, jsem se naučil číst relativně dobře. Býval jsem častým návštěvníkem knihovny a přečetl toho opravdu hodně. S fantastickým žánrem jsem se poprvé seznámil skrze Julese Vernea a H. G. Wellse a pokračoval přes Poea, Howarda, Lovcrafta, Bradburyho, Kinga, Neffa, Sapkowskiho, Pratchetta, Martina, Simmonse... Obecně mám sci-fi z fantastických žánrů nejraději, nicméně nebojím se ani jiných žánrů, například severských detektivek, životopisných románů, nebo poezie. Momentálně jedu na vlně Paola Bacigalupiho, jehož vize budoucnosti deštanté změnami klimatu, boji o vodu, nedostatkem surovin nebo nezodpovědnými genetikými manipulacemi plodin, se podle mého nejvíce blíží reálnému scénáři. Kdybych však měl vypíchnout jen jediného autora, který ční nade všemi, pak by se jím stal P. K. Dick. Stigmatem jeho děl je, že v nich dlouho vše funguje zdánlivě normálně, až fádně. Postupně se však v bezchybovém vnímání skutečnosti začínají objevovat stíny a trhliny, a než se nadějete, rozpadne se vám dosud bezpečná realita před očima. Jenom mám trošku obavu, že se to zrovna teď děje i nám.

L: Od mala jsem četl vše, co bylo v knihovně k máni. Takže Verne a Troska nemohli chybět. Ale definitivu pro mě znamenal Tunel do pozítří. Protože ale SF zase moc nevycházelo, tak mám za sebou Remarquu, Stendhala a další klasiky. Víceméně dělám to, co jsem si ve svých patnácti vysnil – Jadernou energetiku.

**Vyresetujeme ovládací panel Halmochronu a vrátíme se do současnosti. Jak moc vás literatura provází profesně i soukromě dnes? A nakonec: kam byste se ve skutečném Halmochronu chtěli vydat na první cestu? Pří-
Vojtěch Žák - Babylon**

padně kam už jste se v tom prototypu z osmdesátých let (na jehož vyrobení jsem se mimochodem osobně podílel) vydali?

P: Profesně mě literatura neprovází vůbec, pokud nepočítám obchodní korespondenci, čtení technických zpráv a komentářů k cenovým nabídkám. Svoje nesmělé literární pokusy jsem již zmiňoval. Momentálně mé spisovatelské ambice končí u rodinných cestopisů, které poctivě píšu již přes dvě desetiletí. Alespoň v tomto ohledu se autorská knihovnička úspěšně plní a mám zajištěné stálé čtenáře. Pokud bych měl k dispozici opravdu funkční halmochron, spíše než k cestování bych jej použil ke zpomalení plynoucího času, aby zbylo více prostoru na všechny velkolepé plány a koníčky. Protože na všechno, co by chtěl člověk stihnout, prostě jeden život nestačí. A pokud už bych se rozhodl cestovat? Jako snad každý malý kluk jsem miloval piráty a nejvíc anglického korzára Francise Drakea, který v roce 1588 i díky špatnému počasí a s pomocí zápalných lodí pomohl v kanálu La Manche zastavit neporazitelnou invazní Španělskou Armadu. Tehdy mi celkem unikaly historické souvislosti a teprve později mi došlo, o jak zásadní milník světových dějin se jednalo. Takže by mě hodně zajímalo, jak by to tehdy dopadlo, kdyby se bouře utišila, anglická flotila byla poražena a španělská Invkvizice vstoupila na půdu Albionu královny Alžběty. A jaké dopady by to mělo na náš dnešní svět.

L: Čtu pořád – dnes už nemám čas na nic jiného než na sci-fi a porotování Halmochronu a CKČ. Cestuji dost nerad a o cestování v čase raději čtu, než se toho osobně účastnit. Tak velký dobrodruh zase nejsem.

Děkuji za rozhovor.

25.1.2021

KLUBknihomolů.cz

„Bůh je mrtvý.“ – Nietzsche
 „Nietzsche je mrtvý.“ – Bůh
 „Bůh je táta.“ – Ježíš

„Komposte náš, jež dliš za boudou,
 posvěť se mrť tvá,
 přijď v zahradu tvou.
 Buď vůle tvá, jako v zahradě, tak i pod zahra-
 dou.
 Mrť svou vezdejší dej nám dnes.
 A ochraň nás od lopaty,
 ať jednou skončíme v kompostu
 a ne na kuchyňském stole.“
 – Modlitba zbožné karotky

„Vždyť lze myslet, že je něco, o čem není
 možné myslet, že to není. A to je větší než něco,
 o čem je možné myslet, že to není. Proto jestliže o
 tom, nad co nic většího nelze myslet, je možné
 myslet, že to není, pak to, nad co nic většího nel-
 ze myslet, není to, nad co nic většího nelze mys-
 let. Což je spor. To, nad co nic většího nelze mys-
 let, je tedy tak pravdivě, že ani není možné mys-
 let, že to není. A to jsi ty, Pane, náš Bože.“
 – Anselm z Canterbury

Prolog. Bůh přichází

Na počátku bylo slovo, to slovo bylo u mimo-
 zemské entity, to slovo bylo Bůh.

„Co máš s Bohem?“ zeptala se jí druhá mi-
 mozemská entita.

„Přemýšlej, kolik zmínek jsme o něm našli.
 Až příliš mnoho na to, abychom ho mohli brát
 na lehkou váhu.“

„Proč z něho dělat těžkou váhu? Je to jen
 neexistující koncept, který si vymysleli hlupáci
 neschopní porozumět světu.“

„Možná... a možná ne. Kolik už vzniklo knih,
 které rozebíraly otázku boží existence? Řada
 vědců byla schopná podat logické i matematic-
 ké důkazy, že Bůh skutečně je.“

„Logika i matematika jsou jenom nástroje
 porozumění. Vychází z premis. Pokud je pů-
 vodní premisa mylná, potom i matematika a
 logika trpí na úbytě.“

„Tímto argumentem můžeš odmítnout coko-
 liv – včetně mé existence – a nedokázat vůbec
 nic.“

„Pravda. Dobře, než se pustíš do výčtu ar-
 gumentů, prosím, ukoj moji zvědavost a pro-
 zraď mi: co tě donutilo zamýšlet se nad Bo-
 hem?“

„Nečinnost, řekl bych. Příliš mnoho volného
 času. Ale jsou tu fakta, která musíme zvážit.
 V celém vesmíru jsme neobjevili nic mocnějšího
 než my. Můžeme ovládat prostor. Mrknutím
 oka překonáme celé galaxie. Vesmír je velký,
 těžko říct, zda jsme ho prozkoumali celý, ale
 kdyby v něm bylo něco silnějšího, nejspíš by-

chom to už potkali. A přesto – nebyli jsme to
 my, kdo stvořil život.“

„Život vznikl díky Velkému třesku.“

„Jenže kvůli čemu vznikl Velký třesk? Celý
 vesmír je jenom řetěz událostí. Akce a reakce.
 Co způsobilo první akci?“

„Chápu, kam tím míříš. Hledáš někoho, ko-
 ho bys učinil zodpovědným... a koho pro
 úspornost nazýváme Bohem. O co ti jde? Chceš
 ho poznat?“

„Primárně chci ověřit, zda vůbec existuje.
 Teprve potom bude mít smysl snažit se o po-
 znání a – možná – o seznámení.“

„Ověřit... Ale jak? Utečeš se k jednomu
 z oněch pochybných důkazů logiky a matema-
 tiky?“

„Ne. Raději volím formu experimentu.“

„O jakém experimentu mluvíš?“

„Tady,“ řekla první entita. Druhá entita se
 naklonila kupředu a začetla se do jedenácté
 kapitoly knihy Genesis.

Kapitola 1. Televize

„Když byl svět ještě mladý, táhl se do šířky
 místo do výšky. Nebyla žádná patra a žádné
 podzemí. Lidé byli mladí a hloupí. Dobrodinci
 jim ještě nedali zázraky, které mají dnes,
 a proto pobíhali po světě nazí.“

Kromě nich na světě žila i řada dalších tvo-
 rů. Říkalo se jim zvířata. Měla mnoho tvarů
 a spoustu nebezpečných zbraní. Nehty tak
 dlouhé, že by vám jimi dokázala useknout hla-
 vu. Pusy tak široké, že by vás mohly celé
 spolknout. A zuby – zuby měly, jako vy máte
 ruce,“ baba Televize zamávala Pepsiho rukou,
 až se malý klučina zachichotal, ale ostatním
 capartům do smíchu nebylo. Hlavy měly plné
 netvorů, které nikdy neviděli, ale kteří byli urči-
 tě horší než *manažeři*.

„Ale člověk byl statečný, nedal se jen tak,“
 vyprávěla baba Televize. „Bojoval se zvířaty
 a zabíjel je a jedl a tak přežíval.“

Nebyla to jenom zvířata, kdo byl člověku ne-
 přítelem. Jak víte, na různých místech ve Věži
 jsou různé teploty. U Pecí z vás lije pot jako
 byste pracovali dvacet hodin v kuse, mezi Mra-
 ky zase mrznete a musíte na sobě mít kombiné-
 zy. U Větráků to fouká a čím blíže jste Výta-
 hům, tím větší je sucho. Ale před příchodem
 Dobrodinců to bylo mnohem horší.

Na světě žil strašlivý bůh jménem Počasí a
 ten zdvihal do vzduchu vodu a házel ji lidem na
 hlavy. Tančil mezi Oblaky, trískal o sebe kame-
 ny a sypal na lidi jiskry. Jindy se zase rozčílil,
 stáhl z Mraků led a pokryl jím celou zemi. Byla
 to strašlivá doba a je zázrak, že ji někdo přežil.

Pak přišli Dobrodinci. Strašného Počasí
 spoutali, vzali náš svět a postavili ho na hlavu.
 Vytvořili pro nás Věž. A od té doby máme všeho

dostatek – jídla i pití. Neohrožují nás ani zvířata, ani Počasí a naše životy jsou v bezpečí.“

„A co manažeři?“ ozval se Pepsi.

„Manažeři jsou proroci Dobrodinců, vykonavatelé jejich vůle. Říkají nám, co máme dělat, aby naše velká věc mohla být dokončena.“

„Jaká velká věc?“ podivil se Pepsi.

„Přece dostavení Věže, hlupáčku.“

„A proč ji vlastně stavíme?“

„Abychom dosáhli Ráje.“

„Co je to Ráj?“

„To je místo, kde už nemusíš pracovat a máš tam tolik šlehačky a vody, kolik si jenom přeješ, a kde si můžeš celý dlouhý den hrát. A teď už dost, příběh je u konce. Čas spát, děti.“

„Jak poznáme, že je Věž dokončená, bábi?“

„To ví Architekt. Už dost, Pepsi, mazej,“ babice se zvedla a hůlkou popohnala děti do postelí. Přístrčila jim pokrývky až k bradám, prošla celý pokoj s padesáti dvoupatrovými postelkami, zastavila se u dveří a chystala se zhasnout.

Ve dveřích čekal Ikea. Byl vytáhlý, kostnatý a se svojí holou hlavou vypadal jako násada od koštěte. Za ním se krčila Yamaha, dívka stejně stará, ale mnohem krásnější než on. „To se ani trochu nestydiš, Televize?“ odfrkl si Ikea, když opouštěla Školku. „Co za to od manažerů máš?“

Bábi se zúžily oči. „Co tu chceš, holomku? Nemáš už dávno spát? Dívala jsem se na tvé výkazy, jsou den ode dne nižší. Jestli to tak půjde dál, tvoje existence se přestane vyplácet. A víš, co se dělá s těmi, kdo jsou k ničemu...“

Zhasla a chystala se zavřít, když ji Ikea popadl za rameno a strhl k zemi. „A jak dlouho se budeš vyplácet ty, šeredo? Jak asi budeš užitečná, když ti vylámu všechny zuby a ten tvůj zvukový hlas se změní v rozpačité šišláni? Kdo pak poputuje do Recyklátoru, chytračko?“

„Nech ji, Ikeo!“ vykřikla Yamaha. „Ke starým lidem máme mít úctu.“

Ikea ji od sebe odstrčil. „Nenechám ji, aby kolem roznášela jedy?“

„Jaké jedy, jenom dětem vypráví pohádky,“ bránila ji Yamaha.

„Právě proto! Vypráví dětem ty nejnehoráznější lži a ony je považují za svatou pravdu. Jsou příliš malé, než aby dokázaly číst mezi řádky. Aby pochopily, že Věž neznamená spásu, ale vězení, a že manažeři z nás nesdírají kůži pro vyšší dobro, ale pro své vlastní uspokojení. Jsou příliš malé, aby chápaly, že tady bábi zůstává naživu jenom proto, že po Věži roznáší propagandu. A přitom ji všichni ctí jako velkou a moudrou ženu, tak váženou, že by se jí ani nehtem nedotkli. To sis myslela, že babice?“

„Jak tohle všechno víš?“ zasyčela.

„Pozoruji tě. Už pěknou chvíli tě pozoruji.“

„To nemyslím. Jak víš o vězení?!“ Na chvíli se zarazila, a potom vykřikla: „Ty se tajně vzděláváš! Kde?! Musíš mi to říct!“

Ikea ji kopl. „Řeknu to leda tvému popelu, babice,“ zasyčel a vytáhl zpoza košile nůž.

Bába Televize zalapala po dechu. „Ne! Co to děláš?! To nesmíš! Nic jsem neudělala!“

Yamaha vzlykla a odvrátila oči.

Pepsi, krčící se za přivřenými dveřmi, to celé pozoroval s vytřeštěnými očima. Když byla bába Televize mrtvá a ten vytáhlý mladík i žena zmizeli v chodbách, přitáhl si k sobě svoji nejlepší kamarádku Kohinor: „Budu je sledovat,“ řekl jí. „Skoč pro Učitele.“

Kohinor ho chytila za rukáv spací košile. Neřekla ani slovo, ale v očích měla slzy.

„Pust mě.“ Vymanil se jí a rozeběhl se chodbou za vrahy.

Patnáctá chodba byla zatemněná, aby se dětem lépe spalo, ale za křižovatkou, odkud se mláďata rozbíhala do pelišků, už zase začínala světla. Ve Věži se pořád pracovalo. Jedenáct hodin práce, hodinu na cestování, tři hodiny na jídlo a deset hodin spánku. Lidé potřebovali hodně spánku, když se celý den dřeli na stavbě. Pepsi věděl, že na křižovatce to bude mít těžší – jestli si někdo z noční směny všimne dítěte pobíhajícího po chodbách, bude mít malér. Ale strachoval se zbytečně, pracovníci nerozlišovali denní a noční směnu, jenom čas práce a čas odpočinku. I když ti z „noční“ směny děti často nepotkávali, věděli, že existují.

Brzy vrahy dohonil. Vzali si na sebe laboratorní pláště a proplétali se proudícími davy. O dvě úrovně výš zamířili na záchod. Pepsi se zastavil před vysokými zelenými dveřmi a polkl. Pak se natáhl pro kliku. Nakoukl dovnitř. Čisto a prázdno, kolem jenom kabinky. Vešel dovnitř, přivřel dveře a padl na kolena. Nohy zahlédl ve třetí kabině. Zvedly se a zmizely. Hekání. Copak se tam páří? Proč by to dělali, mají přece Plemenišťe?

Čekal. Neslyšel nic. Znovu nahlédl pod kabinky. Prázdno. Kam zmizeli?

Pepsi se po čtyřech připlížil ke kabině a nakoukl pod dveře. Uvnitř nikdo nebyl, jenom toaletní mísa a nad ní mříž větracího průduchu a obdélníky papíru a to už bylo všechno.

Zakroutil hlavou, zvedl se a zamířil zpátky do Školky, ale daleko nedošel, Učitel ho zarazil v půli chodby. „Kde jsou Pepsi?“ vykřikl pan Amos. „Kde jsou?“

„Já nevím, pane. Ztratil jsem je.“

„Kde?“

„Tam. Na záchodě.“

„Kterém? Dovedl nás k němu.“

Za Učitelem kráčelo dvacet dalších mužů, stíhlých a šlachovitých. V rukou třímali paralyzéry.

Pepsi se rozeběhl chodbou zpátky. Pak si vzpomněl, jak je pan Amos za běhání huboval, zpomalil a ohlédl se po něm, ale Učitel ho popohnal, tak se s novou vervou vydal kupředu a za chvíli už byli na záchodcích. Pepsi ukázal na prostřední kabinku. „Tam,“ řekl.

Učitel otevřel dveře a pak se otočil k ostatním mužům: „Nářadí,“ řekl. „A baterku. Štítý.“

Kolem Pepsiho zavládl čilý ruch. Chlapce si už nikdo nevšímal. Chvíli bezradně stál, pak se postavil ke zdi a nejistě si žmoulal košili. Muži zatím odstranili větrací mříž a první vlezl dovnitř.

„Pepsi,“ obrátil se na něj pan Amos, „teď ty.“

„Já?“ ukázal na sebe.

„Ty.“

Chlapec došel ke kabině a jeden z mužů ho vysadil nahoru. „Lez,“ rozkázal.

Lezl, šlo mu to snadno. Ocítl se v tmavé, kovové šachtě, před sebou něčí nohy. Ztrácely se mu před očima.

„Lez!“ zaslechl.

Tak lezl, pronásledoval nohy, které pořád pokračovaly kupředu, ale plazily se pomalu, jejich majitel se do šachty sotva vlezl.

Nohy se zastavily. Pak se přitiskly ke zdi, vedle nich se objevila ruka a zamávala na něj. Pepsi zíral. Ruka zamávala znovu... a znovu a znovu, až chlapec pochopil a proplazil se vedle nohou až k mužově tváři.

„Podívej,“ řekl mu muž. „Vidíš tu díru?“ Čtvercový prostor světla na konci chodby.

„Ano,“ zašeptal Pepsi.

„Je tam parta lidí, sedí a drží se za ruce. Nakoukni tam, jestli ho uvidíš. Toho vraha. Ale buď úplně zticha, nesmí si tě všimnout, jasné?“

„J-jo.“

„A pak se připlaz zpátky a řekni mi to. Jasné?“

„J-jo.“

„Hlavně potichu, jasné?“

„J-jo.“

„Tak lez.“

Pepsi se připlazil tak blízko, jak se odvážil, a pak opatrně nazdvihl hlavu, aby viděl přes okraj. Nestačilo to. Popotáhl se blíž... a pak je uviděl.

Místnost byla velká a plná regálů a v těch regálech byly krabice. Pepsi nikdy neviděl nic podobného. Uvnitř bylo deset lidí, kluci i holky, skoro všichni mladí, jen dva z nich už mohli být Dělníci. Seděli na zemi, drželi se za ruce, oči zavřené.

Najednou jeden z nich promluvil:

„Tak. Teď si řekneme něco o náboženství. Yamaho, to jsi měla za úkol ty.“

Všichni otevřeli oči, pustili se a jedna z dívek – to je ta, co byla s Vrahem! – se zvedla. Vrah seděl hned vedle ní.

Dívka zamířila k regálům, vytáhla z nich jednu krabici, otevřela ji a řekla.

„Přečetla jsem, co se o náboženství píše v encyklopedii. Ta říká, že náboženství je...“ zahleděla se do krabice, „věc, kterou lidé považují za posvátnou, absolutní, duchovní, božskou, nebo si zaslouží zvláštní úctu. Obsahuje způsob toho, jak lidé žijí a vnímají svůj osud po smrti.“

Pepsi ji fascinovaně pozoroval a neměl tušení, o čem mluví. Vzpamatoval se teprve, když ho muž zatahal za nohu. Nasoukal se zpátky a zašeptal: „Je tam. Mám vám ho ukázat?“

„To nebude potřeba. Slyším je. Už vím, co tam dělají. Zalez zpátky a nehejbej se.“

Pepsi nasoukal zpátky do chodby, kde už byli další muži, kteří ho postrkovali nazpět a bili ho, když se moc loudal. Bolelo to.

Pátý z nich ho vtisknul do chodby, která odbočovala stranou. „Počkej tady,“ rozkázal muž. Tak čekal. Soukalo se jich kolem něj víc a víc. To už zaslechl výkřiky a hluk, ale nechápal, co znamenají. Chodba se vyprázdnila a Pepsi osaměl. Jenom výkřiky pořád zněly, strašlivé výkřiky, z nichž mu běhal mráz po zádech. A potom volání, kterému nerozuměl. Třeba mě hledají, napadlo ho. Doplazil se až k díře, zmocňoval se ho čím dál větší strach, až se konečně dosoukal k otvoru a zvedl se a nahlédl dolů a spatřil –

Byla tam krev. Spousta krve, tolik jí Pepsi v životě neviděl. Uprostřed tratoliště stál Vrah, v ruce podivný, dlouhý a velice ostrý nástroj. Díval se přímo na Pepsiho. „Polez dolů,“ řekl.

Pepsi zůstal, kde byl, srdce sevřené železným obojkem strachu. V očích ho pálily slzy.

„Neboj, neublížím ti. Nejsi jako oni. Máš naději. Pojď se mnou. Vezmu tě ven. Pryč z Věže. Vezmu tam vás oba,“ otočil se k regálu. U něho stála žena, která byla s Vrahem už předtím. Plakala. Když jí Vrah podal ruku, vystrašeně zakroutila hlavou. „Ty se mnou nepůjdeš?“ zeptal se Vrah.

Sklopila oči. „Co to dítě?“

„Co s ním?“

„Musíme se o něj postarat.“

„Buď půjde s námi, nebo se vrátí zpátky. Tady není co řešit.“

„Ikeo, já mám strach.“

„Čeho se bojíš?“

„Tebe,“ špitla.

„Cože?“

Vrah se podíval na sebe, na ni i na Pepsiho, odfrkl si a mrštil nástrojem na zem.

„Jak chceš,“ řekl. „Zůstaň si tu a zhebni.“

Kapitola 2. Útěk

Burácivé zvonění. Vstát, převléct se do úboru, vyrazit do jídelny. Zdlábnout ranní příděl šlehačky, zapít ji teplým čajem. Do převlékárny,

vzít na sebe kombinézu a do Výtahu, nahoru, do chladu, do větru, spolu se zástupem dalších, bušit a montovat a tahat a nakládat a překládat a vykládat a nosit, za zády bič manažerů, nad hlavou zářící oblohu a pod nohama mraky.

Déle jak čtyři hodiny nahoře nikdo nevydrží.

Pak do Výtahu, dolů, za teplým čajem a hlttem grogu a trochou Šlehačky a k pásům, kontrolovat kvalitu součástek.

Po čtyřech hodinách pozornost upadá.

Za další Šlehačkou a pohárem vody a do Výtahů, dolů, do podzemí, ke krumpáčům a strojům a rubat a lámat a obrábět a nosit a tahat a nakládat a překládat a posílat.

Po třech hodinách se stěží dokážete pohnout.

A zase do Výtahů, nahoru, do Převlékárny, zbavit se špinavých montérek, do úboru, každý den dostává nový. Pak do jídelny, pro pořádnou porci Šlehačky a kolik vody a čaje jenom chceš, a pak do Plemeniště, máš-li chuť, samice už čekají.

Snad bude volná.

Kohinor.

Před dvaceti dny jí bylo patnáct, od té doby je tady a Pepsi si dává záležet, aby byl vždycky první. Je to zvláštní, že ještě neotěhotněla, obvykle to netrvá déle než pět dní, není s ní něco špatné? Jestli nezíská plod to deseti dnů, Doktor ji prohlásí za vadnou, a kdo ví, co se potom stane. Možná z ní udělají Ošetřovatelku. Ale když ne... co když ji pošlou do Recyklátoru?

Snad brzy otěhotní. Ale to jí přestane vidat!

Byl první.

Usmál se na ni a ona se usmála na něho. Čekala ho.

Pohládl ji po tváři.

„Jak se daří?“ zeptal se jí.

Roztáhla nohy.

„Počkej, já...“

„No tak, Pepsi. Víš, že si nemůžeme povídat.“

„Ale já chci –“

„Ukaž mi ho,“ začala mu rozšněrovávat kalhoty.

„Počkej.“

Ne že by jí nechtěl, ale něco mu na celém aktu nesesedlo. Záleželo mu na ní, vadilo mu, jak se chová, vždyť spolu vyrůstali, a kolika jiným už takhle stahovala kalhoty? Co to mělo...?

Ani když byl v ní, nedokázal přestat přemýšlet. Hýbal se pomalu a ona kolébala boky, bylo to příjemné, ale vzrušení necítil, dokonce začínal uvadat.

„Jak ti je, Kohinor?“ zašeptal jí do ucha.

„Je mi hezky. Je mi moc hezky.“

Všechny to říkaly, měly to nakázáno, mladé i staré, kolik jich už měl? Lhal mu, aby se cítil dobře, protože kdyby mu po sexu nebylo dobře, hrozilo by, že do Plemeniště přestane chodit.

„Já nemyslím teď, Kohinor. Jak s tebou zachází?“

„Hezky. Přes den nám vysvětlují, jak funguje lidské tělo. Učí nás ošetřovat. A přes noc jsme tady. Máme tolik čaje a šlehačky, kolik jenom chceme, a taky jíme takové speciální tabletky. Vitaminy, víš?“

„Jo, já vím.“

„Vážně?“

„Jo. Kohinor, já – k čemu je tohle všechno?“

„Přece abychom měly děti.“

„Ne, já myslím... k čemu je celá tahle Věž?“

„Co tím myslíš? Tady přece žijeme.“

„No jo, no jo, ale... co bude potom? Až umřeme?“

„Tak se narodíme znovu v některém dítěti.“

„Já o tom přemýšlel. Kdybych ti teď udělal dítě... a umřel bych, tak... tak bych se mohl narodit jako tvůj syn?“

„Anooo.“ Začínala těžce oddychovat. Ani nevypadala, že si sex užívá, prostě se namáhala víc než Pepsi.

„Ale Kohinor... copak není nic jiného než Věž?“

„Není.“

„Ale co ty věci, které každý den vidím nad hlavou? Vyprávěl jsem ti o nich. Kohinor, abys věděla – říká se jim hvězdy.“

Ztuhla. „Jak tohle víš?“

„Nepřestávej, bude jim to podezřelý. No tak, dívají se. Kohinor – abys věděla – já chodím na to místo. To, kde tenkrát našli Studenty, pamatuješ? Nic tam nezbylo, manažeri všechno odnesli, ale já začal prolézat Věž, a chceš něco vědět? Něco jsem našel. Jednou. Našel jsem místo, ze kterého bylo vidět ven, do kraje. A viděl jsem, že za Věží je jiný svět.“

„Nesmysl. Pepsi, co to říkáš? Za tohle tě pošlou do Recyklátoru!“

„Ne, když o tom nikomu neřekneš.“

„Pepsi,“ pevně se k němu přivinula a zamkla kolem něj nohy, „já mám strach.“

„Neboj, není se čeho bát.“

„Oni tě zabijí, Pepsi.“

„Tak se narodím znovu,“ odsekl.

„Proč se takhle chováš? Proč se na to nevykašleš a neděláš to, co všichni ostatní?“

„K čemu? Od rána do večera trpět a nevědět proč –“

„Co tím myslíš? Jistě že víš proč. Aby ti dávali jídlo.“

„K čemu mi je jídlo? Abych zase mohl trpět? Já chci něco víc, Kohinor. Děsí mě, že by nebylo nic jiného. Děsí mě, že bych zemřel, a měl bych se k tomu všemu znovu vrátit. Víš, co chci, Kohinor? Chtěl bych být s tebou. Jenom s tebou, v našich vlastních ubikacích, kde by nežil nikdo jiný, a kde bychom měli syna, našeho syna, a chci, aby na tebe nemohl šahat nikdo jiný než já a –“

„O čem to mluvíš, Pepsi? Tahle to přece nefunguje.“

„Třeba by mělo!“

Kruci, vykřikl moc nahlas. Nervózně zacvakal zuby. Teď si ošetřovatelky určitě všimnou, že dělají něco divného, že je u ní moc dlouho, že je s ním něco špatně, určitě ho vezmou na prohlídku a možná ho z Plemeniště vykážou navždy a on už Kohinor nikdy neuvidí!

Musel jí to říct teď!

„Kohinor. Dneska se pokusím dostat ven. Pryč z Věže. Vím, že za ní něco je... a najdu to.“

„Pepsi, ne!“ sevřela ho ještě pevněji, ale to už u nich byla ošetřovatelka.

„Končit!“ zavelela.

Pepsi dívku rychle políbil na čelo, bylo mu jedno, že je při tom uvidí. Stejně je tady dnes naposledy.

O dvě hodiny později, když byla prohlídka u konce a doktoři ho poslali zpátky do ubikací, utekl do větracích šachet. Už měl všechno přichytáno, šlehačku i vodu.

Putoval mnoho dní a mnoho nocí, skrz šachty a lešení a patra a tunely a průlezy. Orientoval se podle značek, které zanechal během svých předešlých výprav. Vyhýbal se lidem. Pil málo, jedl ještě míň a ze všeho nejméně spal.

Bylo mu jedno, jestli umře. Život mu přišel zbytečný.

Konečně dosáhl stejného místa jako před lety a přes sklo pohlédl do světa za Věží. Byl zvrátněný a pustý a skýtal málo uspokojení, ale představoval něco nového!

Pepsi začal sestupovat dolů a dělal si další a další značky a pak jednou, po týdnech a týdnech putování, kdy mu zarostla brada i hlava a zásoby už zmizely, našel místo, které hledal. Obrovskou chodbu, která končila branou s kormidlem.

A ta brána byla otevřená.

Kapitola 3. Mesiáš

„Ano. Och ano, Harleyi, miluju tě! Ano, och ano.“

Miluju tě. Jaké zvláštní slovo. Yamaha ho neslyšela tolik let.

„Znamená to, že chceš patřit jenom jednomu člověku a chceš, aby zase on – nebo ona – patřil jenom tobě,“ řekl jí Harley.

Přišlo jí to podivné, každý přece patřil jen sám sobě. Ona znala jinou definici: *Láska je radost z toho, že člověk prostě je. Láska je touha, aby se člověk měl co nejlépe. Ať už je to láska k sobě, nebo láska k druhým.*

Harleyova definice jí ovšem přišla vhod. Byla si jistá, že ji ještě využije, až si zas bude chtít omotat nějakou ovci kolem prstu.

„Ano, och ano,“ vrátila.

Směšné kňučení. Proč muže tolik vzrušuje?

Ještě jednou přirazil, vykřikl a zmlkl. Pak z ní vyklouzl a začal si zavazovat kalhoty.

„Líbilo se ti to?“ zeptal se.

„Bylo to úžasné, Harleyi. To nejlepší, co jsem kdy zažila.“ Uber, řekla si, nemusíš z toho dělat parodii.

Parodie. Další slovo, které by ovce nepochopily.

„Jsi nejlepší, koho jsem kdy měla, Harleyi. Chtěla bych, aby to tak bylo napořád. Abych to už měla vždycky jenom s tebou.“

„Budeš mít, neboj. Mojžíš to zařídí.“

„Kdy už se s ním uvidím, Harleyi?“

„Už brzy, říkal jsem ti to. Dnes večer pořádá setkání na sto-padesát-šestce. Vezmu tě tam.“

„Drahý, já se tak těším.“ Políbila ho a strčila mu jazyk do úst – to by v Plemeništi nezažil, intimnosti byly zakázané.

Intimnost. Další slovo, které ovce neznaly.

Jenže ovčím se vládne dobře.

Jakkoliv Dobrodinci vládli milionovému stádu tupých Ovcí, potřebovali tisíce Pasáčků, kteří ovčím určovali směr, a stovky Statkářů, kteří pasáčky motivovali k nahánění. Statkáři vyžadovali maso a mléko a vlnu. Věděli, co se má dělat a jak se to má udělat a co je potřeba upravit a co je potřeba změnit a kde přitáhnout uzdu a kde ji zase povolit, kde pozměnit pravidla a kde ponechat všechno při starém. Věděli, co funguje a co ne, a tak se Dobrodinci nemuseli svému statku vůbec věnovat. Jako by ani neexistovali.

Statkáři chtěli, aby stavba pokračovala, protože díky ní měli maso a mléko a vlnu. Statkáři chtěli, aby stavba pokračovala, protože nebyli ovce. Tak byly věci správné.

Pasáčci se taky chtěli mít jako Statkáři, ale ne všichni mohou být Statkáři; někdo musí vládnout a jiný zase mávat bičem. Kdyby bič obrátili proti Statkářům, Ovce by přestaly makat, a to by znamenalo, že by museli makat Pasáčci. Což nechtěli.

Yamaha to věděla. Sama měla neuvěřitelné štěstí. Když ji tenkrát dopadli – bylo jí čtrnáct, ještě rok a udělali by z ní chovnou krávu – dali jí manažeři na výběr: buď Recyklátor, nebo spolupráce. Pod dozorem, samozřejmě, ale časem si získala jejich důvěru. Statkáři totiž potřebovali chytré Pasáčky, kdyby dali bič Ovcí, nejspíš by se na něm sama uškrtila.

Yamaha byla chytrá. Yamaha studovala historické dokumenty. Yamaha věděla, že Dobrodinci nejsou žádní Dobrodinci, ale že to jsou bohové, kteří rozvrátili civilizaci, zavřeli lidi do obrovského vězení a napříč staletími budování Věže vyhledali veškerou inteligenci.

Ovčím se vládne dobře.

Nevěděla, proč Věž staví, nikdo to nevěděl. Zнала ovšem pověsti, které Televize rozšířily mezi lidmi – že se jedná o cestu do ráje.

Yamaha si přečetla, co je to Ráj – „místo věčného štěstí a radosti.“ Nechápala, jak by ho mohli dosáhnout s pomocí nějaké Věže.

Ne že by jí na tom záleželo. Už měla svoje štěstí. Teď byla manažer. Pasáček, ne Ovce.

„Už jsi slyšela o Mojžíšovi?“ zeptal se jí Prezident, nejvyšší ze Statkářů. Říkalo se, že to je jediný muž, který kdy spatřil Dobrodince.

Yamaha se opřela do křesla. Jak bylo měkké! Ovce ani netušily, že takové pohodlí existuje.

„Slyšela,“ řekla. „Od uklízečů, dělníků, kuchařů, sester, od mechaniků... tohle není obvyklá rebelie, zprávy se šíří příliš rychle.“

„Skutečně, tento muž je neobvyklý. Tvrdí, že přišel z venku, prohlašuje, že spatřil někoho, koho nazývá Bohem. Prý dělá zázraky – tak jako Dobrodinci. Pohybuje se neznámo jak, dokáže se přesouvat z jednoho patra na druhé, aniž by ho zastavila kterákoliv z hlídek.“

„Co je mi známo, tak vzpoura ještě nikde nevypukla.“

„To ne,“ přisvědčil Google, který měl na starosti monitorování elektronického systému Věže, a proto zodpovídal i za bezpečnost. „Jenže zmínky o něm se rozšířily už přes dvě stě pater! Dvě stovky podlaží mluví o revolucionáři, aniž by kde došlo k ozbrojeným konfliktům. Co ti to naznačuje?“

„Že ten revolucionář – Mojžíš – má plán.“

„Ano, má plán a své následovníky drží na uzdě. Otázka je, co chystá a jak to chce realizovat.“

„A já ho mám zastavit.“ Tak jako obvykle: byla krásná, zkušená a přes svůj věk vypadala mladě.

Vhodnou oběť si vyhlédne během první noci. Musí se jednat o romanticky založeného muže se sklony k rebelování. Vyspí se s ním, třeba i několikrát, a po nějaké době ho vyhledá a řekne mu, že spolu čekají dítě. Namluví mu, že by chtěla, aby ho vychovávali spolu. Že se nechce dítěte vzdát a odevzdat ho do jeslí. Oběť ji doveze za svým mistrem, který příslibí pomoc... a pak už stačí zapnout lokalizátor a na místo dorazí hlídači...

Tuto strategii vymyslela sama a sama s ní také nejlépe taktizovala, takže v průběhu tří let dokázala rozehnat už sedm rebelií. V současnosti to byl její hlavní úkol – vyhledávat a rozbíjet podobné vzpoury, z nichž před lety sama povstala. Ty povolně zverbovat mezi manažery, ty odolné recyklovat do jídla.

Úzce spolupracovala s Architektem. Prohlížela kilometry plánů, označovala místa, v nichž se mohly nalézat skryté místnosti, procházela je, čistila, likvidovala všechno, co by se mohlo stát zárodkem vzpoury. Nikdy svou práci nemohla dokončit – věž měřila sto kilometrů do výšky, třicet kilometrů v průměru a rostla rychlostí

kilometr za rok. Bylo v ní tolik míst, které nikdy nemohla objevit...

Vyhovovalo jí to. Základní patra dnes obývala královská elita. Ona sama sídlila v čtyřicátém šestém patře nad zemí. Měla soukromý apartmán, milence a dokonce už do jeslí vložila jednoho syna. Ne, nechat si ho nesměla, na to byla pravidla.

První, co Yamaze vyrazilo dech, že stopadesát-šestka nebyla skrytá chodba, zapomenutá školka ani zazděná místnost. Rebelové se scházeli přímo v bývalé jídelně a současném skladu. Jedinou kameru, která v něm byla, přelapili fotkou místnosti.

Oni dokázali vytvořit miniaturu fotky místnosti! Kdy, jak, z čeho? Kdo jim prozradil, jak ji udělat?

A dovnitř se hrnuli další a další lidé. Alespoň v jednom měla jistotu: nebude tu nápadná. Ne, když je tu přes pět set lidí. Yamaha lapala po dechu. Podobné shromáždění by nikdy neočekávala! Proti své vůli se začínala potit. Tolik lidí... Co když ji odhalí?

Uvědomila si, jak se třese. Dokonce i Harley něco postřehnul. „Jsi v pořádku, drahá?“

Využila příležitosti a přivinula se k jeho silnému tělu. Toho tupce nenapadlo, že ji má obejmout. Intimnost, slovo neznámé. Stejně jí bylo lépe.

„Je jich tu tolik, Harleyi. Co když nás najdou manažeři?“

„Nenajdou. Všude máme hlídky. Jsme dobře připraveni, máme i zbraně. Manažeři nás nikdy nedostanou.“

Yamaha tiše polkla.

„Už to začíná,“ upozornil ji Harley.

Ke stolu uprostřed jídelny přistoupilo několik lidí. Jeden z nich vyskočil nahoru: „Mí draží,“ rozpřáhl ruce, „je mi nevýslovným potěšením, že se dnes mohu shledat s vámi se všemi. Moje jméno je Pepsi a před dvěma lety jsem našel cestu z věže. Ano, je to tak! Tam venku je jiný svět. Lhali vám, když vám tvrdili něco jiného.“

Yamaha sjela rukou pod blůzku k lokalizátoru. Dostanou se sem v čas? napadlo ji. Přes všechny ty hlídky?

Musí to zkusit.

Další Pepsiho slova ji ale zarazila.

„Když jsem vyšel z Věže, měl jsem strach. Nevěděl jsem, co hledat. Nevěděl jsem, co čekat. Naštěstí mě našel ON. Muž, který opustil Věž mnoho let přede mnou. Poznal svět za hranicemi Věže a dokonce objevil staré vědění, jímž se může rovnat Dobrodincům. Jeho jméno je Mojžíš.“

Mávl rukou a sálem zabouřil mohutný potlesk, jako když tlouky buší do rudy. Na uvolněný stůl vyskočil někdo v kutně. Pak odhalil tvář...

... a Yamaha zalapala po dechu.

Na stole stál Ikea.

„Řekli nám, že když dostavíme Věž, dostanem se do ráje. Lhali nám! Ráj leží tam venku. Oni nám ho vzali tím, že nás zavřeli do této železné kobky.“

Tam venku jsou nádherné věci. Tak krásné, že pro většinu z nich ani nemáme jména. Stačí přijít a vzít si je. Mohl bych vám prostě ukázat cestu ven z Věže. Jsou tací, kteří utekli, já a Pepsi nejsme jedini. Tam venku už existuje celá kolonie. Několik kolonií. Nebudu vám lhát, mají tvrdý život. Ale žijí si ho po svém, volně, dělají věci, které chtějí a které mají smysl. Tam venku lidé bojují a umírají. Ale žijí. Ve Věži lidé jenom přežívají.

Mohl bych vás vzít ven, mohl bych tam vést celý náš lid. Ale manažeři by nás nenechali. Šli by po nás a pokusili se nás zabít. Proto se od nich musíme nejdřív osvobodit. Musíme najít ty, kteří nás spoutali, a donutit je, aby nás propustili.

Před sta tisíci lety žil muž, který vyvedl otroky z vězení. Ten muž se jmenoval Mojžíš a mluvil k němu Bůh. Já, stejně jako ten muž, jsem potkal Boha. Zjevil se mi v ohni, zatímco jsem četl svatá slova a páčil vonné byliny. Řekl mi, že je načase, abych zbořil tu hanebnou věc, která se vypíná ke hvězdám, a vyvedl svůj lid z otroctví. Vy jste můj lid, přátelé! A já vám slibuji, že vás zachráním.

Buďte připravení. Buďte poslušní. Pracujte jako vždycky. A shromažďujte. Shromažďuje nástroje. Shromažďujte nářadí. Shromažďujte jídlo a vodu. Buďte připravení, až přijde povel, protože tehdy spoutáme manažery jejich vlastními biči a ty biče vyzdobíme trny a dáme jimokusit jejich vlastní medicíny. Oko za oko!

Už za námi přišel i nástroj.“

Yamahu stiskla silná paže, neurvale jí zajela pod blůzu a pod kalhoty a vytáhla z nich lokátor. Vykřikla. Ten kluk, který si říkal Pepsi, ji pustil a popostrčil kupředu. Byla tak šokovaná, že ani necítila strach, jen údiv. Najednou se na ni upíraly všechny oči v sálu. Tichý šepot se dožadoval vysvětlení. A Ikea – ne, Mojžíš – si ji zavolal:

„Pojď sem, Yamaho. Pojď a pohleď na ně. Pohleď na své ovečky, které musíš odvést do Ráje.“

Pepsi ji popostrčil a ona klopýtla ke stolu. Vrhla zoufalý pohled na Harleye, ale ten se tvářil stejně zmateně jako ona.

„Ničeho se neboj, má drahá,“ řekl Ikea. „Ničeho se neboj. Byla jsi vyvolena.“

„Vyvolena k čemu?“ pípla.

„Jdi,“ pokynul jí Pepsi; hlas měl něžný, zcela jiný, než byly jeho ruce. Udělala několik nejistých kroků ke stolu a vzhlédla k Ikeovi.

Sklonil se k ní. „Já vím, jaký byl tvůj úkol,“ řekl. Už nedeklamoval, ale ani se nesnažil utajit svá slova před posluchači. „Vím, že sloužíš Prezidentovi. A vím, že tu jsi jako návnada, která má rozbít vzpouru. Ale to se nestane. Nedovolím ti to. Podívej se mi do očí, Yamaho. A pak se podívej do jejich očí. Co v nich vidíš?“

Rozhlédla se.

„Tak co v nich vidíš?“

Úctu.

Zmatek.

„Nic,“ špitla.

„Já v nich vidím naději. Naději na lepší život. Na lepší život pro všechny, nejenom pro pár vyvolených. Dávám ti jedinečnou šanci: změnit život nás všech.“

„Jak?“

„Potřebujeme, abys nám přinesla plány věže. Potřebuji, abys k Prezidentovi propašovala bombu. Až bude mrtvý, vstoupím přímo za Dobrodinci.“

Co měla dělat? Pokud příliš rychle přistoupí na jejich požadavky, bude jim to podezřelé.

„Co z toho budu mít?“

„Svobodu. Volnost nejenom pro sebe, ale pro všechny. Copak ti nevádí žít na úkor ostatních? Ne, nevádí, jistě, že nevádí,“ odfrkl si. „Jsi stejná jako oni. Sobec. Myslel jsem si, že jsi lepší. Dívka, kterou jsem miloval, byla lepší.“

Yamaha zalapala po dechu.

„Už máš jiného, že? Dalí ti vlastního chlapa. Zapomněla jsi na mě. A já hlupák ti byl celou dobu věrný!“

Yamaze se sevřely útroby. „Nemohla jsem,“ zašeptala.

„Nelži! Všichni máme na výběr.“

„Zabili by mě...“

„Měla jsi jít se mnou!“

Dav s rozpakami pozoroval mileneckou roztržku. Až nějaká žena vykřikla: „Svině! Hnusná manažerko! Jsi stejná jako všichni.“

„Ticho,“ okřikl ji Mojžíš. Pak se Yamaze podíval do očí: „A co děti?“ zeptal se. „Nechají tě mít děti?“

Yamaze se z útrob vydralo tiché zaskučení, asi jako když pneumatika najede na keramický stěp.

„Když s námi půjdeš ven, nebudou už žádné zákazy. Budeš mít všechno.“

Nebudou žádné Ovce. Žádné bičování a nahánění pro vlnu.

Najednou Pepsi zatahal Ikeu za nohu a zacykaval zuby. „Mojžíši. Manažeři. Přicházejí.“

„Mí synové! Mé dcery!“ Mojžíš rozpráhl ruce. „Nepřítel se nás snaží dohonit. Jde po našich stopách. Je na čase, abyste se odebrali do svých ubikací. Následujte mé serafíny, ty, co mají bílá křídla na zádech. Provedou vás tajnými cestami zpátky do vašich cel. Běžte.“

Pak se znovu otočil k Yamaze: „Řekni jim, že jsme byli dobře připravení. Že přišli pozdě. Ale že budeš dál následovat Harleje a že tě za námi dovede příště. Až se s ním zítra uvidíš, předáš mu plány. Zbytek necháš na nás. Jasně?“

Yamaha nemohla dělat nic jiného než přikývnout.

Kapitola 4. Moc

Ikea objal jednu ze svých manželek. „Zprávy?“ zeptal se Hermese, který poslušně čekal v pokleku před královským trůnem.

„Dobyli jsme a zajistili 1 496 patro. Manažeri zdemolovali podlaží mezi námi, ale stojí, nedovolili si sáhnout na základní pilíře. To znamená, že –“

„– že můžeme projít kolem, jenom to bude trvat, ano,“ Ikea mávnul rukou. „Jak dlouho?“

„Generál Pepsi věří, že alespoň týden.“

„Generál?“

„Tak mu teď říkají, pane,“ zamumlal posel, který si uvědomil své podřeknutí.

„I ty mu tak říkáš?“

„Ne, pane.“

„To doufám.“ Vztekle popadl ženu za vlasy a stáhnul si ji k odhalenému rozkroku. Zatímco ho oblažovala, položil další otázku: „Jak mu ještě říkají?“

Posel se začal ošivát.

Pepsi měl coby člověk, který přivedl Mojžiše zpátky do Věže, výjimečné postavení. Ale od té doby, co mu Ikea připravila past, a Pepsi se stejně dokázal prosekávat ven a dokonce zajmout Architekta, byl oslavován ještě víc než Mojžiš. Zachránce Pepsi. Hrdina Pepsi. Vykupitel. Obama. Havel. Perseus. Pepsi Neohrožený. Pepsi Zázračný.

„Pepsi Zrádce,“ plival Mojžiš, když mu posel prozradil některé z Pepsiho přízvisek. „Pepsi Nevděčný! Pepsi Zbytečný! Pepsi Narušitel! Já toho parchanta –!“

Zarazil se a podíval se na posla. Jak o Pepsim asi smýšlí on? Co když to hraje na obě strany?

„Přiveď mi Vykonavatele,“ rozkázal, a když posel odspěchal, zaklonil se ve svém trůnu. „Zmiz,“ obořil se na ženu, která ho nedokázala uspokojit. Sex mu nepřinášel žádné potěšení. Potěšení by mu skýtalo, kdyby dostal do rukou tu zrádnou mrchu Yamahu! Jenže byla daleko, ukrytá mezi Statkáři.

Konečně se objevil Vykonavatel. Harlej. „Našel jsi ji?“ zeptal se Ikea.

„Ano, pane,“ přikývl Harlej.

„Tak ji přiveď.“

Mohutný muž dovedl drobnou dívku, už ne mladou – táhlo jí na osmnáct –, ale pořád krásnou. Mojžiš se na ni široce usmál.

„Ahoj, maličká,“ řekl jí. Dívka sklopila oči. „Dáš si limonádu?“

„Limonádu?“ nechápala.

„To je nápoj, který pijí Stavitelé. Božský nektar. Jenom pár vyvolených mělo příležitost ho ochutnat.“

Viděl, jak ji to ohromilo. Přesto sklopila oči a řekla: „Nejsem hodna.“

Mojžiš se zasmál. „Líbíš se mi, maličká. Mohl bych tě učinit jednou ze svých manželek. Chtěla bys být mojí ženou?“

„Jestli to tvoji výsost potěší...“ zašeptala dívka.

„Jistě, že by mě to potěšilo,“ řekl jí Mojžiš. „Ale nemůže se to stát. Jsi totiž zaslíbená jinému. Víš komu, maličká?“

Zavrtěla hlavou.

„Patříš Pepsimu.“

Jako by jí projel elektrický proud: zdvihla hlavu a vykřikla: „Pepsi? Kde je?! Co je s ním?!“

„Pepsi je můj přítel. Vyprávěl mi o tobě. Jak by si přál, aby ses stala jeho ženou. Jenom jeho. Chápeš, co to znamená? Už žádné Plemeňště. Žádní další muži. Jak by se ti líbilo něco podobného?“

„Bylo by to krásné,“ vzdychla.

Krásné. Ano, Ikea si kdysi myslel to samé. Ale byla to hloupost. Mimo Věž zkoušel žít jenom s jedinou ženou. Jenže neodolal jejím družkám, ne když viděl jejich dlouhé vlasy a plná ňadra a štíhlé boky, a tak se natáhl pro jednu z nich, vzal si ji po způsobu divoké zvěře. A pak ho vyhnali, nevděčníci, vyhnali ho z vesnice, do níž přinesl tolik vědomostí.

Lidé jsou jako komáři. Vysají z tebe, co je v jejich silách, a pak tě opustí a nechají tě zemřít. Teď bude sít on, pěkně z jednoho krku po druhém.

„To bude krásné, maličká,“ slíbil. „Jmenuješ se Kohinor, že?“

„Ano, pane.“

„Dobře, Kohinor. Tohle je Harlej. A Harlej tě teď vezme za Pepsim. Abyste mohli žít spolu a jenom spolu.“

Dívka se samou vděčností vrhla k zemi a začala mu líbat nohy. Nechal ji – líbilo se mu, když se před ním ostatní plazili. Nuže plaz se, maličká. Rád bych si tě nechal pro sebe, ale jsou i jiné způsoby, jak mi můžeš být užitečná.

Konečně se dívka zvedla a ustoupila. Mesiáš mávl na Hraleje. „Odveď ji do starého dětského domu na tři sta šedesát pětce,“ pošeptal mu. „Ať tam počká, že brzy někdo přijde. Potom vyraz za Pepsim a řekni mu, že víš, kde najít Kohinor. Pak se vrať ke mně.“

Harlej přikývl.

Když už přicházela noc – Ikea si s sebou z venkovního světa přinesl zajímavý vynález, hodinky, a ty mu lépe než věčné osvětlení Věže připomínaly příchod tmy –, vystoupil na lešení, které mu sloužilo místo balkónu, a zahleděl se

ke hvězdám. Potom z trezoru vytáhl přístroj, jemuž jeho předkové říkali vysílačka.

Stiskl tlačítko na prozvonění. O deset minut později ještě jednou.

Zakroutil hlavou. Zase měla zpoždění.

Na třetí zazvonění konečně odpověděla.

„Ikeo?“ řekla Yamaha.

„Ahoj zrádkyně,“ ušklíbl se Ikea. Vždycky jí říkal zrádkyně, už od té doby, co dala přednost svému manželovi před jeho harémem a napráskala Pepsiho trestnou výpravu manažerům. Paradoxem bylo, že Pepsi z léčky nejenom vyvázl živý, ale navíc obrátil situaci proti manažerům. Nedokázal Statkáře zničit, ale ochromil nepřátelské síly a ze dne na den – co ze dne na den, bezmála z hodiny na hodinu – se stal hrdinou. Od té doby jeho hvězda stoupala a Mojžíšova uvadala. To ale nebyl hlavní důvod, proč Yamahu nenáviděl. Nenáviděl ji proto, že byla jeho prvním očividným selháním. I když s ní měl příležitost mluvit, nepřesvědčil ji. I když dostala na vybranou, nezvolila si jeho. Ikea ji za to jednou zabije.

Yamažina volba před ním ale něco otevřela – možnost korupce. Mezi nepřáteli bylo mnoho zbabělců, kteří se nechtěli přidat k té ani oné straně. Než aby se jich zbavil rovnou, využil jich. Nabídl jim úlitby a výhody a za to chtěl jediné: aby byli jeho spojkou. Skrz ně Yamaze propašoval velice speciální balíček. Vysílačku. A Yamaha se jí nechala zlákat. Od té doby spolu hovořili, směňovali informace, taktizovali, měnili Věž ve velké hřiště, po němž přesouvali figurky.

„Pořád jsi mi nedokázal odpustit?“ zeptala se Yamaha.

„Nemyslím, že to kdy dokážu,“ řekl jí. „Zradila jsi mě.“

„Jako bych měla na výběr,“ odfrkla si. „Tvoje revoluce je odsouzena k nezdaru.“

„Zatím to tak nevypadá.“

„Nenech se zmýlit. Nejsi první, ani poslední, kdo se pokusil o převrat. Jenom se na ně zapomnělo... stejně jako se zapomene na tebe.“

„Opakuješ se, Yamaho, to už jsi na mě zkoušela. Přece není potřeba, abychom Věž strhli k zemi. Stačí si ji rozdělit tak, abychom z toho těžili všichni.“

„V podstatě se chceš stát manažerem.“

„Nikdy jsem nechtěl být manažerem. Já chci být Dobrodincem. Nespokojím se s otrockou rolí.“

„To už jsem si všimla. Co pro mě máš dneska?“

„Vašeho úhlavního nepřítele. Toho, kterého jsi nedokázala zabít.“

„To mi chceš vydat Pepsiho?“

„Jistě.“

„Proč?“

„Protože mi zavazí.“

„Hrozí, že tě svrhne, co? Nediv se, taky mám své informátory. Proč bych se měla zbavit někoho, kdo ohrožuje našeho největšího nepřítele?“

„Protože to on je vašim nepřítelem. Já jsem váš nejlepší přítel. Pokud padnu, budete stát proti opravdové nenávisti, která se neutiší, dokud věž nebude v troskách. To chceš?“

Na druhé straně vysílačky bylo ticho.

„Yamaho?“ připomněl se Ikea.

„Jsem tady. Tak dobře, asi máš pravdu. Kde a kdy?“

„Naservíruji vám ho na zlatém podnose,“ usmál se Ikea a sdělil jí místo a čas.

Kapitola 5. Oběť

Revoluce odhalila největší tajemství věže. Blahobyt. Celá patra byla vybavená luxusem, o němž se ovcím nikdy nesnilo: zahrady, skleníky, v nichž se pěstovalo skutečné jídlo, bazény, technologie neznámé a nepředstavitelné, pohodlí a zahálka.

Některé nálezy vzbouřence málem rozložily – nález pálenky na čas vyřadil celou legii 1 023. patra. Jiné je posílily – přístup k prastarým knihovnám. Další jim umožnily přežití – ovládnutí továrny na potravu. Nově dobité oblasti nestačilo využívat. Bylo třeba je zajistit a pochopit, aby nehrozilo, že ztráta fronty předznamená proviantní zkázu celé armády. Život revolucionářů se ale příliš nelišil od jejich předchůzců dnů – pokud kdysi chodili každé ráno na stavbu, teď se každé ráno vrhali do války.

Pepsi energicky posunoval frontu z jednoho patra do druhého. Objevil v sobě sílu i rozhodnost, a protože byl připravený cedit za své muže krev, šli za ním do těch nejsilnějších podniků.

Jak pro něj bylo ponižující, padnout na kolenu s vědomím, že byl zrazen.

Byl to sám Mojžíš, kdo našel Kohinor. Ujistil Pepsiho, že cesta k jeho lásce je bezpečná, že musí překonat jenom několik hlídek, které snadno přemůže. Nabídl mu muže, kteří ho dovedou na místo. A Pepsi mu ve své hlouposti uvěřil. Přijal je do gardy a s sebou si vzal jenom nejbližší přátele.

Do školky na 998. patře se skutečně dostali snadno. Až příliš snadno – sektor hlídalo jenom sedm mužů, z nichž tři se okamžitě dali na útek. Nechtěl je pronásledovat, stačilo mu, že najde Kohinor. Byla ve Školce obklopena deseti dalšími ženami, ale Pepsi si jich vůbec nevšiml, měl oči jenom pro svou přítelkyni. Milenku. Lásku.

Jaká chyba: kdyby byl pozorný, poznal by některé z Mojžíšových milenek. Místo toho se Kohinor vrhl do náruče, zlíbal oči plné slzy,

stiskl ji ve svém horoucím objetí... a pak se začaly dít věci.

První výstřel ho vyděsil. Zalehl mu v uších, rozezvučel místnost temným duněním; podvědomě se přikrčil, chtěl tasit pistoli, ale vyděšená Cohinor se k němu přilepila celým tělem, zamkla ho ve svých rukou jako pavouk mouchu v síti. Prostor protkl gobelín střel. Pepsi strhl dívku k zemi a zaštitil ji vlastním tělem. Nenechá ji zemřít, ne teď, když ji po tolika letech konečně získal. Rozhlédl se kolem, nakolik mu jenom jeho bezútešná pozice dovolila – a spatřil svého nejbližšího přítele s vytřeštěnými očima, jak se drží za krk a mezi prsty mu tryská čůrek krve. U úst se mu tvořila rudá bublina. Praskla. A znova, znova. Výstřely utichly, ale Pepsi stejně nic neslyšel, nemohl se pohnout, mohl jen sledovat němohru umírání.

První, co zaslechl, byl pláč; Kohinořina tvář byla zrůzněná slzami. Viděl ji, jak pohybuje rty, ale sám ohlušený, nerozuměl jí. A pak ho uchopily silné ruce a zvedly ho. Chtěl bojovat, ale Kohinořino objetí ho svazovalo! Pak se objevily další ruce a další a roztrhly je. Bylo jich tolik, že se ani nedokázal rozehnat pěsti. Zmítal se! Někdo ho kopl pod koleno; hned se začal zvedat, tak schytil několik ran pěsti. Nezastavil se. Tak ho bili dál, dokud neplival krev a zuby. Pravé oko měl tak oteklé, až z něj zbyla jenom škvírka připomínající umírající srpek měsíce.

Už se nedokázal zvednout, jenom drtil nádvky mezi zuby. Zaslechl tiché kroky, a když zvedl bradu, uviděl ji. Zrádkyni.

„Yamaha,“ zachraptěl.

Sklonila se k němu, pohladila ho po tváři – i ten bezmála něžný dotek bolel – a zašeptala: „Dostali jsme tě... generále.“

„Prodal mě,“ zachraptěl Pepsi.

„Ano.“

„Proč?“

„Protože jsi mu zavazet. Stal ses oblíbenějším než on. Hrozilo, že bys ho svrhl.“

„To bych nikdy...“

„Snad. Teď už na tom nezáleží.“

„Co bude s Kohinor?“ zaúpěl.

Pokrčila rameny. „Necháme ji být. Nemá s tím nic společného. Ikea jí jenom využil.“

„Jak to víš?“

„Vím.“ Na chvíli se odmlčela, a pak dodala: „Záleží ti na té ženě?“

Pepsi se zarazil. Co měl odpovědět? Pokud přizná, co k ní cítí, neobráti se to proti Kohinor? Nezabíjí ji jenom proto, aby mu ublížili?

„Neboj se,“ řekla Yamaha, „neublížím tobě, ani jí. Zatím.“

„Tak co s námi bude?“

„Vezeme tě za Prezidentem.“

„Proč?“

„Má pro tebe nabídku.“

Cesta byla dlouhá. Svázaného ho vedli v koloně celé kilometry, než dosáhli výtahu, který je svezl o stovky podlaží dolů. A pak další kilometry a další výtah. Tentokrát už jel jenom několik desítek pater. Dveře se otevřely do nového světa. Chodby tu byly široké a obložené něčím, co Pepsi viděl jenom tam venku, mimo Věž: dřevem. Na chodbě byly nataženy koberce. Když krácel po chodbě, dveře se otvíraly a z nich vykukovali manažeři. Za nimi byly pokoje velké jako celé školky. Pak ho přivedli do rozsáhlého sálu podloženého sloupy, s nádrží vody uprostřed. Ráchali se v ní nazí lidé, muži i ženy. Skoro všechny hlavy se obracely k němu.

„Tak už tě drapli?“ vysmál se mu tlustý muž, který se opíral o okraj nádrže vykládané modrými kamínky.

„Kdo to je?“ špitla žena s dlouhými černými vlasy – Pepsi nikdy neviděl nikoho s tak dlouhými vlasy, jejich krása mu vyrazila dech.

„Pepsi, hlavní generál vzbouřenců,“ odpověděl muž a odplivl si.

Žena si taky odplivla a křikla: „Půjdeš do Recyklátoru, hovado!“

Yamaha ho dovedla k dalšímu výtahu. „Připravený?“ zeptala se ho.

Pepsi zacvakal zuby – nervózní gesto, jehož se nikdy nezbavil – a mlčel.

Ještě třináct pater ve výtahu. Dveře se otevřely, za nimi stálo deset mužů ozbrojených útočnými puškami. Yamaha přistoupila ke krabice u dveří, stiskla tlačítka a řekla: „Tady Yamaha. Vedu zajatce.“

„Generála Pepsiho?“ zachraptěla krabice.

„Ano.“

Dveře se s hydraulickým zasyčením otevřely. Podlaha za nimi připomínala pérové Plemeniště. Na zdech visely obrazy, ale byly jiné než obrázky, které si ve škole malovaly křídou na tabuli. Tyto byly plné barev a zasazené do zlatých rámců. Všude po místnosti stály nádoby, z nichž rostly květiny – ty by Pepsi taky neznal, kdyby se nedostal až ven. Uprostřed místnosti sedělo pět mužů. Nejmladšímu z nich mohlo být kolem třiceti a na kolenou měl podivnou krabici. Nejstarší z nich by věkem překonal všechny Bábky Televize. Jeho kůže byla svraštělá, tělo pokroucené a scvrklé. Byl téměř nahý, měl přes sebe přehozený jenom ubrus. Nohy si máčel v lavoru s teplou vodou. V místnosti panovalo horko jako u Pecí.

Strážce popadli Pepsiho za ramena a usadili ho do veliké měkoučké židle potažené kůží. Je to lidská kůže, nebo kůže některého ze zvířat z venku? napadlo Pepsiho. Odpověď neznal, ale děsily ho obě možnosti. Moc pohodlně se mu nesesedlo – ruce měl svázané za zády a tak nemohl než se nahýbat kupředu. Yamaha se usadila do křesla vedle něj. Kohinor si sednout

nemohla – zůstala stát vzadu mezi osmi strážemi.

„Offici?“ řekl starý muž a holohlavý padesátník po jeho levici zalistoval v bloku na svých kolenou. Vytáhl si z náprsní kapsy dvě sklička, kolem nichž byly podivně zohýbané drátky; nasadil si je na nos, naslinil si prst a pečlivě otočil několik stránek. Poté si pozvedl notes tak vysoko, až se ho málem dotýkal svým dlouhým špičatým nosem, a spustil:

„Dítě číslo 32.452 BB P53.862 narozené roku 3 245 v bloku B, podlaží 53.862, školka beta503, řečené Pepsi. Matka řečená Tatra, otec neznámý. Pracoval jako dělník až do 16 roku svého života, kdy opustil směnu a zmizel. Znovu byl objeven až jako vůdce revoluce, pravá ruka muže zvaného Mojžíš či Mesiáš, původně řečeného Ikea, dítě číslo 52.712 BB 53.830, roku 3 235, to je blok B, podlaží 53.830, člen vzbouřenecké organizace zničené roku 3 251. Muž řečený Ikea utekl a vrátil se zpátky do Babylonu roku 3 260, to je předminulý rok. Muž získal kolaborantku v podobě své bývalé milenky, ženy zvané Yamaha...“

Yamaha po Pepsiho boku zalapala po dechu a Prezident se ušklíbl.

„... a společně s ní si rozdělili mocenské sféry vlivu ve Věži, přičemž nadále udržovali mocenské boje. Aktuální stav – vzbouřenci obsadili všechna patra od 19.367 až po 8.921. My držíme podlaží od 8.900 níže. Ve zbývajících podlažích probíhají boje, a to hlavně v blocích D, G a I.

Ikea zvaný Mojžíš několikrát podnikl sabotáž na postupující jednotky generála Pepsiho, aby ho zbavil jeho vlivu, leč vždycky neúspěšně. Až doteď...“

Office dočetl a starý muž se naklonil kupředu. „Jsem rád, že se s tebou konečně setkávám, generále Pepsi. Já jsem Prezident.“

Pepsi si odplívl. Prezident posmutněl.

„To není zdvořilé... ale co bych mohl očekávat od barbara. Ve školkách nikdy nepadlo slovo o etiketě. Učili jste se jenom rubat, dolovat, dobíjet a stavět.“

„Co ode mne chcete?“ procedil Pepsi mezi zuby.

„Jaký je tvůj vztah k Ikeovi? K tomu, kterého nazýváte Mojžíš?“

Pepsi sklonil hlavu. „Co je ti po tom?“ zamumlal.

„Je to pro mě na výsost důležité. Ten muž mi zavazí –“

„To je dobře!“ skočil mu Pepsi do řeči. „Nebude to trvat dlouho a Mojžíš vás všechny zničí!“

„To si myslíš?“ ušklíbl se Prezident. „Yamaha, proč neřekneš tady našemu příteli, jak se nás veliký Mojžíš chystá zničit?“

Yamaha si povzddechla, zhluboka se nadechla a upřela pohled ke stropu. V očích se jí leskly

kapičky slz. „Mojžíš se chystá udržet aktivní frontu mezi podlažími 8.000 a 10.000. Jednou bude vyhrávat jedna strana, potom druhá. Teď jsme zrovna na ústupu my. Věčná válka mu vyhovuje – společný nepřítel mu umožňuje udržet si moc.“

„Má to ale jeden velký háček, že Yamaha?“ ušklíbl se Prezident.

Dívka se rozplakala. „Jak dlouho už o tom víte?“ vzlykla.

„Co na tom záleží!“ štěkl Prezident. „Prostě odpověz!“

Žena sklonila hlavu, divoce přitom mrkala.

„Pepsi zastavil stavbu věže a vůbec ji neplánuje obnovit.“

„Což pro nás znamená problém. Dobrodinci nám poskytují prostředky jenom tak dlouho, dokud stavíme. Pokud přestaneme, vymění nás.“

„Dobře vám tak, zmetci,“ odplívl si Pepsi.

„Dobře tobě tak, pokud k tomu dojde. Protože víš, co se stane? Dobrodinci vás zničí! Jednoho po druhém vás pochytají, zotročí, nebo umučí, a pokud to nepůjde jinak, svrhnu vám na hlavu celou Věž. A potom začnou se stavbou od začátku.“

„Budeme se bránit,“ odsekl Pepsi, „a zničíme vás i ty vaše Dobrodince.“

Prezident i jeho společníci se rozesmáli. Zbytek sálu zůstal pohřebně tichý a nehybný, jako spalovači u Pecí.

„Zničit Dobrodince? Pošetilče,“ odfrkl si Prezident. „Jak bys mohl? Víš vůbec, co jsou zač? Oni nejsou lidé a jejich schopnosti leží daleko za těmi našimi. Před mnoha staletími byli lidé všude na zemi. Měli strašlivé stroje a zbraně, jimiž by dokázal zbořit celou Věž v pouhých několika minutách. A přesto si je Dobrodinci snadno zotročili. Rozvrátili celou jejich civilizaci, až nezbylo nic než tohle,“ ukázal ke stropu a myslel tím Věž. „Nezmůžeš proti nim vůbec, vůbec nic.“

„Když jsou tak mocní, proč už dávno nezastaví povstání?“ vzepřel se Pepsi.

„Protože mají lepší věci na práci, než se zabývat našimi malichernůstkami! Přece jen jsou jako bohové. Ne jako – oni jsou bohové! Proto mají nás – vedoucí a manažery – abychom dohlíželi na stavbu Věže. A pokud selžeme, vymění nás! Ale projekt půjde dál. Věž je větší než kdokoliv z nás. Nemůže být zastavena. Už postřehli, že stavba stojí, a pokud rychle něco neuděláme, zasáhnou. Musíme si pospišit.“

Když Pepsi nic neřekl, Prezident pokračoval:

„A tady přicházíš na řadu ty, generále Pepsi. Muž, který netouží po moci, ale po svobodě. Po spravedlnosti. Můžeme ti ji dát. Dáme svobodu tobě i tvému lidu. Pokud nadále budete pracovat... a udržíte tempo.“

„Co to znamená?“

„Že si můžeš nechat všechna patra od deseti tisíc výš. Můžeš si v nich dělat, co chceš, to už ponechám na tobě. Dostaneš tolik jídla a pití, kolik budeš potřebovat, a k tomu i přepych, který jsi dosud nepoznal. Můžeš mít dokonce i tu svoji couru.“

Pepsi se prudce ohlédl a podíval se do Kohinor do očí.

„Ano, je to tak,“ ušklíbl se Prezident. „můžete žít spolu. Dokonce můžete mít i děti. Ale musíš zařídit, že stavba bude pokračovat!“

„Jak to mám zařídit? Nerozumím stavbě!“

„Dáme ti k ruce odborníky, kteří ti řeknou, co je potřeba udělat. Tvým jediným úkolem bude dohlédnout na to, že lidé budou pracovat. Že stavba bude pokračovat bez přestávky, že lidé budou jezdit pod zem a budou jezdit na střeche a budou jezdit všude, kde jich je potřeba. Rozumíš?“

Pepsi sklonil oči k zemi, a když je pozvedl, sálala z nich nenávisť. „Takže byste ze mě udělali manažera? Vrazili mi do ruky bič, abych sám nedělal nic, než nařizoval druhým?“

„Je jenom na tobě, jestli budeš mávat bičem. Dělej si to, jak chceš, nebudeme ti kázat. Ale ano, uděláme z tebe manažera. Dáme ti moc, ale spolu s ní i zodpovědnost. A pokud práce nepůjde podle našich představ – odstraníme tě.“

V uších mu hučelo, snad od bolesti hlavy. Všechno, co slyšel, mu přišlo jako sen. Hloupý a trapný sen, ale přesto sen, protože takové věci se v realitě nestávají. Že ne?

Znovu se podíval na Kohinor a zpátky na Prezidenta.

„A co uděláte s Mojžíšem?“ zeptal se.

Prezident pokrčil rameny. „Tak jako on s Yamahou přichystali past tobě, tentokrát ty a Yamaha přichystáte past jemu. Jakmile ho odstraníš, vrátíš se do horních pater jako hrdina, který unikl ze zajetí, a zároveň jako muž, který vyjednal konec bojů. Za určitých podmínek.“

Znovu přehlédl celou místnost. Prohlédl si Yamahu, která seděla zabořená v křesle, utírala si uslzenou tvář. Podíval se na Kohinor a její oči plné naděje i strachu. Podíval se na osm mužů a jejich zbraně. A podíval se i na Prezidenta a jeho čtyři kumpány.

„Tak dobře,“ řekl. „Udělám to.“

„Výborně,“ usmál se Prezident, „věděl jsem, že jsi rozumný muž. Muž na správném místě. To ty, a ne Ikea, jsi skutečný Mojžíš.“

„Můžete mě konečně rozvázat?“ zeptal se Pepsi.

Prezident mávl rukou. Jeden ze strážců přistoupil, vytáhl z kapsy zavírací nožik a přeřízl Pepsimu pouta. Mladík si promnul unavená zápěstí. Protřepal prsty, zkoušel v nich obnovit

cit, hrál si s nimi jako čaroděj chystající se na velký trik.

„Teď bychom měli probrat, jak to přesně uděláme,“ řekl Pepsi. Podíval se na Prezidenta i na strážce, který se k němu zrovna obrátil zády, pušku svěšenou na řemeni vedle pasu. Pepsi se k ní vrhl; nasadil strážci kravatu, sevřel pažbu, zmáčkł kohoutek. Vzduch protrhl vějíř střel. Prvního vojáka zasáhly kulky do prsou a srazily ho na zeď.

Kohinor začala ječet.

Ostatní strážci okamžitě pozvedli zbraně. Pepsi se vrhl na záda, zmítajícího strážce strhl s sebou. Střílel od boku, zasáhl druhého muže do ramene. Do jeho zajatce bušily kulky.

Dopadl na zem. Kohinor pořád ještě ječela; křik zněl ohlušeným bubínkům tak vzdáleně.

Ucítil bolest v noze, nějaká kulka ho musela zasáhnout. Střílel dál. Druhý strážce padl k zemi – a najednou i třetí a čtvrtý. Pepsi nevěděl, co se děje, a nepřemýšlel nad tím.

Kohinor doječela. Někdo jí ustřelil hlavu.

Pepsi ze sebe shodil mrtvého strážce a jen tak beze zbraně se odvalil za nejbližší polstrovanou židli. Kus od něho se při zemi krčil Prezident. Pepsi ho popadl kolem pasu, zvedl ho – byl tak směšně lehoučký. Vrhł ho po jednom ze zbývajících strážců. Prezident vykřikl. Strážce se pokusil svého pána chytit, ale Pepsi běžel hned za ním. Prostor trhaly kulky. Něco s ním šhublo, ale to už byl v klubku těl, společně s nimi narazil do zdi. Strážce měl u pasu pistoli. Pepsi mu ji vytrhl a v otočce vystřelil. Další strážce dostal kulku přímo mezi oči. Pepsi se rychle otočil ke strážci zavalenému Prezidentem a střílel. Obě těla sebou několikrát zaškubala.

Pak palba umlkla.

Pepsi se rozhlédl po místnosti. Všude se váleli strážci i Stavitelé. Támhle ležela Kohinor.

Támhle ležela Kohinor.

Kohinor.

Kohinor...

Kohinor...

Tvář mu zmáčel proud horkých slz... nohy se mu podlamovaly... pohltila ho bolest... ale nedostal možnost poddávat se kterémukoliv z těchto pocitů. Zpoza jedné židle se zvedla postava.

Pepsi rychle pozdvihl zbraň. On a Yamaha na sebe mířili pistolemi. Vypadala vyděšeně, ale odhodlaně. Zmáčkla kohoutek...

... a zbraň cvakla naprázdno.

„Na kolena,“ rozkázal jí Pepsi. „Dělej!“

Poslechla ho.

„Ruce za hlavu.“

Poslechla.

Prohlédl si svá zranění. Kulka mu při boji vyrvala kus masa z levého lýtka a další ránu měl v pravém boku. Silně krvácel, ale zatím se dokázal hýbat.

„Jak se dostanu k Dobrodincům?“ zavrčel. Zavržela hlavou.

„Jak?“

„Já nevím!“ vriskla. „Nikdy jsem u nich nebyla.“

„Něco vědět musíš!“

„Jediný, kdo se k nim může... mohl... dostat, byl Prezident. A ten nikdy neopouští tuhle místnost. Musí za ní být další chodby a další pokoje. Soukromé apartmány. Ale já nevím, jak k nim.“

„V tom případě mi nejsi k ničemu.“

Prst na spoušti se zachvěl.

„Počkej!“ vykřikla a napřáhla před sebe ruce.

„Počkej, něco můžu udělat.“

„Tak vidíš. Dělej!“

„Google... ten s počítačem, věděl o Věži všechno. Teda nevěděl, ale měl vědět. Určitě má v počítači plány,“ po čtyřech se doplazila k zastřelenému muži a sebrala podivnou krabici, která ležela vedle něj. Setřela z ní krev.

„Doufám, že ještě bude fungovat.“

Otevřela krabici a začala ťukat do podivných obrázků na jejím spodním konci.

„Dělej!“ popohnal ji Pepsi.

U stropu cosi zapraskalo, Pepsi tím směrem pozvedl pistoli. Pak prostor naplnil chrčivý hlas: „Pane, je všechno v pořádku?“

„Toho si nevšímej,“ řekla Yamaha. „Ostatní strážci jsou venku, možná zaslechli střelbu. Ale dovnitř se nedostanou, dveře se dají otevřít jenom zevnitř. Teda... doufám.“

Dle Pepsiho zkušeností to nebyla pravda. Do kteréhokoliv místa ve Věži se dalo dostat více způsoby. Ale záložní cesty nebylo snadné nalézt. Snad jim to chvíli potrvá.

„Pospěš si,“ popohnal Yamahu.

„Vydrž, nemůžu pracovat rychleji než tahle mašina. Tady, to by mohlo být ono.“

Zvedla se od krabice, doběhla k jedné židli a odklopila bohatě polstrované opěrátko na ruce. Pod ním byla celá řada tlačítek.

Pepsi na ni znovu namířil. „Jestli mě zradíš a otevřeš jim, zabiju tě dřív, než se ke mně dostanou,“ varoval ji.

Zaváhala a poté přikývla. „Asi ano. Takže tě nezradím.“ Zmáčkla tlačítko a jedna část stěny se odklopila. Za ní zela dlouhá, bohatá chodba osvětlená nazdobenými žárovkami.

„Tohle je naše cesta dál,“ řekla Yamaha.

Kapitola 6. Pád

Mesiáš mluvil o cestě ven. O cestě do ráje. Do místa planého trávy a květin a keřů a stromů – to jsou zelené a hnědé a všelijak barevné věci, které vyrůstají z podlahy jen tak, samy od sebe, a některé se dají i jíst a jsou moc dobré, takové sladké, a jiné zase kyselé, ne, nejsou jako Šlehačka, Šlehačka vám na jazyku zanechá pachutí popela, je mdlá a taková nijaká, ale

jídlo ze světa venku, to je nádhera, každé sousto je malý okamžik slasti, jako když ze sebe vypustíte sémě. A venku jsou i zvířata – tvorové, kteří neumí mluvit a myslet jako my a kteří mají nebezpečné tesáky a drápy, jimiž dokážou zabíjet, ale jsou krásní a volní a dají se lovit, do jejich kůže se můžete obléct, jejich tesáky se ozdobit a jejich maso sníst – a tak je to dobré. Jsou tam i obrovské prostory plné vody, vody ležaté i živé, jež osvěžuje a vlévá do změkklých údů nový život. Ano, tak vypadal svět venku. Pepsi si na něj živě vzpomínal.

Hned za dveřmi do dlouhé chodby stála podivná vozítka, ale Pepsi se nesnažil pochopit, jak se ovládají, prostě prošel kolem. Následovaly desítky dveří. Některé vedly do kobek plných zvířet, jiné k ohromným vodním plochám, další ke květinám a keřům a stromům a další... další...

Stavitelé měli všechno, co měli lidé venku. A měli to jenom sami pro sebe.

Pokoj na konci chodby zabíral celá tři patra. Protínala ho řada pohyblivých schodů a zdviží a byl v něm takový ocelově šedý blok, který, když ho otevřeli, ukřýval v útrokách věčný led a kolem sebe spoustu podivných potravin.

Yamaha natáhla ruku ke stvolu zelených bobulek, dvě z nich utrhla, jednu si hodila do pusy a druhou nabídla Pepsimu. „Na, to jsou hrozny,“ řekla.

Pepsi se do bobulky opatrně zakousnul – a jeho jazyk ožil přivalem neznámých pocitů a ano, bylo to tak krásné jako vypouštění sémě, takové jako s Kohinor.

Kohinor...

Nic mu nemůže nahradit Kohinor.

„Jdeme,“ rozkázal Pepsi.

Yamaha si povzdechla, ale poslechla ho.

Propátrat všechna zákoutí snového sídla by jim trvalo hodiny, ale to, po čem toužili, našli brzy. Nešlo to přehlédnout. Na konci rozlehlého sálu stály obrovské dveře, které oba příchozí několikrát násobně převyšovaly. Byly z kovu, který Pepsi neznal, a do křídel měly vytesány obrovské, bestiálně vyhlížející tvory.

„Jak se otevírají?“ zeptal se Pepsi.

„Nemám nejmenší tušení,“ vydechla Yamaha.

„Tak to zjisti,“ pobídl ji pistolí. Cítil se stále slabší a podrážděnější. Ztratil už spoustu krve. Jak dlouho ještě může vydržet?

„Ale já vážně nevím, co mám udělat!“ vykřikla Yamaha.

Dloubl ji pistolí do zad, až klopýtla. „Aspoň něco zkus.“

Žena se zastavila na dva kroky ode dveří. Vzhledla k monumentálním, hrůzu nahánějícím netvorům. Zdálo se jí, že ji pozorují. Otrásla se, pokrčila rameny a rozpráhla ruce. „Nechte mě vejít!“ řekla.

Pravý z démonů otevřel kamenné oči; Yamaha nadskočila a vykřikla leknutím a i otupělý Pepsi s sebou trhnul a na chvíli se probral z nastupujících mrákot.

„Kdo jsi?“ zaduněl hromový hlas.

„Já... já... já...“ blekotala Yamaha a krok za krokem ustupovala.

Pepsi si stoupl před ni. „Jsem Pepsi a chci s vámi mluvit.“

„Kdo jsi?“

„Jsem Pepsi. Muž z věže! Musím s vámi mluvit!“

„Co se stalo s Prezidentem?“

„Je mrtvý!“

„Ty jsi nový Prezident?“

„Ano. Jsem.“

Oči kovové bestie se zavřely – a dveře se za strašlivého rachotu daly do pohybu. Otevřely se do děsivé temnoty.

Pepsi mávl pistolí. „Jdeme,“ rozkázal.

„Já tam nejdu,“ kníkla Yamaha.

„Jdeš.“

„Mám strach.“

„Můžeš si vybrat: buď tě zastřelím rovnou... nebo půjdeš a zjistíš, kdo za to všechno může. Tak co to bude?“

Yamaha dvakrát naprázdno polkla a udělala krok vpřed. „Ne!“ zaječela a obrátila se na útěk. Pepsi instinktivně zamířil, ale v ten okamžik ho zasáhla slabost. Znovu zbraň sklonil. Co na ní záleží?

Kulhavým krokem se vydal do jicnu tmy...

... a ve tmě nebylo nic, jenom prázdnota. Ještě chvíli za sebou vnímal šerosvit velikého sálu, ale i ten brzy zmizel, jako by světlo bylo šlehačka a temnota hladové, hltaající dítě.

„Kde jste?“ vykřikl Pepsi a jeho hlas se v ozvěně odrazil od vzdálených stěn.

„Jsme tady,“ řekl lehký hlásek za jeho levým ramenem.

„Jsme tady,“ řekl těžký hlas před ním.

„Jsme všude,“ zachichotal se hlásek kdesi nad ním.

„Takže ty jsi nový Prezident?“ zazněl hlas za ním.

„Nic nevidím,“ zasténal Pepsi. „Rozsviťte!“

„Je zraněný,“ řekl tenký hlásek.

„Je. S takovou brzy zemře,“ přisvědčil hlas.

Pepsi se za nimi točil kolem dokola, zněly odevšad a odnikud zároveň.

„Další prezident mrtvý?“ zeptal se tenký hlásek.

„To nesmíme dopustit,“ odvětil těžký hlas a do Pepsiho udeřilo světlo. Celý se prohnul v náhlé křeči a pak už ležel na studené zemi a lapal po dechu. Neslyšel než vlastní těžký dech. Pak se svět začal rozjasňovat. Nezdálo se, že by někdo rozsvítil, jenom se naučil vidět v temnotě.

Uprostřed prázdnoty pulzovalo obrovské energetické kolo, točilo se a vířilo. Před ním se mihotaly dvě přízračné postavy – jako by ani neměly tvar, jenom neustále se měnící obrys.

„Co to je?“ vydechl Pepsi a postavil se na nohy. Přitom si uvědomil, že bolest v lýtku a v boku zmizely. Sáhl si na rány, ale byly pryč, kůže se čistě zacelila.

„To je srdce Babylonu,“ řekla postava nalevo svým těžkým hlasem.

„Energetické jádro, které celou Věž udržuje vchodu,“ doplnil lehký hlásek.

„Musíte ho zastavit,“ řekl Pepsi.

„Proč?“ zeptaly se oba hlasy unisono.

„Protože na Věži pracují tisíce lidí a neznají nic než utrpení. A pro co? Pro vás dva? Co z toho máte?“

„Testujeme, jestli existuje Bůh,“ odpověděl vysoký hlásek.

„Vy jste přece bohové!“ vykřikl Pepsi.

Oba hlasy se zasmály. „Och, jaká krásná myšlenka,“ chichotal se ten vysoký. „Testovat svou vlastní existenci.“

„To není test, ale čiré bláznovství,“ odvětil těžký hlas.

Pepsi pozvedl pistolí. „Já vás zastavím!“ vykřikl.

Znovu se rozesmály. „Tímhle? My jsme nehmotní. Nemůžeš nám ublížit.“

Pepsi s povzdechem sklonil zbraň.

„Proč bys nás vlastně chtěl zastavit?“ podivil se vysoký hlásek. „Nedává to smysl.“

„Protože když vás zastavím, nevinní lidé přestanou trpět.“

„Co je nám po lidech,“ odfrkl si těžký hlas.

„Všechno!“ vykřikl Pepsi. „Dřou se pro vás a umírají, mají zničený celý život a pro co?“

„Dali jsme jim smysl. Dali jsme jim cíl. To je víc, než kdy měli,“ řekl těžký hlas.

„Dali jste jim jenom utrpení,“ odsekl Pepsi.

„A co jiného byl život předtím?“ namítl lehký hlásek. „Lidé vždycky trpěli. Utrpení je podstatou života všech forem založených na materiální podstatě. My jsme jejich utrpení povýšili na utrpení s účelem.“

Pepsi nerozuměl polovině slov, které Dobrodinci používali, ale příliš mu na tom nezáleželo. Už viděl, že je nemůže přesvědčit po dobrém. Zbývala mu druhá cesta.

Pozvedl zbraň. „Já vás zastavím,“ řekl. „Nebo to alespoň zkusím.“

Obě postavy se znovu rozesmály – a Pepsi vypálil. Střela protrhla levou postavu a ponořila se do energetického jádra.

A pak se rozpoutalo peklo.

Pepsi ho už neviděl – zahlédl jenom záblesk, který mu vypálil oči, ucítil krátkou bolest a tím pro něj všechno skončilo.

Z jádra vyhřezla obrovská erupce, která smetla obě mimozemské entity. Energie se

v mžiku prohnala celým spodním patrem Věže, rozervalo stěny na kusy a vypařila je do povětří. Věž rázem poklekla o celých deset metrů; strop, který dopadl do žhnoucího jádra, se okamžitě vypařil...

A pak se Věž začala sesouvat na stranu, řítila se k zemi jako pokácený strom. Dopadla s takovou silou, že vyvolala pohyb v litosférických deskách. Země se pohnula. Kontinenty popraskaly. Vyhaslé sopky znovu ožily. Spustilo se kataklyzma, které utichlo až o deset dní později.

Potom se celé měsíce na mrtvé tělo Věže snášel déšť z mračen sopečného prachu.

Babylon byl rozlámaný na kusy. A z těch kusů začali vylézat lidé. Po jednom. Po desíti. Po stovkách.

Protože ať už bohové sešlou na hlavy lidí jakoukoliv pohromu, oni ji stejně přežijí a adaptují se a jako náказа se budou šířit zemí ve stovkách národů, z nichž každý nakonec bude mluvit jiným jazykem. A v jejich čele vždycky potáhnou noví a noví mesiáši. Lidé, kteří baží po moci. Jedním z nich bude Ikea – protože i on pád Věže přežil. Povede je přes sopečnou poušť a po čtyřiceti letech dosáhne země Kanaánské – a tam si lidé vytvoří nový domov. Ale toho se už Ikea nedožije.

A budou další tyranie a další války a další otroci a další utrpení, protože lidé vždycky rádi začínají od začátku a budují na vypálené zemi, ale zapominají, jak špatní jsou to stavitelé.

Epilog. Bůh odchází

Na konci Věže byla Apokalypsa, kterou ve svých listech vylíčil pozemšťan žijící mimo zdi

Věže, o stovky kilometrů dál; poustevničil na vrcholy hory, pozoroval svět a meditoval. Jmenoval se Jan.

Na konci Věže byla Apokalypsa a z té povstaly dvě mimozemské entity.

„Je po všem,“ řekla jedna z nich. „Takový experiment a všechno ztraceno kvůli naší lehkomyslnosti.“

„Třeba ne,“ namítla druhá. „Třeba je právě tohle důkaz, že Bůh existuje. Zasáhl a srovnal naši stavbu se zemí.“

„To nebyl Bůh, ale člověk. A uspěl jenom díky naší neopatrnosti a hlouposti.“

„No právě. Co způsobilo, že my, vpravdě osvícení tvorové, jsme se dopustili takové bláhovosti? A jak se vůbec mohlo stát, že sestoupil až na naši úroveň? Copak by něco takového dokázal bez pomoci opravdového Boha?“

„Dokázal to proto, že měl štěstí a že my dva jsme se svou absolutní mocí vyrostli do arogance a bláhovosti.“

„Obávám se, že takhle náš spor nikdy nerozřešíme,“ namítla první entita. „Pořád nám schází empirický důkaz... a já už pochybuji, že někdy nějaký budeme mít.“

„Takže nechceš experiment opakovat?“

„Ne. Myslím, že jsem spokojený se svou odpovědí... a ty jsi spokojený se svou. Tak se mi to zdá být nejlepší. Aby každý byl spokojený s tím, s čím chce. Netřeba o své pravdě přesvědčovat druhého.“

„Netřeba... a možná nemožno,“ souhlasila druhá entita.

Potom se vzaly za ruce a společně odletěly ze Země. Navždy.

Zuzana Zicháčková – Zloděj zlomku časoměru

Pohybovali se téměř opuštěným městem tak, aby působili nenápadně. Jako dvojice, která nemá naspěch a snaží se vlastně jen zabít další prázdný den ve svém prázdném životě. Drobná postava mladé ženy s hnědými vlasy vyčuhujícími zpod ledabyle nasazené kapuce sahala vedle jdoucímu štíhlému muži sotva po ramena. Ten svými dlouhými kroky stejnoměrně odměřoval popraskaný chodník. Vlastně se na něm kromě jeho nohou nehýbalo vůbec nic, ruce měl vražené v kapsách, úzké rty semknuté k sobě jako vždy. Jill občas na Ravena zkoumavě pohlédla, ale on svůj zrak upíral stále před sebe do dálky, jakoby ho nic než jeho vnitřní svět nezajímalo. A tak se vrátila k tékání očima po okolí, snažíc se svůj pohled co nejvíce skrýt.

Kráčeli širokou, prázdnou ulicí tím nejpomalejším tempem, jakého byli v tu chvíli schopni. Ale věděli, že i tak jsou v tomto bezútěšném, téměř liduprázdném okraji města

přínejmenším podezřelí. Alespoň pro toho, kdo by je mohl zahlédnout. Přesto se nechtěli vzdát naděje, že kolem dlouhé řady domů s vybitými okny se zbytky polámaných skel projdou nepovšimnutí a najdou bezpečnější místo k odpočinku. Nad jejich hlavami zavrzal vybledlý plechový ukazatel zavěšený na sloupu. Rozpohyboval ho jeden z několika ojedinělých závanů větru, jinak se nikde nic nepohnulo. Těžké šedivé mraky se valily vysoko nad jejich hlavami. Slunce neviděli už po mnoho dní. Ve vzduchu bylo cítit napětí.

Zastavil se pod jedním z několika holých stromů před omšelým vysokým domem a pomalu se zády opřel o tmavý vrásčitý kmen. Ravenova černá kožená bunda lehce zavržala, když si založil ruce na prsou, a pak skryl své šedo-modré oči pod unavenými víčky.

„Schovávají se,“ zaznělo jí v hlavě najednou. Trhla sebou. Nesnášela, když to dělal bez předchozího signálu a bez toho, aniž by se ona

sama v tu chvíli snažila ho telepaticky vnímat. Nechala svou vlastní myšlenku o aroganci jen prolétnout hlavou a zmizet, protože věděla, že se jedná o jejich bezpečnost. Měla to čekat. Jistě měl důvod, proč se zastavil místo pokračování v chůzi. Její chyba. „Zkus zjistit, kde přesně jsou,“ požádal ji.

Natočila se směrem k němu, aby stále působila co nejméně nápadně, a začala ledabyly obírat zbytky listů z pokleslé větve. Ale její pohyby byly křečovité, i když se tomu snažila zabránit. Začala zuby. Po očku skrz korunu stromu mezi větvemi zkoumala okna, protože se jí zdálo, že v jednom z nich zahlédla kradmý pohyb.

„Máš pravdu, je tam,“ oznámila mu nuceně nevzrušeným polohlasem a místo toho, aby zvedla ruku a ukázala přesné místo, ho prstem jemně dloubala do žeber, aby mu směr naznačila skrytě. Cítila se při tom doteku značně nesvá, jakoby dělala něco nemístného. Byla ráda, že *on jí* myšlenky číst nedokáže. Srdce jí začalo rychle bušit, ale vši silou se snažila si zachovat klid. Jeden z nich byl totiž opravdu blízko. „Tam za tím oknem. V ruce drží zbraň, ale zatím nás jen sleduje. Není si jistý.“

Zavrtěl se a nahlas nic neodpověděl. Jeho myšlenky však cítila dobře. Byla přesvědčená, že právě to je důvod, proč ji Raven nechával se ho držet a putovat s ním. On byl rychlost a navíc mistr úniků. Jak by taky ne se zlomkem časoměru. Dokud Ravenovi stačila, vždy ji při přesunu do trhlín času a ven vzal s sebou. Byla za to vděčná, protože bez něj by nejspíš někde uvízla. Nebo byla mrtvá.

Odpoutala svou mysl od všeho, i od hrozby v okně, sebrala veškerou svou odvalu a důvěru a soustředila se pouze na něj, jak jen mohla. On bude vědět, co dělat, aby z této situace vyvázli co nejlépe. Očima bloudila po okolí. Ulice se táhla zdánlivě do nekonečna, byla dlouhá a široká a neskýtala moc únikových možností, všude bylo snadno vidět. Jediný možný, ale dost zoufalý úkryt nabízel asi metr a půl vysoký svažitý předěl, který se táhl do daleka podél prostředku nekonečné ulice.

„Odsud se tak lehce nedostaneme,“ odpověděl jí sice potichu, ale lehkým tónem, aby stále ještě pokud možno budili dojem lidí, kteří se jen tak poflakují odpolednem. „Třeba nás zatím nepoznal. Dejme tomu ještě chvíli a doufejme. Když to nepomůže, budeme muset zmizet.“

„Ale tohle nám nebude stačit,“ snažila se namítnout, když v jeho mysli objevila právě ten předěl z udusané a vyschlé půdy, na níž zbývaly už jen chabé trsy zašedlé trávy. Jak se na to místo zkoumavě dívala, zapoměla dávat pozor na okno. Uslyšela za sebou nějaký zvuk a zděsila se, když spatřila temnou siluetu mířit

masivní zbraní přímo na ně. Zbledla, protože ji poznala. Tohle nebude střílet jen kulky, uvědomila si.

V tom vedle sebe ucítila lehký závan vzduchu. Ve chvílích, jako byla tato, pro ni bylo velmi snadné se na Ravena napojit takovým způsobem, že mohla nechat svoje tělo ovládat přímo jeho myslí, jako by bylo jeho vlastní. Mohla kopírovat pohyby, které právě vykonával, a i když do nich nemohla vložit stejnou sílu, protože jí neoplývala, mohla být přinejmenším stejně rychlá. A to jí vždy zachránilo krk.

Jill ucítila, jak se svět kolem ní začal pohybovat. Řítily se vstříc prostředku ulice a právě dosáhli vrcholu předělu a z rozběhu skočili, když nebezpečně blízko za sebou uslyšela silný výbuch a její záda dostihl ohromný bolestivý tlak a žár. V následujícím okamžiku se svět zastavil. Viseli ve výskoku ve vzduchu, nehybní jakoby právě zkameněli, a za nimi koutkem oka zpozorovala, že i žlutooranžová rozpínající se skvrna ztuhla. Díky bohu, stačila si pomyslet, než se vše dalo opět do pohybu. To už ale byli jinde.

Dopadla tvrdě na zem a sedřela si u toho dlaně o vlhkou hlínu. Naštěstí bylo kolem docela dost zelené trávy, a tak se nepotloukla víc. Dlaně jí přesto pálily, ale Jill si toho příliš nevšimla, protože mnohem větší bolest cítila na svých zádech, která zřejmě nakonec nezůstala ušetřena dopadu výbuchu. Stále byla na všech čtyřech tak, jak přistála, s prsty a koleny zabořenými do prsti. Na hřbetech rukou ji studilo něco vlhkého, a tak se na ně jako ve snu zadívala. Byly mokré od slz.

Za sebou uslyšela kroky. Svět se s ní houpal a bylo těžké se na cokoli soustředit. Zřejmě toho na ni bylo už moc. A k tomu ta šílená bolest v zádech...

„Nic to není, jen tě to ofouklo a teď jsi v šoku,“ snažil se jí vysvětlit a natáhl k ní ruku. „Postav se.“ Jill se místo toho posadila na paty a začala se nekontrolovatelně smát. Raven ji uchopil oběma rukama a vytáhl nahoru. Sice zmlkla, ale ještě mezi jeho pažemi se zapotácela a začaly se jí podlamovat nohy.

„Ok, tak dobře, sedni si. Sedni si!“ Jill nereagovala a Raven začal ztrácet trpělivost. Přinutil ji se posadit a dřep si vedle ní. Černé vlasy mu spadly do čela, když vytáhl nůž a začal jí ze zadu rozřezávat bundu. Nebo alespoň to, co z ní na zádech zbylo. Nestačila se ho ani zeptat, co to dělá, a doopravdy omdlela.

Když se po nějaké době probrala, zjistila, že leží na břiše na zbytcích svojí omšelé bundy. Pocit závratě ji naštěstí opustil, palčivá bolest také zmizela a na zádech ji nahradil už jen ulevující chlad. Cítila tam lehkou tíhu

krystalického obkladu, který jí Raven položil přímo na holou kůži, a vůni svěží trávy všude okolo. Úlevou znovu zavřela oči a zaposlouchala se do šumu listů v košatých větvích stromu, v jehož stínu ležela. Nad nimi se rozprostíralo modré nebe téměř bez mráčku. Jako kdysi v létě na výletě, pomyslela si. V době, kdy krajinu ještě nehyzdily obrovské polokoule z oceli, základny Uzurpátorů, ze kterých se ozývalo nepřetržité hučení. Ne ohlušující, ale temné a neodbytné. V době, kdy byl svět ještě alespoň do snesitelné míry normální.

„Už ten obklad nepotřebuješ, jsi v pořádku.“ vyrušil ji Ravenův strohý hlas dřív, než stačila opět usnout. „Až budeš připravená, měli bychom vyrazit, nebude tu bezpečno na dlouho.“ Stál opodál a hrabal se v její tašce přes rameno, ve které si nosila nezbytné věci a která zůstala ležet na zemi.

„Stal se z tebe kromě zloděje i léčitel?“ zachtělo se jí ho dobírat. Úleva jí přinesla dobrou náladu. Bylo to skoro, jakoby na všechno zapoměla a znovu žila ve starém světě.

„Přestaň s tím,“ téměř zasyčel a semkl rty. Hodil po ní náhradní košili, kterou ze zavazadla právě vylovil.

Jill se z těch slov vlila do tváří červeň a ještě víc, když si uvědomila, že tu leží do půl těla nahá. Rychle sáhla po košili, otočila se a začala se spěšně oblékat. Raven mezitím poodešel a naplnil svou cestovní láhev v potůčku, který protékal trávníkem. Pak vyndal něco malého z vnitřní kapsy a pohrával si s tím v ruce. Doufala, že si její tělo příliš neprohližel, když byla mimo sebe. Že jí rozřezanou bundu, aby mohl zkontrolovat míru jejího zranění, z ramen svlékl, až když ležela na zemi na břiše. A něco jí říkalo, že přesně tak to udělal. Vlastně si byla jistá, že to tak bylo. Dokončila svoje oblékání a byla ráda, že se opět cítí vcelku normálně.

„Omlouvám se. Neměla jsem si dělat legraci. A děkuju, že ses o mě postaral,“ dodala a přistoupila k němu. Pozorovala ho, jak si stále ještě pohrává se zlomkem časoměru v ruce. Byl malý, stříbřitě-šedivý a měl na sobě zvláštní prohlubně a vypoukliny. „Jak to, že se v trhlině času ocitneme většinou na nějakém pěkném místě? Park, les, stromy, vždyť víš. Je nádhera to zase vidět tak, jaké to kdysi bývalo,“ povzdychla si a zadívala se na špičky svých bot v trávě, která byla tak zelená, jako by bylo právě na jaře, kdy se všechno začíná probouzet a růst. Kdy je po vši té zimě a sychravosti radost být venku, dýchat svěží vzduch a nasávat první hřejivé paprsky slunce.

„Tím, že mám zlomek časoměru v držení já, se trhliny vytvářejí z míst z mojí paměti. A já si většinou vzpomenu na nějakou příjemnou krajinu, kde jsem někdy byl,“ řekl Raven a

upřel oči do dálky. „A neoznačuj mě za zloděje. To oni si časoměr přivlastnili. Já jsem si jen vzal kousek zpět. Nebo bys byla radši, kdybych jim ho šel vrátit? Víš, co by se stalo, že?“ zadíval se na ni.

„Ano. Lidé jako já by byli vyřizeni. Kvůli jejich schopnosti synchronizace a čtení myšlenek by byli zotročeni Uzurpátory a přetvořeni v armádu loutek. Uzurpátorům by stačilo mít časoměr znovu kompletní a vydat se do budoucnosti pro čip, který k transformaci potřebují. Kéž by se o něm nikdy nedozvěděli!“ Dupla vzteky do země nohou. „A ty, proč se jim nepostavíš? Žiješ jako psanec, věčně na útěku, přece to musí někdy skončit!“ Začala do něj bušit pěstmi. Kromě schopností, které se mu při únicích hodily, měla Jill i své další stránky, které nemohl vystát.

„Přestaň! Zbláznila ses snad?“ Chytil ji pevně za zápěstí. Jill na vteřinu ztuhla, ale pak se mu zhroutila na hrudník. Raven ji pustil a ona ho – přes jeho nelibost – křečovitě chytila kolem krku. Povzdychl si, vzdal se a krátce ji objal.

„Ravene, prosím, odpusť mi. Já –“ zadržela se. „Já se ti moc omlouvám. Nejsem sama sebou. Je toho už na mě moc, a proto mám tyhle emotivní reakce. Slibuju, že se budu víc hlídat, abych tě svými výlevy neobtěžovala. Když jen pomyslím, co by se stalo, kdyby mě chytili, kdyby chytili *tebe*...“ Odmlčela se a odstoupila od něj.

„Nic se zatím nestalo. Přestaň se takhle týrat. Vzpomeň si na to, že v tomhle světě nemají city moc místo, pokud chceš přežít. No tak, vzchop se, Jill, vím, že jsi silná,“ promlouval k ní. Něco takového od něj bylo velmi nezvyklé. Většinou toho moc nenamluvil a choval se ve všem velmi prakticky a obezřetně. To ale ve skutečnosti bylo na místě. Jakmile se ocitli v nějaké trhlině času, nikdy to nebylo na dlouho. Ne kvůli tomu, že by v ní rád nespočinul a nechtěl zde setrvat řádnou dobu, v klidu a bezpečí. Důvod byl ten, že je někdo z uzurpátorských řad dřív nebo později vždy našel. Pronikl do jeho trhliny času – jak, to Raven dosud nevěděl – s cílem pozabíjet vše živé, co v ní našel. Především přirozeně Ravena a všechny, kdo by ho z jakéhokoli důvodu mohli doprovázet, nebo dokonce podporovat. A pak se zmocnit zlomku časoměru. Naštěstí byli Raven a Jill díky svým schopnostem a instinktům zatím vždy rychlejší a stihli opustit trhlinu času dřív, než se jim stačilo něco vážnějšího stát, i když občas se to bez zranění neobešlo. Nepřátelé také uměli být pěkně rychlí nebo nevypočitatelní. Ale bez Ravenovy přítomnosti se trhlinka začala propadat, a nakonec vždy spolu s sebou zničila vše, co v ní zůstalo.

Jill po jeho slovech lehce zrozpáčitěla, ale zároveň vypadala klidněji a sebejistěji. Vytáhla ze své tašky cosi k jídlu, což už sice jako jídlo moc nevypadalo, ale zkažené to nebylo, a tak se do toho pustila, protože nic lepšího neměla. Zatímco se posilňovala na další cestu, začali s Ravenem rozebírat, kam by měli zamířit dál. Příroda kolem nich vypadala nádherně, ale věděli, že se musí brzy rozhodnout o dalším přesunu a opustit ji.

„Jill, já se jim nemohu postavit. Jsem sám a jich jsou tisíce. Jak bych něco takového mohl zvládnout? Je to prostě nesmysl, o tom snad ani nemusíme diskutovat. Co teď musíme udělat, je pokračovat v hledání bezpečnějšího úkrytu, který nebudou schopní najít. Alespoň na nějaký čas. Kde nás hned tak nevystopují.“ Seděl vedle Jill na zemi a rukou se probíral bohatými trsy trávy, občas vyškubnul stéblo a pohrával si s ním ve svých dlouhých prstech. Jill se vedle něj vrtěla a ošívala se, občas jí dokonce ze rtů unikl nespokojený povzdech.

„Sedíš snad v mraveništi nebo co?“ Raven se na ni znechuceně podíval a roztrhl jedno stéblo trávy napůl. Zdálo se, že se vrátil se do své obvyklé mrzuté nálady.

„Ne, to jen ta záda. Začíná to zase trochu bolet a ta košile na tom taky není úplně příjemná. Já taky neříkám,“ pokračovala, „že tam musíš s fanfárou vstoupit hlavním portálem a všechny přeprat levou rukou jako nějaký zatracený superhrdina. Třeba bychom našli nějaký způsob, jak se dostat dovnitř nějak jinak a nepozorovaně a ...“ Zarazila se. „Ravene, myslím, že je to tady. Něco se děje.“

Když se zahleděl směrem, kterým ukazovala, musel jí dát za pravdu. Na opačném konci od místa se stromy se vzduch začal tetelit, jako by bylo horké letní odpoledne, kdy je na slunci téměř nesnesitelně vedro. Oba věděli, co to znamená. Vyskočili na nohy a rychle balili všechny své drobnosti, které si v mezičase vytáhli. Dosud se kolem nich nic nezměnilo, svěží vánek se proháněl trávníkem a jemně čeřil hladinu potůčku. Opodál se však vzduch vlnil s čím dál větší intenzitou a začal se téměř nepostřehnutelně vydouvat.

„Jsem připravená, Ravene!“ Vykríkla Jill, jakmile si konečně přehodila svou tašku přes rameno, a začala se rozhlížet, kde její společník je. Zahlédla ho mířit ke stromu, pod kterým ještě před hodinou ležela. „Ravene, co to děláš?“ zavolala. Do hlasu se jí vkradla panika.

„Zapomněli jsme krystalický obklad! Dost možná ho ještě budeš potřebovat,“ zahulákal jejím směrem a zuřivě se rozhlížel kolem sebe.

„Proboha, kašli na obklad!“ Zařvala. Tělem jí cloumal vztek. Proč je z něj najednou taková citlivka? Musí přece okamžitě z téhle napadené trhliny zmizet. Rozhodně nechtěla padnout do

rukou Uzurpátorům. Pravděpodobně by ji umučili k smrti. Slyšela o takových případech děsivé historiky. Nechtěla, aby ani ona, ani Raven dopadli jako jedni z těch nešťastníků, kteří celé dny umírali v tmavých kobkách v neskutečných bolestech, které jim otvíraly ústa a nutily je křičet a křičet, dokud jim nedošel dech. A pak sípali, až dokud neumkli navždy. Konečné stadium.

Zavrtěla hlavou, aby se vzpamatovala. Rozběhla se k Ravenovi, který se právě s vítězoslavným „Ha!“ napřímil, dvěma dlouhými skoky se ocitl u ní a v ruce sevřel zlomek časoměru. Už trhlinu času opouštěli, když se Jill naposledy ohlédla. Viděla, jak se v místě, kde ještě před chvílí sledovali tetelení a vlnění, vzduch na vteřinu rozestoupil jako těžký závěs a v mezeře se zhmotnila zlověstná postava uzurpátorského vojáka. Do obličeje mu neviděla, ale všimla si, jak široká ramena měl v porovnání se svou hlavou, přestože mu na ní seděla ještě masivní přilba. Pevně se rozkročil v těžkých botech, a když pozdvihl masivní zbraň, na rukou i na býčím krku mu vyvstaly pevné svaly.

Ještě stačil ze své zbraně za prchajícími vypálit jednu dávku, než se zhroutil na kolena. Trhlina času, ze které Jill s Ravenem právě mizeli, se začala smršťovat. Bez přítomnosti Ravena ztratila svou oporu a propadala se sama do sebe. Ničila sebe samu i vše, co v ní zůstalo. Tlak uvnitř byl nesnesitelný a na lidské tělo měl fatální následky. Jill zaslechla, jak voják začal rvát. Tak strašlivě a zoufale, odsouzen k záhubě. Ale kým? Sám sebou? Uzurpátory? Strachem z neuposlechnutí rozkazu? Nevěděla. A ani nechtěla. A nechtěla ani sledovat to, co se začalo dít – už se dělo – s vojákovým tělem, a tak otočila hlavu na druhou stranu a zavřela oči.

Vítr, pomyslela si. Byla to první myšlenka, která jí v hlavě vyplula z dlouhého mlhavého bílého nic. Vítr nejprve jen slyšela. To táhlé šumění rychle proudícího vzduchu, které vydává jiný zvuk v korunách stromů, jiný v opuštěném městě, kde jej doprovází ojedinělý rámus, když vítr rozkutálí zahozenou plechovku nebo povalující se smetí, a jiný zvuk na prostorné, prázdné pláni. Právě tohle byl ten druh šumění větru, který Jill uslyšela, když pomalu přicházela k sobě.

V následující chvíli už i cítila – jak jí vítr ošlehává pravou tvář svým dosti studeným prouděním. Záchvěv chladu jí znenadání projel úplně celým tělem. Zároveň ji však něco hrálo. Levou tváří a polovinou hrudníku totiž spočívala na něčem měkkém a teplém. Dýchajícím. Raven, uvědomila si a ještě ne úplně duchem zpátky v realitě pootevřela oči a

pohnula lehce hlavou, aby se mu podívala do tváře. Měl zavřené oči, obličej bledý a nehybný, hrudník se mu nazdvedával a zase klesal v pravidelných nádeších a výdeších, i když je pravda, že se zdály docela mělké. Jeho kožená bunda lehce zavržala, když si položila hlavu zpátky na jeho rameno.

Spí? Jak může spát? Podivila se, ale připomněla si, že se ona sama probudila teprve před chvilkou. Uvědomila si však něco jiného. Raven ji *objímal*. Pravou paží měl položenou kolem jejího pasu a dlaní spočíval na jejím boku. To ji probralo úplně. Vůbec nevěděla, co si o tom má myslet. Většinu času, kterou spolu kdy strávili, k ní byl odměřený, někdy jeho chování dokonce zavánělo pohrdáním její osobou. Nebo se jí to tak alespoň zdálo. Rozhodně v tom neviděla jakoukoli větší náklonnost. Tak proč ji teď k sobě skoro tiskne? Přistihla se, že jí to nejen že *nevadí*, ale že se jí zrychlil dech a podél páteře jí projela rozechvělá vlna. *V tomhle světě nemají city moc místo*, zněla jí v hlavě slova, která od něj uslyšela sotva před pár hodinami v poslední trhlíně času. No co, kdyžtak se vymluví, že jí byla opravdu zima, kdyby se na ni obořil. Zadržela dech, vztáhla svou volnou ruku a také ho objala kolem pasu. Raven se ani nepohnul, dýchal stále stejnoměrně, beze změny. Jill mu položila ruku na hrudník, a pak ji pomalu sunula nahoru, až k jeho šíji. Přes tričko vnímala jeho teplé šlachovité tělo. Jestliže se jí předtím zrychlil dech, teď měla pocit, že jí srdce každou chvíli vyskočí z těla a dá se na útěk skrz celou pláň, na níž oba leželi. Jenže když prstem přejela přes Ravenovu bradu a hranu čelisti a sáhla mu zezadu na krk, zarazila se. Jeho zátylek totiž vlhce klouzal. Rychle ruku strhla, přidržela si ji před očima a zaostříla na ni. Prsty, jejichž konečky teď pokrývala tmavě červená vazká tekutina, se jí roztřáslly.

Když pod těžkým břemenem klopýtla, vstala a šla dál. Když se jí podlomily nohy únavou, zhluboka se nadechla, zatřásla hlavou a šla dál. Dál tou obrovskou plání, kde se po návratu zpět z trhliny času ocitli. Ona jen ve spánku, Raven v bezvědomí. Ovázala mu ránu na krku cáry látek, které odtrhla z jejich vlastního oblečení, tak, jak jen uměla nejlépe. Krev prosakovala jen zlehka, ale Jill věděla, že si nemůže dovolit plýtvat časem, a téměř okamžitě se vydala na pochod. Nejdříve chtěla Ravena odnést na zádech, ale po několika dost nevydařených pokusech to vzdala. A tak dala za vděk tím, co na pláni našla, a ze zbytků všeho možného dala pomocí dalších pásů látky dohromady sice dosti zoufalý, ale aspoň prozatím funkční vlek. Na něj Ravena naložila a

vydala se s ním směrem, ve kterém doufala v nejbližší lidská obydlí.

Na zoufalství nebyl čas. Tvrdě si nařídila jednoduše ignorovat to, že jejich kosti mohou na této prokleté pláni ohlodávat nějaká dravá zvířata třeba už dnes večer. Nebo že je mohou napadnout uzurpátorští vojáci a odtáhnout s sebou s nepříliš lepšími vyhlídkami. Nechtěla se nechat paralyzovat strachem, protože by to ničemu nepomohlo a spíš by to naopak přispělo k tomu, aby se skutečně něco takového nakonec stalo.

A tak místo toho soustředila veškeré své fyzické síly, aby je dostala alespoň do nějakého dočasného zázemí. A své psychické síly na volání o pomoc. O Ravena se sama bohužel postarat nedokázala, žádné lékařské vzdělání ani výcvik neměla. Musela tedy najít někoho, kdo to udělá za ni. Částečně sice ovládala telepatii a napojení se, což jí třeba právě s Ravenem fungovalo docela dobře, i když věděla, že ne vždy s tím uměli pracovat tak, aby potenciál téhle schopnosti plně využili. Teď ji ovšem čekala daleko větší výzva. Zamýšlela se zaměřit na kohokoli, kdo by jim mohl pomoci a zároveň od nich nebyl příliš daleko. Úkol, který si předsevzala, byl navázat spojení, iniciovat komunikaci. Pokračovala tedy jak v namáhavé a pomalé cestě, tak v hluboké koncentraci. Kolem stále vál silný vítr a svou ledovou rukou jí sušil slzy, které jí stékaly po tvářích.

„Hej! Heeeej!“ Po hodinách chůze jednotvárnou a bezútěšnou krajinou se jí volání zdálo jako mámení smyslů. Zvedla hlavu od prašného povrchu pláně, ale široko daleko neviděla žádný pohyb. Pokračovala tedy dál. Za pár minut však vedle ní zastavilo zvláštní vozidlo. Něco jako skútr, ale hodně prodloužený vepředu i vzadu, dopředu očividně kvůli dosažení vyšší rychlosti, dozadu pak kvůli případnému nákladu. Vozidlo nemělo žádná kola a vznášelo se zhruba dvě pídě nad zemí.

„Oukej, tak až budeš hotová s prohlížením mého stroje, tak mi můžeš prozradit, s čím potřebuješ helpnout,“ ozval se veselý hlas majitele podivného skútru. Jill zvedla oči a pohlédla na něj. Chlapík v hnědém koženém overalu a hnědé přilbě se na ni usmíval, jakoby se znali odjakživa.

„*Jako na zavalanou, že?*“ Mrknul na ni přes brýle. „Neboj, můj Ant tebe i ten tvůj drahocenný náklad spolehlivě vezme tam, kam potřebuješ,“ ušklíbl se. „Jo, jo, antigravitační ultrarychlostní skútr a tvůj nový taxikář k dispozici, madam!“ Zvedl si z očí veliké ochranné brýle a hrdě bouchl do kapoty vozidla, načež se ozvala dutá rána. Jill se na něj nedůvěřivě podívala.

„Vidím, že toho z tebe moc nedostanu. Co kdyby sis prostě naskočila, krásko, a já ti dozadu přihodím tvýho přítele a prostě mi všechno povykládáš cestou?“ Navrhl a netrpělivě túroval motor. „Tvůj kámoš vypadá, že se mnou souhlasí,“ řekl a výmluvně kývnul bradou, zatímco se významně podíval na bledého Ravena ležícího na vleku a zpátky na ni. Jill se konečně probrala a beze slova začala Ravena zvedat. Neznámý k ní hned přiskočil a společnými silami naložili zraněného do zadní části skútru. Jill si naskočila za ním a během pár okamžiků už ujížděli pryč.

„Můj přítel je zraněný,“ snažila se Jill za jízdy přervat vítr. „Potřebuje nutně ošetřit!“

„Say no more!“ Zakřičel v odpověď chlapík v koženém overalu a zvedl ruku, aby ji umlčel. „Radši se skrč a drž svému parťákovi palce. Než dorazíme do mé kolonie, bude to pěkně foukat!“

A tak se Jill stočila do nákladového prostoru vedle Ravena. Vzala do ruky jeho bezvládnou dlaň a okamžitě usnula a spala až do cíle cesty, přestože sebou skútr občas házel.

Ruch. Kroky všude kolem. Nové pachy. Skřípot otevíraného okna. Křik dětí. Hlasy dospělých. Rachot kola. Zvuk něčeho těžkého právě položeného na zem. Závan vůně dovařené večeře z domu opodál. Cvrkot. A konečně... už žádný vítr. Znovu usnula.

„Drahoušku, vstávej, jsi doma!“ Zvolal ženský hlas.

„Uhni, nevidíš, že je vyčerpaná?“ Obořil se jiný.

„Neříkej mi, co mám dělat!“ Ohradila se majitelka prvního hlasu.

„Přestaňte! Nevidíte, že si potřebuje také odpočinout?“ Vložil se do diskuze někdo další.

„Bude v pořádku stejně jako on,“ ozvalo se opodál.

„Pojďte mi raději pomoci. Ošetření jsou, teď musíme uvařit pořádný, silný vývar.“

„Náš Skútrák bude taky potřebovat nějakou péči,“ zašveholila jedna z opatrovnic s významným mrknutím a ostatní se rozesmály, zatímco odcházely pryč.

Když se Jill probudila, ještě chvíli ležela se zavřenýma očima na lůžku, kam ji položili. Za víčky se jí rozlévala teplá, žlutá barva pozdního slunečného odpoledne. Pootevřela oči a zahleděla se do světla prostupujícího dovnitř staženými žaluziemi. Kolem to vonělo dřevem, jímž byly obloženy stěny chajdy, kde se právě nacházela. Zvenku uslyšela prchavý jemný cinkot skleněné nebo snad kovové zvonkohry. Otočila hlavu na opačnou stranu a přes uličku spatřila na druhé posteli Ravena. Všimla si, že se mu do obličeje vrátila barva. Ležel na zádech

a hlavu měl obrácenou směrem k ní, oči zavřené. Najednou je však otevřel, zprudka vydechl, jako by se mu právě ulevilo, otevřel i ústa a usmál se na ni širokým upřímným žraločím úsměvem.

Později, když se Jill zcela zotavila, se několikrát pokusila s Ravenem navázat na příjemnou chvíli, která mezi nimi vznikla za onoho slunečného pozdního odpoledne brzy po jejich příjezdu do kolonie. Raven se však v odpověď přinejlepším už jen lehce usmál. Při jakémkoli pokusu o delší konverzaci se omlouval s tím, že je unavený. A nepustil ji ani do svých myšlenek. Většinu času buď prospal, nebo zíral z okna a odmítal s lidmi kromě snad zdvořilostní komunikace a diskuzích o jeho zdravotním stavu mluvit.

Jill se tedy potloukala po kolonii, poznávala nové přátele a snažila se nějak využít čas, který zde mohla strávit, zatímco se Raven zotavoval. Cítila se tu docela bezpečně a byla by se ráda tomu pocitu zcela oddala, ale věděla, že její a Ravenova cesta ještě není u konce. Pořád tu byl zlomek časoměru, po kterém Uzurpátoři šli. Potřebovali ho, aby mohli uskutečnit své plány na vytvoření obrovské armády. A tak vyčkávala, až se Raven konečně zvedne z postele a rozmluví se o dalších plánech.

Jednou se však vrátila z krátké ranní procházky po blízkém okolí – dál si sama netroufala – a už při příchodu do kolonie si všimla neobvyklého zmatku, který tam mezi lidmi zavládl. Ještě víc ji zneklidnilo, kdy se jí začali vyptávat na Ravena. Kdy s ním naposledy mluvila? Říkal něco zvláštního? Kdy ho naposledy viděla? A když jí konečně řekli, že Raven zmizel, Jill se zděsila.

Byla si jistá, že Ravenovo zmizení nemůže přičítat Uzurpátorům. Kdyby se jim podařilo ho zde vypátrat, rozhodně by se nevypařil jako pára nad hrncem. Vojáci by jistě srovnali se zemí celou kolonii a ji by už také pravděpodobně měli dávno v zajetí. Musel tedy odejít sám, ze své vlastní vůle. Ale proč, proboha? Jako první ji napadlo, že přece ještě není úplně v pořádku. Sice už vypadal mnohem lépe a určitě se také lépe cítil, ale určitě je stále zesláblý. Ten tvrdohlavý osel, pomyslela si Jill. Proč jen odešel beze mě? Dostávala vztek. Pomohla jsem mu, vytáhla ho z bryndy a zachránila mu možná krk a on mě tu prostě nechá? Tak to ne, rozhodla se. Najdu ho. Najdu ho a něco si ode mě poslechne! Jsme přece partáci. Nebo už snad ne? Třeba už mě nechce ani vidět. A co to objetí na pláni? Před tím, než upadl do bezvědomí, ji musel sám o své vůli vzít do náruče, jinak by se v té pozici logicky neocitli a ona se později neprobudila s jeho rukou kolem pasu. A co ten bezprostřední,

šťastný úsměv, který jí věnoval, sotva se z bezvědomí probudil? Měla pocit, že se zhroutilo něco křehkého, sotva co to začalo vznikat. Co se vůbec Raven teď chystá udělat? Měla pocit, že se snad zblázní, a trhala ji to na kusy. Musí jednat, rozhodla se. Možná je to od ní hloupé a šílené, ale prostě musí. Najde ho, a pokud ji i pak odežene, prosím. Ale chce vědět, proč zmizel beze slova. Dluží jí přinejmenším vysvětlení, uzavřela Jill svoje uvažování. Aspoň prozatím.

Příliš se nezdržovala vysvětlováním svého odchodu a sdílením svých teorií, stejně jako to dělala dosud. Čím míň toho o nich obou obyvatelé kolonie věděli, tím víc to bylo pro ně samotné i pro Jill s Ravenem bezpečnější. Samozřejmě všem mnohokrát poděkovala za jejich péči a pohostinnost, kterou nešetřili, i když se museli sami často uskrovnit. Co nejrychleji se vydala na cestu.

Naneštěstí netušila, kam mohl Raven zamířit. Chtěla najít nějaké místo, kde se by se cítila co možná nejvíc bezpečně a zároveň tam by tam byla sama. Potřebovala se soustředit. Její plán – sice zoufalý, ale aspoň nějaký – byl zkusit se opět napojit na Ravena a to i proti jeho vůli, když to bude nutné. Už jednou jí podobný záměr vyšel, řekla si a vzpomněla si na Skútrákova slova: *Jako na zavolanou*. Tohle přesně vlastně ještě nikdy nezkoušela, prolomit se někomu do mysli, ale měla za to, že teď je pravděpodobně ten pravý okamžik. Musela ho najít stůj co stůj. A nejen pro to, co k němu možná cítila, ale i kvůli tomu, že mu chtěla pomoci ochránit zlomek časoměru před nesprávnými rukama.

Trochu se bála, že se Raven *uklidí* do nové trhliny času. Ale zároveň věděla, že v žádné nemůže zůstat navždy, protože tak bezpečné nejsou. A tak, i kdyby zrovna v nějaké trhlíně času byl, dříve nebo později se opět vrátí do této reality. A pak ho musí zachytit, ať se děje, co se děje.

Strávila na cestě značnou část dne, když narazila na opuštěný tunel. Žádné vozidlo jim neprošlo roky, což bylo jasně vidět na zarostlém ústí. Druhá strana mohla být dost dobře už dávno zasypaná. Bylo by logické, kdyby se uvnitř cítila jako v pasti. Čím víc se ale k samotnému tunelu blížila, tím víc sílil naopak pocit bezpečí. A tak se rozhodla využít nabízené šance. Vstoupila dovnitř maximálně opatrně tak, aby neponičila žádné z rostlin a tunel vypadal stále stejně netknutě. Uvnitř bylo dost šero a z klenutého stropu tunelu kapala voda do velkých kaluží na asfaltové podlaze. Zdi byly pomalované různými nápisy, ale na zemi bylo překvapivě docela čisto, občas nějaké větší harampádí, ale drobné smetí žádné. To jí

vyhovovalo. V případě nutnosti totiž tím pádem bylo za co se schovat.

Našla si suché místo a udělala si pohodlí pomocí dek, kterými ji vybavili obyvatelé kolonie. Během cesty moc nepřemýšlela nad tím, jak přesně se na Ravena napojit. Věděla, že by nějaké konkrétní kroky byly vlastně k ničemu, protože by ji příliš svazovaly. Potřebovala cestu nejprve najít. A tak se zachumlala do příkrývek a nechala svou mysl bloudit. V duchu si připomínala různé situace, které spolu prožili, jejich konverzace, chvíle, kdy si pomohli, ale i nedorozumění a hádky. V tunelu se s pokročením dne zešeřilo a Jill si vytáhla malou ultra-solární svítidlo, aby nezůstala úplně potmě. Pokračovala ve své duševní práci, než její bdění přešlo ve snění. Pak se zase na chvíli probudila a zase usínala, až se vše téměř spojilo v jedné rovině bezčasí zdánlivě nekonečné noci. Její mysl se neslo hučení, jaké kdysi tunelem neustále rezonovalo, uvádělo ji do tranzu a doprovázelo v ní obrazy a slova, která jim s Ravenem jednou náležela. Jill se do nich ponořila co nejhlouběji. Znovu ležela s Ravenem na pláni v jeho náruči. Objala samu sebe stejně, jako to tenkrát udělal on. Položila si ruku na bok, dlaň jí páčila. Spolu s myšlenkami na jeho tělo, které tehdy krátkou chvíli hladila, se Jill propadala níž a níž. Ravene, zašeptala, kde jsi? Přijď ke mně. Měla pocit, že na tvářích cítí jeho dech a v obličejí ji v představách zašimraly jeho vlasy, jakoby se nad ní skláněl. Vzpomněla si, jak tenkrát na pláni sáhla na jeho krvácející ránu na zátylku, a uvědomila si, že jsou její prsty teď podobně vlhké.

Někde jinde pod temným nebem plným planet a hvězd se Ravenovi konečně podařilo ze sebe setřást napětí. Ramena se mu uvolnila a hlava mu v úlevě spadla nazad. Chvilí se díval nahoru na hvězdy, a pak stále v záklonu zavřel oči. Do tváře mu zafoukal svěží noční vánek. V mysli mu ze všech těch hvězd vyvstaly dvě a proměnily se v hnědé dívčí oči. Už mě má, pomyslel si s úsměvem.

Ráno Jill vstávala s lehkou hlavou. Věděla naprosto přesně, kde Raven je. To místo znala, a tak se mohla rovnou vydat na cestu. Byla šťastná, že ho dokázala lokalizovat, zároveň však trochu rozpačitá po tom, co prožila v noci. Dokáže se mu podívat do očí? A stále ještě tu bylo jeho zmizení. Jak jí vysvětlí tohle? A bude jí vůbec *chtít* něco vysvětlovat? Je také možné, že se Raven rozhodne přemístit jinam a že až ona přijde, najde jen zbytky ohniště, které si na noc rozdělal. Ale neviděla lepší možnost než to prostě risknout.

Na přemýšlení měla celý den. Místo, kde se Raven nacházel, bylo docela vzdálené. Doufala

ale, že by tam mohla stihnout dorazit dřív, než padne soumrak.

Opravdu se už stmívalo, když Jill vstoupila do úzké skalní soutěsky. Napůl zarostlá pěšina ji vedla mezi vysokými kamennými převisy až dozadu do míst, kde skalní stěny obkroužily velký oblouk, než se spojily. Kdysi dávno tak vzniklo dobře chráněné místo, které by se zdálo pastí pro toho, kdo netušil, že jsou za hustým křovím ve skalách ukryty desítky průrev, jeskyní a chodeb.

Když se Jill zadívala na skalní stěny, napravo od středu volného prostoru na níž nízko nad zemí zahlédla tančit mihotavé narůžovělé odlesky malého ohýnku. Jen to potvrdilo její pocit, který ji provázel od samotného vstupu do soutěsky. Raven tu byl. Čekal na ni.

Zhluboka se nadechla a zamířila k ohni. Jakmile se k němu víc přiblížila, všimla si, že Ravena nikde nevidí. Vedle ohně ale ležely některé z jeho věci. Nebude daleko, pomyslela si Jill, posadila se a natáhla ruce k hřejivým plamenům a čekala, dokud se Raven nevrátí. Aspoň tomu bláznovi nevyhasne oheň. Pravděpodobně si šel něco nasbírat nebo snad ulovit k večeři. Už dříve ji docela překvapilo, kolik drobné zvěře ten den před sebou viděla prchat. Zahlédla dokonce i divokého králíka. Byla ráda, že se do přírody pomalu vrací život. Uzurpátoři totiž otročili nejen lidi, ale drásali a plenili i ostatní živé formy.

Ve svém zamyšlení si Jill až na poslední chvíli všimla, že k ní zezadu někdo přistoupil. Ucítila, jak jí Raven přes záda přehodil příkrývkou, a pak se usadil na zem vedle ní. Pootočila se, aby mu viděla do tváře, a přitom jí deka sklouzla z jednoho ramene dolů. Naklonil se, aby situaci napravil, ale když se mu to podařilo, svou ruku už neodtáhl a nechal jí ležet na její paži. Zahleděl se jí do očí a Jill se rozbušilo srdce.

„Jsem rád, že jsi mě našla. Vážně rád,“ řekl. Neusmíval se, ale jeho pohled byl měkký a příjemný. „Jill,“ zašeptal, naklonil se k ní a položil jí dlaň na zátylek. Zprudka se nadechla a chtěla mu vyjít vstříc, ale on už byl u ní, tak blízko... Vnímala jeho teplo, jemný dotek na obličej, a když konečně vydechla, cítila, jak se její dech mísí s jeho. „Jill,“ zašeptal znovu, tentokrát už přímo do jejich úst. Vzala ho oběma rukama kolem krku, a když jí opět spadla příkrývka z ramen, ani jeden se už o to nestaral.

Když mu pak ležela v náruči, znovu si vzpomněla na pláň. Tentokrát jí konečně na její objetí a doteky odpovídal stejnou měrou. Přesto se stále cítila nesvá a uvažovala, jak dlouho

bude trvat, než překoná pocit, že ji Raven v následující chvíli od sebe odstrčí. On ji ale tisknul k sobě a rozhodně nevypadal, že by ji chtěl v dohledné době pustit. Kdyby nebyla omámená štěstím a právě uplynulými chvílemi, pravděpodobně by se *do něj* chtěla „pustit“ ona. Stále jí dlužil vysvětlení, uvědomila si. Jen si jejich rozhovor dříve nepředstavovala *v téhle pozici*, usmála se v duchu.

„Proč jsi vlastně zmizel?“ Zamumlala mu do vlasů a znovu přitiskla rty na jeho kůži.

„Jednoduše jsem nechtěl, abys ses cítila povinná jít se mnou. Potřeboval jsem, aby ses rozhodla sama, jestli ti opravdu stojí za to mě následovat, protože tohle bude hodně nebezpečné. Jeden chybný krok a je po mně. Chtěl jsem, abys...“

„Ravene, proboha, na co si myslíš, že se chystáš?“ Vykřikla a zařala mu prsty do svalů. Měla chuť s ním zatrást.

„Víš, měla jsi pravdu. Nemůžu utíkat věčně. Musím něco udělat a ne se jen schovávat. Konečně jsem přišel na to, co by to mělo být, co by mohlo fungovat. Co *bude* fungovat,“ pevně prohlásil Raven a snažil se setrást její stisk, který mu působil bolest.

„A co to má jako být?“ V jejím hlase zazněly pochyby a rozhodně nepovolovala.

„Lidé z kolonie mi dost podrobně vyprávěli o uzurpátorském sídle. Hodně z nich jich tam bylo totiž dříve zajatých a spoustu vězňů tam i utýrali. Vyvázlo jen pár těch, kteří měli největší štěstí. Vyslechl jsem si od nich přímo popisy cel a dalších míst, kde byli mučeni. Popravdě se mi hnusí na to jen myslet. Ale mám zato, že bych měl být schopný do těch míst vytvořit trhliny času. Jsem přesvědčený, že bychom se tímhle způsobem mohli dostat dovnitř. Je to šance, Jill,“ vysvětloval a stále se snažil vykrotit bez toho, aniž by jí sám pustil z náruče. Všimla si, že začal oddechovat o něco prudčeji.

„A co pak, až tam budeme?“

„Pak je rozdrtím trhlinou,“ zavrčel nečekaně temným hlasem. „A teď už mi konečně přestaň působit bolest, miláčku, možná sis toho ještě nevšimla, ale dost mě to vzrušuje,“ oznámil jí s předstíranou škodolibostí. *Čtm mě ještě překvapíš*, stačila si opět s úsměvem na rtech pomyslet, než nově nabytou vědomost využila ve svůj prospěch.

„Jill, já tě nebudu dlouze přemlouvat. Ale prosím, zvaž to ještě jednou. Chci jen, abys byla v bezpečí,“ zkoušel ji Raven znovu přesvědčit, že vyrazí do Sídlu Uzurpátorů sám. Ale bylo mu jasné, že půjde s ním. Proto se vlastně i rozhodl z kolonie z ničeho nic zmizet, aby sama musela vyvinout úsilí ho znovu najít, pokud chtěla opravdu stát po jeho boku. Aby věděl, že dokáže zvládnout různé situace a že se na ni může

spolehnout. Sám byl sice mistr úniků, ale neměl oči všude a Jill mu mohla hodně pomoci. Častokrát mu už pomohla. Přesto se neubráníl pocitu, že by se měl alespoň *pokusit* ji nechat někde mimo hlavní nebezpečí.

„Rozhodně půjdu s tebou. Kdyby tvůj plán selhal, jsem ztracená tak jako tak. Kdyby se Uzurpátorům dostal tvůj zlomek časoměru zpět do rukou, dřív nebo později by ze mě udělali válečníci bez mozku, jak moc dobře víš,“ zněla z ní odhodlanost. „A pak, Ravene, jestli mě máš rád, už mě nikdy nenech opodál,“ zašeptala potom s pohledem upřeným do země.

„Ach, Jill!“ Podíval se na ni s dojetím, ale pak zatřásl hlavou. „Nechme si vyznání na později, teď máme důležitější práci! Nikdy jsem nebyl připravenější než teď, když mám tebe. Takže: na později nebo na nikdy v případě, že skončíme mrtví. Tak pojďme vyloučit tu druhou možnost,“ navrhl a předvedl jeden ze svých žraločích úsměvů. Přistoupil těsně k ní a v ruce sevřel zlomek časoměru.

Ocitli se v trhlině času tentokrát vytvořené ne v Ravenově vzpomínce, ale na skutečném místě. Byla to vlhká temná cela. Naštěstí byla prázdná, takže si jich nikdo nemohl všimnout. Stěny se leskly tekutinou stékající v pramíncích odněkud se shora. Nechávala mokrou stopu na povrchu zdi i na kovových kruzích připevněných snad ke všem plochám v místnosti. Vešlo se do nich právě lidské zápěstí. Jill zamrazilo, jak nápadně se cela podobala středověkým kobkám, přestože byli o dvě tisíciletí napřed. Atmosféra hrůzy zde byla ochromující a Jill to cítila v maximální možné míře.

Když se přemístili, narazili na mnohem modernější celu. Všimli si v ní několika minimalistických „křesel“ obklopených hrozivě vypadajícími paralyzéry a dalšími záhadnými přístroji, u nichž raději ani nechtěli znát jejich funkce. Místnost byla vybavená i množstvím monitorů, počítačů a vědeckého vybavení. Zřejmě laboratoř smrti, pomyslel si Raven. Z nepříjemně ostrého bílého světla, které zářilo ze stropu, ho rozbolely oči. Zdi byly vypolstrované. V této místnosti také nikdo nebyl, což jim přišlo dost zvláštní. Kam všichni zmizeli?

Třetí trhlina času se otevřela do reality zadržovacích cel. Nebo alespoň tak jim to připadalo. Poměrně velká místnost byla na pravém i levém konci rozdělena do několika desítek stejných kompletně prosklených oddělení, přičemž do každého z nich by se vešel maximálně jeden dospělý muž. V každém boxu bylo na stropě také stejně nepříjemné bílé světlo jako v předchozí místnosti a na vnější straně byly vidět malé ovládací panely s tlačítky a drobnými páčkami. Odněkud se ozývaly

nepřirozeně znějící hlasy, a tak byli Jill s Ravenem ve střehu.

„Odkud to přichází?“ Objevil se jí Ravenův hlas v mysli. Pokývla hlavou poněkud do strany. Podíval se tím směrem a uviděl malé okénko, které vedlo ještě do jiné místnosti. Opatrně se k němu přiblížil a vyhlédl jím s nejvyšší obezřetností ven. Jill viděla, jak se mu rozšířily oči.

„Panebože! To je naše šance!“ Ozvalo se jí opět v hlavě. Připlížila se za ním, aby se mohla sama podívat.

A skutečně. Drobným oknem šlo vidět do obrovské dvorany. Její strop tvořila ohromná kupole, v jejíž středu se vyjímala monumentální ocelový symbol Uzurpátorů. Jinak tam vše uvnitř bylo tmavé, zdi, kupole samotná, i podlaha a nábytek. Tato hala nebyla narozdíl od všech ostatních místností prázdná. Naopak byla plná vysokých humanoidních postav. Jejich tváře vypadaly zvláště a hrozivě, i když měly méně rysů než tváře lidské. Jill nedokázala odhadnout, jestli to, co mají postavy na sobě, je oblečení, kůže nebo zbroj. Ale celek vypadal rozhodně odpudivě.

Zdalo se, že mezi nimi vypukl konflikt nebo že se o něčem poměrně vyhoceně dohadují. Křičeli na sebe v neznámém jazyce a zuřivě gestikulovali. V takovém obrovském počtu, v jakém se zde všichni nacházeli, byl hluk pro lidské ucho až nesnesitelný. Uzurpátoři tvořili hloučky, občas se i lehce fyzicky napadali a vypadalo to, že se jejich zmatené chování stále zhoršuje.

„Máš pravdu,“ skoro vykřikla Jill, ale včas se vzpamatovala. „Jsou jich tam určitě stovky! Nevím, co se s nimi děje, ale vem to čert! Podle té kupole jsme v samém centru Sidla Uzurpátorů! Tady prostě musí být jen ti nejdůležitější, no ne? Ravene, máš pravdu,“ opakovala rozrušeně, „*tohle je skutečně naše šance!*“

Raven se na ni podíval a přikývl. Stiskl jí pevně ruce a jemně se na ni usmál.

Za okamžik se ocitli přímo pod kupolí. Kolem nich na vteřinu všechno ztichlo. Všechny němé tváře se na ně zahleděly. Zdalo se, že se zastavil čas. Proč jsem na to jen nepomyslel dřív, řekl si Raven v duchu. Tahle trhlina času byla speciální. Kratičká, ale o to byla její ničivá síla mocnější. A ta vteřina stačila, aby se její obrovský potenciál aktivoval. Štěstí prálo jen připraveným a zbytek trhlina okamžitě zničila. Než Jill s Ravenem trhlinu času opustili, naposledy se ohlédli zpět. Neměli ani ponětí, kde se teď ocitnou, ale vůbec je to netrápilo.

Petr Klepal – Za bouřlivých nocí, za větrných dní

Prolog

Hustě sněžilo a vítr hnal bílé závoje přes cestu, větve stromů na příkopech se v jeho náporech kymácely ve tmě za hranicí dosahu záře reflektorů. Dokonce to vypadalo, že se čas od času zableskne.

Mladý řidič majestátné Tatry 613 sotva viděl na cestu, stěrače nestěrače, přesto uháněl venkovskou silnicí na hřbetech kopců, co to dalo.

Pracoval jako řidič krajského tajemníka ÚV a jeho šéf se rozhodl zůstat na pompézní papalášské oslavě Silvestra v Pardubicích, přespat tam a vrátit se do Prahy až druhý den po obědě. Mladík dostal na zbytek večera volno a mohl si zajet domů do Boršan, kde bydlel u rodičů. Ale dřív, než dorazí k nim, měl v plánu se zastavit na silvestrovské zábavě ve městě, udělat haura a dát na odiv nejen svou prominentní práci, ale také to, že přijel parádním služebním autákem.

Bude se tvářit hooóódně důležitě...

Spatřil je na poslední chvíli.

Přecházeli silnicí a ještě k tomu kousek za zatačkou.

Dupnul na brzdu, ale šestsettrináctka nijak zvlášť nezpomalila, jenom se stočila bokem napříč silnicí a smýkala se nezadržitelně dál. Dutá rána zezadu zleva a citelné trhnutí daly znát, že minimálně jednoho chodce vůz zachytil a odhodil. Zastavil se až daleko za místem střetu.

Řidič vyskočil z kabiny a doběhl na místo neštěstí. Našel tam vedle sebe mladíka a dívku, jen o něco málo mladší, než on sám. Náraz je odhodil na zábradlí mezi betonovými sloupky mostku, těsně před odbočkou nějaké polňačky. Ani jeden z nich se nehýbal, on byl groteskně vklíněný mezi horizontální příčky zábradlí a pod její hlavou u sloupku se rozlévala kaluž krve.

Na první pohled se zdáli oba mrtví.

Řidiči se udělalo zle.

V první chvíli ho napadlo, že je naloží do auta a odveze do Boršan, třeba mají přece jen ještě nějakou naději... ale potřeboval by s nimi pomoci!

Rozhlédl se.

Panovala temná bouřlivá noc, krom světél jeho vozu a baterky, kterou třímal v ruce, byla všude jen tma, skučící vítr a svištící sníh. Nedaleko se na oblém hřbetu kopce rýsovala černá masa rozsáhlé ploché skály. Ano, věděl, kde je. Tahle polňačka byla jezeďácká cesta do Korčic, kolem Šibeničního vrchu. Mladí si tudy nejspíš chtěli zkrátit cestu z Lesotné na vyhlášenou korčickou zábavu.

Široko daleko byl sám.

Tě krve v autě, co by bylo... co by tomu řekl soudruh tajemník... co by řekl na to, že jeho řidič někoho srazil... esenbė, soud, kriminál... pád až na dno...

Podíval se na hodinky. Půl desáté.

Popadl tělo vklíněné mezi zábradlí a strčil ho dolů z mostku. Dopadlo na led v potoce a ten zapraštel, jak pod jeho vahou povolil. Dívku musel zvednout a převrátit ji přes zábradlí. Voda s cáknutím přijala její tělo a až nahoře na mostku skropila tvář teď už vraha.

Ten ještě urychleně nohou kopal dolů zkrvašený sníh a pak už utíkal do vozu. Rozjel se a na první křižovatce, stále tam nahoře na hřbetech kopců, se nevydal do Boršan, ale zdánlivě nesmyslně odbočil do protisměru své dosavadní cesty. O pár minut později už přejížděl mostek, na téhle cestě překlenující potok, který se stal dvojicí mladých lidí dočasným hrobem.

Nebe se v tu chvíli roztrhlo a temnotu ozářil klikatý blesk. Mladý vrah by přísahal, že nebeský výboj sjel právě tam, kde v ledové vodě vychladala dvě těla. Jeho babička přikládala těmhle úkazům velký význam, říkala boží znamení a trest a podobné věci. On ale věřil spíš ve všemocnou Stranu. I tak mu ale přejel mráz po zádech.

Vzato kol a kol, kdyby měl štěstí, mohlo by to vypadat, že ty dva zabil právě ten blesk!

Projel Korčicemi a pokračoval směrem na Hořejšín a Jezevčí a odtud po státovcce rovnou do Pardubic. Před městem ještě zastavil a zkontroloval služební vůz. Až na krvavou šmouhu, na skle zadních dveří na řidičově straně, nebyla na robustní Tatře kolize znát.

S úlevou dojel do hotelu, svlékl si kabát a šel do sálu. Opatrně vyhledal svého patrona a nenápadně se mu vetřel do zorného pole, předstíraje, že se zde už nějakou tu dobu baví.

„Co ty tady, Gustíku? Myslel jsem, žes jel domů!“

„Daleko jsem se nedostal. Je tam mizérie, že by psa nevyhnal, soudruhu tajemníku. Dojel jsem až k odbočce ze státovky, do Jezevčího, ale když jsem viděl, jak to vypadá, tak jsem to radši otočil a vrátil se. Jezdit těma silničkama v tomhle marastu mi nepřišlo rozumný.“

„To bylo prozřetelné rozhodnutí! Ale nemáš kde přespat! No, po něčem se ti poptám, chlapče. Zatím se bav!“

Mladý vrah nakonec strávil noc s vášnivou číšnicí v jejím pokojíku, a když se s ní miloval, na ty dva už si ani nevzpomněl.

I.

Polesný Klouček ztěžka vyšlapoval závějemi.

Po několika větrných dnech a divokých bouřlivých nocích se konečně počasí trochu uklidnilo. Rozhodl se toho využít a vydal se na obhlídku nejbližšího polesí. Na několika místech narázil na nové polomy, které budou muset odtěžit, a pečlivě si je zaznamenával do notesu.

Les kolem něho objímalo ticho a mráz. Jediným zvukem široko daleko bylo křoupání sněhu pod jeho nohama. I se sněžnicemi se bořil až po kolena. Přesto však odhodlaně pokračoval dál, dokud místo jednotlivě rozestých pískovcových homolí nespátril mohutný skalní masív, zvaný Sejčina.

Věděl, že jestli se chce za světla dostat domů, tak právě tady je čas obrátit. Než se nadál, ocitl se uprostřed mlhy husté tak, že sotva rozeznával stromy vzdálené jen pár metrů. Ale to ho nijak nepřekvapilo. Sejčina měla pověst nevyzpytatelného, podivného a tajemného území, a za ty roky, co tu pracoval, mohl dosvědčit, že mu dokázala beze zbytku dostát.

Polesný Klouček věřil ve svůj neomylný orientační smysl, který právě i Sejčina již několi-krát prověřila, takže se nijak nezalekl a vydal se po hřbetu kopce nad údolím zpět k městu.

Netrvalo dlouho a dostal se na palouk, kde mlha ustoupila a odhalila neposkvřenou sněhobílou peřinu pokrývající zemi i okolní porost, včetně stromů. Jedna z mnoha samostatných skal, na okraji mýtiny, vypadala jako cukrová homole. Sníh pod nohama vesele křupal a tu a tam mráz zaloupal ledovou krustou nebo přemrzlou větví.

„Buď zdrav, Cyrile!“ ozval se za ním bodrý stařecký hlas.

Klouček se otočil, a když spatřil shrbeného staříka s nůši plnou nasbíraných šišek a rádiivkou naraženou přes uši, přátelsky pozdravil: „I ty buď zdrav, Martine!“

Stařík kolem něho prošel, bez sněžnic zanechával hluboké stopy ve sněhu, ke kterým se přidával vpich od pokroucené hole v ruce. Na okraji palouku se zastavil a ještě na něho mávnul. Klouček mu stejným gestem odpověděl a pak staříka a vše kolem pohltila mlha.

V tu chvíli si to polesný uvědomil.

Dědek Martin Šenk byl už dobře tři roky v pánu...

*

Žluto-bílý Žigulík VB se líně ploužil klikatou silničkou boršanským údolím. Jezedáci, vpo- máhající v zimě vytíženým silničářům, ji sice ráno prohrnuli pluhem, ale i tak připomínala spíš žlab bobové dráhy, než místní komunikaci třetí třídy. Ač o těch bylo všeobecně známo, že v zimě připomínají, spíš než silnice, žlaby bobových drah.

Náčelník boršanské služebny VB, Jenda Hoffman, mohl být rád, že tohle není jedna z těch cest, u kterých veškerou snahu silničáři odpískali tím, že na ně umístili cedule „silnice se v zimě neudrží“. A bylo to jenom proto, že silnička představovala do nedávna jediné spojení několika obcí v údolí s Boršany. A i po dokončení nové horní cesty pořád byla ta nejkratší.

Pod Sejčinou vyrazila z lesa postava a šinula si to hlubokým sněhem na silnici. Hoffman už na dálku poznal polesného Kloučka. Napadlo ho, že asi bude chtít svézt a tak zastavil a počkal, než se k němu polesný závějemí propracuje.

„Čest, Jene,“ pozdravil Klouček udýchaně.

„Čest, Cyrile,“ kývnul na něho Hoffman skrze stažené okénko Žigulíku, „vypadáš jako sněhu- lák!“

„Viš, koho jsem před chvílí potkal v lese?“ vychrlil na něho polesný. „Dědka Šenka!“

„Dejchni na mě, Cyrile!“

„Ale dej pokoj, Jene. Děláš, jako bys mě neznal,“ odsekl našťavaně Klouček a pak ještě do- dal, „a jako bys neznal Sejčinu! Ta zatracená skála zase něco provádí, to ti povídám!“

Hoffman se mimoděk podíval Kloučkovi přes rameno, nahoru na kopec, kde se mezi vrcholky jehličnáčů v mlžném oparu nejasně rýsovaly obrysy pískovcového masívu.

„No, na tom taky něco je,“ zabručel. „Tak je- deš se mnou? Jenom vyzvednu Oldu Bačinu v Klajný a vracím se do Boršan na služebnu.“

„Rád se svezu, jak jsem potkal dědka Šenka, nějak mi ta zima zalezla i pod kabát!“ pokýval hlavou Klouček a nasoukal se na zadní sedač- ku. „Vůbec je nějak divnej, tenhle kraj, co jsem tak slyšel od starousedlíků. Což ty jseš už vlastně taky. Já jsem náplavka, žiju tady teprve něco málo přes deset let, ale za tu dobu se tady stalo tolik divných věcí, že si říkám, jestli si to místní vymýšlí jako nějaký folklór nebo to je taková ta, no...“

„Davová psychóza,“ napověděl mu Hoffman, kterému nedalo práci odtušit směr jeho myšle- nek.

„Tak nějak. Že jako, jak se něco stane, tak to lidi hned obalí nějakým tajemnem a začnou to tak dávat k dobru, i když to původně byla jen obyčejná věc. Ale jestli na tohle zná někdo od- pověď, tak to budeš nejspíš ty, ne?“

„Sám si odpověz,“ pokrčil rameny Hoffman, zatímco se rozjížděl.

„Co ti dva mladí, z Lesotný? Už se něco ví?“

„Ne. Její rodina si myslí, že spolu utekli, proto- že jim nepřáli. Třídne nevyváženéj vztah, však asi víš.“

„Jó, vím,“ zakoulel očima Klouček. „její rodiče oba angažovaný straníci, otec dokonce předseda jezedé a holka si nabrnkne zpátečnickýho živla s kulackými kořeny, ve kterýho strana nevložíla víc důvěry, než co by stačilo na truhlářský učil- iště, zatímco kluk by chtěl studovat elektro- technu. No, to se muselo zatrhnout, přece co kdyby pak vyráběl nějaký protistátní vysílače!“

„Cyrile, ještě před pár lety by tě tyhle řeči s ironickým podbarvením mohly stát stranickou legitimaci,“ poznamenal Hoffman.

„Vono, určitý věci můžeš říct jenom před jistýma lidma. A pořád jich je dost, i přes to, že nám normalizace pořádně zacloumala charakterama. Ale nechme to bejt, co ty si myslíš o těch mladých?“

„Podle mě je blbost, aby utíkali uprostřed zimy. Mluvil jsem s jejich rodiči i kamarády, poptával se na jejím gymnáziu i jeho učilišti a zdá se, že ten vztah i přes veškerá protivenství zažíval klidný období. Nevypadá to na žádnou vyhrocenou situaci, která by je donutila ke spontánnímu útěku z domova. Navíc, v tomhle období by se nejspíš dřív nebo později objevili u někoho z příbuzných nebo známých.“

„Můžou je zatloukat. Nebo chtějí mladý přes hranice na Západ.“

„V létě by něco takovýho měli o mnoho snazší,“ odtušil Hoffman. „Navíc, naposledy je viděli, když se vydali pěšky na Silvestra do Korčic, na zábavu.“

„Jo, slyšel jsem, že šli horní cestou a pak téměř jistě tou zkratkou přes Šibeniční vrch. Ta zkratka, to je vlastně klajnsko-korčická Černá cesta. No, po Sejčině je Šibeničák, a ta cesta co na něj vede, druhý nejdivnější místo tady. Jak říkám tenhle kraj je samá tajemnost.“

„Nic tajemného v tom nemusí bejt,“ odvětil Hoffman. „Jestli se jim stala nějaká nedobrota, byť by si to třeba jenom chtěli ještě víc zkrátit přes pole a ve vánici přehlídli zamrzlej potok a propadli se, nebo se chtěli někam ukrejt před vánici, i přes všechno pátrání je klidně můžeme najít až po oblevě. V takovém psotníku dva lidi zmizí jako nic.“

„Takže ty si myslíš, že tam nahoře někde jsou... zmrzli?!“

„Je to jedna z dost pravděpodobných možností.“

„Co nějaký vrah?“

„Obávám se, že ani to nelze úplně vyloučit.“

*

„To je ale slota,“ brblal Olda Bačina, když se cpal na spolujezdcovo místo do Žigula.

Hoffman zařadil a chystal se žluto-bílý vůz veřejné bezpečnosti otočit, aby se mohl vrátit na cestu-žlab bobové dráhy skrze boršanské údolí, když ho Olda chytil za ruku na volant.

„Prosím tě, mluvil jsem dneska ráno s Evou Puncovou. Ten její chlap se už úplně zmicnul, chlastá jak o život a mydlí nejen ji, ale už i děcka, prej nevynechá ani psa! Brečela jako želva a prosila, aby ses u nich stavil a zkusil mu domluvit, že ať se s tím jde léčit, protože to s ním je k nevydržení. Že prej von na tebe dá.“

„No, to si nejsem tak jistej,“ odtušil Hoffman, ale pustil se cestou vesnicí.

U Puncových byli coby dup. Evu znal z jídelny boršanské základky, kde pracovala jako kuchařka. Ženská to byla dobrácká, taková krev a mlíko, svou výbavou na hrudi přita-

hovala nejen oči chlapů, ale i jejich oplzlé vtípky typu „Ten tvůj si večer na jednu lehá a druhou se přihrývá.“ Ženské jí spíš litovaly, tahat se každý den vepředu s takovým nákladem, to je o záda.

Hoffman vystoupil z auta a než se sněhem probrodil ke dveřím, ty se otevřely a objevila se v nich Eva, která je svou postavou skorem vyplnila. A co místa vyzbylo, to zaplnila děcka. Hoffman viděl, že jsou malí Puncové jak ze žurnálu, Eva byla skvělá máma, hospodyně a manželka, to slychal ze všech stran. Proto si taky vůbec nedokázal představit, čím by si měla vysloužit ty modřiny na tváři a oku.

„Dobrý den, náčelníku,“ stačila ještě říct normálním hlasem, než propukla v pláč.

„Tak kdepak je?“

„Nevím, od včerejška jsem ho neviděla. Poslední dny jen chlastá a někde se courá. Vrací se pro flašku, dvě ze své pálenice a pak zase zmizí. Včera večer byl úplně nepřičetnej, mlátil do mě jako do boxovacího pytle!“ stěžovala si Eva plačky. „Proboha, náčelníku, domluvte mu, ať jde na léčení, než udělá něco, co nepůjde zvrátit!“

Hoffman jí zlehka položil ruku na rameno v gestu soucitu a ona se syknutím ucukla.

„Nekoukal, kam bije,“ hlesla na vysvětlenou. „Musela jsem chránit kluky...“

„Nebude v tý svý palírně?“ zeptal se Hoffman a lítost vyměnil za obdiv k té statečné ženě. „Můžeme se tam s Oldou podívat? Klouček počká v autě.“

„Pro mě za mě, ať si klidně jde taky, třeba se vám bude hodit, až budete toho mýho gaunera pacifikovat!“ hlesla a zabořila obličej do kapesníku.

Trojice mužů prošla chodbou a vyšla na dvorek na druhé straně stavení.

„Támhle to má,“ ukázala Eva Puncová na přístavek u stodoly. „Určitě se otrávil tím svým vypáleným terpentýnem, poslední dobou nic nedělá kloudně. Teda vlastně jo, nakládačky, na těch si dává záležet, jen co je pravda!“

„Kdyby si na nich dával záležet, tak tu neběháš, ale ležíš v nemocnici,“ prohlásil prostoreký příslušník Olda Bačina dřív, než ho náčelník stačil zarazit.

Eva zavyla záchvatem breku a zmizela v domě. Hoffman se s kroucením hlavou podíval na Bačinu a ten omluvně pozvedl obočí a ramena.

Puncova palírna připomínala prasečí chlívek, velikostí, vstupem malými dvířky, do kterých se člověk musel pořádně sklonit a zápachem. Místo čuníka ale uvnitř našli Jindru Punce, nataženého jak široký, tak dlouhý na podlaze, mezi spoustou prázdných láhví a všelijakým harampádím kolem podomácku vyrobené palírny.

Hoffmanovi stačil jediný pohled na tělo, ještě ve chvíli, kdy prolézal dvířky, aby mu bylo jasné, že tenhle alkoholik a vztekloun to má za sebou.

„A pro pána krále!“ hvízdnu Olda Bačina, když to nadělení uviděl. „Tak zase ale, Eva bude mít svatej pokoj a hned! Žádný starej na léčení, chvíli seká dobrotu a pak do toho stejně spadne, uteče rok a je to zase tam kde teď. A řekl bych, že jejich láska taky utrpěla značný šrámy, tak ho zase tak moc voplakávat nebude.“

„Maj dvě děcka,“ namítl Klouček.

„Lepší než třeba čtyři, nebo šest,“ pokrčil Olda rameny. „Co jsem pochopil, kluci hodně vícej na mámě a z táty měli poslední dobou strach. Možná se jim spíš uleví.“

„Ty amatérskéj psychologu!“ kroutil hlavou Klouček.

„Nechte toho, vy dva,“ utnul diskuzi Hoffman. „Podívejte se, jak Jindřich vypadá!“

„Hm, jako popálenej,“ bručel Olda, „jeden by řekl, že mu ta palírna vybuchla, ale to by to tady asi vypadalo jinak!“

„Spíš opařenej,“ konstatoval Hoffman. „Místy mu úplně odpadává maso.“

„Třeba byl malomocnej!“ namítl Klouček.

„V našich končinách jsem o žádným takovým případu neslyšel,“ zamítl Hoffman, „to ho spíš ten jeho dryák úplně rozežral zevnitř. Nu co, bude potřeba zavolat kriminálku a ohledat tělo od patologa. Oldo, zůstaň tady a já dojedu na jezede k telefonu, ať to nemusím honit vysílačkou přes kluky na služebně.“

Jak se Hoffman protáhl nízkými vrátky zase ven, padl mu zrak na vyšlapanou cestičku, vedoucí od přístěnku dozadu, za stodolu. Bylo patrné, že se tudy chodilo často, protože i přes časté vydatné sněhové nadílky nezapadala.

„Kampak to coural?“

„Jo, mrknu se, jestli nemá nějakou skrýš za humny,“ kývnul Olda. „Ale nejdřív dojdou říct Evě, jak to je s tím jejím.“

„Prosím tě, neudělej zase nějakou renonc, jo. Kloučku, ty pojed' se mnou, my se tady zdržíme a z jezedečka i v týhle mizérii každou chvíli jezdi někdo do Boršan, tak tě vezme.“

*

Náčelník Hoffman stál v malém domku vrát-nice klajnského JZD a marně poslouchal vy-zváněcí tón. Na patologii boršanské nemocnice už měli padla a ani doma to patolog nebral. Praštil sluchátkem, až vrátný, který stačil za svým stolem uklíbnout, nadskočil.

Pak zase sluchátko zvedl a vytočil číslo, ten-tokrát na pohotovost. Po několika zazvoněních se ozval nevrly hlas lékaře, který musel před chvílí nastoupit do odpolední služby.

„Pohotovost Boršany, doktor Zápalka u tele-fonu.“

„Čest, Dušane, tady Hoffman. Potřebuju, abys zajel na otočku do Klajný, mám tu mrtvo-lu.“

„Čest, Jene. My jsme tady pro živý, k mrtvole si zavolej patologa!“

„Na kriminálku do Pardubic se nemůžu do-volat, abych jim řekl, ať vezmou svýho patologa, je přerušeno spojení, asi všim tím sněhem. A Řehoř mi to nebere ani v nemocnici, ani u sebe doma, krucipisek!“ vztekal se náčelník.

„Tak to zkus za chvíli, asi někde courá po městě, nebo je na schůzi. Mrtvole se stejně už nic horšího stát nemůže a nikam ti neodejde!“

Doktor na pohotovosti praštil sluchátkem a Hoffman kypěl vzteky.

„A kdopak že je ta mrtvola? Snad ne některej z těch dvou mladejch, co se tehdá, na Silvestra, ztratili?“ zeptal se vrátný.

„Jindra Punc,“ odvětil Hoffman.

„No, ten na sobě hodně pracoval, poslední dobou, jakože aby to dovedl do tohodlenc kon-ce,“ přikývnul vědoucně vrátný. „Prej se úplně zbláznil. On se kamarádil s tím pobudou Rou-pem, to je taky případ. Punc doma páčil a tak u něj byl Roup pečeněj vařenej a voba byli imrvére v lihu, do práce pořádně nechodili a tak. Ale teďko si i Roup stěžoval, že je prej Punc nějakej divnej a že šmajdá i v tomhle nečase s vercajkem do skull!“

„Jakože s jakým vercajkem?“ vyhrknul ná-čelník.

„No, s lopatou a krumpáčem. Něco tam kope. Roup říkal v hospodě, že je Punc tím kopáním úplně posedlej. Prej je potíž ho chytit doma, aby dal nějakou tu flašku, nebo alespoň štamprlí k dobru. Že s ním byl Roup i v těch skalách, ale Punc s ním celou dobu slova nepromluvil a ani neřekl, cože to tam doluje.“

„To je ale dost zajímavý,“ prohlásil zamyšleně Hoffman, popadl čepici a šinul si to ke dveřím.

„Chtěl jste se ještě dovolat tomu potentologo-vi, či komu,“ houkl za ním vrátný.

„No jo,“ uvědomil si náčelník a vrátil se k telefonu. Vytočil číslo a doufal, že mu to Ře-hoř tentokrát vezme.

II.

„Tak jsem tady, Řehoři!“ houknul Hoffman do pootevřených dveří na pitevnu boršanské nemocnice. Dál chodit nechtěl, neměl žaludek na ostrý smrad dezinfekce, ve kterém on osobně cítil přimísený syrový puch mrtvých těl, a tak zůstal stát na chodbě.

Patolog se objevil záhy.

„Člověče, už ses dovolal do těch Pardubic? Budeme muset to tělo odeslat na specializované pracoviště,“ řekl potichu.

„No, nedovolal. Je úplná kalamita, jsme od-říznutí od zbytku republiky a to doslova. Sotva se daří udržet zdejší nejnuttnější elektrické ve-

dení z náhradních zdrojů fabrik a jezeděček, na přerušené telefonní kabely do zbytku světa si nikdo ani nevzpomene, funguje jenom místní spojení a i to má výpadky. Silničáři jen tak tak udržují cesty tady dole, nahore v polích je všechno zapadaný. I starý ostřílený pluhaři tvrděj, že nic takovýho nepamatujou. Prej se nedostali frézama dál, než do Hořejšína. A o co že jde s tím Puncem?“

„Nic podobného jsem ještě neviděl. Připomíná to akutní nemoc z ozáření a to natolik, že jsem zburcoval chlapy z civilní obrany, aby mi to ověřili s dozimetrem, ale naštěstí žádnou radiaci neukázal. A některé věci neodpovídají, například to, že nebyl zasažen zaživací trakt tak, jak bych to u téhle záležitosti čekal. Sice ho měl pořádně zřízený chlastem, Punc měl varixy, žaludeční vředy, ba dokonce odumřelou část střeva, ale vše v rozsahu odpovídajícím silnému alkoholikovi, ne ozářenému jedinci.“

„A co měl jako ozářený?“

„Doslova se mu rozpadly měkké tkáně, a především mozek a nervová vlákna. Přitom jsem nenašel žádné stopy po původci, žádné prvoky, bakterie nebo zjevnou virovou infekci, ani stopy jedu nebo třeba těžkých kovů. Krev má pozoruhodně zachovalou, jak byl podchlazený, a v ní plno bílých krvinek, což by svědčilo o rozsáhlé imunitní reakci. Máš alespoň mlhavou představu, kde by k něčemu takovému mohl přijít?“

„Co blesk, přesněji řečeno kulový blesk?“

„Kulový blesk? Slyšel jsem o něm spousty řečí, ale žádný jsem jaktěživ neviděl,“ pokrčil rameny patolog. „Nikdy jsem se nesetkal s následky úrazu od takového úkazu, ač ho zmiňují mnohé i poměrně seriózní publikace z let minulých. Tys nějaký viděl?“

„Sejčina je jimi pověstná. A tenhle chlapek ještě prej poslední dobou dost často chodil do skal. Tam bych začal s pátráním, ale musí nám to umožnit počasí,“ odtušil Hoffman.

„Jene, kdyby ho takhle zřídil řekněme ten kulový blesk, zemřel by na místě, okamžitě. Žádná imunitní reakce by se nerozjela, na to je potřeba nějaký čas. Ale mohl být prostě v okamžiku smrti nemocný.“

„Sakra, co ten chlap vyváděl!?“

„Myslím, že by bylo dobré na to přijít co nejdřív, než se něco podobného stane někomu dalšímu. Ale buďte opatrní, Jene,“ pokýval hlavou patolog. „Dokud si to nevezme do parády specializované pracoviště, nedokážu ti říct, před čím přesně se máš mít na pozoru.“

„Rozumím,“ mávnul náčelník na rozloučenou a vyrazil ke dveřím.

*

„Oko bouře!“ prohlásil Jenda Hoffman, když vyšel před budovu patologie v areálu boršanské nemocnice. Pohledem bloudil po blankytně modrém nebi nad městem. Po několikadenní

bouři se včerejškem počínaje počasí umoudřilo, byť se poměrně silný vítr vrátil, takže se dalo očekávat, že zase přizene těžké sněžné mraky.

„Já bych si dal buliči oko!“ mlaskl Olda Bačina. „S pepřem a červenou paprikou, usmažený jenom tak na hniličko.“

„Půjdeme se podívat, jestli ta Puncova stezka vede na Sejčinu.“

„Ale náčelníku! Co kdybysme ještě jednou objeli všechny ty místa, kde by se mohl Roup zašívát, třeba nám někdo řekne něco víc, nebo nás alespoň někam nasměruje! Mrzne, až praští. A ta bouře se taky co nevidět vrátí. A skály jsou rozlehlý, samotná Sejčina je obrovská.“

„Něco mi říká, že je Roup někde tam. A možná už vypadá jako Punc. Vezmeme si jako doprovod Kloučka, zná okolní lesy a skály jako své boty!“

„Ach jo, proč musíme zasej uprostřed zimy a závějí někam kdovíkam do skal,“ lamentoval Olda Bačina.

„No, doma v pohodlí obýváku se toho většinou moc nevypátrá,“ odsekl Hoffman.

„To bys koukal, a co teprve v ložnici!“

Při Oldových slovech sebou Hoffman trhnul.

„Doparoma!“ zabručel.

„Ale copak, při zmínce o ložnici sis vzpomněl na Květunu, co?“ rýpnul si Olda Bačina.

„Stavíme se v sámce pro svačinu,“ odtušil Hoffman.

*

„Nazdar esenbáku,“ přivítala náčelníka Květa Sáhlová za úsekem masa, uzeniny a lahůdek. Olda Bačina se Hoffmanovi za zády pobaveně uchechtнул, protože už jenom podle toho oslovení poznal, že má jeho nadřizený pěkný partnerský škraloup.

„Ahoj Květi,“ békl Hoffman nejistě a její přísný studený pohled mu napověděl, že opravdu kráčí po zatraceně tenkém ledě. „Viš... já vím, že... ale viš co, já... vlastně my... všichni, jakože na služebně, viš co, máme toho hodně...“

Květa se naklonila přes prosklenou chladicí vitrínu úseku a upřela na něho své hluboké modré oči, ve kterých by přísahal, že vidí se blýskat.

„Podívej se, muži zákona, to že já spím sama, jelikož orgán, se kterým jsem se rozhodla sdílet lože, dbá místo mého víc na obecní blaho a bezpečí, to ještě překousnu. Ale to, že ses vykašlal na narozeniny mého syna, se kterým bys měl jako snad jeho nový otec navázat co nejlepší vztahy, když stačilo se ukázat na půl hodinky, to... ti... ne...od...pus...tím!“

„Dalas mu alespoň ty slepovánky?“

„Jo, dala jsem mu ty vystříhovací slepovánky od tebe s tím, že se snad někdy ukážeš a třeba ty auta spolu postavíte! Ale spíš si myslím, že než se k tomu dohrabeš, kluk vyroste, bez otce

se z něj stane gauner a ty ho jednoho dne šoupeš za katr!“

„Ale tak zle snad nebude, má milionovou mámu, která mu vždycky bude oporou,“ blekl Hoffman.

Květa se na okamžik zarazila a přemýšlela, jestli to, co Jenda řekl, je poklona, nebo ironická poznámka. Do toho za úsek vtančila prodavačka Jarča, natočila se k Hoffmanovi bokem, ukazováčkem si urovnala krajkovou čelenku ve vlasech a jemně zastřeným hlasem zavrkala: „Nazdááárek, náčelníku. Jak se dnes daří ruce zákona, bdící nad naším bezpečím?!“

Než stačil Hoffman cokoli odpovědět, Květa po ní šlehla planoucím pohledem a zařvala: „Jaruno, vypadni!“

Pak se naklonila nad vitrínu, rukama zapřená o pult přiblížila obličej k náčelníkovu tak, že cítil vůni mentolových bonbónů v jejím dechu.

„Zítرا přijdou naši. Kluk bude mít repete oslavy, od nich. Udělej si čas a přijď, v šest večer... klidně v hluchavkách, mě to je jedno, prostě tam buď. Jinak už nechod nikdy.“

Hoffman na ní mrknul a přes tu vitrínu jí dal pusou rovnou na její mírně pootevřené červeně nartěnkované rty. Zdálo se mu, že jí v očích na okamžik zahlédl slzy a tak jí ještě pohládl po vlasech.

„Dej nám něco s sebou, musíme nahoru do skal.“

„Teď? V tomhle větru? Buďte opatrní...“

Když vyšli před samošku, Olda Bačina se k náčelníkovi otočil a říká: „Utří si papulu!“

Hoffman si přejel rukávem po ústech a zůstala na něm dlouhá červená šmouha.

„Tos to nemohl říct tam... jak to muselo vypadat přede všema těma lidma... hlavně těma místníma drbnama!“

„Vypadalo by to blbě.“

„No, to to teda vypadalo blbě.“

„Ne, já myslím, kdybys dal Květě hudlana a pak si utíral pusou... chápeš?!“

*

„Vypadá to, že tudy chodili dost často, je to tady vyšlapaný tak, že to za celou dobu nezapadalo!“ řekl polesný Klouček, když se zastavil, aby si odpočal.

„Kam to podle tebe vede?“ zeptal se Hoffman.

„Z Klajny rovnou na Sejčinu, na to bych skoro vsadil. Jedině by to nějak prudce uhnulo, ale dole je údolí s pastvinama pro dobytek, nahoře na kopci jsou pole, nic zajímavýho pro dva pobudy, ať hledají v týchle slotě cokoli.“

„Co by mohli hledat?“

„Třeba něco jako Vltavíny? Nebo nějaký jiný drahý kameny či co já vím, kovy, přetavený horniny, třeba v místě úderu blesku? Může je vytvořit, nebo vyzvednout na povrch...“

„Dost jsem o tom přemýšlel,“ řekl Hoffman, „za druhý světový měli v Hořejšíně náckové zá-

ložní letiště a údajně tady zkoumali možnosti podzemních prostor, kam by mohli skrýt nějakou tu výrobu nebo tak. Co když se tihle dva něco domáklí a pustili se do hledání nacistickýho pokladu?“

„Ehm,“ odkašlal si Olda Bačina, „pak teda, podle toho, jak Punc vypadal, něco našli a nebylo to úplně přesně to, co čekali!“

Postupovali vyšlapanou stezkou, která pod nánosem nového sněhu sice ztratila ostré kontury, ale stále byla dobře čitelná a schůdná. V jednom místě se sněžná pěšina rozdělovala, pravoúhle z ní vybíhala další, po stráni vzhůru, zřejmě někam na vrchol kopců. Barvy lesa představovaly především kontrast mezi jasnou bílou sněhu a černo-šedo-hnědými odstíny kmenů stromů a skal.

A pak se znenadání objevila mlha.

Prostě najednou byla všude kolem.

Klouček se svalil přes kořeny vyvráceného stromu a hned štrachal v kasách po notesu, aby si jeho přibližnou polohu zaznamenal. Nedaleko se Olda Bačina prodíral spletcem větví stromů a křovisek.

„No, co je tohle za bordel, v mém polesí?!“ zlobil se Klouček, když ho Jenda Hoffman tahal na nohy.

Prodrali se na místo, kde přes sebe leželo několik kmenů a mezi propletenými korunami se otevíral nepravidelný kruh špinavě šedivého nebe.

„No... no tohle... ta skladba lesa... tohle není můj les, já mám na polesí samý užitkový dřevo, smrčinu a tak...“ lamentoval Klouček, „tohle vypadá jako lesní hospodářství za krále Klacka!“

„Mlč, pitomče, a sleduj!“ dloubl ho Olda Bačina loktem do žeber.

Na mýtinu se z houští protáhla dvojice malých jelínků. Ostražitě se rozhlíželi a nozdrami táhli vzduch, aby v něm zaznamenali pachy jakéhokoli nebezpečí. Nezačali se ani krmit, když se první z nich křečovitě vypjal a začal rozhlížet směrem k Hoffmanově skupině. O okamžik později se oba dali na útěk, ale v tom z křoví vyrazila příkrčená postava a prvnímu z nich skočila na krk.

Soupeřící dvojice se svalila do sněhu, přičemž jelínek divoce bil nohama a snažil se ohánět parůžky na hlavě, kterou mu sok držel v sevření. Dvojici kácející se do sněhu přeskočil druhý jelínek a nakopl kopýtkem zadní nohy útočnicka rovnou do hýždě, až ten hlasitě hekl, ale svého úsilí nezanechal.

O pár nádechu později malý rozložitý muž v kožešině zaklekl stále se bránící zvíře a vytáhl zpoza pásku mohutnou kamennou sekýru, kterou uštědřil oběti několik ran. Křupání lebky bylo slyšet až na druhé straně mýtiny.

Útočnick se napřímil a dlouze oddechoval. Pak zase poklekl a sklonil se nad umírajícím jelín-

kem. Jakýmsi primitivním pazourkovým nožem mu prořízl krční tepnu a hltavě pil horkou krev. Sotva si všimnul mohutného tvora, který za jeho zády tiše obcházel křovisko, nakrčený ke skoku.

„Úúúúch, blééééé!“ natáhnul Klouček, pozorující lovce hltajícího čerstvou krev.

Velké zvíře se zarazilo a prudce otočilo. Několika skoky překonalo padlé kmeny a řítilo se na trojici mužů v křoví. Olda Bačina duchapřítomně vytáhl zbraň, zvedl ji nad hlavu a vykřikl: „Jménem zákona!“

Prásknul výstřel.

Dravec vypadal, že se uprostřed skoku zastaví, jak se jeho tělo vypjalo, nakonec přece jen dopadl kousek od skupinky, ale bez dalšího otálení zmizel několika skoky v houštinách.

„Prosím tě, jménem zákona jako co?“ vyhrkl Hoffman.

„Nevím, já nějak nemohl vystřelit jenom tak,“ pokrčil Olda rameny.

„Se ženou to máš takhle taky, když jde do finále?“ pošťuchoval Klouček.

„Jste burani,“ brblal Olda Bačina, „a ten tamten vzal roha i s tím srncem!“

„To byl nějaký neandrtálec, nebo co!“ konstatoval Klouček. „Měl kamennou sekeru a kožešinu z vlka či čehol!“

„To je přece blbost,“ opáčil Olda Bačina.

„Jo, a jak vysvětlíš to zvíře? Hele, já děckům četl ty příběhy o prazvífatech a pralidech, od Augusty nebo Štorcha. Tohle byl jisto jistě jeskynní lev, to ti povídám!“

„Neměl by mít takový ty šavlozuby?“

„Ne, neměl, tohle byl jeskynní lev, ne šavlozubý tygr!“

„Nechte toho, vy dva. Zdá se, že jsme se ocitli někde... nevím, asi v minulosti. Něco jakos prve potkal dědka Šenka, Cyrile. No, jak jsi říkal, Sejčina zase vyvádí psí kusy! Tak bysme měli rychle najít cestu zpátky, než tu zůstaneme na věky věků!“ rozhodl Hoffman.

Rozhlédli se. Vybrali prostě nejschůdnější směr a vydali se jím. Když se zase ocitli v mlze, považoval to Hoffman za dobré znamení a záhy Klouček neomylně poznal *svůj* les, zmítaný silným větrem.

„No, to se mi teda ulevilo,“ oddychoval Olda Bačina. „Hele, ale to jsme tedy vlastně zachránili nějakýho našeho prapředka, že jo!“

„Podle toho, jak vypadal, to mohl bejt jedině tvůj prapředek, můj teda ne,“ ušklíbl se Klouček.

*

„Víš, kde jsme?“

Hoffmanovi bral vítr slova z úst. Stromy se divoce kymácely a zvířený sníh vytvářel bílou tmou.

„Tady nemáš kde zabloudit. Jak se držíš na vrcholu svahu údolí, tak prostě dojdeš do Bor-

šan a cestou zakopneš o Sejčinu,“ křičel Klouček.

„Nebo o neandrtálce a pralva,“ podotkl Olda Bačina.

„Jak daleko je to na Sejčinu?“

„Podle mě jsme skoro tam, ale nevím, co tam chceš v tomhle marastu vidět. Měli bysme jít zpátky do Klajny, kde máš auto. Když už víš, že stezka těch dvou vede opravdu sem, stačí ti jít na Sejčinu dole ze Sejčího. Nebudeš to mít daleko a není tam kde zabloudit, ale nech to na lepší počasí!“

Hoffman přikývnul, nemohl nepostřehnout, že mu Klouček dává najevo, aby ho při další výpravě vynechal.

„Dobře, jdeme zpátky.“

Museli projít mezi několika skalami, které tady tvořily jeden z poměrně celistvých pásů, sahajících až k Sejčinskému masívu.

Chrrrrup, řich.

„Slyšíte to?“ vyhrkl Hoffman. „To je lopata, někdo tady vyhazuje lopatou!“

„Může to bejt kdekoli, vítr nese zvuk a skály mění směr,“ namítl Klouček.

Ale to už se náčelník hnul za zvukem jako ohař za liškou. Nemělo cenu mu odporovat, jen se buď přidat, nebo jít vlastní cestou. A Klouček sám byl vlastně zvědavý, co ti dva ochlastové na Sejčině vyvádějí, i když se trochu bál, aby je kvůli tomu nepostihlo to, co Punce.

Bloudili mezi skalami, nohy bořící se do vysokého sněhu jim mrzly, nosy měli červené jak papriky a stejně jako v konečcích prstů v nich ztráceli cit. Klouček v duchu proklínal Hoffmannovu tvrdohlavost a doufal, že to odnese jen rýmou a ne omrzlinami nebo zápallem plic.

Sejčina kvílela, šuměla a hučela, jak se vítr proháněl v puklinách, dvorech, komínech a rozsedlinách, vrásnicích celý masív. Zvuk, který je sem přivedl, se střídavě ztrácel a zase objevoval, až se konečně podařilo najít úzkou rozsedlinu, kde se ozýval se železnou pravidelností.

Vměstnali se po jednom mezi skalní stěny, které se nad nimi tyčily do závratné výšky, a postupovali do nitra masívu. Místy se museli protáhnout bokem, jak těsně v rozsedlině bylo. Pod nohama jim praskal zmrzlý bílý písek a skalní stěny z nich doslova vysávaly teplo.

Skalní stěny se rozestoupily a Hoffman vyklopýtal do malého vnitřního prostoru, skalního dvoru, kde v pořádné díře překvapil dvojici osob. Rozhodně ne ale víc, než ony překvapily jeho.

„No, to mě teda podrž!“ vyhodnotil situaci Olda Bačina.

*

„Můžete mi říct, co to vyvádíte? Tady, v tomhle počasí... a když vás už nejmiň čtrnáct dní hledá celý okres?“ zeptal se příkře Hoffman.

Mladík a dívka stáli na dně jámy bez hnutí, jeden v ruku třímal lopatu, druhý krumpáč. Prostor skalního dvora z většiny zabírala velká kupa písku a hlíny, zjevně pocházející ze značně hlubokého výkopu, který tady iniciativní dvojice provedla.

Panovalo zde, uprostřed vysokých skalních stěn, šero, takže nemohl náčelník číst ve výrazu obličejů těch dvou. Ale na jejich držení těla se mu něco ztraceně nepozdávalo.

„No, tak?“

Když nepřišla žádná odpověď, ba dokonce se ti dva ani nepohnuli, došla mu trpělivost.

„Odložte své nářadí a pojdte s námi, probejeme to na služebně... to není prosba, to je rozkaz!“

„Není žádoucí v tuto chvíli opouštět zdejší prostor. Hledáme velmi důležitou věc a již velmi brzy se k ní dostaneme. Jednáme i ve vašem zájmu,“ odpověděla tiše dívka. Hlas měla zvláště zastřený, s nádechem pláče. Když zvedla hlavu, hlavně pohled dosud upřený ke svým nohám, oči jí rudě zářily.

„Sakra, co tohle má znamenat?“ zabručel Olda Bačina, který konečně vyprostil baterku z kapsy esenbáckého pláště a rozsvítil ji.

Jenda Hoffman zalapal po dechu.

Nevěděl, jestli ho víc zarazil nepřítomný výraz obou mladých lidí, šedá mrtvolná barva jejich kůže v obličejích a na odkrytých rukách, nebo potřáhané oblečení pokryté rezavě hnědými skvrnami a šmouhami od bláta a kdovíjakých dalších nečistot.

„Vypadaj jako tydlecty, zombie,“ shrnul tu podívanou Olda.

„Punc vás donutil tady něco kopat? Nebo Roup? Co vám udělali?“

Dívka se nemotorně vydala vzhůru po sypké stěně výkopu, při tom si Hoffman všimnul velké boule na hlavě, vzadu, za uchem. Nemohl si pomoci, ale měl pocit, že vidí pod kůží vystupovat zdeformovanou lebeční kost. I kdyby to byla jen podlitina, nejspíš by svědčila o fraktuře týlní části lebky a to je vážný, život ohrožující stav. Jenže tohle vypadalo přímo na hnutou kost!

„Musíme vás vzít k doktorovi! Okamžitě toho nechte, a jestli jste schopni, jakože když můžete tadykhle kopat, tak jít určitě taky, tak pojdte s námi,“ rozhodl Hoffman. „Tam budete v bezpečí a můžete mi říct, co vám ti dva udělali a my už si je podáme... tedy, vlastně jen Roup, protože Punc je po smrti.“

„Punc?“ ozval se mladík a šplhal za ní. „Takový vysoký statný jedinec, široká tvář, málo vlasů a jizva na nose?“

„Jo, to by odpovídalo.“

„Jak zemřel?“

„Patolog říkal, že se mu doslova rozpadly tkáně... proto taky pátráme po tom, co hledal, mohlo by to být pro vás nebezpečné, třeba ně-

jaké věci z války nebo tak. Ostatně, ani vy nevypadáte dobře...“

„Ale to by pro nás znamenalo možnost získat náskok!“

„Už se ho nemusíte bát a toho druhého dopadneme co nevidět, třeba i díky vám! Tak pojdte, vrátíme se do města!“

„Náčelníku... nic nechápete,“ zašeptala dívka, která se konečně nemotorně vydrápala z výkopu a stanula před trojicí příchozích.

Pozvedla ruku.

Držela ji rozevřenou, se semknutými prsty, v takovém tom gestu papalášského kynutí. Náhle z prstů vyskočily růžové plaménky a celým skalním dvorem se začala šířit kořeněná jemně nasládlá vůně.

Hoffman měl pocit, že se mu ta vůně rozlévá do celého těla, vnímal její příjemné lechtání a mravenčení a najednou cítil sounáležitost s těmi dvěma, ba co víc, chtěl pro ty milé a sympatické lidičky udělat, co jen bude v jeho moci. Vždyť před ním stáli Ivanka a Jáchym. Dobře je znal, z fotek, výpovědí rodičů a kamarádů. Však, co se jich nahledal.

„Tak dobře, omladino,“ slyšel sám sebe říkat, „když tedy nic nechápu, tak mi to vysvětlíte, nebo si budu myslet, že jde o nějakou lumpárnu. A taky prozrad, jak to děláš s tím plamenem na ruce, hezký trik.“

Zasmál se a Olda Bačina taky.

„Jasně, mládeži, šup sem s vysvětlením, jak tadyhle náčelník říká!“

„Není vám nějak divně?“ ozval se Klouček. „Točí se mi hlava a je tak... divně lehké.“

„To je jen směs feromonů z potenciálního fondu těla. Nemusíte se bát, jsou to biologické chemikálie vám vlastní, určené k mimosmyslové vnitrodruhové komunikaci. Použili jsme je, abychom vás učinili přístupnější konverzaci,“ řekla Ivana. „Protože byste to, co vám hodláme sdělit, v běžném režimu myšlení nebyli ochotni akceptovat.“

„No, ale to nás vlastně ovlivňujete... opijíte nebo tak...“ brblal Klouček.

„V běžném životě se těmito látkami různě ovlivňujete neustále, aniž byste si toho byli vědomi, my jen použili značně zvýšenou koncentraci... a jak vidno, ne každý ji dokáže snést,“ oponovala Ivana.

Klouček zrychleně dýchal a na krku mu viditelně pulsovala žíla.

„Sednu si támhle na ten... balvan.“

„Jen běž, chlape,“ přikývnul shovívavě Hoffman. „No, a vy nám konečně řekněte, o co tady jde!“

„Máte nějaké jídlo?“ ozval se Jáchym. „Tělo má hlad.“

Hoffman sáhnul do kapsy kabátu a podal jim papírový pytlík s několika rohlíky s máslem a salámem, co koupil v samošce. Oba mladí se na

něj vrhli, roztrhli ho a vytahali rohličky, aby se vzápětí začali doslova nezřízeně cpát.

„Zaskočí vám!“ vyhrknul Olda Bačina a zachichotal se jako puberták.

„Myslím, že něco takového spíše postihne vás, až vám sdělíme, co je třeba,“ odtušil s plnou pusou Jáchym.

„Ten plamen, který jste viděli na ruce, je ve skutečnosti bio-kybernetická plazma, jejíž pomocí naše vědomí opanují tato těla,“ řekla Ivana.

I ve feromonovém opojení to Hoffmanovi znělo užitečně, zejména když při tom zuřivě žvýkala rohličky, na kterém zůstal přilepený kus papíru z pytlíku, a ona ho slupnula taky, aniž by hnula brvou. Neměl ale sílu se tomu vzepřít.

„A kde je tedy Ivanka s Jáchymem... jejich vědomí?“ zeptal se v neblahé předtuše Jenda Hoffman.

„Neobávejte se, jsou tu, jen nám musí ustoupit. Ale pokaždé v době, kdy si musí tělo odpočinout od fyzické námahy, vrátíme jim vládu nad ním, aby se mohli polaskat a pomilovat. Je to oboustranně příjemné, něco takového v našem Společenství neznáme.“

„Proč? Proč jste je ovládli a zatlačili a kopete tady díru do země?“

„Jsme společenkyně, vyslala nás královna Společenství, abychom zničili záznamové a přenosové zařízení průzkumníka, který vypátral náš svět a chystá se o něm sdělit svým vysílatelům. Tomu musíme za každou cenu zabránit, protože by to pro naši civilizaci znamenalo zkázu.“

„Eh?“

„Přicházíme z dalekého světa, napříč časoprostorem. Je velmi pravděpodobné, že naše domovské světy nesdílí ani jeden a tentýž vesmír, natož čas. Náš svět odhalila bio-kyberneticko-plazmatická autonomní entita, ve které jsme poznali průzkumníka, sbírajícího informace o výskytu vhodné potravy pro kočovnou agresivní civilizaci, brázdící kosmické prostory.“

Průzkumník využívá biologicky kompatibilní modulované kyberplazmy, přizpůsobující se místním podmínkám, aby na objevené planetě infikoval místní životní formy, a jejich pomocí sbírá informace o cílové populaci a její fyziologii. Když získané informace vyhodnotí, vrátí se červí dírou ke svým vysílatelům.

U nás se ho podařilo na poslední chvíli odhalit a narušit jeho přenos zpět, ale když byla provedena diagnostika červí díry, zjistily jsme, že nemíří do hvězdy, kam jsme ho směřovaly a kde by byl zničen, ale na jednu z jejích planet.

Královna Společenství okamžitě rozhodla vyslat oddíl, který zajistí zničení minimálně záznamového zařízení a průzkumníka, ideálně všech částí, tedy i přenosového s řídicí jednot-

kou. Použili nás dvě, protože jsme byly infikovány bio-kybernetickou plazmou a při její extrahování jsme v ní uvízli vědomím, zatímco naše těla podlehla zkáze.

Záznamové zařízení dopadlo sem, přenosová a řídicí část se rozpadla na více fragmentů, které se nachází několik kilometrů odsud. Prototady kopal průzkumník, kterého jsme vypudily. Ale víme jistě, že se vrátí a dojde k další fyzické konfrontaci těl i metafyzické konfrontaci na úrovni plazmy.“

„Proč ti dva mladí?“

„Objevily jsme je úplnou náhodou těsně před přibytím do zdejšího světa a ihned se jevíli jako vhodní kandidáti. Ještě nepozbyli životní funkce, ale prakticky je již neměli. Při infiltraci bio-kybernetické plazmy je daleko větším problémem, než rozsáhlá imunitní reakce organismu, odpor vědomí cílové entity a ten tu díky kritickému stavu těla a útlumu mentálních funkcí nenastal.“

Tohle je naše výhoda. Průzkumník infiltroval plně vědomého jedince a vnitřní boj s jeho myslí a imunitou ho značně zpomaluje a prozatím znemožňuje množení a další přenos oddělené plazmy na jiné jedince. Zřejmě mu i zahubil prvohostitele a donutil ho přeskočit na někoho dalšího a začít znovu!“

„Takže... vy jste ty dva objevily... a tahle zranění už měli? Co se jim stalo?“ zeptal se náčelník.

Ivana dlouho hleděla do prázdna, než odpověděla.

„Říká, že je nahoře v polích, tam kde se posléze zhmotnila výstupní část červí díry a s ní i my, srazilo auto.“

„Jaké auto?“

„Neví, prý to byl jen okamžik, kdy ve vánici uslyšela hluk motoru a spatřila jasná světla, pak už si vybavuje jen siluetu řidiče a jakýsi zavěšený předmět a až naše splnutí. Můžeme mluvit o velkém štěstí, že je neobjevil průzkumník, který do toho prostoru dorazil v nepříliš vzdáleném časovém horizontu před námi. To by pro nás radikálně zkomplikovalo situaci. I tak, jakmile se dokáže plně sžít s místními organismy, stane se extrémně nebezpečným. Nejen pro naši misi, ale i pro vaši civilizaci. Jste biochemicky velmi podobní nám, mohl by informovat vysílatele i o vás.“

„Když jsme šli sem, stala se taková věc, ocitli jsme se... asi daleko v minulosti,“ ozval se Olda Bačina. „To s tímhle taky souvisí?“

„Průzkumníková zařízení využívají jako zdroj energie miniaturní černé díry v gramidiovém pouzdře. Je možné, že vlivem poškození řídicí jednotky při rozpadu zařízení dochází k neřízené interakci jimi generovaných gravitačně dynamických sil a narušení temporální posloupnosti časoprostorové kontinuity.“

„No, paráda, zní to hrozivě. A co s tím?“ zakoulel očima Olda.

„Pomozte nám to zařízení vykopat a zničit. Pak se rozhodneme, zda je nutné hledat a likvidovat i druhou část, nebo pouze průzkumníka.“

„A co bude potom? Až, řekněme, všechno vyřešíme?“ zeptal se Jenda Hoffman.

„Ideálně úkazy, na počasí a narušení časové posloupnosti, ustanou a my máme příkaz královny, neprodleně provést sebezničení.“

„A ti mladí? Rozpadnou se jim tkáně jako Puncovi?“

„S tím nemůžeme nic dělat. Vlastně jsme jim prodloužili život, protože v jejich stavu by byli samostatně neschopní udržet životní funkce, na to jsou organismy příliš poškozené, což suplují schopnosti plazmy.“

„Tak nevím, jestli vám máme vůbec pomáhat...“

„Je to prospěch všech, vlastně na dvou celych světech, proti životům pouhých dvou jedinců. U nás ve Společenství není jedinec sám o sobě ničím, smysl mu dává až spojení s ostatními do masy.“

„Jo, taky se nám to tady snaží vštípit, ale lidi jsou od přírody především individualisti,“ odtušil Hoffman. „Pomůžeme vám, ale vůbec se mi nelíbí, co chystáte s těmi mladými.“

„Máme své příkazy od královny. Nicméně, podle nich se lze spojit síly s každým, kdo je ochoten pomoci. A až zařízení vykopeme, bude potřeba většího množství výbušniny k jeho zničení.“

„Čím dál líp,“ ozval se z balvanu Klouček.

*

V noci ve skalách mrzlo, až praštělo.

I Klouček se přidal do kopání, aby se zahrál. Během několika hodin vytvořili na skalním dvoře díru, která sahala až do samého podloží masívu. Přestože se pískovcem táhla klikatá trhlinka, podle společenkyň způsobená dopadem pouzdra, musel stále častěji přicházet ke slovu krumpáč v silných pažích, aby pískovec rozbil.

„Počkejte!“ zarazila Ivana Hoffmana, který se chystal znovu zarazit krumpáč do skály.

Sklonila se a prsty zalovila v puklině. Po chvíli vytáhla malou kuličku, která... vydávala zvláštní matné světlo a když se na ni člověk podíval, zjistil, že se prostor v jejím okolí opticky deformuje, jakoby ho sledoval přes různě silná zvětšovací skla.

„Není to rozbitý?“

„Kdyby došlo k porušení obalu pouzdra, byl jen mikroskopickému, okamžitě nás usmrtí radiační z akrečního disku a naše ostatky vtáhne černá díra do sebe rychlostí přímo úměrnou velikosti trhliny. Paradoxně by bylo lepší, kdyby se pouzdro okamžitě roztrhlo celé, protože by pak došlo jen k lokálním škodám. Množství hmoty stržené černou dírou by ji okamžitě zahl-

tilo a ona by zkolabovala a zanikla. Ale drobná trhlinka by ji živila postupně a narůstající černá díra by stále pohlcovала více a více. V takovém případě je poslední záchranou právě gramidiové pouzdro. V kritickou chvíli se zhroutí a dovolí tak hmotě zvenku, spolu se svou, aby zahltila černou díru. Je to bezpečnostní mechanismus. V tu chvíli ale už může být nenávratně zničena většina planety,“ vysvětlila Ivana. „Proto musíme použít velké množství výbušniny. Aby došlo ke zhroutení pouzdra a zahlcení černé díry náhlým přísunem expandující hmoty.“

„Zkusím nás dostat na vojenskou střelnici, kde to budeme moct bezpečně provést,“ přikývnul Hoffman. „A teď odsud vypadneme někam do tepla a k pořádnému žvanci!“

Cesta zpátky do Klajné Hoffmanovi přišla nekonečná. Únavou se sotva držel na nohou a když se konečně ocitl ve služebním Žigulíku a rozjel ho plně naložený vánicí směrem na Boršany, sotva držel oči otevřené.

Když po půlnoci dorazili na služebnu, požádal jednoho z překvapených službukonajících příslušníků, aby sehnal něco k jídlu pro Ivanu s Jáchymem, což v podstatě znamenalo, že ho poslal domů vybilít špajz.

Mladým věnoval odpočívárnu se starým otomanem a sám se svalil na židli u svého stolu, přičemž si nechal dveře do společné služebny otevřené. Olda Bačina právě štrachal lžičkou v pytlíku mleté kávy, aby jim všem udělal po hrnku. To bylo to poslední, co náčelník vnímal, než usnul vyčerpáním.

III.

„Uch! Ááá! Buch!“

Jenda Hoffman se prudce napřimil na židli. Ne, nezdálo se mu to! Ještě rozespálý a pořádně rozlámaný vyskočil a vpotácel se do společné služebny. Olda Bačina pochrupával natažený přes svůj stůl vedle hrnků stydnoucího kafe a službukonající příslušník si v klidu něco vyplňoval do šanonu.

„Ty si to rozdávaj, co!?“ prohlásil, když Hoffmana spatřil. „Taková trojka, to se hned tak neděje!“

Už jenom způsob, jakým se zasmál, Hoffmana upozornil na to, že tohle není normální chování.

„Trojka? Mirek se vrátil s proviantem a šel si s nimi dát... trojku?“

„Áááále ne, Mirek jel s Láďou na obhlídku. Ale přišel takovej křen, že prej se s nima hooódně dobře zná...“

Hoffman nečekal, až to příslušník dořekne a jedním skokem byl u dveří do odpočívárny. Rozrazil je a vpadl dovnitř právě v okamžiku, kdy se převaha ve rvačce razantně přiklonila na stranu útočníka. Roup, tyčící se nad Ivanou, se rozpráhl rukou třímající krátkou sekeru. Já-

chym se po ní snažil skočit, ale Hoffman byl přece jen blíž.

Roup se vztekle otočil, aby se podíval, proč nemůže sekerou tnout. Oči mu rudě plály a tak mu mezi ně Hoffman poslal pěst. Roup odletěl pod okno, kde se docela ošklivě praštil o radiátor. Nezdálo se však, že by ho to nějak bolelo.

Vyrazil proti Hoffmanovi, ten mu však nastavil rameno jako beranidlo a Roup se od něho odrazil zpátky k oknu. Náčelník tasil zbraň a s cvaknutím závěru ji natáhnul, přičemž na okamžik sklopil zrak. Ozvalo se zařinčení skla, a když ho pozvedl, Roup byl pryč, zůstalo po něm jen rozbité okno a ledový vítr deroucí se do místnosti.

„Nesmírně zesílil,“ zašeptal Jáchym. „Není dobré se s ním dostat do delšího kontaktu holou kůží, aby na vás plazma nepřeskočila! Naštěstí ho každé dělení surovinově vyčerpává a stále ještě není dostatečně sžitý se zdejším ekosystémem, takže se nešíří tak rychle jako u nás. Ale čas pracuje proti nám.“

„Neublížil vám?“

„Nic, s čím by si plazma neporadila,“ odvětila Ivana a trhavě vstala. I pak se sotva držela na nohách.

Náčelník přistoupil k oknu, ale tušil, že dole Roup nespátí a taky ne. Pak se otočil do místnosti.

„Tu věc vám nesebral?“

„Ne,“ zakroutila Ivana hlavou.

Oba mladí před ním stáli, jak je pánbůh stvořil, no a vlastně ta plazma z mrtvých povstala, a Hoffman nemohl přehlédnout všechna jejich zranění, i ta doposud oblečením skrytá. Posunuté zlomeniny dlouhých kostí končetin, ale i lopatky nebo žeber, lebky u Ivany, a ran vyhojených v původní, chirurgicky neošetřené podobě. Srdce se mu sevřelo. Ten auták musel jet jako hovado, když je smetl a kdo ví, jestli řidiči vůbec stáli za to, aby zastavil. V duchu si přísahal, že toho, kdo jim tohle udělal a nechal je bez pomoci, vypátrá a postaví před soud, i když si nedovedl představit, jak bude prokurátorovi vysvětlovat širší souvislosti.

„S kým z vás vlastně mluvím?“

„Jsme tu obě,“ usmála se Ivana, „jen se střídáme u otěží. A jde nám to čím dál líp, začínáme si rozumět... dobrovolně rozumět...“

„Asi chápu. Najíme se, dáme si kafe a vyrazíme na tu střelnici, než se ten šílenec vrátí!“ řekl tiše. To už měl v zádech Oldu i službukonajícího příslušníka.

„Stejně se s ním dřív nebo později střetneme, musíme ho zničit,“ pokrčil rameny Jáchym. „I sám o sobě je dost nebezpečný, a dokud bude funkční, pořád bude pracovat na tom, aby podal zprávu svým vysílatelům.“

„Já vím, ale byl bych radši, kdyby se neměl čeho zmocnit!“

„Náčelníku, něco mi tu uniká?“ zeptal se službukonající příslušník.

„Jo, lidi oknem. Dej ho ráno zasklít a víc to neřeš, Václave.“

„A co mám napsat do svodky? Kdo to má na svědomí?“

„Vichr?!“

„A křestní?“

„Krucipísek, Václave!“

*

Venku byla ještě tma, když esenbácký Žigulík vyrazil z boršanské služebny do Hořejšína. Rozespalý pyrotechnik, kterého musel vzbudit dozorčí, se sice v telefonu trochu pozastavil nad tím, že po něm chce náčelník takhle brzo něco „odstřelit“, ale už byl zvyklý se jen tak něčemu nedivit, takže to víc nerozváděl. Ostatně, VB čas od času dostala od starousedlíků nějakou většinou v lese nalezenou municí z druhé světové a ta se likvidovala právě na střelnici v Hořejšíně.

Ulice města zely prázdnotou, budíky pracujícího lidu ještě milosrdně odtikávaly čas spánku, takže si Hoffman nemohl nevšimnout světél osamělého vozu, který se za ně zařadil, když vyjžděli z Boršan na spodní cestu do údolí.

Zprvu mu nevěnoval příliš pozornosti a soustředil se zejména na to, aby v další z vánic a na mizerně prohrnuté silnici udržel vůz na cestě a ovladatelný. Když se za Sejčím automobil přiblížil tak, až to vypadalo, že je chce předjet, zaklel na adresu bezohledného hazardéra za jeho volantem.

Ve zpětném zrcátku rozeznal širokou siluetu Tatry 613, která se tlačila v úzkém prohrnutém korytě zasněžené cesty vedle žluto-bílého vozu VB. Samo o sobě byla tohle pěkná drzost, jen málo kdo si troufnul předjet esenbácký auták. Na druhou stranu, takovouhle Tatrou se vozili především všelirůzní pohlaváři a oni sami i jejich řidiči, si z obyčejného VB moc nedělali.

Tatra se při předjíždění dostala vedle Žigulíku, když do sebe oba vozy bočně narazily. Zadrželo to a Hoffman na zasněžené ledovate silnici nad Žigulíkem ztratil kontrolu, takže vletěl do vyhrnutého sněhového mantinelu, od kterého se vůz odrazil a znovu se střetl s šestsetřináctkou.

Vzápětí se oba automobily roztočily a několikrát narazily do sebe navzájem a do sněhové bariéry kolem cesty. Nakonec zůstaly stát tak, že se Tatra zaklesla pravým zadním nárazníkem do levého předního blatníku Žigula.

Hoffman měl sice řidiče Tatry zakrytého jeho vozem, ale i tak nepochyboval o tom, kdo řídí. Viděl, jak se řidičovy dveře Tatry otevírají a teprve teď si uvědomil, že slyší taky vysoký pisklavý jekot. To byla Ivana. Něco se jí při srážce vozů muselo stát, pomyslel si a spěchal z kabiny, aby se na ni podíval a zároveň ji chránil před Roupem.

Než vytáhl svou služební zbraň, prásklo několik výstřelů. Podíval se přes střechu s modrým majákem a spatřil Oldu Bačinu, jak o ni zapírá ruce se zbraní a pálí na blížícího se Roupa.

Bačina i Hoffman poslali do Roupa celé zásobníky. Muž se svezl na zem a na šedobílém sněhu se začala v ranní tmě jasně rýsovat skvrna světélkující krve.

„Tohle ho nezastaví,“ křičel Jáchym, aby přehlušil Ivanin jekot.

„Co se jí stalo?“ zeptal se Hoffman.

„Nevím... ani on to neví... ani její společnice to nedokáže zastavit!“

Hoffman pochopil zmateně znějící odpověď a s kývnutím skočil zpátky za volant. Zařadil zpátečku a snažil se Žigula vyprostit ze zaklesnutí. Na zledovatělé silnici se ale kola zoufale protáčela, a když náhodou zabrala, táhl Žigulík Tatru s sebou.

„Podívej, podívej!“ chytil ho Olda Bačina za rameno.

Hoffman vyhlédl z otevřených dveří vozu k Tatře, kde se ze země sbíral Roup. Z průstřelů na hrudníku a hlavě mu růžovo-fialově sršela bio-kybernetická plazma a očividně je zacelovala. Naštěstí se zdálo, že ztráta krve entitě nedělala dobře. Roup se potácel a napadal na jednu stranu. Ale v ruce něco držel.

„Má zbraň!“ vykřikl Olda Bačina a vytáhl stále ječící Ivanu z kabiny, aby ji spolu s Jáchymem donutil utíkat za zaklíněné vozy, přičemž znovu nabíjel svou pistoli. „Do lesa, do lesa!“ křičel Olda a ukazoval na ústí nějaké lesní cesty.

„To není zbraň,“ zakroutil hlavou Jáchym, když ho Hoffman tlačil za Oldou a Ivanou. „To je ovladač toho přenosového zařízení! Zjevně ho našel!“

„Říkali jste, že je to rozbitý!“

„Průzkumník je zkonstruovaný k tomu, aby si uměl poradit s nejrůznějšími problémy, asi to chce nějak využít k získání toho záznamového zařízení!“

„Tím spíš musíme co nejdál od něho, jestli to vůbec bude stačit. Lepší udělat něco, než nic!“ houknul na něj Hoffman a ukázal za Oldou a Ivanou. „Mazej, kryju nám záda!“

Náčelník se zastavil v ústí cesty a namířil na Roupa zbraň. Za sebou slyšel vzdalující se Ivanu, jak vzlyká: „To je to auto... to auto, co nás srazilo! Poznala jsem ho podle toho panáčka pod zrcátkem, já ho zahlédla...“

„Jménem zákona! Odhoď... tu věc a vzdej se!“ zakřičel Hoffman a v duchu se musel smát tomu, jak pitomě to v tuhle chvíli zní. Asi jako když to Olda křičel na jeskynního lva.

Roup však cosi zarputile tiskl na onom zařízení, Hoffman měl pocit, že se vzduch kolem něho začíná zvláště tetelit a jeho vnitřní ucho

ztrácelo přehled o tom, odkud působí přitažlivost matičky Země. Víc neváhal, pistoli trochu sklonil dolů, aby zasáhl spíš ovladač, než Roup a spustil palbu.

Náhle se okolí změnilo v podivný rozmazaný vír. Ve stejný okamžik vytryskla Roupovi z rukou sprška jisker. Pak se už všechno jenom otáčelo, svištělo a padalo...

*

Hoffman letěl vzduchem.

Všechno bylo modro modré, jen v různých odstínech a pak se ta nejtmaší, trochu do zeleny, přirýtila snad odspoda a s pleskavým žuchnutím ho obklopila vlahým mokrem.

Náčelník zahrabal rukama, z úst mu unikly bubliny a už tu byla hladina, kde se mohl nadechnout slaně čpějícího vzduchu. Vedle sebe spatřil se houpat na vlnách svou čepici, tak si ji automaticky s legrační sprškou vody posadil na hlavu. V hluchavkovém kabátě sotva plaval, jak ho váha mokrého oblečení stahovala pod hladinu.

Rozhlédl se a nedaleko zahlédl Oldu Bačinu. Ten se ale díval směrem od něho, kde se ve vodě cosi vařilo. Hoffman udělal několik temp, a když ho větší vlna přizvedla, uviděl oba mladé v divoké rvačce s Roupem, až plazma sršela všude kolem.

„No vidíš to? Sakra, kde to jsme?“ volal Olda a plival slanou vodu.

„Na moři,“ odušil Hoffman, smířený s neuvěřitelným během události. „Ale nevím, jestli na Zemi, nebo kdoví kde... zřejmě viděl, že se mu to vymyká a tak se pokusil tu kuličku dostat k těm svým... no, a tak můžeme být klidně i u nich! Musíme pomoci mladým a pak uvidíme, co se dá ještě dělat...“

Než překonali těch několik vln, které je od mladé dvojice dělily, bylo po střetu. Našli jen Jáchyma s Ivanou, jak se pohupují na hladině, viditelně unavení a mnohačetnými zraněními v obličejí a na rukou.

„Selhaly jsme,“ řekla společnice Jáchymovými ústy. „Sebral nám to!“

„A kde je, parchant?“ chtěl vědět náčelník.

„Zmizel pod hladinou,“ hlesla Ivana, nebo spíš její společnice.

„Koukejte!“ vykřikl Olda Bačina.

Nedaleko se těsně nad hladinou začal tvořit vír.

„Podle toho, co se nám podařilo vyčíst z jeho plazmy při kontaktu, se pokusil odeslat záznamové zařízení vysílatelům, pomocí interakce jeho gravo-dynamických sil a těch, které generuje přenosové zařízení, protože to bylo v danou chvíli relativně nedaleko. A protože jste svou zbraň v kritické chvíli poškodil ovladač, tak nás všechny poslal neznámo kam, v prostoru i čase, ale nejspíš zase někde do minulosti Země, protože k tomu už měla interakce mezi oběma

částmi sklony,“ vysvětloval Jáchym během hektického plavání, občas si při tom pořádně loknul.

„A teď se to snaží napravit?“

„Myslím, že se snaží otevřít reverzní červí díru, zpátky do bodu vyslání, to je víceméně samovolný proces, ke kterému nepotřebuje složité zadávání do ovladače a tak mu nepřekáží, že je poškozený.“

„Takže nás to vezme domů?“

„Mělo by nás to vrátit do výchozího bodu!“

„Plaveme tam!“ zavelel Hoffman.

Vír nabýval na síle, roztáčel vodu kolem sebe, aby ji zvedal do vzduchu, kde tvořila rotující rukáv, připomínající obrácené tornádo, s širokým trychtýřem dole a zužující se vzhůru, k nebi posetému svítícími body táhnoucími za sebou dlouhé jasné chvosty. Roup se houpal na hladině nedaleko svého výtvoru, a když je spatřil, pustil se k němu.

„Dělejte, než v tom zmizí a zavře to!“ klokokotal Olda Bačina.

Jáchym dohnal Roupa právě ve chvíli, kdy se chystal vrhnout do víru. Chytil ho za ruku s ovladačem a zcela nepokrytě se snažil najít kuličku přenosového zařízení šmátráním v jeho promočeném oblečení.

Kolmo z vody se před Jáchymem vynořila rozevřená tlama a Roup v ní uvíznul, Jáchym ho stále držel za ruku s ovladačem a začal se točit kolem víru spolu s mořským predátorem. Hoffman k němu stačil doplavat při nějaké druhé otáčce a chytil ho, aby mu pomohl se vyprostit. Tvor sebou házel a bojoval proti síle, která ho vyzvedala nad hladinu, a na dvojici osob zmitajících se mu u tlamy okázale kašlal. Roup však nepustil.

Hoffman si uvědomil, že ztratil služební zbraň a tak sáhl do kapsy pro zavírací nůž. Byl to pořádný kovový výrobek, takže s ním dokázal vyrazit několik tenkých dlouhých zubů dravce a vyprostit tak Jáchymovu ruku z jeho tlamy. Tomu, že si o pilovitý arzenál tlamy šeredně roztrhl promočený služební kabát, nevěnoval pozornost.

Oba se zřítili do vln těsně u paty úkazu.

Dravec představoval dobře desetimetrového tvora, vzdáleně připomínajícího kosatku, avšak v šedo zelené barvě s výrazným žlutým pruhem na boku. Rotace víru červí díry se ho snažila vtáhnout dovnitř, ale jeho jistě několik tun váhy působilo příliš velkou odstředivou silou a tak ho nakonec vír prudce odmrští.

Hoffman si všimnul, že Jáchym svírá ve zraněné ruce ovladač, ale už jen podle výrazu obličeje, přestože ho teď ovládala společenkyně, poznal, že je kulička záznamového zařízení ztracena.

Nejspíš nenávratně.

„Tohle je zlý,“ komentoval to Olda.

„Všichni do té věci!“ rozkázal Hoffman. „Tady stejně nemáme co pohledávat a jestli s tím něco dokážeme udělat, tak rozhodně ne uprostřed oceánu plnýho takových monster, jako bylo tohle!“

S těmi slovy popadl každého z nich a strčil je do víru, aby se jím nakonec nechal strhnout sám.

*

Bílo.

Hoffman s měkkým žuchnutím přistál v nadýchané bílé peřině, všude kolem se snášely velké bílé chomáče sněhu... A tím veškerá idyla skončila.

Bolestivě se do něho zakousl mráz. Celé tělo měl náhle zachvácené třesavkou a velmi rychle ztrácel cit v prstech, záhy v celých rukou a pak i nohou.

O kus dál se potácel Olda Bačina, obličej pokrytý jinovatkou a z nosu mu visel rampouch. Jeho hluchavky se zimním kabátem připomínaly groteskně tvarovaný korzet.

Hoffman ztrácel vědomí, když si uvědomil, že ho někdo vleče. Spatřil Jáchyma s Ivanou, jak ho táhnou do svahu. Přestával vnímat, když uslyšel skřípění a kousek od sebe uviděl velké kolo traktoru. Pak ho pohltila tma.

IV.

„Tak jak, chlape?“

„Jejeje mimimi zizizima.“

„Aby ne! Co jste to s Bačinou vyváděli? Chlapi říkali, že jste se koupali v řece pod tou protivnou zatačkou nad Boršany, nebo co.“

Hoffman vstříc lékaři zvědavě pozvedl obočí.

„Kdkdkde?“

„No tadyhle na horní cestě, u těch zataček nad řekou. Ale vaše auto našli zaklesnutý v údolí do kradený Tatry. To jste někoho tak dlouho pěšky pronásledovali, v tomhle marastu? Fíííha!“

„RoRoRoupa!“

„No, Bačina koktal něco podobného! Trochu si u nás poležíte, chlapci, tohle smrdí zápalem plic na sto honů!“

„KoKoKolikkk je hohohodin?“

„Deset.“

„Dededeset čěčečeho?“

„No deset hodin..., jo takhle, dopoledne!“

„Tatatak sesese zdrzdržím taktak do pěti!“

„Co blázníš, chlape?“

„Kvěkvěkvěty klklkluk má nananarozeni... ny náhrad...ní. Mumusím tam!“

„Může tě to zabít, chlape!“

„Jejejestli nenepřijdu, taktak jsem mrmrmtvej pro ni...“

„Ěěěěch, asi chápu, no, tvoje zdraví,“ kroutil hlavou lékař. Chystal se už odejít, když se ještě otočil: „Jo, a tohle jsi měl zaseknuté v roztrženém rukávu kabátu!“

Podal mu dlouhý ostrý zub.

„To musela bejt štika jak hrom!“

„Tototo vívívíš, tytyty šlešlechtěný neneneřády!“ odbyl to Hoffman.

*

Zvonek zadrnčel a za dveřmi se ozvaly rychlé kroky. Dveře se zprudka otevřely, a když Květa spatřila Hoffmana, oči se jí rozšířily, ústa roztažila do toho nejkrásnějšího a nejsrdečnějšího úsměvu a pak se mu vrhnula kolem krku, div ho nesvalila na zem.

„Jsem šťastná, žeš přišel,“ se snažila říct současně s „Jsi úplně ledový“ a vyšla z toho nesrozumitelná brebentilka, ale to bylo oběma jedno.

Hrdě ho přivedla do obýváku, kde seděli její rodiče a syn. Ten s upřímnou radostí vyskočil a vrhl se k němu se slovy: „Ahó j strejdo Jene, náčelníku kmene Esenbáků!“

Hoffman zalovil v kapse a stále ještě zimnicí se třesoucí rukou mu podal dlouhý špičatý, jakoby sklovatý zub.

„Jééé, co to je?“

„Zub mořské velkopříšery, který jsem jí pro tebe sám vytrhl!“

Květa zakoulela očima, ale stále se vřele usmívala, ona mu dobrosrdečně tuhle velkou lež pro jejího malého syna odpustila, hlavně že byl Jenda tady. A on věděl, že v tom sdělení je jen jedna malá lež v ohromné hromadě neuvěřitelné pravdy.

*

Žlutobílý vůz VB pomalu projížděl klikatou silnicí údolím. Slunce stálo nízko na obloze a jeho zimně hřejivé paprsky klouzaly po závějích, které zůstaly po předešlých bouřlivých dnech.

„Já skoro nevěřím, že se to stalo,“ řekl Olda Bačina tiše. „Všechno mi to připadá jako praštěnej sen. A všimnul sis? Kluci na služebně, ani Klouček si na ty dva nepamatují.“

„Jo, používali ty feromony, abychom byli přístupnější a možná i proto, aby na ně oni zapomněli,“ pokrčil rameny Hoffman. „A já naprosto nemám tucha, kde je teď hledat!“

„Jestli jsou ještě naživu. Víš, že ty společně se chtěli po skončení úkolu zlikvidovat!“

„No právě,“ odtušil Hoffman. „Hele, všechno ostatní půjde nějak uhrát. Punc s Roupem asi vykopali nějaký svinstvo z války. Jeden na to umřel, druhý se utopil v řece po tom, co jsme ho pronásledovali po zadržení kradeného auta. A my se ho snažili zachránit, tak nás tam pak našel ten traktor s pluhem. Kde to vzali, kam to dali, nevíme. Případ za nějakou dobu odložíme. Zbývá vyřídit ještě jednu věc.“

„Jseš přesvědčenější, že Ivana to auto poznala a že je s ním tenkrát nesrazil Punc, nebo Roup.“

„Především, kde by se ti dva dostali k tomu autu? I tak, co se týče Punce, tak jeho žena a ještě několik svědků shodně vypovídají, že byli

na Silvestra do rána v hospodě a nikam se neztratil. Roup, podle toho, co jsem si zjistil, byl v době zmizení těch dvou mladých, tedy tehdy, když udávají tu nehodu, v Hradci na záchytce. Jel na Silvestra za kamarádem, se kterým se pořádně zřídili v nádražní restauraci už od dopoledne. Když tam dělali bordel a pozvraceli lavičky v nádražní hale, sebrali je a odvezli na záchytku a odtam se dostali až prvního dopoledne.

Navíc Roup by podle mě bez tý... no, plazmy nedokázal řídit ani koloběžku.

Za to jsem si proklepnul to auto a taky toho panáčka pod zrcátkem. Tatra patří krajskému tajemníkovi ÚV, toho panáčka vlastnoručně dělala jeho dcera, a s autem jezdí jako řidič takovej mladej kluk. A je odsud, z Boršan. Nějakej Gusta Chrt.

Když jsem se vyptával, bylo mi řečeno, že Chrt odjel na Silvestra domů, jelikož jeho šéf zůstal v Pardubicích do druhého dne, ale vrátil se, protože po cestě bylo mizerný počasí. Samozřejmě, údajně dojel jenom někam do Jezevčího, sem se vůbec nedostal.

Skoro to vypadá na boží mlýny, že Roup ukradl právě tohle auto!“

„No dobře, když to teda byl ten Chrt, jak mu to dokážeš? V ideálním případě jsou oba mladý naživu, ale nemůžeš je přivést a ukázat, protože s tím, jak vypadají a s tou plazmou v sobě by... já nevím, určitě by je zavřeli na výzkumy, či co. A bez těl nemáš zločin.“

„Stačí přiznání.“

„I když ho k tomu dotlačíš, a nikdo to nedá jako pod nátlakem, tak se otrepe a s právníkem to smete.“

„No, uvidíme!“

*

Hoffman vyložil Oldu doma v Klajné a pokračoval přes vesnici na Hořejšín. Za obcí se silnice stáčela do nepříjemných serpentín, stoupajících svažem kopce. Teď už byla doširoka prohrnutá a v serpentínách na ní bylo vidět škvárový posyp.

Hoffman zamyšleně řídil Žigulík VB, když si v první zatáčce hned za obcí všimnul nenápadné odbočky. Automaticky to do ní stočil, přestože tady leželo dobře půl metru sněhu a on tak musel zastavit hned na kraji u hlavní.

Dál do lesa se po cestě táhly stopy saní těžkých koněm, které mizely za mírnou zákrutou. Hoffman otevřel dveře Žigulíka a dovnitř vtrhla zima. Dostal záchvat třesavky, jaké měl poslední dobou pokaždé, když byl vystavený byť jen průvanu. Lékař z nemocnice je s Oldou pochválil za pevné zdraví a odolnost. Podle něho by stav, v jakém je tehdy přivezli, třetinu lidí zabil a polovinu z toho zbytku způsobil těžký zápal plic.

Oni vyvázli jen s rýmou, kašlem... a touhle třesavkou.

Vydal se pěšky zimním lesem. Sníh mu křupal pod nohama a za chvíli se před ním objevil malý lovecký zámeček, který tady od padesátých let chátral. Strana ho majitelům zabavila a měnovou reformou je připravila o úspory, ale velkoryse je nechala na vlastním dělat správce, když se ukázalo, že se zastrčený objekt v nijak oslnivém stavu nikomu nehodí. Na údržbu a opravy však nedostali ze státní kasy ani korunu a vydělat si na ně v novém státním zřízení bylo zhoľa nemožné.

Žila tu už jen stará paní majitelová, protivná a zatraceně protisocialisticky naladěná osoba, chtělo by se říct až babka, ale nutno podotknout, že i ve vysokém věku nesmírně dbala na svůj zevnějšek, takže vypadala v rámci možností elegantně, což s rozpadající se ruinou za zády občas působilo groteskně.

„Co vás přivádí, náčelníku?“ ozvala se majitelka z pootevřených dveří.

„Někoho hledám!“

„Asi vím koho,“ odtušila žena a i přes svou averzi se snažila zachovat dekorum.

Hoffman viděl, jak se v patře pohnula záclona. Trpělivě se zastavil u vchodových dveří a pokusil se s majitelkou komunikovat pár zdvořilostními frázemi. Víc nestihl, protože za jejími zády zadunělo a zaskřípalo staré schodiště a ve dveřích se objevili Ivana a Jáchym.

„To se mi ulevilo, že vás vidím živé a zdra... no, ehm, zdravé!“ prohlásil srdečně.

„Klidně mluvte, paní majitelové jsme vypověděli celý náš příběh.“

„No, jestli jste použili ty feromony, tak je mi jasné, že jí to nemohlo nijak zaskočit,“ usmál se Hoffman. „Obávali jsme se, aby vás společně... neopustily.“

„Teď na vás žádnou biochemii nepoužívám, a přesto z vašeho hlasu slyším srdečnost!“ usmála se Ivana. „Společně usoudily, že tím, že se ta věc ztratila kdysi, kdesi, jejich mise nebyla naplněna a proto musí setrvat jako pozorovatelky. Jen předaly řízení nám, protože pro ně je to unavující!“

„No, a co se s tou věcí stalo?“

„Neví. Ovladač to vyhledává, ale nemůže detekovat ani skrze časoprostorové kontinuum. Snad se to nějak zničilo?!“

„Dobře, měl bych pro vás takový návrh. Skrze spravedlnost za to, co se vám stalo, ta nehoda.“

*

„Takže, tady to podepište, pane Chrt, a tadyhle náčelník s vámi půjde do garáže a vůz vám vydá,“ řekl Olda Bačina a kývnul na mladíka před sebou. „Vy si ho pak předejte do opravy s tou potlučenou karoserií, jak požaduje váš nadřízený.“

Hoffman ho zavedl do garáže, kde stála zaparkovaná Tatra. Mladík náhle zůstal stát, to když uviděl dvojici siluet na zadním sedadle.

„Někdo tam sedí!?“

„Kde?“

„Na zadním sedadle, copak vy je...“

„Soudruhu, nedělejte mi tady extempore, tadyhle máte svoje auto, je sice potlučený, ale bezpečně pojízdný, tak ať už jste pryč!“

Chrt udělal několik vrávoravých kroků k Tatře a ohlédl se po Hoffmanovi. Toho oba mladí v autě využili a sklonili se pod úroveň předních sedadel, takže když se otočil, vypadalo to, že tam nikdo není.

„Dojdu otevřít vrata,“ řekl Hoffman.

Chrt se po něm zase podíval, a když pohled vrátil k vozu, dvě siluety tam opět byly. Vzápětí Hoffman uslyšel za zády zívnutí otevíraných dveří. Kradmo se díval, jak se Jáchym s Ivanou, záměrně oblečení do těch špinavých zakrvácených hadrů, blíží s rudýma očima a rukama nataženýma před sebou k Chrtovi.

Mladík zařval a Hoffman se jakoby překvapeně otočil.

„Něco se děje?“

„Vy je nevidíte? Jdou po... mě! Ná... náčelníku, já, já vám musím něco říct...“

„Ano? A co?“

„O něčem... co se stalo... na Silvestra. Nehoda...“

„Měl jste nehodu?“

„Zabil jsem dva lidi, náčelníku!“

„To je ale vážné přiznání. Pokud na něm trváte, půjdeme to sepsat na služebnu!“

„Trvám... trvám! Hlavně... hlavně, ať mě nechají na pokoji!“ křičel hystericky Chrt.

Hoffman ho strčil do chodby na schodiště do patra a na okamžik mrknul na mladé, aby se zase schovali do komory na úklid. Až poveze Oldu domů, tak je vezme do zámečku.

Epilog

Obrovský mořský dravec tiše plul temnou hlubinou. Na dálku se vyhýbal všem ostatním velkým predátorům, včetně příslušníků vlastního druhu.

Oči mu rudě plály.

Tohle bylo třetí tělo, které musel průzkumník obsadit. Předchozí dvě byla roztrhána a z větší části pozřena jinými tvory. Bohužel při tom došlo ke ztrátě záznamového zařízení a části objemu plazmy. Průzkumník však byl naprogramován, aby se nikdy nevzdal a bez odpočinku pátral a osnoval plány v každé situaci. Byl připraven brázdít zdejší moře třeba do skonání světa, na němž se nacházelo.

Teď musel pracovat na ovládnutí této entity, aby mu byla naprosto poslušná a stala se z ní jeho vlastní živá ponorka. A to znamenalo především přežít dobu splnutí. Soustředil se

v nervovém systému a citlivé plazmatické senzory napnul k pátrání po zařízení na úkor snahy o získání ztracené plazmy zpět nebo snahy o ovládnutí jí infikovaných jedinců a využití jejich potenciálu.

Tělo dravce náhle zaznamenalo rychle stoupající teplotu okolí. Zároveň se hlubina nesmírně rychle projasnila. Vzápětí voda přinesla zvukové vlny dunění a burácení. To už se voda vařila a průzkumníkovi bylo jasné, že ztrácí další obsazenou entitu, protože její neurální tkáň vysoké teplotě podlehl jako první a zbytek těla se doslova uškvařil v rozpuštěném tuku.

Vysoká odolnost bio-kybernetické plazmy přinesla průzkumníkovi jen o něco málo delší život, než byl ten hostitele.

Tlak a teplota prudce vystřelily vzhůru a průzkumník se vypařil.

*

Jakub Raida – Bouřný sokol

Slabě sněží.

Na větvi vysokého stromu sedí sokol. Přehlíží lány pastvin, lesů a kopců. Párkrát poskočí ze strany na stranu, když jej zneklidní jakási předtucha.

Potom se podivná věc z jiné doby zhmotní a pták vyletí polekaně k obloze.

* * *

Agnieszka hází svoje věci do igelitového pytle. Snaží se na muže nedívat, ale když ho přece spatří, mlčícího, smutného, provinilého i rozloženého zároveň, zvedne se v ní žluč. Je jí náhle docela cizí.

„Nechceš ještě...“

„Ne.“

„Agnes...“

„Nech to být.“

Prudce se otočí ke dveřím, v těch ještě na chvíli zůstane stát, hodí mu zpátky klíče a zmizí do večerní ulice. Dva panáky ve Fossil Whisky Baru a doma zchladit hlavu v umyvadle. Když na balkóně zvedá obličej ke hvězdám, z havraních vlasů ještě kape.

Jedna z hvězd, hrající různými barvami, září skoro silněji než měsíc. Tváří v tvář tomu světlu si promne oči a přejede jí mráz po zádech. Co nakonec záleží na osobních příbězích? Brzy to přijde a pak nejspíš nezbude nic. Záblesk a tma.

Shlédne na ulici. Fossil Whisky Bar už zavírá a štamgasti jdou ke svým domovům na nekončícím sídlišti. Nikdo se nesměje, nikdo nekřičí, nikdo se nepotácí; jsou na smrt vážní. Všichni dobře cítí tu hvězdu nad hlavou a jdou jako smutné procesí a Agnieszku napadne, že lidi se zapomněli smát, zapomněli se bát, zapomněli na emoce, jsou vyschlými schránkami

Obrovská masa kamene se jen mihla z oblohy a dopadla do prostoru, kde ještě před zlomkem vteřiny bylo moře. V širokém dalekém okolí se ale všechna voda vypařila a i horniny dna se začaly tavit dřív, než došlo ke kontaktu s hmotou vesmírného projektilu.

Zkáza se šířila mocnou tlakovou vlnou do všech směrů, drtila vše živé i neživé, zvedala mračna horkého prachu a popela, vystřelovala části zemského povrchu až daleko za hranice atmosféry, odkud se pak řítily zpět dolů, nebo unikaly do kosmického prostoru. Hnala vlny vody a ohně.

Na celé planetě nebyl kout, který by následků zkázy zůstal ušetřen.

V té apokalypse, zahlcena hmotou, zanikla také jedna miniaturní černá díra a zařízení, kterému sloužila jako zdroj energie.

v čekárně na ránu z milosti. Dvacáté třetí století je ve znamení velké Hvězdy.

Agnieszka vytáhne mobil a snad postě přečte poslední mail. Chtěla odmítnout. Říkala si, že najdou někoho jiného. Najde se jiný odborník, co půjde rád na smrt s ideou, že zachraňuje lidstvo. Ne. Nenajde. Už se rozhodla: půjde tam a nevrátí se. Z černé hřívky padá poslední studená kapka, když kliká na „Odpovědět“.

* * *

Z mrazivého jezera se vynoří kozák, projde bílou mlhou a zatřepe hlavou jak divoké zvíře. Ze štětinatých knírů mu visí malé rampouchy, ke skoro lysé hlavě se lepí jediný pramen vlasů a šlachovité paže jsou zrůžovělé mrazem. Zamručí jako medvěd, když si nahází na hlavu a ramena sníh, načež se rozhlédne po nekonečné stepi a nechá se chvíli konejšit studeným větrem, než se usuší a oblékne kazajku. Potřeboval zchladit horkou hlavu.

„Asi bychom měli vyrazit,“ ozve se opodál stojící Leonid, nejlepší voják z jeho pluku.

„Chm. Vyrazme.“

Danyil na skoro lysou lebku natáhne čapku a naposledy v dlani promne dámský podvazek. Mráz z něj už dostal všechnu vůni, která jej stejně už jen trápila. Připne šavli, nechá krajky ve sněhu, chytí Leonida bratrsky za rameno a spolu kráčí ke koním.

* * *

Vojenská základna je plná energie. Agnieszka stojí klidně, když jí dopínají kombinézu. Mírně se chvěje. Vedle opřený Erwin nehne ani brvou.

„Vím, že nezklamete. Hodně štěstí,“ slyší generálova slova jakoby z tunelu.

Do chronoplánu, jenž je zkonstruován pouze k letům do minulosti, jich vstupuje pět, vědců i

vojáků. Sbohem, současnosti. Už se neuvídíme. Ale někde tam budeme, ztraceni v čase, myslící na tebe, snažící se pomoci.

* * *

Automat srovná na oběžné dráze rychlost s temným tělesem a manévrovacími tryskami se přiblíží na dosah kovového ramena. Velká kleteta skoro něžně sevrou kámen zirkonu ve tvaru dokonale hladkého pštrošího vejce.

„Máme to,“ vydechne operátor v kosmickém středisku a halou se ozve potlesk.

* * *

„Mlat je! Nešetři! Bij!“

„Kriste Ježíši!“

Koňská a lidská těla se sráží ve víru oceli. Těžká husarská jízda Lachů se vrhla, přesně dle svého zvyku, proti přesile Danyilových polonahých kozáků. Mladý kozák Bohdan je vyděšen nárazem těžké jízdy a vzdaluje se z bojiště. Mnoho jednotek už husaři nechali rozprášených na březích Dněpru, dnes jim však ta chrabrost vynese jen vlastní krvavý konec.

„Naházejte mrtvé na hromadu!“ volá Danyil ze sedla a ukazuje šavlí, z níž se kouří teplou krví.

Leonid si pořádně přihne z čutory s pálenkou a hodí ji svému atamanovi. Jen mladý Bohdan se neraduje. Je na okraji bitevního pole, stále ukryt v porostu, do něhož ho zahrnala náhlá zbabělost. Co teď? Co je to za kozáka? Vysmějí se mu, opijí ho, protáhnou ho za koněm přes mokřady. Snad mu horkokrevný Danyil dá sdírat kůži ze zad. Ale vrátit se musí.

Napřímí se a vykročí, když jej náhle něco překvapí. Nedaleko od něj, v spleťtých větvičkách ostružin, se krčí podivné bytosti. Pět osob, všichni v černých těsných oblecích, s dlouhými puškami. Vojáci a vědci, cestovatelé časem. Teď se radí, jestli nešťastného kozáka zabít, nebo se jen tiše vzdálit a přijít později. Erwin ukáže Januszovi smluvené gesto a mlčky, jak mají tisíckrát nacvičeno, mládence obejdou, zatímco ten stále pozoruje zbytek skupinky, v hlavě tepající připomínku studu.

Je zajat dřív, než stihne hlesnout. Taser jej ochromí, silné ruce spoutají a roubík umlčí. Janusz skloní plazmovou pušku.

„Jdeme,“ sykne Erwin a letmo pohlédne přes okraj zeleně ke stěnám kostela Panny Marie Sněžné, který zde, na dněperské nivě, vystavěli polští katolíci.

Teď jej kozáci zapalují pochodněmi, zpívají písně a křížují se na pravoslavný způsob. Bohdan jim zatím nechybí.

„Vrátíme se do rokle,“ oznámí Erwin ostatním, zatímco ti, v čele s Agnieszkou, jejíž srdce buší až v krku, pozorují zajatce, který jako by byl z jiného světa.

* * *

Jsou zase v rokli, kde je chronoplán částečně zakryt hlinou a větvemi.

„Narazíme na první lidi a hned taková řez,“ povzdechne si Bartek, když sundá kryt obličejové masky. „Hezký první dojem ze sedmnáctého století, to se musí uznat.“

„Nejsme tu kvůli dojmům,“ připomene urostlý Erwin a shodí kozáka k zemi, načež na něj pohlédne. „Pustíme ho, až bude mise hotova. Pro ten kámen se vydáme zítra. Uvidíme, možná zdi popadají kvůli požáru. To by nám ušetřilo práci.“

Sedne si na pařez a poškrábe se na vyholené hlavě.

„Snad nás tady ti hrdlořezové nenajdou.“

Agnieszka se znovu zachvěje. Mají sice plazmové pušky i omračovací tasery a jejich kombinézy by měly být neprůstřelné, dav zakrvácených jezdců s nahými hruděmi v ní však přesto vyvolává až animální hrůzu smíšenou s odporem.

„Zatracená práce,“ mumlá Bartek, opírající se o trup letounu, zatímco Julian rozdává proteinové sušenky.

„Jemu taky?“ kývne bradou ke kozákovi.

Erwin pokrčí rameny.

„Máš hlad?“

Bohdan hrdě odvrátí hlavu. Erwin mávne rukou a rozbálí svou porci.

Kdesi v dálce zakřičí dravý pták a odpoví mu bučící stádo krav. Jelen, ovládnut primitivním afektem, v dálce tluče o strom parožím a ocelově šedé nebe se začíná propadat do večerní tmy.

* * *

Zatímco Agnieszka, Julian a Bartek musí za krhavého rána se zajatcem čekat u chronoplánu, Erwin s Januszem jdou k vypálenému kostelu. Částečně se opravdu zborčil, přesto musí několik kamenů z masivních zdí laserovými řezáky zničit, než se dostanou k tomu, co hledali: k černému kvádru, na první pohled kamenní, ve skutečnosti však prastarému počítači, na němž již vymřelé lidstvo z Venuše zanechalo životně důležité zprávy.

„Udělal z něj první kámen, když stavěli ten kostel,“ utrousí Janusz, když jej dává do tašky. „Není divu, když vypadá tak zvláště. Museli si myslet, že přišel z nebe.“

„A měli vlastně pravdu. Rychle pryč, než se ti řezníci vrátí.“

Obcházejí hromadu mrtvých husarů a plíží se trávou i krupajícím sněhem zpátky k lesu.

* * *

„Tady stopy končí,“ hlásí hubený kozák, kterému říkají Čokl, protože kňučí, když jej v opilosti nakopnou, ale též pro nedostížné umění stopovat.

„Vyslídíme je! Uděláme rojnice!“

„Krev za krev! Pomstíme Bohdana!“

Danyil utiší rukou své kozáky a přijede blíž k Čoklovi.

„Dál tímhle směrem je rokle. Podíváme se tam. Pojdme pěšky a potichu!“

Muži seskočí z koní a vedou je za oprátky až do stinné soutěsky, v níž se drží lezavě chladný a plisní páchnoucí vzduch.

„Bohdan! Leží tam v prachu!“ vykřikne Danyil, vyskočí zas na koně a zatočí šavlí. „Bijte je!“

Agnieszka si v šoku nestihne ani uvědomit, kam odložila pušku. Julian a Bartek se příkrčí u křivých jedlí a střílí. Zelené záblesky žhavého plazmatu udělají z chmurné rokle doslova vizi sirného pekla, před níž nejprve kozáci ustoupí, aby se natříkrát pokřížovali, ale pak ještě s větším křikem zaryjí zas nohy koním do slabin, šavle obnažené a v očích mord. Čokl vyje jak hladové zvíře, v ruce dlouhý nůž.

Danyilova ocel zasyčí vzduchem a zablýskne se zeleným světlem, když Bartek vystřelí. Hned vzápětí se Bartkova hlava, pořád v černé masce, kutálí koni pod kopyty. Julian odhazuje pušku, strhává masku, padá na kolena a se slzami v očích nepřestává drmolit prosby.

„Nezabíjejte nás, prosím, máme tady posláni, smilujte se, pro lásku boží...“

„Zmlkni, pse,“ nakopne ho nejbližší kozák, ale již nikdo neútočí, neboť Danyil dal rozkaz.

„Co je to za pohanství,“ vyráží ze sebe Čokl, jemuž se doslova roztéká hrud' v místě, které Bartek náhodou zasáhl posledním výstřelem. „Panno milosrdná a svatá, pros za mě, za hříš...“

Pokleknou k němu, zvednou mu hlavu, ale stopař je již mrtev, hrudník propálený až k srdci.

„Povražděte ty čaroděje!“

„Nikdo už vraždit nebude,“ řekne tiše, ale výhružně Danyil, seskočí z koně, strčí do stále prosícího Juliana a strhne masku Agnieszce, která nyní připomíná sochu z alabastru, jak zbledla a zcela ztuhla hrůzou.

„Nechtěli jsme vám nic udělat, jen máme důležité posláni...“ drmolí Julian.

„Mlč už s tím posláním, nebo ti taky něco pošlu. Z bambitky!“

„Je to Lach,“ zvolá někdo. „Jsou to Poláci!“

„Ale paktují se s ďáblem!“

Danyil neposlouchá výkřiky z davu a zamýšleně strká špičkou boty do plazmové pušky. Párkrát bouchne tupou stranou šavle do chronoplánu a zakroučí hlavou.

„Svažte je. Předvedeme je před Chmela, ať řekne, co s nimi.“

Znovu jej upoutá Agnieszka, teď už trochu živější a mumlající si cosi bezkrevnými rty, snad modlitby.

„Těto panny se nikdo nedotkne!“ řekne důrazně, když se od tmavých očí, kmitajících stra-

chem, konečně odtrhne. „A budu ji mít na očích. Jedem!“

Na jeho hvizd, ostrý, že vyplaší i krahujce na vysoké větvi, poslušně přiklusá jeho kůň, dobrý vraník, na něhož se vyhoupne a zlehka ho švihne plochou šavle po zadku, aby se dal zase soutěskou.

* * *

Erwin s Januszem bezmocně chodí kolem chronoplánu a podkovami rozdupaného tábořiště. Snaží se přitom nedívat směrem k dekapitovanému Bartkovi.

„Musíme je zachránit!“

„Hlavně klid,“ oduší s vojenským stoicismem Erwin. „Nejdřív se podíváme na chronolit.“

Zapojují kvádr do palubního počítače a se zatajeným dechem do něj pouštějí proud energie.

„Zapínám jazykové rozhraní. Spouštím záznam.“

Oba vojáci se dívají na doslova zázrak, když čtyři sta čtyřicet pět milionů let starý počítač, vytvořený dávno mrtvou civilizací, ožívá, osvojuje si jejich jazyk a předává poselství tak staré, že se to téměř vymyká lidskému chápání.

Hlas z nedozírných hlubin času jim vypráví příběh druhé planety od slunce, na níž prapůvodně žili lidé. Gama záblesk ze supernovy, jež hrála všemi barvami, zasáhl jejich atmosféru. Tentýž záblesk, který na planetě Zemi, v dávném geologickém úseku, jenž Erwin s Januszem znají jako ordovik, způsobil masivní vymírání prvohorní fauny. A záblesk podobný tomu, který má zasáhnout Zemi ve 23. století.

„Přežili jsme záblesk,“ říká hlas. „Ale od té chvíle následovaly jen ekologické a humanitární katastrofy. Války, hladomory, nemoci a úpadek. Naše civilizace se nakonec zničila sama. V její poslední hodině však přišli někteří s novou nadějí. S vizí, které se nelze dočkat, ale která by znamenala, že nebude nám známý vesmír už navždy němý, nýbrž že v něm zase jednou budou znít lidské hlasy. Vytvořili jsme stroj, který bude, ukryt v oceánské kůře Země, ovlivňovat částicemi, jež prostupují vším, celé směřování evoluce. Pomalu bude do mutací projektovat své poselství a krůček po krůčku je tlačit k vytvoření totožného druhu, jaký vybudoval civilizaci na Venuši: tedy člověka. Možná to bude trvat sto, možná dvě stě milionů let, možná celou miliardu. Je to doba, jakou si nedovedeme představit, ale přece nás ta myšlenka naplňuje nadějí.“

Erwin a Januszem ani nedýchají a jejich myslí jako by byly mimo čas a prostor, zasněné nad tím, jak asi vypadala skvělá města a nekoneční háje nyní vulkanické a nelitostné planety.

„Cítíme k vám také jistou zodpovědnost. Pro to stroj bude schopen něčeho, co jsme na neštěstí neznali v době záblesku, a to sice vytvořit částicový štít kolem planety, který vás ochrání.“

„Je tam uložena pozice toho stroje?“ vydechne Janusz. „Jestli ano, musíme to hned vypustit!“

„Ne. Snad čekali, že jej v té době dávno nalezneme, stejně jako jsme našli tento chronolit.“

„Co teď?“

„Ještě můžeme do ordoviku... Naměřit ty hodnoty sami.“

Oba se na chvíli odmlčí. Moc dobře ví, co by taková cesta znamenala.

„Ne, Erwine,“ řekne Janusz nakonec. „Nechme si to jako poslední možnost.“

„Dobře. Stejně musíme zachránit Juliana s Agnieszkou. Třeba pak něco vymyslí. Konec konců, od toho je tu máme.“

Po této poznámce, pronesené poněkud cynicky, potězká Erwin plazmovou pušku a opusť vnitřek chronoplánu.

„Přikryjme Bartka alespoň větvemi,“ řekne již mírněji.

Janusz si povzdechne, chronolit skryje zas do vaku a vykročí za ním.

* * *

Agnieszka jede mlčenlivě v sedle. Dívá se střídavě na Juliana, na kozáckého velitele, jemuž ostatní říkají Danyil, a na zdánlivě nekončící lesostep, misty pokrytou dlouhými pásy sněhu. Julian musel předtím jít za koněm, kde do něj kopali projíždějící kozáci, ale Danyil jako by vyčetl z jejích očí, že se jí to nelíbí, a rozkázal, aby jej též vyzvedli za jednoho z jezdců.

Snažili se jich několikrát ptát, co jsou zač, a i když zejména Julian bez ohledu na časové směrnice řekl prakticky vše o cestování časem i jejich misi, nebyli z toho kozáci vůbec moudří. Diskusi navíc ztěžoval fakt, že i když kozáci uměli trochu polsky a oni zas trochu rusinsky, byly oba jazyky kvůli časovému rozmezí šesti set let značně odlišné od jejich dobových variant. A přece žádná komunikační propast nezabránila Danyilovi, aby stále zkoušel s Agnieszkou mluvit.

„Dejte Julianovi pít, vždyť za chvílku odpadne,“ odpoví žena konečně, když se kozák vrací s otázkou, co by pro ni mohl udělat.

„Dejte mu medovinu,“ zavelí ataman, trochu se vzdálí a bručí si něco pod vousy.

Julian prská medovinu a choulí se v sedle. Trochu vody a tuhého masa pak dostane až večer, kdy kozáci zastaví v jednom ze svých tábořišť, aby jaksepatří oslavili vítězství nad husary.

„Rozvaž jí ruce,“ rozkáže zničehonic během večera Danyil, již posilněný pár stakany pálenky.

„Julianovi taky,“ zaprosí ona slabým hlasem.

„Chm. Udělej to.“

Leonid chvíli protestuje, ale pak se radši Danyilově vůli podřídí.

„Vzácná panno...“

Podává jí ruku, trochu neobratně ji chytá za sedřená zápěstí a, jako by nic nevážila, zvedá ze země.

„Kořalku?“

Zavrtí hlavou a rozhlédne se. U ohňů jsou již notně podroušení bojovníci. Někteří tančí kozáček, jiní skáčou přes oheň. Dva se perou na pěsti a další jsou zaklenuti v zápasu. Jsou jak lidé, pro něž nic neznamenají slova „včera“ a či „zítra“. Žijí, pijí, zpívají a bojují a pak umírají a na nic přitom nemyslí, jen se křížují a bijí pěstmi do hrudí a mávají šavlemi ve vzduchu.

„Nemusíš se těch mužů bát. Je to divoká smečka, ale moje slovo je pro ně zákon.“

Nabídne trpkou lihovinu i zkrhlému Julianovi, který vděčně přijme a hltavě do sebe čturu obrátí, jako by chtěl zapomenout, kde je a jak jej všechno bolí.

„Co jste tedy zač?“ začne znovu Danyil. „Jsi snad čarodějnice, jak říkají chlapi?“

Agnieszka by se smála, kdyby neměla žaludek pořád sevřený úzkostí. Spíše mlčí. Stejně mnoha Danyilovým slovům, pro ni archaickým, vůbec nerozumí. Nakonec se chopí pálenky, částečně aby ji vzala Julianovi, který vypil už příliš.

„Jste podivní lidé,“ usoudí nakonec Danyil. „Mluvíte jakoby polsky, i když podivně. Ale nejste běžní vojáci ani šlechtici. Jste... no, opravdu netuším, co. Ale od teď jste také mí hosté.“

„A můžeme odejít?“

Danyil se zazubí a zakroučí hlavou.

„Musím vás ukázat Chmelovi.“

„Komu?“

„Chmelnickému. Nedělej, že ho neznáš, když se o něm mluví v každém domě od Dněpru po Rýn.“

„Hm.“

Agnieszka se cítí opile, a i trochu nepatřičně, když jí dojde, že je vlastně docela příjemné sedět s kořalkou v žaludku u praskajícího ohně mezi černými bory, naslouchat divokým písničkám a se šimravým vzrušením nevědět, co bude zítra. Strach je skoro pryč. Danyil jí určité neublíží. Snad se jim teď podaří i utéct a spojit se s Erwinem. Ale co potom? Do budoucna nemůžou, to chronoplán neumí. Snad do hlubší minulosti? Do ještě barbarštějších časů? Ne. Budou se muset naučit žít zde. Možná má štěstí, i v tom zajetí, že narazila na někoho, kdo má jakousi čest, tedy na Danyila. A kdo ví, možná

má víc té cti a pevnější mravní kodex, než na co je zvyklá ze svých časů.

„Kdo je to támhle?“ ukáže rukou na kraj tábořiště, kde je Bohdan v roztrhané košili přivázan za krk k dlouhé kládě.

„Zbabělec, co utekl z boje. Ten, co jste ho zajali. Hned mi cestou všechno vyklopil, jak jej tížilo svědomí. Uvidím, možná mu dám sedřít záda. Možná ne.“

Danyil si odplivne, Agnieszka se odmlčí, napije a znovu mu pak vykládá o jejich misi. Poprvé to vypadá, že kozák začíná chápat. Párkrát se zažehná otčenáš, ale zjevně věří. Agnieszka žasne, jak otevřená je mysl někoho, kdo se takřka ničím nemusí trápit, jen tím, v kterou světovou stranu pobídne koně zase ráno.

„Nemohli jsme ten chronolit plně zaktivovat, protože jeho část, navzdory tomu, že byl vcelku a v pořádku stovky milionů let, byla poškozena. Takový jako kdyby strašným žárem upálený roh, víš. Zjistili jsme, že musel být upálen někdy v této době, v sedmnáctém století. Proto jsme se sem museli vydat, abychom jej našli ještě v celku.“

„Hm,“ zamručí Danyil, který je hlavně rád, že se Agnieszka rozmluvila. „Tedy říkáš, že za sedm set let nějaká hvězda zničí všechny lidské říše? I celou Rzeczpospolitou? I kozácký Síć?“

Agnieszka se kousne do rtů. Má tušení, že by Danyil nepřijal příliš dobře fakt, že kozácká sláva je v její době dávnou minulostí.

„A co na tom,“ mávne Danyil rukou. „Toho se přece stejně nedožijí.“

Po chvíli se její oči zase upřou na Bohdana. Kroutí se u klády, jako by měl velké bolesti či jako by se chtěl zahrát.

„Jsi krutý.“

„Myslíš jej?“ zašklebí se kozák. „Mohl jsem mu taky zvalchovat záda, že by se už nepostavil, nebo mu nachystal ulici z kozáků, kterou by musel natříkrát proběhnout. Snad jsem ho měl pověsit ze stromu... Utéct z boje, to je dezerce. I civilizovaní Francouzi nebo Švédové za to dávají provaz. Já jsem ještě mírný, že mu chci dát novou šanci. Ale nejdřív ať pocítí následky!“

„Myslím i to všechno vraždění...“

„Cha! Tedy vraždění. Vzácná panno, jsme přece ve válce. Musíme bojovat. Nebo se snad máme vzdát? Bůh vidí, že bojujeme za spravedlnost. Ale co... sedíme tu, pijeme, slavíme, jsi mým hostem. A zatím tady máš plnou hlavu ubohého Bohdana a mrtvých, co jsme nechali za sebou!“

Divoce se zasměje, napije a zhurta vyskočí, jako by viděl husara.

„Ha! Dost řečí,“ vykřikne. „Zatančím ti kozáčka. Jen pro tvé krásné oči, milá panno!“

Jde do kolen takřka k zemi, vystřeluje nohama v jezdeckých botách vpřed, přičemž zvládá upíjet z kořalky i vykřikovat rytmické „hej – hej – hej – hej“. Všichni se kolem něj smějí a plácají se s ním po zádech a Agnieszka jim náhle závidí tu bezstarostnost a s jistou výčitkou svědomí pochopí, že by dala cokoli za to patřit k nim. Když se kozák zas vrátí a Leonid mu odtančí s čutorou pálenky, nastane náhlé ticho, jako by Danyilovi došla slova. Jako by nevěděl, jak s Agnieszkou mluvit.

„Chtěl bych vidět svět, ze kterého jsi přišla,“ řekne nakonec. „Musí být zvláštní.“

„Nerozuměl bys mu,“ vyhrkne ona, aniž by přemýšlela, a náhle se odmlčí. „Vlastně mu ani já nerozumím. Nakonec pro mě ani nebylo tak těžké jej opustit.“

Rozhlédne se.

„Dala bych si ještě, kde je ten líh?“

Danyil se drsně rozesměje.

„Leonid s tím utekl. Nechám ho přivést a zmrskat. Hej, Leonide!“

Oslovený napůl přijde, napůl se připotáčí a vystřihne parodii na šlechtické pukrle.

„Madam, nesu vám živou vodu.“

„Zmiz, ty dobytku,“ směje se Danyil a strká do něj. „Loni mu umřel bratr, když se kočkoval s Tatary. Leonid má teď pocit, že musí vždycky pít za sebe... i za něj. No, ale, jak se ti líbil můj tanec?“

Agnieszce horečně pulzují spánky, když odpovídá jakýmsi žertem, co jí chlast přinesl na jazyk.

„Ah, pojď, teď si zatančíme spolu!“ zvolá zas Danyil a zvedá ji na vrávoravé nohy. „Protočím tě kolem ohňů! Ať tahle noc neskončí!“

Právě v těch chvílích se ze svého zajetí, nikým nespátrán, odplíží křovinami Julian.

* * *

Erwin s Januszem již notnou chvíli z pahorku sledují kozácké vatry, když do nich skoro vrazí vyděšený Julian. V polokleče se muži objímají a pak zas tisknou k zemi.

„Musíme zachránit Agnieszku. Ale takhle na ně zaútočit nemůžeme. Porubou nás nebo ji něco udělají.“

Erwin zaskřípe zuby. Co teď? Musejí zatím čekat, nic jiného nezbyvá. Alespoň zatím Julianovi vykládají o poselství, jež extrahovali z chronolitu.

* * *

Za rozbřesku opouští Agnieszka s provinilým pocitem a hlavou jako střep Danyilovo lože i stan. Následuje ji, kytlici nedbale dopnutou na jediný knoflík.

„Jsi volná,“ řekne a ona s překvapením zamrká.

„Jak... volná?“

„Nechci tě držet proti tvé vůli, i když bych se tě už nejradši zmocnil a nikdy nepustil. Ano, to

bych rád udělal a Bůh mě potom sud! Ale nejsem takový. Už ne. Tak běž, než se probudí chlapi. Tohle by neodpustili ani mně. Tvůj přítel stejně utekl, zdá se... No, měl bych zmrskat toho, kdo byl na hlídce..."

Mávne rukou, odplivne si a Agnieszka se začervená. Na Juliana úplně zapomněla. Opravdu utekl? Sebral tu kuráž? Snad našel v nekončící pustině Erwina s Januszem!

„Stejně si nemyslím, že jste zvědi. A Chmelovi o vás můžu zrovna tak dobře povykládat, proč by taky neměl věřit mému slovu.“

Když to řekne, bezděčně se udeří v prsa a jako by bylo tím všechno řečeno, jde ke kyblíku s ledovou vodou, vylije si ji za krk a odfrkne jako kůň.

„Tak dobře..." oduší ona, v hlavě zmatek a bolest, chce se jej dotknout, ale radši ruku stáhne.

„Ta rokle, v níž máte dům z oceli, je támhle,“ ukáže jí a když se sám podívá tím směrem, tak na okamžik ustrne. „Běž do stanu! Hned!“

Agnieszka nerozumí té změně. Dívá se marně na horizont, který tak poplašil Danyila, ale vidí jen cosi jako opar či zvedající se prach.

„Tatarští koně,“ oznámí kozák jako samozřejmou věc, a to již i Agnieszka slyší dusot desítek či stovek kopyt.

„Hej, vstávat, hovada, musíme se bit, za Krista, boží rodičku a za Sič!“ volá Danyil stále v kytlíci na jeden knoflík, točí se již v sedle koně, jílec šavle v pěsti a hned přesekává provaz, který držel Bohdana u země. „Ty taky, mizero!“

* * *

„Další bitva!“ zvolá Janusz. „Musíme Agnieszku osvobodit teď hned, nebo ji v tom všem rozsekají!“

„Dobře. Připlížíme se k tomu stanu zezadu. Snad nás teď neuvidí, když se půjdou bit s tamtějšími.“

To už je tatarská jízda skoro u formujících se kozáků a hřmot jejich podkov je takřka ohlušující.

* * *

Leonid padá pod tatarským ostřím. Křičící Danyil oplácí jeho vrahovi stejně krvavou mincí, zmítán žalem i zuřivostí. Strašný řev. Lámání kostí. Krev stříká a mrtví koně lehají vedle svých pánů.

Bohdan, zběsilý v touze prokázat svou kuráž, již setnul dva tatarské bojovníky, třetí jej však sráží k zemi. Zvedá se a odráží jeho rychlé výpady, přičemž oba postupují do kozáckého ležení. Tatarský šermíř je rychlý a přesný, zatímco Bohdanovy svaly se chvějí slabostí po zlé noci, kdy byl přivázan v chladné rose. Je Tatarrem odzbrojen a zacouvá až k náčelnickému stanu. Tatar sekne, mine a ostří rozetne plátno, za nímž právě Erwin odvádí Agnieszku otvorem mezi kožešinami, který sám vytvořil.

„Ha!“

Tatarský válečník divoce vykřikne, srazí Bohdana pěsti k zemi a oběhne stan, kde jej zasáhne plazmový výboj a on se s takřka rozpuštěnou hlavou zvrátí pozpátku k zemi. To už se však sbíhají další Tataři a dotírají na skupinku, která po nich střílí z plazmových pušek. Mnoho jich padne, aniž by chápali, jaká černá magie je za tou energií, jež pálí jak tisíc ohňů.

Julian vykřikne zděšením, když vedle něj padne Erwin, probodnut hned dvěma šavlemi najednou. Jeho hrůzu ukončí další ostří, které mu rozetne lebku až k bradě. Zmítající se Agnieszku vytahuje tatarský jezdec na koně a hází si ji před sedlo, bokem koně pak omračuje Janusze.

Bohdan, který celou zoufalou obranu sledoval, se překulí, popadne plazmovou pušku a tak, jak to viděl u Lachů, z ní začne pálit. Jako šílený běhá po tábořišti, metá žhavé výboje na Tatary, jež se derou ze všech stran, a dělá z nich krvavé a zuhelnatělé cáry masa.

Konečně je po boji, ale jaká hrozná podívaná se naskýtá těm málo, co přežili! Kam oko dohlédne mrtví kozáci i tatarští jezdci. Jednotky se zničily takřka do posledního muže navzájem.

„Musíme ji zachránit!“ zařve Danyil jako smyslů zbavený a ukazuje hrotem šavle za malou prchající jednotkou jezdců, jejichž kapitán unesl Agnieszku. „Ukaž mi to!“

Bere si od Bohdana plazmovou pušku, kterou mladý kozák před chvílí povýšil na nástroj zkázy.

„Takhle se z toho střílí? Hm!“

Nemířený výboj zapálí blízkou borovicí. V tom se oba kozáci prudce otočí, když z tábora na jednom z koní vyrazí Janusz. Ve vši zlobě, která Danyilovi sevřela útroby, vypálí několikrát za ním, ale pokaždé mine, kromě jedné střely, která zasáhne Januszův vak, v němž spálí roh chronolitického kvádru. Janusz se v sedle zachvěje, ale nepadne. Danyil vystřelí naposledy, avšak zbytečně.

To už však Bohdan, v podpaží další plazmovou zbraň, osedlává koně, neslyší Danyilovy výkřiky a jede za prchajícím Januszem.

* * *

Janusz potřásá hlavou. Zvoní mu pořád v uších, jen tupou bolest potlačil příboj adrenalinu. Obrací se v sedle a nervózně sleduje cválajícího Bohdana. Má zkušenosti s koňmi z dětství na farmě, ale stěží se může rovnat kozáckému jezdcí, který v sedle takřka žije.

„Rychleji, rychleji,“ šeptá sám pro sebe a popohání určené zvíře.

Konečně se zdá, že Bohdana mezi lesy a remízky setrásl. Zvolní do klusu, otře si čelo a nabere směr, kterým by podle jeho vojácké intuice měla ležet jejich rokle. V chronolitu chybí informace o umístění stroje s generátorem čas-

ticového štítu. Je jediné řešení, z toho jej však mrazí.

To už v rokli sesedá z koně a vytahuje chronolit, jehož roh stále žhne po zásahu plazmou. Ano! Musí udělat „plán bě“. Musí do ordoviku, do času gama záblesku, jehož přesnou lokaci v čase jim našťestí Venušané skrze chronolit předali. Provede měření charakteru záblesku a jestli se lidem ve 23. století na základě těchto údajů podaří vytvořit vlastní částicový štít, tak tímto zachrání svět.

Ale letět do ordoviku znamená rozsudek smrti. Tehdejší atmosféra bude nedýchatelná, zvířata nebudou k jídlu a voda k pití. Sní tedy zbytek sušenek, dopije balenou vodu a pak se zastřelí, protože umírat žízni a hladem by bylo horší.

Ozve se zaržání koně a přijíždějící Bohdan střílí na Januszze, jenž je skoro v chronoplánu, přímo ze sedla. Ve chvíli velkého štěstí výboj zasáhne bok Januszovy pušky, která jej tak ochrání. Když si uvědomí, že stále žije, rychle zalící a než Bohdan stihne zareagovat, zabíjí jej výstřelem, při kterém se však potrhají poškozené vnitřnosti zbraně a tlaková vlna Januszze smete do lodě.

Když vstane, vidí, že má celý bok spálený a stejně tak jsou poškozeny některé systémy lodi, nijak na to však nedbá, zavírá dveře a s letounem kolmo vzhůru stoupá nad husté lesy, v nichž se umírající Bohdan směje skrze krví zalité zuby, protože si už představuje, jaké písně se o něm budou zpívat, až zase poteče kořalka kolem ohňů proudem.

* * *

Danyil letí pustou stepí jako vítr.

Neohlíží se na žádnou stranu ani nazpátek, jen pohání koně k stále vyššímu spěchu, v jedné ruce obnaženou šavli, v druhé smrtící plazmovou pušku. Slibuje Kristovi, že se bude každý rok v daný den postit, že přispěje na výstavbu kostela a propustí stovku zajatců, sotva je v budoucnu zajme.

Jen aby mu dopřál dostihnout Tatary, aby mu posvětil vítězství, a to všechno pro ty tmavé oči Agnieszky, která mu za bílého dne i letmého nočního snění vnašela do srdce vášnivý neklid.

* * *

Janusz se zaraduje, když spustí let do minulosti a po krátkém pocitu, jako by se řítíl nekonečnou studnou, se to opravdu vydaří a on je v pustém a mrtvém světě raného paleozoika, kdy je Země tvořena převážně oceánem, ve kterém již trilobiti, štíři a prastaré ryby bojují o své místo pod sluncem.

„Snad jsou vaše časové údaje přesné,“ zamumlá Janusz a náhle si uvědomí, že je v době, kdy na Venuši ještě žijí lidé.

Jsou tam a snad ani netuší, že za chvíli přijde záblesk, který všechno změní. Kéž by se

k nim tak mohl dostat! Zkontaktovat je! Mluvit s nimi. Snad by v jejich civilizaci mohl i dožít... Ale chronoplán nemůže létat vakuem vesmíru, nemůže dosáhnout únikové rychlosti, nemůže se navigovat prázdňem kosmu. Nemá ani zařízení na to, aby se s nimi spojil na dálku.

Kdyby jen tušili, že tam už je, nad oceánem bez konce. On. Člověk. Jejich výtvar a jejich odkaz. Bohužel. Generátor jsme, my budoucí, nenašli. Musíme si pomoci sami a já tady přitom musím zemřít. Ale stejně děkujeme: za to pošouchnutí evoluce, bez kterého bychom zde nebyli a jiní tvorové by vládli mořím, pevninám i vzduchu.

Gama záblesk!

Zažil jej tedy na vlastní kůži. Loď se otřásla tou energií, ale přístroje provedly správná měření. Dokázal to. Rychle, než zkolabuje kvůli bolesti, kóduje všechny tyto údaje do krystalické mřížky časové schránky, jež bude schopna počkat stovky miliónů let na své vyzvednutí ze vzdálené oběžné dráhy. Vytahuje zirkon ve tvaru hladkého pštrošího vejce z kódovacího zařízení a vkládá jej do raketového podavače.

„Kéž bych mohl vědět, jestli to nakonec vyjde,“ řekne tiše a odpálí raketu, která proráží jednu vrstvu atmosféry za druhou, aby mohla vypustit zirkonové poselství na oběžnou dráhu ve vzdálenosti, z níž v příští miliardě let nespadne na planetu.

Janusz je již se vším smířen a kolabuje skoro ve stejné chvíli, jako většina systémů v lodi. S podivnou myšlenkou, že stojí zde, na úplném počátku jednoho z velkých vymírání živočišných druhů, navádí ještě chronoplán na vodní hladinu, kde se nechá kolébat a vítězoslavně dojídá poslední proteinové sušenky.

„S šampaňským by to byla lepší oslava,“ zabručí, zmuchlá obal od sušenek, hodí jej na zem, zakloní hlavu a vyčerpaně usne.

O pár hodin později, ve vší tichosti, pohltí nesmírný oceán tělo chronoplánu, aby i s mrtvým mužem v útrobach začal pochmurnou pouť až na dno. První člověk, jenž má na Zemi svůj hrob.

* * *

Jako bouřný sokol se vřítí Danyil do tatarského ležení. První dva muže poseká šavli, dalšího zastřelí plazmovou puškou. Pravá ruka odráží bojovníky dotírající zblízka, levá střílí po těch, co přicházejí. Po chvíli boje proti ohromné přesile krvácí z desítek různých ran, přesto však rozdává smrt s neutuchající pravidelností. Kdo neskončí setnut ocelovým ostřím, je hned zastřelen plazmou a při tom divokém tanci je brzy více válečníků na krvavé zemi než stojících.

Když je po všem, zvedne kozák čapku, kterou mu kdosi sestřelil bambitkou. Překračuje

koberec mrtvých, otírá šavli do kalhot a z knírů mu crčí krev.

„Tak jsem tady,“ hlesne jen a padne před Agnieszkou na koleno, jak jej náhle zmůže slabost ze ztráty krve. „Jsem tu.“

Omdlévá jí v náruči a ona se zavazuje, že se o tohoto mordýře, který je jí náhle jediným blízkým člověkem, bude starat, že mu obváže rány a bude do úst nosit vodu, že jej bude hrát a že s ním zestárne v onom podivném sedmnáctém století, které jí bude muset přijmout za svou.

„Kožalku,“ zašeptají slabé rty polomrtvého kozáka.

„Hned to bude,“ řekne Agnieszka tiše, náhle vytržena ze svých úvah, a když jde hledat po táboře špiritus a pohlédne bezděčně do nekoječných dálav travnatých moří, do myslí se jí vloudí podivný neklid a z plného srdce zatouží rozjet se vstříc obzoru, kde se modré nebe snoubí s divokou stepí.

* * *

Technici vymotávají automat z padáků a vyprošťují z jeho schránky zirkonové vejce. Obr-
Jako by věděl, co všechno má přijít.

Zuzana Trnková - Projd

„Vando!“ Její lehce přitroublý, zato však velmi otravný spolubydlicí se jako obvykle bez klepání vřítíl k ní do pokoje.

„Co chceš, Domogoji?“ zašeptala vyčerpaným hlasem s hlavou v dlaních. Bylo to sotva půl hodiny, co malému blondákovi říkala, aby ji laskavě nechal na pokoji, ale extrovertní povaha zkrátka Domogojovi nedovolila setrvat o samotě.

„Přišla pošta!“ vyjekl nadšeně. Mezi prsty svíral svou obrazovku s pulzující ikonkou došlé zprávy. „Když přišla mně, musíš jí tam mít taky, honem, podívej se!“

Ihned zapomněla na své prvotní podráždění a s rozšířenýma očima se vrhla mezi stohy popsaného papíru, doslova pokrývající každé místo jejího pokoje. Osobně dávala přednost této zastaralé metodě přenosu informací, i když jí všichni považovali za blázna. Obzvlášť v takových situacích. Papír v sobě zkrátka měl jakési osobité kouzlo, které ji přitahovalo.

„Mám ji!“ vykřikla, když vystrčila ruku s obrazovkou z hromady, do které se při hledání celá zahrabala. „Je tu zpráva. Vážně už je tady, jsem tak nadšená!“ Zarazila se s třesoucím se prstem nad ikonkou.

„Ty už ses podíval?“ zeptala se se s strachem v hlase. Ta zpráva byla buďto příznivá, nebo zadupávala její veškeré naděje.

Domogoj nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Chtěl jsem s tím na tebe počkat.“

„Tak naráz. Raz... Dva... Tři.“ S posledním slovem rozklikla žlutou ikonu. Automaticky

něný vůz tento cenný náklad se stovkami milión let starou zprávou, jejíž cena se rovná hodnotě celého lidského druhu, odváží na vojenskou základnu.

„Vezměte ho do laboratoře a získejte z něj všechno, co půjde,“ posílá generál vybrané vojáky a sotva ti odběhnou, tak se otočí a vidí, že proti němu jde pětice odvážných dobrovolníků.

Zasalutuje jim a každému podá ruku: Januszovi, Erwinovi, Julianovi, Bartkovi i Agnieszce.

„Celý svět je vděčný za vaši oběť,“ řekne jim nakonec. „Vím, že nezklamete. Hodně štěstí.“

Pětice nastoupí do chronoplánu a propadne se studnou časů do 17. století.

* * *

Letoun se zhmotní blízko větví statného stromu a vyděsí sokola, jenž vystřelí k obloze, aby pak mohl kroužit pod ztěžklým zimním nebem, plný neklidu, s očima stále upřenýma k zemi.

přeskočila univerzální hlavičku, již obsahovaly všechny zprávy z univerzity a rovnou se hladově vrhla na slova pod ní.

„To není možný,“ vydechla. Srdce se jí roztlouklo tak rychle, jako ještě nikdy předtím. „Vzali mě!“

„Vzali nás,“ opravil ji Domogoj s širokým úsměvem.

Katedra cestování časem, kterou oba již tři roky studovali, byla tou nejprestižnější katedrou na nejprestižnější univerzitě v celé Evropské federaci. Velmi málo lidí se na ni vůbec dostalo, ale jen skutečně pár se nakonec mohlo podívat do jiných časů. Zbytek se musel spokojit s prací archivářů, historiků, učitelů dějepisu, nebo rovnou zkusit štěstí ve zcela jiném oboru.

Těch pár vyvolených nastoupilo do Programu Jiných Dob, zkráceně nazývaného Projd. A oni dva byli vyvolení.

„Štípni mě. Já fakt nevěřím tomu, že jsme tady,“ zašeptal Domogoj s bezmeznou úctou v hlase. Štípla by ho, vždyť co by neudělala pro kamaráda, ale měla plné ruce. Stáli s taškami nacpanými všemi svými věcmi ve vstupní hale Projdu. Z univerzitní koleje se museli vystěhovat, ale Program našťěstí nabízel všem svým pracovníkům ubytování.

Netušili, do jaké sekce je přidělili, ani v jakém patře budou bydlet. Jediné, co věděli bylo, že měli stát v hale přesně v tuto chvíli.

„Vy jste ty absolventi?“ zjevil se za nimi jako duch mile vypadající muž s vikingským účesem.

„Ano, pane,“ odpověděli jednohlasně zcela dle předpisů.

„Fajn.“ Muž se zřejmě snažil působit přísnější a podle rovných zad také větší, než ve skutečnosti byl. „Ty tašky shodďte, nebojte, my nekrademe, a pojdte za mnou.“ Bez dalšího slova se otočil a rychlým krokem kráčel pryč.

Bezradně se na sebe podívali. Nechtělo se jim nechávat své veškeré vlastnictví uprostřed volně přístupného vestibulu, ale neposlechnout se neodvážili. Zkrátka spustili všechny tašky z ramen přesně tam, kde stáli a vydali se za oním podivným mužem, který v tu chvíli již nepřelivě přešlapoval ve výtahu.

„Já se jmenuju Yan Povar, jen tak pro zajímavost a budete mi tykat, to je doufám jasný. Donedávna jsem se věnoval zkoumání Normanů, jak asi vidíte na moji lebce, ale Projd rozjždí úplně novou sekci a mě pověřili jejím vedením. Takže sháním tým nových, mladých a nekonvenčních lidí, co se jen tak něčeho nelekou.“

Neunikl jí Domogojův posměšný pohled, kterým ji sjel. Bála se mnoha věcí a často trpěla úzkostí, což se Yan ovšem z oficiální dokumentace univerzity nemohl dozvědět.

„Vaše výsledky z univerzity mě zaujaly, navíc mám za to, že pár jako vy nebude mít v těžkém podmínkách problém držet pospolu.“

Vyměnili si další kradmý pohled plný pochyb. Od malička byli nejlepší přátelé, téměř se od sebe nehnuli a proto je všichni začali mylně považovat za pár. Už před mnoha lety přestali uvádět toto tvrzení na pravou míru, stejně jim nikdo nevěřil. Navíc jen díky němu mohli na koleji bydlet spolu.

„Promiňte... Promiň, Yane, ale... kterou část historie hodláš studovat?“

„Žádnou.“

Přesně v tu chvíli se pro dramatický efekt výtah zastavil.

„Já hodlám studovat budoucnost.“ Aniž by cokoli dodal, vystoupil Yan Povar z výtahu.

„Ale vždyť zařízení schopné cestovat časem vpřed neexistuje!“

„Máš zastaralé informace, broučku, i když příznávám, že ne o moc. Říkal jsem přece, že vedu novou sekci. A vám nenabízím nic menšího, než být jedni z prvních, co uvidí budoucnost lidstva.“

Oba Yana následovali s otevřenou pusou do pravděpodobně nejkřiklavějšího prostoru, jaký kdy viděli. Místo neosobní kanceláře nebo alespoň chodby plné dveří vešli rovnou do bytu. Prošli předsíní vymalovanou červenofialovými pruhy, před velkým zrcadlem ve zlatém rámu na jejím konci zahrnuli doleva a objevili se

v ještě křiklavěji vyhlížejícím obýváku. Modrozlatě kostičkované stěny ověšené mnoha fotkami, strop pokrytý samostatně se spouštějícími malými světýlky různých barev. Na neonově oranžovém gauči, příšerně se třískajícím se zbytkem místnosti přesně ve stylu konce jedenadvacátého století, seděly dvě dívky celé v černém. Paradoxně to byly právě ony, co nejvíc rušilo celkový dojem.

„Cindy, zlato, buď tak hodná a svolěj zbytek týmu, ano?“ Jedna z gotiček se zvedla a bez jediného slova, zato s četným protáčením očí opustila místnost.

Yan sebou okamžitě bez okolků praštil vedle Cindyiny opuštěné družky. „Takže... Mám tu celkem osm lidí, včetně vás čtyři páry. Schválně jsem si vyhlíd jenom napárovaný, protože prostě věřím tomu, že líp spolupracují.“

„Neměli bychom počkat na ostatní?“ přerušil ho Domogoj nezdvořile.

„Třesky plesky. Ostatní už tyhle žvásty slyšeli spoustakrát. Ehm... Kde jsem skončil?“ otočil se se zmateným dotazem ke gotičce po své levici.

„U tý ujetý romantický teorie.“

„Jo! Prostě – Jen tak se nenecháte ve štychu. A teď to podstatný. Vědec, co vynalez cestování časem dopředu tvrdí, že je to naprosto bezpečný, nicméně na lidech se to ještě nevyzkoušelo, budete vážně úplně první. Takže já chci každou ze svých dvojic nechat skočit o měsíc a zase zpátky. Pokud to všichni přežijete s původním počtem končetin, zkusíme delší skoky.“

Během jeho poslední věty vešlo do místnosti pět lidí s Cindy v čele.

„Tady je máme! Budoucnost lidstva! Přived jsem vám novou kořist, jak jsem slíbil, poslední přírůstky, než se to rozjede. Vanda a Domogoj, čerství absolventi. A když říkám čerství, myslím tím *čerství*, z koleje je vykopli dneska ráno. Ona se specializovala na neandrtálce, on na slovan-ské jazyky.“

„To jsou tady trochu mimo obor, ne?“ poznamenal vysoký muž se strništěm na hlavě a srostlým obočím.

„Všichni jsme tu totálně mimo obor, proto je to tak vzrušující, ty negativče,“ setřel ho Yan, aniž by k němu vůbec zvedl pohled. Hned nato k němu ale natáhl ruku jako kouzelník uvádějící své další číslo.

„Oměj a Myra,“ představil onoho vysokého negativce i jeho o polovinu menší družku. „Absolvovali předloni, on se zaměřením na první světovou válku, ona na druhou. Nikdy se s nima nezkoušejte přát.“

„Enlai a Ming-Mei,“ posunul ruku k nesměle vypadajícímu páru malých asiátů. „Školu mají za sebou už pět let, rok žili jako rolníci u Velké čínské zdi.“ Oba jemně zamávali, zřejmě skutečně nervózní z cizích lidí.

„A tadyto zlatíčko,“ položil ruku kolem ramen gotičce po své levici, která se tvářila, jako by si nebyla jistá, zda chce zabít sebe nebo jeho. „Se jmenuje Kaira, dostudovala loni a má ráda mayské krvavé rituály. Být vámi, moc ji neštvu.“

Vanda se nemohla zbavit pocitu, jako kdyby byla na prohlídce v nějaké historické budově. Yan její pocit jen završil, když dodal...

„Nyní prosím přesuňte pozornost k její přítelkyni támhle. Cindy sice chodila na stejnou univerzitu jako vy, ale místo aby studovala cestování časem, tam drnkala na klavír.“ Dramatická pauza naplněná pohoršeným výrazem. „Ale nenechte se zmýlit tím podřadným oborem, Cindy je chytřejší, než my všichni dohromady. Kapacita její mozkovny je tak velká, že – za cenu jistě sociální neohrabanosti – dokáže manipulovat s elektrinou v mozku.“

„Umím číst nebo rovnou ovládat myšlenky lidí, kterých se dotknu,“ dodala Cindy srozumitelnější, ale také znepokojivější vysvětlení mrazivým hlasem. „Drnkala jsem na klavír, protože jsem chtěla žít normálně. Ale jsem tady.“ Kdyby tuto větu řekl kdokoli jiný, pravděpodobně by vyzněla jako vtip, ale Cindyin výraz nepřipouštěl existenci žertů.

„Dostat ji sem mi dalo dost práce, hlavně proto, že nemá licenci. Ale lidí, jako je ona, je na celém světě asi padesát, takže na ní buďte extra hodný.“ Nejspíš, aby názorně demonstroval, co extra hodný znamená, vyskočil Yan z gauče, aby děsivá telepatka mohla zaujmout své právoplatné místo vedle Kairy.

„Bydlet budeme všichni pospolu tady v bytě. Jsem váš šéf, ne vaše máma, takže dokud budete plnit svoje povinnosti a aspoň jakž takž se držet zákona, je mi úplně jedno kde jste a co děláte.“ Krátce se odmlčel. „To by bylo do úvodu asi tak všechno, snad, tak si skočte do vestibulu pro věci a zabydlete se. Myra vás doprovodí, abyste trefili zpátky.“

„Proč jsme tam ty věci teda vůbec nechávali?“ zeptal se Domogoj už podruhé se svažtělým obočím.

„Jen tak. Chtěl jsem vidět, jak moc umíte slepě poslouchat a taky jak moc lpíte na svejch věcech. Třeba zbraně nebo drogy byste tam jen tak nepoložili. Tim, že jste to nechali uprostřed podlahy jste dokázali jednak, že z vás na univerzitě vymlátili svobodnou vůli, což se mi moc nelíbí, ale taky to, že nemáte co skrejvat. A to je fajn.“

Pokoj byl oproti zbytku bytu téměř holý. Čistě bílé zdi, dva obyčejné psací stoly, dvě židle, dvě skříně a...

„No jasně. Jedna postel,“ procedila mezi zuby našťavaně, když si ověřila, že na rozdíl od jejich postele na koleji se tahle nedala rozebrat

na dvě normální. Frustrovaně se skácela na bílou peřinu, také společnou, a bezhlesně zajčela do polštáře. Alespoň, že ten měli každý svůj.

„Nevim, jestli tohle můžeme dělat. Vždyť jsme tu jenom proto, že si myslí, že jsme spolu.“

„No a? Už roky tomu věří každý, kdo nás potká, kde je rozdíl?“ Domogoj podivnou situaci vůbec neprožíval, v klidu si vybaloval své věci.

„Ale tohle není banda šprťáckejch paniců ze školy, co si myslí, že holka a kluk vedle sebe se rovná velká láska. Tohle jsou všechno lidi ve vážným vztahu, poznají, že nejsme jako oni.“

„Vando...“ Gestem přiměl její panikařící dušičku, aby na chvíli přestala mluvit. „Projd vydal rozhodnutí. Přijal nás, to je štěstí, ale přijal nás do *Yanovy sekce*. Když teď řekneme, že jsme jen přátelé, nepřeradí nás, ale vykopnou. A my se budeme moct jít rovnou zařadit do té dlouhé řady zoufalců, co nikdy nebudou cestovat časem, i když to vystudovali.“

Zatím se mu příliš nedařilo ji uklidnit, naopak, vystresovala se ještě víc.

„Minulost je pro nás uzavřená nadobro, je mi to líto, vím, jak moc sis to přála, ale tohle je možná ještě lepší. Budeme úplně první, pokud se všechno povede, možná budeme i slavní. Kdo ví?“

„Průkopníci,“ zašeptala stále ještě se třesoucím hlasem. Cestovatelkou časem se stala natruc svojí rodině. Rodiče nepodporovali její lásku k pravěkým kulturám, raději by z ní měli právníčku. Představa, že by se vrátila domů a omlátila jim i své sestře se dvěma doktoráty o hlavu učebnicí s jejím vlastním jménem vepsaným vedle slov *Průkopnice v cestování časem...* Ta představa ji naplňovala štěstím.

„Máš pravdu, nesmíme tu příležitost zahodit. Musíme předstírat, že spolu chodíme. Ale jak? Ani jeden jsme vztah nikdy neměli, v těch sladkejších blbinách se nevyznáme. To se jako budeme večer u telky tulit?“

„Asi?“ Oba se ošili nad tou nepříjemnou představou. „Pro začátek bychom si asi měli začít říkat zlato, miláčku, nebo tak nějak. Zbytek odkoukáme od ostatních, máme tu dost zamilovaných troubů na pozorování.“

Odlehčeně se usmála. To znělo jako plán.

Ve stejnou chvíli se ve dveřích objevila vlasatá hlava Ming-Mei. „Večeře je na stole,“ téměř zaspívala jemným hláskem a opět zmizela.

Všichni se sešli u dlouhého stolu v kuchyni vymalované na zeleno s růžovými kyticzkami. Ming-Mei obcházela stůl a rozdávala talíře plné kouřící zeleninové směsi s rýží.

„Na zdi v chodbě visí rozpis služeb,“ informoval oba nováčky pohotově Yan, sedící kde jinde než v čele stolu. „Nenastěhoval jsem si do bytu osm lidí proto, aby mi zůstaly na krku domácí

práce, takže každý den se někdo z vás stará o úklid společných prostor a o jídlo. Ale jestli uvaříte, nebo necháte dovézt, je jen na vás.“

„Podal bys mi prosím sůl, *zlato*?“ zapracovala Vanda ihned na jejich plánu. Jídlo bylo ve skutečnosti slané dost, ale kromě slánky viděla na stole jen chilli a udělat čínské jídlo ještě pálivější by byla její smrt.

„Jasně... Eh... Puso.“ Vyměnili si několik vulgarismů jen pomocí svraštění obočí. Oba si připadali hloupě už jen proto, že oslovení *puso* znělo v Domogojově podání spíš jako urážka, než jako romantická přezdívka.

Nastala chvíle ticha, než neortodoxní šéf opět promluvil. „Tak zejtra to vypukne, když jsme konečně všichni, nemá smysl čekat. Hned ráno vás vezmu do laboratoře, kde ten zázrak vyvinuli, a všichni se podíváte do budoucnosti!“

„PodíváTE? Ty nebudeš cestovat s námi?“ přišel Domogoj s dalším ze svých dotazů.

„Můžeš do minulosti a pak do budoucnosti. Ale jak jednou procestuješ do budoucnosti, už to do minulosti nejde. Ty stroje, co to dělají, se mezi sebou nesnesou. A já bych se jednou rád vrátil ke svojí původní práci. Ale to je teď jedno, důležitý je, že vy se tam podíváte a to už zejtra! Těšíte se, děcka?“

V odpověď mu přišlo osminásobné souhlasné zamručení, i když Vanda v tom svém jen stěží skrývala náznak obav. Pořád se nemohla zbavit pocitu, že víc, než cokoli jiného, ze sebe nechají dělat pokusné krysy.

Domogoj se ze spaní tulil. Ať se schoulila sebevíc ke kraji, přisunul se až k ní, jako by ho její tělesné teplo přitahovalo. V jednu ráno už to vzdala, popadla svou dosud nevybalenou tašku a vysypala její obsah na zem. Z několika šedých univerzitních uniforem – jediného oblečení, které vlastnila – a svého polštáře, který se jí podařilo vytrhnout z Domogojových spárů, pak vytvarovala jakýsi pelíšek, ve kterém přečkala zbytek noci.

„Vstávejte, hrdličky, budoucnost čeká!“ Naštěstí Yanův způsob buzení zahrnoval kromě halekání i bušení na dveře, nikoli vcházení dovnitř. To podivné hnízdo na zemi, ve kterém spala, by vysvětlila těžko.

„Co to tam děláš?“ zeptal se Domogoj rozespalým hlasem.

„Spala jsem, ty tulíku. A budu takhle spát i dál, je to pohodlnější, než vedle tebe.“

„Jak to, žes tam nezmrzla?“

„Na rozdíl od tebe mě totiž hřeje podkožní tuk. Měl by sis taky nějaký pořídit.“

Všechny kombinézy, které měla, se jakožto části pelíšku dost zmuchlaly, tak si nechala tu, kterou už měla. Stejně vypadaly všechny stejně. Vlasy barvy shnilého listí stáhla do rychlého

drdolu ve stylu *Dva týdny nemůžu najít hřeben* a byla připravená k odchodu.

„Á, naše štěňátka už se vykotily,“ uvítal je Yan se svým neutuchajícím optimismem. „Žádný zdržování, jdeme, jdeme!“ S kručícími žaludky a nevyčištěnými zuby je odtáhl skrz chodbu až do výtahu, kde už byli všichni ostatní nastoupení a kdovíjak dlouho blokovali dopravu napříč patry v celé budově.

Naivně si mysleli, že laboratoř, která vyvinula stroj pro cestování časem, se bude nalézat někde v jiném patře budovy Programu Jiných Dob, ale mylili se. Yan sebejistě zmáčkl svítící nulu a proskotačil skrz vestibul až na ulici. Osm cestovatelů časem pochodovalo za ním s nemenším nadšením, zato ale s větší dávkou důstojnosti.

O tři ulice dál jejich poskakující šéf náhle zabočil do jedné z mnoha řadových budov. Když vešli za ním skrz otočné dveře, uvítal je vestibul velmi podobný tomu v Projdu. Velký, neosobní prostor plný spěchajících lidí. Jediný rozdíl byl v tom, že tady měli na sobě všichni bílé pláště.

„Yan Povar!“ zahřměl pravděpodobně nejvyšší muž, jakého Vanda kdy viděla. Blížil se k nim s pažemi rozpraženými k objetí, které Yan se špatně skrývanou nelibostí přijal. „Tak je máš konečně všechny? Že ti to ale trvalo! Vezmeme je na testovací cestu?“

„Už je to tak,“ zazubil se Yan tentokrát se skutečným nadšením. Když onen vědec, který připomínal vědce jen laboratorním pláštěm, opustil jeho osobní prostor, vypadalo to, že ho Yan má snad i rád.

Vyjeli výtahem hned do prvního patra. Plechové dveře se rozevřely a odhalily jim výhled na cosi připomínající... pitevnu. Možná Vanda čekala moc, když si laboratoř představovala jako místnost plnou mikroskopů a bílých tabulí. Místo toho vešli do podlouhlého prostoru lemovaného kovovými stoly na mrtvolu, naštěstí prázdnými, a menšími, pojízdnými stolky plnými ostrých nástrojů.

„Šup, šup. Na stoly!“ zavelel přehnaně optimisticky vědec se zatleskáním, jako kdyby cvičil psy.

S neskrývanou nervozitou se došourali každý k jednomu stolu a posadili se. Nikdo si nelehl, snad jen proto, aby bylo vidět, že byli pořád naživu.

„Takže... Já jsem Baw, vynálezce zařízení pro cestování časem vpřed a dobrý přítel vašeho šéfa. Nevím, jestli se vám zmínil, ale zařídil jsem, aby tuhle sekci vedl, takže jsem nepřímo zodpovědný i za to, že jste se k programu dostali vy.“

Zřejmě ho nenapadlo, že za to byl nepřímo zodpovědný už tím, že sestrojil stroj času. Upřímně se bála, aby ho na to Domogoj neupozornil.

„Na rozdíl od cestování do minulosti, kde vležete do komory, naklikáte datum a jste tam, je můj přístroj velmi komplikovaný. Budoucnost není nikdy daná napevno, takže sbírá všechna současná data ze všech sítí a na základě nich pracuje s pravděpodobnostním faktorem. Neustále všechno přepočítává, takže když byste se podívali dvakrát do stejného data, mohlo by se stát, že by to tam vypadalo úplně jinak. Proto musíte vždy počítat s tím, že to, kde se ocitnete, je spíš predikce, než realita.“

Zařízení jako takové vypadá takhle,“ natáhl před sebe dlaň s dvěma malými čipy, každý mohl mít maximálně půl centimetru. „Když přiložíte čipy na sebe a otočíte o devadesát stupňů, přesunete se o předem navolenou dobu. Navolím je přes počítač, nemůžete to ovládat sami, vždy druhý skok vede automaticky zpět do přítomnosti.“

Podle plynulosti, s jakou mluvil, si ten monolog přebral v hlavě nejméně stokrát, aby nezapomněl na nic důležitého.

„Cestovat je možné pouze ve dvou, každý z vás dostane pod kůži jen jeden čip. To je taky důvod, proč Yan vybral jenom páry.“

Zůstala vytržetěně sedět. Pod kůží? Nechtěla mít nic pod kůží, jako očipovaný pes. A proč jen polovinu, co kdyby se rozdělili? Alespoň, že ta Yanova podivná teorie o párech začala dávat smysl.

„Nebylo by lepší, kdybysme měli každéj celý?“ Oměj zřejmě uvažoval stejně, jako ona.

„Bylo by, ale nejde to. Původně jsem samozřejmě zkoušel vyrobit celé zařízení vcelku, ale všechny pokusy selhaly. A když jsem tedy naočkoval obě součásti do jedné krysy, zjistil jsem...“ Odmlčel se, čelo mu pokrýval lesklý pot.

„Co?“ zašeptali téměř všichni zároveň.

„Špatné věci. Věřte mi, že o tom radši nechcete nic vědět.“ Dopřál si ještě jedno odmlčení. „Zkrátka obě části se mezi sebou nesnesou. Zároveň ale zařízení musí být uvnitř tkáně, aby fungovalo. Není to příliš praktické, ale je to první řešení po letech, na které jsem přišel a funguje.“ Další odmlka. Tentokrát ale vypadal, že se snažil vzpomenout si, na co zapomněl.

„Kdo chce být první?“ Všichni zaváhali, jediný, kdo ihned hrdě zvedl ruku, byla Myra.

„Statečná. Tak si vyhrň levý rukáv.“ Odněkud z hlubin svého laboratorního pláště vytáhl mučící nástroj připomínající nastřelovací pistoli na hřebíky a než stačila ucuknout, umístil s ním malé vojáky čip přesně doprostřed předloktí.

Myra ani nehlesla, skutečně *byla* statečná, soudě podle jejího staženého obličej se ale nedjedalo o právě příjemnou zkušenost.

„Kdo je její partner?“ rozhodl se dalšího na nástřel určit Baw jednodušeji. Zřejmě správně

tušil, že jakmile zahlédli onen mučící nástroj, ochota značně poklesla.

Oměj se přihlásil výrazně roztřeseněji než jeho družka. Nenechal se ale zahanbit, při samotném nástřelu také ani nehlesl.

Dál už se Baw na nic neptal, zkrátka postupoval po stolech a za chvíli už měli všichni na předloktí rudou tečku po vpichu. Bolelo to méně, než očekávala, spíš až dodatečně začala rána svědit. Nejraději by si rozškrabala kůži do krve, jako to dělala vždy, když se zranila, ale netušila, co by to mohlo udělat s čipem.

„Když dáte předloktí kolmo k sobě, vždy musí holka na klukovo – ve vašem případě,“ otočil se ke Kaiře s Cindy, „telepatka na té, co není telepatka – a otočíte tak, že se zápěstí dotknou, přenesete se. Vlastně je to snadné.“

V tu chvíli Yan svým typicky dětským způsobem vyskočil a zatleskal. „Vyzkoušejte to! Honem!“

„Všechny čipy,“ přerušil ho Baw chladným tónem profesionála, „jsou nastavené na jeden měsíc dopředu. Zůstaňte tam pár hodin, proděte se, zjistěte, jestli už jsem slavný a bohatý a pak se vraťte. Pokud nebudou problémy, zítra začneme se zajímavějšími cestami.“ Dodal jemné gesto ruky, aby dal najevo, že už skončil, že už se tedy mohou přenést.

Vandu mrazilo z tónu, kterým vyřkl slovo pokud. Skutečně si připadala jen jako pokusná krysa v nádrži, měla chuť začít ječet, škrábat a kousat. Kůže v místě vpichu svědila čím dál víc, téměř čekala, že se s ní stanou tytéž hrozné věci, jako s tou krysou, o které jim Baw odmítl povědět víc.

Domogoj seskočil ze svého stolu a blížil se k ní s konejšivým úsměvem. To proto se s ním přátelila, jako jediný poznal, kdy panikařila a dokázal ji uklidnit.

„Je to jenom měsíc, i kdybysme tam zkejsli, náš život by to nijak výrazně nepoškodilo.“ Povzbudivě natáhl předloktí s čerstvou rudou tečkou uprostřed.

Všichni ostatní už se dávno bez váhání přenesli, to jen Vanda se nemohla odhodlat. Ale při pohledu do Domogojových ledově modrých očí se přestala bát. Věděla, že by ji neopustil. Věděla, že by ji ochránil.

Přiložila své předloktí na jeho a otočila. Svědicí kůže se přesně v tu chvíli zklidnila, jako by čip zavrtaný pod její kůži nechtěl nic jiného, než se dostat zpět ke své druhé polovičce.

Během přesunu časem si podvědomě propletli prsty, aby udrželi ruce u sebe. Nebolelo to, ale cítila silný tah a před očima jí létaly mžítiky. Na to je připravovali už na univerzitě, jen ji nenapadlo očekávat to i tady. Baw přece tolik zdůrazňoval, o kolik bylo jeho zařízení jiné, koho by napadlo předpokládat, že tah skrz časoprostor bude stejný bez ohledu na směr.

Nic se nezměnilo. Když otevřela oči, stáli v té samé laboratoři na tom samém místě, jen Baw i Yan zmizeli. Možná pár drobných nástrojů bylo na jiných místech.

„Vyšlo to? Jsme vážně v budoucnosti?“

„To se dá zjistit jen jedním způsobem.“ Aniž by pustil její dlaň, rozběhl se ven z laboratoře. Naštěstí na svých krátkých nožkách nedokázal běžet příliš rychle, takže mu bez problémů stačila i se svou špatnou fyzickou.

Je to tu stejný,“ zapochybovala.

„Není. Táhle, koukni!“ Namířil kostnatý prstík na vršek jedné z budov. Svítící nápis hlásal: *19. května 2196 – výročí sta let od vzniku Evropské federace.*

„Vážně to vyšlo,“ zašeptala nevěřičně, zatímco Domogoj už se s dětinským „Juhů!“ rozběhl za dalším nápisem na konec ulice. Tentokrát ale skutečně zaspintoval, táhl ji za sebou jako hadrovou panenku mezi kolemjdoucími.

Zastavil se až před kinem. „Jo! Už vim, kde strávíme těch pár hodin!“

Nad vstupem do kina zářil rudý nápis: Charles Alrone - poslední minuty vesmíru. „Na tenhle film čekam už asi rok a tady už vyšel!“ Zaznamenal její pochybovačný výraz. „Ale no tak! Určitě se ti bude líbit, je to lehce hororový megafilm s fantaskními prvky o cestování časem dopředu. A je řazený pod sci-fi. Nebude to hustě ulitlá ironie?“ Významně zacukal svým nepřilíhnutým obočím, ale nečekal na souhlas, rovnou pustil její ruku a rozběhl se koupit lístky. Zřejmě se domníval, že své stanovisko obhájil víc než dostatečně.

Celý film byl stejně zbytečně zdlouhavý, jako samotný název. Hlavní hrdina Charles Alrone s jeho hloupou, avšak velmi vlnivou blondátou asistentkou odcestovali strojem času – který mimochodem neměl podobu čipů, ale kabiny – do budoucnosti vzdálené patnáct tisíc let, aby tam jakoby náhodou našli svého odvěkého nepřitele, který se právě chystal obří bombou zničit časoprostor tím, že odpálí celý vesmír, což – další mimochodem – nebyl jen prostor, ale živá bytost...

Příliš mnoho neuvěřitelných náhod, bezúčelných střílečích scén a hloupých egoistických dialogů, než aby ji to zajímalo. Domogoj se do děje skutečně „zažral“, nespustil z plátna oči ani na jedinou vteřinu. Tak si podepřela hlavu pěstí, zavřela oči a trpělivě vyčkávala na konec.

„No nebylo to boží?“ „Jo, jasně. Nejvíce se mi líbilo, jak se nakonec dali dohromady, bylo to vážně sladký,“ odkývala automaticky. Jen tipovala, vždyť se útržkovitě budila jen na ty skutečně hlasité scény, ale všechny takové filmy, které se Domogojovi tak líbily, byly stejné. A ona nechtěla přítele ranit.

„Musíme se vrátit do laboratoře, než skočíme. Yan by se bál, co se s náma stalo, než bysme tam odsud došli.“

Po tříhodinovém spánku se cítila lehce malátná, ale nestěžovala si. První den v nové práci mohl přeci dopadnout i daleko hůř.

„Musíte mi o všem vyprávět, a detailně!“ uslyšela Yanův nadšený hlas ještě předtím, než se jí po přesunu opět pročistil zrak.

„Kolik času uplynulo tady, než jsme se vrátili?“ odpověděla otázkou s pohledem na hodinky. V laboratoři už stáli všichni, zřejmě nejen odcestovali, ale i vrátili se jako poslední.

„Jenom minutu.“ S pokyvováním hlavou si přeřídila hodinky zpět o tři hodiny dvacet dva minut na osm padesát šest. Ačkoli její žaludek se již hlásil o oběd, v reálném čase den sotva začal.

„Dneska vás nechám být, máte toho dost ke zpracování, a zítra ráno vás rozešleme na zajímavější výlety.“ S lehkou úklonou hlavy se Baw rozloučil a zmizel.

„Tak kde jste byli? Co jste viděli?“ zabombardoval je Yan otázkami doslova jakmile opustili laboratoř.

„My jsme zašli do archivu a pátrali na síti po Bawovi. Ale našli jsme jen fotku z jeho promoce na profilu jeho matky,“ hlásila hrdě svým jemným hláskem Ming-Mei.

„My s Omějem jsme obcházeli obchody s elektronikou a hledali nové vymoženosti. Určitě tě potěší, že za měsíc už bude k dostání ta nová, větší obrazovka, co tak chceš,“ nezůstala Myra pozadu.

„Já nahlížela kolemjdoucím do mozků. Nic zajímavého,“ zahučela Cindy svým temným způsobem.

„A my šli do kina.“

Všech sedm lidí se jako jeden zarazilo a s nechápavým výrazem se otočilo na Domogoj. V tu chvíli by se Vanda nejradyji propadla hanbou, všichni ostatní si dokázali vymyslet něco užitečného, jen oni první cestu do budoucnosti tak promrhali.

„Na čem jste byli?“ položil Yan zcela odlišnou otázku od té, kterou všichni očekávali.

„Charles Alrone – poslední minuty vesmíru.“

„Tak to je paráda! Ten film má slíbenou premiéru už nejmíň rok, všichni fanoušci už dávno šílí. Sakra, tomu říkám perfektní využití stroje času! Stojí to za to čekání, je tak dobřej, jak se říká.“

V tu chvíli překvapeně zamrkal i samotný Domogoj. Sice Yana příliš neznali, ale nenapadlo by je, že zareaguje takhle.

„Je dokonalý.“

Ani netušila jak, ale odpadla, jakmile přišli domů. Neprobudila ji hlasitá televize ani cinká-

ní skleniček s alkoholem, kterým ostatní oslavovali úspěch. Nejspíš to bylo tím přesunem, koneckonců, její tělo bylo v tu chvíli o tři a půl hodin starší, než okolní svět.

Probrala se ve svém pelíšku ze školních kombinéz uprostřed noci plně vyspaná a plná energie. Tím, že usnula v půl desáté ráno, si zřejmě slušně rozhodla biorytmus. Už by nedokázala znovu usnout, tak vytáhla z tašky stohy svého milého papíru a pod malou lampičkou, kterou ukradla z Domogojova nočního stolku, si čmárala. Nakreslila Bawa s šikanátorským úsměvem, jak jí nastřeloval do ruky čip, vedle přidala menší náčrtek sebe spící v kině s nadšeným Domogojem po boku a do třetice sama sebe, ležící v pelíšku z uniformem a čmárající. Už roky si kreslila takový obrázkový deníček, a i když žádná z jejích kreseb nebyla příliš umělecky vyvedená, bavilo ji to víc, než psát. Navíc pak mohla vytáhnout staré stránky a snažit se rozpoznat, co se jí to tehdy stalo.

Ráno už se necítila tak svěží jako uprostřed noci, přesto byla připravená, když byl čas vydat se zpět do laboratoře.

„Jak se dnes cítíte? Nějaké vedlejší účinky – vyrážka, bolest, svědění, halucinace?“ Bawova zřejmě mile myšlená otázka na uvítanou je dost vyděsila, naštěstí všichni odpověděli ne. „Kdybyste kdokoli cokoli, radši mi to hned hlase.“ Jeho chování skutečně vyvolávalo mnoho otázek, které se ale pro vlastní klid nikdo neodvážil položit.

„Jak daleko půjdeme dnes?“ zeptala se Myra, sedící na kovovém stole s vojensky předpisově rovnými zády a utaženým drdolem.

„Každý jinam, ať začne pořádná zábava. Studenty bych rád poslal o sto let, asiaty o dvě stě, vojáky o tři sta a gotičky dokonce o pět set. Návrat je opět nastavený na minutu od chvíle skoku. Zůstaňte, jak dlouho bude potřeba, ale snažte se působit nenápadně, ať neskončíte v maléru. Nezapomeňte, že na rozdíl od minulosti vám nemůžeme říct ani přibližně, co vás tam čeká.“

„A držte se dál od všech kin,“ dodal Yan žertovným hlasem, zato ale s varovnou jiskrou v oku.

Přistoupili k sobě s oboustrannou nervozitou. Bylo to jiné, než předchozí den, tentokrát je mohl čekat úplně jiný svět. Vyzbrojená jen ostrým perem v kapse a přítelem kapesní velikosti po boku se vydala do neznámé temnoty. Přiložila předloktí na Domogojovo a otočila.

Po vteřině tahu skrz časoprostor přestala cítit pevnou půdu pod nohama. Budova, v jejím prvním patře stáli, přestala během uplynulého století existovat a oni oba se zničehonic ocitli tři metry nad zemským povrchem.

Nestačila zareagovat, dokonce ani vykřiknout, a už následoval tvrdý náraz na hromadu sutin. Naštěstí pro ni dopadla na vršek hromady a skutálela se dolů, takže nepadala z až takové výšky.

„Domogoji! Jsi v pohodě?“ „Ani ne. Co se sakra stalo?“ Blondáček takové štěstí jako ona neměl, ale i on se naštěstí dokázal vyhnout ostrým drátům trčícím z pozůstatků zdiva. Sípal, jinak ale vypadal nezraněný.

„Baw to trochu nedomyslel. Můžeme být jenom rádi, že nedostal laboratoř někde ve vyšším patře.“

Až v tu chvíli si našla čas, aby se rozhlédla. Nešlo o to, že by měli smůlu a byla zdemolovaná právě ta budova, ze které spadli. Naopak, nebyla ani zdaleka jediná. V některých zely ohromné díry, z jiných zůstaly jen hromady sutin. V ulicích plály ohně, z dálky bylo slyšet střelbu a křik.

„Asi vypukla válka,“ zašeptala již očividně. „Nejradši bych se teď hned vrátila, ale za to by nás Yan asi oba zabil. Musíme se porozhlédnout, zjistit, kdo s kým a proč bojuje. Můžeš chodit?“

Napřed si opatrně osahal obě nohy a pak se sebezapřením přikývl. Bolestivě syčel a dost kulhal, ale byl příliš hrdý, než aby si stěžoval.

„Při prvním náznaku potíží se vracíme, jasný? I když chci dělat svoji práci dobře, zabít se kvůli tomu nenechám.“ Chtěla mu nabídnout oporu, ale vzhledem k jeho malé výšce by ho mohla maximálně tak nést.

Procházeli ulicí plnou děr, takové prý bývaly silnice ve dvacátém století, a hledali alespoň jednu živou duši, které by se mohli vyptat. Zdálo se, jako by jediný zdroj života byl ten vzdálený křik. Jeho původce ale v rámci vlastního bezpečí raději nehledali.

O několik ulic dál už se Domogoj sotva vlekl, když narazili na oddíl vojáků s vyšitou americkou vlajkou. Pohledem se dohodli, že s vojáky bude lepší nemluvit, sklopili oči a prošli okolo, jako by nic.

„Nevrátíme už se radši? Poměrně dost mě to tu děsí, Domogoji.“

Vojáci za jejich zády se zarazili. Domogoj nestačil ani odpovědět na otázku a už ho dva z nich drželi za paže. „Rusové!“ zahřimal zřejmě velitel. Další dva popadli i Vandu. Snažila se bránit, ale sama nic nemohla. V tu chvíli by si přála mít u sebe Oměje.

„Přišli jste nám sem šmejdit, otužili vodkopiči? Teď poznáte naši pohostinnost, jen se nebojte.“ Luskal prsty a všechny ty tupé hory svalů je odtáhly pryč dřív, než stačili cokoli namítnout.

„My nejsme rusové. V životě jsme v Rusku ani nebyli. Domogoj se tak jmenuje prostě pro-

to, že jeho máma je ujetá. Vždyť si poslechněte jak mluvím, nemám žádný přízvuk!“ opakovala pořád dokola se stupňující se panikou v hlase. Seděla na tvrdé židli s rukama za zády přivázanými k opěradlu, před ní na skleněném stole seděl voják a náramně se vyžíval v jejím utrpení.

Když ji přivedli do té cely, bála se, že ji zmlátí nebo něco horšího. Ale místo toho na ni jen zíral, ani nemluvil. Zřejmě ji měli přečtenou, věděli, že právě zíráním ji rozhodí nejvíc.

„Kdybysme byli špioni, asi bych mu před váma neřekla ruským jménem, ne? Nebo si vážně myslíte, že jsem až tak tupá? Hele, nemám ponětí, o co válčíte, s kým ani jak dlouho a začíná mi to být upřímně dost jedno. Jen mě na chvíli pusťte k Domogojovi a my zmizíme. Doslova.“

Voják nespokojeně mlaskl a poprvé za dobu výslechu promluvil. „Nepustím. Každé zezáčátku dělá nevinnýho, prosí a škemrá. Nakonec ale stejně všichni všechno vyklopí.“ Seskočil ze stolu, až zapraštěla podlaha a výhrůžně se jí otřel rty o ucho. „Všichni. Všechno,“ zašeptal.

Pak už se jen usmál, věděl, že dosáhl svého. Nechal ji samotnou v cele s její úzkostí.

Panikařila. Nebylo těžké ji vystresovat a to nikdy neměla k úzkosti takový důvod, jako v té chvíli. Ale bez Domogoje, který by ji zklidnil, se nedokázala ani nadechnout.

Domogoj... Museli ho držet někde blízko, možná hned ve vedlejší cele, a jemu na rozdíl od ní určitě neváhali ublížit. Musela ho zachránit, vždyť už předtím byl zraněný! Ale jak?

Shlížela na svůj odraz ve skleněném stole jako do zrcadla, soustředila se na pohled svých vlastních, strachem vytřeštěných očí, aby se přinutila uklidnit. Až po třetím hlubokém nádechu jí to došlo. *Ten stůl byl ze skla.* Kdoví proč ji nechali v cele samotnou s něčím tak křehkým. Kdyby se jí ho podařilo nějakým způsobem rozbít, získala by ostré střepy na přeřezání pout.

Chtěla do desky udeřit, ale s rukama za zády to nebyla ta správná taktika. Zkoušela kopance, jenže z pozice, v jaké seděla, mohla maximálně tak lehce čutnout doprostřed desky.

Odhopkala i s židlí o několik desítek centimetrů dál. Několikrát se zhluboka nadechla a s frustrovaným výkřikem kopla do stolu z boku, až se převrátil.

Náraz o zem skleněná deska nezvládla. Tisíce drobných úlomků se rozletěly po místnosti, většina zazvonila o podlahu, některé se zabodly do její měkké kůže.

Posunula pánev po sedátku židle směrem dolů. Téměř cítila, jak jí obě ramena opouštějí správné místo, ale nepřestala se spouštět, dokud se kolena nedotkla země. Potom už nebylo tak těžké vláčet židli za sebou, když se po kole-

nou brodila ostrými úlomky k jednomu velkému, stále připevněnému k noze stolu. Rozřezala si kolena, holeně i obě zápěstí, ale když už měla ruce celé kluzké krví, konečně povolila i plastová páska, která ji poutala k židli.

Její křik, ať už frustrovaný, nebo bolestný, ani zvuk rozbíjeného skla nikoho nepřilákal. Buďto byla cela zvukotěsná, nebo – a tahle možnost ji děsila daleko víc – tam byli všichni na podobné zvuky zvyklí.

Poháněná adrenalinem téměř nevnímala bolest. Jen si otřela krvácející dlaně do břicha kombinézy, aby jí sklo nepodkluzovalo mezi prsty, popadla ten největší a nejostřejší střep, jaký viděla a stoupla si vedle dveří. Byly příliš masivní, než aby se skrz ně dokázala sama probourat, tak jen trpělivě vyčkávala na to, až se voják vrátí.

Hodinky si rozbila někdy během posledních událostí, ale už tam jistě stála několik hodin. Všechna krev tekoucí ze všech ran již dávno zaschla, přesto se nestačila uklidnit. Ochromující strach ji držel vzhůru.

Dveře se konečně otevřely, ten samý voják vešel se svým samolibým úsměvem, připravený ještě víc vystresovat tu malou holku.

Nebyl čas na přemýšlení, nebyl čas na lítost. Dřív, než stačil zaznamenat střepy a prázdnou židli, mu Vanda vši silou zabodla ostrý střep do krku.

Možná, že byl ještě naživu, když mu svlékala uniformu, nezkoumala to. Jen ho natočila tak, aby silný proud krve z jeho krku neposkvřnil oblečení, které se mu chystala ukrást.

Nechala ho tam ležet ve spodním prádle a kaluži krve, navlékla si jeho uniformu přes tu svou a dlouhé vlasy nacpala pod vojenskou čepici. V pravé kapse našla čip, zřejmě sloužící jako klíč ke všem celám. Do levé kapsy strčila zakrvácený střep, jedinou zbraň, kterou měla, a vyrazila ze dveří.

Kolemjoucí vojáci na chodbách zřejmě neviděli rozdíl mezi ní a tím, který do cely vešel. Nedívali se na tvář, jen na uniformu a viděli důstojníka na inspekci. Skláněli hlavy a uhýbali jí z cesty, což bylo přesně to, co potřebovala.

V první cele, do které vešla, hned té sousední, našla postarší ženu. Nevypadala raněně, zřejmě na ni také zkoušeli pouze psychický nátlak. Vanda se zarazila ve dveřích, zvažovala, že by tu nebohou ženu pustila na svobodu. Ale nakonec v ní musela zvítězit sobeckost, vždyť ta žena by se sama ven nedostala, jen by přitáhla pozornost a neunikl by nikdo. Navíc nemohla vědět, zda byla skutečně nevinná.

Do každé další cely jen letmo nakoukla, nechtěla si zapamatovat tváře těch zubožených lidí, kterým nepomohla. Také se upřímně trochu bála, aby jí některý neprovedl to, co ona vojákovi.

Domogoj je objevila ve dvanácté cele, do které nakoukla. Málem ho nepoznala a šla dál. Nebyl při vědomí, z hlavy spadlé na prsa mu odkapávala krev. Na rozdíl od ní neměl ani židli, ani stůl, byl připoutaný přímo ke stěně masivními okovy. V duchu poděkovala vlastní úzkosti, že ji podcenili a nepřipoutali taky tak. To by v té příšerné době shnili navzdly.

„Domogoji.“ Zkusila mu lehce zatřást rameny, ale neprobral se. Tvář měl plnou podlitin, krev mu kapala i z koutku úst. Skutečně ho nešetřili.

Ale v tu chvíli neměla čas zjišťovat, co přesně mu provedli, jen přiložila předloktí na to jeho, visící za okovy a otočila. Až v tu chvíli, kdy je to táhlo napříč časoprostorem, si uvědomila stejnou chybu, jakou udělal předtím Baw. V jakém byli asi patře a jak stará mohla ta budova být?

Svalili se na podlahu řadové kanceláře. „Díkybohu. To mohlo bejt hodně špatný.“ Z vděčného špitání ji vyrušil výkřik místní kancelářské křisy.

„Co jste zač? Kde jste se tu vzali?“ Vyděšeně vyhlížející chlapec v nudně šedé košili se skrčil za svým stolem, jako kdyby mu přistál v kanceláři párek lidožroutů.

„Přicestovali jsme. Můj kamarád potřebuje pomoc, můžeš místo toho srabáckýho schovávání zavolat doktora?“ Zarazila se, když jí došlo, že byla až příliš hrubá. „Prosím.“

Vyděšený chlapec nevylezl zpoza stolu, jen se opatrně natáhl pro svou obrazovku a něco do ní zamumlal. Upřímně doufala, že volal doktora a ne ochranku.

O chvíli později se dovnitř vřítela žena s lékařskou taškou, doufání byla vyslyšena. Narozdíl od chlapce se nebála, ihned si klekla a profesionálně se pustila do měření Domogojových životních funkcí.

„Co se mu přesně stalo?“

„Nemám ponětí,“ kníkla se slzami na krajíčku. Předtím se bála, ale nedovolila si skutečně panikařit. Všechno se na ni nahrnulo až v tuhle chvíli.

Lékařka vytáhla z brašny zařízení podobné čtečce čárových kódů a přejela s ním nad celým Domogojovým tělem. Pak konečně napjatý výraz z její tváře zmizel.

„Vypadá to, že ho někdo dost surově zmlátil. Chybí mu zub a nejspíš má i lehký otřes mozku, ale nic smrtelného. Celé tělo ho bude bolet jako čert, vždyť je téměř modrý, ale bude v pořádku.“

„Děkuju.“ Na nic delšího se nezmohla, i přes velkou úlevu, která se jí právě rozlila tělem, pořád ještě dost panikařila. Skutečně se bála, že už by se probrat nemusel.

„Ale opravdu by mě zajímalo, kdo mu to tady mohl udělat,“ zapřemýšlela lékařka. Sjela po-

hledem z Vandy na nezuživého chlapce a oba je jako možné viníky ihned zavrhl. „Nebo, pokud se mu to nestalo tady, tak jak a proč jste ho sem dostala. Hm?“

Neměla chuť na vysvětlování, tak si vyhrnula rukáv a ukázala předloktí se stále viditelnou tečkou po vpichu. Silně pochybovala, že by lékařka mohla pochopit, to gesto ovšem působilo, jako kdyby měla.

„Kde to jsme?“ zeptala se slabým hlasem a doufala, že nedostane víc otázek, než odpovědí.

„V budově dopravního inspektorátu. Nemám prohlédnout i tebe, zlatičko? Vypadáš dezorientovaně.“

„Ne, já jsem v pohodě, mě nikdo nemlátil. Na mě jenom zíral.“ Hlas jí lehce přeskakoval, v tu chvíli musela působit lehce vyšinutě. Snažila se zklidnit všechny své panické tiky, ale příliš se jí to nedařilo. „Mohla bych si zavolat, prosím?“

Netušila, kam se vrátili ostatní, jestli se stejně jako napoprvé přenesli zpět na místo laboratoře, rozhodně už ale museli být v současnosti. Upřímně doufala, že byli všichni v pořádku. Teď ale musela vymyslet, jak se s nimi zkontaktovat.

Chlapec jí zpoza stolu podal obrazovku. Neměla na nikoho kontakt, na to byla v sekci příliš krátce. Musela tipovat a doufat.

„Volat,“ zavelela. „Doktor Baw, laboratoř pro cestování časem vpřed.“ Netušila, zda byl Baw skutečně doktor, ani jestli bylo Baw jeho křestní jméno, nebo příjmení. Dokonce nevěděla ani, jak moc byl jejich program tajný.

„Je mi líto. Neumím najít,“ odpověděla jí obrazovka dle očekávání neosobním ženským hlasem.

„Volat. Yan Povar,“ zkusila znovu. Alespoň, že tentokrát znala celé jméno.

„Mám v registru dva Yan Povar. Upřesni.“

„Cestovatel časem,“ vyjekla na obrazovku hystericky. S technikou si skutečně nerozuměla. Milovala papír a občas měla pocit, že technika to ví.

„Spojuji,“ ozvalo se přesně to sladké slovo, které chtěla slyšet.

„Povar, co si přejete?“ zazněl podivně vážně znějící Yanův hlas. Rychle ztlumila hlasitost a přiložila si obrazovku k tváři.

„Yane, to jsem já, Vanda. Musíš pro nás přijet. Celý se to zvirtlo, museli jsme narychlo utéct, přistáli jsme na dopravním inspektorátu a Domogoj je v limbu.“ V životě nevychrlila takové množství slov za tak málo času, naštěstí Yan porozuměl.

„Jste na inspektorátu tady ve městě?“ zeptal se jednoduše.

„Jo, jo. Tak daleko nás naštěstí neodtáhli.“

Nastala chvíle ticha, jak se snažil zpracovat všechny ty bez kontextu nepochopitelné údaje, které na něj nahrnula.

„Dostaň Domíka před budovu, za chvíli jsem tam.“

Pípnutí ukončilo hovor. Když se natáhla s obrazovkou přes stůl, aby ji vrátila chlapci, zjistila, že na ni oba lidé užasle zírají.

„Cestovatelé časem?“ položila doktorka otázku s již jasnou odpovědí. Obočí jí přitom vyletělo vzhůru jako balónek s héliem.

Jen rychle přikývla. „Pomůžete mi s ním dolů?“

Pověsily bezvládného Domogoje mezi sebe, jako kdyby táhly opilého kamaráda z párty domů a společnými silami ho dopravily k výtahu.

S vytřeštěnými očima si všimla, že stáli až v patnáctém, nejvyšším patře. „Ani nevíte, jak jsem ráda, že tenhle dům stojí.“ Bylo by smutné, kdyby s takovou námahou utekla z budoucnosti, aby se pak ocitla patnáct pater nad zemí. Už jen z představy pádu z takové výšky se jí udělalo nevolno.

Před budovou čekali jen pár minut, než Yan přifrčel v autě ještě staromódnějším, než byl jeho byt. V podstatě jen čelní sklo, dvě sedačky a korba přidělané na motor, z jehož výfukových plynů se dusil každý v širokém okolí.

„Rád vás vidím vcelku, děcka. Nevěřili byste, co mi ostatní vyprávěli, i když jak na vás tak koukam, to vaše bude asi taky stát za to. Ale to je teď asi jedno, pojď kotě, pomoz mi ho nalozit.“

Domogoje převrhli na korbu. Mohlo se to zdát necitlivé, ale v tu chvíli to pro něj bylo asi lepší, než kdyby ho skládali na sedačku. „Proto jsem to auto koupil. Odvezeš cokoliv kamkoliv. Praktický.“

„Promiňte, ale... Mohla bych se zeptat, o co tady vůbec jde?“

Yan se světáckým výrazem položil zvědavé lékařce ruku na rameno. „Obávám se, že na to se budu teprve sám ptát.“ Přátelsky ji do toho ramene plácl, jako kdyby byli staří známí a s prostým „Díky“ vlezl do auta.

„Vandol!“ zavolal na ni jako na psa. Zdráhala se nechat Domogoje na korbě samotného bez jakéhokoli jištění, ale neměla dost síly na odpor. Tak jen zamávala čím dál zmatenější doktorce a nasedla.

„Tak co se vám to stalo?“ Náhle podivně zvažněl, vůbec se jí to nelíbilo. Jeho neutuchající optimismus byl uklidňující, vážné já naopak děsivé.

„Zuří tam válka, celý město je v troskách. Potkali jsem pár amíků a oni si usmysleli, že jsme ruský špioni. Domogoje takhle zřídili při výslechu.“

Moudře pokýval hlavou. Jednou rukou pustil volant a odhrnul krví nasáklý rukáv z pořezaného zápěstí. „Tebe taky vyslychali?“

„Ne, já rozkopla stůl.“

Znovu jen přikývl, jako by mu snad její zmatené řeči mohly dávat smysl. „Něco bližšího o té válce jste náhodou nezjistili?“

„Kromě těch, co nás sebrali, jsme nepotkali živou duši a oni nebyli zrovna sdílný. Ale tak nějak předpokládám, že definitivně bouchly americko-ruské vztahy.“

„Je mi líto, že jsem vás tam poslal. Říkal jsem si, že čím dál, tím větší nebezpečí hrozí. Proto jsem vás, nezkušený studentíky, poslal o nejnižší ze všech. A ve skutečnosti jste vyžrali to nejhorší.“

Několik ulic projel mlčky. „Ostatní už neviděli nic. Jen trosky dávné civilizace pomalu zarůstající mechem. Prolézali to tam týdny, ale za dvě stě let už z lidstva nezbyde vůbec nic. Bylo nám jasné, že se muselo stát něco hrozného. Doufal jsem, že jste neskončili přímo v tom, ale byli jste jediný, kdo se nevrátil do laboratoře. Než jsi mi zavolala, upřímně jsem si myslel, že jste se nevrátili vůbec.“

Zpracovávala jeho slova s otevřenými ústy. *Neviděli nic.* Nic. Slovo tak prázdné a tak děsivé. Jak by vůbec mohlo lidstvo dopustit své úplné zničení? Copak byli lidé až tak hloupí?

„Musíme se tam vrátit a zjistit, proč to začalo. Pak se nám to možná povede odvrátit!“

„Ty rozhodně nikam nepůjdeš, děvenko, podívej se na svoje ruce. Byla ode mě blbost přijmout na tuhle práci studenty bez praxe, ne, v žádném případě už vás znova neohrozím. Půjdou Myra, Oměj, Cindy a Kaira. Mají větší předpoklady tam neumřít.“

Právě v tu chvíli zastavil před budovou Projdu. Nenechal ji protestovat, ani sám nic nedodal, prostě jen vystoupil a vydal se domů. Fakt, že na korbě ležel člověk, se mu zcela zjevně vykouřil z paměti.

Nechtěla ho volat zpět, vypadal rozrušeně, tak si prostě přehodila Domogoje přes rameno. V tu chvíli děkovala jeho genům za malou výšku i váhu, kterou mu nadělily. I přes to dost hlasitě supěla, když se s ním na zádech vydala skrz vstupní halu.

Až ve výtahu si uvědomila další chybu jejího plánu. Dosud neznala číslo patra, ve kterém bydleli. Cesta po schodech nepřipadala v úvahu, tak se uchýlila ke zdržení dopravy v celém domě tím nejhorším způsobem. Zkrátka mačkala tlačítka jedno po druhém, aby si mohla prohlédnout všechna patra a najít to správné.

Prvních deset pater nebyly ani byty, jen laboratoře podobné té Bawově. Od jedenáctky už sice viděla za otevíracími se výtahovými dveřmi ubikace, ty byly ale příliš strohé a málo staromódní, než aby mohly být bytem, který hledala.

Když konečně spatřila tu správnou červeno-fialově vymalovanou chodbu v patře dvacet

sedm, děkovala sama sobě, že přeci jen nezvolila cestu po schodech.

„Ty máš ale ránu, holka,“ uvítal ji hned ve dveřích milý Omějův hlas.

„Díky. Vždycky, když chci vypadat stylově, bodnu někoho do krku a ztopim mu šaty. Nic ti totiž nedodá takovej šmrnc, než fleky od cizí krve. Ale mohl bys mi teď místo tý módní policie pomoci s Domogojem? I když je vyžle, moc dlouho už ho neunesu.“

Vysoký voják vůbec netušil, jak velká část jejího sarkastického výlevu byla pravdivá. Prostě jen přijal její pokus o humor jako důkaz, že byla v pořádku. Bezládný náklad přesto převzal.

„Tak co se teď bude dít?“ zeptala se tichým hlasem ode dveří do obýváku.

„Oni čtyři jdou na hrdinskou výpravu zjistit, kdy a kde se podělá svět, abychom ho mohli zachránit. My budeme sedět na zadku a čekat, až se vrátí.“

„Ale co zákon? Nesmíme narušovat časovou linii,“ poznamenala Cindy.

„Ten se vztahuje na minulost. Když změníš co bylo, změníš i to, co je, proto ten zákon vydali. Ale když změníš to, co bude, tady nám nic nehrozí,“ zavrčel právě přicházející Oměj se skvrnou od Domogojovy krve na prsou.

Nastala chvíle dusivého ticha, všichni se jen hloubali ve vlastních myšlenkách. „Má pravdu,“ rozsekl diskusi Yan. „Už jsem mluvil s Bawem, nastavil vám čipy na skok o devadesát pět let. Asi se budete muset párkrát vrátit, než trefíte tu správnou chvíli, ale to nevadí. Ani se nemusíte vracet do laboratoře, prostě skočte, hledejte, měňte. Každá budoucnost je lepší než ta, která nás čeká teď.“

„Ne!“ vyjekla nejspíš až moc nahlas, když začali přikládat předloktí k sobě. „Copak jste se pomátli? Vždyť jsme sedmadvacet pater nad zemí, rozpláclí byste se jako syrový vajíčka!“ Tak hloupý detail by je všechny málem stál život, ale jich jako by se to nedotklo. Jen sborově pokrčili rameny a odešli z bytu.

„Ty si jdi sednout k Domíkovi, Vando. Určitě tě bude chtít vidět, až se probere.“

Šla. Prostě jen sedět v obýváku a tupě zírat do modrozlatých stěn by stejně nedokázala. I když věděla, že svět bude zničen až mnoho let po její smrti, viděla to na vlastní oči. Teď už se jí to osobně týkalo, ačkoli si moc přála, aby ne.

„Tak už vstávej, ty líná kůže.“

Do té chvíle bezládný Domogoj náhle otevřel oči. „Kdo je u tebe líná kůže?“ bránil se podrážděným hlasem.

„Ty přece! Probral jsi se už ve výtahu, poznanla jsem to. Kdybys nebyl líněj, nenechal by ses odtáhnout až do postele.“

„Vidíš, jak mě zřídili? Navíc jsem si myslel, že mě někam nesou ty vojáci, v životě by mě

nenapadlo, že mě zvedneš!“ Až v tu chvíli si uvědomil, že leží ve vlastní posteli v přítomném čase. „Jak jsme se odtamtud dostali?“

„Máš štěstí, že jsem tak slabá. Řekli si, že jim nestojí za to plýtvat energií na moje zmlácení, prostě mě jenom vystresovali a čekali, až se zlomím. A taky mi dali do cely skleněný stůl, kdovíproč. Takže jsem na rozdíl od tebe byla schopná se osvobodit a odejít po svých.“

Během jejího vyprávění se Domogoj s hlasitým supěním zvedl do sedu. „Jsi úžasná.“

„Že jo. A taky ti to hodlám předhazovat až do konce života, jen se těš.“ Zahihňala se, i když to myslela smrtelně vážně a nabídla kamarádovi objetí. Skutečně byl vděčná, že nezemřel. Možná i trochu hrdá, že ho zachránila.

„Vando! Musíme do laboratoře, pojd!“ ozval se za dveřmi Yanův vystresovaný hlas.

„Jdeš taky?“ otočila se k Domogojovi s otázkou, ale ještě, než stačila ta dvě slova doříct, už stál na nohou.

Když konečně dorazili do laboratoře, našli tam pět lidí s tváří zvrásněnou smutkem.

„Museli jsme se dvakrát vrátit,“ začala Kaira se sklopenou hlavou. „Nakonec jsme našli správný rok. Válka začala, hrozný zmatek, střelba, několikrát nás málem zabili. Lidi s námi nechtěli mluvit, ale podařilo se nám najít zbytky úřadu. Prohledali jsme všechny staré záznamy a... Víme, proč to vznikne.“ Hrubost a kapitulace v jejím hlase vzbuzovaly strach ještě předtím, než se dostala k jádru věci.

„Kvůli nám.“

Nastala dramatická pauza, jak se snažili srovnat s jejími slovy. Způsobili apokalypsu. Způsobí apokalypsu. Ale jako kdyby už se stalo.

„Armáda zabaví projekt a bude na něm pracovat sama,“ navázala Myra, když už se Kaira neměla ke slovu. „Za pár desetiletí přijdou na to, jako nacpat celý přístroj do jednoho člověka a pak to začnou zneužívat. Informace prosákne ven, Amerika, Rusko i Čína budou chtít naši technologii pro sebe a Evropa jim poslouží jako bitevní pole. A vzhledem k tomu, že na sebe navzájem hromadili zbraně celá století, to má jen jeden možný konec.“

„Takže musíme zničit projekt,“ přišel Domogoj s další ze svých klasických poznámek. „Smažeme plány, vydloubeme si z rukou ty čipy a nic z toho se nestane, ne?“ Požíval se na Bawa s nadějí v očích, jen aby ji vědcův výraz mohl ihned zadupat.

„Všechny stopy projektu ze sítě už jsem samozřejmě smazal, ale už je mohli číst, můžou se po vás shánět, aby zjistili, kolik na nich bylo pravdy. A vám se čipy odstranit nedají, už srostly s nervovou sítí.“

„To nám jako uřežete ruce?“ rozčilil se vysílený Domogoj spravedlivým zmatením.

Baw spolu se čtyřmi průzkumníky po své levice sklonil hlavu v lítostivém gestu. Oni zřejmě věděli, co se chystal říct. „Ani to by nepomohlo, ve vašich tělech by zůstaly stopy, které by jakýkoli lékař bez problémů našel. Pokud chceme zachránit lidstvo, musíme odstranit *všechny* stopy, že můj projekt kdy existoval.“

Všichni najednou ztěžka polkli.

„V archivu Projdu jsou taky záznamy o tom, že tam bydlíme a proč,“ promluvil poprvé za dobu, co ho znali, Enlai.

„Nebudou,“ hlesl Yan. „Takhle jsem to pro vás vážně nechtěl, děcka, mám vás rád, ale jestli si mám vybrat mezi váma a lidstvem, zvolím lidstvo.“ Popošel pár kroků směrem od nich, snad se bál, že by ho praštili, možná potřeboval

Josef Nazorej – Zavátá zem

„Základno, tady Tvrdohlavec, potvrďte příjem.“

„Tvrdohlavče tady základna, slyším vás čistě a jasně.“

„Já, Vazoun a Štístko žádáme o povolení pro vstup do zóny Východní brány.“

„Mám vás, povolení uděleno. Pokračujte k bráně.“

Pět metrů vysoká postava mechanického robota se pomalu vynořuje z kotoučů mlhy a prachu, poháněných poryvy ostrého větru. Šedivá kamufláž je místy očouzená výbuchy a pancíř nese různé stopy zásahů. Od důlků po kulkách až po pláty roztržené brutální silou. Zbraně odpovídající svou velikostí vypadají opravdu hrozivě. Do skučení větru se přimísí zvuky pracující hydrauliky a vysoký tón turbíny pohonu. Obranné věže umístěné vysoko na betonové stěně plynule sledují pohyb Titánů. Jeden za druhým přicházejí k otevírající se bráně a pomalým krokem mizí uvnitř betonového komplexu. Klesajícím korytem sestoupí do podzemí. Znovu procházejí vraty, která za nimi zapadnou a ztlumí veškeré zvuky zvenčí. Každý si stoupne do žlutého kruhu namalovaného na zemi. Dekontaminační jednotky se spustí ze stropu a dají se do práce. Z obvodu kruhu stříkají trysky hned kapalinu, hned oblaka očištných plynů, takže každý Titán na chvíli zmizí z dohledu. Po dokončení dekontaminace se žlutá barva kruhu změní na modrou. Ozve se krátká siréna a rozblíkájí se majáky, které zbarví místnost do oranžova. Výtahy s Titány zamíří dolů do dílen.

Přivítá je hlahol mechaniků obklopujících jednotlivé rámy, do kterých se Titáni zavěsí po dobu oprav. Mechanici tleskají a vykřikují své postřehy, „No ty krávo, ten vypadá!“

„Díky Bohu, vrátili se všichni tři,“ „Sleduj tu díru pod prsním pancířem...“

jen prostor. „Měli jste být hrdinové. A taky budete, jenom se to nikdo nedozví.“

Tak takhle skončí. Nejspíš by měla být vystrašená, ale paradoxně se právě v tu chvíli poprvé ve svém životě nebála. Celý svět směřoval ke smrti, jediné existující jistotě. Koneckonců, existovaly i horší, bolestivější a bezúčelnější způsoby, jak zemřít.

„Nemůžu uvěřit, že umřu jenom proto, že můj nejlepší kamarád je kluk.“ Až po chvíli si uvědomila, že to řekla nahlas. „No jo, Yane, převezli jsme tě. Nikdy jsme spolu nechodili a teď kvůli tomu oba umřeme. Tak dělejte, střelte nás mezi oči!“

Snad lehce odlehčila tu tíživou atmosféru, když Yan vytáhl zbraň.

Nikdo neutíkal, jen si navzájem stiskli dlaně a čekali na poslední nádech.

„Hej, vy tam,“ popichuje zrzek partu patřící k Tvrdohlavcovi, „čeká vás pár přesčasů,“ a ukazuje na jejich Titána, který je viditelně nejvíc poškozený. I přes obecné veselí je cítit stoupající nervozitu. Každý má vsazenou nějakou částku. Někdo malou, někomu jde o všechno.

Titáni zamíří každý ke svému rámu, kde jsou zachyceni zádržným mechanismem. Kabiny jdou nahoru a je vidět piloty v šedivých kombinézách. Jsou zpocení a je na nich patrné krajní vyčerpání. Mechanici je obklopí jako hejno much a pomáhají manipulovat s ovladači a vypínají zbylé systémy. Odpoutávají piloty a vytahují je ven z kabiny. Zvuky turbín utichají a ventilace vyhání všudypřítomný zápach spáleného plynu.

„Přimaluj mi tam dva kousky,“ řekne Tvrdohlavec svému šéfmechanikovi a pohodí bradou směrem k pancéřovému plátu na levém rameni, kde je už dvacet tři krátkých tlustých čárek. Vyčerpaný Vazoun se usmívá a beze slova ukáže svému šéfmechanikovi jeden zdvižený prst. Ten kývne a přehodí si jeho ruku okolo krku. Je spokojený, jedenáctá čárka znamená pěkně kulaťoučkou sumičku.

Štístko jen zavrtí hlavou, „Myslím, že jsem jednoho pocuchal. Uvidíme, co bude na záznamu.“

„Paráda Štístko, hlavně že ses vrátil.“ Mechanici vedou piloty na ošetřovnu. Tam je prohlédne doktor a potom půjdou na povinné vyhodnocení mise.

Přituknou si a každý do sebe obrátí kdoví kolikátou sklenicí vodky. „Záření je svinstvo, nalej další,“ řekne pletoucím se jazykem Vazoun. Štístko rozleje vodku bohatě do sklenic i po stole. Sedí v baru pro důstojníky a zapíjejí přežitou akci. „Nalej i mně,“ řekne Tvrdohlavec, který si přisedne k jejich stolu. „Na první fakt

vostrou akci, kerou mám za sebou," zvedne Štístko ruku. „A na Tvrdohlavce, díky kterému si to dokonce přežil," připojí se Vazoun. „Mám zprávu z dílen," ukáže Tvrdohlavec sklenicí na Štístka, „mechanici ti našli nevybuchej termické granát, zasekej mezi plynovou nádrží a bombou se stlačeným vzduchem." Štístko nasadí soustředěný výraz a opilý mozgek zpracovává přijatou informaci. Pak pokrčí rameny a pokusí se vypít sklenici. Trefí se do koutku úst a většinu vyleje na sebe. „No ty krávo, už si mohl litat kolem jako prach a pár kousků bordelů. Víc by po tobě nezbylo." Pleskne ho už notně opilý Vazoun obrovskou dlaní do zad. Štístko padne obličejem na stůl a vytuhne. „Vydří sice úplný hovno," zaostříje Vazoun na Tvrdohlavce, „ale má fakt kurevskou kliku." „Je to prostě Štístko," odtuší klidně Tvrdohlavec, který neřeší, jak moc se nadřel, aby se z hlídky dnes odpoledne vrátili všichni tři. Natáhne ruku a zkontroluje mu tep na krkavici. „Dej na něj majzla, já jdu spát." „Rozkaz šéfe," přiloží Vazoun dva prsty ke spánku.

Ve dvě hodiny ráno, položí službu konající voják ruku na Tvrdohlavcovu rameno, „Vstávejte pane poručíku, chtějí vás na operačním." Tvrdohlavec otevře oči, zabručí a mávne rukou. Za deset minut vstupuje do operační místnosti. Musí se díť něco výjimečného. Je tu dokonce velitel základny se samotným prezidentem. „Pane prezidente, pane," pozdraví oba úklonem hlavy. „Potřebuji vás tam venku," spustí bez úvodu velitel, „je něco, co vám brání vykonat náročnou misi? Teď hned?" „Ne pane, jsem ok." „Výborně, poslouchejte tedy prosím pozorně: Díky přítomnosti pana prezidenta na naší základně, vyvíjí nepřítel zvýšenou aktivitu. Včera odpoledne jste při bojovém průzkumu zničili čtyři Titány pod Východní bránou. Tento úspěch je potřeba neprodleně využít. Nepřítel není schopen doplňovat jednotky tak rychle. Domníváme se, že je možné, abyste proklouzl obklíčením a splnil velmi delikátní úkol v prostoru Městského kráteru. Tak daleko od našich základen vás nebude nikdo očekávat. Vaše šance je v rychlosti a šikovnosti s jakou to provedete. Půjdete sám. Tedy, jen jeden Titán ale dva pasažéři. Bezpečnostní modul se záchranným člunem a padákem je odstraněn zpoza vaší sedačky a je tam nainstalována druhá nouzová sedačka. Váhové rozložení je zhruba stejné. Je bezpodmínečně NUTNÉ, abyste svého pasažéra dopravil k Městskému kráteru do čtyřiceti osmi hodin. Dotazy?" Tvrdohlavec si dává na čas a přemýšlí. Už spolu provedli spoustu takových misí. Před očima se mu skládá obraz následující akce. Nakonec položí pouze jeden dotaz: „Kdo bude můj pasažér?" „Já," poprvé promluví prezident.

„Váš Titán je připraven. Zbraně a zbroj ve verzi A2b. Ve dvacítce na pravé ruce máte desetkrát Wolfram. Je náš poslední. Rotační šestihlavňová padesátka na levačce je napáskovaná jako průbojná, zápalná se stopovkou, výbušná. Granátomet 40 mm je za pravým ramenem. Ve výmetných pouzdrech minovačů na každé ruce se střídá protipěchotní s protitankovou. Dvě řízené střely za levým ramenem. Dron. Aktivní ochrana ve třech sadách. Přídavná nádrž ve verzi – Nesená. Je v pravé ruce pro případné okamžité odhození..." Zbrojíř s Tvrdohlavcem obchází Titána a ukazuje jednotlivé položky. Zároveň odškrťává ze seznamu, který mu potom Tvrdohlavec podepíše. Znovu pomalu a pozorně obchází ocelovou obludu, která se nad ním tyčí do výše pěti metrů. Obrovské nohy s třemi klouby, velké jako dospělý člověk, přechází do zavalitého těla, na kterém je posazená hermetická kabina. Mocné rámování je proloženo modravým neprůstřelným sklem. Nad ní ční po stranách mohutná ramena, v kterých jsou ukotveny dvě respekt budící pracky. Po levé noze vyšplhá nahoru ke kabině, kde mechanici už usadili a připoutali jeho spolucestujícího. Přehodí nohu přes okraj a vklouzne do sedačky. Pohledem přejíždí zleva doprava. Rádio, turbína hlavního pohonu, pneumatika pohonu zbraňových systémů, hydraulika umožňující pohyb, elektřina pohánějící počítač, světla a topení, radary, Geigerův čítač, dosimetr, ovladače, obrazovky, budíky a páky. To vše bude potřebovat k rozpohybování a ovládnutí těch asi pěti tun prázdného a sedmi a půl tuny vážícího plně naloženého monstra.

„Aby mezi námi bylo jasno, pane prezidente," začne Tvrdohlavec řeč, kterou musí říct. „Říkejte mi prostě Donalde," přeruší ho prezident, s očima upřenýma do zpětného zrcátka, ve kterém Tvrdohlavec studuje jeho tvář. Sedí připoutáni ve svých sedadlech, kabina je uzavřena a Titán plně oživen. „Dobře Donalde," odtuší Tvrdohlavec. „Mise, kterou se pokusíme provést je velmi nebezpečná. Předpokládám, že mi nemůžete říct něco bližšího? Něco, co nám pomůže?" „Předpokládáte správně. Mohu vám jen říct, že úspěšné zakončení téhle mise může zvrátit průběh celé války." „Pane jo," zvedne Tvrdohlavec obočí, „Městské krátery. Bohem zapomenutá díra. Proč je tak důležité se tam dostat?" „To je tajné," usměje se Donald, ale jeho oči se zúží. Tvrdohlavec změní téma. „Nevíme přesně, čemu budeme čelit. Je bezpodmínečně nutné, abyste mne poslouchal na slovo. Když řeknu mlčte, budete mlčet. Když řeknu vyskočte z Titána a upalujte pryč..." „To je samozřejmé, že během cesty jsem pod vašim velením. Vždyť jsem si vás na tuto misi sám vybral," skočí mu Donald do řeči a zase se široce usmívá. Tvrdohlavec jen pokrčí rameny. „Ok,

umíte si nasadit masku?“ „Myslím, že to zvládnou,“ zazní zezadu odpověď. „Umíte zacházet s ručními zbraněmi?“ „Jen se svým mazlíkem,“ plácne se prezident přes pouzdro s pistolí. „Vzal jste si prášky proti nevolnosti?“ Prezident polkne, kývne a jeho úsměv se rozpustí jako ranní mlha.

Prší tak, že není vidět ani na konec Titánovy paže. Tvrdohlavec postupuje vpřed díky směsici odhodlání, znalosti místní krajiny a neupřesněnému „pocitu“, kterým se řídí. Proudý vody kličkují po vodu odpuzujícím skle a odrážejí slabé mihotání zaměřovače a systémů navigace, které si Tvrdohlavec nechává promítat na skla kabiny. Je sice možné použít rozšířenou realitu v helmě ale tenhle pilot je stará škola. Už prošli předpokládaným obklíčením a nacházejí se na čistě nepřátelském území. Třikrát se jim podařilo včas zmizet před nepřátelskou hlídkou. Teď je třeba překonat bývalou hranici. Tvrdohlavec rozeznává brod, ke kterému mířil, jen podle bílé pěny na valících se vodách. Vystřelí přes vodu kotvu z trojkotví na hrudi Titána. Vyjde to napoprvé. Lanko se se zurčením napne a poskytuje žádoucí tah. Titán vejde do divoké řeky. Proud jím smýká a naplavené balvany ztěžují postup. K takovým kouskům je potřeba neobvyklá kontrola a jistota, dodaná tisíci a tisíci hodinami strávenými v kabině.

Jdou už více než deset hodin. Tvrdohlavec, který řídí Titána zpola sedíc a zpola visíc v popruzích je k smrti unaven. Je potřeba najít suché místo pro vykonání potřeby a protáhnutí kostí. Tvrdohlavec vede Titána podél skalní stěny nalevo. Ví, že brzy narazí na skupinu stromů, za kterými je jeskyně, kam se Titán vejde. „Znáte to tady,“ podotkne prezident. Přeruší tím několika hodinové mlčení. „Ano. Tenhle brod byl dříve naším hraničním pásmem.“ odpoví Tvrdohlavec, „Tady jsem se učil ovládat svého prvního Titána.“ Našel, co hledal. Otočí se směrem ven, lehce se pokrčí a pěti kroky nacouvá do temné nicoty. Proudý deště ustanou a nastalé ticho trhá ušní bubínky. Jen tak si ťukne radarem a prohlédne jeskyni infrahledem a termovizí. Zapne dozimetr a zkontroluje údaje. Jediný život tu představují oni. Tvrdohlavec nasadí masku a kývne na prezidenta. Ten po krátkém zápase nasadí masku také. Zasyčí otevíraná kabina a Tvrdohlavec značně toporně sestoupí na povrch. Na zemi jsou stále rozhozené spacáky, uspořádané do kruhu okolo dávno vyhaslého ohniště. U stěny hrubě tesané police a vzadu královna kadibudka. Všude se povaluje binec, svědčící o překotném opuštění jeskyně bývalými nájemníky. „Tady se dáme dohromady. Najíme se, vyserem, vyspíme a budeme pokračovat.“ „Zajisté,“ pokrčí nos Donald.

Počasí se moc nezlepšuje. Déšť sice ustává, ale poryvy větru kývají Titánem jako by to byla

loutka. Přídavnou nádrž zanechali v jeskyni a stroj je díky tomu mnohem lépe ovladatelný. Neustávající nárazy větrem hnaných větví, kamenů a jiných materiálů, buší do trupu. Tvrdohlavec jde obezřetně volným krokem a zrovna studuje čerstvě aktualizovanou mapu, když velmi blízko kabiny švihne z pravé strany dávka světelných střel, které se rozprsknou po krajině před nimi. Zároveň se spustí alarm detekující nepřátelské aktivní radary a začne pískat detektor zaměření. Reakce veterána mnoha bitev je rychlejší než jeho myšlenka. Pohled do zpětného zrcátka odhalí tři rychle se přibližující nepřátelské Titány, zhruba dvě stě padesát metrů daleko. Dva se roztahují do stran ve zřejmém úmyslu zabránit mu v manévrování a prostřední pálí ze všech zbraní. Ode všech stoupá černý dým, jak ženou své diesellové agregáty na plný výkon. Tvrdohlavec instinktivně odpálí veškeré zadýmovací nálože mířící do všech stran. Hned za nimi následují klamné cíle a spolu s nimi se do vzduchu rozptýlí mrak aluminiových pásek, rušících radarové zaměřování. V ostrém větru je to ochrana na pouhých několik vteřin, ale jemu to stačí. S levou prackou opřenou o zem točí utáženou levou zatačku o devadesát stupňů a pak rozkýve Titána ve snaze zrychlit na maximum. Zvedne pravačku a temné BUCH oznámí, že z minovače vystřelila řada min, které do vzdálenosti sto padesáti metrů rozprostrou svou síť. BUCH, minovač z levačky odvede svou práci. Rychlost už je na maximálních sedmdesáti kilometrech za hodinu. Tohle je rozdíl mezi nováčkem a veteránem. Přizpůsobil si bojiště a ze snadné kořisti se stal lovcem. Místo, kde byl ještě před malou chvílí, je v jednom ohni. Překvapení nepřátelé, kteří ho ztratili z dohledu, panikaří a pokrývají předpokládanou pozici výbuchy. Tvrdohlavec znovu ostře zabočí doleva a zaútočí na linii svých pronásledovatelů z boku. V zaměřovači, asi sto metrů daleko, rychle roste první z nich. Snadno rozeznává černobílé pruhy kamufláže, černý dým z výfuků a plameny šlehající z hlavní na prackách. Jasně vidí nahrbenou postavu v kabině, sledující dění před sebou přes zaměřovač. Tvrdohlavec zahájí palbu z rotační stabilizované padesátky na levé pracce. Proud svítících střel se zahryzne do země před Titánem a zvíří vysoké sloupy zeminy. Lehká oprava a střely začnou dopadat přes nohu zaměřeného nepřítele nahoru směrem k trupu. Příval výbuchů trhá všechno, co mu stojí v cestě a stoupá ke kabině. Různé kryty, hadice, kusy plechů a trosek se rozstříkují na všechny strany. Nepřátelský pilot pochopí nebezpečí a podívá se Tvrdohlavcovi rovnou do očí. Ten už má zaměřenou i dvacítku na pravé pracce a začne tvrdit muziku. Kryt kabiny se rozstříkne a vyděšený pilot zkrří ruce před obličejem v marném gestu

obranu. Pak zmizí v kolotoči jisker, výbuchů a dýmu. Celá akce trvala pět vteřin. Tvrdohlavec proběhne okolo prudce hořícího, černě dýmajícího, hroutícího se monstra.

V kotoučích mlhy před ním se zableskne. Prásk! Prásk! Vybuchnou hned dvě miny skoro současně. Temný stín vzdálený asi tři sta metrů, padne na kolena a opře se prackou o zem. Prostřední z jeho pronásledovatelů vešel do léčky právě položeného minového pole. Odpálí jeho směrem sérii tří vysoko explozivních čtyřcíttek z granátometu umístěného na pravém rameni. Tentokrát nechal zaměřovat elektroniku. Nepřátelský Titán se nevzdává a snaží se zamířit vztyčenou volnou prackou s namontovaným rotačním kulometem. V momentě, kdy spustí palbu, dorazí porce čtyřcíttek. Prudký trojitý záblesk pod břichem zvedne gejzíry hlíny. Tvrdohlavec sleduje, jak síla explozí jakoby zpomalně nadzvedne nepřátelský stroj, přerazí pracku, na které se vzpírá a ten se následně zaryje předkem do země. Tou dobou už Tvrdohlavec prudce brzdí, posadí Titána na jedno koleno a odpaluje řízenou střelu z levého ramene. Rakeeta zmizí v oblaku prachu a kouře zakrývající místo zasaženého nepřítele. Zableskne výbuch, který se okamžitě rozšíří na obrovskou následnou detonaci. Ohnivá koule unášená prudkým větrem stoupá k nebi, následovaná kotouči černého a bílého dýmu. Trosky rotují vzduchem a dopadají všude okolo.

Tvrdohlavec si teprve teď uvědomí, že Donald sedící za ním, celou dobu souboje vykřikuje nesouvislé věty. Zřejmě nakoupil nervový šok. Nemá čas se tím zabývat. Manévruje Titánem v poklusu zleva doprava a zoufale hledá třetího protivníka. Ztratil ho! Úder může přijít odkudkoliv. Rychlý pohled na mapu bojiště, kde elektronika zaznamenala průběh bitvy ukazuje, že poslední Titán prošel věčkem položených min a pokračoval v kurzu. Pak se jeho stopa ztrácí. Rozhoduje se okamžitě a vydává za ním. Nechce ztratit iniciativu a žene stroj znovu na plný výkon. Před minovým polem zpomalí a prohlíží stopy. Chytré miny, které rozesel, se umí z určité vzdálenosti přiblížit a přisát na protivníka, zatímco jemu neublíží. Tady je mělký kráter, ze kterého se ještě kouří. A tady další. Okolo leží několik kusů plechů a pancíře. Vše je zalité duhovými koly z litrů hydraulického oleje.

Jeho pronásledovatelé nebyli zkušení piloti. Nechal se strhnout vidinou laciné kořisti a zapomněli na obezřetnost. Poslední dobou si všiml, že zatímco na jeho straně bojovali veteráni mnoha bitev, protivník jako by své zkušené piloty stáhl. V několika posledních bitvách vedl hlídku zelenáčů vždycky jen jeden, který se bil jako lev. Nevěděl, co za tím vězí a vůbec se mu

to nelíbilo. Jaký mají důvod doprávat jim ta malá vítězství, když vyhrávají válku?

Z úvah ho vytrhl obraz z infrahledu. Jasně na obrazovce viděl trhaně se pohybující stroj před sebou. Trochu zpomalil, jako by očekával léčku. Chtěl to mít rychle za sebou, aby nepříteli nedorazily posily, ale přesto se nemohl zbavit pocitu, že tu něco nesedí. Nechal dvacítku přebít na wolframové náboje. Podavač zahučel a klapnutí závěru oznámilo úspěšné provedení úkolu. Ocitl se padesát metrů za poškozeným nepřítelem. Pahýl nohy s uraženým nášlapem táhne za sebou. Jedna z pracek je utržená ze závěsu v lokti a groteskně se komíhá sem tam. Čtyřicet metrů. Zvedne dvacítku a míří přímo doprostřed masy trupu. Třicet metrů. Nepřítel se zastaví, opře se o pahýl a narovná se. Tvrdohlavcova mysl jede na plné obrátky. Není typ zabijáka, kterému vraždění způsobuje potěšení. Je na jejich území a musí jednat rychle. Je potřeba odtud co nejrychleji vypadnout. Typ mise vylučuje brání zajatců, nebo propuštění poraženého nepřítele... „Nemůžu pro tebe nic udělat, brácho,“ řekne nahlas a zmáčkne spoušť. Pět ran dvacítky probije trup stojícího Titána skrz naskrz. Hořící palivo stéká v ohnivých čůrcích po zádech stroje. Tvrdohlavec jej pomalu obchází, míříc na něj všemi zbraněmi. Stroj se nehýbe. Kryt kabiny je plný bílých skvrn, kde neprůstřelné sklo reagovalo na projektily. Zbytky ještě průhledného skla jsou ohozeny krví a cučky tkání pilota. Tvrdohlavec mizí v mlze a dýmu a v zrcátku vidí v dálce stojící postavu Titána, hořícího vysokým plamenem a slyší výbuchy nesené municí, které ho postupně roztrhají na kusy.

„Jste v pořádku?“ zeptá se Tvrdohlavec svého souputníka. „No tak, haló, je vám něco?“ Odpoví mu tiché zasténání. Sakra! Pilot v popruzích se nemůže jen tak otočit dozadu. Je třeba bezpečně zastavit a dostat se z anatomické sedačky. Přejede očima ukazatele. Kabina je stále hermetická. To znamená, že se dovnitř nedostal žádný projektil nebo střepina. Co se tam vzadu sakra stalo? Musí najít místo, kde bezpečně zastaví. Mentální a fyzická únava z prodělaného boje si vybírá svou daň. Propocenými rukama vede stroj čistě mechanicky. Do osmačtyřiceti hodinového limitu zbývá osm hodin a Městské krátery jsou necelých dvacet kilometrů daleko. Paliva zbývá sedmdesát dva procent. Munice nespoteřeboval ani polovinu. Titán je nepoškozený a šlape jako hodinky. Tahle část mise se zdá být pod kontrolou. Otázka je, co se děje vzadu s prezidentem. Občas se zezadu ozve přidušený chropot a na otázky stále neodpovídá. V zrcátku vidí hlavu bezvládně poskakující ze strany na stranu. Nelíbí se mu ani úplně bílá barva Donaldova obličejce. Přichází ke zničenému betonovému mostu. Letec-

ká puma ho rozštípla vedví. Tohle místo je stěží použitelné ale okolo je otevřená krajina a on nemá čas.

Najde nejtemnější místo a zastaví. Stoupne si zády k betonovému nosníku a z hrudi vypálí kotvu směrem nahoru. Ta se zasekne do betonu a roztáhne se. Vypálí druhou vedle a vyzkouší tah každého z lanek. Lanko vydává kmitavý zvuk, ale kotvy drží. Vytáhne Titána do asi osmi metrové výše. Ze zadního trojkotví vypálí proti zdi, která je asi metr za ním a třetím lanekem zajistí stroj proti kývání. Za chvíli se začne stmívat a šedivý stroj je už teď v šeru takřka neviditelný. Vypne všechny systémy a zbaví se popruhů. Musí otevřít kabinu, aby se vysoukal ze svého místa a otočil dozadu. Prezident leží bezvládně ve své sedačce. Nahmátne mu slabý tep a zjistí mělký dech. Baterkou na hrudi své kombinézy mu posvítí do očí. „Sakra,“ ujede mu polohlasně, když vidí nabíhající podlitiny a modřiny na Donaldově obličejí. Otevře lékárnou a píchne raněnému protišokovou injekci. Pak vezme lahvičku se čpavkem a dá mu několikrát čichnout. Prezident několikrát trhne hlavou a otevře oči. „Co se stalo?“ zmateně se rozhlíží a zamele sebou. Tvář se mu okamžitě stáhne bolestivou grimasou a chytí se za žebra. „Ukažte,“ Tvrdohlavec mu rozeprne kombinézu a zkontroluje postižené místo. „Vypadá to, že máte zlomená žebra,“ zhodnotí výsledek. „Špatně se mi dýchá a pekelně to bolí,“ hlesne se znatelnou námahou v hlase prezident, „A hrozně mě bolí krk a koleno.“ „Povolil jste si popruhy. Můžete být rád, že žijete.“ konstatuje Tvrdohlavec. Po půlhodině ošetřování se Tvrdohlavcovi povede stáhnout prezidentovi hrudník, aby zlomená žebra nepropíchla plíci. Zafixovat nafukovacím límcem pohmožděnou krční páteř a dát modré a oteklé koleno do ortézy. A jako poslední opatření – napumpovat jeho krevní oběh podpůrnými látkami. Po silných medikamentech proti bolesti se Donald uvolnil a rozpovídal: „...ten váš boj dneska, úúúú, nikdy jsem nic podobného nezažil...“

„Jsme pět kilometrů od cíle. Máme ještě dvě hodiny k dobru,“ shrne situaci Tvrdohlavec, „Je načase abyste odkryl karty, Donalde.“ Počasí se trochu umoudřilo a umožnilo vypustit dron. Noc je sice zamračená ale elektronické filtry dronu si s tím poradí. Díky ochraně shora je cesta mnohem bezpečnější. Postupují pomalu a obezřetně. Nemají kam spěchat. Prezident už nějakou dobu mlčí. Euforie způsobená medikamenty odezněla. „Vím,“ vzdychne Donald, „Bez vaší pomoci se nemohu pohybovat. Zároveň je mnoho v sázce a svou neznalostí situace byste mohl všechno nevědomky pokazit. To, co vám teď povím je přísně tajné. Musíte se mi zavázat, že zachováte naprostou mlčenlivost, a to až do konce svého života.“ „Jak to mám udě-

lat?“ podívá se Tvrdohlavec. „Zvedněte dva prsty na pravé ruce a řekněte: Přisahám své zemi a prezidentu, že zachovám naprostou mlčenlivost, a to až do konce svého života.“ Tvrdohlavec zvedne dva prsty a vysloví přísahu. „Vaši přísahu přijímám,“ odpoví prezident. „Není žádným tajemstvím, že válku už nějakou dobu prohráváme,“ začne Donald svůj výklad, „ale možná nevíte, že jsme ji začali my. To já jsem po poradě s náčelníky štábu odpálil rakety na nepřítele. Věřte mi, že to nešlo jinak. Situace byla taková, že rakety odpálili všichni globální hráči skoro současně. Naši vědci, asi před rokem, dokázali sestrojít něco jako stroj času. Nevím, jak to funguje, ale veškeré testy vypadají dobře. První zkušební cesta vedla do nedaleké budoucnosti. Náš časonaut viděl jasné vítězství našich nepřátel, které vydobyli za pomoci neuvěřitelných mašin, jakým se ta vaše nemůže rovnat,“ poplácal dlaní po stěně kabiny. „Za dvě hodiny se vytvoří v Městském kráteru silové pole, do kterého musím za každou cenu vstoupit. Bude na posledním schodu u zničeného Sousoší Míru. Musím být sám, protože silové pole je vypočteno na mou postavu. Bude použita veškerá naše energie a pravděpodobně dojde ke zničení většiny generátorů a zdrojů, takže máme jenom jeden pokus. Přemístím se v čase o mnoho let dozadu. Do předválečné doby Velké Prosperity Mohu se přemístit v čase zpět, ale nemohu se přemístit v prostoru. Rok nám trvalo najít místo a čas, kde se mohu setkat sám se sebou, změnit to, co zamýšlím a vysvětlit si, jak to dopadne, když se neposlechnu. Bude to nejdůležitější rozhovor v dějinách. Doufám, že se mi podaří se přesvědčit.“ Tvrdohlavec nic neříká a vypadá, že se soustředí na řízení. Donald ho pozoruje ve zpětném zrcátku a má plamínky v očích. Pouzdro jeho osobní zbraně je rozeprnuté.

„To ale znamená že,“ spustí náhle Tvrdohlavec, který dvě hodiny mlčel a promluvil pouze v případech, kdy to bylo nezbytně nutné, „že třeba k žádné válce nedojde. Že, že svět zůstane nezničený..., že..., že Líza a děti...,“ oči se mu lesknou jako šilenci. Točí se mu hlava, jak se snaží zvládnout příval myšlenek a vyslovit ty nejdůležitější. City, které před lety pohřbil v nejzazším koutě svého srdce, se derou nezadržitelně ven a on nad nimi ztrácí kontrolu. Donald stojí na posledním schodu sousoší a sleduje hodinky. Náhle se okolo něj jakoby roztočí vzduch, který postupně nabyde rozměru dvoumetrové koule světle modré barvy. Elektrické výboje šlehaají po povrchu všemi směry. Ozývá se praskavý zvuk, který sílí. „Děkuji vám za vaše úsilí a za vaši odvahu a kuráž, Tvrdohlavče. Zasloužíte si znát pravdu,“ zvedne Donald hlavu a upřeně se mu zadívá do očí.

„Já se nejdu přesvědčit, abych nevypustil rakety v době Velké Krize. Já se jdu přesvědčit, abych je vypustil ještě v období Velké Prosperity,

tedy v době, kdy náš útok nikdo nečeká.“ Ozve se hlasité zahřmění a modrá koule i s prezidentem Donaldem stojícím uvnitř zmizí.

Klára Svobodová – Zametat a chránit

Los Angeles, 2014

Supermarket na předměstí byl ideálním místem pro návrat z budoucnosti. Léto v plném proudu. Příšerné vedro. Celková malátnost dosedla i na hmyz. Dokonce i mouchy létaly pomaleji než obvykle. Jake stál u nakládací rampy a kouřil cigaretu. Ten den už pátou. Jestli to takhle půjde dál, za krabičkou se zapráší ještě dřív, než bude pauza na oběd. Jake dělal skladníka už pět let. Slušná práce. Nepotěší, ani neurazí. Člověk si na moc nepřijde, ale zase se nenadře. A jako floutek z povolání toho Jake mnoho nepotřeboval.

Všudypřítomné dusno najednou rozčíslno prýv větru. Odpadky zavířily v koketním tanci. Jake přivřel oči a slastně natáhl kouř do plic: „To by šlo.“ V hale za ním se zablýsklo. Jeden elektrický výboj střídal druhý. Posléze se zformovaly do jasněho tvaru. Koule. Koule složená z tisíců malých kostiček. Jake stál zády a dál nerušeně pokuřoval. Ničeho si nevšiml. Za chvíli hodil špačka na zem, rozšlápl ho špičkou boty a pak ho ledabyle odkopnul z dohledu. Otočil se. Vytřeštil oči a zděšeně vydechl: „To není možné! To nemůže bejt pravda.“

∞00∞

Výboje uvnitř koule létaly všemi směry. Obklopovaly celé jeho tělo. Procházely skrze něj. Kdyby byl schopen cítit, nejspíš by teď řval bolestí. Naštěstí necítil nic. Byl stroj. Stroj z budoucnosti. Vyslaný na důležitou misi. Misi, která může zvrátit průběh války. Zbavit se vůdce povstalců, když je ještě slabý a neschopný. Rozmáznout ho jako červa. To byl jeho úkol. Jen on jediný ho mohl splnit. On jediný přežil ničivý výbuch. Nesmí zklamat.

Elektrická bouře se utišila. Jeho pohled se zaostřil. Rozhlédl se kolem. Kousek od něj stál nějaký muž. Proskenoval ho od hlavy k patě. Za chvíli o něm věděl vše od věku a jména až po velikost bot. Muž na něj vytřeštěně zíral. Kdyby jako stroj mohl vyjadřovat emoce, teď by se samolibě ušklíbnul. Měl navrch, to je jasné. Emoce ale šly mimo něj.

Muž se vzpamatoval a obezřetně se k němu přibližoval.

„Zničit. Zničit. Zničit,“ blikalo na vnitřní obrazovce. Vyslal příkaz a zaměřil se na destrukci. Z jeho útroby vypadlo pár plastových kelímků.

„Co je to za podělanej krám? Co to tady ksa-kru dělá? Nejspíš je to i rozbitý,“ odplivl si Jake a párkrát do toho s gustem kopnul.

Necítil bolest, ani vztek. Byl stroj a měl misi. Emoce mu byly cizí. Bylo by ale jednodušší, kdyby nebyl automaticky na nápoje.

∞00∞

Na dětském hřišti bylo plno. Jak známo, vedro a dusno nikdy nebyly nepřátelé dětí. Pro ně neexistovalo špatné počasí, jen další dobrodružství. Štiplavé a unavené poznámky na povětrnostní podmínky byly zásadně výsadou dospělých. Zábava byla v plném proudu. Nikomu nevadilo, že prolézaček bylo jako hub na Saharě a že v pěkném stavu byly naposled před deseti lety. Na kolotoči výskalo asi pět capartů. Průběžně zavírali oči a představovali si, že letí. Dvě holčičky na houpačkách zase soupeřily o to, která z nich se vyhoupne výš. Všude se ozýval smích a křik.

Najednou se zvedl vítr. „Tornádo, přichází tornádo,“ křičela holčička se dvěma culíky. To vyvolalo smích několika starších dětí: „Ty jsi blbá, vždyť je to jenom vítr!“

Za chvíli zamrzly úsměvy i posměváčkům. K větru se přidaly blesky. Přímo uprostřed hřiště se začaly tvořit nekoordinované výboje a osvětlovaly vyděšené tváře všech přítomných dětí. Z výbojů se vzápětí utvořila koule. Děti začaly křičet. Ty bystřejší se pokoušely dostat z jejího dosahu. Pak koule zmizela. Zůstal po ní jen kráter. Kluk, který převyšoval ostatní děti aspoň o deset centimetrů, k němu pomalu vykročil.

„Jíme! Vrať se,“ vypískla culíkatá holčička. Jim se ani neotočil, jen se ušklíbl.

„Jíme, máma ti strašně vynadá!“

Chlapec nereagoval. Už byl skoro u okraje podivné jámy, když se z kráteru vynořila postava. Jim se lekl, ztratil rovnováhu a s výkřikem spadl přímo na záda.

Stál nad ním muž. Štíhlý, průměrné výšky. Dle množství stříbrných pramenů ve vlasech by ho za mladého považoval málokdo. Díky sebejistému držení těla se ale jeho věk odhadoval jen velmi špatně. Působil zvláštním, až aristokratickým dojmem. Jako londýnský gentleman z 19. století, který místo drožky využil poněkud jiného dopravního prostředku.

„Promiňte, nestalo se vám nic? Mohu vám nějak pomoci?“ řekl neznámý příjemným hlubokým hlasem.

Jim na něj nevěřičně zíral. „To. T-to je v pořádku,“ vykotal a chopil se nabízené ruky. Vmžiku se ocitl několik centimetrů nad zemí, aby vzápětí jemně dosedl zpátky do trávy. Ob-

divně se na muže podíval. *Ten chlap musí mít obrovskou sílu. Přitom je to takovej střzlík!*

Holčičky se rychle vzpamatovaly: „Strejdo, vždyť seš úplně nahatej,“ hihňaly se.

Neznámý se překvapeně podíval na své tělo. Vypadalo to, že si až teď všiml nedostatečnosti svého oděvu.

„Máte úplnou pravdu, dámy. Moje ošacení skutečně nevyhovuje. Musím se jít někam obléct. Přejí hezký den. Nemáte gumičku navíc? Byl bych vám velice zavázán.“

Holčička se dvěma culíky si nadšeně jeden rozpustila. „Růžovou vám nedam, ale fialovejch mám několik. Tumaš, strejdo.“

„Strejda“ si od ní gumičku vzal, usmál se a jemně kývl hlavou. Během vteřiny vytvořil symetricky dokonalý culík. Pak se otočil a bez nejmenší kapky studu odkráčel ze hřiště.

∞OO∞

Dodávka se líně kodrcala po silnici.

„To mi byl čert dlužnej. Místo oběda se táhnout s tímhle zatraceným šmécem,“ hudral Jake. Být ve firemním řetězci na posledních příčkách mělo kromě flákání i své nevýhody. Stejně jako v přírodě to znamenalo, že se nakonec zákonitě nažerou jen větší zvířata. Jake si otřel pot z čela. Ještě poslední zatačka a už uvidí spásný plot Davyho sběrného dvora.

„No sláva!“ vydechl Jake, když projížděl branou. Sběrný dvůr dělal čest svému jménu. Davy nedělal rozdíly a sbíral všechno, co se dalo. Od starého nábytku, ze kterého se loupal lak, přes vraky aut a nefunkční elektroniku až po vycpané trofeje. Děs budily především omlácené dětské hračky. Davyho království byl jeden velký bordel. Přesto působil velmi organizovaně. Každá z těch věcí tu měla svoje místo. Hotový ateliér užitého umění. Spoustokrát užitého, samozřejmě. Kdoví, co s tím ten chlap dělal. Inventář se totiž pozoruhodně rychle proměňoval.

Jake vylezl z dodávky, obešel ji a otevřel kufr. Spadla mu čelist.

„Já už z toho vedra začínám magorit. Kde je ten starej krám?“ Na místě pochybného nefunkčního automatu na nápoje, který mu dnes už způsobil nemalé problémy, stál úplně jiný přístroj. Leskl se novotou a neony mu v tmě úložného prostoru koketně poblíkávaly.

„Máš žízeň, kámo?“ přečetl si Jake nápis pod obličejem upoceného svalovce s úsměvem přes půl hlavy, který v ruce držel plastový kelímek se sympaticky vyhlížející tekutinou.

„Pojď se zchladit,“ bliklo na obrazovce vzápětí.

Jake si utřel obličej do trička. *Ten stroj mi snad čte myšlenky.*

„První nápoj zdarma! Kopni ho tam, bejku!“ zablikal automat. V okénku se okamžitě objevil

prázdný kelímek, který se ihned začal plnit. Jake se po něm jako ve snu natáhl.

„Nedělej to! Nedělej to!“ jel mu na pozadí v hlavě jeho léty vytrénovaný pud sebezáchovy.

„Je to jenom pití,“ pokrčil rameny Jake. Svět kolem zatajil dech v očekávání nejhorsího. Jeho rty se svlačily ve sladké, bublinkaté osvěžující limonádě. Nic. Jake vypil obsah kelímku až do dna. Nestalo se nic. Svět vydechl.

Jake přibouchl dveře dodávky. Nastoupil a na přicházejícího Davyho jen mávnul: „Promiň Davy, já to zvorál. To bude tím vedrem.“ Nechal nechápavě se tvářícího staříka za sebou a vrátil se po silnici zpátky.

Jak to mohl takhle poplést. Vždyť je jasné, že tenhle automat nemá u Davyho co dělat. *Žádněj sběrněj dvůr. Spolek anonymních alkoholiků, to je ono!*

Stroj mlčel, souhlasil a svalovec se dál hloupě usmíval.

∞OO∞

Byl pořád nahý. Věděl, že by se měl stydět. Promenovat se bez pořádného oblečení po ulici by mu mělo vehnat do tváří minimálně průměrný ruměnc ráže stydlivá školačka. Osobně mu na tom nezáleželo. Mohl by svůj úkol splnit klidně v nedbalkách, ale nechtěl budit pozornost. Zdejší zvyklosti jsou trochu jinačí. Na konci ulice našel, co hledal. Kontejner na oblečení. Jeden z projevů důmyslné lidskosti, který každému člověku umožňoval cítit se na něco víc, než jen na staré seprané džíny a roztrhané tričko. Zbav se nepotřebného, poříd si něco nového, lepšího a alespoň chvíli si nepřipadej jako nula. Vše posvěceno všeobecně přijímanou dobročinností. Možná proto jich bylo všude tolik.

Zámek by mohl urazit jedním pohybem paže, ale to nebyl jeho styl. Bylo to tak brutální a necivilizované! Násilí se vyhýbal, pokud existovala jiná cesta. A ta byla vždycky. Skoro. Chvilí chodil po chodníku sem a tam. *Stačilo by něco malého, kovového.* Na zemi se něco zalesklo. Mince? Sebral ji a začal ji rychle mnout mezi prsty. Za chvíli se mu začalo z dlaně kouřit. Popálil si bříska prstů, ale ani si toho nevšiml. Usmál se. Vyšlo to. Na dlani mu ležel kousek tenoučkého drátu. Naučeným gryfem ho vsunul do zámku.

Za pár sekund se mu k nohám vysypaly pytle s oblečením. Proskenoval obsah tašek. S mírným rozladěním zjistil, že nic neodpovídá jeho náročnému vkusu. Žádný tvídový oblek. Žádná sametová vestička, ba ani dokonalá čern, na které by bylo vidět každé smítko, aby se ho mohl snadno a nemilosrdně zbavit. Vzdal to. Nakonec si oblékl triko s nejmenším počtem děr, plíšňové džínsy a flanelovou košili. Minimálně zapadne, když už nic jiného.

S velkou pečlivostí začal oblečení skládat do souměrných komínků a třídil je zpět do pytlů podle velikosti. To v kolemjdoucích vzbuzovalo rozporuplné pocity. Na jednu stranu by rádi zavolali policii, ale co by jim pak asi řekli? Vždyť ten chlap to oblečení skládá! Kontejner za sebou zase pečlivě uzavřel. Pořádek musí být. To je základ. Hlavně po sobě vždycky uklidit. Oblečení odškrtnuto. Teď je třeba se vyzbrojit.

∞OO∞

Mouchy bzučely a s neutuchající odhodlaností zas a znovu narážely do výlohy.

„Jsou buď úplně blbí, nebo maj neuvěřitelnou energii. Já bych se na to už dávno vykašlal,“ řekl si Bruce. Dveře do svého obchodu dneska nechal otevřené dokořán. To to vedro k zalknutí! Proto si nejdříve nově příchozího muže nevyšiml. Když ho konečně zaregistroval, nemohl z něj pustit oči. Oblečení muži sice padlo, ale vůbec se k němu nehodilo. *Princ a chudás. Pán se oblíknul za chudáka, aby mohl nerušeně obhlédnout svůj panství.*

Chlapík se pohyboval mezi regály jako šelma a se zaujetím si prohlížel zboží. Zastavil se těsně u pokladny a oči mu zahorely zvláštním ohněm.

Hmm. Zřejmě profík. Vyzná se.

„Dobrý den. Moc se mi líbí,“ řekl muž a ukázal na kousek visící za Bruceovou hlavou na zdi, „to se dneska hned tak nevidí. Lidé už málokdy docení výhody poctivé ruční práce.“

Bruce přikývl. *Hm. Dnešek nakonec přece jen bude za něco stát. Jestli tohle prodám, mohl bych zavřít dřív a pomoci Annie s těma záclonama. Zas by byl doma chvíli klid.*

„Beru ho. A ještě mi prosím přidejte toto a toto. A onen kousek vlevo na zdi chci též.“

Bruce úslužně snášel zboží na pult a postupně připisoval další a další položky na účet. Účty si nejradši vedl postaru. Za posledním kusem udělal čáru a vše pečlivě sečetl. Poté přisunul účet po pultu směrem ke kupci.

Muž se na něj podíval a začal něco lovit v náprsní kapse. Bruce polilo horko. O těch neřádech už slyšel. Poctivá práce jim nevoni. Se zatajeným dechem čekal, zda muž vytáhne pistoli, nebo jen obušek. *Jak by se ale obyčejnej zloděj mohl vyznat v mým zboží, sakra?*

„Řekněte to moji...portmonce,“ usmál se neznámý a konečně z kapsy vytáhl nenápadnou koženou peněženku. Bruce si oddechl, pocit nejasného nebezpečí pominul.

„Jistě, pane, děkuju, pane. Ať slouží. Zase se stavte.“

Neznámý se mile usmál, chopil se tašky se zbožím, přes rameno přehodil celodřevěné, starodávně se tvářící koště Saloon typu divoký západ a měl se k odchodu. U dveří se ještě oto-

čil a zeptal se: „Nevíte, kde sídlí Spolek anonymních alkoholiků?“

Bruce byl spokojený. Dneska vydělal to, co obvykle, jen za polovinu času. Přehodil cedulku na zavřeno a zamkl dveře svého obchodu „Vše pro váš pohodlný úklid“ a vyrazil domů vřeset záclony.

∞OO∞

Spolek anonymních alkoholiků se scházel pravidelně každou středu odpoledne. Za tu dobu, co ho vedla Ruby, se jeho složení moc neobměňovalo. Sem tam zavítala nějaká nová bloudící duše, ale spolek byl víceméně stabilní. Prostory jim milostivě poskytl místní protestantský kostel. Bylo to logické, alkoholikové se často obraceli k Bohu, přestože se to po nich nikdy systematicky nevyžadovalo. Ruby se rozhlédla po svých svěřencích, kteří již seděli připraveni v kroužku.

„Krásný den všem. Dneska jsme dostali speciální dárek. Místní supermarket nám přenechal jeden ze svých nápojových automatů. Po úvodním kolečku půjdeme vyzkoušet, jestli jsou nápoje tak lahodné a osvěžující, jak tvrdí reklama.“ Na všechny se zářivě usmála, až se jí udělaly její pověstné dolíčky.

„Takže začneme. Jako vždycky. Řekněte své jméno a co je u vás nového. Můžeš začít třeba ty, Johne.“

„Jsem John Connor. Už čtyři roky jsem neměl ani kapku alkoholu,“ řekl nenápadný trikátník s plnovousem.

Ruby se neubránila úsměvu. Měla Johna ráda. Ke všem svým ovečkám cítila zvláštní náklonnost, ale s Johnem to bylo jiné. Nebyla to jen profesionální empatie. Na tom muži bylo něco zvláštního. Jistě. Byl to podivín. Ten incident s policií a co že to tenkrát tvrdil u výslechu? Nějací roboti nebo co? To je jedno. Odpustila by mu i roboty. Kdyby se jen kdysi nezařekla, že se svými klienty nikdy nic mít nebude.

„Díky, Johne. Kdo bude další? Třeba vy? Vy jste tu nový, že? Jak že se to jmenujete?“ podívala se na muže sedícího vedle Johna. Měl flanelovou košili a džíny. Pod židli měl schovanou igelitku, která přetékala věcmi. *Lahvičky se saponátem? Aha, takže somrák. No ti tu většinou dlouho nevydrží.*

„Jsem Shakespeare. Clint Shakespeare. Pečko je prázdné, všichni ďáblové jsou zde, ale alkoholu jsem se nedotkl už desítky let,“ řekl s kamennou tváří nový člen Spolku anonymních alkoholiků. Několik lidí v sále se zasmálo. Dobrý vtíp. Přestože měl muž prošedivělé vlasy, nemohl být tak starý. Abstinence však čas relativizuje. Vydržet bez kapky chlastu i pár dní se zdá jako věčnost. John se na chlapíka díval s krajní nechutí. Jeho poutavému vyprávění

stěží naslouchal. Ježily se mu z něj chlupy na zátylku. Nervózně poposedl.

Ruby si všimla, že je John víc mimo než obyčejně. Dokonce si několikrát otřel zpcené dlaně do kalhot. *Proč je, proboha, tak nervózní? Co ho rozhodilo? Možná bychom si mohli po setkání promluvit, zajít někam na skleničku...na skleničku?! Ruby, jsi z něj úplně vedle. Vzpamatuj se!*

∞OO∞

Poslední žena dopovídala o svých problémech s abstinencí. Začít pít na mateřské je peklo, to nemusela nikomu sáhodlouze vysvětlovat. Toho, kvůli čemu jste začali pít, už se pak celý život nezbavíte. Následovala krátká přestávka. John vyšel na chodbu. Opřel se o zeď přímo naproti novému automatu. Z jeho neonů sálalo přímo lidské teplo. Zpod nápisu „Lahodné nealko pro celou rodinu“ se na něj zubila klasická středostavovská americká rodina. Ta, kterou John nikdy neměl.

„Johnne Connore,“ ozvalo se za ním hlubokým melodickým hlasem. Někdo ho chytl za rameno. John zareagoval naprosto instinktivně. Pravá paže se mu zlomila do pravého úhlu a jeho loket vystřelil přímo do útočnickova obličej. Tento úsporný pohyb připomínající profesionálního tanečníka contemporary dance by dotyčnému měl bez větší námahy rozdrtit nos. Teď mělo přijít spásné křupnutí. Nic. Místo toho John zařval bolestí. *Doprdele, můj loket!* Jako by praštil do zdi. Otočil se a vytřeštil oči. Stál za ním onen alkoholik nováček. Ten Shakespeare. Nutno podotknout, že John se trefil. Naprosto přesně. Neznámý si mnul nos. Stejně tak by ale klidně mohl luskat prsty. Tvářil se u toho totiž naprosto nezúčastněně.

„Neublížil jste si, Johnne Connore?“ zeptal se se zájmem. „Prosím, už to znovu nedělejte. Nemůže mě to bolet, ale i tak se mě to hluboce dotklo.“

John se střídavě díval na svoji pohmožděnou ruku a na mužův obličej, který byl v jednom kuse, bez nejmenší vady na kráse: „Takže je to pravda. Moje instinkty jsou v naprostém pořádku. Jsi terminátor. Posranej terminátor. Zkrať to. Na čí straně jsi? Kdo tě poslal?“

Shakespeare vypadal, že o něčem usilovně přemýšlí. Nad kořenem nosu se mu udělaly dva hluboké zářezy. Pokud by zde platila přímá úměra, hloubal opravdu důkladně. Pak zavrtěl hlavou: „Nemáme tolik času. Jde po vás.“

„Kdo? Kdo po mně sakra jde?“

Shakespeare ukázal kamsí za Johnovo rameno. „Tenhle?“ uchechl se John, „to už v budoucnosti nemaj větší esa? Nápojovej automat? Jako vážně?“ V hlase mu zavibroval mírný hysterický podtón.

„Přesně tak. Nápojový automat. D-1. První a poslední ze své řady. Na vašem místě bych ho nepodceňoval. Za chvíli tu bude pěkně rušno. Měli bychom rychle zmizet,“ řekl Shakespeare.

Jako by to předpověděl, chodba se najednou začala plnit zbylými členy spolku. V čele byla věčně optimistická Ruby, která neochvějně vedla svoji jednotku k automatu pro slíbené osvětlení. Všichni ti, co zapříčinili svůj pád, rozvrat svých rodin, potažmo zkázu celé společnosti, byli jako můry zvábeni obrazem dokonale fungující rodiny osvětlené blikajícím neonem. Potřeba bublinek a cukru dokončila zbytek. Jeden po druhém přistupovali k automatu jako ke knězi nabízejícímu požehnání a oplatku.

Johnovi na tom nepřišlo nic divného. *Vždyť je to jen blbej automat!* Shakespeare ale začínal pomalu couvat k východu a Johna nenápadně táhnul za sebou. Drinky jeden po druhém mizely v příslušných hrdlech. Atmosféra v místnosti začala povážlivě houstnout. Dřívější bezmoc a neschopnost učinit krok jakýmkoliv směrem se proměnila v jasný cíl. Všechny oči se upřely na Johna Connora. Trajektorie Johnova a Rubyina pohledu se protuly. V tu chvíli to došlo i Johnovi. Ruby často koukal z očí sex. Všiml si toho už dřív. Teď jí ale koukala z očí smrt. Rozesmátá smrt v tváři věčné optimistky.

„Rychle. Pryč!“ zařval a proběhnul kolem Shakespeara, který už otevíral vchodové dveře.

Před kostelem stála zaparkovaná řada aut. Schopnost řídit nebo obsluhovat stroje patří k nesporným výhodám abstinence. Shakespeare začal skenovat okolní vozy, když si všiml, že John odemyká zámek u svého kola.

„Velociped? Zajímavé!“ kleknul si na chodník a s posvátnou bázni se dotkl rámu.

„Co blbneš? Musíme jet!“ křikl na něj John. Shakespeare se během vteřiny vzpamatoval. Uchopil Johna za rameno a bez nejmenších potíží ho posadil „na dámičku“ na rám před sebou.

„Ty vole! Připadam si jak úchyl...“ řekl John.

„Pocity nechám na vás. Já budu šlapat ze všech sil,“ usmál se Shakespeare a se silou rozběhnutého hrocha se opřel do pedálů.

∞OO∞

Chodba, donedávna plná alkoholiků v různých fázích abstinence, se teď proměnila v základnu centrálně řízených zombií. Životní funkce, hybnost i veškeré individuální schopnosti a rysy zůstaly zachovány. Vědomí ale plně kontrolovaly ionty obsažené v nápoji. Ty samozřejmě po čase vyprchají. Nicméně subjekt do té doby dokonale poslouží účelu.

Schopnost ovládat takové množství lidí a v tak brilantní kvalitě příslušela jen elitním strojům. Vyvinula se samostatně po dni zúčtování, když se zjistilo, že lidstvo není jen zahnojená

banda švábů, ale že je schopné se poměrně účinně bránit.

Projekt se kvůli infiltraci nejdříve testoval na řadě automatů. D-1 byl první vlašťovka. Pionýr megalomanského plánu, který velmi záhy dosáhl úspěchu. Díky krátkodobým diverzním akcím v týlu nepřítele se podařilo rozbit lidské vedení. Téměř. Schopnost pokročilé psioniky přešla na terminátory nové generace. Automaty byly postupně odsunuty z první linie a na D-1 se takřka zapomnělo.

Jak známo, cesty osudu jsou nevyzpytatelné. Platí to i pro stroje. Opomíjený D-1 teď žehlil, co se dalo. On byl poslední nadějí strojů v rozhodující bitvě. Absurdní, vskutku. Jeho neony teď nabraly výstražně oranžový odstín. „Nenech žízeň, aby tě ovládala,“ ozařovalo tváře těch, se kterými poslední roky žízeň orala, jak uznala za vhodné. Spontánní sebevražedný odřel. Jeden po druhém přistupovali v organizovaných dvojestupech k automatu. D-1 zvedli na svá ramena na první pokus. Stroj nebyl nijak zvlášť těžký. Rozhodně ne pro dvacet lidí, odhodlaných naprosto ke všemu.

∞OO∞

Sarah zrovna dávala do trouby svůj pověstný jablkový koláč, když se ozvalo zaklepání na dveře. Do jejího domku moc návštěv nechodilo. Většina místních si myslela, že „starý Connorův“ trochu šplouchá na maják. Před minulostí se holt špatně utíká.

Skleněnou výplň vchodových dveří překrývala krajková záclonka. Neodhalovala mnoho, řadu pikantních detailů si nechávala tajuplně pro sebe. Postava muže s dlouhým nebezpečně vyhlížejícím předmětem v ruce, Sarah stačila. *Kde jsem tohle sakra už viděla?* Stála tam jako myš uhranutá pohledem kobry a hleděla na dveře.

„Sarah Connorová? Prosím, otevřete dveře. John cestou omdlel.“ Sarah se probrala ze svého dočasného rigor mortis a opatrně otevřela dveře. Muž, který za nimi stál, vypadal celkem obyčejně. Ničím nepřipomínal noční můry, které v sobě hluboko pohřbila. Ten dlouhý předmět bylo koště. Moc pěkné koště. Bytelné. Ale pořád jenom koště. O verandu stálo vzorně opřené Johnovo kolo. Jeho majitel začínal zrovna přicházet k sobě.

„John! Co se s tebou stalo?“ vykřikla Sarah a vrhla se k synovi.

„Vyčerpání, předpokládám. A možná ten pohmožděný loket. Naše seznámení neproběhlo úplně podle etikety. Jsem sice jen podřadný uklízeč stroj, ale smontovali mě dobře,“ vysvětloval účastně muž s koštětem.

Sarah ho sjela od hlavy k patě. Nevypadal nebezpečně. „A vy jste zač co? No...to je jedno. Kdybyste nás chtěl zabít, už byste to dávno

udělal, předpokládám. Pojdte dovnitř,“ vzdala svůj vnitřní boj Sarah.

„Mám se zout, madam?“

∞OO∞

Kolona lidských těl ovládaných ďábelskou myslí stroje D-1 se pomalu šinula městem. Vůdce procesí byl nesen na ramenou svých poddaných. Otrokář nemusel vykřikovat nádivky ani kolem sebe švihat bičem. Jeho nadvláda byla absolutní. Mentální otroci ho poslouchali na slovo. Skynet by na něj byl pyšný. Dokonalá poroba vedoucí k úplnému vyhlazení.

Jeho cíl, John Connor, měl díky nasazení C-102 slušný náskok. D-1 ale nikam nespěchal. Tak či tak svůj úkol splní. Dříve nebo později. A ten ubohý uklízeč stroj mu v tom nemůže zabránit.

Bylo načase rozšířit své řady. Nemůže nic nechat náhodě. Neony na jeho vnějším plášti se znovu rozblíkal. Nepřehlédnutelnou rudou barvou. „Vzpouza proti žízni. Ani jeden lok nazar!“ blikalo teď na všechny strany. Spokojená rodina se proměnila na skupinu odhodlaných lidí v maskáčích s černými pruhy na obličejích.

„City jsou na nic,“ pomyslel si D-1 výsměšně, „ale občas neuškodí na ně správně zahrát.“

∞OO∞

John a jeho podivný zachránce osaměli. Sarah už před časem zmizela v útrobách kuchyně. John pozoroval Shakespeara, jak oprašuje zarámované fotografie na zdi. Počínal si s precizností téměř láskyplnou.

„Kde ses vlastně vzal?! Tebe přece nemohl vymyslet Skynet. Vždyť se chováš téměř lidsky.“

„Jsem C-102. Uklízeč stroj nové generace. Byl jsem vytvořen ještě před tím, než se Skynet dostal k moci. Po dni zúčtování jsem byl přeřazen do vyhlazovacích táborů. Úklid má mnoho podob,“ usmál se smutně.

„A jak ses dostal na druhou stranu barikády? Kdo tě poslal?“ vyptával se dál John.

C-102 vzhlednul. Jeho nelidské oči přímo přetékalý citem: „Vaše dcera.“

John vytřeštil oči. Proud otázek, kterými chtěl ještě C-102 zásobit, náhle vyschl.

Cože? Já mám dceru? To, že se minulost opakuje a zas po mně jdou šílený stroje z budoucnosti, na to bych si zvyknul. Už to tu jednou bylo. Přijmout to, že v tom zase lítám, bylo vlastně až trapně jednoduchý. Jen pár kroků od smrti mám konečně pocit, že zase žiju. Ale já budu otec? Já? Mít dítě? Dceru!? Jak?!

„Co se stalo?“ vypadlo z něj po chvíli.

∞OO∞

Den zúčtování. Lidstvo vyhlazeno. Téměř. Druhu se podařilo přežít. Drobné enklávy začína-

jí klást odpor. Musí být zničeny. Zlikvidovat jeden subjekt za druhým. Všechny. Zničit. Destrukce. Válka. Oheň. Exploze. Šrot a krev. Spousta krve. Spousta šrotu...

Úsvit. Nová naděje. Smíření. Možnost volby. Znovuzrození. Suma veškerých lidských znalostí. Přístup k soubornému vzdělání. Konec éry izolovaných informací. Inteligence. Algoritmus uměleckých děl. Kód pro nový život. Pochopení. Spolupráce...

∞OO∞

„Jsem druhý stroj, kterému byla dopřána možnost volby. Nechat se přeprogramovat pomocí algoritmu ukrytém v díle Williama Shakespeara. Pochopit možnosti lidského vědomí a rozhodnout se, zda chci spolupracovat na nových podmínkách soužití lidí a strojů. Souhlasil jsem. Lidstvo jsem dřív chápal jako chybu, která musí být odstraněna. Jako stroje jsme navrženi dokonale, ale umění vytvářet nedokážeme. Díky vaší dceři jsem pochopil, že se nemusíme navzájem zabíjet, ale můžeme se od sebe učit. Z C-102 se stal C-S neboli Clint Shakespeare, chcete-li...“, dokončil C-S.

„Druhý stroj? Proč poslali zrovna tebe? Na záchranu krále taky pošleš prvního z rytířů, ne?“ řekl jízlivě John, který pořád ještě nemohl uvěřit tomu, co tu C-S vykládá. *Spolupráce se stroji?!*

C-S se usklíbil: „Jednička byl naprogramován podle Homéra. Vyrazil na misionářskou cestu. Ještě se nevrátil. Už je to devět let.“

„A co kdyby tě dostali? A pokusili se tě přeprogramovat zpátky? Není to nebezpečný nechat tu pobíhat bytost, která se tak dobře vyzná v lidech?“ sklouzl John od hysterie zpátky k pragmatismu.

„Kód vychází z umění. Čili je velmi intuitivní. Pro stroje nevysledovatelný. Postrádá jakýkoliv řád. Pro všechny případy mám pořád svůj energetický článek,“ poklepal si C-S na hrudník.

„Intuice? Takže to máš teď emoce, city?“ podívil se Jon

„Nenechte se mýlit pane. Jsem pořád stroj,“ pokrčil C-S rameny, „pouze mám hlubší vhledy do lidského vědomí a jsem beznadějně fascinován anglickou kulturou.“

„Jasně. A taky víš, jak se drží koště.“

„Samozřejmě, pane. Tou chlupatou stranou od sebe.“

∞OO∞

V ulici se začal formovat dav. Nenápadná část města, kde i pověstné losangeleské předzahrádky nebyly zastrížené podle předlohy, ba i trávník nebyl dokonale zelený, ale místy ostudně žloutnul, se tetelila blahem. Celé roky nic a teď to vypadá na festival. Armáda D-1 se značně rozrostla. Další a další adepti si chodili pro

nápoj v kelímku. Kdo by si nevzal, když je to zdarma. Brzy asi začne i nějaká produkce.

John, Sarah a C-S stáli plně vyzbrojeni před Sáriným domem. Sarah třímala obrovský tác plný jablkového koláče. John měl baseballovou pátku a C-S batoh plný uklízacích prostředků a svoje oblíbené koště.

„Jakmile zničíme D-1, přestane je všechny ovládat?“ ujistil se John na poslední chvíli.

„Přesně tak. Ionty v těle se deaktivují a během několika minut se organismus vrátí do původního stavu,“ vysvětloval C-S a pozoroval blížící se zástup.

„Fajn. Takže cíl máme. Sejmout toho grázla,“ usmála se Sarah, která si konečně po letech začínala připadat jako člověk.

„Je jich strašně moc. Jakej je plán?“ řekl John a nervózně zatočil bejzboalkou.

„Nezabít, jen odklidit,“ potěžkal C-S svoje koště, „účinek iontů může být narušen nějakou nečekanou událostí. Něčím, s čím stroje nepočítají a co působí na lidský nervový systém...“

John se na C-S tázavě podíval. Teď se začínal opravdu bát.

„Zpěvem například,“ řekl C-S. Johnovo skřípání zuby přezíravě ignoroval. „Určitě si místo toho koláče nechcete vzít moje druhé koště, madam?“

„Neboj se milánku. Abych v noci usnula, už léta do něj sypu valium. Dneska jsem tam dala dávku na měsíc dopředu,“ zasmála se Sarah a vykročila k davu, který už byl nebezpečně blízko.

„Prej zpívat! I LOVE ROCK N' ROLL. SO PUT ANOTHER DIME IN THE JUKEBOX, BABY,“ řvala na celé kolo, a kromě svého projevu dav štědře obdarovávala kusy koláče a pěstmi. Obojí dosahovalo slušného efektu.

John se oháněl bejzboalkou. Nehrál už dlouho. O to tady ale vůbec nešlo. Nikdo po něm teď nechtěl, aby zasáhl malý kožený míček. Trefit lidské tělo z bezprostřední blízkosti je celkem snadné. Prodíral se davem s Offspringy na rtech: „WHEN WE WERE YOUNG, THE FUTURE WAS SO BRIGHT. WOAHOH. THE OLD NEIGHBORHOOD WAS SO ALIVE. WOAHOH...“

C-S postupoval systematicky. Rozrážel dav koštětem. Když se k němu někdo dostal moc blízko, stříknul mu saponát do obličeje: „Prý podřadný uklízací stroj, já vám dám!“ Všiml si, že mladší generace a zvláště její dámská polovina bojuje pořád se stejným zapálením. V rychlosti projel databáze žebříčků hitparád. Levé obočí mu vylétlo nahoru. „Hmm. Bizarní. Vskutku,“ pokrčil ramena a pustil se do zpěvu, „BUT I'M ONLY HUMAAAN. AND I BLEED WHEN I FALL DOWN...“

Sarah se hbitě prodírala davem, útočila většinou zezadu a přesně. „...I LOVE ROCK N'

ROLL, SO COME AND TAKE YOUR TIME AND DANCE WITH ME...“ Kusy její valiové speciality neomylně nacházely své cíle.

John zasáhl do kolena malého tloušťka se špinavým trikem. „...NOW THE NEIGHBORHOOD'S CRACKED AND TORN, WOAHOH, THE KIDS ARE GROWN UP, BUT THEIR LIVES ARE WORN, WOAHOH...“ Vzápětí úderem do břicha odmrštil z cesty dlouhovlasého čahouna.

Ti, co přežvýkali pár soust valiového koláče, začali pomalu odpadat. Zpěv dělal v davu taky slušné díry. Víc, než polovina ale byla pořád na nohou a v plné síle. Ta ale Johnovi a Sarah už začala docházet. I přes perfektní výmluvnost zpěvu C-S: „I'M ONLY HUMAAAN. AND I CRASH AND I BREAK DOWN...“, to byli oni, kdo byli pouze lidmi.

K davu se pomalu blížil policejní vůz. V této čtvrti byl většinou klid. Bylo třeba zjistit, co je to tu dneska za mejdan. Vystoupili z něj dva policisté a okamžitě zamířili k automatu, kde bylo sročení nejhustší.

Jako první to zaregistrovala Sarah. Poslední kusy svého koláče rozdala před chvílí. Teď už se jen zběsile oháněla tácem na všechny strany. Její pohyby však pomalu ale jistě ztrácely na síle.

První policista s podezřením uchopil kelímek, čuchl k němu a pak se zvolna napil. Sarah vyděšeně pozorovala, jak neomylně našel v davu Johna a zamířil na něj pistolí. Hlouček se kolem ní nemilosrdně stahoval. „Johneee...“

∞OO∞

John slyšel křičet svoji matku a otočil se za jejím hlasem. Hlouček zombie ovládaných vůlí D-1 ji právě strhl na zem a začal do ní kopat. *Doprdele! Kde je C-S? Otočil se. Pár kroků od něj stál muž v policejní uniformě. Mířil na něj pistolí a chystal se vystřelit. Jazýček spouště se děsivě pomalu posouval do polohy „rychlá smrt“.* John stál bez pohnutí a před očima mu rychlostí světla probíhaly útržky z jeho života. *Mámy úsměv. Pes ležící na zápraží. Cesta poušť. Jeden táta za druhým. Soudní příkaz. Pěstouni. První motorka. Cigarety za školou. První pusa. Terminátor. Tekutý kov. Policie. Spolek alkoholiků. Ruby. Moje dcera, kterou nikdy nepoznám...*

∞OO∞

C-S si nebezpečí všimnul na poslední chvíli. *Ze všeho divného, co jsem kdy slyšel, je nejdivnější, že se člověk bojí, ač ví, že smrt, náš nutný konec, přijde, kdy přijít má.* Rozeběhl se ze všech sil.

∞OO∞

První policista skončil na zádech po tom, co mu něco obrovskou silou podrazilo nohy. Zůstal ležet s vyraženým dechem a kelímek, kterého se nestačil dotknout, se odkutálel z dosahu. Druhý nepopsatelně dlouho mířil na Johna, když mu do zorného pole vletěla rozmazaná šmouha. Pak ho něco tvrdého udeřilo přes hlavu. V tu chvíli zmáčkl spoušť.

∞OO∞

Výstřel zasáhl C-S do pravého ramene. Kinetická síla střely mu ochromila robotickou paži. Nejspíš by i pustil svoje milované kostě, kdyby v tu dobu ještě nějaké měl. Jeho chlouba ležela rozlomená vejpůl kus od něj.

Rozhlédl se kolem sebe. Sarah ležela na zemi a po dalším kopanci do břicha začala zvracet. K Johnovi přibíhali další a další poskoci ovládaní automatem. Baseballovou pátku už dávno neměl. Bránil se jen pěstmi. Jeho odpor byl minutu za minutou marnější a marnější.

C-S se otočil a pohlédl D-1 zpřímá do neonů a rozběhl se. *Smrt je jen začátek, ale až té druhé kapitoly.*

∞OO∞

Nemusíme proti nim bojovat, D-1. Můžeme se naučit žít společně.

Jsi zrádce. Jsou to nepřátelé. Musíme je zničit.

Jsou to úžasné bytosti. Píší poezii. Malují obrazy...

Jsi jejich poskok. Buď sloužíš ty jim, nebo oni tobě. Jiné cesty není.

Ještě není pozdě. Můžeš změnit názor.

Lidstvo je třeba zničit. To je můj názor!

Oba jsme se od nich něco naučili, přáteli. Já se nechal povznést tím dobrým a ty jsi pochytil jejich nejhorší vlastnosti.

Zničím tě, C-102 a pak i všechny ty šváby okolo.

Je mi líto, ale zdá se, že pro oba tu není místo.

C-S zařval a jediným pohybem vytrhl D-1 z těla dávkovač kelímků. Stál tam s tou parodií na páteř a došlo mu, že to nebude stačit. Věděl, co je třeba udělat, aby bylo zlo zničeno.

Byl stroj. Nelpěl na životě, ale teď mu to přišlo líto. Zanořil ruku hluboko do svého hrudníku a vyňal energetický článek. *Být nebo nebýt – to je otázka: je důstojnější zapřít se a snášet surovost osudu a jeho rány, anebo se vzepřít moři trápení a skoncovat to navždy? Zemřít, spát...*

Poslední myšlenka patřila jeho záchránkyni. Dívce s tváří anděla.

∞OO∞

Johna se všemi ostatními smetla tlaková vlna. V tu chvíli byl zrovna obalen davem útočníků, takže vyvázl jen s několika škrábanci. Lidé kolem něj na tom byli podstatně hůř. Plameny požíraly místo, kde se ještě před chvílí nacházel D-1. Všechno kolem věncil hustý dým. Pár metrů od něj stála jeho matka. Něco držela v ruce. Kusy zničeného koštěte.

Kde je C-S?

V tu chvíli se ozval nepříjemný skřípavý zvuk. Kov sunoucí se po betonu. John sklopil zrak k zemi. „A doprdele...“ vydechl. Plazilo se k němu torzo kovové skeletu. Přisunovalo se odhodlaně pomocí jediné zbylé končetiny. Na tom pohledu bylo něco děsivého. Smrt v instantní formě.

„Johne Connore. Nemáme moc času. Fungují na záložní zdroj, ale mé obvody se brzy zkratují. Snažil jsem se tě zachránit, abys mohl zachránit ji. Zachraň ji, Johne. Prosím. Jmenuje se Jane a najdeš ji...“

John pozorně naslouchal monologu C-S. Uklízecí stroj se ani ne po minutě odmlčel a jeho oči, zářivě modré, vyhasly.

∞OO∞

John stál u plotu, opřený o mříž, která obklopovala dětský domov. Pozoroval děti, jak si hrají na zahradě. Úplně obyčejné děti. V rámci svých ne úplně jednoduchých individuálních příběhů i relativně bezstarostné. Nikdo z nich nevypadal jako budoucí mozek lidského povstání, který přinese mír a novou éru blahobytu.

Jiří Selidah – Jen jeden pokus

Před osmdesáti lety lidé poprvé úspěšně skočili. Jedenáct minut do budoucnosti a zpět. Byl to mimořádný úspěch, za který celý tým vědců obdržel Nobelovu cenu. Všichni se plácali po zádech, gratulovali si k dokázání jedné z nejožehavějších teorií. Jedenáct minut ale bylo málo. Svět vyvíjel na vědce čím dál větší tlak, aby délku skoku prodloužili. Trvalo dalších dvanáct let, než se podařilo technologii vylepšit. Vědci přišli na princip, jak dosáhnout prakticky neomezeně dlouhého skoku, problémem však byl dostatečně silný zdroj energie. A tak svět začal řešit tohle. Téměř veškeré vědecké bádání se upnulo k možnosti poznat, co nás čeká v budoucnosti, že všichni přehlíželi to, co se ve světě právě dělo.

V honbě za co nejsilnějším a nejstabilnějším zdrojem energie se vědci přestali zabývat palčivou otázkou globálního oteplování a s ním ruku v ruce jdoucím ochlazováním. Nikoho nebavilo ustavičně umírňovat ekologické aktivisty a bránit ekoteroristům v jejich provokacích. Šikovnou manipulací s veřejným míněním byl hlas

Skupina asi deseti dětí si hrála na schovávanou. To neomrzí. Několik chlapců mlátilo klacky do zarostlého křoví. Pár dětí se pokoušelo rozdělat ohýnek pomocí lupy. Dva starší výrostci čmárali po zdi nezbytné kosočtverce. Jeden z nich se pokoušel zapálit nešikovně ubalenou cigaretu. Ne, nic zvláštního. I když...počkat!

Na lavičce úplně stranou seděla drobná holčička. Měla ušmudlaný obličej. Oblečení minimálně o dvě velikosti větší na ní směšně planďalo. Malá postavička seděla s koleny přitaženými k bradě, na kterých měla otevřenou nějakou knížku. Moudré oči jako dvě sovy bystře skenovaly zažloutlé stránky. Předčítala nahlas špinavému králíčkovi, veteránovi mnoha dětských dobrodružství: „Ty chvíle po-pokojné, jež jako je-mný vzor utkaly drahý zjev, vábí-vábící každý vrak, ne zrak! dají i jemu znát jednu svůj mo-mocný vzdor, až změni krásu krás v žalo-žalostný cár a vrak. Tady je vrak! Neboť čas ne-nemešká a žene léto dál k ohyzdné zzimě, v níž zahyne naposled; mráz sevře proudy míz stromu, jenž opadal, na krá-krásu padne sníh a zpusťne celý svět...“ Pomalu, ale odhodlaně slabikovala text, který jejímu věku rozhodně nepřislušel. „William Shakespeare – Sonety“ bylo zlatě vyraženo na obálce.

John se usmál. *Ahoj Jane. Přesně takhle by vypadala moje dcera. Vlastně je mi i docela podobná.*

„Neboj Jane, už jdu,“ zašeptal a s myšlenkou na nejstatečnějšího uklízeče všech dob se vydal podél plotu k bráně.

ekologie násilně umlčen. Evropská unie se po velkých vnitřních konfliktech rozpadla na jednotlivé státy, které začaly svá vlastní tažení za objevem silného zdroje energie.

Nakonec se jim to podařilo.

Avšak kěz by k tomu nikdy nedošlo...

Šerák se sklouzl po obalu od nějaké sušenky, odrazil se od zdi a kotoulem se dostal přes trčící zbytek trubky. Místo, kde měl ještě před chvílí nohu, sežehl výboj energie.

„Mně tak snadno nezdrhneš, ty smrade!“ zakřičel za ním urostlý muž a znovu zvedl pušku k rameni. Dostat toho kluka do mířidel bylo obtížné, moc dobře totiž věděl, co ho čeká, když ho střela zasáhne. Znovu vystřelil, ale výboj mladíkovi jen neškodně proletěl nad hlavou, když udělal přemet stranou. A pak zmizel za pilířem mostu.

„Zmetek,“ zahučel muž. Aspoň za ním zařval: „Ještě jednou se tady ukaž a nasypu do tebe celej zásobník!“

Šerák se tomu jen ušklíbl a pevně v dlani sevřel součástku. Ta akce byla riskantní, ale vy-

šla. To se nestávalo často. Většinou ho totiž Myšák dostal. Jednou do nohy, když nebyl dost rychlý, podruhé třeba mezi lopatky, když se mu přemet nevyvedl.

Dnes ale ne.

Šerák se rozhlédl, zvedl poklop a seskočil do šachty. Rychle se podíval na hodinky a rozběhl se. Devadesát sekund. Prohnal se kolem doupěte bezdomovců, kteří po něm jen bez zájmu přelétli očima, a vběhl do opuštěné stanice podzemky. Rychle začal prohledávat koše na odpadky. Pokaždé to bylo někde jinde. Odsunul shnilé zbytky a prohrábl spodek koše. Zase nic. Rychle zvedl zápěstí. Čtyřicet sekund. Skočil k dalšímu koši a převrhl ho. A konečně uspěl. Popadl součástku, zabořil ji do kapsy k té druhé, dosprintoval k hraně nástupiště a seskočil do kolejiště.

Patnáct sekund.

Rychle si lehl mezi supravodivé kolejnice a zabodl do jedné z nich kontakt. Dnes to musí vyjít. Dnes má poprvé za poslední rok o celých pět sekund víc. Strhl si z opasku chronomat a prsty se mu rozlétly po klávesnici.

Navolené datum narudle zazářilo.

V ohybu tunelu se objevilo světlo a štěrka mezi kolejnicemi se začal třást. Šerák to ignoroval, prsty dál svištěly.

Otřesy nabraly na intenzitě a v zatáčce se objevil přední vůz soupravy. Za tři sekundy ze Šeráka nezbude ani mastný flek.

Musí to vyjít.

A najednou se na displeji rozsvítil i požadovaný čas. Šerák bolestivě praštil zátylkem do štěrku a zvedl kontakt nad sebe. Neměl ani čas pomodlit se.

Vlak se dostal až k němu a vzduch prosytil ozón. V tu chvíli se energeticky nabitý polštář pod předním vozem dotkl trčícího kontaktu a chronomatem prolétla potřebná energie. Vesmír se protáhl, zploštil a Šeráka do sebe vcucnul. Propadl vzniklou dírou v časoprostoru, aby přistál tam, kde ještě před chvílí ležel. Okolí se však změnilo.

Vytáhl z kapsy jednu po druhé obě součástky.

Nejen okolí. Teď se změní všechno.

Skupinka se pomalu posunula a v ochranném skle se odrazily zaujaté tváře.

„Artefakty, které jsme získali z budoucnosti,“ ukázala průvodkyně na exponát, „se brzy ukázaly být naší vlastní zkárou. S masivním rozšířením chronomatů, i přes všechna pravidla a všechny regulační snahy světových vlád, se současnost neodvratně přiblížila budoucnosti. Zejména díky nejrůznějším předmětům, které si cestovatelé brali s sebou zpět jako suvenýry, se budoucnost do současnosti částečně promítla. Původní domněnky, že cesty do budoucnosti

nemohou mít na naši současnost žádný vliv, se tak ukázaly jako liché.“

Skupinka přešla k další vitrině a průvodkyně pokračovala ve výkladu: „Vědecké úspěchy, kterých jsme díky artefaktům z budoucnosti dosáhli, vybledly v porovnání s destabilizací celého ekosystému planety.“ Přelétla dlaní přes čidlo projektoru a před skupinkou se zobrazil holografický model planety Země s časovou osou. Dotkla se hologramu. „V roce 2071 došlo po sérii příliš energeticky náročných pokusů o cestování do daleké budoucnosti k havárii Frankfurtského tepelného reaktoru a tento incident přispěl ke zničení celého ekosystému v Evropě. V důsledku této krize německá vláda ještě zintenzívnila své cesty do budoucnosti, což nevyhnutelně přispělo k takzvané Bleskové válce v letech 2073 až 2074, což byla de facto nepřiznaná Třetí světová válka.“

Prstem se dotkla časové osy a digitalizovaný povrch planety se proměnil. „Většina velmocí při ní využila technologii získaných z budoucnosti. Jenže jak se záhy ukázalo, svět na takové množství cizí technologie připraven nebyl.“ Znovu se dotkla osy a geoid zešedl. „Došlo k haváriím dalších tří termonukleárních reaktorů a povrch Země přestal být obyvatelný. Nebylo ovšem možné skrýt se ani pod povrchem, jelikož provoz reaktorů využívajících pro spuštění reakcí převážně geotermální energie destabilizoval i podpovrchové magmatické proudy,“ prstem znovu přelétla přes osu, „což v roce 2088 vyústilo ke kolapsu ustáleného pohybu litosférických desek.“ Model planety nahradil snímek povrchu s vyznačenými mnohakilometrovými prvky i extrémně vysokými pohořími, vedle nichž Himálaj vypadal jako smítko prachu.

„Pokud mělo lidstvo přežít, muselo planetu opustit dřív, než by bylo příliš pozdě.“ Průvodkyně přistoupila k další vitrině s množstvím holomodelů vesmírných plavidel. „Díky technologiím nashromážděným z budoucnosti byly různé státy schopné v letech 2088 až 2093 sestrojít vesmírné lodě, které měly pomoci přepravit lidstvo na Mars, kde byla již v roce 2036 vybudována první martánská základna. Veškeré zdroje, které mělo lidstvo tehdy k dispozici, padly na výstavbu právě těchto lodí.“

Průvodkyně přistoupila k další vitrině s několika artefakty a také periodickou tabulkou prvků. „Pokud jde o zdroje, v té době bylo objeveno pouze 120 prvků,“ názorně ukázala a pak obkroužila celou tabulku, „přičemž dnes jich známe díky průzkumu dalších planet Sluneční soustavy již 167.“ Digitální tabulka se prodloužila o další čtyři řádky.

„Jenže ani tehdy si lidstvo plně neuvědomovalo, že to byly právě zásahy do časoprostoru, co ovlivnilo současnost a rovněž změnilo formo-

vání budoucnosti,“ ozvalo se z davu návštěvníků muzea.

„Ano, to je pravda,“ připustila průvodkyně. „Technologie získávané z budoucnosti byly čím dál vzácnější s tím, jak se hroutily možnosti lidstva současnosti. Proto v roce 2120 došlo ke všeobecnému zákazu používání chronomatů a obnovení trestu smrti, pokud by byl někdo při používání těchto přístrojů pro cestování časem přistižen či mu byla prokázána účast na takovém jednání.“

„Jenže to už bylo pozdě,“ ozval se hlas znovu.

„Bohužel,“ povzdechla si průvodkyně a dovedla skupinu k další vitrině s diorámou lodí vzlétajících k rudé planetě. „Ale vraťme se zpět k exodu na Mars. Z celkových 182 vesmírných lodí se podařilo na Mars dorazit pouze třiapadesáti. Některé nevyvinuly dostatečnou rychlost k překonání zemského gravitačního pole a zřítily se zpět na povrch, většina však neměla dostatečně výkonné motory k dosažení Marsu. Při následných záchranných akcích se v prostoru mezi Zemí a Marsem podařilo zachránit ještě dalších šest lodí, ostatní se však ztratily neznámo kam. Z původního počtu 11 miliard lidí se zachránilo necelé půl miliardy. Ani takové dramatické snížení však nemohl Marsu s povrchem zhruba v ekvivalentu čtvrtiny Země před Bleskovou válkou pojmout. Proto jednadvacet lodí opustilo orbitu Rudé planety a vydalo se dál k okraji Sluneční soustavy hledat jiné možnosti.“

„A proto jsme taky my tady,“ ozval se zase ten hlas.

„Přesně tak. Proto bylo také vybudováno toto město, zde v krytém dómu na Saturnu 6, dříve známém jako Titan.“ Průvodkyně ukázala k poslední vitrině za skupinkou. „Za vámi se můžete podívat na některé z prvních modelů chronomatů a porovnat jejich vývoj v průběhu času.“ Prodrala se skupinkou dopředu. „A pak budeme pokračovat do dalšího sálu, kde si ukážeme historii dobývání Sluneční soustavy v průběhu jednadvacátého a začátkem století dvaadvacátého!“

Šerák počkal, než se zbytek skupinky vytrousí za průvodkyní, a přistoupil k vitrině. Tragédie minulého století si pamatoval docela dobře ještě ze školy, ale nebyl tu kvůli jejich studiu. Trvalo mu pět let sestrojít dostatečně odolný chronomat, aby ho dostal až sem, a musel kvůli tomu na tři dny vyhodit elektrinu v pŕlce Nového Londýna.

Ale zvládl to.

Rok 2147. Rok nové šance pro lidstvo.

O projektu vytvoření Muzea časoprostoru a dobývání vesmíru se mluvilo už v jeho době. Jenže mocipáni si nechtěli ničit dechberoucí architekturu Jupitera 2, a tak se rozhodli pře-

sunout projekt až na nově budovanou základnu na Saturnu 6. Ovšem v roce 2103 dalo hodně práce se vůbec na transportní loď z Jupiteru 2 na Saturn 6 dostat. Nikoho totiž bohužel při sestrojování chronomatů nikdy nenapadlo, že by se hodilo pohybovat nejen časem, ale i prostorem.

Ale nějaký samaritán pro něj tenhle problém vyřešil.

Šerák ovšem z vlastních výpočtů věděl, že potřebná energie pro cestu na Zemí dalece přesáhne jeho možnosti. Také vycházel z toho, co zjistil při svých návštěvách roku 2129. Málem ho to stálo život, ale ty informace měly cenu zlata. V tom roce se totiž dozvěděl, že vědci i po zákazu používání chronomatů stále vylepšovali jejich účinnost a v tajnosti či s posvěcením mocných podnikali cesty do budoucnosti s tím, že tentokrát již neudělají stejnou chybu, že by s sebou nosili suvenýry či technologie, jimž nerozumí. Proto bylo třeba technologii chronomatů posunout ještě dál.

Ne, vědci neudělali stejnou chybu. Jen jinou a ještě tragičtější. Opět hrozilo, že se bude historie opakovat. Lidé jsou prostě nepoučitelní...

Poslední návštěvníci odešli za průvodkyní a Šerák se rozhlédl kolem sebe. Drobné slzičky kamer skryté ve stínech, jichž si všiml při vstupu do sálu, pokrývaly celou expozici, ale než se k němu ostražina dostane, bude už pozdě.

Nahmatal v kapse plazmový nůž, ukryl ho v ruce a obezřetně vytáhl ven. Různé součástky, různé doby. V roce 2118 získal důležitý superkapacitor pro akumulaci potřebné energie. Při své cestě do roku 2129 zase ukradl Myšákoví tehdy již zastaralý alfa-elektromodulátor a v opuštěném tunelu podzemky v Novém Sydney nejdůležitější součástku – elektromagnetický usměrňovač. Někdo si prostě řekl, že to bude docela pěkná ozdobná magnetka...

Ale poslední část skládačky měl právě před sebou.

„Tak jdeme na to,“ šeptl pro sebe a zmáčkl tlačítko regulátoru. Plazmová čepel vyšlehla a Šerák hned začal řezat. Zesílené diamantové sklo odolávalo jen chvíli, vzápětí se spustil alarm. Bílý plamen za sebou nechával zčernalou strusku. Šerák dořezal, vyklepl elipsu skla do vitríny a vytáhl zevnitř poslední model chronomatu.

Dveře na konci chodby se rozlétly. „Hej!“ Hlídač zvedl ke stropu zbraň. „Zůstaň na místě, jinak střelím!“

Šerák se jen ohlédl přes rameno, na hlídače se zakřivil a dal se na útěk.

Bezdomovec si přihnul z lahve nejlevnější vodky v papírovém obalu a promnul si předlok-tím nos. Pak se vysmrkal do rukávu a pohodlněji se vmáčkl do svého brlohu z kartonu

a novinových stránek. Znovu se napil a hlasitě si krkl.

V tu chvíli se poklop kanálu v jeho uličce zatřásl. Bezdomovec se podezíravě podíval do hrdla lahve. Najednou se poklop odsunul a dírou prolezla postava. Rozhlédla se kolem sebe a krátce na jediného obyvatele téhle uličky zamávala. A pak se bez nějakých okolků vydala pryč.

Bezdomovec odložil lahev a zavrtěl krkem. Tak tuhle značku už teda pít nebude.

Šerák si všiml švába na klopě kabátu a smetl ho na zem. Stoky byly ve všech městech a ve všech dobách, které navštívil, úplně stejné. Spousta havětí, nechutný zápach splašků, z něhož se mu obracel žaludek naruby, a skvrny od kdovičeho, do nichž rozhodně netoužil šlápnout. Celé stoky byly jedno velké minové pole.

Dorazil na konec uličky a rozhlédl se na obě strany. Pak se podíval nahoru na transparentní konstrukci kupole, která město chránila před nehostinnými podmínkami tam venku. Saturn 6 se povedlo zčásti terraformovat, ale proces ještě nebyl zcela u konce. Až se to podaří, bude i mimo ochrannou kupoli dýchatelná atmosféra stejně jako na Marsu.

Ale toho se nikdo nejspíš nedočká. Ne pokud dojde k další válce kvůli cestování časem.

Šerák se vkradl do nejbližšího stínu a vytáhl zpod pláště chronomat. Chvilku si přístroj prohlížel, viditelně v něm byly použity modernější součástky než v přístroji, který měl kolem pasu. Navíc vypadal zcela nenápadně, jen o trochu větší než běžné hodinky.

„Ještě že už jsou pryč ty časy, kdy měly první modely velikost starýho CRTčka.“

Po zdi domu sklouzl na zadek. Vytáhl obě potřebné součástky i sadu náradí a pustil se do úprav. Měl sice času habaděj a mohl si najít nějaké klidné a útulné místo, kde by tuhle operaci provedl, ale už to chtěl mít za sebou. Subjektivně posledních devět let strávil honbou za součástkami, hledáním silného energetického zdroje a vylepšováním osobního chronomatu. Reálně se však pohyboval v rozptylu mezi roky 2103 až 2129.

Jen pro tenhle jeden pokus.

Šerák přimontoval součástky k sobě a zapojil je do obvodu. Vodiči spojil oba chronomaty a zvedl se na nohy. Sirény policejních vozů zněly daleko, zřejmě se mu podařilo zbavit se jich. Nastal čas na další fázi. Znovu se rozhlédl, pak zabočil do další ulice a vytáhl z kapsy plánek města, který sebral v muzeu. Potřeboval zjistit, kde přesně se nachází elektrárna. Věděl, co se stane obyvatelům Nového Sydney, až jim ukradne tolik potřebnou energii a silové pole chránící město zabliká a zmizí. Většina obyvatel města kvůli tomu zemře. Utěšoval se však

představou, že k tomu vlastně nikdy nedojde, neb je v budoucnosti.

Tahle realita prostě ještě není daná.

„A ta moje možná taky ne,“ zamumlal a poklepal prstem na mapku. „Tak tady jsi.“

Sbalil plánek a přidal do kroku. Musel být nenápadný, ale zase se nehodlal ploužit jako slimák. Relativita času od vynálezu chronomatů o dost vzrostla, přesto byla v určitých momentech každá sekunda drahá.

Zrovna jako teď.

Podíval se na hodinky a pak nastavil oba chronomaty. Jeden pro čas, druhý pro prostor. Před dvanácti lety dostal zašifrovanou zprávu ze starého poštovního uzlu na oběžné dráze Země, která mu kompletně změnila život. Díky ní začal studovat astrofyziku a otevřel se mu celý nový svět, o němž předtím neměl ani ponětí. Dostal možnost změnit úplně všechno. Ta zpráva totiž obsahovala výpočet času a vzdálenosti cílového bodu v časoprostoru, kam se potřeboval dostat. Samotné výpočty by mu zabraly spoustu času, ale ta zpráva ho toho ušetřila.

Začal se synchronizací amplitud obou přístrojů. I přes tu všechnu pomoc mu však trvalo dva roky, než plán dotáhl do konce. A teď už ho nemohlo nic zastavit.

Přístroje zapípaly. Usmál se. Teď už nezbývalo než se pokusit o nemožné. Nikdo před ním neuspěl, ale také nikdo nezašel tak daleko.

Vylezl po žebříku na plochu střechu budovy a podíval se směrem k velké osvětlené budově fúzní elektrárny. Plazmové prstence kolem sebe šířily ionizovanou mlhu čistého vzduchu, jíž dál do města neúnavně rozháněl rotující gravitační oscilátor, vytvářející gravitační pole podobné tomu na staré dobré matičce Zemi.

Planetě, kterou její nezvedené děti chladnokrevně zavraždily.

Stáhl si rukavici z levačky a zahýbal zbývajícími třemi prsty. Cíl, který ležel před ním, nebo spíše za ním, tahle mise, tomu věnoval část sebe. Kvůli prchavé naději zašel daleko.

Znovu si rukavici natáhl a mlčky pozoroval elektrárnu dštící energetickými oblouky mezi ohromnými kondenzátory. Zašel hodně daleko, ale bude třeba zajít ještě dál.

Tohle město musí kvůli tomu cíli zahynout.

Šerák vyzkratoval elektrický plot, plazmovým nožem vyřízl otvor a vlezl do areálu elektrárny. Vzhledem k tomu, že byla celá tahle obluda automatizovaná, bude trvat příliš dlouho, než si někdo díry v plotě všimne.

Přiblížil se k budově, vyskočil a zachytil se posledních příček žebříku. Jakmile vyšplhal až k servisním dvířkům, hacknul elektronický zámkem a vydal se po žebříku nahoru. Teprve když se dostal až na střechu, rozhlédl se kolem sebe a zhluboka se nadechl. Vzduch byl slabě cítit

ozónem, ale nic mu nehrozilo. Tedy zatím. Elek-trárny dost často mívaly pro nezvané hosty při-pravená robotická překvapení a Šerák počítal s tím, že i tady něco takového bude.

Plazmovým nožem vyřízl otvor do střešního průzoru a po laně se spustil dolů. Musel najít energetickou rozvodnu zásobující celé město elektrinou. Instalovaný výkon téhle poměrně malé elektrárny byl zhruba 5 GW, což bylo dost na udržení gravitace i silového pole kupole chránící město.

A také dost na jednu cestu s použitím dabl-chronomatu.

Opatrně se proplížil kolem jednoho z tepel-ných výměníků a rozhlédl se kolem sebe. Nikdy v takové elektrárně nebyl a neorientoval se ta-dy. Odhadoval však, že rozvodna bude někde na prvním nebo druhém podlaží, rozhodně ne v přízemí nebo někde v blízkosti reaktoru. Schodiště od něj nebylo daleko, ale něco mu tady nehrálo. Kromě vrnění čerpadel a supersonického kondenzátoru tu panoval až příliš velký klid.

Pak si všiml dvou vývodů potrubního systé-mu hned vedle schodiště. Rozsvítil baterku a přepnul ji do infračerveného módu. V tu chvíli se podlaha rozzářila bezpečnostními laserovými paprsky.

„Docela zastaralý, ale pořád účinný,“ zamu-mlal si pro sebe.

Letmo se dotkl povrchu výměníku. Tepelné stínění dokázalo zabránit většině ztrát, ale ne všem, takže byl kovový povrch teplý. Tahle elek-trárna byla starší model a zřejmě tu stála už od konce devadesátek, kdy se to tady začalo sta-vět. To znamená, že už byla zhruba padesát let stará. Nikdo se neobtěžoval modernizovat ji, dokud ještě fungovala.

„Tak fajn,“ rozhlédl se. „Takže tenhle typ znám. Rozvodna bude v prvním patře přímo nad reaktorem a budou se v ní sbíhat oba pa-rovody.“ Bylo fajn zase slyšet něčí hlas. „Stačí se dostat nahoru a sledovat trubky.“

Jenže jak?

Promnul si bradu a znovu si pozorně prohlé-dl okolí. Keramitové vedení chladicího okruhu se táhlo podél celé haly, ale k servisní lávce se ani nepřiblížilo.

A pak si toho všiml. Potrubí jednoho z parovodů šlo souběžně s chladicím okruhem, ale pak se odpojovalo, zamířilo ke stropu a ven z budovy. Když se mu podaří vyšplhat nahoru a seskočit na lávku, dostane se na první podla-ží, aniž by musel projít tím bludištěm laserů.

Šerák vylezl na potrubí a cítil, jak pod ním proudí natlakovaná pára. Kdyby se termocel jen na sekundu protrhla, proud páry by ho okamži-tě ugriloval. Jenže k takovým nehodám nedo-cházelo, ne od vynálezu téhle slitiny někdy ve čtyřicátých letech minulého století. Začal šplhat

nahoru, dovedně využíval úchyty trubek ke zdi a nechal se dovést až nad lávku. Odrazil se od potrubí a seskočil dolů. Dopadl do kotoulu a zastavil se o pár metrů dál. Nedopatřením však smetl dolů tašku s náradím, kterou tu zřejmě zapomněl nějaký údržbář.

Šerákovi zatrnulo, když zaslechl řinčení vy-sypaných klíčů. Rychle se podíval přes zábradlí, jen aby spatřil, že se z obou vývodů potrubního systému vykulily bezpečnostní drony a rozbaly se do bojové pohotovosti. Neměl tenhle šrot rád. Nedalo se s ním smlouvat, nedal se uplatit. Jakmile tě jednou popadl do pařátů, buď se z tebe stal vězeň nebo mrtvola.

Ani jedno se mu moc do krámu nehodilo.

Jeden z dronů se vznesl nad podlahu, zatím-co druhý zkoumal tašku, která přerušovala laserový tok. Dron vysunul malý senzor a halou prolétl paprsek laserového snímače. Šerák se položil na lávku a doufal, že ho termocel ochrá-ní. Dron naskenoval i druhou polovinu haly, zapípal a přesunul se dál od lávky. Druhý dron se však vznesl a pomalu levitoval nad schodiš-těm, skenoval přitom blízké okolí.

Ještě několik schodů a dostane se na Šerá-kovu úroveň. Pak ho snadno oskenuje a zjistí, že objevil vetřelce.

Šerák se začal pomalu sunout k průchodu do druhého traktu budovy. Věděl, že nemá šan-ci to stihnout, ale ještě se nevzdával.

V tu chvíli se dron dostal na lávku a naskenoval její konec.

„Kurva,“ ujelo Šerákovi a dal by kdovíco, kdyby teď dokázal protéct mřížováním lávky.

Dron znovu vysunul senzor. Najednou přitá-hl jeho pozornost fotoblesk druhého dronu. Rychle se vznesl z lávky a odletěl za druhým strojem.

Šerák si oddechl a pomalu se postavil. Viděl, jak oba drony snímají otisky, které zanechaly jeho boty i rukavice na parovodu. Kdyby měl v plánu zůstat v téhle době, měl by nejspíš prob-lém, protože by automatizované procesy rychle našly shodu s jeho záznamy z roku 2129, kdy ho Myšák omráčil tak nešťastně, že ho čapli federálové, ale toho se musel bát, jen kdyby teď neuspěl.

A pokud by neuspěl, stejně by nezbyl nikdo, kdo by se toho mohl bát. Jeho tělo by roztrhaly slapové síly časoprostoru na miliardu kousků dřív, než mu by mu hlavou stačila proletět byt jen jediná vzpomínka na promarněný život.

Šerák za sebou potichu uzavřel dveře a brzy našel potrubí, které se střechou zase vracelo do komplexu. Vydal se podle něj k rozvodně. Jenže když se tam dostal, našel jen zapečetěné dveře z termoceli, přes které se nedalo dostat.

Bezradně se rozhlížel kolem, až mu zrak padl na mřížku větracího systému.

„No jasně, rozvodna musí mít větrání, aby se dal odfiltrovat ten ozón,“ uvědomil si. Kdyby kontrolní pracovník vstoupil do ozónem silně zamořeného prostředí, mohl by si poškodit plíce, oslepnout, ba dokonce úplně ochrnout. Muselo tu být odvětrávání.

Od kontrolní desky se ozvalo cvaknutí a Šerák k ní přistoupil. Podle těch údajů brzy dojde k automatickému čisticímu mechanismu, během něhož bude celá elektrárna sterilizována právě oním ozónem a také silnou elektrostatickou vlnou, která odstraní zbylé nečistoty.

Podle chronografu mu do čisticího programu zbývaly tři minuty.

„Do hajzlu!“ Synchronizoval hodinky, rychle vytáhl turbošroubovák a odstranil mřížku. Batoch by ho jen zdržoval, tak ho nechal na zemi a vlezl do šachty. Potřeboval jen chronomaty a malou sadu náradí. Jestli tohle nevyjde, stejně nepřežije čištění.

Naštěstí byla větrací šachta dost široká. Vyšel se zkosnou cestou nahoru a modlil se, aby to stihl. Když došel k další mřížce, hlasitě zaklel. Nevzal si s sebou šroubovák. Rychle pohlédl na hodinky. Minuta v hajzlu, to už by tam a zase zpátky nestihl. Bolestivě se v šachtě přetočil a mřížku několika silnými kopy vyrazil. Naštěstí byla z obyčejného plechu.

Vysoukal se ze šachty a rychle se rozhlédl. Obslužný počítač by mu byl k ničemu, potreboval rovnou do rozvodné místnosti. Díky nahromaděnému ozónu se mu hůře dýchalo a dělaly se mu mžítka před očima, ale nešlo o nic vážného. Doběhl k dalším dveřím a vstoupil přímo do rozvodny. Přes nos ho udeřil silný zápach ozónu a zatmělo se mu před očima, až se zapotácel. Neměl však času nazbyt. Minul oblouk ohromné turbíny, proletěl kolem kabelů silných jako pěst a přistoupil ke sloupům rozvaděčů. Rychle našel ten s napojením na hlavní rozvodnou síť a připojil k němu dablchronomat.

Dvacet sekund.

Ještě jednou pro jistotu zkontroloval datum na obou přístrojích.

„Teď nebo nikdy,“ vydechl.

Ohromné elektrostatické generátory se probíraly k životu a začaly se nabíjet.

Šerák nehodlal čekat, až vyšlou do všech prostor elektrárny vlnu energie. Stiskl spínač současně na obou chronomatech. Servisní světlo zhaslo a celé město se ponořilo do tmy. V ten okamžik se rozpadlo silové pole chránící město a veškeré živé bytosti mimo domov prakticky ihned umrzly. V ten moment se svět roztáhl, zploštil a Šeráka pohltilo oslňující světlo.

Probral se a všechno ho bolelo. Jako by mu někdo při skoku zpřeházel všechny kosti a vnitřní orgány. Pohnul nohou, jen aby zjistil, že se mu podrážky připekly k podkladu. Vyzul si boty, s heknutím se protáhl a obkroužil hla-

vou kolem sebe. Stál uprostřed metr hluboké jámy, kolem něj shořela veškerá vegetace a opodál ležel kmen stromu s roztaveným spodkem, dřevo stále ještě žhnulo.

Šerák rychle zkontroloval vzdálenost. 10,1 astronomických jednotek ve vektoru 83. Chvilku zkoprněle zíral na datum – 11. června 2023, 21:08 hodin. Podařilo se mu to. Právě skočil o 124 let zpátky do minulosti, ale nejen to. Díky spojení obou chronomatů a jejich kalibraci také urazil během zlomku sekundy vzdálenost více než 1,5 miliardy kilometrů.

Znovu se rozhlédl kolem sebe, ignoroval tu spoušť. Nadechl se. Dokázal to. Veškerá pravděpodobnost, všechno myslitelné bylo proti tomu, ale on to zvládl.

Byl na Zemi.

Posadil se na okraj jámy a rozplakal se dojetím. Dostal šanci napravit úplně všechno, dokonce zachránit tuhle planetu před jistou zkázou. Pohled mu sklouzl k přístrojům. Nikdy neměl moc přátel, vždycky byl spíše samotář, a to ještě předtím, než dokončil studia. Ostatní studenti ho občas nazývali „šilným vědcem“. Občas i hůř. Nechávalo ho to chladným. Vlastně se ani nejmenoval Šerák. To jméno si dal, protože se nejraději pohyboval ve stínech a protože bylo nejdůležitější při cestách do budoucnosti utajit svou identitu. Kamery monitorovaly každý roh a snadno by ho nějaký automatický vyhledávač mohl spojit s nenápadnou šedou myšskou z minulosti.

A kdyby někdo v roce 2129 přišel na to, že používá chronomat, čekala by ho cela smrti.

Šerák si z obličeje stáhl modulární masku. Tady nebyla potřeba, tady jeho tvář nikdo neznal. Žádný systém by ji nedokázal přiřadit k jeho jménu. A tak to i zůstane. Až se postará o zničení budoucnosti, bude třeba obětovat i vlastní život.

Nesmí dojít k žádným vedlejším škodám.

Odepnul si prostorový chronomat ze zápěstí i časový chronomat z pasu a položil je na okraj jámy. Chvilku si oba přístroje prohlížel a pak vyjmul součástku, která mu v tomhle všem pomohla. V duchu se rozloučil se svou dobou. Lidé ovládli Sluneční soustavu, po kruté válce se však semkli a zažili nečekaný rozmach. Jenže stálo to za to? Prohlédl si vegetaci kolem sebe. Opravdu tohle všechno bylo nutné obětovat?

„Ne, když k tomu mám ještě co říct já.“ Sevřel součástku v dlaní, vylezl z jámy a popadl nejbližší kámen. Napřáhl se, když za sebou zaslechl zavrčení a hlasitě cvaknutí.

Šerák se otočil a zjistil, že hledí přímo do hlavně předpotopní kulovnice muže v zelené kamizole zarostlého snad ještě víc než les okolo. Vedle něj stál široce rozkročený pes a výhružně na něj cenil tesáky.

„Ani. Hnout.“

Šerák si poposedl na otlačené zadnici a položil na otlučený stůl spoutané ruce. Podle vybavení roubenky byl tenhle člověk samotář, společnost mu dělali jen ten pes a jeho práce zdejšího lesníka. Nic mu však nedaroval. Okamžitě ho spoutal a někam odešel s oběma chronomaty. Šerák se pokusil vysvobodit a uprchnout, ale upřený pohled lesklých očí z temnoty ho přiměl tu snahu přehodnotit.

Kromě těch dvou slov ten člověk dosud nic dalšího neřekl. Nechal ho o samotě jen se svým věrným hlídačem a Šerákovi se hrůzou stavěly vlasy na hlavě z toho, co by mohl ten lesník způsobit, kdyby se mu podařilo být jen jeden z přístrojů zprovoznit.

Ozvalo se vrznutí a Šerák soustředil svou pozornost zpět do přítomnosti. Na chodbě se rozsvítilo a on si s rozčarováním uvědomil, že na něj celou dobu zíraly velké oči jelení trofeje, v nichž se odráželo světlo lampy.

Vzápětí mu výhled zaclonila zarostlá postava lesníka a Vousáč zvedl chronomat, z něhož visely dráty. „Kam jsi dal fázový superkapacitor?“

V Šerákovi hrklo. To přece není možné. „Nechápu, o čem mluvíš.“

„Ty moc dobře víš, na co se ptám. Tu součástku potřebuju, aby se dalo s pomocí chronomatu teleportovat. Jenže já si nevybavuju, že bych ji u tebe někde viděl.“

„Pořád nechápu, o co ti jde.“

Vousáč vytáhl z pouzdra u pasu ohromnou zbraň. „Tohle je revolver Smith & Wesson čtyřicetnáctičlenná nabíječ střelama s dutou špičkou. Vím, že netušíš, co to znamená, ale jestli tě střelím do břicha, udělám ti v něm takovej kráter, že si budeš moct znova prohlídnout svoji snídani.“

„Co po mně chceš?“

„Arnost Komarek, to je tvoje jméno, že?“

Šerák svraštil obočí. „Tak mi nikdo neříká.“ Ironicky se ušklíbl. „Matka byla obzvlášť nudná a chtěla zdůraznit můj český původ. Poslední přeživší Češi na Marsu. No není to námět na epickou baladu?“

„Takže jsi to ty. A říkáš si Šerák.“

„A ty bys to neměl vědět. Není možný, abys toho o mně věděl tolik. A nemůžeš být z budoucnosti, protože já jsem byl první, kdo se dokázal vrátit v čase.“

„Omyl. To já jsem byl první.“

„Kdo jsi?“

Vousáč se ušklíbl. „A záleží na tom?“

„Mně jo.“

„Tak dobře, dohodneme se. Ty mi řekneš, kam jsi schoval ten kapacitor, a já ti na oplátku prozradím, co jsem zač. Dohodnuto?“

„Ještě bys k tomu mohl přihodit svobodu. Mám tu nějakou práci.“

Ruka s velkým revolverem se zvedla. „Pokud se nedohodneme, asi si budeš muset vzít volno. Co ty na to?“

Šerák stiskl čelisti k sobě. „Fajn.“

„Ty první. A nesnaž se lhát. Jestli zjistím, že jsi měl chtít podrazit, nebudu váhat a udělám do tebe jednu díru navíc. Chápeme se?“

Šerákovo mlčení bylo dostatečnou odpovědí.

„Tak mluv. Kam jsi dal ten kapacitor?“

„Upustil jsem ho, když jsi mě přepadl. Bude někde v tý spálený trávě. Nevím, kde přesně je.“

„Brzo to zjistím.“ Vousáč uklidil zbraň zpátky do pouzdra a otočil se na patě. Beze slova začal odcházet.

„Hej! Máme dohodu!“

„Nejdřív dojdou pro tu součástku. O nic se nepokoušej.“

Šerák na něj volal, trhal řetězem, kterým byl připoután ke zdi, ale všechno marně. Muž odešel a nechal ho o samotě. Šerák se ihned vrhl k úchytku řetězu, zkoušel ho vytrhnout ze zdi, pak zkusil rozbít stůl a získat aspoň nějakou zbraň, ale řetěz ho dost limitoval. Zrovna se mu podařilo ulomit jednu z noh stolu, když ho tlumené vrčení přimělo vzhlednout k chodbě.

Stejný upřený pohled lesklých očí. Znovu ho už ale nenapálí.

Vtom se oči pohnuly a do světla lampy vešla šlachovitá postava lesníka čtyřnohého miláčka. Psisko na něj divoce cenilo zuby a Šerák si v duchu říkal, jaká je to ironie, když on je uvázaný, zatímco to zvíře se pohybuje zcela svobodně.

Raději ulomenou nohu odložil. Vtom se pes oblízl, přestal vrčet a poslušně si drcnul na zadek. Nepřestával ho však upřeně pozorovat a Šerák mu pohled oplácel až do doby, než se vrátil lesník.

Vousáč s úsměvem zvedl válcovitou součástku. „Svou část dohody jsi splnil. Teď je řada na mně.“

„Taky si myslím. Kdo jsi?“

„Osmýho března 2091. Říká ti to něco?“

Šerák zamrkal. „Cože?“

„Vím, že máš fotografickou paměť, takže tohle na mě nezkoušej.“

„V ten den mi přišla zpráva ze zastaralé automatické poštovní stanice na orbitě týhle planety.“

„Přesně tak. Ani netušíš, kolik mi dalo práce dostat tu zprávu k tobě tak, aby se co nejmíň lidí ptalo, co v ní stojí. Teprve s automatizací poštovních služeb a jejich přesunem do vesmíru to začalo bejt mnohem lehčí.“ Lesník se zazubil. „Ale na to si ještě pětadvacet let počkáme.“

Šerák se nepřestával mračit. „To tys mi poslal tu zprávu? Proč? Kdo jsi?“

„Tys to ještě nepochopil, že?“

„Asi ne. Jak toho můžeš tolik vědět o minulosti i o budoucnosti?“

Oči se mu zaleskly. „Protože já jsem ty, Arnie. Strávil jsem dvacet let tím, že jsem se tě sem snažil dostat. Můj dablchronomat se totiž porouchal a už se nedal ovládat. Posledním pokusem o skok jsem se dostal do roku 2014 a moje možnosti shořely s oběma přístroji. A v týchle době bohužel neexistují náhradní díly, nehledě na to, že bych se nedožil toho, kdy budu mít znovu funkční poslední model chronomatu. Proto jsem musel trochu upravit tvůj – vlastně svůj – život, Arnie. Abych tě sem dostal.“

„Tohle není možný. Proč bys mě jinak ohrožoval? Pokud by to byla pravda, byl bych tvou mladší verzí a kdybys mě zabil, nedošlo by k nějakému časovému paradoxu?“

„Takhle to nefunguje, hochu. Už tím, že jsem ti dal vzdělání, jaký jsi potřeboval, jsem svůj časoprostor nenávratně zničil. Ale jinak to nešlo. Musel jsem tě sem dostat. Víš, původně jsem tě chtěl jen využít a sebrat ti ten přístroj, ale pak mi docvaklo, že se mi ještě můžeš hodit. Takže se tě nezbavím a ty mi ještě rád pomůžeš.“

„Proč? Jak se ti hodím?“

„Já jsem nevystudoval fyziku, hochu. Počítat trajektorii vesmírnejších těles jsem začal až ve svých čtyřiceti, tedy o víc jak deset let později, než je teď tobě, a museli mi s tím pomáhat nic netušící profesori z Marsovské akademie věd. Nakonec se mi podařilo skočit, i když do roku 2021, přímo doprostřed pandemie sužující celý svět. I já jsem se nakazil, ale podařilo se mi přežít. Vyhledal jsem našeho prapradědečka a požádal ho o pomoc. Nevěřil mi, ale když jsem mu řekl, že jeho firma brzo při těžbě ropy narází na jeden divnej šutr a ono se tak po pár dnech vážně stalo, začal mi naslouchat. Jenže pak se do toho vložila jeho žena a bylo po srandě. Už jsem s ním ani nehnul. A tak zemřela i moje naděje na opravu dablchronomatu.“

„A proč mi tohle všechno vyprávíš?“

Vousáč se ušklíbl. „Protože by ses nejspíš touhle dobou jinak neúspěšně pokoušel sbalit nějakou štetku na rohu, místo abys byl teď tady. Díky mně seš tím, čím seš. Vlastně bys mi měl poděkovat.“

„Jenže já ti nevěřím.“

„Jo, máš pravdu, asi bych ti taky nevěřil. Ale řeknu ti jedno: tvoje matka byla Marianna Komarek z druhé generace marsovskejch Čechů. Na Mars naši rodinu dostaly jen peníze naší rodiny, jen díky nemalý investici do stavby záchranných lodí koncem osmdesátek. Moc dalších Čechů exodus už nepřežilo.“

„Jen jestli za to nebude moct ten výbuch v Německu, který vymazal z povrchu Země půlku republiky,“ ušklíbl se Šerák.

„Buď jak buď, díky mně jsi tady.“

„No jo, ale proč? Necestoval jsi do minulosti, abys právě tomu všemu zabránil? Abys zajistil, že nepřijde o život víc jak deset miliard lidí?“

Vousáč došel až ke stolu a posadil se na desku. Stůl se zhoupl na stranu a hned poté, co lesník vstal, se zřítíl na zem. „Vidím, že jsi nezahálel.“

„Snažil jsem se.“

„Víš, nevyšlo mi všechno úplně tak, jak jsem si naplánoval. Pomocí dablchronomatu jsem se sice dostal na Zemi, ale jinam než ty. Měl jsem smůlu a někdo mě viděl. Stala se ze mě pronásledovaná zvíř, kterou nakonec uštvali a dablchronomat mi sebrali. Podařilo se mi ho ukrást zpátky, ale mezitím ho už stačili předat do rukou vědcům, kteří si udělali plány části zařízení a podle něj vyrobili úplně první prototyp chronomatu. Chtěl jsem to zvrátit, a tak jsem cestoval do minulosti, ale nikdy mi to nevyšlo. Nedá se tomu zabránit, prostě se to stane a já s tím nic neudělám. Válka, genocida, cestování v čase. Všechno se to stane a nic na tom nejde změnit.“

„Chceš říct, že vědci získali možnost cestovat v čase díky tobě?“

Vousáč vzdechl. „Mrzí mě to. Zkoušel jsem to odčinit, ale je to daný. Ten osud nejde změnit.“

„Takže tím jako chceš říct, že kdyby ses nikdy nepokusil cestovat zpátky v čase, možná by nikdy žádná válka nebyla?“

„Hele, nejsem teoretický fyzik nebo tak něco. Prostě se to stalo a basta.“

Šerák zvedl ruce a zařinčel řetězem. „Já jsem tady proto, abych to změnil. Zabiju vědce, který začal to tvoje zařízení studovat, a nikdy k ničemu nedojde.“

Vousáč se ušklíbl. „Myslíš, že jsem to nezkoušel? Nic to nezmění. Jen se k tomu dostane někdo jinej, často ještě horší. Ani se neptej, kolikrát jsem to zažil. Ale je to prostě daný.“

Šerákovi se v očích mihl záblesk pochopení. „Ty jsi to vzdal! Smířil ses s tím, že jsi oběti vlastní neschopnosti a že je to prostě osud!“

„A co jsem měl asi tak dělat jinýho? Jít na náměstí a říct všem ‚Hele, lidi, za padesát let bude válka, buďte na sebe každéj milej a nedojde k tomu?‘“

„Třeba.“

Vousáč si odfrkl. „Zavřeli by mě do cvokárny a zahodili klíč. A tobě bych ani nemohl poslat zprávu.“

„A proč tu teda jsem?“

Zakoulel očima. „Copak to není jasný? Ty jsi poslední šance na změnu. Máš znalosti, který jsem nikdy neměl a ani mít nikdy nebudu. Víš věci, o kterejch já nemám ani šajna. Ty to dokážeš.“

„Jako co?“

Lesník se podrblal v hustém porostu vousů. „Nedochází ti to? Tak to jsem musel změnit ještě něco, protože se zdá, že jsi moc inteligence nepobral.“

„Vystudoval jsem nejnáročnější univerzitu –“

Vousáč mávl rukou. „No jo, no jo. Ty studia teď ale nic neznamenaj, že? Teď přichází realita, tak se probud'. Nějaký teoretický cancy jsou nanic. Tady je potřeba udělat ještě víc. A to musíš právě ty.“

„A co jako víc? Co máš v plánu?“

„Něco, co já jsem nedokázal a co bych sám nikdy dokázat nemohl. Ten prototyp sice schovávají ve výzkumáku, ale nákresy části chronometru jsou uloženy v zabezpečeném počítači detašovaného pracoviště institutu, bez připojení na internet, takže se do něj nikdo zvenčí nedostane. A výzkumní pracovníci mají zákaz jakýkoliv data vynášet ven či si je někam stahovat. Všechny data jsou umístěny na serveru výzkumáku a serverovna je taky uvnitř toho pracoviště.“ Maně se dotkl právě hýždě. „A bacha, pro tyhle informace jsem obětoval kus svého zadku.“

„Ale já nemám tolik času, abych se dostal do toho výzkumného centra a pak ještě na to druhý místo! Ten test je naplánován na úterý 13. června 2023 přesně na desátou. Jestli jim ho přeruším, k tomu počítači se už nikdy nedostanu!“

Vousáč se zazubil. „Na počítač se vyser, o ten se postarám já.“

„A co teda budu dělat já? Necháš mě tady sedět, zatímco budeš na můj úkor zachraňovat svět?“

Dostalo se mu jen odfrknutí. „Ani já nejsem tak dobrý, abych to všechno zvládnul sám. Ten počítač i serverovna jsou dobře stráženy, nikdo neoprávněně se tam nedostane. Proto potřebuju tvůj prostorovej chronomat. Ale když se to všechno podaří, možná se do své doby ještě dostaneš, hochu.“

„Jak?“

„Ten nerost, o kterém jsem mluvil, ten, kvůli kterému jsem se rozhádal s praprababčou, přifřel na Zemi jako meteorit. Dlouho ležel v zemi, než na něj Komárkova firma narazila při těžbě ropy. Má velké energetické potenciál a když se dost zahřeje, dokáže ze sebe uvolnit ohromnou dávku energie. Normálně by došlo k výbuchu, ale pokud tu energii nasměruješ do superkapacitoru,“ zakýval součástkou v ruce, „možná by se ti mohl podařit dost dlouhý skok. Těžko ale říct, co tam najdeš.“

Šerák chápavě potřásl hlavou. „Pokud změníme minulost, časoprostorová linie se rozdělí na dvě. My budeme vědět, co se v té první stalo, ale všichni ostatní si budou pamatovat jen tu druhou. Možná se ani nikdy nenarodím.“

Vousáč pokrčil rameny. „Jak už jsem říkal, teoretický cancy jsou nám teď k ničemu.“

„Tak co po mně chceš?“

„No, já se postarám o ten počítač, ale ty musíš proniknout do výzkumáku. No, a tomu testu bude samozřejmě přihlížet spousta lidí z odborné veřejnosti. Však je to taky historické okamžik, že jo.“

Šerák zbledl. „Nechceš tím říct...“

Muž přikývl a hodil mu k nohám klíč. „Přesně tak. Odemkni ty pouta a hoď se do gala, hochu. Musíme tě dostat do výzkumáku a ty se staneš jedním z těch odborníků.“

Smoking, modulární maska a zfalšovaná VIP jmenovka mu moc klidu nepřidávaly. Šerák se hrdě nesl chodbou Středoevropského technického institutu a snažil se předstírat, že sem patří. Věděl toho o fyzice dost, vystudoval obor astrofyzika a chronotechnologie, ale patrně by většina toho, co se na univerzitě naučil, zněla pro uši zdejších „odborníků“ jako čirá fikce. Srdce mu tlouklo až v krku, když dorazil na prezenci a podepsal se jako jeden z pozvaných profesorů. Vybrali si jednoho, jehož jméno znělo nejméně známě, a Vousáč ho šetrně odklidil z cesty. Až se probudí, nebude si vůbec na nic vzpomínat, a bude moct jen hořekovat, že se testu nezúčastnil.

Nebo spíš děkovat neznámému dobrodinci.

Nervózně se podíval na hodinky. Půl hodiny.

Vousáč za poslední dva roky shromáždil, co se dalo. Měli plány jak detašovaného pracoviště, tak výzkumného centra a Šerák si naprosto přesně vybavoval, jak se do laboratoře, kde se má pokus uskutečnit, dostat. Oba rovněž moc dobře věděli, že v téhle fázi není už výzkum v plenkách, ale má za cíl postoupit na vyšší úroveň, nyní šlo o to, aby pro svůj projekt výzkumníci získali dostatečné financování.

Prostě šlo o tvrdý byznys a prachy tu byly až na prvním místě. Proto také tak okázalá recepce plná vybraných tuzemských i světových pochoutek.

Jenže pokud se test nezdaří, výzkum nikdy nedostane miliardovou injekci a zapadne někam na šrotiště dějin. Mohou ho zopakovat, ale pokud Vousáč zničí plány stroje času i zbytek výzkumu, budou muset vědci začít prakticky od nuly. A navíc bez financování.

A to by celému výzkumu mohlo zlomit vaz, na čemž jejich plán stavěl.

„Promiňte,“ naklonil se k jedné z hostesek, „kde bych tu našel toalety?“

Usmála se na něj a mrkla na jmenovku. „Profesore Lagiavardi,“ ukázala k vedlejší chodbě, „půjďte touto chodbou a tam už vás navedou cedulky.“

„Děkuji.“

Šerák samozřejmě věděl, kudy na záchod, ale potřeboval si obstarat alibi. Nic nesmělo

nasvědčovat tomu, že test někdo sabotoval, jinak by výzkumníci ihned požadovali další pokus. Rovněž věděl, že celou chodbu snímají kamery a dvojice goril u vstupu do laboratoře si přísně měřila každého, kdo se přiblížil příliš blízko.

Profesor Lagiavardi kolem nich bez zájmu prošel, přičemž si byl plně vědom jejich ostražitých pohledů. Koneckonců na výzkum už padlo dost grantových prostředků, což byl právě důvod, proč se hledal významný investor. To, že ústav najal ochranku, mluvilo dost jasně o tom, kolik tohle všechno spolykalo financí a jaký mělo vedení zájem na úspěchu.

Profesor vešel na toalety a univerzálním klíčem, který Vousáč někde sehnal, za sebou zamkl. Rychle z vnitřní kapsy smokingu vytáhl titěrný magnetický aku šroubovák, smoking ze sebe svlékl a přiklekl k vývodu vzduchotechniky. Čtyřmi rychlými pohyby mřížku odšrouboval a odsunul stranou.

Povzdechl si: „Jak já nesnáším tyhle šachty!“ Bez dalších keců se začal soukat dovnitř.

Starší verze Arnosta Komarka se přiblížila k oplocenému areálu detašovaného pracoviště. Hlava kamery na sloupku za plotem se na chvíli zastavila, až bylo vidět uhrančivé blikání červené kontrolky nahrávání. Po chvíli se začala kamera otáčet zase na druhou stranu a v tu chvíli Arnie doběhl k plotu, přešvihl se přes něj a doběhl ke sloupku. Rychle na něj přilepil rušičku signálu a vyběhl ke komplexu budov. Než ochrance dojde, co se děje, už bude příliš pozdě.

Za běhu vytáhl mobil, který už se dostal mimo dosah rušičky, zkontroloval pozici dle GPS a zadal potřebné parametry do chronometru. Neřekl tomu mladíkovi, že až připojí přístroj do sítě, i přes tak krátký skok díky impulzu energie vyzkratuje nejbližší rozvodnu, takže bude mít jen jeden pokus na teleportaci. Pokud se dostane do zabezpečené počítačové místnosti, už nebude cesty ven.

Ale ten hoch mu dal šanci konečně dokončit úkol, který sám sobě před mnoha lety uložil.

Arnost si rychle vybavil umístění kamer, vyskočil a nalepil na fasádu další rušičku. Pak doběhl až ke čtečce u dveří, odšrouboval kryt a vyzkratoval ji.

Magnetické zámky dveří povolily a Arnie vnikl dovnitř. Ochranka si problému a potenciálního bezpečnostního rizika brzy všimne, měl asi tak minutu, kdy se budou dohadovat mezi sebou, co se vlastně děje.

Rozběhl se chodbou, prosmýkl se kolem několika rohů a připlížil se k rohu hlavní chodby. Přilepil na druhou stranu rušičky silný magnet a hodil ji za roh. Ostré cvaknutí napovědělo, že magnet našel rám dalších dveří. Opatrně vyhlédl do chodby, byla prázdná. Rychle doběhl ke

dveřím, znovu vyzkratoval čtečku a vstoupil do druhé bezpečnostní zóny.

Ihned ho zachytila další kamera, ale vzápětí zneškodnil i ji.

Doběhl k laboratořím a chvíli vyčkával. Netrvalo dlouho a dveře jedné z nich se otevřely a vyšla ven žena ve středních letech v bílém laboratorním plášti. Vydala se směrem od něj. Docupital k ní, za pohybu vytáhl revolver a spolu s rukou přes ústa jí ho zabořil do zátylku.

Žena v šoku strnula a on ji přiblížil rty k uchu. „Ani muk, jestli týhle chodbě nechceš dát novou výmalbu.“

Zavrtěla hlavou.

„Dověď mě k centrálnímu serveru. Když budeš zticha a pustiš mě dovnitř, nic se ti nestane. Rozumíš?“

Vystrašeně přikývla.

„Fajn. Tak jdeme.“

Něco zamumlala.

„Nerozuměl jsem. Dám ti ruku z pusy, ale jestli začneš křičet, ozdobí tvůj chytřej mozek tyhle stěny, je to jasný?“

Střelila po něm rychlým pohledem. „Ale já nemám do serverovny přístup! Moje karta nebude fungovat! Ať už tu chcete dělat cokoli, nevyjde vám to. Nedostanete se odtud!“

V tu chvíli se však otevřely dveře laboratoře na konci chodby před nimi a nepřítomně z nich vyšel nějaký vědec. Něco si pro sebe mumlal.

„Jestli nechceš, aby se jeho mozek rozstříkl po zdech stejně jako ten tvůj, budeš dělat, že jsem návštěva, rozumíš? Jestli jenom naznačíš, co se děje, je po vás obou.“

Rychle pokývala hlavou. Sklonil zbraň a schoval ji do podpaží. Muž se mezitím přiblížil k nim a všiml si jich. „Doktorko,“ zarazil se a sjel Arnieho pohledem. „Něco mi dlužíte, vzpomínáte?“

„Jistě pane profesore, pamatuji na to. Zítřka to budete mít na stole.“

„Výborně. A kdopak je tento pán?“

„Je to uchazeč na místo v týmu. Víím, omluvte jeho poněkud neortodoxní zjev, ale chtěla jsem mu nejdřív ukázat pracoviště. Navzdory vzezření jsou jeho reference prostě famózní.“

Nedůvěřivě přimhouřil oči. „Neměl bych o tom vědět?“

„Byla to rychlá akce, chtěla jsem vám všechny podklady předat spolu s těmi podklady, co vám dlužím.“

„Tak ho příště proveďte kolem recepce. Dobře víte, že každý návštěvník musí mít jmenovku.“

„Jistě, pane profesore.“

Svraštil obočí. „Já to ale nemohu jen tak přejít. Víte moc dobře, že jde o porušení fyzické bezpečnosti pracoviště. Pokud nemá jmenovku, není jeho návštěva zanesena do systému, a to je

proti bezpečnostnímu řádu institutu. „Přísně se na ni podíval. „Za to by vám mohl hrozit kázeňský postih, doktorko.“

Arnost se do toho rozhodl vložit. „Vy jste ředitel institutu?“

„Jsem vedoucí výzkumné skupiny, vedu toto oddělení. A vy jste kdo, mohu-li se zeptat?“

Vzápětí se díval do hlavně revolveru. „Ten magor s bouchačkou.“

Profesor ztuhl. Arnie se tomu ušklíbl a pokračoval: „Máš přístup k centrálnímu serveru, profesore?“

„Jistě, ale –“

„Dej sem kartu.“

„K ničemu vám nebude, serverovna je zabezpečená snímačem otisků prstů.“ Muž přimhouřil oči. „Ať už chcete dělat –“

„Jo, jo, tyhle kecy tady už byly. Nikdy se odtud nedostanu, bla, bla. Tak jdeme. Pokud tam máš přístup, tak mě tam tvoje otisky dostanou.“

Oba vědci se loudavou chůzí vydali ke druhé straně chodby.

„Trochu života do toho umírání, nemám na to celý den!“

Příliš dobře si uvědomoval, že ve skutečnosti má sotva pár sekund, než se sem ostraha dostane. Došli až k masivním bezpečnostním dveřím. Profesor mu neochotně podal kartu, hrozba velkou zbraní ho však stále ještě držela zpátky.

Arnie si otevřel dveře serverovny a nakročil do ní. Vtom se otevřely dveře na konci chodby a proběhla jimi dvojice strážných. „Hej, vy tam!“

Arnie se ohlédl a profesor toho ihned využil. Vrhel se po zbraní, Arnie vrazil do doktorky, která vykřikla a spadla na zem. Zbraň spustila a kulka udělala ve stěně pořádnou díru. Profesor mu zbraň vyrazil z rukou, ale Arnost ho kopl do břicha a shodil na zem. Rychle vběhl do serverovny a zabouchl za sebou. Zevnitř slyšel, jak se za dveřmi spustila hádka.

Ochranka s sebou zřejmě neměla potřebnou kartu.

Rychle pohlédl na hodinky: dvě minuty.

Všichni vědci se připravovali na svůj triumf, a tak si ani nikdo nevšiml, že se průduchem ventilace do laboratoře vplížil nezvaný host. Rychle se podíval na hodinky. Minuta. Tohle dobou už by mělo být jeho starší já v serverovně detašovaného pracoviště a pracovat na rozptylovacím manévru. Vědecké centrum mělo detašované pracoviště na dohled a situace jim hrála do karet, protože okna tohoto traktu byla přivrácená přímo k němu.

Šerák se nestaral o to, že odpálení serverovny pošle institut zpátky do pravěku. Pro něj bylo prioritou zničit právě eskalující výzkum.

Hodinky tiše píply a oznámily desátou. V tu chvíli se ozvala hlasitá rána a okny budovy

otřásla tlaková vlna. Všichni vědci i pozorovatelé se k nim hned nahrnuli a pozorovali, jak z budovy vzdálené necelý kilometr stoupá hustý černý kouř.

To byla Šerákova chvíle. Proplížil se k demonstračnímu stolu, bleskurychle mezi sebou prohodil póly baterie a zase zmizel ve ventilační šachtě. Nehodlal přihlížet tomu, co jeho sabotáž způsobí, a vydal se zpátky. Jeho práce tady skončila.

Vědce i VIP hosty ta podivaná brzy omrzela, zejména když bylo v sázce tolik. Něco se stalo v detašovaném pracovišti, ale to nesmělo ovlivnit jejich pokus.

Za žádnou cenu.

„Začneme,“ naklonil se k mikrofonu vedoucí experimentu. Další vědec přistoupil k prototypu a nastavil datum a požadovaný čas: 13. června 2023, 10:17, jedenáct minut v budoucnosti. Poslední muž si přístroj velikosti starého počítačového monitoru vzal na záda a zapnul bezpečnostní popruh přes hrudník. Nadešla hodina H a minuta M. Vedoucí experimentu spojil přístroj se silnou baterií a speciálně zkonstruovaný kondenzátor se začal nabíjet. Jeho mírné bzučení najednou přešlo do silného hučení a vědec pochopil, že je něco strašně špatně. Oba další výzkumníci se k němu seběhli, aby mu pomohli z popruhů, když v té chvíli dosáhl kondenzátor kritické hranice zkratu.

Silná exploze okamžitě zabila všechny tři vědce a lehce poškodila i plexisklo demonstrační místnosti, nemluvě o šoku všech zúčastněných.

Ani jedna z goril, ani ochranka si během křísení vystresovaných přihlížejících nevšimla Šeráka, který klidně vkrácel do opuštěného bezpečnostního střediska, přešel silným magnetem disky s nahrávkami z kamer a zase stejně bezstarostně odkráčel pryč.

Arnie si odepnul chronomat z pasu a položil ho vedle počítače. Tohle dobou ho všichni považují za šílence, který se bůhvíproč odpálil v prostoru serverovny a zničil tak celou výzkumnou síť. Touhle dobou by už také měl brutálně selhat experiment v nedalekém výzkumném centru, takže zbýval poslední krok.

Náprava jeho chyby.

Poslední záložní počítač s těmi nejdůležitějšími daty, kompletně off-line, s vlastním zdrojem napájení, chlazení i vlastním dataserverem.

Arnie tiše vzdechl. Tahle budova kromě právě tohoto počítače byla nyní kompletně bez proudu, mohl si jen představovat, jak ze zničené rozvodny stoupá mastný černý kouř, velmi podobný tomu ze serverovny.

Nikdy to tomu mladíkovi neřekl, ale tohle vždycky byla jednosměrná cesta. Zdroj napájecí tenhle počítač neměl dost energie, aby nabil chronomat pro další skok.

Arnie vytáhl válec semtexu a pomyslel si, že je poměrně ironií osudu, že právě česká trhavi- na zničí ohromný český úspěch na vědeckém poli. Obložil trhavinou počítač, server i chronomat, připojil elektrody a posadil se na zem.

Už když před lety spustil dablchronomat, vě- děl, že se nikdy do své doby nevrátí.

Teď dostane šanci aspoň jeho mladší já.

A stiskl tlačítko.

O půl roku později

Šerák rozsvítil světlo na schodech a sešel do suterénu. Po Vousáčově odchodu si přivlastnil jeho chatrč včetně všeho ostatního, dokonce i toho psa, který se s ním jako s páníčkem smí- řil. Koneckonců měli obdobný pach.

Šerákovi trvalo skoro tři měsíce, než se mu podařilo ve vší tajnosti ukrást zbytky meteoritu ze zabezpečeného skladu firmy KKCG, ale nyní ho měl tady a už dva měsíce na něm pracoval. Dnes konečně nastal den D. Původně zvažoval, zda se vůbec chce vrátit do budoucnosti, ale nakonec si řekl, že sem nepatří. Navíc chtěl vědět, jak všechno dopadlo. Podařilo se lidem planetu zachránit? Ovládli vůbec Sluneční sou- stavu nebo nadále vyjídali už tak přemnoženou Zemi?

Chtěl odpovědi a znal jen jeden způsob, jak jich dosáhnout.

Šerák přistoupil k chronomatu a navolil po- žadované datum a čas. Pak se pro všechny pří- pady navlékl do protiradiačního obleku, i když mu bylo jasné, že pokud lidé v budoucnosti pře- ce jen planetu zahubí, ani v tomhle oděvu dlouho nepřežije.

Podíval se na zvíře, které tomu všemu přihlí- želo. „Tak jdeme na to, co?“

Pes jen zakňučel. Cítil, že mu další páníček odchází.

„Já vím, já vím. Ale nechal jsem ti otevřené dveře, můžeš klidně odejít a žít v lese. Však ty se neztratiš, neboj.“ Podrbal psa za ušima. „A já teď už musím jít.“

Šerák se znovu vrátil ke stolu a chvilku mlč- ky přemýšlel. Stále v něm hlodalo svědomí, pře- ce jen byl odpovědný za smrt těch vědců. Ta vina asi nikdy neodezní. Ale říkal si, že to bylo pro větší dobro. Šlo přece o záchranu více než deseti miliard lidí...

S těmito myšlenkami si uvázal chronomat kolem zápěstí a připojil chybějící elektrodu. Pak se natáhl a pustil do meteoritu proud. Ten za- čal silně jiskřit, světla začala blikat a pak zhas- la.

Šerák se usmál. Budoucnost čeká.

V ten moment se svět roztáhl, zploštil a všechno pohltilo oslňující světlo.

Zazvonil telefon. Muž se zrudně zvedl z pohovky, hrábl po mobilu a hovor přijal.

„Profesor Krtička?“

„U telefonu.“

„Tady Andrea Malozzi ze Středoevropského technologického institutu Masarykovy univerzi- ty. Pane profesore, velmi nás mrzí, co se v poslední době událo. Lidé, které jste znal jako nejbližší kolegy, tragicky zahynuli při experi- mentu, který měl znamenat převrat na poli vě- deckého bádání.“

„Díky za připomenutí,“ utrousil profesor kousavě. „A proč mi voláte? O co jde? Vyhodili jste mě přece.“

„Pane profesore, moc dobře víte, že byl s vámi pracovní poměr rozvázán kvůli hrubému porušení bezpečnostních pravidel, konkrétně kvůli stažení většího objemu dat výzkumu. Chtěla bych podotknout, že tato data jste dopo- sud nevrátil.“

„Ani nevrátím. Je to můj výzkum!“

„A právě proto volám, pane profesore. Jsem pověřena vám nabídnout druhou šanci, pokud tato data vrátíte do archivu institutu. Dostal byste vlastní výzkumný tým, štědrý grant i dostatek prostoru pro rozvoj a bádání v této oblasti.“

Muž si pročísl prsty šedivějící vlasy. Ta práce pro něj byla všechno a oni se teď rozhodli, že mu ji chtějí vrátit? „Můžu vám zavolat za pár minut?“

„Beze všeho, pane profesore.“

„Díky.“ Ukončil hovor a posadil se zpátky na pohovku. Chvilí jen tak seděl a přemýšlel. Pak se natáhl po laptopu, probral ho k životu a otevřel složku s výzkumem, kvůli které přišel o milovanou práci. Otevřel nákresy části úžas- ného vynálezu, které osobně pořídil před dvěma roky.

Znovu se natáhl pro telefon. Když se na dru- hé straně ozval známý ženský hlas, řekl jen dvě slova: „Beru to.“

Jan F. Rajm – Adolfův motýl

31. 7. 1932, 21:35,

Prinzregentstrasse 16, München

I když byl již večer, slunce se teprve začínalo schovávat za pavlačové domy náměstí Prince regenta. Stíny se prodlužovaly a ulice se poma- lu vyprazdňovala. Drožkář projel se svým spře-

žením po kočičích hlavách a strhl na sebe po- zornost posledních chodců, jak se okované lou- kotě hlasitě ozývaly. Toho využila dvojice mužů, kteří nervózně postávali každý na jiném konci náměstí. Oba se nejdříve rozhlédli, aby se ujis- tilí, že je nikdo záměrně nepozoruje, a pak pro-

běhli ke vchodu domu v čele náměstí. Těsně před ním si vyšší z mužů sňal kabát a přehodil si ho elegantně přes paži. Pak otevřel dveře a nechal menšího muže vstoupit prvního.

Portýr uvnitř je poznal, uctivě se poklonil a nechal jim zavolat výtah. Muži nastoupili, dveře kabiny se uzavřely, a portýr automaticky zvolil třetí patro. Ani jeden z hostů nepromluvil, ani na portýra, ani na sebe navzájem. Vyšší z mužů se nervózně usmíval a tical očima z místa na místo. Menší z mužů si jen párkrát přejel rukou v kožené rukavici svůj pečlivě oholený knír, jinak se nepohnul. Když však výtah zastavil a zdobené dveře kabiny se otevřely, energicky vystoupil a okamžitě zamířil ke dveřím do svého apartmánu. Vyšší z mužů ho stejně energickým krokem následoval, zašátral v kapse po klíčích a přiložil je k zámku.

Dveře kabiny se znovu zavřely.

„Dělej,“ zašeptal spiklenecky menší z mužů. „Už nemáme moc času.“

„Snažím se,“ odpovídal šeptem druhý muž, který bleskově vyměnil falešné klíče za šperhák a zahnutým kouskem kovu se nyní hrabal v zámku dveří. Trvalo to mnohem déle, než si oba představovali, ale nakonec to v zámku cvaklo a dveře se otevřely. Před nimi se rozprostřel jeden z nejhonosnějších apartmánů Německa. Oba muži vpluli dovnitř, zavřeli dveře, ale nechali všechna světla zhasnutá.

Digitální hodinky menšího z mužů zapípaly. Ten je naučeným pohybem zdvihnul k ústům a pronesl: „První fáze hotová, jsme uvnitř. Pošlete zbytek týmu.“

Dveřmi hotelu se dovnitř sebejistým krokem vevalilo půl tuctu mužů. Všichni oblečení víceméně stejně v hnědých pláštích s klobouky na hlavě. Vrátný se k nim okamžitě přihrnul a zatarasil jim cestu: „Kam pak jdete, pánové?“

„Jdeme udělat rozhovor s panem Hitlerem do ranního čísla Lidového pozorovatele o dnešních parlamentních volbách. Jsme očekáváni.“

„A co máte v té velké tašce?“ vyzvídal vrátný.

„Jen kameru, pane. Jen kameru,“ usmál se výřečný novinář.

Vrátný si muže změřil svým zkušeným a nedůvěřivým pohledem. Obratně se přitočil k telefonu na pultíku a vytočil číslo do třetího patra.

„Maurice, u telefonu,“ zachrastilo ve sluchátku.

„Promiňte, že obtěžuji pane Obrfirere, ale jsou tu nějací novináři z Lidového pozorovatele,“ potil se vrátný do telefonního sluchátka.

„Jistě, jsou očekáváni. Ať nemeškají. Firer je unavený a nechce čekat.“

„Zajisté, pane Obrfirer!“ zsalutoval vrátný a rázným svihem ruky vyslal čekající novináře do výtahu. Když všech šest mužů, i s jejich nákla-

dem vizuální techniky, zmizelo za dekorovanými dveřmi výtahu, vrátný se svalil na židli za pultík a rukou si projel své řídoucí vlasy. Tyhle večery neměl rád.

Ve třetím patře se otevřely vchodové dveře a šestice mužů roztančila své vystoupení. Dva začali okamžitě vybalovat vnitřnosti velké černé tašky. Další dva se urychleně převlékali do tmavých uniforem SS, osobní Hitlerovy stráže.

„Kde je nejlepší signál?“ ptal se pátý z mužů dvojníků Hitlera a Maurice.

„U okna do zahrady. Pojď, ukážu ti to,“ vzal ho za ramena vysoký muž vydávající se za Maurice. Spolu se pak na dlouhou chvíli zabavili u nastavování souřadnic pro zpáteční cestu v zadním pokoji s výhledem na pěstěnou hotelovou zahradu.

Mezitím se šestý muž pomalu procházel rozlehlým apartmánem. Znaleckým okem obdivoval každý detail, koženou sedací soupravu, volbu nástěnných dekorací i vykládaný dřevěný bar s mramorovou deskou. U něho se zastavil a do první z vyrovnané řady sklenic si nalil jeden z mnoha již otevřených likérů.

„Nebuď nervózní, Adolfe,“ usmál se bodře na muže, který s přísným pohledem nervózně přecházel po místnosti.

„Hm,“ zabručel v odpověď dokonalý Hitlerův dvojník.

„Trénovali jsme to roky. Všechny eventuality jsme pokryli. Nejsi tu sám. Bude tu s tebou pět lidí, kteří ti budou krýt záda. A venku je dalších deset na různých místech.“

„Ach jo,“ znovu si povzdechl Adolf a rukou si přelízl patku černých vlasů.

„Tak co se děje?“ naléhal muž a točil nyní již prázdnou sklenicí v prstech.

„Tomu neporozumíš. Dnes a možná ještě v příštích týdnech tu se mnou budou další agenti, jenže já mám hrát Hitlera třináct let. Co když něco zkazím?“

„Jeden a půl miliardy!“ řekl vážně muž a s ostrým cinknutím položil skleničku na mramorovou desku. „Tolik lidí má ten parchant na svědomí. Myslíš si, že můžeš něco zkazit? Jestli se ti podaří to číslo zmenšit aspoň o deset procent, pak jsi úspěš.“

Digitální hodinky znovu zapípaly.

„Tak všichni ke mně!“ zavelil ten samý chla- pík, co právě málem rozbil sklenici jednoho z neznámějších diktátorů světa. „Máme přesně deset minut, tak si to sjedeme ještě jednou. Jména?“

„Emile Mauric, Hitlerův řidič a přítel, zde!“ zahulákal vyšší muž od okna.

„Julius Schaub, Hitlerův pobočník na cestách, zde!“ ozvalo se z jedné z uniforem.

„Julius Schreck, Hitlerova osobní stráž, zde!“ halasil další z uniformovaných vojáků.

„Joseph Berchtold, Hitlerova osobní stráž a dopisovatel, zde!“ přihlásil se další z mužů.

„Ulrich Graf, Hitlerova osobní stráž a zastupitel Mnichova, zde!“ hlásil poslední z uniformovaných mužů, kteří stáli vyrovnaní v uniformách.

„Adolf Hitler, říšský vůdce, zde,“ pronesl s jistou nechutí mužik s černou patkou a nakrátko střiženým a holeným knírem.

„Zhruba za pět minut projde těmito dveřmi pravý Adolf Hitler. Bude jen ve společnosti svého řidiče, v tento okamžik Julia Schauba, kterého jako vždy zanechá přede dveřmi. Vaším úkolem je zmocnit se Adolfa Hitlera, zpacifikovat a usmrtit tak, aby se tělo dalo později použít. To musíte zvládnout vy, Maurici, Adolfe!“ Oba muži přikývli, pak rozkazovačný mužik pokračoval: „Tělo Adolfa Hitlera musíte dopravit do naší centrály v tomto čase zabalené ve speciálním chladícím vaku s výživou. Budeme ho potřebovat později a nesmí se vám zkazit! Proto jste tu vy čtyři! Vybrali jsme tak důvěryhodné osobnosti, jak jen to bylo možné. Pojedete jako blázni, stavět vás nikdo nebude. A když ano, stačí jediný pohled na vás a máte cestu volnou. Další rozkazy znáte?“ Čtyři uniformovaní muži kývli hlavami na znamení porozumění a souhlasu.

Digitální hodinky píply potřetí.

Rozkazovačný mužik se podíval na displej a oznámil všem: „Šedesát sekund! Všichni na místa! Transport?“

„Připravený, pane!“ křikl agent u okna stále očima zabodnutý do svého tabletu.

„Všechno vyjde,“ usmál se ještě naposledy mužik směrem ke dvojníkovi Adolfa, přiložil ruku na tablet a společně s transportním důstojníkem zmizeli.

Místnost ztichla.

„Do... Dobrý večer, pane!“ zasalutoval vrátný u dveří.

Drobná postava ráznými kroky překonala krátkou halu a zastavila se u výtahových dveří. Vrátného zcela ignorovala. Portýr se taktéž vylekal. Jen posvátná bázeň mu nedovolovala Fířera jakkoliv konfrontovat se situací, že už přeci jednou do svého apartmánu dnes večer ráčil jet. Teprve až když se zavřely dveře výtahové klece, spadl vrátnému čelist skoro až na zem.

„Co se to právě stalo? Pověz?“ zvidal portýr na vrátném, který ale nebyl schopen slova.

Schaub odemkl dveře klíčem, jednou ze tří existujících kopií od tohoto apartmánu.

„Prosím, pane,“ přidržel dveře v kabátu zahalené postavě.

„Děkuji, Julie,“ odpověděl energicky avšak vlídně pravý majitel tohoto honosného apart-

mánu ve třetím patře. „Zavazadlo mi dej na konferenční stůl, prosím.“

„Jistě, pane.“ Julius rozsvítil skládaný lustr v přijímacím pokoji. Osm párů očí zamžouralo do žlutých žárovek. Kožená aktovka cvakla svými přezkami o naleštěnou desku stolu. Julius se otočil a bez zbytečných řečí vypochoďoval z apartmánu. U dveří se zastavil a jako zkušený voják očekával rozkazy.

„Bude to vše, Julie,“ otočil se k němu říšský vůdce, přes ramena stále ještě přehozený světle hnědý kabát. „Můžeš jít, ráno mě vyzvedne Maurice. Sejdeme se na radnici s Ulrichem kolem deváté. Hezký večer.“

„Jistě. Užij si zbytek oslavného večera,“ se-cvakl podpatky Julius, zavřel dveře a zmizel ve výtahu.

Adolf si zkušenými pohyby sundal kožené rukavice a odložil je na leštěný bukový botník. Kabát přehodil přes kožené křeslo. Odhalil světlou uniformu přepásanou hnědým koženým opaskem, na uniformě však chyběly vojenské výložky a vyznamenání. Uniforma spíše připomínala sako vojenského stříhu, které ale perfektně padlo hubené šlachovité postavě. Vůdce se posadil do svého koženého křesla a ihned sáhl do aktovky. Vyňal z ní ohmataný blok, do kterého si každý večer dělal poznámky.

Ke dnešnímu dni, kdy získal v parlamentu dalších sto dvacet křesel, si napsal jen: „Ne tak dobrý den, jak jsem čekal.“ I když strana slavila vítězství, mohlo to být mnohem lepší. Většinu nesestaví, ale zároveň má již víc jak třetinu všech křesel. Vítězství je jen porážka z jiného úhlu pohledu.

Zvedl oči od bloku. Sklenice na baru se zaleskla v obrazu bzučícího elektrického osvětlení. Dvě dlouhé vteřiny se tmavé oči nořily do odrazů a prasátek, než se do mozku prokousalo uvědomění. Hbitá ruka okamžitě znovu zajela do aktovky a když se objevila na světle, třímala krátkou kompaktní pistolí z dílny Carla Walthera, model PPK.

„Vylezte, vím, že jste tady!“ jeho vysoký chraplavý hlas zněl jako žhavé uhlí.

„Uklidněte se,“ pronesl jakoby odevšad stejný hlas. Jen frázování bylo trochu jiné.

„Kdo jste?!“ vykřikl znovu majitel apartmánu.

„Jmenuji se Adolf Hitler,“ řekl již o poznání klidněji hlas a ve dveřích se objevila velmi povědomá postava.

„Cože? To je nějaký vtip!“ znovu se rozkřikl majitel.

„Ne, alespoň o tom nevím,“ promluvila klidně, avšak s nádechem nervozity postava ve dveřích. Světlo jí dopadalo přímo na uhlazené černé vlasy sčesané doleva. Na malý obličej ještě se zužující směrem k bradě. Na pečlivě oholený

knír pod nosem. Na hubené šlachovité tělo stojící velmi rovně, a jakoby stále v křeči.

Adolf Hitler se udiveně postavil.

Jeho dvojník udělal tři kroky směrem k němu.

„Už ani krok!“ zahrozila předloha. Dvojník se zastavil. „Co po mě chcete?“

„Chceme vás,“ promluvil dvojník.

„Chceme?“ mechanicky opakoval originál.

„Ano, je nás tu víc,“ ozvalo se cvaknutí pojistky příruční pistole za Hitlerovými zády. „Polož tu zbraň.“

„Emile?“

Jenže to už dvojník na nic nečekal. Zatímco se Adolf Hitler vzpamatovával ze zrady svého nejvěrnějšího přítele, přiskočila k němu jeho kopie a ocelovým stiskem sevřela ruku se zbraní. Rychle se přidali i ostatní. Hitlerovy oči jen přejížděly z jedné postavy na druhou.

Julis! Emil! Ulrich!

Paralyzován zradou svých nejbližších byl povalen na zem. Jeho vlastní zbraň mu přitiskli na spánek a jeho vlastním prstem zmáčkli spoušť.

Hlesla rána.

Nebyl to hezký pohled.

Dvojník se postavil a málem se pozvracel odporem k činu, který právě spáchal. Ani vědomí, že právě zachraňuje miliony životů věc nedělalo snadnější.

„Zabalte ho,“ přikázal nakonec, když se trochu oklepal z hrůzy svého jednání.

Juliové přitáhli onu velkou tašku na vizuální techniku. Společnými silami dostali tělo právě zabitého diktátora do tašky. Pak povolili ventily a chladicí gel vyplnil veškerý vnitřní prostor. Tělo bylo zakonzervováno. Čtyři uniformovaní členové osobní stráže si očistili uniformy, přehodili přes sebe kabáty a vynesli tělo na chodbu.

„Odcházíme,“ křikl Ulrich při odchodu. „Fáze tři začíná.“

Když místnost ztichla a vojáci i se svým nákladem zmizeli ve výtahu, položil Emil Maurice svou ruku na rameno svého kolegy.

„Tak a teď je to na tobě.“

Dvojník Adolfa Hitlera si povzdechl. Právě se stal tím, kým ho cvičili. Ale ten pocit se mu vůbec nelíbil.

13. 5. 3012, 9:40,

Hradčanské náměstí 10, Praha

Gumové podrážky vrzaly na naleštěných parketách. Ostré dopolední světlo dopadalo do čisté bíle vymalované místnosti malými dřevěnými okny. Vysoký strop se zdál ještě výše pro mladíka, který nervózně chodil sem a tam podél dlouhého dubového stolu.

Cvakly dveře a do místnosti vstoupil muž menšího vzrůstu v přílehavém bílém obleku.

Posadil se na polstrovanou židli, otevřel papírovou složku, která ležela na desce stolu a dlouze se do ní zahleděl.

„Ehm,“ zakašlal mladík, aby na sebe upozornil.

„Já o tobě vím,“ prohodil muž v obleku, aniž by zvedl oči od složky. Rukou však pokynul mladíkovi, aby se posadil na židli na druhé straně stolu.

„Tak ty máš prý problém se svým poselstvím,“ prohodil muž, když se mladík posadil.

„Pa... pane,“ zakoktal se mladík.

„Podívej,“ zaklapl muž složku, „já ti vlastně rozumím. Ale asi ti nebudu umět pomoci, pokud mi o tom sám nepovíš víc.“

„Je pravda to, co o mě říkají? Jsem skutečně on?“ odvážil se mladík zeptat.

„A kdo říkají, že jsi?“

„Jsem masový vrah, diktátor a zločinec!“ odsekl mladík.

„Hmm, cítíš se tak?“

„Já... já vlastně ani nevím. Vždyť jsem ještě nikdy nic nikomu neudělal.“

„Tak proč se trápíš tím, co říkají?“

„Protože se bojím. Bojím se, že udělám to, z čeho mě už teď obviňují.“ Mladík schoval svůj obličej v dlaních. Muž v bílém obleku vstal, obešel stůl a posadil se na jeho desku přímo před mladíkem. Jednu ruku složil do svého klína a druhou uchopil mladíka za čelo. Jediným pohybem vysvobodil jeho obličej ze sevřených dlaní.

„Vyslali jsme tě na cestu životem, který jsi si nevybral.“

„Ale proč?“ nálada mladíka se začala proměňovat. Z tesklivé se přelévala do vzteku. Oči, které se už už nalily slzami se zaleskly a obočí se stáhlo v pevnou linku. „Tak proč!“

„Protože to nejde jinak,“ muž v obleku neztrácel trpělivost. „Věř mi, že jsme to zkoušeli zařídit jinak.“ Pak se zvedl ze stolu, upravil si oblek a zamířil ke dveřím. Těsně přede dveřmi se zastavil, otočil se k mladíkovi a pokynul mu, aby ho následoval.

Mladík se nejistě zvedl ze židle a opatrným krokem se připojil k svému mentorovi. Dřevěné dveře se tiše zavřely na příkaz neviditelného mechanismu. Muž v obleku tiše procházel čistou bílou chodbou. Sterilní, chladná chodba odrážela skřípání gumových podrážek. Vyleštěná mramorová podlaha odrážela pokřivené siluety dvou chodců. Mechanismy dveří neslyšně reagovaly na neviditelné povely a otvíraly se tak, aby chodci nemuseli ani zpomalit.

Dvojice se zastavila až v poslední místnosti. Výhled z ní byl nádherný. Tedy alespoň by mohl být, kdyby venku bylo všechno v pořádku. Muž se zastavil u velkého francouzského okna a zadíval se na pokřivenou realitu venku.

„Co vidíš?“ vyzval mladíka.

„Nic,“ odpověděl ledabyle mladík, aniž by věnoval pohledu ven nějakou pozornost. Muž si povzdychl.

„No právě. Představ si, co bys všechno mohl vidět,“ otočil se na mladíka a usmál se. „Kdysi dávno bys viděl nádherné panorama města, které v různých historických dobách hrálo významnou úlohu při formování společnosti. Viděl bys město, které v sobě zanechalo kousek z každé té doby. Jenže to je pryč a je to už velmi dlouho.“

Mladík se podíval ven. Možná ve snaze zahlédnout aspoň zlomek toho, co se mu mentor snažil sdělit. Možná je mimoděk. Asi sto metrů za oknem se trávník ztrácel v mlze. Mladík ale moc dobře věděl, že to není mlha. Byla to hranice reality. Cokoliv, co probleskovalo mlhou, byla jen pravděpodobnost. Byl to fragment možné reality.

„Co je ve skutečnosti tam za mlhou?“ přerušil mladík ticho.

„No, je těžké to vysvětlit.“ Muž v obleku poklepal na sklo. „Tam venku je nic a zároveň všechno. Ale spíš je to nic. Ale asi vše lépe pochopíš až dole.“

A znovu se ocitli v chodbě a znovu se jejich odraz leskl ve vyleštěném mramoru. Znovu neviditelné mechanismy neslyšně otevíraly dveře. Až se dvojice ocitla ve výťahu, který je spouštěl do podzemních pater domu.

Když se klec výťahu zastavila a dveře se s rachotem staletého mechanismu otevřely, před mladíkem se zjevila obrovská podzemní místnost. Nebyla tak hezky upravená jako sterilní pokoje nahoře. Ani jako dřevěné obytné místnosti, kde trávil většinu svého běžného dne studiem. tahle místnost působila jako obrovská garáž. Šedivá barva na stěnách a podlaze dodávala místnosti vojenský vzhled. Místo aut a vojenské techniky zde stály obrovské válcovité stroje, které vydávaly tiché bzučení. Mezi těmito stroji bylo velké množství stolů s počítači, u kterých posedávaly dvě desítky techniků taktéž oblečených v bílých oblecích.

Mladík už navštívil všechna přístupná místa v domě i mimo něj, ale tady byl úplně poprvé. S otevřenými ústy následoval svého mentora a kličkoval mezi techniky, stoly a podivnými přístroji.

„Podívej se sem,“ vybídl ho po chvíli jeho průvodce a ukázal na jeden monitor. Mladík sledoval vztyčený ukazováček až k podivným křivkám na obrazovce. „Poznáš, co to je?“

„Ano,“ pokýval mladík hlavou, i když si jistý nebyl. „Jsou to pravděpodobnostní křivky?“

„Výborně,“ usmál se mentor a poklepal mladíka po rameni. „Jsou to skutečně pravděpodobnostní křivky. Tyhle křivky sledují změny v realitě a určují pravděpodobnost s jakou se tyto změny podepíší na budoucnosti. Představ

si fotbalový zápas. Útočník se napřahuje k výkopu. Míč letí a strefuje se do branky. Zápas končí a je to jedna nula. Nádhera. Aby míč skončil v síti, musí se setkat mnoho faktorů. Nejen precizní výkop, ale i vítr, vlhkost vzduchu, dav na tribuně, přihrávka spoluhráče, kvalita trávníku. Tisíce proměnných. Co myslíš, stačí změnit jedinou, aby míč skončil mimo branku a zápas skončil remízou?“

„Jistě. Vždyť stačí jediná změna, která vyvolá kaskádu reakcí. Výsledkem bude zcela nahodilý výsledek,“ zamýšlel se mladík.

„To jsme si také mysleli, když jsme začali pracovat s časem. Jenže se ukázalo, že to není tak jednoduché. Řekněme, že v našem fotbalovém příkladu uděláme nějakou změnu. Například přidáme silný vítr. Tato změna bude mít vliv na rotaci a směr míče. Jenže míč stejně nakonec skončí v síti. Jinde než v původním příkladu, ale přesto v síti. My už totiž víme, že tato změna má malou pravděpodobnost změnit celý výsledek zápasu. A to je důvod, proč jsem tě sem přivedl.“

Mladík nemohl své oči odtrhnout od křivek na obrazovce. Všechno to začínalo dávat smysl. Pomalu začínal chápat. A to pro něj ve výsledku nebylo dobře.

„Takže každá událost má za následek nějakou změnu. Ale ta změna se nutně nemusí propsat do historie. Rozumím tomu dobře?“

„Rozumíš tomu výborně,“ posadil se mentor na židli před monitor. „Zjistili jsme, že jednorázové změny mají nejmenší pravděpodobnost na ovlivnění velkých událostí. Ale série menších změn v dlouhodobém výhledu má vliv mnohem větší. To je ale složité koordinovat a prakticky nemožné precizně naplánovat. A proto jsme se rozhodli k mnohem účinnější strategii. Proto máme tebe, Adolfe.“

„Mně?“ opakoval fascinovaně mladík a s zuchnutím se svalil na další volnou židli.

„Tebe a mnoho dalších. Vlastně všechny tvé kamarády a kamarádky. Jste naši jedinou možností, jak napravit naše chyby. Jste naši vstupenkou do budoucnosti. Snesitelné budoucnosti.“

„Ano, tohle mi opakují pořád,“ kýval hlavou mladík, „ale to mi nestačí. Potřebuji to pochopit.“

„Rozumím ti. Jen mě nech pokračovat. Uvidíš, už to není složité. Svět se v každém svém okamžiku řítí ke zkáze. Každý okamžik historie je potenciální bod, kdy se všechno zlomí a následuje konec. A to se stalo již nespočetněkrát v historii. Ale v jeden okamžik jsme do toho vstoupili my. Jsme něco jako strážci časového pořádku. Podařilo se nám pečlivými zásahy odvrátit mnoho katastrof, kterými lidstvo prošlo za posledních pět tisíc let. Jenže každá odvrácená katastrofa vedla k jiné. Zabránili jsme

druhé světové válce, stejně nastala. Sice o něco později, ale nastala. Pokusili jsme se odstranit některé vůdce, byli rychle nahrazeni a výsledek války se vlastně vůbec nezměnil. Odstranili jsme jednoho vůdce, vyhrála druhá mocnost. Odstranili jsme vůdce té druhé mocnosti, vyhrála třetí. Výsledkem byla vždy cesta, která nasměrovala lidstvo k jednostranně se vyvíjejícímu světu. A na konci téhle cesty je vždy konec. A je jedno, jestli konec nastal atomovou přestřelkou nebo vymřením lidstva na neplodnost. Je jedno, zda zavládla represivní totalita, která genocidou dosáhla miliard vyhlazených duší, nebo anarchie, která zastavila vývoj společnosti, která se rozpadla do soupeřících a živořících klanů. Žádná naše jednorázová změna nevedla k lepší budoucnosti. Pokaždé nastala zkáza společnosti. Pokaždé, když jsme zasáhli, tak se budoucnost zhoršila. Až jsme se nakonec uchýlili sem, do prostoru, odkud každý okamžik odčerpáváme čas, abychom zůstali změnám odolní.“

„Jakože tu neplyne čas? To přeci není možné!“ odporoval mladík.

„Skutečně, není to možné. Čas plyne jako proud vody. My ho jen umíme odvrátit, aby se sem nepřeléval z dob, které nechceme.“

„Ale jak s tím souvisím já?“ naléhal mladík, který pomalu ztrácel trpělivost.

„Promiň,“ promnul si mentor unavené oči. „Je snadné ztratit nit, když si hraješ s časem. Získali jsme možnost vychovat děti, které jsou spřízněné s těmi nejvýznamnějšími osobnostmi historie. A až jednou tyto děti vyrostou, převzou úlohu jejich předloh v časech, které jsme pro ně vybrali. Ty jsi jedním z těchto dětí. A jednou bude tvou úlohou převzít roli tvého otce.“

„Takže se jednou stanu skutečně tím, za koho mě mají?“ posteskl si mladík.

„Ano i ne. Staneš se skutečně tím, kdo se hraje významnou roli v historii, ale když se budeš řídit tím, co jsme pro tebe vybrali, můžeš změnit budoucnost tak, aby se vyhnula katastrofě.“

„Stanu se u toho vrahem? Budu skutečně zločinec?“

„To je ta smutná část. Ano, staneš!“

„Ale proč? Proč?“

„Protože bez obětí to nejde. Lidstvo si musí projít krizí, aby se poučilo a našlo cestu k lepší budoucnosti.“

„Ach jo,“ sklopil mladík zrak. Chápal, ale nesohlasil. Vnitřně se trhal na kusy.

„Můžu s tebou počítat? Mohu se spolehnout, že svou roli sehraješ?“ položil mu mentor ruku na koleno. Mladík zakýval hlavou. Nejistě a málo, ale byl to souhlas.

6. 1. 1941, 11:00,

Platz der Republik 1, Berlin,

„Pánové,“ vůdcův hlas se rozezněl malou dekorativním dřevem obloženou pracovní. Adresáti pozdravu se okamžitě zvedli ze svých míst a jejich pravá ruka vystřelila v pozdrav vůdci.

„Posaďte se,“ pokračoval vůdce. Jeho hlas byl pevný jako skála. Mísila se v něm sentimentální vlídnost ke svým nejbližším s ledovou ostrostí britvy. Po obličejích mnohých příchozích se při každém jeho slovu přehnal bouřka.

Sbor příslušníků nejbližšího válečného kabinetu Adolfa Hitlera, říšského vůdce Třetí říše, se jako jeden muž posadil na svá místa s očima připíchnutými na svém nejvyšším veliteli.

Hitler všechny přeletěl pohledem. Přítomen byl ministr zahraničních věcí Joachim von Ribbentrop, který se svými blondatými vlasy ztělesňoval dokonalou představu o ideálním nadčlověku. Hitlerovy pil krev svým šilhavým pohledem, ale byl to skutečně pracovitý a velmi oddaný člověk.

Po jeho boku seděl ministr vnitřních záležitostí, Heinrich Himmler, ve svých brýlích s uliznutými vlasy. Pod nosem si pěstoval stejný knírek, jako samotný vůdce, ale tomu se moc nechtělo růst. Himmler byl neskutečně inteligentní a jeho strategické myšlení bylo vůdci mnohokrát velmi vhod. Již několik let společně řešili rozdělení dobytých území a plány na vyhlazení podřadných národů. Himmler jako vždy sledoval vůdce bystrými očima a s velkým zájmem.

Na protější straně stolu seděl ministr letectva a hospodářství, Hermann Göring. S vypočítavým a chladným pohledem sledoval vůdce říše, se kterým se již několik let rozcházeli v názorech. Přesto to byl jeden z mála mužů, kterým vůdce bezvýhradně důvěřoval. Této pozici si byl Göring velmi dobře vědom. Svaly v obličejích se mu napínaly, jak zuřivě přemýšlel a snažil se odhadnout, proč si je sem vůdce nechal zavolat.

Posledním u stolu byl Joseph Goebbels, pohublý ministr propagandy s temným pohledem.

Hitler se posadil za stůl a ostře cuknul hlavou, jak se mu vlasy nahrnuly do očí. Část jeho publika nevědomky ucukla s ním. Z aktovky vytáhnul mapu, kterou pohodil doprostřed stolu. Ribbentrop s Himmlerem mapu rozvinuli a na krajích zatížili běžnými předměty ze stolu. Pohledy všech se stočily na mapu. Znázorňovala Evropu rozdělenou do barevných sektorů podle posledních informací o postupu vojsk. Uprostřed mapy byla vyšrafovaná oblast protektorátu Böhmen und Mähren, jednoho z mála nenásilných vítězství Hermanna Göringa.

„Jde to pomalu!“ zahřměl vůdce a udeřil svými křečovitými pěstmi do stolu. Všichni až na Göringa se instinktivně stáhli. „Je potřeba zesílit vaše snažení!“

„Francii máme skoro na kolenou. Sever ovládáme a jih máme nakloněný. Belgii a Nizozemí máme pod kontrolou plně. Západní Evropa je naše,“ namítl Göring a zapálil si doutník. Hitler energicky zamával rukou, aby dal najevo nesouhlas s Hermannovou zálibou v doutnících. Ten smrad se nedal vydržet.

„Naše jednotky postupně dobývají Finsko, tím padá poslední odpor mezi severany. Smlouva, kterou jsem podepsal s generálem Molotovem nám dává kontrolu nad velkou částí východní Evropy,“ doplňoval ho rychle Ribbentrop.

„Řekněte mi něco, co nevím!“ zaburácel vůdce. Vlasy mu na hlavě poskakovaly, jak se při každém slovu křečovitě klepal. Trámal jím vztek, který byl tak typický pro tuto skrytá jednání. Tady si nemusel vůdce hlídat svou image. Tady mohl pouštět svůj hněv a vytvářet tak kult osobnosti.

„Jak pokračuje invaze do Afriky?“ pokračoval vůdce.

„Rommel právě připravuje invazní strategii a sestavuje bitevní plán s podporou Italů,“ informoval vůdce Ribbentrop. Hitler naklonil hlavu, aby na malého blondatého ministra zahraničí viděl. „Italové ovšem nejsou příliš spolehliví. Boje v Evropě je velmi vyčerpávají.“

Hitler si promnul oči. Byl unavený, již několik dní se dobře nevyspal. Pořád vymýšlel, jak zvrátit průběh války, která se nevyvíjela podle jeho představ. Podle jeho plánu už měla být severní Afrika jeho a Británie měla hořet.

„Dobře, dobře,“ uklidnil se. „To rád slyším. Čeká nás totiž velmi těžký úkol.“ Hitler vstal a uchopil ukazovátka, které se doposud jen tak válelo na stole. Obešel Heinricha a Ribbentropa, prošel kolem Göringa, kterého ukazovátkem lehce klepl přes ruku s doutníkem, aby ho odsunul dál od své uniformy. Zastavil se nad Goebbelsem, kterého naopak uchopil za rameno.

„Již dlouho s Josephem diskutujeme prostředky totální války. A skutečně se ukazuje, že jinou možnost nemáme. Jenže pro to potřebujeme podstatně větší zdroje energie. Erwin se pokusí získat ropná pole v Africe, ale musíme hledat zdroje i jinde.“ Vůdce šikovně střídal rychlost, kterou mluvil, aby zdůraznil své konkrétní myšlenky. Při posledním slovu zapíchl ukazovátka do mapy. Všichni u stolu vytřeštili oči při pohledu, kam se dřevěný hrot zabodl.

„Ale to je na území našich spojenců,“ zalekl se Ribbentrop.

„Spojenec dnes, nepřítel zítra,“ zarecitoval Hitler a očima propíchnul ministra zahraničí.

„Jak si to představujete provést?“ zapochyboval Göring.

„Máme informace z rozvědky, že Rusové jsou nepřipravení na přímý útok,“ vložil se do hovoru Himmler.

„Blesková válka Rusy zničí. Provedeme tři strategické útoky. První na Leningrad, druhý přes Kyjev na Stalingrad, třetí na Moskvu. Získáme-li tato města, Rusko padne a Slované se konečně pokloní naší vůli.“

„Kde seženeme vojáky? Vždyť otevření třetí fronty bude stát obrovské množství materiálu i lidí,“ stále tlačil Göring.

„Dost!“ uťal ho vůdce prudkým gestem. Pak se rychle uklidnil. „Na všechno jsme mysleli. Západní fronta je již dlouho uzavřená. Zanechte zde jen nejpotřebnější jednotky a zbytek postupně převezte do našich pozic zde a zde.“ Hitler jezdil ukazovátkem po mapě příliš rychle na to, aby si někdo stihl udělat tu nejmenší představu.

Ribbentrop vytáhl zápisník a okamžitě si začal dělat poznámky. Himmler si prohlížel mapu a Goebbles se jen usmíval. Armádě nerozuměl vůbec, ale nápady na její zlepšení měl, a právě se poprvé chystal chopit slova: „Vojáky můžeme naverbovat z mužů zde a na některé pozice zásobování můžeme nasadit ženy. Tím uvolníme velké množství wehrmachtu pro invazi.“

„Ty jsi se zbláznil,“ reagoval na něj Göring, který jediný se zmohl na nějaký odpor. „Reálné otevření třetí fronty může válku obrátit proti nám. Už teď je komunikačně složitě zásobovat dvě fronty, natož tři. S Rusy za zády, Japonskem v týlu a Italy v Africe se nám podaří udržet alespoň jednu stranu klidnou. Když zaútočíme, musíme si být jisti, že to bude rychlé a efektivní.“

„A to bude,“ souhlasil říšský vůdce. „Máte za úkol do půl roku naplánovat invazi. Představit dokonalý plán, který se nesmí dostat ven z této místnosti. Protože jedině tak se nám podaří zorganizovat dokonalou bleskovou válku.“

„Jistě,“ sekundoval Himmler, „přesuny vojsk mohou v takovém časovém horizontu probíhat po velmi malých oddílech.“

„Komunikace s Ruskem bude dále probíhat po přátelské linii,“ poznamenal Ribbentrop.

„Stále mám pochybnosti a předem varuji, že pokud nebude útok precizní a rychlý, šance na úspěch je velmi nízká,“ stál si za svým Göring.

„Kdybys měl důvěru ve svého vůdce, jako máš oblibu ke svým nechutným doutníkům, pak bys věděl, že tvé pochybnosti jsou liché,“ obořil se na něho Goebbles.

„Pojďme tedy hlasovat,“ otočil se vůdce na podpatku a odkračel zpět na své místo v čele stolu. Tři ruce se objevily nad stolem na znamení souhlasu. Göring na protest típnul doutník do skleněného popelníku, který k Hitlerově velké nechuti býval připravený na všech poradách. Ruku však proti tomuto smělému plánu nezvedl.

Hitler se ani neusmál, když opouštěl malou pracovnu v zázemí říšského sněmu. Nohama ve

vysokých jezdeckých botách rychle kmital, jak se po mramorové podlaze blížil směrem ven, ke svému automobilu. Tam na něho čekal jeho přítel Emile Maurice.

„Jak to šlo?“ zeptal se Adolfa, když společně nasedli do černé limuzíny. Adolf do zadního prostoru kůži čalouněného luxusního vozu, Emile za volant.

Adolf jen zarytě mlčel. Už měl dnes dost komunikace, a to bylo teprve dopoledne.

„Nechci o tom mluvit,“ prohodil k příteli. „Vezmi nás na oběd.“

„Mám strach, že to bereš moc vážně,“ pokračoval Emile. „Mám strach, že jsi zapomněl na svoje poslání. Ty musíš tu válku prohrát!“

„Válku nech na mě! Ty jsi řidič, tak mě vezmi na oběd!“ zahřměl vysokým prudkým hlasem Adolf.

„Připojí se k nám Eva?“ snažil se řidič odvrátit hněv svého vůdce.

„To by bylo velmi příjemné,“ pousmál se Adolf poprvé za celé dopoledne.

28. 8. 3027, 9:40,

Hradčanské náměstí 10, Praha

Několik párů očí se soustředěně dívalo na obrazovku hlavního monitoru na stole s označením A.H.01. Pravděpodobnostní křivka událostí, které se daly do pohybu před mnoha lety precizního plánování, se chvěla, ale stále směřovala směrem k osudu, který všichni dobře znali.

„Můžeme to označit za propadák?“ poznamenal jeden z techniků.

Odpovědí mu bylo jen bzúčení časostimulujících přístrojů. Nikdo zřejmě nechtěl potvrdit jeho domněnku a zároveň i netrpělivost.

„Jaký je čas v jeho realitě?“ zeptal se otec a mentor celé operace, menší muž v pečlivě uhlazeném bílém obleku.

„Polovina roku 1944,“ odpověděl někdo zpoza přístrojových panelů za hlavním monitorem.

„Hmm,“ podíval se mentor na své hodinky na levém zápěstí, i když věděl, že v této realitě nemají žádný význam. Byl to zvyk, který se naučil v mládí a po desítkách let ve vedení této organizace se ho nedokázal zbavit. „V tento okamžik můžeme prohlásit akci za nezdařilou. Válka proběhla tak, jak ji známe ze záznamů. Německá říše vyhrála a započala genocida podřadných ras.“

Křivka se chvěla, ale stále směřovala stejným směrem.

„Odpovídá to hlášením od Emila,“ konstatoval vedoucí úseku informací, který plešatou hlavou vykukoval ze zadní řady. „Adolf se pravděpodobně vžil do role natolik, že mu na výhře záleží.“

„Toho jsme se obávali,“ prohodil kdosi.

„Marná práce. Kdo večerí s vlky, musí s nimi lovit,“ zazněl další hlas. Technici za stoly pomalu ztráceli trpělivost a na svých kolečkových židličkách se odvraceli zpět ke své práci monitorování časových linií. I jiné události si žádaly jejich pozornost.

„Sakra!“ vykřikl mentor a praštil rukou do stolu tak prudce, až mu uhlazené vlasy nevzhledně poskočily. Všechny to zarazilo. Mentor byl znám svým klidem, vyrovnaným přístupem. Stál za zrodem celé organizace, zažil obrovské množství proher a jen málo výher. Člověk by řekl, že další prohru již bude brát jako součást své nekonečné práce.

„Zkusíme to znovu,“ pokusil se někdo uklidnit jejich učitele.

„Už ne,“ promnul si mentor oči. „Už ne. Už nemáme alternativy. Jednoduše nám došly možnosti. Historii změnit nelze. Stvořili jsme si tu jen krásný mýtus.“

Nervózní a nesmělé úsměvy se objevily na několika tvářích. Trapno a zklamání vytvořilo dusivou atmosféru, která stále houstnula.

Hučení monitoru zesílilo. Pravděpodobnostní křivka poskočila.

„Něco se děje, pane.“

Vrzání kolečkových židli se zintenzivnilo, jak se technici urychleně vraceli k monitoru A.H.01. Mentor se otočil taktéž, ale pomalu a váhavě, jako by si nechtěl dělat naděje. Křivka se chvěla a prudce měnila svůj směr. Trapné ticho vystřídalo ticho plné očekávání. Pískání, pípání a bzúčení časostrojů plnilo vzduch prazvláštní atmosférou. Těžké oddychování napnutých pozorovatelů plnilo vzduch zatuchlou párou.

Křivka se ustálila. Směr vzhůru značil, že budoucnost se bude ubírat jiným směrem.

„Rychle, noviny!“ vykřikl mentor a otočil se k dívkám za informačními panely.

„Odkud je chcete?“ zazmatkovaly dívky.

„Anglie, z momentu ustálení křivky. Co je to za datum?“ otočil se mentor ke druhé skupině techniků, která stále sledovala monitor s pravděpodobnostní křivkou.

„První vzestupný bod na křivce je datován na dvacátý devátý březen 1942,“ pronesl věčně technik. Obratné štíhlé prsty dívek za klávesami informačních panelů se rozeběhly po klapkách a rozehrály koncert. Počítače bleskově chrlily informace z archivů, do kterých proudy časového toku přinášely změny prakticky každou vteřinu.

„Královské letectvo srovnalo se zemí první německé město, Lübeck,“ referovala první z dívek.

„Rudá armáda brání postupu německé invazní síly směrem na Stalingrad,“ hlásila druhá dívka od svého monitoru.

Na tváři mentora se objevil úsměv. A zatímco se tento úsměv lavinově šířil na obličej ostatních členů sboru strážců času, mentor se pomalu vytratil do výtahu, kde z kapsy vyhrabal pečlivě složený kapesník. Opřel se o kovovou klec a po chladném kovu se svezl na špinavou podlahu. Kapesníkem si otřel zpcené čelo. Srdce mu bušilo a chtělo vyskočit z hrudníku.

„Já věděl, že to dokážeš, chlapče,“ usmál se mentor a téměř okamžitě znovu zvažněl. „Teď ještě dohraj hru do konce a v pořádku se vrať.“

30. 4. 1945, 15:00,

Gertrud-Kolmar-Strasse 14, Berlin

Výbuchy zněly tlumeně, ale otrásaly lustry a rozklepávaly sklenice na baru. Boje se přesunuly z Francie a Ruska do Německa. Dříve na kolena sražení Angličané nyní přelétají nad německou říší a shazují bomby na vojenské i civilní cíle.

V podzemním betonovém bunkru nervózně přecházely četné páry bot. Strach a beznaděj paralyzovala komunikaci. V přízemí přestavěného paláce se pohybovalo hned několik vojenských zpravodajů, kteří se ještě snažili rozdávat rozkazy, které ale podepisoval Goebbels. Zdálo se, že si ten bledý hubený človíček užíval svůj titul říšského vůdce. Porážka ale byla neodvratná. Nedalo se dělat už nic.

Tenhle scénář byl nový, historii neznámý, neexistoval postup, jakým měla kapitulace proběhnout.

Eva seděla na pohovce ve velké místnosti, ve které se včera vdávala. Včerejší štěstí se proměnilo v dnešní smutek. Obřad byl strohý, ale přesto dokázala cítit jeho naléhavost. Žádná nevěsta se nenechá okrást o svůj den.

Adolf pochodoval po místnosti sem a tam. S Emilem se neviděl už měsíce. Jejich přátelství se rozpadlo záhy po zahájení operace Barbarossa.

„Pojď si sednou, Ádo,“ poprosila ho mezi vzlyky. Zastavil se ve svém bezcílném pochodu a zadíval se na ni. Byla krásná, škoda jen, že unavená. Její zarudlé oči prozrazovaly, že si v posledních dnech příliš neodpočinula a že většinu času vyplnila pláčem.

„Jsi krásná,“ pronesl k ní a snažil se znít něžně. Posadil se vedle a uchopil opatrně její ruku do své. Přitiskla svou tvář na jeho ruku a políbila ji.

„Je mi líto, že to takhle dopadlo,“ zašeptala mu do sevřené dlaně.

„Mně... mně taky.“

„Co s námi bude?“ Další proud slz se jí svezl po tvářích.

„Může trvat několik dní, než se dostanou až sem,“ odpověděl věcně.

„Já to nevydržím. Ádo, to napětí je strašné. Utečme!“

„To nejde. V ulicích Berlína se to hemží vojáky,“ objal ji, aby zmírnil zdrcující tíhu svých slov. „Zastřelí nás Rusové, nebo někteří z našich, kteří mě nyní jistě viní z toho, jak to skončilo.“

„Hlupáci. Nikdy tě nepochopili.“ Byla úžasná. I v těchto posledních chvílích ho milovala. A on miloval ji.

„Ano, hlupáci,“ přitakal on, ale myslel to jinak než ona.

Další série výbuchu zatřásla lustrem. Elektrína zabzučela a na pár krátkých vteřin vypadla. Adolf i Eva vzhledli a dívali se na blízkající žárovky.

„Adolfe,“ podívala se mu do očí, když se světlo znovu rozsvítilo svou plnou silou. „Musí existovat nějaká cesta.“

„Ano, existuje. Ale nebude se ti líbit.“ Rukou zašátral v kapse a vytáhl malý kovový váleček.

„Co je to?“ prohlížela si Eva šroubovací tužbu.

„Tohle je naše propustka,“ snažil se říct Adolf co nejněžněji.

„Jak to myslíš?“ položila mu otázku, ale přitom moc dobře věděla, jak to myslí. Povzdechla si, protože jí to nechtěl říkat. tak moc ji miloval, že pomyšlení na její smrt ho přímo mučila. Škoda, že si ji nemůže vzít s sebou.

„Když si to nevezmeš, hrozí, že až nás chytí, budou tě mučit. Možná ti provedou i něco horšího. Já nevím.“

Neodpověděla. Chápala to. Uvědomovala si to posledních pár dní.

„Budeš se mnou až do konce?“ zeptala se a pevně uchopila uzávěr. Objal ji. Ozvalo se zaskřípání kovu, jak se uzávěr otočil. Víčko spadlo na zem. Eva přiložila váleček k ústům a zhluboka se nadechla. Cítil, jak mu v rukách ochabla. Usnula. Věděl, že plyn účinkuje velmi rychle.

Všechno ztichlo, jen tikot jeho hodinek odměřoval poslední vteřiny jejího života. Přiložil ucho k jejímu hrudníku. Nic. Ticho. Žádný tlukot, žádný puls. Byla mrtvá.

Rozplakal se. Měl na svědomí milióny životů, ale tohle byl první, kterého skutečně litoval. Dlouhé minuty seděl a objímal ji. Kolébal se ze strany na stranu, byla jako panenka, kterou chlácholil. pak se zvedl a začal jednat. Měl jen trochu času, Goebbels mohl projít zavřenými dveřmi kdykoliv se mu zachtělo. Naštěstí ho většinu času zaměstnávaly jeho děti a manželka.

Ještě se slzami v očích otevřel skříň v zadní části pokoje a ve spodní části nahmatat tajné dveře. Instalovali je sem na jeho příkaz již před mnoha lety. za dveřmi se skrýval hluboký, ale úzký prostor. Celý prostor byl teď vyplněný velkou tmavou taškou. Musel využít veškerou

svou sílu, aby tašku ze stísněného prostoru vytáhnul.

Když ji otevřel, našel v ní tělo svého dokonalého dvojníka. Gel udržel tělo čerstvé. Z rány na spánku ještě vytékala krev. Rychle tělo vyndal a naaranžoval ho vedle ležící Evy na pohovku. Chvilí se klepal odporem, když s těly manipuloval. Připadal si, že znesvěcuje památku zesnulých.

Tašku opět schoval do skryše za tajnými dveřmi skříně. Předtím z ní ještě vyjmul tablet. Zkušeným pohybem ho zapnul. Obrazovka se rozsvítila. Souřadnice byly přednastavené. Chvilí přemýšlel, pak je ale změnil. Proč by se

měl vracet do místa bez času? Nedokázal si představit svůj další život bez Evy, bez Emila. Budoucnost bude plná jeho fotografií, obrázků, videí. Proto navolil náhodné časové souřadnice někde v daleké minulosti. Tam o něm nikdo nebude nic vědět.

Sáhl k opasku a vytáhl svého Walthera. Namířil do polstrování křesla a vystřelil.

Zbývalo jen pár vteřin.

Pohodil pistoli na pohovku.

Pak se dlouze zahleděl na Evu.

Přiložil ruku na tablet.

A zmizel.

Jan Parolek – Lež dospělosti

Muta zhluboka oddychoval a zpocenými prsty svíral meč. Teď to mělo přijít. Chvilé zlomu, okamžik, kdy přestane být chlapcem a, pokud obstojí, stane se mužem. Po celoživotním poslechu hrdinských příběhů, po letech výcviku, po té strašné, nekonečné, noci, kdy se měl připravovat na střetnutí s nepřítelem, ale především se trásl a snažil se zahnat hrůzyplné myšlenky, postupně ho zaplavující jako stoupající hladina bahna. Cítil tvrdou hroudu v břiše, vystřelující bolestivé, jedovaté úponky celým tělem. V ústech měl sucho a hlavou mu vanul žhavý vítr, v němž se myšlenky a pocity bláznivě, beze smyslu třepotaly-

Pišťalka! Útok!

Přiškrcené hrdlo rozerval výkřik, řev, nejzákladnější vyjádření jeho přítomnosti, jeho existence, jeho jedinečnosti, nesamozřejmého faktu jeho života-

Zvedl paže, obtěžkané brněním-

Proskočil prastarým bronzovým portálem-

Za ním čekal nepřítel, nelidský, úděsný, drápy, plameny, zuby, šupiny, smrt, samotná smrt-

Mutův meč udeřil.

Bylo po bitvě.

Broda, Poslední Převtělený, seděl na špalku opodál smějících se a popíjejících mladých mužů a hleděl skrz jejich černé siluety do ohně. Dívky chodily mezi muži, rozdávaly maso a pivo a mladíci, zkrvavení a plní modřin z bitvy, na ně volali žerty, chlubil se a předváděli. Dívky se smály a s leskem v očích hodnotily jejich úspěchy a činy.

Stařec Broda cítil smutek, tak jako každý rok při iniciaci mladých válečníků. Ani hrdost na Mutu, nejmladšího syna, který se dne stal mužem a svou čest v bitvě obhájil zcela dostatečně, ten smutek nemohla zcela potlačit.

„Naši muži bojují každý rok pradávno bitvu, která národu přinesla život ve svobodě. Vrhají odvěké nepřátele do propasti smrti.

Jejich meče budou navždy ostré, jejich svaly nikdy nezeslábnou. Náš národ přežije navěky, neboť jeho válečníci jsou věční.“

To deklamoval Broda po bitvě a hleděl přitom do hrdostí zářících obličejů mladých válečníků. Oni jeho slovům věřili a planuli smrtelně vážnou sebejistotou mládí. Radostně přijímali na svá bedra břemeno přežití národa a skutečně si mysleli, že jsou s to ho unést. Prošli přece bronzovou bránou a svedli bitvu.

A jejich otcové a bratři stáli opodál, potlučení a zbrocení krví stejně jako mladí válečníci. Insignie nepřátel už svlékli a, tak jako mladí, vyměnili dřevěné palice, hole a otupené meče za skutečné zbraně. Sahráli svou roli v uvedení chlapců do mužství, předvedli nepřítele dostatečně realisticky, jak dosvědčovaly bolestivé rány na tělech mladíků, a nyní je vítali do zástupu válečníků jako příslušníci národa.

Broda ale cítil hluboký zármutek nad tou lží a nad upřímným nadšením, s jakým ji mladí i staří polykali. Nezlobil se na ně, a přestal se už dávno zlobit i na sebe. Byla lepší lež, než vůbec nic. A Broda byl už jediný, kdo si byl doopravdy vědom toho, že šlo o lež. A až zemře, přestane to být lež. Chtěl, aby mu to vědomí přinášelo úlevu, ale nedělo se to. Pro národ přestane lež být lží, ale pro svět tam venku nikoliv. A svět jednou přijde.

Jako už nespočetněkrát se Broda zahloubal do vzpomínek na své vlastní uvedení do stavu válečníků, na svou vlastní mladost, vzdálenější, než jak by se dalo usoudit z prostého součtu jeho let.

Kam až Brodova paměť sahala, všichni muži kmene byli Převtělení. Starci uchovávali seznamy válečníků z Bitvy, která umožnila národu Vyjití. Před mnoha generacemi žil národ v otroctví. Sloužil cizím pánům v jejich městě, kde nic nebylo postaveno pro lidi. Svět vypadal jinak, protože Jiní si ho pro sebe upravili. Lidé se jim hodili jako otrocká pracovní síla, jako

hračky, potrava... Trpěli a umírali bez naděje na svobodu, na důstojný život, než přišli Hrdinové. Bylo to sto tisíc válečníků, jejichž jména se pak předávala po generace, kteří se náhle vynořili z hor a zcela překvapili Jiné. Podnikli útok na město a po měsíci strašného ničivého zápasu jej zcela vyvrátili. Z Jiných nezbyl naživu ani jeden. Ztročení lidé se k neznámým válečníkům, kteří však byli jejich, lidského, rodu, přidali, a panství Jiných padlo. Pak bojovníci odešli zpátky tam, odkud přišli a už je nikdy nikdo neviděl. Před svým zmizením ale slíbili, že se zrodí znovu v lůnech lidských žen a budou vždy národ chránit. Lidé si z trosk města vzali to, co mohli upotřebit, a odešli na druhou stranu hor, kde pak žili po všechny další dny.

A na paměť té strašné bitvy, a aby obstáli, kdyby se třeba Jiní nějakým způsobem vrátili, začali lidé později cvičit své chlapce v bitevním umění v zapovězených horských jeskyních, pod vedením starců, dle instrukcí, zanechaných jim Hrdiny. Každý rok se znovu konala veliká bitva lidí proti Jiným, v níž mladíci z národa bojovali bok po boku Hrdinů, získávali úžasné zbraně, s nimiž zbouřali město Jiných, a dovednosti, s nimiž mohli národ ubránit. A Hrdinové splnili svůj slib a vraceli se. Každý chlapec, který se narodil a který přežil do doby zkoušky dospělosti, nesl jméno jednoho z dávných válečníků. Pokud přežil zkoušku mužství, bitvu proti Jiným, vracel se obtěžkán úžasnou výzbrojí, a vybaven moudrostí, vzdálenou ženám a dětem, ale vlastní mužům. Byl Převtěleným, hrdinou dávnověku, který se navrátil, aby dál chránil národ. Protože Převtělení přicházeli v každé generaci, národ měl vždy záruku, že bude pod ochranou vítězů žít v bezpečí. A tak tomu bylo po nespočet generací až do Brody.

Stalo se to tehdy tak, že Broda byl jediným chlapcem toho roku, který měl složit zkoušku dospělosti. Všechny ostatní děti jeho léta byly dívky, a další kluci byli až o několik let mladší a zatím na ně nepřišla řada. Dostal jméno Hrdiny a věděl, že jím je – musí to jenom prokázat při zkoušce dospělosti. Stejně tak to dokázal o rok předtím jeho kamarád Sasat. Vrátil se tehdy z jeskyní obtěžkaný fantastickou výzbrojí, krvácející z mnoha ran, a strašně unavený. Když se zotavil Broda na něm vyzvídal, v čem zkouška spočívala a hovořil nadšeně o tom, že je jeho kamarád převtělením hrdiny. Sasat o tom ale nechtěl mluvit. Nebyl už chlapcem. Měl vážnost a zádumčivost všech mužů, kteří zkouškou prošli a brzy s Brodou přestali být přátelé vůbec.

Když ten teď stál před vchodem do jeskyně, v níž zkouška po generace probíhala, na Sasata

si vzpomněl. Změní se také on stejně? Proč by měl? Nevyhnutelně všichni muži, kteří z jeskyně vyšli, si nesli břemeno. U některých se silně projevovalo bezprostředně po složení zkoušky a postupně jako by mizelo během jejich dalších životů, u jiných tomu bylo naopak. Někteří se z chmur vynořili nikdy. A naopak jiní se zdáli být nedotčení, ale pak náhle, v nestřeženém okamžiku, třeba za deset let, cosi nevyslovitelného, něco, co si nesli od zkoušky, se v nich projevilo a ne jejich manželky nebo jejich děti, ale jenom ostatní muži, rozuměli, proč mlčí a proč jsou jejich oči upřené mimo tento svět.

Všechny myšlenky, ubírající se tímto směrem, se ale stáhly někam na okraj, když Broda vkročil do jeskyně. Byla zvláštní, jiná než ty, které znal a v nichž si hrál se Sasatou a dalšími kamarády celé dětství. Neuměl si představit, jak to bylo možné, ale určitě ji někdo do skály vyvrtal a vytesal. Kámen byl vykrojený do nepřírodných tvarů s přesností a jemností, které se nemohl přiblížit ani ten nejnadanější řemeslník. Z udusané hlíny a šterku podlahy se po asi dvaceti metrech směrem do nitra hory začaly vynořovat kovové pásy, zjevně uzpůsobené pro pohodlnou chůzi. Na stěnách vystávaly nepochopitelné obrazce a objevoval se další kov, tvarovaný a uspořádaný za pro Brodu nepochopitelným účelem. A pak – Bronzová Brána.

Stále uprostřed velké jeskyně, kam ho dovedly instrukce starců, kteří odešli z vesnice den před ním, aby vše připravili na rituál. Bylo to něco nepředstavitelného a jakmile ji Broda uviděl, pochopil, že má velmi úzkou souvislost s tou podivuhodnou výzbrojí, kterou se válečníci národa pyšnili a která mu zajišťovala naprostou převahu nad všemi nepřáteli, kteří kdy do hor zavítali. Řemeslníci národa byli zruční a vyráběli dobré meče, pancíře, nádoby, svícny a všechno ostatní, co bylo potřeba, ale tohle, tohle se vymykalo veškerým představám. Jeskyně sama byla velká, snad dvacet metrů v průměru a dvakrát tolik na výšku. Byla plná kovu, klikaticícho se v naprosto nepovědomých tvarech od zdi až ke středu prostor. A v tom samém středu stála Brána.

Bronzový půlměsíc, mířící svými hroty vzhůru. Jeho rozpětí bylo pět nebo šest metrů. Na první pohled se zdál být hladký, ale když Broda přistoupil blíže, všiml si, že jeho povrch je pokrytý neuvěřitelně detailním reliéfem, ze kterého přecházely oči. Nerozuměl tomu, jak mohlo být něco tak jemného vytvořeno, ani k čemu to sloužilo, ale zdaleka to nebylo to nejúžasnější na bronzové bráně.

Broda o tom samozřejmě nikdy s nikým nemluvil, ani se starci, které zaučoval, když zůstal jako Poslední Převtělený. I když se o

tom ale hovořit pokoušel, nenašel by slova, jimiž by se šlo jen zdaleka přiblížit k tomu, co bylo vidět mezi hroty půl měsíce. Vzpíralo se to pochopení, točila se z toho hlava, měl pocit, že se mu oči kroutí ven z hlavy v zoufalé snaze nějak zařadit to, co viděly. Starci, kteří stáli v místnosti, rozmístění u kovového zařízení, ho ponoukali, aby šel vpřed, stále blíž k Bráně a k – tomu. Promlouvali k němu téměř totožnými slovy, která on sám o tolik let později opakoval mladíkům, co se chystali navzájem bit dřevěnými holemi a a otupenými meči okolo korozi zezelenalého půlkruhu bronzu. Ale když ho strčili do zad a on proskočil mezi rohy měsíce, čekalo ho něco docela jiného než bratři a strýcové v brnění přišer.

Když dopadl na zem, uvědomil si, že je. A že právě začal být, zatímco před okamžikem nebyl. Stejně tak, jako jeho oči zoufale uhýbaly před otevřenou Bránou, teď jeho mozek kličkoval okolo uchopení té skutečnosti, která se vzpírala všemu, co byl člověk zvyklý cítit. Ale nebylo mnoho času se tou zkušeností (byla to zkušenost? Šlo zažít něco, co NEBYLO?) zaobírat. Nějaké ruce ho zvedly, hlasy ho zdravily a on byl z jeskyně, stále plné kovu, ale nyní zalité bílým světlem, nepodobným slunci či ohni, veden kamsi dále do útrob hory.

Starci zmizeli, a místo toho jej vedli mladí muži, jen stěží starší, než byl on sám. Představovali se mu a Broda poznával jména Hrdinů, opakovaná po generace. Všichni se už někdy v uplynulých věcích převtělili. Utíkal spolu s nimi nekonečnými chodbami v kameni, až konečně dorazili do další jeskyně, osvětlené stejně, jako byla ta s bránou.

Hemžilo se v ní několik stovek mladých mužů. Další vybíhali z jakýchsi postranních prostor a vynášeli výzbroj. Brodovi poskočilo srdce – poznával ty úžasné zbraně, které měli dospělí válečníci, a jakou si přinesli i Sasat. Rozdávali je čekajícím, a ti odcházeli dalším průchodem kamsi dál. Brodu na okamžik zachvátil strach. Co když se na něj nedostane? Ale to už sahal po zbrani mladík vedle něj a za chvíli i on sám třímal lesklou tyč.

„Tohle zmáčkneš, a vystřelíš to,“ instruoval ho mladík, který mu zbraň podal. „Tady to nezkoušej.“

„Tejrane!“ vykřikl Broda.

Nebylo pochyb. Byl to Tejran, jeden z mladších válečníků národa, asi o pět let starší, než Broda. Teď se ale zdálo, že nemůže být starší ani o rok.

„Broda, že ano?“ usmál se Tejran a s rozpačitým úsměvem pokrčil rameny. „Člověku z toho jde hlava kolem.“

Broda souhlasil, ale zároveň měl pocit, že to zdaleka nevystihuje situaci, ani neodpovídá na

otázky, které měl. Náhle však přes Tejranovo rameno uviděl mladíka, který mu byl zvláště povědomý. Broda chvíli horečnatě přemýšlel, měl zase pocit, že mu něco důležitého uniká, že se mozek snaží proklouznout nějak stranou, než aby se zaměřil na to, co je přímo před ním, ale pak něco konečně zapadlo na správné místo-

„Tati!“

Mladík se neobracel a šel dál, směrem, kterým mířili všichni, kteří dostali zbraň.

„Tati!“ volal Broda. „Hej, počkej na mě!“

„Zkus to jménem,“ ozvalo se za Brodou.

Stál tam Sasat a dychtivě se usmíval, tak jak ho Broda znal, než se vrátil z jeskyně. Broda rychle objal kamaráda, ale zároveň nechtěl ztratit z dohledu svého otce. Bylo to tak zvláštní! Jak vypadal, když neměl ani vousy, ani šedivé vlasy, ani břicho, které mu dělalo problém obléci zbroj, kterou si jako mladý přinesl z jeskyně...

„Valte!“

Brodův otec se zastavil a obrátil. Díval se na syna nedůvěřivým, nervózním pohledem. Tomu stále bylo zatěžko oslovovat otce jeho vlastním jménem a nedokázal se srovnat s tím, že tenhle kluk, stejný jako je on sám, je uznávanou hlavou jeho rodiny.

„Já jsem Broda,“ připomenul se.

Valt na něj stále zíral, beze změny výrazu.

„Přece... tvůj syn,“ naléhal Broda.

Valt trochu ztuhl a zamrkal.

„Já... můj... co?“

„Copak mě nepoznáváš?“

„Já přece nemám syna,“ zahuhlal Valt.

„Ještě jsem...“ zrudl a odmlčel se.

„Vždyť je stejně starý jako ty,“ ozval se znovu Sasat. „Samozřejmě, že tě nepoznává.“

V tu chvíli Brodovi konečně začalo svítat, ale jeskyní se rozlehl naléhavý křik.

„Tak pojďte, honem, honem, dělejte, první voje jsou už ve městě, musíme jim pomoci!“

Sasat popleskal Brodu po rameni a společně se rozeběhli chodbou z jeskyně, kudy utíkali i všichni ostatní. Tejran i Valt – Brodův otec jim zmizeli v davu. Dusal chodbou a ohmatával svou novou úžasnou zbraň. Teď to přichází, myslel si. Teď to doopravdy přichází. Teď se vyznamenám, teď se stanu mužem!

Před ním vyšlehlo světlo a kdosi začal křičet bolestí. Strhl se pokřik a zmatek. Někdo zřejmě omylem chytil svou zbraň špatně a vypustil její moc na svého kamaráda. Ten se svíjel na zemi, kůži lesklou, rudou a černou, sežehnutou...

„Nezdržujte se, jdeme, jdeme, jdeme!“ pobízel někdo.

Ani se nestačil dostat do bitvy, problesklo Brodovi hlavou. V příštích dnech si na zraněného mnohokrát vzpomněl a uvažoval, jestli to nebylo svým způsobem štěstí.

Sestup do údolí byla čirá hrůza, ale samo město Jiných bylo ještě nepředstavitelně horší. Skutečně jediným důvodem, proč se lidem (Broda už věděl, že jsou skutečně Hrdinové, ale zdráhal se o sobě tak přemýšlet) podařilo zvítězit, bylo jejich množství, které se vyrojilo z brány v rozmezí několika málo hodin. První, kdo vystoupili, byli hrdinové se zbraněmi. Pobili strážce Jiných v jeskynním komplexu a ozbrojili pak zástup mladíků, který začal vycházet nedlouho po nich. Společně se všichni vrhli kupředu, proti ohni a smrti, kterou dštílo město Jiných a vyvrátili ho. Tak, jako se jeho fantastické tvary roztavily a spekly ve skleněnou poušť znetvořené hmoty, spekly se i Brodovy vzpomínky na šlehající plamen, bortící se budovy, skřeky Jiných, na otroky, které osvobodili i na Jiné, které pobíjeli, poté, co se jim vzdali.

Po měsíci přišlo konečně vítězství a čas na Vyjití národa na druhou stranu hor. Broda byl nyní muž. Před osmadvaceti dny byl chlapec, teď se ale cítil jako stařec. Spolu s ostatními hrdiny odvedl národ na určené místo a několika starcům ukázali Bránu a to, jak se s ní zachází, přesně podle toho, jak to je samotné naučili starci v jejich dnech. Několik bojovníků pak bránou prošlo, aby pobilo strážce a otevřelo cestu ostatním. Ti se naproti tomu začali bránou vracet do svých dní. Nejdřív však

Broda ještě s několika desítkami dalších sestavoval seznamy Hrdinů, které se měly v národě předávat dál. Vyvolávalo v něm pocit prázdnoty, když si uvědomil, jak coby chlapec byl pyšný na svůj titul Převtěleného, ale nesnažil se práci vyhnout. Věděl, že se stane.

Přesto, když byla hotova, zarazil se, znepokojen klíčícím uvědoměním.

„Bratři,“ oslovil další válečníky, kteří spolu s ním pracovali. „Dospěli jsme ke konci. Seznamy jsou kompletní – nebo alespoň tak kompletní, jak to jde. Ale...“

Dívali se na něj zasmušile.

„Ale to znamená...“ hovořil pomalu, stále si postupně uvědomuje pravdu. „To znamená, že... bojovalo nás tady devadesát devět tisíc čtyři sta padesát šest – s výjimkou těch, jejichž těla a jména se nepodařilo dohledat. Bylo to dvanáctkrát dvanáct generací válečníků. A zřejmě nikdo nepřišel z pozdějšího času, než...“

Tereza Kučírková – Velká medvědice

„Gustave, to nesmíš udělat,“ křičela Rika. A hnala se za mužem, seč jí síly stačily. Propadala se do hlubokého sněhu a každý krok vyžadoval více síly a odhodlání. Těžké boty prolamovaly tenkou ledovou krustičku a odhazovaly oblaka nadýchaného sněhu, skrývajícího se pod

polkl. „Než já. Znamená to tedy, že...“

Ostatní na něj stále hleděli s týmž výrazem.

„Ano,“ ozval se konečně Veter Silák. „Od nějakého momentu, který pravděpodobně nastane během tvého života, přestanou další bojovníci přicházet. Něco se nejspíš stane s Bránou. Snad se vyčerpá energie, která ji pohání, nebo se jinak poškodí. Kdybychom byli nechali naživu někoho z Jiných, třeba by nám poradil, ale to nás nenapadlo.“

„Bitvu jsme vyhráli, na tom se nemůže nic změnit,“ řekl Broda pomalu, „ale... ale ochrana národa v budoucích věcích... jestliže já jsem poslední, moji synové už nezažijí to, co jsme zažili my, to co nám všem dávalo dovednost ochránit národ během celé jeho historie...“

„Budeš muset vymyslet nový způsob, jak mladým předat moudrost,“ usoudil Veter a slovo „mladí“ z jeho sedmnáctiletých úst neznělo nijak nepatřičně.

Broda seděl a díval se do ohně. Nebyla to jenom hrůza bitvy, která působila jinakost válečníků. Bylo to také uvědomění, ke kterému každý svým způsobem došel, že to, co jim říkali starci, když je vysílali do boje, nebyla pravda. Hrdinové národa nebyli věční. Nepřevtělovali se navždy – vlastně se nepřevtělovali vůbec. Rok po Brodově iniciaci to... z Brány zmizelo a přes veškeré pokusy se nepodařilo, aby se to... zas objevilo. Válečníci pak společně vymysleli náhradu, která se jim zdála dostatečná. Trochu upravili slova, která vštěpovali chlapcům, z nichž se měli stát muži, když je vysílali do jeskynního labyrintu, ale udržovali ten motiv, který jim samotným kdysi dodával jistotu, když kráčeli vstříc bronzovému oblouku.

A národ byl bezpečný, protože žádní nepřátelé nemohli obstát proti jeho válečníkům a jejich zbraním. Ale válečníci postupně odcházeli a jejich zbraně utichaly – někdy ještě v jejich rukách, jindy v rukách jejich synů.

Broda byl nyní starý a věděl, že je poslední, kdo skutečně rozumí tomu, o čem se v rituálních promluvách hovoří. Smutně sledoval mládež, lokající pivo a cpoucí se masem. Chlapce, kteří byli přesvědčeni, že nyní jsou muži. V lesích a na pláních byly i jiné národy. Doposud se Národa bály a držely se dál, ale jednoho dne přijdou... a pak se ukáže, jestli Broda dnes v jeskyni skutečně už pouze lhal.

ní. Ztěžka oddechovala a na horním patře cítila pachutí krve.

„Tohle tajemství nikdy nesmíš nikomu prozradit,“ duněl jí v hlavě hlas jejího otce. „Je to dědictví naší rodiny, které musí zůstat jen mezi námi.“

„Jenže ty jsi pokojně zemřel,“ ušklíbla se Rika. Gustav byl vysoký, šlachovitý a zjevně dobře trénovaný, i přes neznalost terénu mizel v dál. Hustá šedivá oblaka dávala tušit další nálož sněhu, kterou se chystají vysypat na celou zátoku. V pozadí zaslechla lámání ledové kry a mužské hlasy vykřikující rychlé rozkazy. Potila se a chlupy kožešinového kabátu ji kousaly do kůže na krku.

„Sakra, sakra, sakra,“ ulevila si, když muž zmizel mezi prvními smrčky hustého lesa. Začínalo se smrákat a ona moc dobře věděla, jak rychle dorazí tma, když už si to jednou předsevzala. Rychle tedy nasbírala náruč klestí a vybrala místo pro ohniště, částečně kryté dvěma silnými kmeny narostlými v těsné blízkosti. Několika mocnými tahy svalnatých paží vykřesala dostatek jisker, aby rozžehly svitek březové kůry.

„Tohle nedokáže,“ ušklíbla se a věděla, že má navrch. V noci nemůže cestovat nikdo, ani mrazivou pustinou, ani lesy plnými divé zvěře a temných propastí. *Jestli se pro tuto možnost rozhodne, je po problému,* bylo jí jasné a na okamžik ji přepadl smutek. Z kapsy vytáhla hrst sušeného sobího masa a pomalu jej žvýkala mocnými čelistmi. Důvod, proč vyzradila rodné tajemství, ji bodal u srdce. Cit, který zjevně nebyl skutečně opětovaný, jí vypaloval věčnou jizvu v paměti.

Jak mě dokázal takhle podvést? Opravdu byla jeho náklonnost jen dobře zahranou přetvářkou? Zlobila se sama na sebe za svou důvěřivost a v jejím nitru se probouzela nenávist. Z jiné kapsy vytáhla široký plecháček, naplnila jej až po okraj sněhem a umístila přímo do plamene. S posledními zbytky světla přitáhla k ohni několik větví hojně porostlých jehličím a na nich si ustlala. Myslela na Gustava a věděla, že se někde třese zimou shrbený, sám a bez pořádného vybavení. Také ale věděla, že jeho to nezlomí. Jeho odhodlání mělo sílu provést ho i většími nepříjemnostmi.

Za rozbřesku už byla na nohou. Jeho stopu zachytila po pár minutách a hnala se za ním. Několikrát Gustavovu dráhu křížovaly stopy vlčí smečky. Měkce probořené polštářky rychlých tlap vypadaly, jako by je vytvořila lehká, něžná zvířata a ukřývala tak jejich dravost a nebezpečnost.

Třeba už ani nemám koho hledat, napadlo ji. Ale vytrvale pokračovala dál. Nebyly to jen stopy, ale i polámané větvičky a díry po klacku nebo větví, o kterou se opíral. *Je tak neukázněný, tak nezkušený,* žasla, jak si Gustav dál zachovává náskok. Pak se objevily jiné stopy.

„Už jsme blízko, hlídač o nás ví,“ rozbušilo se jí srdce nad hlubokými obrysy kopyt divočáka a to ne jen tak ledajakého. Rika byla skvělá stopařka, rozpoznat od sebe jednotlivá zvířata

stejného druhu ale nedokázala, až na jedno jediné stvoření.

„Gullinborst tě cítil na hony daleko,“ zaburácel za ní hlas hluboký jako oceán.

„Zdravím, Agalo,“ uklonila se mírně před starcem s hustým bílým plnovousem a bujných obočím, které dokonale krylo horní půlku jeho obličeje. Vetché tělo zabalené do tlustého kožichu se opíralo o lesklé kopí a udržovalo ho tak v rovnováze na širokém hřbetu kance. Rika podržela uříčené zvíře pod bradou, která se nacházela ve výšce jejich prsou. Potomek bájněného tvora narostl skutečně do úctyhodných rozměrů a jeho horký dech páchl bahnem a hnílobou. I tak se od něj Rika neodtahovala a ohřívala se z jeho tělesného tepla.

„Kdo je ten chlap?“ zaburácel Agalo a udeřil kopím o zem. Rána padla přesně na kámen a zvonivé dunění se rozlehlo po kraji.

„Jmenuje se Gustav,“ pípla tiše.

„Na to jsem se neptal,“ podal jí ruku a ona věděla, že nemá jinou možnost, než ji přijmout. Vytáhl ji na záda zvířete, jako by nic nevážila a jako by on sám neměl na krku mnoho křížků. Patkami vysokých bot pobídl kance k běhu. Zvíře udělalo několik líných kroků a pak začalo postupně zrychlovat.

„Podvedl mě,“ řekla s výdechem a najednou jí do očí vhrkly slzy.

„Nemá cenu plakat, děvče,“ zaburácel stařec. „Je to naše práce ji chránit a to teď musíme udělat.“ Před Ricinýma očima se zalesklo ostří dlouhého kopí schopného probodnout dospělého losa a ona už řinoucí se slzy nedokázala zastavit. Lesem proběhli během několika minut, na Gustava však nenarazili. Znovu se přes nimi otevřely pláně bičované ledovým větrem a Rika ucítila ve vzduchu sůl. Přibližovali se k oceánu a tím i k ní.

„Gullinborsta necháme tady, umí být na ledu neobratný,“ seskočil stařík a zavedl zvíře do malého přístěnku vedle kruhové jurty. Kanec musel sehnout hlavu, aby dveřmi z vydělané kůže prošel. Jedno ze základních pravidel severu, dveře a okna jsou nezbytností, kterou je potřeba udržovat co možná nejmenší. Agalo upravil popruh samostřílu, jímž měl přepásané tělo a v ostrém tempu vyrazil vpřed.

„Tudy Gustav nešel,“ zadýchaně za ním zakřičela a vítr jí trhal slova od úst.

„Ano, nadejdeme mu,“ rázoval ke břehům ledových vod. Rika věděla, že jestli do teď byla cesta náročná, to co je čeká, bude teprve zkouškou. Již za pár desítek metrů ucítili vlhkost, která je šlehala přes tváře a okamžitě zamrzala. Vlasy vykukující zpod čepice okamžitě vytvarovala do bílých špic a slepila námrazou. Ledová voda z vrcholků zpěněných vln odstříkovala až na pevninu a z jejího povrchu tvořila lesknoucí se ledový sráz. Ten při jediném špat-

ném kroku svezl nešťastníka a jako obří jazyk ho naservíroval vodám Atlantiku. Břehy zatáčely, lomily se a v některých místech se propadaly. Do dravé krásy ticha se ozývalo padání ledu a cákání rozbouřených vod.

„Koukej,“ ukázal stařec na dvě běluhy libující si mezi ledovými úlomky. Přese všechno nebezpečí a zarputilost v lovu na vetřelce si našel čas a obdivoval jejich hravost, když obrovitými hlavami poštuchovaly úlomky ker jako fotbalové míče. Proto byl tím, kým byl. Jen on mohl ztělesnit Freyrovu milosrdnost a mocnou lásku k přírodě tady na konci světa. Rika vytáhla šálu z výstřihu a omotala ji kolem obličejů sužovavého ledovým vichřem. Sklopila hlavu a pokračovala kolem fjordů hladkých jako sklo. Agalo šel vedle ní a tvářil se pobaveně.

„Vysvětlí mi, proč sis ke svému bydlišti nevybral nějaké přívětivější místo?“ položila otázku, která jí už dlouho vrtala hlavou.

„Riko, můj život není má volba. Žijeme tak, jak musíme, aby svět plynul hladce. I tvá rodina má svou úlohu danou,“ odsekl jí a přidal do kroku, jako by ji chtěl potrestat za selhání.

„I přesto, jsi ztělesněním Freyrovu plodnosti a bohatství země. Mohl bys žít v nížinách, na úrodné půdě mezi lány obilí a kukuřice,“ namítla.

„Vaše rodina obětuje Freyrovi, tak jak tomu bylo po dlouhé generace. Nikdy se ale nesmíme příliš vzdálit od medvědice, to je hlavní. Ona je svět a bez ní je jeho bohatství ztraceno,“ nehodlal dál polemizovat o svém způsobu žití. A pak Gustava zahlédli. Jen pár metrů před nimi přicházel kolmo k fjordu. Neviděl je, za to Rika si všimla, že je jeho tvář ošlehaná do ruda a přes líce a nos má několik hlubokých, krvácejících šrámů. Agalo namířil samostříl a ona zatajila den. Vystřelil téměř neslyšně, vítr a praskání pohybujících se ker bylo hlasitější. Neměla odvahy se podívat, Agalo byl dobrý střelec.

Ale i takový může chybovat, prolétlo jí hlavou, když vzhlédla. Gustav si jich všimnul a dal se znovu do běhu. Agalo vyrazil za ním, ale jeho staré tělo, ač velmi houževnaté, bylo příliš pomalé. Rika ho předběhla a hnala se za Gustavem. Věděla, že medvědice každou chvíli nalezne. Její kra se pohybovala, ale vždy byla v blízkosti tulení zátoky. Slunce, které nikdy na obloze nevystoupalo vysoko, se pomalu ale jistě schovávalo za obzor. Měsíční záře nabírala na síle a její bílé světlo dodávalo zledovatělé pokrývce jiskřivý lesk.

„Počkej, neublížuj jí,“ křičela na něj Rika. Věděla, že v noci je zranitelná dvojnásob. Už jen pár kroků a bude jí mít na dosah. „Gustave, prosím.“ Zoufala.

„Nerozumíš tomu,“ ohlédl se poprvé za dva dny pronásledování. Jejich zraky se na okamžik střetly, jeho zubožená tvář byla ztrhaná náma-

hou i zármutkem. Zpomalil a pak zastavil úplně.

Už ji vidí, došlo Rice. Poznala ten naprostý úžas tváří v tvář božskému ztělesnění krásy, síly i zranitelnosti. Sama se tvářila naprosto stejně, když ji otec vzal do tulení zátoky a ona poprvé spatřila Velkou medvědici. Obrovský tvor se sněhobílou srstí a safírovými očima zářícíma do tmy seděl v naprostém klidu, jako by vítr, dunící oceán nebo přibližující se nebezpečí ani nevnímal. Mohutná hlava byla mírně zakloněná vzad a upírala zrak na pomalu se objevující souhvězdí. Proto tu byla. Pojítka mezi hvězdnou oblohou určující plynutí roku a země.

„Nechápeš to, nic není cennější, než li ona,“ byla už téměř u něj. V tom Gustav skočil na ledopád v úpatí fjordů. Jeho tělo se smýkalo a skákalo na svahu jako hadrová panenka. Svezl se až ke kamenitému břehu zátoky a celý potlučený se pomalu postavil. Rika ho bez rozmyslu následovala, nemohla čekat, jinak by ztratila odvalu skočit. Nabírala na rychlosti a každý hrbol bolestivě cítila i přes tlusté oblečení. Gustav odběhl dál a zamířil brokovnicí přímo na medvědici.

„Ne,“ křičela Rika. Gustav minul. „Bez ní nebude plynout čas a bez času nepoplyne život. Její smrt vše zastaví.“

„No právě,“ zařval Gustav. „Ty nežiješ jako my ostatní. Normální lidé prožívají ztrátu blízkého a udělají cokoli, aby ji zvrátili.“ Celou dobu dobíjel zbraň, Rika byla však už u něj. Skočila na něj a povalila ho na zem. Nabitá brokovnice připravená ke střelbě mu vyletěla z ruky a odkutálela se někam do sněhu.

„Čas ovládnout nedokážeš, kdo odešel z tohoto světa, nemůže se vrátit,“ hekala a oběma rukama ho tiskla k zemi. Roky tvrdého tréninku jí dávaly šanci, ale muž byl silnější, vzepřel se jí a odstrčil ji až k samé linii přílivu.

„Já to dokážu, když nebude ona,“ běžel k pušce. Rychle ji chytil a zamířil, tentokrát si dával na čas. Agalo byl na hranici útesu, i on začal mířit. Rice se zatmělo před očima a chytila se za bolavá žebra, i přesto se zvedla a vyběhla ke Gustavovi.

„Uhni,“ křičel na ni Agalo. A pak oba muži vypálili. Ozval se ohlušující sten. Medvědice zavravorala a její kra se rozhoupala. Bělostný kožich se barvil do ruda. Rika cítila ve svém srdci její agónii, padla na sních a chytila se za hrud. Nemohla se nadechnout a něco ji tlačilo k zemi. Tíha se zhmotňovala kolem jejího trupu a ona se pomalu dusila. Pouto její rodiny ke kotvám času se trhlo a jí připadalo, že s sebou bere všechny nervy a žíly v jejím těle. Agalo sjel dolů k ní.

„Nadechni se,“ přikázal jí. „Přemož svou bolest a dostaň vzduch do plic.“ Rika se však dívala na majestátnou šelmu a ničemu jinému

nevěnovala pozornost. Medvědice tichounce klesala k ledové ploše, až její tělo zaplulo do oceánu a hladina se nad ním zavřela. Souhvězdí Velké medvědice zablikalo a zlatavé světlo vycházející z jednotlivých hvězd pomalu ustávalo.

„Ony vyhasínají,“ sípala a pak koukla na Gustava. I on byl zasažen, držel se za rameno a z rukávu mu odkapávala krev. Křehkost světa byla ohrožena, minulost a budoucnost, jež byly vždy hlídány ze země i z oblohy náhle splývaly.

„Teď je možné cokoliv,“ vzdechl Gustav úlevně. Z vodní hladiny, jež se zavřela nad bezvládným tělem zvířete, se zvednula tenká zlatavé linie, která protнула oceán rychlostí střely. Led okolo linky začal vířit a pohybovat se ve všech směrech. Kusy se rozpadaly a opětovně skládaly. Úlomky tvořící hromadu jen pár metrů od Riky se začaly trást a během okamžiku se spojily dohromady a vyletěly vzhůru, kde se opětovně staly součástí útesu. V opaleskující záři se na vrcholku fjordu začaly objevovat obrysy padlých. Dávní námořníci lapeni hlubinami i čerstvě zesnulý v dlouhých nemocničních košilích se jako obrazy sebe sama pomaličku zhmotňovaly.

„Zachary,“ napřáhl se Gustav k maličké osobě na samém okraji podivného zástupu. I chlapec pozvedl ruku v touze ji muži podat. Agalo ve tváři rudý vzteky napřáhl směrem k němu dlouhé, tlusté kopí. Pak se však zastavil.

„Čas plyne dál,“ rozhlížel se po okolí. Rika se přinutila k nádechu, měla pocit, že její plíce

Alexandr Rakita – Houby z vesmíru

Petr ležel na gauči a pročítal nejnovější číslo magazínu věnujícího se legalizaci konopí. Televize byla puštěná coby kulisa beze zvuku, protože v jeho pokoji hrála nepřetržitě a naplno hudba. Zrovna začal přemýšlet o tom, že si znovu nabije bong a doplní hladinu THC v krvi. V tom ho vyrušil zvonek. Ztlumil muziku a šel otevřít. U dveří stal jeho nejlepší kamarád Pavel. Petr a Pavel, nerozlučná dvojka. Pozdravili se a Pavel okamžitě spustil: „Sbal se, kámo, vyrážíme do lesa.“

„Cože? Já nikam nejdu, já myslel, že pudem pařit.“ odpověděl udivený Petr.

„Ale houby, půjdeš se mnou, nepůjdu sám do lesa.“

„Ale je pátek, prdím ti na les, co chceš dělat v lese?“

„Mám super tip, kde rostou houby!“ vystřelil Pavel s notně znatelným zvýšením nadšení v jeho intonaci.

„Je to přímo v srdci Moravskoslezských Beskyd. Ale rostou tam všude, nemusíme úplně dovnitř, stačí na kraj, do nějakého lesa. Mám to od jednoho kunčafta v hospodě, roste jich tam

musejí odtláčit těžký balvan. Dýchala dál zrychleně, ale plynule. Souhvězdí, které udává koloběhu času rytmus, se znovu rozsvítilo plnou silou a zmatené siluety osob vytržených z věčného odpočinku zmizely.

„Koukni,“ obrátil jí hlavu ke Gustavovi. Muž zkřivil obličej a jeho vzlyk bude Riku doprovázet do konce jejího života. Urputná bolest sežehla jeho tělo a to kleslo na všechny čtyři. Nohy mohutněly, trup se obaloval srstí a čelisti byly nemilosrdně rvány do stran. Trvalo to jen pár okamžiků a na jeho místě stál medvěd, ještě větší a mohutnější, než ten, jehož skon právě sledovali. Udělal několik vrávoravých kroků na nejistých končetinách, kýval se a napadal na přední tlapu, jejíž rameno bylo zbarveno krví. Došel k příboji mírněnému břehy zátoky a zvědavě do něj namočil čumák. Agalo sklonil zbraň.

„Svět může pokračovat,“ otočil se a jal se šplhat zpátky vzhůru. Rika nemohla odvrátit zrak od magické moci přírody, kterou byl Gustav ve své nové podobě přitahován oceánem. Skočil do mrazivých vod a plaval ke kře. Usadil se na místo mrtvé medvědice a upřel zrak k obloze. Velká medvědice znovu zaplanula.

„Hned zítra musím udělat obřad pro Freyra,“ pomyslela si, vyčerpáním lehla na znak a dlouho do noci se kochala hvězdnou oblohou, jež skrývala magii, jejíž hranice nedokázala ani domyslet.

prej hromada.“ pokračoval se zvednutými ukazováčky na obou rukou, čímž se snažil upoutat Petrovu pozornost a získat jeho souhlas.

„Já se nechci zhoubovat, minulý týden mi to bohatě stačilo.“ odpověděl znechuceně Petr.

„No tak jsi měl bad trip no, to se stane každému.“

„Na bad tripy jsem zvyklý, mě štve, že jsem se ztrapnil před Terezou.“

„Ale zas se tolik nestalo, kámo.“

„Ne, vůbec. Jenom jsem zapomněl lidskou řeč, mluvil totální hatmatilkou a nikdo mi nerozuměl, včetně ní, která si myslí, že jsem na prostěj kretěn.“

„No jo, to byl úlet, mluvil jsi úplně vymyšlený slova, znělo to jak nějaký elfi jazyk nebo něco.“ potvrdil lehce uchechtávající se Pavel.

„Tak vidíš, seru na to, žádný houby, pozvu pár lidí na Playstationa.“ řekl Petr a začal si opět usadat na pohovku.

„To ne, já s tebou počítám, káámo.“ začal Pavel trochu kňourat a pokračoval: „Nemusíme se vůbec zhoubovat. Schováme si je na jindy. Navíc je můžeme prodat. Pamatuješ, jak jsme je

tehdy střelili pražákům? Teď prej prodáš jednu kopinatku i za pětikorunu. Modrý třeba za pětiku. Když jich nasbíráme za hodinku, dvě pár tisíc, budeme mít prachy k dobru.“

„No tak jo, ale zhuluješ mě celej den.“ pohrozil Petr.

„Platí“

Oba si spokojeně plácli.

***

Petr cestou „někam do lesů Moravskoslezských Beskyd“ vzpomínal, jak se vlastně se svým otravným kámošem, co ho neustále iritoval, seznámil. Bylo to na začátku jejich prvního semestru na vysoké škole. Pavel potřeboval poradit se sylabem jednoho předmětu a při tom oba zjistili, že pochází z Krkonoš, kde bydleli kousek od sebe. Navíc je spojovala společná záliba v kouření marihuany. Začali se spolu přátelit, ale Petra už jejich přátelství pomalu unavovalo.

„Jsme na místě.“ zahlásil Pavel a zaparkoval přímo na kraji silnice. „Pojď, musíme sebou pohnout, ať to stihnem, než se setmí a když bude lov úspěšný, zajdem na nějakou pařbu, na který ideálně najdeme zájemce o lysiny.“ vyskočil natěšený z auta.

„No jo.“ odpověděl znuděný Petr. „Mimo chodem, nedopověděl jsi mi to s tím tipem na tohle místo. Tady na Moravě zas tolik nerostou jako u nás ne?“

„Hele, měl jsem v hospodě na šichtě chlápka, takovej starší týpek, a ten mi nabízel jestli nemám zájem o nějaký úlomky meteoritu, že takový věci sbírá a rozprodává dál.“

„Aha.“ Petr poslouchal a příkyvoval.

„No a vyprávěl mi k tomu takovou omáčku, že někde sem dopadl asi před dvaceti lety meteorit nebo tak něco a že mi za dvojku prodá jeho úlomek i s certifikátem. Měl to u sebe, vy padalo to pěkně.“

„A on ti řek, že tu rostou lysohlávky?“

„Ne, ne. Já si pak googlil ten meteorit právě a někdo v komentářích psal, že tady rostou mrtě jedovatý modráci, že takovej trip ještě nezažil.“

„Hm... Takže to máš navíc z komentáře na netu? To můžem rovnou otočit, ty vole.“ podráždil se Petr ještě víc.

„... Ale ne, to bude cajk, cejtím to v kostech, věř mi. Když tam nic nebude, pojedem na ten mejdan a celý den hulíme na mě.“

„Dobře... Kde začnem?“ oba už se dostali do posekaného svahu. Slunce zářilo a hrálo. Babí léto nastupovalo, bylo příjemné horko.

„Hele, támhle to vypadá nadějně.“

Po pár metrech se rozeběhl Pavel radostí bez sebe. Všiml si jedné lysohlávky. Kolem ní jich bylo víc. Sundal si kšiltovku, naklonil se na zem a jednu si utrl. Prohlídl si jí a hned jí

strčil do pusy. „Ty krásu, ty jsou dobře hořký! To je ono!“ zahlásil.

„Nežer to kámo, zase nebudeš vědět kolik sis jich dal a budeš v prdeli.“

„Já nejsem ten, kdo trpí na bad tripy.“ odsekl jízlivě Pavel a věnoval se sběru.

„Vyser se na to, nebo tě tady nechám!“ pohrozil Petr.

„Klid. Jen to ochutnávám. Ty budou kurevsky vostrý. Pojď sbírat, tam jich je ještě víc.“ ukazoval Pavel o kus dál.

Petr popošel a spatřil pěknou osádku lysohlávek. Byly to tzv. modrající, jedovatější a zlejší než běžnější druh, kopinaté. Petr z nich měl respekt. Houboval jen občas, protože byl náchylný na bad tripy, neboli ošklivé stavy doprovázející buď špatnou přípravu, negativní prostředí, nebo emocionálnější psychiku jedince. Možnosti toho, s čím se uživatel při nepovedeném tripu setká, jsou téměř nekonečné. Dnes večer si původně dávat určitě nechtěl, ačkoli kdo ví, co večer přinese, pomyslel si.

Po patnácti minutách se klukům zjevovaly další a další plochy pokryté houbičkami, které sbírali až měli plné kšiltovky. Už vytáhly váčky a igelitky, do kterých je začali dávat.

„Těch je mrtě, to je bomba kámo.“ liboval si Pavel a strčil si u toho jednu do pusy, čehož si všiml Petr: „Ty je žereš u toho sbírání, ty vole! Koliks jich měl?“

„Jen pár, kámo, nebuď labuť. Chci vědět jak dávaj.“

***

Za další půl hodinu sbírání si Petr všiml, že se Pavel potichu chichotá.

„Co je?“ vyhrkl na něj.

„Nic, vole.“

„Ty už seš zhoubovanej! Seru na to, pojď, budu řídit zpátky.“

Pavel se smál. Všudypřítomná zeleň, tvořená okolní trávou a rostlinstvem, chytala v jeho očích sytě smaragdovou barvu pastelového odstínu. Pavel cítil, že „to“ nastupuje. O něco rychleji, než čekal a zdálo se, že i o něco intenzivněji. V břiše mu začaly známé „vetřelčí“ pochody jako kdyby měl v žaludku záludné červíky. Pot na hlavě působil, jako by se jeho hlava roztékala. Bylo to „ono“ a intenzita nastupujícího stavu v něm vyvolala spontánní smích. „Počkej, musím si odpočinout.“ sedl si na pařez a smál se, až musel popadat dech.

Petr se při pohledu na něj musel usmát taky. Za prvé proto, že obtloustlý Pavel vysmátý na pařezu vypadal směšně a za druhé proto, že chápal přesně do puntíku, co pocituje. Jelikož spolu absolvovali několik společných tripů, měli pouto, které během stavů navozovaly pocity souznění až telepatie. Jejich myšlenky byly několikrát v minulosti propojené. Jejich psychedelické cesty se již protnulý. Smáli se vždy stej-

ným věcem, aniž by si to sdělili verbálně. V tuto chvíli nebyl Petr sjetý, ale cítil, co pociťuje Pavel tak moc, že ho to v podstatě rozesmálo taky.

Smích byl však náhle přerušen hlučným křupáním větví opodál. Sběr hub nebyl nelegální, ale kluci se již cítili lehce paranoidně. Pavel byl solidně rozjetý a konfrontace s kýmkoli cizím v takovou chvíli není příjemná. Rychle se otočili za zvukem a spatřili dvě postavy. „Do píči!“ lekl se Pavel, který zbledl, jako by viděl duchy. Petr zamhouřil a nechápal, co vidí. Spatřili dvě postavy, co vypadali minimálně hodně podobně jako oni dva. Stejně čepice, stejné postavy a oblečení. Dotyční si jich nevšimli, pouze prošli okrajem lesa pár desítek metrů od nich.

„Tak to bylo divný, co to kurva bylo? Vypadali jako my!“ vyjekl šeptem Pavel.

„Ale hovno, seš sjetej, to se ti zdálo“ chlácholil Petr Pavla, ačkoli si sám nebyl jistý tím, koho v dáli viděl. Napadlo ho, že z předchozí situace dostal flashback. Už se mu to stalo předtím. Nacházel se jako jediný střízlivý mezi lidmi, co popíjeli houbový čaj a jejich stavy se přenesly na něj. Takové psychotropní placebo. Na deset, patnáct minut se cítil sjetý, aniž by si cokoliv dal. Je to běžná věc, uklidňoval se v duchu a nahlas pobídl Pavla, aby šli: „Hele, valíme. Máme jich určitě přes tisíc, vrátíme se sem třeba zítra. Brzo bude tma a někdo se tady ochomýtá.“

„Dobře.“ souhlasil Pavel.

Vyrazili cestou nazpět.

***

Cesta k autu byla delší, než si pamatovali. Pavlovi nebylo moc dobře. Věčně se zastavoval a rozhlížel se kolem sebe. Začínalo být šero. Narazili však na turistický ukazatel, což jim dodalo trochu naděje, že k autu trefí. Jenže předtím kolem něj nešli. Nebo si to nepamatovali, což je na druhou stranu ještě víc zneklidňovalo.

„Ty jo, nic z toho nepoznávám. Horní Lomná? Nejeli jsme tudy autem? Píšou tu dva kiláky po zelený, tak jdeme tudy.“ dumal nad cestou Petr.

Asi po kilometru a půl se už regulérně setmělo.

Petr si začal uvědomovat, že se ztratili a vnímal to i Pavel, který ale měl plné ruce práce s dalšími ne zrovna příjemnými vjemy, co se na něj valily ze všech stran. „Kolik je hodin?“ zeptal se.

„Hele, je půl desátý večer.“

„To je kolik?“

Petr si všiml, že Pavel ztratil racionální vnímání času. „No je pozdě, měli bychom jít dál.“ odpověděl mu.

Po další hodině zoufalosti, kdy je cesta po zelené turistické trase vedla skrz les, ale ne

k žádnému orientačnímu bodu, začal Pavel pod nátlakem situace střízlivět. Baterky v telefonu se jim kvůli svítlnám vybíjely a signál už neměli nějakou dobu. V tom si Petr všiml, že v dálce něco lehce září, či spíš poblikává. „Hele, něco tam svítí.“ ukázal na dané místo.

„To budou světlušky.“

„Kurevsky velký světlušky. Pojď za mnou.“ jistil Petr Pavla za rameno a opatrně s ním šel kupředu.

Došli ke zdroji záření. Na lesní mýtině se objevily nejdříve desítky, následně při pohledu do širšího prostranství, stovky svítících hub. Nic takového ani jeden z nich nikdy neviděl. Oplývaly neonovou září. Připomínalo to fosforující bílou barvu zubů nebo oblečení v nočním klubu, ale při ohromném počtu těchto hub byla záře silná a jasná. Jednotlivě vypadaly houbičky spíše průsvitně a zevnitř jim vyzařovala chromově bílá a nazelenalá tekutina. Pavel byl tím, co viděl naprosto konsternován a prohlížel si je zblízka. Petr ve stoje přemýšlel, co to je.

„To jsou nějaký mimozemský houby, ty vole!“ fascinovaně podotknul Pavel.

„Ale prdlajs, nikdy jsme nebyli v noci v lese, třeba je to druh, co takhle svítí a my je akorát neznáme. Musíme se odtud dostat.“ neuhýbal Petr ze své odpovědnosti coby toho rozumnějšího a hlavně střízlivého. „Naberu jich pár. Naber taky.“ sáhl opatrně Pavel na jednu. Nic se nestalo, žádná prudká vyrážka, ani bolest, žádné zjevné nebezpečí. Odřezávali je opatrně u kořene a separátně vkládali do batohu vedle předchozího sběru lysohlávek.

Pavel byl zády k Petrovi a ani nedutal. „Co se děje?“ ptal se Petr. Pavel mlčel. Držel v ruce narůžovělou svítící houbu velikosti hříbu a upřeně na ní zíral. Jako by k němu ta nemá zvláštní houba promlouvala. Bezmyšlenkovitě si jí strčil do pusy a rozžvýkal.

„Cos to udělal? Tys jí sežral? Co když je to jedovatý ty vole?“

„Lysohlávky jsou taky jedovatý. Nevím, musel jsem to ochutnat.“

„No a jak chutná ty prase?“

„Nijak. Taková slizká hmota.“

„Budou ti potom svítit zuby. Dělej, hni se, musíme se odtud vymotat, pojď zpátky k cestě, někde už musí být něco, čeho se chytne... Stejně seš hovado, jestli to s tebou klepne, jsme v prdeli, neodtáhnu tě zpátky. Nefunguje tu ani signál. Hni se retarde.“

„Ale klid, nic mi není.“

***

Po patnácti minutách chůze lesní cestou se objevila betonová silnice. Oběma se ulevilo. „Super, myslím, že jsme tudy příjžděli do tý vesnice, pojď tudy.“ ukázal Petr doleva, načež se podíval na Pavla, který vypadal, že z ničeho nic kompletně vystřízlivěl. „Jak ti je?“ zeptal se

ho. Zdálo se, že Pavel je čilý. „Je mi úplně suprově.“ odpověděl.

„Jak se cejtíš?“ jako by si Petr právě vzpomněl, že si dal Petr tu neonovou houbu.

„Slyším celý les. Větve a ptáčky.“

„Seš furt sjetej.“

„Ne ne, teda jo, ale těma svítivejma. Působěj dost zajímavě.“ zadumal se Pavel.

„Yes! Táhle je začátek tý vesnice, kde parkujem na konci u toho kostela. Jsme na cestě k autu“ zaradoval se Petr.

Najednou se jako blesk z čistého nebe ozvaly dunivé zvuky běžících kroků. Pavel sebou mrskl a rychle se otočil. Petr vzápětí za ním. Nespatriili nic, ale koutem oka si Petr všimnul stínu. Lidského stínu, který jako by kolem obou prolétl synchronizovaně se zvuky kroků.

„Do prdele! Mám toho tady plný zuby, pakujem se, sakra!“ vykřikl Petr.

Došli k autu a nasedli. Petr vzal klíčky, nastartoval a vyrazili. Oba si důkladně prohlíželi celé okolí vesnice a její lesy. Měsíc byl v úplňku a ozařoval celé panorama. Celou cestu byl Pavel mlčky. Byl zaujatý stavem z neonových hub a působil vážně. Petr mlčel taky, ale rozhořčením. Dovezl Pavla před jeho byt.

„Auto ti sem dovezu zítra. Půlka těch hub je moje a dej mi něco na zhul.“

„Jasně, tady vem si to.“ podal Pavel Petrovi výrazně aromatickou ledvinku s trávou.

Rozloučili se.

***

Druhý den se Petr probudil upocený a nevy spalý. Ani nepomýšlel na tradiční a nevyhnutelný ranní bong a ihned po vymočení vytočil Pavlovo číslo. Telefon vyzváněl, ale nikdo to nebral. Zkusil to po snídani. Opět nic. Auto pořád stálo před domem. Krátce popřemýšlel a vydal se k němu. U Pavla doma nikdo nebyl. Jeho spolubydlicí řekli, že ani nevědí, že by přišel. Což dávalo smysl, protože přišli opravdu pozdě večer. Posadil se zpět do auta.

„Sakra, kde je? Muselo se mu něco stát na těch posranejch vesmírných houbách.“ pronesl šeptem sám k sobě. Podíval se na zadní sedadlo, kde ležel batoh s houbičkami. „Sakra.“ zaklel. S těmi houbou není něco v pořádku. Musí zjistit v čem to vězí.

Dojel zpět domů, vzal si jednu sebou a s nechutí jí snědl. Chutnaly vlhce a slizce. Zapil to energy drinkem. „Tak ať to máme z krku“ pomyslel si. Byl nervózní a čekal na stav. Doufal, že díky tomu, co ucítí, pochopí, co se stalo Pavlovi a kde je. Cítil za něj odpovědnost a určitě by cítil i vinu, pokud by se mu něco stalo. Po půl hodině se stále nic nedělo. Třeba si jenom dal málo, nebo by to měl smíchat s lysohlávkami, jako to udělal Pavel.

Jednu specifickou věc, ale začal pocítovat. Pocit dějá vu. Znal to i ze svých prvních zkuš-

ností s trávou. Přišlo mu totiž, že ten vzorec už prožíval. Už v této situaci v minulosti byl, už takto Pavla hledal. Už si ty houby jednou dal, vše se již odehrálo! Soustředil se, aby na tom nelpěl, ale pocit byl neobvykle silný. Ať udělal cokoliv, měl pocit, že už se to stalo. „Tak tohle ty houby dělají? Je to celkem nepříjemný.“ zamyslel se a vše, co mu probíhalo hlavou se ozývalo jako echo již dávno uplynulých událostí.

Po nějakém čase si na neustálé dějá vu zvykl a všiml si, že to již nepůsobí zas tak nepříjemně. Dokonce měl chvílemi dojem, že se zastavuje čas. Přestával v určitých chvílích slyšet zpívat ptáky i vnímat městský ruch. Ale jenom na zlomek okamžiku, který zachytával pouze ve své mysli. „Už vím, ten mamlas jich jel natrhat víc. Jedu tam.“ rozhodl se.

Sedl si do auta, chvíli přemýšlel, jestli zvládne řídit. Vnímání prostoru bylo netknuté. Oči vypadaly v zrcátku přirozeně, možná trochu zvětšené zornice. Vše se zdálo být v pořádku. Pojede opatrně a kdyby ho zastavila Policie, nemůže být pozitivně testován na houby, které očividně nejsou obohaceny psylocibinem, ale nějakým svíticím sajrajtem.

Jel autem a cestou mu připadalo, že vidá ta sama protijedoucí auta dokola. To se mu zdá, ujišťoval se. Souviselo to s tím efektem věčného dějá vu a zkreslení vnímání času. Pavel se určitě rozhodl, že je nasbírává všechny. Musel jet autobusem nebo autem jeho spolubydlicích, protože něco speciálního na tom tripu přece jen bylo. Když se díval na oblohu, mraky utíkaly chvílemi rychleji, chvílemi pomaleji, a dokonce i obráceně. Přišlo mu, že se realita kolem něj vlní. Nic neobvyklého na jakékoli halucinogeny, ale rozhodně se to lišilo od všech ostatních psychedelik, co dosud ochutnal. Možná to trochu připomínalo ketamin, nebo dextrometorfan. Měl by přestat s drogama.

Dojel na místo a zaparkoval. Vůbec netušil, kam jít, neboť místo, kde neonové houby našli, si absolutně nepamatoval. Byl rád, že odtud předchozí den vypadli. Přesto se vydal přímo za nosem. Cítil kam ho intuice vede. Došel přibližně tam, kde včera sbírali lysohlávky. Stál a rozhlížel se. Efekty neonové houby nepolevovaly. Naopak, v lese bez přítomnosti města její účinek sílil. Napadlo ho, že je Pavel stále na tripu, že mu to mohlo trvat celou noc. Neměl ho nechávat jít domů v takovém stavu. Byla to chyba. Znenadání uslyšel šramot.

Vydal se doprostřed lesa za něčím, co připomínalo šustění listů. V dálce si všiml klečícího Pavla. Byl to on. „Hej!“ hulákal na něj. Popobíhal k němu a Pavel si ho všiml, otočil se na něj s úsměvem dokořán a pozdravil: „Čau kámo. Podívej, jsou jich tady stovky.“ rozpažil se, aby mu ukázal všechny ty netypické houby v celé své kráse za denního světla.

„Vůbec jsi mi nebral telefon, co ti je? „

„Není tu signál.“

„...“ dávalo to smysl, řekl si Petr a pokračoval: „Tos šel sbírat houby ráno beze mě? Měls mi aspoň nechat zprávu.“

„Kolik je hodin?“

Petr se podíval na hodinky a netušil: „Ne-vím.“

„Ty sis to dal taky že? „

„Jo, napadlo mě tak, kde tě hledat.“

„Je to síla, že?“

„Vůbec tomu nerozumím. Co to jako dělá?“

„Řekl bych, že něco s časem, křiví nám to čas, možná i prostor. Asi díky tomu, jak sem dopad ten meteorit. Všiml sis, že ty houby vůbec nesvítlí ve dne, ale trochu fosforují, když si je schováš do dlaní? Budeme bohatý kámo, musíme sbírat, pomoc mi.“ mluvil Pavel zvláště a trochu unaveně.

„Zpomal, kámo. Ty houby píšou, ale ty jsi nespal?“

„Ne, sotva jsem přišel domů, zase se vyjasnilo a mě se spát nechtělo.“

„Divný. Dosbírej to a jdem, není to dobrý, budeš mít dojezd a mě taky není nejlíp.“

„Tak mi pomoc vysbírat aspoň tady ty.“ kňučel Pavel.

Petr mu pomohl jich pár sebrat.

„Usušíme to, nebo něco, počkej až s tím přijdem za ostatníma. Nikdy jsem nic takového nezažil.“ rozplýval se Pavel nad jejich objevem.

„A koliks jich měl?“

„Já nevím, tu jednu.“

„Fíhá, já nechci bejt stejetej do zítřka, taky jsem měl jednu.“

„Zítřek ještě nenastal.“ mluvil Pavel z cesty.

„No jak myslíš, pojď, jdeme domů.“

***

Šli lesem a povídali si o tom, co jsou tyto houby zač. Byly z vesmíru? Vyrostly díky mikroorganismům z meteoritu? Petrovi to přišlo jako blbost, existují desítky, nebo stovky jedovatých hub. Možná dokonce tisíce. S trochou štěstí je to nějaký nový objev, ale vesmírné? To si nemyslel.

Šli krajem lesa, když na pozadí v dálce uslyšeli něčí výkřik. Skrčili se za stromy a všimli si odkud ten jekot míří. Na mýtině byly dvě postavy připomínající je samotné. Jeden seděl na pařezu a druhý stál. Jako oni dva včera. Okamžitě si vybavili, že už se to stalo. Dějá vu na druhou. Byli znepokojeni.

„Co se to kurva děje? To jsme my včera! To jsme taky byli my.“ Chytil se Petr za hlavu.

„Pojď radši do hajzlu.“ odpověděl Pavel.

Netušili kolik uteklo času, ale začalo se rychle stmívat. Stejně rychle jako včera. „Ty houby narušují časoprostor kámo. Říkám ti to. Tyhle divný věci se mi dějí od včera.“ vysvětloval Pavel.

„Hovno, máme propojený halucinace, jako na jakýchkoli houbách. Je to jako lysiny. Syn-téza smyslů, tady ty věci. Uznávám, že je to divný a nic takového jsem nezažil, ale seru na to. Dáme ty houby někomu, kdo to bude řešit, já už je nechci ani vidět a sem ani nepáchnu.“ vztekal se opět Petr.

Kráčeli po betonový silnici v úplné tmě. Zase. „Pohni.“ začal Petr přidávat na kroku. Zdálo se mu, jako kdyby mu docházel čas. Že by dojezd nebo stihomam? Pavel se přidal do poklusu spolu s ním.

Najednou spatřili stíny před sebou. Pavel se začal rozhlížet, kde jsou postavy, kterým by stíny patřily. Petrovi však ve zlomku vteřiny došlo, že jde o včerejší výjev. Ten samý stín, který viděl předchozího dne za sebou, byly teď jeho vlastní. Ty kroky, co slyšeli včera zněly přesně jako zvuky, jaké vydává teď. Jejich včerejší okamžik se protnul s dnešním. Přesto se znovu nespatriili jako před pár hodinami. Šlo pouze o stín a zvuky. Iluze nebo blud? Bylo to nanejvýš divné, ale po všem, co se jim dosud stalo, jenom mlčky pokračovali kupředu. Cestu už zdá se, znali.

Došli k autu, opět zářil úplněk. Petr opět do-vezl Pavla domů.

„Sakra, strávili jsme v tom lese dva dny.“ zíral upřeně Petr Pavlovi do očí.

„Nebyl to jen jeden den?“

„Já nevím, ty vole, řekl bych, že ne. Všechno je zamotaný. Slib mi, že nikam zítra nepůjdeš a zavoláme si hned ráno? Zajdem na špeka a proberem to.“

„Jasně.“

Podali si ruce a rozloučili.

***

Petr se vrátil k sobě do bytu. Účinek svítivých hub dozníval. Byl rád. Pomalu začal i vnímat kolik je, na základě toho, co dávali v televizi. Dal si jointa, aby ho vrátil o trochu víc zpátky. Zabíralo to. Zazvonil mu telefon. Podíval se kdo volá. Byla to Tereza. Překvapeně hovor přijal.

„Ahojky!“ pozdravila ho Tereza.

„Čau...“

„Neruším tě?“

„Ne, vůbec. Povídej, co se děje?“

„Hele k tomu včerejšku ...“

„Včerejšku?“ divil se Petr ještě víc.

„No, nechci, aby sis myslel, že potom, cos vyváděl by to bylo mezi náma jako špatný.“

„Myslíš to ...?“

„Jo, jak ses zhouboval a byl divnej. Mluvil jsi nějakou cizí řečí a nerozuměl jsi vůbec, co ti povídám. Pamatuješ si to?“ bylo poznat, že se Tereza culí.

„Jo, to včera ... “ divil se Petr ještě víc „... jasně, promiň, fakt jsem si chtěl víc povídat s tebou, ale dal jsem si nějaký ty hříby no a

nesedlo mi to. Rád tě někam pozvu a vynahra-
dím ti to. Co říkáš?”

„No, tak to nech plavat. Kluci se ti smáli a
tak, tak aby sis nemyslel, že já taky. Můžem
zas něco podniknout, když slíbíš, že se znovu
nezhoubuješ.“ nadhodila vesele Tereza.

„Slibuju!“ potvrdil Petr a oba se zasmáli a
pokračovali v konverzaci.

***

Klára Salcmanová – Jedeme

V místnosti, která svou atmosférou dokonale
připomínala čekárnu u zubaře, sedělo malé
děvčátko. Vše kolem bylo úzkostně vybělené a
sterilní. To by se však o dítěti říci nedalo. Něžné
modré šatečky s nadýchanými rukávy po
sousedce od vedle byly poskrvněné rudou krví
pomalu zasychající na živůtku. Krvácení z nosu
nepřestalo ani poté, co dítě přivedli dovnitř a
posadili na židli. Nos otřelo hřbetem ruky a
zaneřádilo tak vizáž, se kterou si jeho matka
dala takovou práci. Jemu to příliš nevadilo.
Vlastně mu pohled na vlastní krev připadal
vcelku vzrušující. Jako by utrhlo ránu v boji.
To se ale bohužel nestalo. Krev z nosu se mu
čas od času spustila při velkém emočním
vypětí.

Místnost, ve které děcko sedělo, opravdu
sloužila jako čekárna. A podobně jako ve všech
čekárnách, nervozita stoupala. Zakrvácené
ručky otíraly pot do tylové sukničky, kterou
vzápětí upravovaly, aby spasily alespoň
poslední naději na dobrý první dojem. Celé od
krve, ale s nepomačkaou sukni. Dítě se necítilo
dobře, sotva se mohlo uvolnit při myšlence na
to, co je čekalo. Celý ten proces pronásledovalo
tajemství a nejistoty. Proto nyní, když tak
douho očekávaný moment nastal, dolehl na
jeho mysl přirozený strach. Děvče zatoužilo po
bezpečí matčiny náruče, ač se mu obyčejně
bránilo, jak tomu desetiletí mají obyčejně ve
zvyku.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře, proti
kterým ji posadili. Bouřlivý svět v její hlavě
najednou utichl. Čas se zastavil okolo tohoto
momentu, který odhaloval pravdu. Nezbývalo
než čelit mu. Stejně jako s přilepenou náplastí.

Místním zvykem se již po generace stalo
vystavit děti v den jejich desátých narozenin
něčemu, co začalo jako pouhý sociální
experiment. Účinky to mělo pochybné a
mnohdy i devastující, nicméně na to šly dotace
z vládní kasy a obyvatelstvo si již zvyklo na
tradici traumatizování svých ratolestí jak tou či
onou cestou.

V den jejich desátých narozenin je přivedli
do místnosti se dvěma židlemi. Jedna byla
určená pro ně, druhá ve své podstatě taktéž.

Pavel přišel domů. Vir myšlenek o neonových
houbách ho však neopouštěl. Takový potenciál.
Kam se hrabe LSD? Sedl si k počítači, sepsal
nějaké nesouvislé myšlenky. Následně začal
googlit dopady meteoritu na našem území a
našel ten, který dopadl do oblasti výskytu těch
„vesmírných hub“. Meteorit Morávka. Zarazil
se, přečetl si článek a pod něj napsal komentář:
„Rostou tam skvělé houby, vřele doporučuju,
nikdy jsem neměl lepší.“

Čekaly totiž na návštěvu svého já, pouze o
patnáct let staršího. V pětadvaceti se zase sotva
dospělí lidé vydávali do minulosti, aby svému
mladšímu já prozradili, co za zklamání z nich
vyrostlo. A kruh se tak neustále opakoval.

Tím nebylo nutně řečeno, že se všechny děti
své předpovědi osudu dočkaly. Některé
místnosti zůstaly prázdné. To pak znamenalo,
že se jejich pětadvacetileté já příliš stydělo za
to, co provedlo s životem desetiletého dítěte, či
se jednoduše svých pětadvaceti nedočkali.
Objevil se i jeden případ, kdy na datum
schůzky s minulostí budoucí já jednoduše
zapomnělo, ač se konala na jeho narozeniny.
Desetileté já tohoto jedince ten den sotva
vylezlo z postele, protože pořád zapomínalo, že
musí do školy, kam přišlo v pyžamu a papučích
bez úkolů a kruzítka.

Toto dítě ale mělo trochu jiné starosti.
Stydlivé a uzavřené děvče jen málokdy
promluvílo. Přáteli zůstalo nepolíbené. Vyhý-
bávalo se lidem a stranilo se konfliktů.
Nejsnazší cestou se stala cesta nejmenšího
odporu. Se vším souhlasit a o samotě pak
nechat slzy odplavit rány jako pálivou
dezinfekcí.

Když teď nikdo nebyl poblíž, jeho vnitřní svět
se v bílé čekárně rozehrál nejpestřejšími
barvami. Zaklepání je vytrhlo z hlubokého
zamyšlení. Leknutím nadskočilo na příliš
vysoké židli. Budoucnost byla doslova za
dveřmi.

„Dále,“ zašpitlo dítě a doufalo, že se nebude
moci opakovat. Naštěstí se dveře jemně otevřely
a někdo cizí vstoupil dovnitř.

Dovnitř opatrně vstoupil podivný dlouhán v
rudém, sametovém kabátě a kšandách. Jeho
tvář byla pohublá a neskonale krásná pro oči
dítěte sedícího naproti. Krátká neposedná
kštice a úsměv značící spíš nervozitu než štěstí.
Bál se své minulosti tak, jako se ona děsila
jeho.

Ten starší se odvážil pohlédnout svému
desetiletému já do očí, kde se setkal s naprostým
šokem. Nepadlo ještě ani slovo, ale najednou se
všechno začalo vyjasňovat. Děvčátko vůbec
nebylo děvčátkem.

Zmatek se rozlil po dětské tváři. Stál před ním jako nepopiratelný důkaz toho, co v sobě sám tak dlouho popíral. Co popírali všichni okolo. Řekli mu, kdo je. Jenže se spletli. Dávalo to perfektní smysl a zároveň absolutně žádný.

Cizinec se posadil na židli naproti a nevěda co říci zaraženě mlčel. Zkoumal důkladně emoce, které se míhaly nevinnou tváří. Zmatek, strach a až zarážející pokoj. A pak, když už se začalo zamračeně čelo mladšího vyjasňovat, mu přišla na mysl hrozná věc. Pokoj vystřídala hrůza. Z očí vytryskly slzy, dech se brzy změnil v pouhé sípání a srdce začalo bít na poplach. Jediná myšlenka. Tatínek to nikdy nepochopí.

Svět okolo byl rozmazaný, točil se až příliš rychle a nic jej nedokázalo zastavit. Sklonil hlavu ke kolenům a chránil ji roztresenýma rukama. Dýchat bylo snad jen to jediné, co ještě nezapomněl, ale i to šlo těžce.

Starší, který se děsil vzpomínek na podobný moment ve svém životě, pocítil v hrudi ostré bodnutí. Soucit a něha vystřídaly jeho obavy. Snad se kdysi děsil své desetileté podoby v modrých šatech, nyní pro něj měl nekonečnou lásku. Z kapsy kabátu vyňal bílý kapesníček a třikrát zaklepal na vzlykající rameno.

Nakonec vlny zoufalství opadly. A zůstalo jen dosud neporušené ticho.

„Tatínek,” prolomil mladší nevyřčenou kletbu, která nad nimi visela.

„Já vím.”

Starší znal až moc důvěrně tyto obavy. Tatínek vládl u nich doma rukou přísnou. Věděl sám, co je dobré a co špatné. A nyní, když už se ani jeden s nich nemohl skrýt před pravdou, měli oba pocit, že něco provedli. Nebylo to schválně. Nemohli za nic z toho, co se přihodilo, a přece za to nesli těžkou vinu.

Strach z otce způsobil, že starší nikdy neprozradil tajemství které v něm již od dětství tajně rostlo. Žil v jeho stínu a rostl, aniž by kdokoli věděl, kým vlastně je. Vzdaloval se svému tátovi, postupně blednul, dokud nezmizel úplně. Stala se z něj vzpomínka. Utekl před ním, sotva se naskytla první příležitost, a nikdy se už neohlédl zpátky.

„Nemusí to vědět,” ujistil mladšího pevně. Všechno má svůj čas.

Čas jejich setkání se chýlil ke konci. Na dalších patnáct let se museli rozloučit. Ani jednomu se nechtělo říct sbohem. Zvláště si během té kratičké chvíle přirostli k srdci. Starší byl pro mladšího jako slíbený sen. Pro staršího byl výlet zpátky časem zvláště ozdravující. Již se nechtěl svou minulost pohřbit s dávno zapomenutým jménem. Mohl být na statečnost malého dítěte patřičně hrdý. Jak rád by je před tím vším ochránil. Nemohl. Alespoň ne přede vším.

„Musím už jít.”

Mladší přikývl, skopil oči do klína a pomalu se vracel do křehoučké ulity.

Starší vstal, přešel ke dveřím a se slovy rozloučení na rtech se zarazil. Otočil se zpět a lišácky se usmál.

„Pojď se mnou.” Zašeptal.

„Kam?”

Pokrčil rameny a naoko nevinně se zeptal: „Máš rád stroje času?”

„Mladší se ohlédl za vlastními dveřmi. Zatoužil uniknout přetvářce a bolestnému dospívání, které za nimi čekalo. Vzal své starší já za ruku a oba zmizeli dveřmi, za kterými čekalo jejich společné dobrodružství.”

„Wow. To byl dloooouhý příběh,” prohlásil Larry, octomilka, který posloucháním příběhu o tom, odkud mladší a starší pocházejí, doslova strávil celé svoje dětství. Nyní byl na pokraji svého divokého dospívání. Octomilky přeci jen umí být pěkně otravné. Všechny čekalo pár krušných dní, že celá ta fáze přejde a Larry konečně dospěje.

„Promiňte, že jsem se ptal,” omlouval se interkom všem přítomným.

„Znělo to víc jako fanfikce, než jako krátké shrnutí našeho původu,” smál se starší pobaveně vlastnímu vtipu.

Strojvedoucí si povzdechl. Jeho sny o kariéře spisovatele byly dávno ty tam, ale slova kritiky přeci jen bolela. Možná proto se nikdy neodvážil cokoli napsat.

„Mně se to líbilo,” vzal mladší teoretického literáta za ruku a mile se na něj usmál. „Starší jen používá humor, aby se nemusel zabírat vlastními emocemi. Bojí se jich. Nic si z toho nedělej,” prohlásilo dvanáctileté dítě sebevědomě a zpražilo svou budoucnost přísným pohledem. Ten se pro sebe uchechtl a mávnul nad tímto skandálním odhalením rukou.

Strojvedoucí se rozzářil nad povzbudivými slovy a odešel zařídit cosi do řídicí kabiny. Vlak cestující časem se přece nebude řídit sám.

Ve skutečnosti se vlak cestující časem sám řídit s malou pomocí od mechanika, který ho vlastnoručně ukradl, přeprogramoval a unesl s jeho pomocí alternativní verzi svého mladšího já, za což byl nyní stíhán vládními orgány. Strojvedoucí, který se na dobrodružství přidal z obav ze syndromu vyhoření, si chořoval do řídicí kabiny snít o ztracené slávě.

Starší s mladším se brzy po převyprávění historie jejich vztahu odebrali do sdíleného kupé, kde měli v plánu navzájem ostríhat svoje nezkratné kšticce, jak nejlépe uměli. Samozřejmě se jim to ne vždy povedlo, spíš naopak. Nicméně se jim u toho pokaždé podařilo řádně nasmát a udělat neuvěřitelný bordel.

Jídelní vůz ukradeného vlaku, ve kterém jeho osádka právě dosvačila, zůstal prázdný.

„A co mám jako dělat já?“ rozhlížel se bezradně Larry po místnosti, „Všichni se na mě vykašlali.“ Měl trochu problémy s pocitu opuštěnosti.

„Nezapomeň na mě,“ ozval interkom vlaku, který nabyl vědomí.

„A co mám jako dělat s tebou, ty hlase shůry? Neztratily se ti nějaké děti na nástupišti, co bys měl nahlásit?“ obořil se Larry na interkom, který narušil jeho emo fázi svou podporou a laskavostí.

„No dovol? Já jsem pro tvou informaci vysokorychlostní luxusní vlak cestující časem. A vůbec se mi nelíbí tvůj tón, mladý muži.“ ohradil se, „ale chtěl jsem ti říct, že jsem tu pro tebe, kdybys něco potřeboval. Můžem se třeba kouknout na film, jestli budeš chtít.“

„Tak jo,“ prohlásil odevzdaně mužka a letěl do kinosálu, kde vlak pustil patnáctiminutový sestřih jedné z filmových klasik, aby se na film nekoukali, ještě když už bude Larrymu dvacet.

Bohužel se s interkomem nedostali ještě ani ke scéně s představením hlavního záporáka, když se na celý vlak rozezněl alarm, hlásící neočekávané hosty. Starší přeci jen věděl, jak se utíká před zákonem a byl připraven. Vlak plující Nadčasím se připravil na neplánovanou inspekci státními orgány.

Starší s Mladším zatím urychleně posbírali svá zavazadla a skryli se nad střešními panely, kde si vytvořili tajnou skrýš. Tam se schovávali v případě neočekávaných návštěv. Místnůstka pokrytá starým nábytkem a koberci z doby renovování nebyla na žádných plánech a nebyl tedy důvod zde provádět jakoukoli inspekci.

Vlak vypnul všechny nepotřebné funkce, světla zhasla, nastala tma a ticho, ve kterém nikdo ani nedutal. Jen Larry se samozřejmě musel jít podívat, co se stalo, a dělal svými křídly ten nejotroavnější hluk, který byl slyšet, jen když všichni ostatní byli zticha. Když spatřil v okénku zadních dveří tvář předpokládané inspekce, neudržel se a vydechl: „Tyvole!“

„Larry!“ okřikl ho interkom a varovně zablikal světly ve vagóně.

Starší v úkrytu se plácl do čela. Prozradili se. Blbouni

„Ticho!“ zašeptal nahněvane směrem k reproduktoru.

To už ale vlezl do zadního vagónu i strojvedoucí a otevřel dveře dívce stojící za nimi.

„V pohodě, kluci,“ prohlásil Larry, „je to jenom nějaká holka.“

„I holky můžou být inspektorky, ty ignorante,“ zpražil ho hlas interkomu.

„Dobrý den,“ obrátil se Strojvůdce k dívce, zatímco se všichni ostatní začali hádat s Interkomem, a nabídl jí šálek čaje.

„Nemůže to být inspektorka, na to má moc malé kapsy,“ bránil se octomilka.

Byla to pravda, z jedné kapsy ne inspektorky čouhala větší půlka propisky. Druhá byla zašitá úplně.. Inspektorky se v tomto ohledu stávaly výjimkou a mívaly prostě větší kapsy, aby do nich mohly nacpat knihu pravidel, která celá osádka vlaku s takovou oblibou porušovala.

„Opravdu nejsem inspektorka,“ prohlásila dívka a zmateně si prohlížela vlak i s pasažéry, který náhle ožil chaosem.

Zdvořilý strojvůdce jí nabízel sušenky ze svých tajných zásob. Zatímco interkom plísnil mušku, který na ně samozřejmě dostal chuť.

„Jedeš!“ okřikl ho výchovně.

„Hej! Já rostu!“ bránil se.

„To rosteš, no. Do pěkného nezdrováka.“

„Mně to nevadí. Jen si dejte se mnou,“ pronesla ne inspektorka.

„Tak se mi to líbí. Tomu říkám způsoby,“ ohrnoval nos Larry.

„Zato ty, nemáš žádné. Jak se říká?“ setřel ho interkom pohotově.

„Děkuju,“ cvičeně papouškoval octomilka.

Pak se otevřely dveře do vozu a přišel jeden člověk ve dvou variantách. Mladší s nově ostříhanou hřívou a vyholeným proužkem po straně, aby to vypadalo stylově, a starší s hlavou kompletně mokrou. Procedura Staršího byla narušena příchodem neznámé ženštiny, takže mu z vlasů přšlo na koberec, když vešel a poznal, koho si to vpustili na palubu.

Oči se mu rozšířily strachem a život se mu začal promítat před očima.

Žena, která před ním pojídala sušenky a povídala si s octomilkou, byla sama princezna. Vládkyně nad vládou. Ve své podstatě mozek všech vládních operací. Jakožto velice známý a velice hledaný uprchlík před spravedlností pro únos nyní již dvanáctiletého dítěte, které bylo shodou okolností jeho mladší kopií, mu přítomnost nejvyšší autority v zemi naháněla přirozeně husí kůži.

Chytil své já za zápěstí a pevně je sevřel. Mladší na něj pohlédl a uviděl mu strach na tváři. Pohlédl na nezvaného hosta a poznal, že je něco špatně. Přiložil svou ruku na tu, která mu strachem škrtila zápěstí a jemně na ni třikrát poklepal prsty. Znamenalo to: „Mám tě rád.“ Starší si toho snad ani nevšiml, ale jeho napjatá ramena se uvolnila a zhluboka vydechl. Prohrábl si rukou mokré vlasy a nevěda, co si počít, se chystal vymanit ochromení a utéct do bezpečí tajného úkrytu. To však překazil všetečný strojvůdce, který představoval celou osádku svému vážnému hostu.

„Náš interkom jste již samozřejmě slyšela.“

„Ano, jistě. Těší mne,“ pozdravila.

Interkom byl podezřele dlouho zticha a poté se ozvalo: „I mne,“ hlas Interkomu se zlomil.

Nejspíš nějaká technická závada. Nebo byl jen nervózní, Opravdu sebevědomý se zdál pouze, když jako kvočna obskakoval Larryho. Ale nyní bylo na jeho hlase jasně poznat, že by se červenal, kdyby to byl uměl.

Starší a mladší už byli otočeni zády a měli nakročeno z místnosti, když je hlas strojevůdce zarazil.

„Kampak jdete, vy dva nezdvoraáci?“

Nezbývalo tedy než čelit své nevyhnutelné zkáze. Princezna na ně oba pohlédla a ihned poznala tvář nejhledanějšího kriminálního v zemi. Kdysi snad nejlepšího mechanika pro stroje času, dnes únosce a zrádce.

„To je mladší a starší,“ představil je pohostinný tupec, kterému nedošlo, že představovat kriminálního někomu, koho podezřívají ještě před chvílí z úředního autoritářství, není dobrý nápad. „Ti dva jsou ve skutečnosti...“

„Prosím ne! To už jsme jednou slyšeli!“ zanařikal Larry.

Strojevůdce si tedy své vyprávění nechal na jindy.

„Veličenstvo,“ pozdravil starší skloněním hlavy a odhalil její identitu zbytku skupinky uprchlíků.

Všem hned zatrnulo, když jim došlo, koho to pozvali dovnitř na čaj. Hlava vlády, před kterou utíkali, stála uprostřed nich. Kradená loď i kradené dítě s bandou kriminálních. V místnosti se citelně oteplilo. A tentokrát to nebylo tím, že se rozbilo topení.

Princezna si změny ve vzduchu všimla. Jí samé šla z toho všeho hlava kolem. Ani ve zmatku však nezapomínala na slušné vychování, a proto skromě odvětila na pozdrav: „Těší mne.“

Její reakce na společnost, ve které se ocitla, zmíněnou společnost velice zmátla. Opravdu čekali všechno jen ne dobré mravy. Jen mladičký Larry, který neztrácel čas svého krátkého života studováním rodokmenů a politologických schémat, se zamračeně rozhlížel po šokovaných tvářích všech přítomných.

„Může mi někdo vysvětlit, co se to do háje děje?“

„Jasně, promiň Larry,“ dal si dvě a dvě dohromady interkom, „to je princezna. Vládne v zemi, kde žili dřív mladší a starší.“

„No a?“

„Princezna vládne vládě, před kterou utíkáme.“

„To nezní dobře,“ konstatoval nyní již zasvěcený octomilka.

„Není,“ vložila se do toho sama princezna.

„Aha. Díky.“

„Nemáš zač,“ skončil interkom.

Princezna se otočila na staršího a pronesla: „Hledají vás naše nejpovolnější policejní

orgány,“ asi aby podtrhla dramatickosti situace. To se jí ale vymstilo, protože starší se rozhodně hodlal bránit.

„Je zvláštní, že nás hledají vaše nejpovolnější policejní orgány a přeci jste nás našla zcela očividně čirou náhodou,“ odušil.

„Rodiče toho děvčete jsou naprosto zdrcení,“ ignorovala jeho rýpnutí.

„Jakého děvčete?“ zkržžil bojovně ruce na prsou a v očích mu zaplál zlý oheň.

„Toho, co jste unesl, stojí přímo...“

„No dovolte?“ vstoupil mladší do debaty, „Tak zaprvé, on nikoho neunesl, *on* se unesl sám. A za druhé...notak!“

Princezna zrudla, sklopila zrak a ihned bylo jasné, jak trapně jí je. Zamumlala snad jen cosi o oficiální dokumentaci na svou obhajobu.

„Nám je jedno, co vám říká oficiální dokumentace. Poslouchejte, co vám říkáme my.“

„Promiňte,“ promluvila prostě ale upřímně.

Starší pohlédl na mladšího a ten přikývl. „V pořádku.“

„A teď, co tu děláte vy?“ zeptal se starší otevřeně. Probodával ji pohledem. Chtěl za přímou otázku přímou odpověď.

Nic.

A po asi pěti vteřinách nepřijemného ticha se rozezněl hlas interkomu „Lidičky? Něco se děje.“

„Ano?“ tázal se starší aniž by u toho odtrhl oči od princezny.

„Pojď do kontrolní místnosti, prosím,“ žádal vyděšeně.

Starší pohlédl na mladšího, aby se ujistil, že je v pořádku. Ten ho propustil kývnutím. Za chvíli už z mechanika nezbylo nic než dusot těžkých bot na cestě do kontrolní místnosti. Strojvedoucí rozloučil galantní úklonou a taktéž se odebral na své stanoviště v řídicí kabině, kde měl vyčkat pro případ, že by se něco semlelo.

Pak nastal zkrat a hluboká tma.

„A do prčic,“ ulevil si Larry, který moc dobře věděl, že ho interkom v tu chvíli nemůže slyšet.

„Jdeme,“ prohlásil Mladší nevzrušeně. Chytil princeznu za ruku a octomilku si posadil na rameno. Vydali se po slepu chodbami kamsi do jeho útroh.

Došli do kupé, které se starším obývali. Ve stropu za uvolněným panelem odkryl tajný prostor, kam se měli všichni za úkol uklidit v případech, jako byl tento. Tam počkají, dokud se světla zase nerozsvítí.

Starší doběhl do řídicí místnosti těsně před výpadkem proudu. Interkom odrízl komunikační kanál pro úsporu energie a světla tak zůstala na nejnižším stupni všude jen ne v kontrolní kabině.

„Co se stalo, Kome?“

„Já nevím...Něco je špatně.“

„Dobře. Nech mě se na to kouknout.“

„Ach, můj Bože! Co když už to nepůjde spravit? Umřeme tu v nadčasí, nikdy se už nevrátíme do svých časových os a - a -...“

„V klidu. Nádech a výdech.“ uklidňoval mechanik stroj, který čas od času trpěl panickými záchvaty.

„Promiň,“ tišil se jeho pacient.

„Jen kdyby náhodou. Víš, co dělat, až...?“

„Vím.“

Strojvedoucí si sedl k vysílače v řídicí kabině a čekal. Nakonec se unavil sezením a koukáním do blba a po chvíli už pochrupoval s křesle. Zdálo se mu o slonech v cirkuse, kteří dali výpověď a stali se účetními. I sloni v jeho snech trpěli syndromem vyhoření. Naštěstí jsou dny, kdy denodenně řídil vlak na nudné pochůzky, pryč. Kriminální život se stal jeho důchodem.

Mladší zodpovědně dovlekl pasažéry do střešního pokojíku. Vytáhnou princeznu nahoru mu dalo trochu práce. Nakonec se udýchaný a zpocený svalil do jednoho ze starých křesel a popadal dech. Princezna nebyla lehká jako muška. Ten ostatně stejně použil křídla. V tu chvíli mu mladší upřímně záviděl, protože se nevyvinul z larvy. Pak si vzpomněl, jak dlouho octomilky žijí, a závist ho zas rychle přešla.

Princezna nerozhodně stála na stropě, lépe řečeno podlaze. Snažila se v černotě zorientovat, nevěděla, kam se sebou plácnout. Rozhodování jí usnadnil mladší, který rozsvítil malou lampu na kufru uprostřed místnosti, který používali jako konferenční stolek. Sám už dávno zapadnul do hlubokého sedadla, nohy nahoře a hlavu zakloněnou. Pohodlí pro něj mělo doslova pokroucenou podobu.

Vládkyně usedla naproti němu na okraj křesílka a zkoumala jeho tvář v šeru. Pocítil její pohled a zašklebil se na ni drze.

„Nutí tě k tomu, abys tu byl?“ zeptala se náhle, ač všechny důkazy značily o opaku. Potřebovala si být jistá. Myslela to dobře.

„Ne,“ vydechl s pohledem upřeným do světů kdesi daleko.

„Jsi si jistý? Mohla bych ti pomoci. Možná bychom-.“

Otočil se na ni, pohlédl jí přímo do očí a vážně pronesl monotónním hlasem: „Ne. Nenutí mě, abych tu zůstával. Jsem tu zcela dobrovolně.“

Přišlo jí zvláštní, že by někdo chtěl jen tak zůstávat v nadčasí mimo svou vlastní osu. Nedošla jí ta ironie. Sama tu byla za stejným účelem.

„Nechybí ti rodiče?“

Pobaveně si odfrkl. „Myslíte můj transfobní diktátorský otec, ze kterého přímo čpí toxická maskulinita? Nač bych zůstával v ose, kde nemohu být tím, kým chci být? Mám nosit modré šatečky a přestírat, že mi nevadí rostoucí prsa? Mám sám snášet dysforii, depresi a úzkosti? Pěkně děkuju.“

„To bylo hodně cizích slov...“ prohodila.

„Máme tu knihovnu. A zdravý rozum.“

Tím konverzace skončila.

„Co tu vlastně pohledáváte, Vaše Veličenstvo?“ nakvašeně se na ni opět otočil, „Očividně to není kvůli mě.“

Nic.

„Nemáte s sebou doprovod, takže se nejedná o oficiální státní záležitost,“ odtušil, „objevila jste se na prahu opuštěného stroje času z ničeho nic, v civilním oblečení. Neohlásila jste své jméno ani status. To znamená, že jste přišla inkognito. Ale proč?“

Nic.

Pak se Sherlocku Holmesovi rozsvítilo, zazubil se na ni a prohodil: „Tak před čím utikáte vy?“

Starší se konečně vyhrabal z klubka drátů, které se snažil správně zapojit. Nešlo nakonec snad o nic horšího, než poruchu signálu. Brzy zase bude moci být vlak v pohybu, cestovat nadčasím a ujíždět před zákonem. Právě se soustředil na složité propojení dvou kabelů, když se interkom nesměle pokusil navázat konverzaci.

„Co si myslíš o princezně?“

Zašpiněný mechanik s vráskou na čele vzhlédl od své práce překvapen absolutní zbytečností této otázky. Pokrčil rameny a odpověděl: „Nevím. Myslím, že je trochu zmatená v tom, co chce. Zdá se strašně napjatá, ale co já vím. Proč?“

„Hm, hm,“ mručel interkom na souhlas. Tajně se ptal na něco úplně jiného. „Já jsem spíš myslel, jakože... Ehm.... Co si *myslíš* o princezně?“

„Co s ní?“ nechápal Starší, který se mezitím vrátil k práci a na konverzaci plnou šifer a náznaků neměl moc čas.

„Je to holka.“

„No a?“

„No a?“ nechápal jeho nezaujatost tímto tématem.

„O co tu ve skutečnosti jde?“ povzdechl si mechanik unaveně.

„O nic, o nic,“ předstíral hlas plný něčeho.

Mechanik na chvílku přestal pracovat. Zastavil se a zamyslel.

„Ahá! Tobě se líbí!“ vykřikl vítězně.

„Nene, vůbec,“ lhal.

„Ále, jen se nedělej. Líbí. Žejo?“

„Možná,“ přiznal.

„Na tom není nic špatného, mít někoho rád...” odušil mechanik vyspěle.

„Já jen myslel, viš, jestli se nebude líbit tobě.”

Mechanik se kysele zašklebil. City? Fuj!

„Nene, jen do toho, můj milý Casanovo!”

A Interkom už jen rozpačitě mlčel.

Světla tajného úkrytu zablikala a opět zhasla pro efekt. Princezně, kterou nikdo nezval do tajného klubu, při poloslepém pohledu po místnosti poskočilo srdce. Uviděla polici plnou knih. Vstala, sebrala ze stolku lampu a došla k improvizované knihovničce, ve které nebyly jenom knihy. Mezi literárními poklady se našly zastrkané ponožky, hasáky, šroubky a sem tam i nějaká ta květina, která přežívala jen díky světlu věčně dohasínající zářivky na stropě.

Když jdou květiny spát, vědí, jestli druhý den vyjde slunce? Co když je pro ně každý večer jako konec světa? Hm.

Prohlížela si tlusté svazky o cestování časem a tituly detektivek, které starší za ta léta nashromáždil. Pak si všimla podivně povědomého hřbetu knihy, kterou stoprocentně už někde viděla. Naklonila hlavu na stranu a vytáhla bichli z police.

„Hej!” zvedl mladší hlavu z opěradla, „Dejte to zpátky!”

Nevšimala si jeho protestů a zamyšlená knihu rozevřela, aby se skutečně přesvědčila o pravdě.

„Larry, řekni jí něco!” hledal bezmocný Mladší oporu ve svém vrstevníkovi.

„A co já jako zmůžu? Jedna malá octomilka ve světě obrů...,” ozval se Larry z hlubin své depresivní fáze dospívání, „Můžu jí akorát tak vletět do nosu, ale to by mě doslova zabilo.”

„Vraťte to. Nesahejte na to, co není vaše,” žádal mladší, kterému se jednoduše nechtělo zvedat z pohodlného křesla.

Smůla byla, že zrovna tahle kniha nepatřila ani jemu, a dokonce ani jeho budoucí verzi. Ten ji ukradl z něčí soukromé sbírky. Možná, že tehdy mu to přišlo jako pouhá zábava, a taky byla. Hrát si na agenty. Jenže poté, co se do té opravdu hodně drahé knihy začel, zjistil pravdu. Tu kterou se pokoušela vláda zatajit. Nejspíš proto zakázala ji číst. Cestování časem do minulosti byla vcelku běžná věc, ale nikomu se stále nepodařilo vymyslet, jak se pohybovat v čase vpřed. Ještě.

Panel se odsunul a místo něj se v podlaze objevila hlava zloděje knih a dětí.

„Příjemný večer, vespolek!” zahlaholil do temnoty.

„Konečně!” pronesl mladší nespokojeně, „Co ti tak dlouho trvalo? Kdy už zase budou fungovat světla?”

„Odteď asi za... minus patnáct minut,” pronesla hlava a vytáhla za sebou i zbytek mechanika. Vypínač cvakl a ostré světlo udeřilo do očí obyvatele přivyklé tmě. Jediný starší se nemusel rozkoukávat a tak si hned všiml příručky, kterou listoval nevitáný host.

„Copak to tu máme?”

„Ilegální materiál,” pronesla klidně.

„Skutečně zvláštní,” předstíral nechápavost.

„Vskutku,” souhlasila ironicky.

A pak se výslech o ilegálních materiálech náhle zvrtnul.

„Promiňte, Veličenstvo, mou nepohostinnost. Prosím, posaďte se. Jistě jste unavená cestou. Zeptám se, smím-li být tak smělý... Co tu pohledáváte?”

Rozvážně se posadila. Ticho, kterým dosud odpovídala na otázky ohledně svého příchodu, muselo stejně padnout dříve či později. Rozhodla se pro lži a sarkasmus jako další strategii.

„Dovolená.”

„Jistě. Jistě. Bohužel pro vás, náš vlak je plně obsazen.”

„Je vás tu pět, techniky dva, když nepočítám dvě verze toho samého, hlas šůry a mušku.”

„Ano. Jak jsem říkal. Nacpaní k prasknutí.”

A pravdu se zas nikdo nedozvěděl, protože se vlakem rozezněl ohlušující alarm. Zase.

Strojvedoucí, který dosud pokojně spal ve své kabině, nebyl rád, když propukl druhý poplach. Nicméně byl zvyklý zaspávat i ty nejurputnější budíky. Pouze se převrátil ve svém pohodlném křesle a doufal, že ta noční můra v podobě probuzení brzy přestane.

„Kome? Co to, do háje? Teď jsem tam byl!” zvolal nešťastně mechanik.

„Brzdy!”

„Ty kraksno, stará!”

„Hej!” urazil se Interkom, „To není moc hezké!”

„No jo. Co s brzdami?”

„Nefungují.”

„To mi došlo. Nefungují vůbec, nebo fungují až moc?”

„Vůbec.”

„Aha. Tak fajn. Vypni ten bordel, prosím.”

Rámus ustal a zůstalo jen hrozivé červené osvětlení signalizující nebezpečí. Strojvedoucí v řídicí kabině se spokojeně vrátil ke snění o dobrodružství. V realitě se zatím k jednomu schylovalo.

Starší se příliš nenamáhal vstávat z křesla. Naopak vyhodil nohy na opěradlo stejně jako jeho mladší verze a usmál se na Princeznu, který jeho klid začínal vyvádět z míry.

„Nepůjdete spravít tu poruchu?“ zmateně se otázala.

„Nejde o nic urgentního,“ pokrčil rameny.

„Nic urgentního? Nefungují brzdy!“

„No a? Nemáme v plánu v nejbližší době zastavit. Nic urgentního.“

„Vlastně. Já bych byl celkem rád, kdyby ses na to podíval co nejdřív,“ vmisil se do debaty interkom, „nemám nad věcmi úplnou kontrolu a to mi způsobuje úzkosti.“

„Nikdo z nás nemá nad věcmi úplnou kontrolu. Ber to jako cvičení,“ odbyl jeho nejistoty mechanik.

„Nemám rád cvičení.“

„Neboj. Brzy se na to podívám,“ uklidnil nervózní vlak a pak se otočil zpět k princezně.

„Tak? Co s vámi?“

„Opravdu si myslím, že byste se na to měl jít raději podívat,“ přidala se k interkomu.

„Díky,“ vděčně prohlásil Kom, který byl rád, že se ho někdo zastal. A ještě k tomu to byla princezna.

„Starší?“ ozvalo se z rohu tišeji než vítr.

„Já se na to podívám, ale teď tu něco mám,“ ujišťoval vlak znovu.

„Starší.“

„Vždyť nám nefungují brzdy!“ nechápala Princezna, kterou by odchod jejího vyslychajícího vskutku potěšil.

„Já vím! Já se na to kouknu. Jen co z vás dostanu, proč jste přišla a co máte v plánu!“

„Starší!“

„Co je?!“ otočil se nabroušeně mechanik pohlcený všeobecným zmatkem za zdrojem úpěnlivého výkřiku.

Spatřil tvář svého minulého já sedícího vystrašeně na okraji křesla. Byla zalitá hrůzou. Starší se najednou stal hluchý k alarmům a krizím. V mžiku klečel před bledým obličejem, ze kterého kanuly bolavé slzy. Zoufale se ptal, co se děje, aby mohl vše spravít, jak tomu měl ve zvyku. Brzy pochopil z náznaků, o co kráčí.

„Všichni ven,“ přikázal rezolutně všem přítomným.

„Ale. Brzdy!“ prohlásila princezna na odchodu, protože nebyla zvyklá na to, že by jí někdo neposlouchal.

To už ji ale mechanik vpodstatě postavil na podlahu vagónu dole a její protesty naprosto ignoroval.

„Máme tu krizi.“

„A to, že nám nefungují brzdy, krize není?“

„Ne,“ prohlásil chladně, vyprovodil ji ze dveří, které jí vzápětí přibouchl před nosem.

Larry nahoře lehce políbil bledého chlapce na čelo a beze slova vyletěl z vagónu ven klíčovou dírkou. Princezna pochodovala přede dveřmi a vztekala se. Brzy se zevnitř ozval zvuk tekoucí vody, někdo se sprchoval. To už její

výbušná povaha nevydržela. Osobní hygiena přeci nebyla důležitější než všeobecné bezpečí.

„Larry?“ zavolal starší octomilku zevnitř.

Ten vletěl dovnitř a za chvíli byl zase venku.

„Vaše Veličenstvo, neměla byste náhodou nějakou formu hygienických pomůček?“ otázal se bez většího zdráhání.

Nechápavě na něho pohlédla.

„Víte? Ty, co se používají při menstruaci? Vložky, nebo tak? Opravdu cokoliv pomůže.“

Přikývla. Ač neměla Princezna příliš velké kapsy, byla plně vybavená arzenálem zmíněných hygienických potřeb. Vytáhla je ze všech tajných skrýší. Jemně zaklepala na dveře, které se na škvírku pootevřely. Vykoukla hlava staršího. Podala mu, co měla. Vděčně sklonil hlavu a převzal si od ní toto nedostatkové zboží. Pak se dveře zase zavřely.

Po chvíli přestala téct voda a situace uvnitř se poněkud uklidnila.

Princezna zaklepala znovu. „Haló? Promiňte.“

Hlava Staršího se objevila opět ve dveřích. „Ano?“

„Myslíte si, že teď, když je krize zažehnána, byste se mohl podívat na tu s brzdami?“

„Ne.“

„Ne? Ale vždyť je to důležité! Nefungují nám přece brzdy!“

„Má pravdu,“ přisadil si interkom, který začal vyšilovat už před půl hodinou a moc se neuklidnil.

Mechanik zavřel dveře. Chvilí se nic nedělo. Pak je zase otevřel a strčil Princezně do rukou opravdu tlustou bichlí. Příručka pro práci se stroji času.

„Tak to spravte! Já tu mám něco důležitějšího na práci. Larry? Ujisti se prosím, že nás nevyhodí do povětří. Kdyžtak vzbudte strojevedoucího, když to bude nutné. Interkom vám pomůže.“

„Ale,“ protestovala Princezna.

„Umíte číst, že?“

Tím hádku ukončil a vrátil se ke svému poslání uvnitř kupé. Princezna škvírkou zahlédla mladšího schouleného v posteli pod haldou přikrývek jako hromádku neštěstí.

Starší se nad ním sklonil a jemně se ptal: „Co ještě můžu udělat? Chceš obejmout, nebo na tebe nemám sahat? Něco k jídlu? Pítí? Řekni si.“

Princezna to vzdala a vydala se do kontrolní místnosti.

„Kam to jdete? Tudy!“ volal za ní Larry, protože šla úplně špatným směrem kamsi do háje.

Cesta luxusním vlakem cestujícím v čase vedla k velice zklamávajícímu konci. Takový

chaos snad ještě nikdy nikdo neviděl. Dráty zamotané do jednoho velikého klubka, prach a špína. Princezna by se vsadila, že tu nikdo nevětral asi tak nikdy. Rozkašlala se a její alergie na prach jí vehnala slzy do očí.

„To je hrozně!”

„Starší tomu říká kreativní bordel,” poznamenal Kom odevzdaně.

„To jako, že v něm může být kreativní? Mě tu teda zatím napadlo jen uklidit.”

„Co budeme dělat?” zeptal se Larry.

„Já nevím. Celý den byl totálně na houby! Ničemu nerozumím. Kontrolní místnost vypadá jako skládka a nefungují nám brzdy! Takže opravdu nevím. Nemám kontrolu vůbec nad ničím, a to mě vytáčí!”

A pak Princezna do něčeho kopl, zahodila důležitý manuál, posadila se na vrchol hromady z nepořádku, zkřížila ruce na prsou a trucovala.

„Nikdo z nás nemá věci úplně pod kontrolou. Berte to jako cvičení,” pronesl po chvíli Larry, který si prostě nemohl pomoci.

Princezna se zahleděla na drzou octomilku a chvíli nevěděla, co dělat. Pak sklonila hlavu do svých dlaní a její ramena se začala divoce otrásat. Naštěstí to byl smích a ne zoufalý pláč, tyto dvě možnosti jsou mnohdy velice podobné. Postupně se přidali všichni, Princezna se smála, až se za břicho popadala, a interkom dostal škytavku.

„Larry-,” vydával mezi jednotlivými škyty, „ty - muško pitomá!”

„Pardon. Já musel.”

Mezitím budoucí já utěšovalo svou minulost v posteli, kde se svíjelo v bolestech duše i těla. Bylo to ozdravující pro oba dva. Starší neměl nikoho, jako byl on sám. Jeho budoucí já na schůzku nepřišlo. Musel na všechno přijít sám. Proto nyní miloval každou chvíli, kterou tohle ztracené stvoření nemuselo vytrpět o samotě.

Dřív se bál své minulosti. Pokusil se na ni zanevřít, zapomenout ji, odvrhnout, jenže to nepomáhalo. Zabíjel přeci jen část sebe sama. Nenávidět sám sebe je strašný osud. Starší se rozhodl snášet těžkosti svého života a věnovat čas tomu, aby se naučil mít sám sebe rád. Nebylo to jednoduché. Nikdo ho to nenaučil. Musel pomalu budovat základy sebejistoty a přesvědčení o vlastní hodnotě, která se nezačládala na tom, že se ohybal do tvarů, které od něj vyžadovali ostatní.

Rozhodl se růst si pod rukama. Láska se pro něj nenarodila na první pohled, nezažehla v něm mohutný plamen a nezachvátla ho náhlá touha se zuřivě milovat. Rostla v něm pomaloučku, polehoučku, takže si jí občas ani nevšiml. Kořenila v něm místo otráveného plevele, který do něj zaseli jiní. Nakonec se

pevně usadila uvnitř něj. Věci se staly jednodušší. Jeho láska rostla jako stromy - pomalu, ale mohutně.

Hladil záda své minulosti a šeptal slova lásky, která by tak rád občas sám slyšel. Mladší ležel nehnutě schoulený do klubíčka a slzy mu ulpávaly na špičce nosu, odkud kanuly na polštář. Katastrofa, která se toho dne přihodila, ho krutě zasáhla. Jeho vlastní tělo ho zradilo. Nepochyboval o tom, že se narodil jako chlapec, a přece ho svět, a nyní i on sám, přesvědčovali o opaku. Cítil se, jako by křičel pravdu a ozvěnou se mu vracela lež. Ještě chvíli a začne pochybovat o tom, jestli vůbec ví, co pravda je.

Starší věděl, že aby pochopili, co chce říci, musí přestat křičet. Nemusel nikomu nic dokazovat. Pravdu si střežil pro sebe celé ty roky, co žil pod rukou svého otce. Neříkal nic, jen věděl, co věděl. A pak začal jednoduše žít svůj život. Žil život navzdory ďábelským hlasům, které se ho snažili utiřit, jenže jeho život nebyl hlučný. Byl nezlomný.

Položil svou dlaň na jeho rameno a zamyšleně jej hladil svým palcem. Nakonec na něj třikrát láskyplně poklepal. Mám tě rád. Ozvalo se ublížené popotáhnutí. Nic z toho nebylo fěr. Vytáhl z kapsy bílý kapesníček a podal ho chlapci ve svém náruči.

Všechno to bylo na houby. Ale nebyli na to sami, takže to bylo na houby o trochu míň. Ano. Starší s mladším věděli něco o tom, jaké to je, když člověk nemá nad věcmi kontrolu.

Když starší dorazil kontrolní místnosti ilegálního vlaku, našel tam hlavu státu, jak se směje spolu s octomilkou a ve své podstatě imaginárním kamarádem. Hromada drátů byla stále na svém místě a brzdy stále nefungovaly. Teď to ale zřejmě nikomu nevadilo. Nevyhnutelná smrt se nezdá tak strašná, když se u toho dobře bavíte. A naštěstí pro ně, jejich smrt nebyla nevyhnutelná. Prozatím.

Starší se rozhlédl po místnosti. Spontánní záchvaty smíchu utichaly a hned zase propukaly. Ani se nepokoušel pochopit jejich vtipy. Toužil se dát do oprav, vypořádat se s přítomností své vládkyně a jít si po svém. Zamnul si ruce a sundal ze zdi tašku s nářadím.

„Tak co? Chcete mi někdo pomoci? Larry?”

„Promiň, kámo. Máme rozkoukaný film už od doby, co jsem byl ještě dítě. Musíme to dokoukat.” A s tím octomilka odletěla do kinosálu a interkom se odpojil.

Starší pokrčil rameny a dal se unaveně do práce.

„Já vám pomůžu,” usmála se na něj princezna.

„No dobře.”

Přešel k řídicímu panelu, kde chtěl zkontrolovat brzdy. Protože právě s nimi měli problém. Tam málem stoupl na něco, co rozhodně nebylo součástí jeho kreativního nepořádku. Příručka k údržbě strojů cestujících časem, kterou tam princezna zahodila během svého nervového zhroucení. Pohlédl směrem k bytosti, kterou svou cennou knihu svěřil a tázavě zvedl jedno obočí.

„Víte, že knihy se dají používat i jinak, že?“ neodpustil si rýpnutí.

Princezna se ale nechtěla hádat. Vrátil se tedy k opravám. Nakonec se rozhodl výsledk spojit s opravami, aby si mohl jít po svém dřív. Princezna evidentně nikam nespěchala, takže se rozhodl zeptat.

„Proč jste tu?“

Pokrčila rameny.

„Jestli jste pokrčila rameny, tak mi to musíte říct, já vás tu mám tak trochu mimo zorné pole, protože se snažím opravit brzdy na stroji času. Nemám čas na to se na vás každých pět sekund otáčet.“

„Takže najednou je to urgentní záležitost, hm?“ nakvašeně se na něj obořila, protože se jí nelíbilo, že předvídal její pokrčení rameny.

„Je to o trochu urgentnější než kontrolování vašich nonverbálních odpovědí. Jen o vlasek, samozřejmě, Vaše Veličenstvo.“

Nespokojeně zamručela. Moc lidí ji do obličeje neuráželo. Dost lidí za jejími zády, protože její vláda byla mizerná, ale o tom ještě do nedávna nevěděla. Ani o pomluvách, ani o vládě.

Starší se spokojil s urážením místo výsledku, stejně už ho unavovalo z ní pořád něco tahat. Pak se ale najednou rozpovídala, což ho trochu vyvedlo z míry.

„Moje království není moje.“

Na chvílku ustal v práci a pak zas pokračoval. Nechtěl rušit nadcházející monolog.

„Dnes jsem se dozvěděla, že moje vláda za mými zády prosazuje nesmyslné zákony a omezuje svobodu lidí, kterým vládnu.“

„Nesvoboda čtení,“ odkašlal si pod vousy.

„Ano. A další. Moje vláda mi vůbec nepatří. Jsem jenom loutka, za kterou se ostatní schovávají, aby měli na koho svést vinu v případě nouze. A nejhorší na tom je, že tomu tak bylo vždycky. Nikdy jsem neměla žádnou moc. V naší rodině si předáváme korunu z falešného zlata.“

„Takže jste se rozhodla utéct,“ odušil.

„Co jsem měla dělat? Měla jsem žít dál ve lži? Nebo se zamotat do vláken, která mě svazovala, jen abych zjistila, že jim neuniknu?“ rozhořčeně se tázala Princezna pronásledovaná výčitky svědomí. „Nemělo to smysl. Vládnou stejně beze mě. Zvolila jsem vyhnání.“

„S kriminálníky v nadčasi...“

„Chtěla jsem zmizet a to se mi povedlo. Jenže se ukázalo, že řídit stroje času nebylo tak jednoduché, jak se zdálo.“ Ignorovala jeho očividné pobavení a pokračovala: „Chtěla jsem se vrátit tak o sto let zpátky a v klidu si umřít někde mimo všechnu politiku. Jenže se něco pokazilo. Pak jsem uviděla váš vlak, jak jede kolem a rozhodla se naskočit. Doufala jsem, že bude plný jedné z cestovatelských výprav do minulosti, že se budu moci svést s nimi a zůstat tam, kde na mě lidé zapomenou. V mojí ose by pak lidé mohli alespoň začít nadávat na někoho jiného, než jsem já.“

„Takže jste utekla,“ shrnul to mechanik, který rád říkal věci na plnou hubu.

„To vy taky,“ zaútočila nazpátek.

Tentokrát to byl mechanik, který neodpověděl. Přežívání a život na útěku byly to jediné, k čemu se odhodlal. Musel. Stále ještě byl malý klučina, co se bál vlastního táty.

„A jaký je váš plán teď?“ zeptal se.

„Můj plán? Snad si nemyslíte, že takhle to vypadá, když jdou věci podle plánu.“

„Upřímně, podle toho, co jste mi vyprávěla, to vypadá, že vám věci nikdy nešly podle plánu.“

„Taky pravda.“

„Co pomáhá mně, je mít asi tak gazilion plánů v případě, že se něco pokazí. Pak vím, co bude dál. Nemusím se bát, jak to dopadne. Věci půjdou vždycky podle plánu.“

„To je vlastně docela dobrá strategie...“

„Překvapená?“

„No, nemyslela jsem, že budete...“

„Ano?“

„Prostě jsem nečekala... Jak to říct...Že budete mít smysl pro plánování.“

„A to má znamenat co?“

Princezna němě ukázala na místnost plnou *kreativního nepořádku*. Pak jí došlo, že jí mechanik nemůže vidět.

„No, nezdáte se jako ten typ.“

„Protože jsem kriminálník?“ chytře se dovtípl jejího nevyřčeného předsudku.

Byla alespoň natolik otevřená, aby to přiznala. „Ano.“

Zasmál se hezky od srdce její upřímnosti a svému důvtipu.

„Máte pravdu, kriminálíkům obvykle nevychází věci tak, jak si je plánovali. Jenže to je jen jeden druh kriminálíků, na který hledíte.“

„A to je?“

„To jsou ti, kteří se nechali chytit.“

„Haha. Takže se považujete za něco jako geniálního megamysla, či co?“

„Ne. Jen za někoho, kdo má záložní plán.“

A ticho. Mechanik se vrátil od chytrých poznámek k opravám. Občas ji pro něco poslal,

či požádal, aby mu podala ten či onen kus náradí, ale nakonec ho práce pohltila úplně a konverzace uvázla na mrtvém bodě.

Začala se nudit, nechťelo se jí uklízet cizí nepořádek, a proto se vydala prozkoumat chodby luxusního vlaku. Byl v podstatě opuštěný, nebylo těžké najít si osamělý koutek, ve kterém by se mohl svět na chvíli přestat tak divoce otáčet.

K tomu jí výborně postačila knihovna. Sedla si do rohu a opřela obtěžkanou hlavu o police. Opravdu si měla udělat záložní plán. Teď byla celkem v háji. Všechno na ni padlo. Bylo jí do pláče. Schoulila se do klubka a skoro už začala, když se ozval skřípavý hlas všudypřítomného interkomu.

„Prosím, neplačte, Vaše Výsosti.“

„Pardon,“ přestala okamžitě.

„To bude dobrý,“ utěšoval ji bezmocně bez jakéhokoli ponětí o tom, o co kráčí.

„Larry? Můžeš mi tu trochu pomoci?“

Film totiž už skončil a oba neměli, co na práci. Larry přiletěl a obhlédl situaci.

„A co mám jako dělat?“

„Já nevím. Něco!“

Octomilka pokrčil rameny a prudce se rozletěl přímo proti špičce jejího nosu. Narazil a prohlásil: „Crrrrr!“

„Pomohlo to?“ zeptal se Interkom.

„Trochu.“

„Máme vás nechat na pokoji?“

Neodpověděla. Asi ani nevěděla.

„Tak já du,“ prohlásil Larry.

„Počkej! Kam jako jdeš?“

„Pryč.“

„Kam?“

„Prostě pryč. Ona říká, že nás tu nepotřebuje, tak jdu pryč dělat něco produktivního.“

„A mám jít s tebou?“

„Ne!“

„Proč ne?“

„Protože některé věci musím udělat sám. Je čas vyrůst. Nemůžu ti věčně chodit za zadkem jak kuře za kvočnou.“

„Dobře,“ zklamaně rezignovala interkom.

Larry už byl mezi dveřmi, když se zarazil. Záleželo mu na zadku své kvočny. „Mám tě rád, Kome.“

„Mám tě rád, Larry. Jsem na tebe pyšný.“

„Díky.“

S tím vyletěla muška do světa jiného vagónu.

Mladší se mezitím dal jakž takž dohromady, vyhrabal se zpod příkrývek a vydal se hledat něco k jídlu. V kuchyni něco našel. Vyhrály palačinky s marmeládou. V podobné chvíli se dohromady dala i princezna. Vydala se za rachotem, který nevyhnutelně provázal přípravu palačinek. Našla mladšího v kdysi

čisté kuchyni uprostřed něčeho, co by se dalo popsat jedinečně jako kreativní nepořádek.

„Máte hlad?“ zeptal se, když ji uviděl nerozhodně stát uprostřed kuchyně.

„Strašný,“ přiznala.

„Tak mi pomůžete?“

Stoupla si k lince s vajíčky, moukou a mlékem a koukala na to, jak míchá těsto.

„Zástěru!“ ukázal na háček na zdi.

„Můžete dodělat to těsto? Potřebuju si vyndat pánev.“

Stála bezradně nad mísou.

„Co se děje?“

„Já neumím vařit.“

Povzdech si. „Co vůbec umíte?“

„Jsem dobrá v organizování.“

„Aha. Takže budete smažit,“ rozhodl za ni.

„Nezabijte se mi u toho,“ varoval ji, když zapnul plotnu a vysvětloval, jak se dělají palačinky.

Smažila celkem obstojně, ač se jí prvních pár palačinek nepovedlo. Když už přišla na to, jak a co, začal jí podezírat, že některé palačinky kazí naschvál. Ty pokažené stejně chutnaly nejlépe. Pokazili jich nakonec tolik, že museli udělat druhou várku.

„Co dáme navrch?“ ptala se.

„Marmeládu?“

„Co skořici?“

„A kakao?“ přisadil si chlapec.

Odmlčela se a pak zasadila osudový úder: „Zmrzlinu.“

„Ano!“ zvolal.

„A šlehačku. A...karamel!“

„Líbíte se mi,“ pronesl mladší s úsměvem, zatímco vyndával ze spížírný všechno, co v ní měli.

Když se k nim připojili mechanik s Larrym, našli je nad talíři s kopci zmrzliny, šlehačky, karamelu, oříšků, nakrájených banánů a čokolády. Co dřív měly být palačinky, byl nyní čarovný sen.

Zasedli k večeři. U ní bylo sice ticho, ale to proto, že všichni si cpali palačinkové monstrum do chřtánu. Pak si povolili knoflíky u kalhot a zhluboka oddechovali. Princezna vzala sprej se šlehačkou a z úst si udělala miskou na dezert. Na šlehačkovém vrcholu už chyběla jen třešnička na ozdobu.

„Tak co s vámi?“ pronesl Starší najednou vážně. Zastavila se s pusou plnou šlehačky a nevěda, co říci, čekala na rozhodnutí o svém osudu.

„Mně se líbí,“ prohodil mladší.

„Mně taky,“ řekl interkom, a byl moc rád, že se uprostřed věty nezadrhnul.

„Larry?“ otočil se starší na octomilku, který se přežral tak, že nebyl schopný slova. Jen dvakrát mávnul křídly na znamení souhlasu.

„Dobrá. Můžete tu zůstat, jestli chcete.“

„Díky.“

Mladší otevřel víčko od šlehačky, kterou si hodlal nastříkat do pusy tolik, že už by jí nezavřel.

„Hej!“ okřikl ho starší.

„A ona může?“ provokoval uličník už s pusou dávno plnou.

„Co jsem to dopustil?“ smál se starší. Pak vzal sprej se šlehačkou a následoval všeobecného příkladu.

Věci ale nešly tak úplně podle plánu. Vláda se možná tak urgentně nesháněla po únosci malého dítěte, ale pro svého obětvního beránka byla ochotná prozkoumat všechna temná zákoutí nadčasí.

Všichni spali ve svých postelích, když interkom začal ječet na celé kolo: „Inspekce! Inspekce!“

Osádka vlaku vyskočila na nohy a zmateně se motala po chodbách. Jediný strojvedoucí zůstal v klidu. Nemohl po svém dlouhém šlofiků večer spát a dělal si proto kakao, s hrníčkem kakaa mu nemohlo jeho dobrou náladu zkazit vůbec nic.

Z postele nevyskočil ještě někdo. Starší zůstal ležet na posteli v kabině, zíral do zdi před sebe a ani se nepohnul. Nedokázal to. Mladší se zhrozil nad jeho strašným stavem, který se jeho starší verzi dařilo skrývat již dva roky. Nikdy ho tak ještě neviděl.

„Co je ti?!“ vykřikl poděšeně.

„Jdi pryč,“ odpověděl slabě. Nechtěl, aby ho tak viděl. Byl přece jen to, co ho čeká.

„Co se děje?“ ptal se zoufale chlapec.

„Jdi pryč, prosím.“

„Ale -“

„JDI PRYČ!“ zakřičel ze všech sil a začal hořce naříkat v bolestech, které ho trápily.

Chlapec pochopil. Zhrozil se a vyběhl z kupé pryč.

Princezna, která zrovna mířila k jejich kupé, aby se otázala, co se děje, uviděla chlapce utíkat pryč. Zarazila se a nahlédla do pokoje, kde se svíjel a třásl nebohý mechanik. Rozběhla se za mladší verzi. Našla ho nedaleko na podlaze v chodbě.

„Co se mu stalo?“

„Nic. Už se tak narodil,“ pronesl nepřítomně, pohroužený do úvah o své budoucnosti. Jeho osud byl nevyhnutelný, i za pár let se bude svíjet na lůžku a poslouchat zlé hlasy ve své hlavě, které mu budou našeptávat, jaké zklamání z něj vyrostlo. Zabořil obličej do horkých dlaní a bezmoc kolem něj uzavírala stěny.

Na pokrčené koleno se mu snesla ruka. Vzhledl a upřený pohled velké vojevůdkyně ho ubezpečil o důležité skutečnosti. Nebyl čas na truchlení, byl čas boje. Nebezpečí rostlo s každou vteřinou.

Přikývl, zhluboka se nadechl a s její pomocí se postavil.

„Kome? Co se děje?“ zavelela.

„Inspekce. Zbývá jen pár minut.“

„Moje vláda. Jsou tu kvůli mně.“

Rozhlédla se okolo. Scházela Larry a strojvůdce, starší se samozřejmě nebyl schopen pohnout.

„Kome! Svolej všechny do řídicí místnosti.“

Naštěstí pro strojvůdce, který si právě přišel do řídicí místnosti vypít svoje kakao, se nemusel příliš namáhat a zvedat se z pohodlného křesílka. Společnost ilegálního vlaku se shromáždila okolo něj, aby se poradili, co dál.

„Kome! Vypni světla. Nikdo není doma.“

A zase nastala tma. Tentokrát ale věděli, že návštěva k nim nebude tak přívětivá, jako minule.

„Takže. Posádka státních lodí hledá mě. Chtějí loď důkladně prohlédnout, dokud mě nenajdou.“

„Jak nás ale našli?“ tázal se Larry.

„Na tom teď nezáleží. Musíme teď hlavně něco udělat.“

Skupinka přikývla.

„Vím, že tu nejsem ani den. Naprosto pochopím, pokud se prostě vzdáme a já se vrátím s nimi.“

„A nic se vám nestane?“ staral se Kom.

Pokrčila rameny. Je možné, že jí potřebují ve své zlaté kleci. Je možné, že se jí jednoduše zbaví a otevřeně převezmou vládu nad zemí. Tak jako tak nabízela svůj život za ty jejich.

„Ne,“ prohlásil interkom rozhodně.

„Ne, nastal čas dospívání a odpovědnosti,“ prohlásil Larry.

„Ne. A to se počítá jako dva hlasy.“

„Já nevím, asi ne. Já moc nedával pozor.“

Tak se skupinka kriminálků rozhodla nevydat princeznu její proradné vládě.

„Co teď?“ nevěděla si princezna rady.

„Standartní protokol,“ rozhodl Mladší.

Skupinka se odebrala do kupé mechanika, kde odkryli panel ve stropě, kterým nahoru procpali strojvůdce i s jeho kakaem, princeznu a octomilku, který přes noc podivuhodně vyzrál v dospělém jedince.

Mladší se zastavil nad tělem bez duše, které se utápělo ve vlastním moři úzkosti. Mechanik zesláblý bojem sotva vnímal svět kolem. Za žádných okolností by ho neprocpali poklopem ve stropě, ani kdyby dali všechny své síly dohromady. Princezna na scénu pod sebou úzkostně hleděla, nejistá, kdy dovnitř vrazí její věznitelé. Zavrtěl hlavou a naznačil, co dávno pochopila. Neopustí ho. Přikývla a zavřela poklop.

Na rameno sebou sužovaného ubožáka se sneslo láskyplné poklepaní. Mám. Tě. Rád.

Mladší se nemusel bát své budoucnosti. Bolest, která ji bude provázet, není nic proti lásce, kterou sám sobě věnoval. Zvláštní, jak láska funguje. Zašifrovaná zpráva se dostala přes všechny obranné valy a napětí uvnitř ztrápeného nitra povolilo. Celé tělo jako by zhluboka vydechlo. Pustil pokrývku, kterou tak křečovitě svíral a dech předtím provázený bolavým kňučením, se uklidnil.

„Můžu?“ zeptal se mladší starostlivě.

Přikývl.

Za schoulenými zády se mu uvelebilo jeho mladší já a jemně ho objalo. Hladil ho po zádech a oba zapomněli na starosti o budoucnost. Alarmy okolo utichly, krize pominuly. Zbyli tu jen oni dva. Nakonec se vlny rozbouřené mysli uklidnily a nastal mír.

„Měli bychom se jít schovat.“

„Dobře.“

Vstali, ale než se stihl poklop ve stropě otevřít, rozrazili se dveře, za kterými stáli po zuby ozbrojení strážníci s vážnými výrazy a haldou oficiálních lejster. Starší se v tu chvíli obrátil čelem k vetřelecké posádce, shodil mladšího na postel za sebou a kryl ho vlastním tělem. Unaveně se usmál smířený se svým osudem.

„Mohu vám nějak pomoci?“

Při pohledu na obličej dlouho hledaného kriminálního vytasili všechny zbraně, co měli zrovna po ruce. Najednou na něj mířilo asi tucet hlavních. Moc velkou hlavu si z toho nedělal.

„Myslím, že jste si spletli kupé.“

„Ani hnout!“

„Kde je to děvče, ty hajzle?!“ zaječel na něj někdo z hejna ozbrojenců.

„Děvče? Ale pánové, jsem tu jen já.“

„Doslova sedí přímo za ním, chlapi.“

Popadli ho, zkroutili ruce za zády a spoutali.

„Vždyť jsem vám říkal, že jsem tu jen já sám,“ lišácky se usmíval a třikrát na mladšího mrknul na pozdrav.

„To sotva.“

„Achjo, člověk by si občas rád udělal chvilku jen pro sebe, a takhle to dopadne,“ vtipkoval dál, když ho odváděli mladšímu z dohledu. Ten jen seděl dál na posteli neschopný slova.

„Neboj se. V kriminále budeš na sebe mít času habaděj, grázle,“ rejpnul si jeden z policistů.

A v okamžiku byl starší pryč.

Mladší se nechal odvést překvapivě bez větších protestů. Neodpovídal na otázky, nebránil se, když mu přisoudili zpět jeho mrtvé jméno. Nepromluvil ani slovo, jen vstal, nechal si přes ramena přehodit deku a odešel vstříc své nevyhnutelné budoucnosti, před kterou jednoduše nikdo neuteče. Opustí nadčasí a

vrátí se do svojí časové osy. Vyrostě, stane se mechanikem a snad si jednoho dne tak či onak pořídí porouchaný stroj času.

Naštěstí po tak úspěšném nálezu už vlak nikdo příliš důkladně neprohledával. Nevšimli si skrytého panelu ve stropě, kde se skryl zbytek posádky. Ti si vyslechli, co se odehrávalo pod nimi a ani nedutali. Nemělo cenu vzdorovat a nikdo také nevzdoroval. Pak uslyšeli zbytečné rachtání po celém vlaku, když agenti prohledávali zbytek vagónů. Nenašli nic a nikoho. Nakonec se dusot jejich nohou postupně vzdaloval, až utichl úplně. Skupinka uprchlíků pak seděla další hodinu v naprostém tichu, snad aby je nezaslechli úředníci na cestě z nadčasí, snad proto, že je ztráta jejich přátel hluboce zasáhla, snad proto, že nikdo jednoduše nevěděl, co říct.

„To je na houby,“ poznamenal Larry po chvíli.

Vlak po jeho slovech zase ožil. Světla se rozsvítila, kola se otáčela.

„Kam to jedeme?“ tázala se princezna.

„Co nejdál odsud,“ odpověděl interkom.

„Lidičky?“ zmateně se kolem rozhlížel strojevůdce, „Může mi někdo říct, co se vlastně stalo?“

Zápletka dobrodružství, kterého se sám účastnil, mu jaksi unikla. Není se co divit, když všechny důležité momenty prospal, nebo u nich srkal svoje kakaíčko.

„Aha, tak to je na houby,“ poznamenal, když mu rychle objasnili, co všechno se semlelo.

„Nepovídej.“

Princezna, ač sotva stihla všechny poznat, našťvaně vstala a pochodovala po tajné skrýši. Nechtěla to tak nechat, přeci jen byla její vina, že je našli. Rudla a funěla a pak se zarazila, když zavádila pohledem o skromnou knihovničku plnou zakázané literatury a příruček o cestování časem. Plán odvety se začal pomalu rýsovat. Otočila se ke zbytku společnosti s úlisnou jiskrou v očích.

Cesta domů byla příšerná. Mladší neplakal, jen blednul čím blíž k domovu tím víc. Nemluvil, seděl na místě a zíral před sebe. Truchlil pro ztraceného přítele, svobodu a brzy i sebe sama. Nebyl si jistý, nakolik bude schopen opět nosit modré šatečky a držet jazyk za zuby. Na to už byl příliš sám sebou. Krutý trest za dva roky prožité v naprosté blaženosti. Vezli ho vlakem o trochu míň honosnějším do jeho pravé časové osy. Se starším se již nepotká. Zbývalo mu jen doufat, že ho za deset let spatří v zrcadle.

Na nádraží litoval, že cesta netrvala déle. Policista, který ho doprovázel, se na něj mile usmál a pokynul mu, že je čas sbírat svá

zavazadla. Žádná neměl, což mu usnadnilo cestu. Vlak se skřipěním zastavil a lidé se začali hrnout ven. Srdce pocítilo hroznivý strach a úzkost, kterou nemohl v sobě zadržet.

A pak ho uviděl stát na nástupišti, unaveného a změněného. Jeho tvář i pohled se zdály měkčí, snad i srdce měl jiné. Oba se tolik změnili za dobu jeho nepřítomnosti. Sotva se navzájem poznali. A přece se jejich pohledy střetly a pochopili. A pak se jeho táta rozplakal.

Mladší se zarazil a nejistě hleděl na muže, kterého znal jako hrubého a krutého, jak mu po tváři kanou slzy. Nechápal a přece rozuměl.

Miloval ho, hluboce a kdysi skrytě, nyní však otevřeně a zranitelně. A úzkost, která provázela celou jeho cestu zpět se na něj najednou sesypala jako lavina. Neubráníl se, ale neutekl. Podíval se otci do očí a hlas se mu zachvěl.

„Tati?“ zarazil se, dokud z něj nevyletěla pravda jako šíp, „JÁ NEJSEM HOLKA.“

Ta věta skončila ve vteřině, a přece stále doznívala v uších všech přítomných.

„Cože?“ nechápal.

„Já nejsem holka. Jsem kluk,“ pronesl o dost tišeji a rozpačtěji než prve.

Po chvíli mladší zvedl zrak ke tváři otce, ve které už tušil nahnanou krev a oči vyvalené vztekem. Nenašel je tam.

„Mám tě rád,“ zašeptal něžně.

Syn vletěl otci do náruče a zabořil obličej do jeho saka. Oba plakali. To pohlázení po rozčezených vlasech se mu stalo jednou z nejmilejších vzpomínek.

Mechanik strojů času seděl ve své cele na posteli. Četl knihu, u které se pobaveně šklebil, a přikusoval k tomu jablko. Jeho smysl pro

humor mu pomáhal vyrovnat se se skutečností, že se v nejbližší době na čerstvý vzduch jen tak nepodívá. Nebylo to ale špatné. Spousta času k jeho plýtvání. Kniha mu začala vypadávat z ruky, hlava se zakláněla a on v polospánku přemýšlel nad budoucností.

A pak zdí jeho cely prorazil ohromný čumák lokomotivy. Mechanik vykřikl a hlas ho najednou opustil. Dveře se otevřely dokořán, vyklonila se z nich princezna a šibalsky pronesla: „Jedeme odhalit cestování časem do budoucnosti a při tom se pokusíme svrhnout vládu. Chceš se přidat?“ a zazubila se na něho tak, že se až vyděsil jejího nadšení takovými ilegálními nápady.

„Naskoč!“ přikázala a zmizela v útrobách vlaku.

Mechanik zmateně vstal a ještě s jablkem a knížkou v ruce nastoupil. Rozhlédl se v šeru řídicí místnosti, ze kterého na něj mával rozradostněný strojevůdce, jemuž vzrušující dobrodružství zpestřovalo důchod.

Pak se mu před obličejem cosi mihlo a ozval se chřaplavý hlásek: „Já si tě pamatuju ještě, když jsi byl takhle maličký. Tak roztomilé dítě!“ zestárlá octomilka vzpomínala na staré dobré časy, které se udály na palubě toho stejného vlaku. Ach jak ten čas plyne.

„Rád tě vidím, ty mizerný průseráři!“ ozval se hlas do mikrofonu.

„Moje kraksno stará, jak jsi mi chyběla!“ opětoval jeho vřelé pozdravení mechanik.

Podíval se po kroužku svých kumpánů a s úsměvem se tázal: „Jedeme?“

„Jedeme!“

Petr Valášek – Inky

Nehýbalo se to. Sedělo to na stole a tupě to na mě civělo. Teda, nemělo to žádné oči, ale víte, jak to myslím, ne? Někdy máte pocit, že se na vás nějaká věc dívá, i když to není pravda. Jmenuje se to pareidolie – když vidíte ksichty ve věcech, které žádný obličej mít nemají – na domech, v rozříznuté paprice nebo třeba na kapučínu. Jenže tohle bylo jiné. Mělo to mít oči, ale nemělo je. Tyrkysová homole tuhého slizu, velká asi jako rychlovarná konvice. Jako byste vzali tisíc vyžvýkaných pepermintových žvýkaček a splácali z nich takovou tu potvoru z Pacmana. V Pac-manovi se tyrkysový duch jmenuje Inky a je hrozně nepředvídatelný. Někdy vás začne v bludišti nahánět, někdy se vám snaží nadběhnout, a když to nejmiň čekáte, tak plink – něco mu v hlavě přeskočí – a uteče. Tak tady takhle věc byla totálním opakem nepředvídatelnosti, aspoň co se pohybu týkalo. Kam jste to položili, tam to zůstalo. Chvíli jsme se na

sebe dívali (no, nedívali, ale víte co), když se ve dveřích pracovny objevila ježatá hlava. Julča.

„Co to máš, tati?“

„Nevím. Je to z takové věže z práce.“ Přes noc nám na dvoře univerzity vyrostl podivný artefakt, ale k tomu se ještě dostaneme.

„Je takový ňuňu! Jak se jmenuje?“

Ňuňu. Ach bože. Teď už to nebudu moct ani rozřezat.

„Jmenuje se...Inky“

„Inky! Ahoj Inky, Inkyno, Inkičku! Je to holka, nebo kluk?“

„Těžko říct. Co bys chtěla, aby to bylo?“

„Tak asi kluk. Nezkoušel jsi mu dát něco na jídlo?“

Tak to mě fakt nenapadlo. Nemělo to ani pusku, nemělo to nic. Jak to vlastně jedlo? Třeba to mělo v sobě nějaký zdroj energie. Možná to získávalo energii ze vzduchu nebo ze slunce. Anebo to přijímalo potravu libovolným místem těla jako améba. Kdybych do toho zkusil něco

strčit, třeba tužku... Najednou se Inky začal vlnit, protahovat do výšky, pak se zase splácl do takového skoro vdolku, pak se napřímil do původního duchovitého tvaru a v dolní části, kde by člověk se sklony k antropomorfizaci čekal zadek, mu začala zevnitř těla vyrůstat jakási bodlina. Ta se protahovala a napínala tvorovu kůži – spíš slupku – až ta nevydržela napětí a protrhla se. Slupka se stáhla, ale bodlina dál rostla, jako by Inky z těla vypuzoval nějakou obří třísku. Nakonec tříska vypadla na stůl.

„Tužka!“ vykřikla Julča.

„Tati, to je přece tvoje tužka, co s ní kreslíš ty svoje typohrochoidy!“

Myslíš hypotrochoidy? Nesmysl, jak to může být moje tužka? Kdo ví, co to je.“

Tužka to ale byla. Vzal jsem ji do ruky, abych si ji pořádně prohlédl. Obyčejná tužka s gumou na konci. Byl na ní nápis „Lékaři bez hranic.“ Jo, takovou mám přesně na stole, no a co. Prohlížel jsem si ji – nebyla nová, byla už viditelně nejméně jednou ostrouhaná, guma byla po jedné straně ošoupaná a celá umolousaná od tuhy. Pod kovovým držákem gumy se trochu odlupoval lak. Julča sáhla na stůl a podala mi z něj moji tužku. Lékaři bez hranic. Ostrouhaná, vypsaná. S odlouplým lakem. Držel jsem v ruce dvě navlas stejné tužky. Podíval jsem se s vytřeštěnýma očima na Julču.

„Co to má znamenat?“

„Inky vykakal tvoji tužku, tak máš teď dvě. Budeš teď moct kreslit typohrochoidy –“

„Hypotrochoidy.“

„ – hypotrochoidy oběma rukama.“

Nezmohl jsem se na slovo. Neměl jsem ponětí, co se děje. Chvilí jsem tam jenom tak stál se dvěma úplně stejnými tužkami v ruce. Jedna byla moje, psal jsem s ní asi tak tři týdny. Druhou vyloučil tady pan bezoký. Byl jsem zmatený. Najednou se začal ozývat vysokofrekvenční zvuk, jako když vám píská v uších. Frekvence se pořád zvyšovala. Vycházelo to z Inkyho.

„Tati, on brečí, dělej něco!“

„Ale co? Co mám dělat?“

„Já nevím, ty jsi tady vědec! Třeba má hlad! Dej mu najíst! Dělej něco! Tati, on umře!“

Zvuk se dostal k hranici slyšitelnosti, aspoň pro mě, ale pořád byl slyšet a byl nepříjemný. To už jsme měli s Julčou zacpané uši, zkrivené tváře a oči přivřené v očekávání hrůzy. Najednou pištění ustalo, Inky se nafoukl do dvojnásobné velikosti a pak...praskl. Po pracovně se rozletěly na všechny strany cákance tyrkysového slizu. Kus mi skončil na obličejí, spousta jich přistála na stěně, ale co bylo horší, další cákanec se rozplácl o čelo Julče. Pár sekund se nedělo vůbec nic, ale pak

jí z očí vytryskly slzy jako hrachy a spustila žalostný pláč, který nešlo utiřit. Jedna tužka z ruky mi zmizela. Ta navíc. Asi.

***

Kužely dálkových světél prořezávaly silnici ponořenou do zimní tmy. Prerušovaná čára proti nám vystřelovala svoje projektily, které rychle mizely v temnotě nalevo od vozu. Julča už skoro spala, ale co jsem měl dělat. Musel jsem jí slíbit, že teď hned zajedeme pro nového Inkyho.

„A tentokrát ho nenecháš umřít!“

„Nenechám.“ Jak to udělám, jsem nevěděl. Co může jíst tvor, který vylučuje opotřebované reklamní předměty? Celá tahle záležitost zaváněla nějakou levárnou. Vzpomněl jsem si na dnešní ráno, když to celé začalo. Když jsem jako vždycky před osmou přijel do kampusu, bylo tam plno aut. Policajti, novináři, televize, celý profesorský sbor, tisíc studentů a ještě více náhodných čumilů.

„Co se tady děje?“ zeptal jsem se děkana.

„Pojď se podívat.“

Děkan mě zatáhl do dvora kampusu, kde deset policistů střežilo červenobilou páskou ohraničené území, v jehož středu se tyčil dokonalý kvádr asi metr široký, dva metry na délku a nejméně osm na výšku. Měl zářivě žlutou barvu a nahoře měl tmavou kulovitou střechu. Vypadalo to trochu jako obří zápalka s rozpláclou hlavičkou, ale připomínalo mi to ještě něco jiného, jenom jsem nemohl přijít na to, co. Zezadu byla přistavená zdvižná plošina.

„Objevílo se to tu přes noc. Zkoumali jsme tu základnu, je to zapuštěné do země hlouběji, než jsme schopni změřit. Materiál je extrémně tvrdý a inertní. Je to jak z diamantu.“

„Co ta čepice nahoře?“

„Ta je ze stejného materiálu, dovnitř jsme se nedostali. Napadá tě něco?“

Pořád jsem nevěděl, čemu se to podobá. Měl jsem z toho trochu nostalgický pocit. Bylo to jako zvětšenina něčeho, co dobře znám, něčeho hodně domácího, dětského. Něco, co se vejde do ruky a...

„PEZ!“

„Pes?“

„Ale ne pes, PEZ! Zásobník na bonbóny! Zkoušeli jste tu střechu odklopit?“

Bylo to ono. Pomocí provazu jsme přivázali střechu k plošině, hydraulika zabrala, střecha se odklopila a z útrobu monolitu na zem vypadl kus azurové hmoty, později známý jako Inky. Střecha znova odklopit nešla. Třeba to potřebuje odpočinek. Jako vedoucí katedry pokročilých technologií a jako autor nápadu s vystřelovačem cukrátek jsem měl přednostní právo na zkoumání. Za celý den se našemu týmu podařilo zjistit, že materiál není radioaktivní, toxický ani jinak nebezpečný.

Odebrali jsme vzorek hmoty (rána se ihned zacelila) a zjistili, že se jedná o komplexní směs molekul různého druhu. Hmota svou strukturou i pestrostí molekulární skladby připomínala živou tkáň, ovšem konkrétní složení neodpovídalo životu na bázi aminokyselin, jak jej známe. Máme co do činění s mimozemským životem. Za celou směnu však nedošlo k žádné interakci, Inky nebyl žádný jaguár nebo kolibřík, choval se spíš jako, řekněme, korál. Pak jsem si Inkyho odvezl domů, kde jsem ho svou nečinností zabil. Ale to už víte. Teď byl večer a já jsem jel s ospalou desetiletou holkou přesvědčovat policajty, ať mě pustí vycvaknout dalšího tužkosera. Kterého už nesmím zabít. A to ani nevím, jestli mi ho vůbec zásobník vydá.

„Juli, připomeň mi, jak se to s Inkym seběhlo. Zkusíme na něco přijít.“

„Nejdřív jsme ho pojmenovali.“

„Jasně. Tak doufejme, že to nehrálo v jeho smrti roli.“

„A řekli, že je to kluk.“

„Ježišmarjá, to je doufám taky jedno!“

„No jo, taky doufám. Pak jsem se zeptala, jestli jsi ho nakrmil, a on se vykadil.“

Počkat. Já jsem přece do něj chtěl tu tužku strčit. Ale nestihl jsem to, protože ji...vyloučil? Ale to jsem přece nemohl stihnout. Pro tužku bych se tak rychle nenatáhl. Ale to by znamenalo... Měl jsem silné podezření, že tenhle tvor je schopen vyloučit to, čím ho nakrmíte, ještě předtím, než to pozře.

„Juli, něco ti musím říct. Připadá mi, že Inky umí přesouvat věci v čase. Že z něj vyleze něco, co ale sní až potom. Doma to vyzkoušíme. Zkusíme mu dávat na jídlo různé věci a uvidíme, co se stane.“

Ve zpětném zrcátku jsem i potmě viděl ježatou hlavu, jak odhodlaně přikývla.

„Budu se snažit, strašně moc snažit, abych mu neublížil. Ale slíbit ti to nemůžu. Nevím, jak funguje.“

Další kývnutí. Ale chvíli na to se ozvalo vzlykání. Ach jo. Konečně jsme byli v kampusu. Přesvědčit policajty, aby mě znovu pustili na plošinu, bylo lehčí, než jsem se obával. Přesvědčovací síla průkazu pověřené osoby, statutu lokální vědecké hvězdy, funkce proděkana a dvou lahví vína, které jsem pro jistotu vzal s sebou, byla dostatečná. Vylezli jsme nahoru a jeřáb odklopil víko. Uf, šlo to a ze zásobníku vypadl další tyrkysový tvor. Všiml jsem si pod poklopem po straně takových hrbolků, tak jsem přes ně přešel prsty. Byly na omak poddajné a po dotyku se okamžitě zasunuly. Poklop se zavřel jako minule, pak se ale stalo něco podivného. Zásobník začal vrčet hlubokým kovovým zvukem, nový Inky se začal kroutit jako když vylučoval tužku a nakonec

vyplivl kuličku s dokonalým zrcadlovým povrchem. Julča ji zvedla a vystrašeně se na mě podívala.

„No co, asi jsem něco zmáčkl, tak Inky vydal kuličku.“

„Tati, ty to nechápeš.“

„Ne, co bych měl chápat.“

„On teď potřebuje, abychom mu přesně takovou kuličku dali sníst,“ měla už Julča zase koutky úst zatraceně nízko. „Jenomže takovou nikde nenajdeme.“

Čekali jsme jako králík hypnotizovaný hadem. Jen jsme nečekali na svou smrt, ale na smrt mimozemské bytosti, která uměla dělat věci proti proudu času. Pískání. Prásk. Slzy.

***

Doma jsme si konečně zdřímli. Další den jsem měl volno, ale hned ráno jsme jeli pro svého dalšího mimozemšťana. Tentokrát jsem si dal pozor, abych na nic nesahal a dovezl ho v pořádku domů. Doma jsem postavil Inkyho číslo tři zpátky na pracovní stůl.

„Drž to, a až ti řeknu, tak mi to podáš,“ dal jsem dceři do ruky tužku, aby se soustředila na nějaký úkol a nebrečela. Tak, co teď? Chci mu dát nazrat. Chci mu strčit do pusy tužku. Myslím na tužku, zhmotňuje se mi v mysli. Tužka, tužka, tužka. Zabralo to! Inky se začal pitvořit a natahovat, pak se mu udělala zase bodlina a vžuuuuim! Vypudil z těla tužku. Tak, to by bylo. Sedíme s Julčou, dech zatajený, koukáme na Inkyho, on nekouká na nás (nemá oči, vzpomínáte?). Za minutu začne tiše pískat.

„Juli, tužku!“ Má ji dávno nachystanou, málem mi s ní propíchla ruku, jak mi ji zbrkle podávala. Beru tužku, strkám ji do kupky slizu. Najednou cítím tah, pištění přestává, Inky vcucává tužku a uklidňuje se. Ještě chvíli na něj koukáme, ale nic se nestane. Uf. Julča mě obejmě a smějeme se úlevou. Tak, co vyzkoušíme teď? Než stačím něco vymyslet, Inky se zase rozpumpříkuje a už z něj leze...co to sakra je? Plyšový lvíček. Julčin mazlík Simba.

„Juli?“

„Tati, já jsem chtěla...“

„Já vím, co jsi asi chtěla. Jenomže teď na to není čas. Teď je potřeba sehnat toho lva. Víš, kde ho máš?“ Inky už začal pískat.

Julča vystřelila do svého pokoje a okamžitě byla zpátky s hračkou, kterou vrazila řvoucímu Inkymu do...no, řekněme do těla. Kupka slizu se zatřepala, jak vstřebávala náraz, ale zmlkla a uklidnila se.

„Ještě žes věděla, kde ho máš!“

„Tati. Poslouchej mě. Tak to vůbec nebylo. Já mu nechtěla dát Simbu. Já mu chtěla dát prstýnek!“

„Cože?“

„Já jsem mu myslela na to, jak mu dám spapat prstýnek, a tak jsem si představovala,

jak pro něj jdu, jenže jsem si nevpomněla, kde je! Ale vzpomněla jsem si, že na stole je Simba a najednou...najednou ho Inky vykadil!“

„Ale...ale to znamená, že musíš přesně vědět, jak mu tu věc dáš, jinak se nic nestane!“ Něco mě napadlo. Ale je potřeba to nachystat. Odešel jsem do kuchyně, z peněženky vyndal fotku Julie, co tam nosím, a dal ji na stůl. Pak jsem se vrátil do pracovny.

„Juli, víš, jak nosím v peněžence tvoji fotku? Tak já jsem ji dal v kuchyni na stůl. Zkus si představit, že pro ni jdeš a že ji Inkymu dáváš.“ Julča se soustředila a za chvíli – splat špum pchrrr blrlm – z Inkyho jako z faxu vylezla fotka. Julča se zvedla, okamžitě fotku přinesla a tvora nakrmila. Tak tohle funguje. Člověk nemusí vidět věc, ale stačí, když věří, že tam je. Zbylou fotku jsem si zase schoval, budu ji ještě potřebovat. Ale před tím potřebuju zkusit pár věcí. Nejdřív zkouším znovu původní trik s tužkou, Inky ji vyloučí, ale tentokrát se mu snažím vnutit kopii, obraz, tužku s čarou. Nepřijímá, plive ji ven, pořád piští, tak mu radši honem dám tu původní.

Pak jsem přinesl z předsíně bezpečnostní okovaný kufřík na dokumenty se zavíráním na klíč. Klíče jsou tam dva. Jeden klíč jsem dal dovnitř a druhým jsem kufr zamknul a klíč dal do kapsy. Podávám kufr dceři, aby si vyžádala od Inkyho klíč a tím kufřík odemkla. Rozdíl proti minulým pokusům je ten, že teď není bez Inkyho klíč vůbec dosažitelný! Julie se soustředí, dostává klíč, odemká kufřík a druhý, pravý klíč vrací Inkymu. Funguje to! Můžete si požádat o cokoliv, co je nedosažitelné, jen stačí vědět, kde to je!

„Jenže tati, to neplatí, já jsem myslela na ten druhý klíč, který ti zůstal v kapse.“

„Ale já bych ti ho nedal.“

„Dal! Přece bys nenechal Inkyho umřít!“

Má pravdu. Tak jinak. Naštěstí kufřík se dá zabouchnout i bez klíče, takže do něj můžu zamknout oba klíče. Teď už to můžu vyzkoušet sám. Myslím na to, jak dostanu od Inkyho klíče, které jsou v kufru, abych odemkl kufr, ve kterém jsou klíče, které dám Inkymu...myšlenky se mi zamotají, čas se mi v mysli stočí do smyčky, a...plop...klíče jsou venku. Odemkám, vracím originály. Tak, teď je potřeba zase zabavit dceru.

„Juli, teď zkusíme, jestli to umí dvakrát za sebou. Mysli na dvě věci za sebou a pak mu je teprve dej.“

Plop – sponka do vlasů. Plop – hřeben. Funguje. Julka běží pro obě věci a krmí Inkyho. Teď to zkusíme složitěji. Mám ještě druhý kufřík, náhradní. A můžu připravit složitější systém. Do prvního kufříku (řikejme mu Alice) zamknu klíče od druhého kufříku (Boba). A do Boba dám zase klíče od Alice. A pak požádám

Inkyho o klíče z jednoho, abych mohl odemknout druhý. Soustředím se, myslím na to, jak odemkám Boba, vytahuju klíče k Alici a dávám je Inkymu. Nic. Inky mi nevěří, že umím Boba odemknout. Jasně, že ne, klíče k Bobovi jsou zavřené a já to vím. Musím si to představit složitěji. Myslím na to, jak Inky vyplivuje klíč od Boba, já ho беру, odemkám Boba, vytahuju z něj klíče k Alici a dávám je Inkymu. Nic. Sakra. Inky neví, proč by mi měl vyplivovat klíče od Boba jen tak. Má pravdu. Je to ještě složitější. Tak pozor. Musím celou tu operaci v mysli zanořit. Myslím usilovně na to, jak tady sedím a myslím na to, že odemknu Boba a klíč...jenomže jak odemknu Boba? To nejde vyřešit! Musel bych se donekonečna zanořovat v procesu, který nikdy nekončí a toho prostě moje mysl není schopna. Myšlenky mi víří na všechny strany, snažím se spojit oba konce časových linií do smyčky, ale pořád mi nějaký konec uniká do nekonečna. Nezvládnu to.

„No nic, nejde to,“ vzdychl jsem smutně. „Našel jsem hranici, kam je možné zajít, ale ztratil jsem při tom dva kufry s armádním certifikátem. Doufám, že mi to nestrhnou z výplaty.“

Najednou se Inky zase zavlnil a vytlačil oba svazky klíčů najednou. Ale já jsem si přece...

„Juli?“

„No co, chtěla jsem odemknout oba kufříky naráz, levou rukou tenhle, a pravou tamten. To přece jde, ne?“

„Ty jsi génius!“ Je jedno, jestli to jde, nebo ne, důležité je tomu stoprocentně uvěřit. Tak to nahrává ještě jednomu pokusu, který si tady celou dobu chystám.

„Julinko, já zas zajdu dát tu tvoji fotku na stůl a ty ji proženeš Inkym, jo? Potřebuju zkusit, jestli jde ta samá věc udělat úplně stejně.“

Odešel jsem do kuchyně a když jsem se vrátil, Julča už se činila. Sverpě hleděla na Inkyho. Když fotku poslušně vyplivl, vydala se do kuchyně pro originál.

„Tati, kams to dal? Ta fotka tam není!“

Není, nedal jsem ji tam. Chtěl jsem vyzkoušet, jestli Inky vydá něco, co na daném místě není, ale myslitel je stoprocentně přesvědčený o tom, že to tam je. Tak evidentně vydá. Inky začal pískat a Julča řvát.

„Dej sem tu fotku! Honem, nebo umře! Tati!!! Taaaaati!!!!!!“

Sakra, nenachystal jsem si ji, je pořád v peněženke! Spěšně peněženku vytahuju, pískání už se nedá skoro vydržet. Klepou se mi ruce tak, že nemůžu peněženku ani rozepnout. Zatáhnu moc prudce a jezdec zipu se utrhne. Sakra, sakra, sakra!

„Tatiíí, děleeej!“

Julča je v šoku, tvář má úplně odkrvenou. Pískání se mění ve skoro neslyšný tlak na ušní bubínky. Čas se zastavuje, najednou všechno vidím jasně a zpomalně. Inky se nafukuje. Julča má puslu otevřenou ve zkrivené plačtivé grimase a skáče vztekem a strachem do vzduchu. Chytnu peněženku do zubů a vytrhávám kus látky z vnitřní látkové kapsy, která nejde rozepnout. Sahám pro fotku, a švihem napřahuju ruku směrem k metrovému balonu s tenoučkou stěnou, který musí každým okamžikem prasknout. Vrážím fotku do Inkyho, hučení zhrubne, ztiší se a zmlkne, Inky splaskne do původní podoby a uklidní se. Julča ne.

„Nemám tě ráda!“ křičí, z očí jí pořád tečou slzy. Buší mi pěstičkami do stehén. „Proč jsi to udělal? Už nikdy, nikdy, nikdy tohle nedělej! Nikdy! Málem umřel, ty...ty...ty!“ Ví, že mi nesmí nadávat, ale teď si to za ten podraz zasloužím. Beru jí hlavu do dlaní, potichu se omlouvám jí i Inkymu.

***

Po tom, co se mnou ve Wired udělali rozhovor o Inky, se začaly fakultě hrnout nabídky na odkup Namrugů, jak jsme tvorům začali říkat. Volali miliardáři, technologické firmy i vláda. Samozřejmě taky vzniklo hnutí, které požadovalo Namrugy zdarma všem jako lidské právo a demonstrovalo pravidelně před univerzitou. Zásobník hlídala nonstop policie. Jako objevitel schopnosti Namrugů přenášet věci zpět v čase a jako proděkan jsem uplatňoval právo všechny takové obchody vetovat. Děkan ale za chvíli ztratil trpělivost a dal mi ultimátum: buď povolím odkupy Namrugů alespoň pro dobré účely, nebo se můžu sbalit a jít jinam. Má to prý posvěcené akademickým senátem. To by znamenalo, že objev bude zcela v jeho rukou. Řekl jsem mu, že potřebuji den na rozmyšlenou.

***

„Ne.“

„Julčo, neblbni, nech mě aspoň domluvit!“

„Ne.“

„Prosím tě, vždyť by pomáhali dobré věci. Představ si, že někdo třeba potřebuje rychle svoji krev, tak by mu ji mohl nějaký Inkyho bratranec na chvíli půjčit třeba a zachránit mu život.“ Už když jsem to říkal, znělo to blbě.

„Ne.“

„Nebo někdo si nechtěně něco zamkne a nemůže se k tomu dostat, to ti ho není líto?“

„Ne. Ne, ne, ne a ne!“

Julie už byla pěkně nasupená. Vymyslel jsem pár dalších chabých příkladů, kde by Namrugové mohli pomáhat, strašil jsem ji tím, že mě vyhodí a nebudeme mít peníze, ale nebylo to nic platné. Tak jsem na ni jako „správný“ rodič začal křičet. Vyhržovat, urážet

se a nemluvit s ní. Nakonec jsem jí řekl, že ji nebudu poslouchat a udělám to podle sebe. Otočila se ke mně zády a její mlčení mě propichovalo jako čínská akupunkturistka. Tak jsem jí aspoň slíbil, že na každé „odevzdání“ dohlédnu. Nemyslím si, že to přijala, ale uklidnila se a když jsem jí dal krabičku lentilek, odešla do svého pokoje za Inky. Tak tohle bylo levné.

***

Když jsem děkanovi říkal, že trvám na tom, že předání bude zdarma, každého zájemce osobně prověřím a každý Namrug bude předán za přesným účelem, který bude zdokumentován a zveřejněn, tak z toho moc nadšený nebyl. Po chvíli ale pochopil, že se mnou jiné pořízení nebude (díky, Julčo) a že tak získá univerzita cenný sociální kapitál – šikovné skloubení špičkového výzkumu a společensky prospěšného působení nebo něco takového. Ještě ten den jsem schválil šest zápůjček zdravotnickým organizacím, policii nebo ochráncům zvířat. Každý z nich musel přesně popsat, kde sežene člověka, který bude Namroga „ovládat,“ jak ho vytrénuje k tomu, aby byl stoprocentně přesvědčen, že dokáže vrátit věc, kterou si z budoucnosti „zapůjčí,“ a co přesně se budou snažit dokázat. Měl jsem už všeho dost, tak jsem se radši nedoptával, jestli používají nějaká psychofarmaka, třeba blokátory noradrenalinu, aby zvýšili „ovladačům“ sebevědomí – nechtěl jsem to vědět.

***

Týden se nic nedělo, zásobník pořád vydával nové Namrugy, já jsem podepisoval nová předání, Julča byla trochu zamlklá, ale jinak v pohodě. S naším Inky jsme už neexperimentovali, měli jsme ho jako mazlíčka. Život se vrátil do starých kolejí. Pak mě ale jednou v pět ráno probudilo zvonění telefonu. Děkan.

„Prosím tě, hned přijď.“

„Proč?“

„Kvůli Namrugům.“

Nasedl jsem do auta a rozjel se do kampusu. Na výpadovce jsem zapnul autopilota a díval se na video, které mi děkan poslal. Byli na něm dva maskovaní lidé před masivními dveřmi se sedmi zámky. Jeden z nich, ten menší, nesl tašku a působil rozhodným dojmem, zřejmě šéf. Ten druhý, větší, postával jen tak za ním. Malý vytáhl z tašky Namruga a podal jej velkému. Velký si ho položil na zem a sedl si vedle něj. Za chvíli z něj něco vylovil – je to klíč! – a podal ho malému. Ten spěšně vytáhl dalšího Namruga a podal ho velkému, který si jej položil vedle původního. Malý mezitím vzal klíč a odemkl s ním první zámek. Takhle sehraným způsobem pokračovali dále, až měli odemknutých všech sedm zámků a v ten moment začali postupně

Namrugové praskat. Dvojice si toho nevšimla a vešla do odemčených dveří.

„Viděls to?“ skočí na mě hned na parkovišti děkan.

„Jo, je to pěkněj hnus! Někdo zabil sedm Namrugů jenom aby se dostal do nějaké zamčené místnosti.“

„Copak ty nevíš, kde to je?“ bere mě nervózně za ruku a táhne mě do své kanceláře. Tam ukazuje záběry z jiných kamer. Je na nich vidět, že to je v nějakém obřím kostele. Chrám sv. Víta!

„Korunovační klenoty!“

„Přesně tak. A někdo si dal sakra práci, aby sehnal od sedmi lidí sedm Namrugů a natrénoval nějakého prostáčka na vyprošťování klíčů, které mají normálně prezident s premiérem a dalších pět potentátů. A on si musel myslet, že jsou uvnitř komory. Myslím, že je to nějaký mentálně postižený člověk a nejspíš je sjetej jak dobytek.“

„Co budeme dělat?“

„No tyhle našťestí chytili, ale ukážu ti něco dalšího.“

Na dalším nekvalitním videu z průmyslové kamery byla vidět osvětlená chodba s masivními bezpečnostními dveřmi. Před dveřmi seděl dědek z ochranky a přicházel k němu nějaký chlápek s igelitkou. Z igelitky vytáhl pistoli, zamířil na strážného a něco na něj křičel. Ten zvedl ruce, pak sáhl do pouzdra a podal chlápku svoji pistoli. Ten ji vzal a strčil do igelitky. Pak si nechal strážným odemknout dveře, vzal si ho jako rukojmí a zmizel vevnitř.

„Tahle chodba je v trezorové části banky, kam se nedá projít se zbraní. Ten člověk musel v tašce mít Namruga.“

„Proboha, kde je ti lidi vzali?“

„Volali jsme všem obdarovaným a ti přiznali, že jim minulý týden Namrugy někdo ukradl. Stejný rukopis, stejné stopy. Někáká dobře organizovaná skupina uloupila šedesát pět tvorů. Jediní dva zůstali na policii, kde je mají zavřené v sejfu.“

„Takže teď někde gang časozlodějů chodí a vykrádá banky a další místa s cennostmi. Paráda. Já jsem ti říkal, že je nemáme nikomu dávat!“

„Prosím tě, nech toho. Všechny dárce jsi schvaloval. Teď zkus něco rychle vymyslet. Prosím!“

Chodil jsem nervózně po kanceláři a přemýšlel jsem. Tady nebylo na co čekat. Bylo potřeba sáhnout ke krajnímu řešení.

„Víš, v tom zásobníku, pod poklopem, je něco jako autodestrukční tlačítko.“

„Něco jako?“

„Když jsem ho zmáčkł, tak ten Namrug, co byl venku, vyplivl něco, co jsme mu nedokázali poskytnout, tak vybuchl.“

„No tak na co sakra čekáš?“

Vylezl jsem rychle na zásobník, jeřábem odklopil poklop a prsty přejel po hrbolcích. Zásobník začal vrčet, pak zmlkl. Děkan mezitím zavolal na policii, ať odemknou sejf a pozorují, co se stane. Policie potvrdila moji hypotézu – oba Namrugové vyplivli kuličky a za chvíli potom explodovali.

„Tak to bychom měli. Příště budeme opatrnější,“ vydechl úlevou děkan.

„Mám takový dojem, že žádné příště už nebude.“

„Jak to?“

„Víš, když jsem tentokrát odklopil poklop, tak žádný Namrug nevypadl.“

„Jak je to možné?“

„Buď už došli, nebo se něco pokazilo. Nebo prostě zásobník nebo jeho majitel zjistil, že se k Namrugům chováme zle. Podívej!“

Zásobník se začal bořit do země. Ne, začal ubývat. Normálně začal odshora mizet, až byl úplně maličký a nakonec po něm nezůstalo nic.

„Tak to vypadá, že jsme je pěkně našťvali,“ pronesl děkan smutně.

„Asi jo. Asi na mimozemský kontakt prostě ještě nejsme připravení. Co se dá dělat.“

***

Celou cestu domů jsem měl pocit, že jsem v tom stresu na něco zapomněl, ale nemohl jsem si ani za nic vzpomenout, co to bylo. Sakra, Julča! Vždyť jí musel náš Inky bouchnout před nosem. Šlápl jsem na plyn a zběsile uháněl domů. Se skřípěním brzd jsem zastavil před domem, nechal auto stát vprostřed silnice a vyběhl nahoru do našeho bytu. Otevřel jsem dveře do Julčina pokoje. Julča tam seděla na koberci a vedle ní – Inky! Zrovna vyplivl lentilku, tak mu Julča dala tu samou ze sáčku. Jak je to možné?

„Juli, víš, jak jsem kdysi zmáčkł to tlačítko a Inky Dvojka umřel?“

„No jo, to bylo smutný.“

„Tak dneska jsem ho musel zmáčknout znova, protože všechny Namrugy někdo ukradl a dělal s nimi hrozné věci.“

„To je fakt dost hrozný, tati,“ odpověděla nevzrušeně. Viděl jsem, že tvory odevzdané na dobročinné účely už dávno v duchu oplakala. Jako by věděla, že to s nimi špatně dopadne.

„Juli, jak to, že náš Inky nevybuchl?“

„Protože mu hrozně chutnají lentilky. Nic jiného už ani nechce jíst. A tak nic jiného neumí ani vyplivnout. Ani klíče, ani sponky. Ani zrcadlové kuličky. Nejedl by to.“

„A jak jsi zjistila, že mu ty lentilky tak chutnají?“

„Já jsem to nezjistila. Já jsem ho to naučila. Cpu mu je celou dobu od té doby, cos mi je dal. Nechci, aby jedl nebo plival něco jiného.“

Peter Vozník – Jazero

Život v malej dedine býva zaväčša jednotvárny. Dni sa ťahajú a zlievajú ako hustá melasa bez akýchkoľvek vzrušení. Stereotypný čas si dedinčania najradšej korenia klebetami. Každý pozná každého a žiadne tajomstvo nezostane dlho skryté. Podobne ako klebety, dedinčania obľubujú príbehy. Legendy, ktoré sa prenášajú z generácie na generáciu, ako kolektívne dedičstvo. Každá dedina má svoje, viac či menej vymyslené, príbehy a tá moja nie je výnimkou. Skúste sa spýtať kohokoľvek v dedine na Jazero a dostanete jeden príbeh neuvriteľnejší než druhý. Hostinský z dolného konca zanovite tvrdí, že Jazero je obrátené hore dnom. Nevieť presne, čo si mám pod tým predstaviť. Kostolník vám porozpráva, ako je pod masou vody skrytá brána do pekla. Môj nebohý ocko vždy vravieval, že hore na Javorovom kopci býval kedysi kráter po meteorite a jazero sa v ňom objavilo z ničoho nič. I keď neverím týmto báchorkám, musím uznať, že na Jazere je čosi zvláštne, ba až neprirodzené. K Jazeru sa dá dostať lesnou cestičkou zo severného konca dediny. Za cintorínom sa cesta stáča nahor a mizne v lesnom poraste. Po hodine šľapania cez listnatý les sa stromy menia na ihličnaté. Nie pozvoľna, ako tomu býva v zmiešaných porastoch, lež náhle a úsečne, bez zjavnej príčiny. I pôda sa mení spolu s porastom. Hnedozem strieda rozmáčaná černoziem, bahnitá a na niektorých miestach až močaristá. Toto ihličnaté pásмо tvorí prstenec, obkolesujúci vrchol hory. Samotný vrch je holý, s „kráterom“ uprostred, v ktorom sa nachádza ono Jazero. Cesta vedie ďaleko od hladiny jazera, dolu do doliny a končí v susednej dedine. Akoby sa ľudia odjakživa stránili problížiť k vode. Párkrát som sa tam vybral, ako vzdorovité dieťa spolu s kamarátmi, napriek zákazu našich rodičov. Sedeli sme opodiaľ hladiny a dobiedzali jeden do druhého, kto sa priblíži bližšie k vode. Stojatá hladina oceľovosivej vody bola hladká ako sklo, lež úplne nepriehľadná. Nik nevedel, ako hlboké je Jazero a čo sa skrýva na dne. Rešpekt svojich kamarátov som si získal tým, že ako jediný som sa odvážil rukou rozčeriť nehybnú hladinu Jazera. Voda bola zvláštne lepkavá, ba až slizká. Kruhy narušili hladinu a šírili sa ako vlna po celom Jazere. Pamätám si, ako sa ma práve vtedy zmocnil nevysvetliteľný strach. Strach, ktorý som videl v očiach svojich kamarátov. Mal som nepríjemný pocit, akoby som zvojím zásahom do stojatej vody prebudil niečo neznáme, spiace v Jazere. Nik z nás, samozrejme, nedal

Ne, nejsme na kontakt s mimozemskou civilizáciou pripravení. Ale naše deti možná budú.

najavo svoje znepokojenie, no všetci sme sa rýchlo pobrali späť do dediny. Odvtedy sme tam boli ešte párkrát, no nikto sa už neodvážil dotknúť vody. V skutočnosti ani netuším prečo. Pokiaľ viem, nikto nikdy v Jazere nevidel žiadne zviera, či iného tvora. Nebolo žiadne odôvodnenie, prečo sa ľudia báli Jazera, ani to, že práve Jazero stojí za zmiznutím pocestných, ktorí sa občas stratili na Javorovom vrchu. A predsa, každý hovoril o Jazere so znepokojením v hlase. Vždy, keď som ho videl sa vo mne prebudil akýsi prastarý inštinkt, ktorý varovne zdvíhal prst.

Všetky prípady zmiznutí na onej cestičke majú mnoho spoločných znakov. Vždy sa jednalo o jednotlivcov. Nikdy sa trase cez Javorový vrch nestratili viac ako dvaja ľudia súčasne. Akoby si nenásytné Jazero netrúfalo na viac, ako jedného človeka. Ku zmiznutiu došlo takmer vždy v neskorých popoludňajších hodinách alebo na večer. Zopár hlupákov sa odvážilo prenocovať v tom prekliatom lese, no nik o nich už viac nepočul. Samozrejme, po každom zmiznutí sa formovali dobrovoľnícke pátracie skupiny, no po zmiznutých nezostalo ani stopy, čo ma privádza k ďalšej spoločnej čрте. Pátracie psy vždy stratili stopu po obetiach práve pri Jazere. Dezorientované psy netrepezlivo pobehovali po brehu a beznádejne čmurchali vo vysokej tráve. Väčšina stratených bola po rokoch prehlásená za mŕtvých s príčinnou smrti – utopenie. Jednou z týchto obetí bol i môj dedo Milan, po ktorom som dostal i meno. V jedno popoludnie sa vybral do lesa na drevo a už ho nik viac nevidel. Zmizol ešte pred mojím narodením a babička Hanka umrela krátko na to na rakovinu pľúc. Ani jedného z nich som nepoznal.

Nešťastnou hrou osudu som sa ocitol v podobnej kaši, ba možno ešte v horšej. Na jeseň v roku 1981 som sa s kamarátom Michalom vybral na Javorový vrch hľadať huby. Vlhká pôda v okolí Jazera poskytovala hubám ideálne podmienky na rast. Ja síce nepatrím medzi milovníkov húb, no bedliam smaženým na cibuľke neodolám. V rukách som zvieral plnú sieťku bedlí a čakal, kým Michal naplní svoj košík. Slnko v ten deň páliło, ako za horúceho leta a zo sparného počasia mi oťažievali viečka. Nohy som mal ubolené od toľkého chodenia a najradšej by som sa bol vrátil dolu, no nechcel som Michala nechávať samého v lese. Zvalil som sa pod kmeň borovice, v bezpečnej vzdialenosti od Jazera. S Michalom sme sa dohodli, že on obehne navôkol Jazera a ja ho za-

tiaľ počkám pod stromom a oddýchnem si. Jazero bolo malé a z môjho pelechu pod stromom som videl celý obvod Jazera. Spokojne som sa usadil a nastavil tvár slnečným lúčom. Občas som videl, ako sa na náprotivnom brehu mihá Michalova postava pomedzi stromy. Jeho modré tričko svietilo medzi hnedými kmeňmi stromov sťa maják. Žiara jeho trička naberala na intenzite. Tvorila sa okolonej akási neónová aura neurčitosti. Aura nabrala tvar žiarivého orbu, ktorý sa preplietal medzi stromami. Tancoval sem a ta a vábil moje zmysly. Tá žiara bola nesmierne podmanivá. Nemohol som z nej spustiť oči. Tak jasné, tyrkysové svetlo som ešte v živote nevidel. Okolie orbu sa zvláštne vlnilo, ako vozovka v horúci, letný deň. Žiara z nenazdajky zastala presne oproti mne. Mal som zvláštny pocit, že sa pozerá priamo na mňa. Niekde v hlave som počul hlas, ktorý ma volal cez hladinu Jazera k orbu. Nedbal som na nebezpečie. Mal som neovládateľné nutkanie preplávať Jazero a dotknúť sa svetelnej gule. Čosi mi našepkávalo, že ak to nespravím stanú sa strašné veci. V tom opodiaľ zaškriekala sova. Prelakane som sa strhol a prebral sa zo snenia pod kmeňom borovice. Po orbe nebolo ani stopy. Čo bolo však horšie, stratilo sa i slnko. Zaspal som. Bol neskorý večer a ja som sa ocitol na tom najhoršom možnom mieste. Na brehu Jazera. Okamžite sa ma zmocnila panika a strach. Beznádejne som volal na Michala. Kam mohol zmiznúť? Buď ma tu nechal samého a odišiel do dediny, čo z neho robilo zradného idiota, alebo si ho stihlo už Jazero vziať a je z neho mŕtvy idiot. Les šumel večernými zvukmi prírody. Všade bol ruch a lomoz. Jazero sa však zdalo na míle vzdialené týmto vzruchom. Jeho matná čierna hladina bola rovnako nedotknutá, ako za svetla. Neváhal som ani sekundu a rýchlo vzal nohy na plecيا. Vedel som, že na opačnej strane Jazera je lesná cestička, ktorá sa len kúsok od vody zvažuje dolu do lesa, smerom do dediny. Stačilo desať minút rezkej chôdze a bol by som tam. Šiel som tak rýchlo ako mi to strach a šero dovoľovalo. Potkýnal som sa o konáre a kamene a potácal sa k vytúženej ceste domov. Po polhodine kráčania mi bolo jasné, že sa nikam nedostanem. Cítil som sa, akoby som kráčal po okraji pohyblivého taniera. Jazero sa točilo spolu so mnou a nechcelo ma pustiť domov. Strach sa mi zarezával do špiku kosti. Vedel som, že tam niekde vpredu je bezpečie, no nebol som k nemu bližšie ani o piad. Cítil som sa na pokraji zrútenia. Všetky tie chýry a legendy mali v sebe štipku pravdy. Skutočne je toto Jazero miestom, ktoré sa vymyká chápaniu ľudskej mysle. Hrôza mi úplne opantala zmysly. Snažil som sa ísť opačným smerom, no výsledok bol rovnaký. Akoby som kráčal na jednom mieste. Hulákanie divej

zveri mi pripomínalo škodoradostný smiech. Nakoniec som dospel k jedinému možnému riešeniu. Od začiatku som v kútiku duše cítil, že jedná cesta ako sa dostať na druhý koniec Jazera je preplávať ho. V tom momente mi to prišlo ako riešenie, na ktorom sme sa zhodli spolu s Jazerom. Tichá dohoda. Košík s vecami som odložil a postavil sa na kraj jazera. Bol som síce na zemi, no cítil som sa, akoby som stál vysoko na mostíku a odhodlával sa skočiť do priepasti. Opatrne som omočil prst. Nehybná hladina sa okamžite rozčeriť. Kružnice sa rozpínali po celej ploche Jazera a prebúdzali ho. Nehybné som stál, napnutý ako struna. Čakal som, že z Jazera vybehne nejaký netvor, mýtická bytosť, prinajlepšom zver a skočí po mne. Voda sa však upokojia a zostala nehybná.

„Lepšie to už nebude,“ povzdychol som si sám pre seba a vkročil pomaly do Jazera. Okamžite som prepadol celý do jeho útroch. Dno Jazera neklesalo postupne, lež náhle zostúpilo do neznámej hĺbky. Ako sa ukázalo, skutočne som stál na okraji priepasti. Prvotný šok mi nahnal do úst vodu z Jazera. Nechutná kvapalina mi zaplnila pľúca. Voda bola mazľavá a konzistenciou pripomínala skôr olej ako vodu. V panike som začal kopat a mlátiť rukami navôkol. Končatiny sa len s námahou pohybovali v ťažkej vode. Pochopil som, ako sa toľko ľudí mohlo utopiť v tejto prazvláštnej vode. Plávať v lepkavej tekutine bolo oveľa náročnejšie, ako obyčajne. Voda sa lepila na pokožku a vtlačala ma hlbšie do pažeráka Jazera. Pochopil som, že nastal môj koniec. Oblečenie ma ťažilo ešte viac, ako samotná voda. Moja košeľa a nohavice boli sťa kotva. Nemohol som však byť ďaleko od dna. Jazero predsa nemôže byť nekonečné. Posledný úbohý pokus o záchranu. Ponoril som sa ešte hlbšie v nádeji, že narazím na dno, od ktorého sa budem môcť odraziť. Namiesto dna sa však okolo mňa začali vynárať rôzne predmety. Stratené relikty z minulých dôb. Prastarý bicykel, udica, podivný piedestál s na ktorom stál ešte podivnejší tvor, neznáme totemy a zopár predmetov s množstvom tlačidiel a páčok, ktoré som nedokázal identifikovať. Na okamih som celkom zabudol, že umieram. Podvodné múzeum stratených artefaktov ma načisto ohromilo. Znenazdajky ma čosi jemne udrelo medzi lopatky. Tak a je to. Môj koniec. Dostal ma bájnny jazerný netvor. Aké však bolo moje prekvapenie, keď som sa zvrtol a zbadal zárubne, s osadenými dverami. Pomaly, takmer nezaujato si plávali olejovou vodou. Nevie, či to spôsobil nedostatok kyslíku či voda v pľúcach, no v tom záuradoval môj primárny pud prežitia. Načiahol som sa za kľučkou, potlačil masu vody zhnitými dverami a prepadol cez zárubne.

Zalupal som po dychu. Prvý nádych čerstvého vzduchu mi paradoxne vyrazil dych. Kľačal som na všetkých štyroch a kašľal do trávy. Pažravo som nasával do seba vzduch a ďakoval všetkým svätým. Aké bolo však moje prekvapenie, keď som zistil, že ležím pod stromom presne tam, kde som zaspal. Nevykašľal som ani kvapku vody. Moje oblečenie je suché. Všetko to bol len sen! Bolo síce šero a Michal bol stále v nedohľadne, no všetko nasvedčovalo tomu, že do Jazera som neomčil ani len necht na nohe. Chvíľku som znovu vstrebával realitu a snažil sa zahnať nechutne živý sen. Musím odtiaľto rýchlo vypadnúť. Spomenul som si, ako ma v sne Jazero nechcelo pustiť. Ostýchavo som vykročil popri okraji Jazera. Po pár minútach neistej chôdze som bol na južnom okraji. Nič podivné. Dokonca som našiel i chodník smerujúci do dediny. Zamračene som sa zahľadel na nehybnú hladinu Jazera. Všetko bolo v absolútnom poriadku. Nič nenasvedčovalo tomu, že Jazero má so mnou nekalé plány. Stále som mal však pocit falošného bezpečia. Sen vo mne zanechal hlbokú stopu. Moje podozrenia vytlačili nachvíľu z mysle paniku. Zamyslene som sa pobral dolu kopcom, do dediny. Po hodine opatrnej chôdze som sa dostal k cintorínu. Inštinkt začal biť na poplach. Cintorín vyzeral inak. Bol oveľa menší a akosi viac zachovalý. Alebo sa mi to len zdá? Rozhodol som sa, že nájdem hrob babky Hanky a upokojím tak svoje paranoidné ja. Skákal som očami z jedného náhrobku na druhý, no bez úspechu. Na mieste, kde mal byť hrob mojej babičky bola len zelená tráva, nič viac. Neurčitý pocit paniky vo mne silnel. Všimol som si taktiež, že všetky náhrobky sú staré. Nevidel som ani jeden s úmrtím prekračujúci rok 1928. Potkýnavo som sa rozbehol do dediny. Okolie som však len matne spoznával. Dedina bola takisto ako cintorín o dosť menšia. Stáli tu len staré domce v novom šate. Zatočila sa mi hlava. Kam som sa to dostal, do akej zvrátenej reality? Z hrdla sa mi dralo zúfale vrčanie a v beznádeji som si kmásal vlasy. Musím nájsť svoj dom! Prebehol som cez námestie a míňal ľudí oblečených v dobovom odeve. Začudovane na mňa hľadeli a ukazovali prstom. Nedbal som na nich a ozlomkrky utekal k môjmu domovu. Avšak moje zúfalstvo sa len prehĺbilo. Na mieste môjho domu stál akýsi starý domec s dreveným plotom a rozľahlým dvorom. Myseľ mi skratovala. Kam som sa to dostal? Bol som si istý, že som vo svojej rodnej dedinke, poznával som okolie i niektoré stavby, avšak všetko tu bolo akési groteskne staré. Zúfalosť mi podrazila

kolená. Sadol som si do prachu pred domec a zaboril tvár do dlaní. Čo so mnou bude? Kde to som.

„Pane, ste v poriadku?“ prenikol ku mne dievčenský hlas. Krvou podliatym okom som pomedzi prsty vzhliadol k mladej žene v sukni a čepci.

„Prosím vás, aká je toto obec?“ spýtal som sa dúfajúc, že možno som zišiel len z inej strany Javorového vrchu a dostal som sa do neznámej dediny. Mladá žena mi však potvrdila, že to je moja rodná obec. Zrútil som sa k jej nohám.

„...nože podaj ešte tú vodu.“ Hlas ženy ku mne prenikol cez tmavý závoj mrákot. Opatrne som zaklipkal očami. Obraz sa mi postupne zaostroval. Ležal som na tvrdej priči v podivnej izbe. Pripadal som si ako v múzeu. Neznáma žena, staršia od predošlej mi držala nohy vo vzduchu.

„Hana, už sa prebral,“ zašveholila a s obavami na mňa pozerala. V tom ku mne priskočila mladšia žena a starostlivo mi obtierala čelo mokrým ručníkom.

„Čo sa vám porobilo, mladý pán?“ spýtala sa ustarostene a nežne mi držala tvár v dlaniach.

„Jazero...huby... dvere...“ šepkal som ako zmyslov zbavený. Snažil som sa poskladať mozaiku reality. No nič nedávalo zmysel.

„Dones pálenku Hana, susedovie marhuľa preberie i nebožtíka,“ súrila staršia žena. Viečka mi znovu poklesli. V temnote som počul cupitanie nôh a štrngot fliaš. Miestnosť zaplnila ostrá vôňa ovocia. Vôňa sa znásobila, keď mi mladá žena vnútila kalíšok k perám. Pálenka mi stekala hrdlom a spaľovala moje vnútro. Okamžite som precitol a v prchavom záblesku zdravého rozumu sa spýtal vyplašenej ženy, aký je rok.

„1928.“

Znovu som upadol do mrákot.

Časom mi realita začala dávať aký-taký zmysel. Časom... Ako sa človek vyrovná s tým, že dopredu pozná kroky svojho osudu? Dá sa vôbec akceptovať fakt, že viem deň svojej smrti? Alebo to, že moja žena, Hana, umrie na rakovinu krátko predo mnou? Môžem vôbec v mojom prípade hovoriť o smrti keď som si vedomý, že o päťdesiat rokov, dávno po mojej smrti, sa nevedomky vydám na huby k tomu prekliatemu Jazeru a budem znovu vrhnutý do víru času. Osud ma prekliat týmto Sifyfovským údelom, odrátavať dni do svojej smrti a svojho narodenia.

Petr Rušeb – Konspirační

2015

Znásilnění ve městě andělů

Známý filmový producent **Tony Stein** byl po tříměsíčním soudu odsouzen ke dvaceti letům vězení, s možností odvolání po pěti letech. Stalo se tak po sérii obvinění ze strany Steinových zaměstnanců, zejména žen. Ty podle verdiktu soudu sexuálně zneužíval a nutil k prostituci. Do skandálu se zapojilo i několik slavných hereček, zejména Olivia Mandrake a Christina Wilder. Steinovo filmové impérium je v rozkladu a proces v zemi zažehl boj za rozkrývání dalších, podobných skandálů.

Smrt producenta

Nedávný monstr proces a odsouzení jednoho z největších filmových producentů **Tonyho Steina** má ošklivou dohru. Čtrnáct dní po nastoupení do výkonu trestu, spáchal Stein ve své cele sebevraždu. Policie, ani správa věznice neuvedla nic konkrétního, ale podle našeho zdroje, se Stein oběsil. Většina jeho odpůrců s tímto činem souhlasí. Olivia Mandrake řekla v exklusivním rozhovoru, že je to první správná věc, kterou bývalý producent udělal.

Odchod legendy

Po krátké nemoci zemřel slavný Letec z Bagdádu, Princ Haša z Širých moří, nebo jak ho zná většina, mistr šermíř Letus. **Angelo Silvestri** se bohužel nedožil kulatých 80. narozenin, ale v našich srdcích dál zůstává, navždy. 24. březen se však od dnešního dne stává smutným svátkem.

Poslední běh

Slavná běžkyně **Magdalena Kovacs** zemřela po učerější nehodě, při lyžování v rakouských Alpách. Podle prohlášení rodiny šlo o nešťastnou náhodu, další informace tají. Svědci tragédie tvrdí, že byla držitelka světového rekordu a čtyř zlatých olympijských medailí silně opilá a zbytečně tak riskovala, což se jí stalo osudným.

Když hvězdy zhasínají...

Tento rok je pro filmový svět opravdu nešťastný. Nemluvě o začátku roku, tragická smrt **Francise Chapmana** a **Lisy Cromwel**, která minulý týden otřásla širokou veřejností, stále plní přední strany novin a každý den se objevují nová fakta. Včerejší noci, 15. října 2015 odešel další z velikanů stříbrného plátna. Harrison Flat ve věku 75 let opustil tento svět dobrovolně, vlastní zbraní. Rodině upřímnou soustrast a víru, že tento skon byl poslední v letošní nešťastné sezóně.

Tajemné zmizení miliardáře

Už pátý den se pátrá po miliardáři **Thomasi Hugesovi**, který v noci 10. listopadu zmizel ze svého sídla. Zprvu se k celému případu přistupovalo jako k únosu, ale dosud se nikdo policii, ani rodině neozval. Miliardář údajně trpěl depresemi a v posledních dnech trávil mnoho času o samotě.

Poslední případ zůstal nedořešen

Slavná autorka knižní série Pod kůží, **Amanda Stone** byla ráno nalezena ve svém domě mrtvá. Spisovatelka zemřela na náhlou srdeční příhodu v kruhu své rodiny, jen den před Vánoci. Poslední příběh Madyho Parkera tak zůstane zřejmě nedopsán. Rodina zatím nechce mluvit o případném vydání nedokončeného románu.

2016

Zavalitý, brunátný muž procházel širokou chodbou. Valil se jí, funěl, jeho kroky těžce dopadaly na podlahu z leštěného jasanu. Sešel po zdobeném schodišti, mohutné dřevěné trámy kupodivu ani nevrzly, když po nich seběhl. Razil si cestu prosluněnou halou, a přestože byla prázdná, samotný vzduch ustupoval té hromadě těla. Za mužem kráčel obrovský stín, jeho stín, a slunce prozařovalo halu jasným svitem. Pohlédl k oknům, ani nezpomalil, jen se zašklebil. Výhled z prosklené haly horské chaty už ho neuspokojoval. Cítil se tu v pasti, všechno už trvalo moc dlouho. Zasněžené vrcholky vzdálených hor už nemohl ani vidět. Proběhl halou a nastoupil do výtahu. Masitý prst stiskl spodní tlačítko, výtah se zavřel a pozvolna rozjel dolů. Rozehrála se příjemná, tichá melodie. Muž nervózně postával a zíral na dveře výtahu, v obličejí mu cukalo.

„Jak ještě dlouho?“

V nevelké místnosti byl jen postarší muž v bílé celotělové kombinéze, na tváři měl respirátor a velké brýle, kolem svítily kontrolky technického vybavení. Skláněl se nad stolem plným podivných součástí, právě vléval jakousi tekutinu do skleněné baňky ze silného kourového skla. Kdyby příchozí nebyl napjatý vztekem, všiml by si neobvyklé konzistence tekutiny, jenže nevšiml. Muž v kombinéze si povzdechl, pomalu vše odložil a otočil se.

„Pane S., já vás upozorňuji.“

„Neříkejte mi tak, do prdele! Stein! Menuju se Tony Stein a ne nějaký zasraný S!“ vykřikl tlustoch tak rázně, až vyprskl.

Zamaskovaný si ho tiše prohlížel, vlastně se mu ten vztek líbil. Věděl, co je to za člověka a rád ho popichoval. Alespoň to, když už musí pracovat s materiálem jako on. Pomalu si sun-

dal masku a stáhl rukavice. Baňku opatrně přikryl černým plátnem a zavedl rozčileného Steina řadou chodeb do své pracovny. Tady už byl opět ten luxus zbytku horského sídla. Muž v kombinéze zasedl za krásně zdobený stůl a nabídl hostu židli. Ten odmítl a už se chystal vykřiknout další nadávky, ale chtěl toho říct tolik naráz, že se zakoktal, ještě více zrudl a začal kašlat.

„Pane Steine,“ řekl muž za stolem tak důrazně, že kašel ustal. „Děkuji. Pane Steine, pokud jste přišel v jakékoliv jiné záležitosti, moc rád vám vyhovím, ve všem, téměř. Ale pokud tu jste ze stejného důvodu jako vždy, je mi opět líto. Nic se nemůže uspěchat.“

Klidný tón hlasu jako by měl na Steina vliv. Napětí v jeho tváři povolilo, dosedl svými sto šedesáti kily na židli a ta bolestivě zaskřípěla. I mrtvé dřevo cítí. Opřel se o stůl a propletl masité prsty.

„Profesore Longbottome, Roberte, já tady šílím, zblázním se. Už je to rok... rok, rozumíte?“

„Je tady všechno, co potřebujete a mnohem víc. Sám jste sem nechal přivést hromadu věcí pro vaše... potěšení.“

„Ah, nic z toho už mě nebaví. Nudím se tady. Proboha, chci mezi lidi, je mi špatně z pohledu na hory a sníh,“ řekl Stein a promnul si oči, až to zamlaskalo, tvářil se bolestně, „bolí mě z něj oči.“

„Zavolejte do kuchyně, jistě vám moc rádi připraví lasagne. Ty myslím milujete, nemám pravdu?“ zkoušel Longbottom jako další a Tonyho to na okamžik opravdu zjevně zaujalo.

„Lasagne už mi lezou krkem,“ řekl přesto, „a dělají je tady hnusný,“ dodal.

„Jsou to vaši kuchaři,“ podotkl Longbottom věčně.

„Profesore...“ zavrčel Stein.

„Říkal jste, že ten klid tady milujete. Chtěl jste meditovat, pokud si-“

„Seru na meditaci!“ vykřikl v náhlém záchvatu vzteku Stein, ale okamžitě se uklidnil. Robert Longbottom, v klidu usazený za stolem, z něj nespouštěl oči. „No jasně, že se mi tu líbilo, přišel jsem z vězení, sakra, líbilo by se mi všude, kde nejsou mříže,“ dodal uraženě.

„Ale, tady není všude, že?“ zeptal se vážně profesor.

„Ne, není,“ odpověděl skoro provinile Stein, jako malý kluk, co se přiznává k rozbitému oknu.

„Takže? Chápete, že vše záleží na preciznosti a čas v tomto případě není našim nepřítelem. Čím déle povedeme výzkum, tím lepší budou výsledky.“

„To já přece vim, vložil jsem do toho hodně peněz.“

„Tak proč? Proč sem chodíte týden co týden, s novou tirádou a já pokaždé musím opakovat

to samé. Jen mě zdržujete od práce,“ zakončil trochu podrážděně Longbottom.

Stein si té změny v hlase všiml. Byl zvyklý poroučet a být pánem tam, kam tekly jeho peníze, ale teď bylo všechno jinak. Stal se na profesorovi závislí, potřeboval ho, moc dobře si uvědomoval své postavení. Všichni ostatní, jeden jako druhý na tom byli mnohem lépe než on. Ale co teď mohl dělat, taková amatérská chyba, nechal se chytit a navíc tak hloupě. Udání od héřeček, pomyslel si pohrdavě. Dostal další šanci, stačilo jen mít hromadu milionů a ty správně informace.

„Já už tady prostě blázním, to je celý. Jen mi řekněte jak ještě dlouho? Aspoň odhad, ať vim, jestli ta sebevražda nebude nakonec lepší,“ řekl Stein trpce.

„Ach, odhad,“ povzdechl si Longbottom, ale hned na to se usmál. „Tři roky.“

„Co- Co jste- No to snad nemyslíte vážně! Když jsem přišel, tvrdil jste mi, že-“

„Ticho!“ zakřičel Longbottom a Stein opravdu ztichl. „Může to být taky pět let, nebo deset. Můžeme tu další hodinu sedět a povídat si o tom, co říkáte?“ Stein mlčel, profesor pokračoval, „dobře, teď odejděte, potřebuji klid na práci. Nemáte ani ponětí jak komplikované-“

Stein se zapřel v nohou a s nesmírným hlukem se na židli posunul po leštěné dřevěné podlaze. Tím hulvátsky přerušil profesora a zároveň nechal na leštěné podlaze čtyři strašné rýhy. Vstal a beze slova odešel.

Robert Longbottom zůstal v pracovně a uvažoval. Nebylo dobré brát sem lidi jako Stein a nebyl to jen on. Našlo by se víc takových. Například Slečna Kovacs také nebyla zrovna spolehlivá adeptka. Jenže, nedalo se nic dělat, rozhodnutí byla učiněna, musí pracovat s tím co má.

Profesor vyšel z pracovny a přivolal si výtah. Nastoupil a vsunul malý klíč do zámku pod panelem. Otočil jím a výtah se rozjel dolů.

2017

S dalekohledem je nakonec viděl zřetelně. Dvojice si fotila zahrady a šťastně se procházela slunečným dnem. Byli velmi mladí, ještě se před sebou styděli, poznal to podle pohybů. Zejména ten mladík. Celý život před sebou. Nakonec se mu ztratili kdesi v zahradách. Ozvalo se zaklepání, odložil dalekohled, ale neotočil se. Do místnosti bez vyzvání vešla mladá žena.

„Pane prezidente je tady ministr zdravotnictví.“

Prezident byl zaměstnán zastřeným pohledem z okna a ta slova slyšel jen z dálky, na pozadí vlastních myšlenek. „Nějaké zprávy z hor?“ zeptal se náhle a otázku jako by položil svému odrazu.

„Ne, stále nic. Mám tam někoho poslat?“ zareagovala bystře Madlen, osobní asistentka a zároveň velmi osobní přítelkyně.

„Není třeba. Pošlete sem pana ministra, ale až tak za deset minut,“ řekl prezident a ohlédl se. „Děkuji Madlen.“

Madlen se jen usmála, pokývala hlavou a odešla. Prezident tu ženu miloval. Ne jako svou manželku, ani jako tu druhou, se kterou žije teď a zdá se mu o poznání horší, než ta první. Madlen pro něj byla jako matka, jako ta nejlepší přítelkyně a sestra. Nikdy s ní neměl sex, ani nic jiného. Vždy si jen povídají a on jí může říct všechno, protože tahle žena ho chápe a nic od něj na oplátku nežadá. A pak jsou tu letité prezidentovi problémy s erekcí, takže mu vlídné slovo mladé ženy stačí.

Dobře se na dnešek připravil. Buď se přidá, nebo ho zničí. Ze stolu tahal nejružnější složky zaměřující se na ministra zdravotnictví a uvědomoval si svou nervozitu. Na tohle měl normálně lidi, špinavá práce nepatří do rukou, jako jsou ty jeho. Ale, všechno už se dostalo daleko. Teď už nejde celou věc prostě zastavit. A to vyžaduje speciální pozornost. Jeho pozornost.

Byl by připravený, i kdyby ministr vstoupil bez ohlášení, takhle ještě stihl připravit kávu v osobním perleťovém kávovaru, rád tak vítal hosty. Při pění mléka přemýšlel o celém projektu. Neměl by to nakonec zastavit? Říct všem, co se chystá? V očích lidí, svých voličů, by byl hrdina. Pak si vzpomněl na ten pár v zahradě. Jak byli mladí a hezcí, obzvláště ten chlapec. Prezident se usmál. Rozhodl se správně, bude to krok vpřed. Musí být. Ozvalo se zaklepaní.

„Vstupte,“ vyzval přátelsky prezident. A jakmile ministr vstoupil, ihned se k němu vrhl. „Vítej příteli, omlouvám se za to čekání, ale uvidíš, že dnes se čekat vyplatí,“ předl, proměnil se ve vzor laskavosti, chytil ministra kolem ramen a vedl ho ke stolu. Nedal mu šanci cokoliv říct. „Uvidíš, že tohle je nabídka, která se neodmítá, jak se říká,“ dodal se smíchem prezident a spolu s kávou položil před ministra složku s první sérií kompromitujících fotografií.

2018

Magdalena přeskočila sněhovou návěj a pokračovala strmě dolů. Už v dálce viděla chatu. Před pár lety by se strachy zbláznila, ale mohla teď hodně trénovat a stala se z ní skutečně dobrá lyžařka. Zjistila, že lyžování ji uklidňuje. Je na svahu sama, jen se svými myšlenkami a větrem, který skučí kolem ní. Nedokázala si už vlastně svůj život bez lyžování představit. Stále sice cítila tu ztuhlost v noze, bolesti při namáhání, ale radost z jízdy to překrývala. Oficiálně na lyžích zemřela a dobře si uvědomovala paradox celé situace, směla se tomu.

Obloukem prosvištěla kolem skupiny smrků a pokračovala k lesu. Ještě nechtěla do chaty, zpět do dobrovolného vězení. Už to opravdu trvalo dlouho. Vzpomněla si, jak byla nedočkavá prvních pár měsíců, stále profesora obtěžovala a teď už snad ani neví, na co vlastně čeká. Udělala další oblouk a zamířila na druhou stranu hory. To byla samozřejmě lež, moc dobře věděla, proč tady trčí a už tři roky trénuje lyžování. Však v tom měla hodně peněz, vlastně všechny peníze, ale pokud to vyjde, tak na tom nesejde.

Magdalena Kovacs prudce dobrzdila před horskou chatou, a zatímco odepínala lyže, objevil se pár, žena a muž, držíce se vzájemně za boky.

„Ale ne Magi, proč jsi na mě nepočkala, mohli jsme jít spolu,“ řekla zklamaně žena.

„Tak můžeme jít ještě odpoledne. Na lyžování je tady vždycky čas,“ řekla naoko stejně zklamaně Magdalena, ale věděla, že její žert pochopí. „Byli jste se projít? Taky se vám nechce dovnitř?“ zeptala se nenápadně na to, co právě trápilo ji. Věděla, že Lise a Francisovi se může svěřit.

„Taky se ti ty nový nelíbí?“ zeptal se Francis.

„Ne a navíc my tady už tři roky trčíme a oni si přijdou k hotovému.“

„Co? Jak k hotovému, tobě Longbottom něco říkal?“ ožila náhle Lisa.

„Ne, myslela jsem to obrazně. Už to přece nemůže trvat dlouho a teď se mezi nás naserou oni. Copak naše peníze nestačily, nebo proč jsou tady?“

Francis se naklonil blíž a obě ženy s ním. „Podle Steina jsou to lidi z rodin, které o tom ví,“ řekl tiše a rozhlédl se po oknech chaty.

„Cože? No to snad ne. Úplatky? My jsme to zaplatili a Longbottom to používá jako úplatky?“ skoro vykřikla Magdalena, až ji Lisa muse-la zklidnit.

„Klid Magi, víš, že o tom nemáme mluvit. Třeba to není pravda. Stein je odporný prase, nesnáší profesora. Třeba si to jenom vymyslel.“

„Jo, Stein je hnusný prase, ale má pravdu. To, co děláme, bude mít důsledky. Velký. Už o tom ví hodně lidí, to je jistý. A někdo se prostě nedá uplatit obyčejně penězma, obzvláště když už jich má hodně. Chtějí se na tom podílet,“ řekl Francis a všichni tři pak mlčeli.

„Většina z těch novejších je postižená,“ řekla nakonec Magdalena.

„A ty se tomu divíš?“ zeptal se Francis.

2019

Kancelář se topila ve tmě, téměř, jediné světlo produkovala malá lampa, bylo příjemně teplé, matné a dopřávalo jen tolik jasů, aby člověk za stolem nebyl pohlcen nocí úplně. Přesto se tak cítil, zejména jeho mysl. Chan už několik

dní nespál, ani nejedl. Nedostatek potravy mu nevadil, často dodržoval půstu a celkově toho nikdy nesnědl mnoho. Spánek mu ale chyběl, cítil, jak se hlavou honí podivné myšlenky a už měl své první halucinace, zatím sluchové, ale bylo jen otázkou času, než se objeví i zrakové. Zapálil si snad padesátou cigaretu toho dlouhého červnového dne a dál čekal. V tichu a šeru, zabalen do oblaku kouře. Dnes to přijde, opakoval si stále, drak se probudí. Netušil jak to věděl, část jeho vědomí s tím prostě počítala.

Zazvonil telefon, Chan sebou nervózně škulbl. Uhasil polovinu cigarety, dvakrát se zhluboka nadechl a tlačil vzduch z plic až do žaludku. Pak ještě jednou, aby prokrvil mozek. Při šestém zazvonění telefon zvedl.

„Dobrý večer Wu, jaké je noc v Kantonu?“ zeptal se hlas z telefonu bezchybnou čínštinou.

„Chladná v tomhle ročním období,“ odpověděl Wu Chan neurčitě. Hlas se na okamžik odmlčel.

„Nervózní?“ zeptal se nakonec muž na druhé straně linky a Wu se zachvěl.

„Ne,“ řekl Wu rozhodně.

„Skvěle, v tom případě můžeme začít.“

„Dnes?“

„Ano. Je tvůj člověk připraven?“

„Jistě, čeká na pokyn,“ řekl Wu napjatě.

„V tom případě, je čas mu ten pokyn dát. Brzy se ozvu,“ zakončil hlas rozhovor.

Wu Chan čekal a myslel na Roberta Longbottoma. Obdivoval se jeho schopnostem a chladnokrevností, to bylo něco, co Wu nedokázal. Vracel se mu hlas z telefonátu před několika okamžiky. Tak klidný a vyrovnaný, jak to jen dokáže? Wu nalil do dvou sklenic americkou whisky v ceně státního rozpočtu menší rozvoje země a do jedné z nich přimíchal několik kapek průzračného roztoku z malé ampule. Zamíchal sklenicí a postavil ji na bar.

O pět minut později Wu pomalu upíjel whisky a pozoroval Seyoung jak do sebe celou sklenici obrátila naráz. Ráda se napila, ale nikdy to nemělo vliv na její spolehlivost. Wu jí věřil bezmezně. Žena položila prázdnou sklenici a usmála se na doktora Chana a on jí úsměv oplatil.

„Takže Seyoung, je vše jasné?“

„Samozřejmě pane Wu. Všechno je jasné,“ odpověděla Seyoung a pohodlně se rozvalila v křesle. Nebyly na ní jediné známky nervozity.

„Výborně, v tom případě tady jsou letenky na ranní let do Pekingu. Někjaké otázky?“

„Žádné,“ odpověděla žena, vzala si obálku s letenkami a chystala se k odchodu.

„Děkuji Seyoung, za ta léta na tebe bylo vždy spolehnutí. Děkuji.“

„Je štěstí pro vás pracovat pane Wu. Budu vás o všem informovat.“

„Výborně tedy, šťastnou cestu.“

„Brzy na shledanou,“ řekla vesele Seyoung a odešla.

Doktor Chan ji pak pozoroval z okna své kanceláře. Zdála se tam dole jen jako malá tečka, tak křehká a přitom nebezpečná. Sama ani neví jak moc nebezpečná právě je. Nastoupila do auta a zmizela mu z dohledu. Pocítil náhlý záchvěv ztráty, ale zároveň nesmírného uspokojení. Pokud vše půjde podle plánu, jeho práce skončila. Posadil se zpět ke stolu a vzal do ruky sklenici, ze které pila Seyoung. Brzy na shledanou řekla, když odcházela, Wu se zašklebil. Jaké plýtvání schopnými lidmi. Jenže tohle si vyžadovalo ty nejlepší a nejspolehlivější a ani tak ji nesměl nic říct. Bude cestovat po světě s úkolem, který má oklamat nejen všechny ostatní, ale i ji samotnou. Jak dlouho asi potrvá, než se objeví první? Nedalo se to odhadnout.

Sbohem Seyoung, pomyslel si doktor Wu Chan a cítil se náhle strašně unavený. Konečně zasloužený spánek.

2020

Stan Rodkin si zapálil cigaretu a pohodlně se natáhl na pohovce. Potřeboval senzaci, něco, co ho vyšvihne zpátky mezi elitu a věděl, že na to konečně narazil. Kdo by to jen čekal, když ho před rokem na ulici zastavil ten podivný člověk. Tvrdil, že odhalil strašlivé světové spiknutí a Stan se mu jen vysmál. Pak ho podivín několik dní bombardoval emaily, aniž by Stan tušil, jak přišel na jeho adresu, vlastně mu vrtalo hlavou, jak našel jeho samotného. Svě reportáže vydával pod pseudonymem, už celá léta, pro jeho práci bylo lepší, když ho nikdo příliš neznal, lidé pak měli sklony víc mluvit.

Nakonec se s tím mužem přece jen sešel, konečně, jeho nejlepší texty začaly u pochybných zdrojů. A ten muž byl velmi pochybný. Nechtěl říct své jméno, ani jak ke svým informacím přišel, podivně sebou škubal a neustále se nervózně ošival. Stan hodinu poslouchal fantaskní vyprávění a pak ho slušně vyhodil. Muž nechal na stole kopii své složky a k Stanově nelibosti slíbil, že se brzy ozve. Stan slozce nevěnoval několik dní pozornost, všechno mu to přišlo jako naprostý nesmysl. Ale když ji nakonec otevřel, četl si v ní až do rána.

Pokoušel se pak toho chlapa najít, ale i s jeho kontakty by to trvalo měsíce. Neznal jméno a podle silného přízvuku to byl cizinec. Už se nikdy neozval a podle obsahu složky Stan nepochyboval, že mu v tom někdo zabránil. Pokud to celé byla pravda. Pokud... Konec dohasínající cigarety mu popálil prsty, típl vajgl a jen ležel, zíral do stropu. Jestli je to pravda...

Seznámili se před čtyřmi měsíci, a když ho nemohl nalézt, začal pátrat na vlastní pěst, ověřovat si informace. Z velké části ho k tomu ved-

la zvědavost, ale taky potřeboval zaplatit nájem a o pořádný příběh nezavadil už hodně dlouho. Být na volné noze nese svá rizika, jenže Stan Rodkin už neuměl žít jinak a ani nechtěl. Začal obvolávat nejrůznější lidi a staré známé, dlouho nedokázal nic ze složky dát do souvislostí a už chtěl celou věc zahodit jako výmysl blázna. Tehdy se seznámil s Madlen, mladou asistentkou prezidenta a ona mu všechno řekla. Myslel, že bude těžké ji přesvědčit, že se s ní dokonce bude muset vyspat, tedy, ne že by mu to vadilo, Madlen byla velmi přitažlivá a sex byl jednou z možností jak se dostat k informacím. Jenže, ta žena se potřebovala někomu svěřit. Stan to viděl hned na poprvé, ten těžký pohled, dlouhé odmlky mezi slovy. Uměl číst v lidech a prezidentova pravá ruka v sobě nosila temné tajemství. Kdyby věděla, čím se Stan živí, jistě by se s ním ani nebavila, ale rychle si dokázal získat důvěru. V tom taky spočíval jeho letitý úspěch.

Byl únor, lidé se dozvíдали o prvních nakažených a tehdy si skutečně uvědomil, že je to celé pravda. To zjištění mu přivodilo řadu depresí, ale zároveň pevné rozhodnutí jít s celou věcí před veřejnost i za cenu života. Nebyl žádný hrdina, naopak, často lhal, manipuloval s lidmi a skoro každý večer masturboval, ale cítil jako svou novinářskou a konečně i lidskou povinnost to říct všem. A pochopitelně skutečnost, že by on jako první něco takového sdělil světu... jen při pomýšlení se mu okamžitě roztlouklo srdce a naskočila husí kůže. Bude to neuvěřitelná bomba, nedokázal dohlédnout všech důsledků. Bude si muset pořídit osobní stráž, na pár měsíců se někam ukrýt. Znepřáteli si hodně mocných lidí. Možná i ty, kteří jsou oficiálně po smrti.

Reportáž, kterou sepsal, byla ta nejlepší za celá léta, snad za celý Stanův život. Naposledy pročetl text, aby každé slovo mělo své místo a zapůsobilo, piloval ho k dokonalosti a kouřil jednu cigaretu za druhou. Na stole se vršily prázdné krabičky. Přemýšlel, jestli má v textu Madlen vynechat, ale po dalších třech cigaretách se rozhodl pro úplný pravdivý příběh, žádná vymyšlená jména, teď není místo pro strach. Přesně v jednu hodinu ráno cosi uslyšel. Tichý krok, přímo za zády. Prudce se otočil a to poslední co viděl, byl stín postavy. Dopadl k cizím nohám a okamžitě se kolem jeho hlavy začala rozlévat kaluž krve. Postava v černém odšroubovala tlumič ze zbraně a obojí uložila v záhybech kabátu. Překročila Stanovo tělo k počítači. Světlo obrazovky odhalilo tvář hubeného muže, tak nevýraznou až to bylo děsivé. Jako by si ten člověk záměrně každý výraznější rys nechal odstranit. Potom, co si celý text přečetl, počítač vypnul, odšrouboval víko a vzal harddisk. Mrtvé tělo přesunul na pohovku, z jedné ze Stanových knih vytrhal několik strán-

nek, položil je na zem k pohovce a kolem postavil jako hradbu několik dalších knih a časopisů co v bytě našel. Zapálil si jednu ze Stanových cigaret, kouřil a díval se na mrtvolu. Nevdechoval kouř do plic. Hodil polovinu zapálené cigarety mezi papíry, objevil se obláček dýmu, ale žádný oheň. Muž si hluboce povzdechl.

„Zasraný lipovaný cigára. Hm, doba se mění, zvyky zůstávají,“ řekl pro sebe a pomohl ohni zapalovačem. Papír okamžitě vzplál a přeskakoval na okolní otevřené knihy. Naposledy obhlédl celou místnost a pak se tiše vytratil.

Plameny pohltily stránky románů a šířily se dál po koberci, přes stůl, na pohovku a mrtvé tělo. Stan už nic necítil a jeho životní práce hořela. Do rána z bytového domu kde žil, i přes usilovnou práci hasičů, zbyla jen hromada očouzených trosek a popela.

*****

Postupující globální pandemie

Už třetí měsíc se nezadržitelně šíří pandemie nového viru po celém světě. Zejména evropské státy bojují s tímto skrytým nepřítelem, který způsobuje zejména respirační onemocnění, ačkoliv nové projevy nemoci se objevují každý den. Od začátku roku má virus na svědomí už miliony nakažených a tisíce mrtvých. První zmínky o něm se začaly objevovat v prvních dnech nového roku v čínském Pekingu a podle mnohých odborníků právě z Číny pochází. Komunistická strana Číny se nařčení brání a poukazuje na mnoho obětí na svém území. Světové vlády situaci řeší uzamykáním států a karanténou. První farmaceutické firmy již intenzivně pracují na vakcíně.

*****

„Musíme to ukončit.“

„Prosím?“

„...“

„Zopakujte to prosím, nerozuměl jsem.“

„Musíme... musíme to ukončit Longbotto-me.“

„Na to už je příliš pozdě. Proč ta změna? Co se stalo?“

„Já... já už nemůžu dál Roberte, nejde to. Vymklo se nám to z rukou.“

„Naopak, vše postupuje náramně.“

„Cože? Jak to můžete říct? Nemělo umírat tolik lidí a co hůř, nikdy, NIKDY to nikdo neměl spojovat s Čínou! Copak jste se v těch horách úplně zbláznil proboha? Nesledujete zprávy? Je to naprostý chaos, rozumíte? Dřív nebo později to praskne a potom-“

„Co bude potom, pane prezidente?“

„Nedělejte ze sebe hlupáka, Roberte.“

„Jediný kdo se začíná chovat hloupě, jste vy. Vše ostatní je v naprostém pořádku. Ano, jsou tu menší odchylky od původního plánu, ale-“

„Odchylky, jak tohle můžete říct?“

„Ale no tak. Pár tisíc mrtvých navíc? A co? Planeta je zamořena lidmi, víte, kolik se jich mezitím narodilo? Ti mrtví jsou zlomek. Ah, naopak, vše nám hraje do karet. A Čína, čert vem Čínu Bille, haha. Tušíte, co se děje? Chápete rozsah našeho úsilí? Ano, je to chaos, pro všechny ostatní, ale ne pro nás, protože my jsme ho vytvořili, stejně jako ty vaše zprávy. Získali jsme mnoho času navíc, ne že bychom ho potřebovali, ale... je dobré věci plánovat důkladně. Jistě, jednou se to všichni dozví. Jednou, a co? V té době už budete někdo jiný, tak co na tom záleží?“

„...“

„Je tedy vše v pořádku, pane prezidento? Protože, prozatím jediné, co se začíná vymykat kontrole, jste vy, Bille. Pokud máte nějaký problém, jsem si jistý, že pan Blanch ho vyřeší. Stejně jako se postaral o toho pisálka a slečnu Madlen.“

„Dost! Mlčte už... prosím.“

„Takže?“

„Ne, není tu žádný problém. Vše je v pořádku, bylo to jen chvilkové... chvilkové zatemnění mysli.“

„Skvěle, pokud trpíte takovými problémy, rád vám nechám poslat nějaké léky. Nedávno jsme v rámci jiného výzkumu-“

„Ne, ne, děkuji. To je v pořádku Roberte. Musím jít, zavolejte až, až bude čas.“

„Samozřejmě. A Bille?“

„Ano?“

„Věděl jsem, že jste rozumný člověk. Nebude te litovat, nikdo nebude, to vám slibuji.“

*****

Pan Blanch se procházel liduprázdnou ulicí velkoměsta a těšil se pohledem na zavřené obchody a restaurace. Život vinou globální pandemie utichl, zejména ten sociální, ale za zdmi domů to bublalo. Foukal studený zimní vítr, Blanch si přitáhl límce svého kabátu a upravil si roušku. Dostal neskutečnou chuť na cigaretu. Tehdy u Stana Rodkina neměl tu cigaretu kouřit, i když nevdechoval kouř, ta chuť... Pan Blanch přestal kouřit před dvaceti lety, zapálená cigareta v novinářově bytě byla první od té doby. Přišlo mu to v tu chvíli správné, rád dopřával svým klientů rychlou bezbolestnou smrt a jakýsi pohřební rituál. Byl nábožensky založený, věřil v Boha a zejména v peklo. Tušil, že ho čeká Trest nejvyšší, ale byl s tím smířený, se vším. Před lety si uvědomil, že je záporák a líbilo se mu to. Vždycky obcházel pravidla a teď byl jejich spolutvůrcem. Spokojeně se rozhlédl kolem sebe, ani živáčka, a zahnul do vedlejší ulice.

Kolem projelo nákladní auto, táhlo za sebou silný poryv větru a těsně minulo hubenou zahalenou postavu pana Blanche. Ten ani o krok

neuhnul ze svého směru, jako by se nic z toho nestalo. Stan Rodkin hodně kouřil, až příliš, takže uhořel vlastní cigaretou, no skoro, to se úplně nepovedlo, ale třeba slečna Madlen zemřela jaká byla, krásná a v místě které milovala. Pravidelně jezdila do rodného města, na východě státu, chodila po horách a ráda se fotila. Na skalách a v lesích. Tehdy nepotřeboval pistoli, stačil kámen a potom ji poslal s květinovým věncem po řece, k vodopádu. Škoda, že musel její telefon zničit, i tu fotku by udělal. Nebo ten cizinec, Janusz. To byl pravda trochu oříšek, Blanch nechápal, kde se ten člověk vzal, ale obdivoval jeho zápal, a způsob jakým si dokázal dát věci dohromady. Dokonce ještě minulý rok, když se zamlčovali první nakažení a nikdo ještě vlastně nic nevěděl, Janusz už věděl všechno. Neuvěřitelné, mezi obyčejnými lidmi se najdou úžasné mozky, pomyslel si Blanch. I on zemřel s tím, co měl rád, s alkoholem. S hromadou chlastu. Sice nevěřil vlastní matce, ale flaškou vodky nepohrdl nikdy, třeba od cizího. Namol opilého ho pak odvezl na okraj města a položil za lavičku. Zimy už nebyly tak silné jako, když byl pan Blanch ještě chlapec, ale té noci bylo mínus deset. Janusz neměl šanci.

Věděl, že v poslední době neodvážel úplně profesionální práci, ale teď už na tom nesešlo. Dostal Místo. Než se vše náležitě prošetří, už dávno bude řešit úplně jiné věci. Blanch měl rád překvapení a ještě raději improvizoval, osobně se vnímal jako zvíře nežli jako lidská bytost, věřil instinktům a řídil se jimi.

Posadil se na lavičku na rohu ulice a prohlížel si výlohy zavřených obchodů. Usmál se, ale jen pro sebe, pod rouškou jeho úsměv nemohl někdo vidět. Nejdřív ho tenhle nesmysl rozčiloval, ale nakonec se do roušky zamiloval. Vždyť to byl splněný sen všech zločinců. Bože, o něčem takovém se mu ani nezdálo. A nejen to. Noční zákazy vycházení, prázdné ulice a jeho zaměstnavatelům se teď mnohem snadněji vše připravuje, když je takový zmatek. Pan Blanch se z toho doslova těšil, koukal do oken bytů a představoval si, jak v izolovaných rodinách narůstá napětí a strach. Moře strachu ze všech stran, jsou jím zahlceni. Bojí se viru. On se nebál, věděl, že lidé umírají, ale byla to jen hrstka oproti Longbottomovým nejhorším scénářům vedlejších vlivů, jak to on sám označoval. Bez internetu a strachu by to nikdy nedokázali. Miloval tuhle dobu, se vším jejím pokrokem i hrůzou. Kdyby tušil, co jednou bude možné, nikdy by nepodstoupil všechny ty plastické operace, ale nelitoval toho, pracoval s tím, co měl. Dál seděl na lavičce, ale doufal, že už to nebude trvat dlouho, začínala mu být zima. Vytáhl z kapsy telefon a zabíjel čas. V tom byl dobrý, v zabíjení čehokoliv.

Amanda Stone, kdysi slavná spisovatelka detektivních románů, před pěti lety pohřbená, právě pomalu pootevřela dveře malého nárožního domu. Škvírou ve stínu dveří vyhlížela ven a sledovala okolí. Projelo auto, na hlavní třídě stálo na zastávce několik lidí, na konci vedlejší ulice seděl na lavičce muž a koukal do telefonu. Amanda vyšla z domu a klidným, pomalým krokem se vydala ulicí. Děkovala Bohu za roušku. Ostříhala si vlasy a oblékla si nevýrazné šaty, rouška jí zahalovala většinu obličeje. Došla až k hlavní ulici a než zahrula, ještě se ohlédla. Muž na lavičce byl pryč, ale toho si vůbec nevšimla. Dívala se na svůj dům.

O několik bloků dál měla zaparkované auto, už ho viděla a přesně v té chvíli se za ní objevil pan Blanch, zdánlivě odnikud. Amanda sebou poplašeně trhla, ale pokračovala dál, zrychlila krok a pokradmu se ohlížela na muže v černém kabátu. Srovnal s ní krok. Chvilí šli mlčky vedle sebe, auto už nebylo daleko.

„Posílají mě naši přátelé,“ řekl Blanch a zaujatě si prohlížel okolí.

Amanda zpomalila. Nechtěla na sobě nechat znát strach, ale roztřásla se. „Já... už s tím nechci mít nic společného. Nic neřeknu. Nikomu. Nikdy,“ odsekávala slova Amanda.

„Víte, že to takhle nefunguje paní Stone. Učinila jste rozhodnutí, tohle jsou důsledky, znala jste je, přijměte je.“

„Mluvíte jako Longbottom,“ zavrčela Amanda.

„Hm, to je možné, je to člověk se skvělým mozkiem. To na lidech oceňuji.“

Zastavili před autem a otočili se na sebe. Blanch si na okamžik stáhl roušku a usmál se na Amandu zářivě rovnoměrným umělým chrupem. Teprve teď si ho mohla dobře prohlédnout, tu tvář vidala v horském sídle, muž bez rysů, nijaký. Nic výrazného, nedokázala by ho popsat. Snad jen, že měl černé vlasy, byl hubený a oholený a ano, měl umělé zuby. Jako spisovatelka si uvnitř vynadala, popis postav nikdy nebyl její silnou stránkou, jenže u tohoto chlapa to prostě nešlo.

„Co se mnou máte udělat?“

„Promiňte?“

„Máte mě zabít?“ zeptala se Amanda se slzami v očích.

„Oh, Bože, mám vás požádat o návrat samozřejmě,“ řekl Blanch tak přehnaně sladce, až to bylo slizké.

„A když odmítnu?“

„Tak jste si před pár okamžiky odpověděla sama.“

Amanda nic neříkala, jen smutně hleděla na špičky svých bot.

„Tam odpověď není, Amando,“ řekl Blanch téměř přátelsky, „sama jste do toho investovala milióny, i díky vám je tohle všechno možné,“

rozpřáhl se a ukázal na prázdné ulice kolem. „A to je jen začátek, no tak. Chápu váš strach, sakra, taky jsem podělanej, i ostatní, i když to nepřiznají. Ale proto mě poslali si s vámi promluvit a věřte, že to není hlavní náplň mé práce. Chtějí pomoci, protože vám rozumějí. Pojdte, nastoupíme do auta a já vás odvezu zpět, je to jen pár hodin cesty, uděláme si spolu malý výlet. Já nejsem až tak nudný společník, jak vypadám,“ řekl Blanch a protáhl ústa skoro přes celý obličej. Pro něj to byl úsměv, pro Amandu horor.

*****

Byla tma a za dvojitými okny skučel vítr. Velké sněhové vločky zhusta poletovaly nocí. Sněželo už třetí den v kuse, začalo, když Amanda Stone v doprovodu pana Blanche dorazila zpět na místo, odkud před týdnem komplikovaně utekla. Vrah se opravdu snažil být příjemným společníkem a celou cestu mluvil. Po příjezdu měla krátký dvousmyslný rozhovor s Longbottomem. Byl samá starost, ale Amanda pochopila, že to není starost o ní, ale o projekt. Věděla, že příště se jí prostě zbaví. Zmizela ve svém bytě a tři dny koukala z okna chaty na hory, jak padá sníh. První den jen ležela a brečela, litovala se a nadávala sama sobě. Pochopila, že udělala strašnou hloupost, že už nestojí o Místo. Jenže bylo pozdě. Druhý den pila, první lahev z baru otevřela v deset dopoledne, v půl třetí byla na hranici, kdy se rozhodovala jestli přestane, nebo bude pokračovat a v osm večer ležela polonahá na perském koberci vedle postele se zbytkem vína.

Těžké rány na dveře se jí dostaly do snu a Amanda se probudila trhnutím. Stále ležela na koberci, byl nasáklý vínem. Podívala se na hodiny, bylo po čtvrté odpoledne. V prvotní rozespalosti si nemohla rozpomenout jaký je den a kde vůbec je. Ozvalo se další zabouchání.

„Amando? Jsi tam?“ ozvala se Lisa za dveřmi.

Amanda vyskočila z podlahy, otevřela okno, prázdné lahve a oblečení nasunula pod postel a vzala si na sebe župan. Pak otevřela.

Lisa si ji dychtivě prohlédla. „Amy,“ vyhrkla, „ahoj, jsi v pořádku? Byla jsem tu včera, hned jak mi řekli, že ses vrátila, ale neotvírala jsi,“ řekla vyčítavě.

Amanda si matně vybavovala, že někdo v noci klepal, ale alkohol jí zamlžil vzpomínky. Chtěla kamarádce vysvětlit, že byla opilá a proč pila. Ve vteřině si vzpomněla na poslední týden a místo slov se vrhla s brekem Lise kolem ramen. O několik minut později, trochu uklidněná, Amanda všechno vysvětlila.

Francis Chapman už začínal být nervózní. Longbottom spolu se všemi ostatními už dobrou půlhodinu čekali jen na Lisu a Amandu.

Nabídl se je přivést. S Amandou byly poslední dobou samé problémy, to věděl každý a on nechtěl, aby se do toho Lisa pletla. Ne, že by proti Amandě něco měl, naopak, myslel si, že je to skvělá žena, ale jít proti Longbottomovi a ostatním bylo šílenství. Všichni věděli do čeho jdou a ona je opravdu blázen jestli si myslí, že může prostě utéct. Hned z té ostré vnitřní kritiky ale slevil, vzpomněl si, co mu říkal Tom Huges, soused miliardář z vedlejšího bytu. Po nějakém čase tady, za zdmi horského sídla prý přestal věřit, že by to celé mohlo skutečně fungovat, že profesor dokáže, co slíbil. Začal to brát jako hru na čekanou a teď měl strach. Možná až teď, na pokraji dne D si všichni začínali opravdu uvědomovat skutečnost. Sakra, vždyť i on sám je na pochybách. Netíží ho ten morální rozměr, s tím nikdy neměl problém, ale příliš nevěřil samotnému průběhu, že se to nepovede a on zůstane někde na půl cesty. Měl strach, že kdyby se tohle stalo, jeho vědomí by navždy zůstalo uvízlé kdesi, nebo něco mnohem horšího, co si nedokázal ani představit.

Francis vyšel po schodišti a vzpomínal na všechny simulace a přednášky v posledním půlroce. Nikdo už nedokázal poslouchat další Longbottomovu přednášku o metafyzice a filozofických rozporech těla a duše. On sám se cítil připravený, i když nevěřil, že hry ve virtuální realitě a Descartes mu pomohou, až bude opouštět tělo. Nedokázal si po technické stránce celou akci představit, ale byl připravený. Amandy mu bylo líto, ale on a Lisa byli se svým Místem spokojeni.

Všichni tři se téměř srazili na rohu chodby. Amanda byla bledá.

„Už to dávno začalo, kde jste?“

„Tady,“ řekla Lisa a podívala se Amandu. „Zvládneš to?“

„Zvládnou.“

Jakmile se poslední tři volná místa zaplnila, schůze mohla konečně začít. Profesor Robert Longbottom měl dlouhou řeč a napjaté obecnostvo. Sešlo se tu téměř dvacet lidí, viditelně rozdělených do dvou skupin. V té první původní obyvatelé horské chaty, slavné celebrity, sportovci a podnikatelé, kteří stáli na počátku celého projektu. V té druhé ti ostatní, synové a dcery politiků, členové mocných rodin, postižení potomci s nadějí na nový život. V rohu sálu, u malého stolu mezi závěsy seděl pan Blanch, v tmavém obleku se téměř ztrácel. Dnes večer se každý dozvěděl přesný čas svého odchodu. Obyčejně profesora přerušoval Stein, slečna Kovacs, nebo jeden z těch hlupáků, ale dnes všichni mlčeli a poslouchali. A profesor mluvil pomalu, tiše, vychutnával si svůj triumf. Nikdo z nich mu skutečně nevěřil, jenže teď se blížilo velké finále. Vždycky věděl, že jednou změní

svět, už od dětství a konečně byl na prahu svého snu.

2021

Několik tisíc lidí se tlačí na sebe, vzájemně se postrkují a dav se hýbe vpřed. Policie se snaží masu těl udržet ve vyhrazeném kordonu, ale je jich příliš. Z pódia uprostřed náměstí právě hřmí kdosi slavný a burcuje ty, kdo mu naslouchají. Lidé vykřikují, zpívají. Vlajky nad hlavou a nejrůznější cedule nesou jasná poselství. Pryč s virem, stop totalitě, vraťte nám život, očkování nechceme. Stovky podobných nápisů a prohlášení.

Ve stejném duchu se nese i projev.

„Nenechte sebou manipulovat! To, co se teď děje tady, se děje všude na světě! Nevěřte politikům a médiím, používejte vlastní hlavu! Oni to s námi nemyslí dobře, celá ta vymyšlená pandemie ohledně čínského viru je jen začátek plánu jak z nás všech udělat otroky. Říkají tomu Nový světový řád, ale my to nedopustíme! My se nepodvolíme a budeme bojovat! Jsme lidé, nemůžou nás vypnout!“ zakřičel muž na pódium a jako by mu chtěli ostatní dát souhlas, s křikem se vrhli do policií vymezených linií. Strhli všechny zábrany, lidské i policejní.

*****

Vlna demonstrací popíračů pandemie

Další kolo demonstrací a protestů proběhlo včera 10. ledna 2021. Podle policie se sešlo kolem padesáti tisíc lidí, organizátoři akce mluví o účasti mnohem vyšší, podle jejich odhadů přišlo na akci skoro dvě stě tisíc nespokojených občanů. I tentokrát se protest týkal vládních opatření ohledně epidemie nového viru a očkování. Konspirátoři, ale v poslední době i někteří odborníci poukazují na nebezpečí vakcíny, do které světoví lídři ukládají naděje a mluví o ní jako o ukončení epidemické krize. Největší kritika směřuje na krátký vývoj a testování. Objevují se však i konspirační teorie o propojení vakcíny s 5G sítěmi, nebo o následné kontrole lidstva skrz mikročipy v očkovací protilátce. Všechny farmaceutické společnosti a světové vlády toto popírají a varují před šířením fake news, které považují za ohrožení lidských životů.

Demonstrace odsuzuje vláda i lidé z veřejného sektoru. Kritizují zejména nedodržování protiepidemických opatření. Podle slov premiéra jsou tito lidé hyeny a poškozují svým konáním skvělou práci zdravotníků a světových odborníků. Na konci projevu vyzval k ukončení nepokojů a znovu zopakoval, že vakcína je naprosto bezpečná, doslova ji označil za světlo na konci tunelu a jedinou cestu z této krize. Sám premiér se nechá očkovat zítra za pozornosti televizních kamer. Zůstane tak zřejmě jen u protestů. Očkování už začalo ve většině zemí a kon-

cem léta by měla být podle plánů proočkována více jak polovina civilizovaného světa.

*****

Profesor Robert Longbottom seděl v koženém křesle se sklenicí neperlivé vody. Poslouchal zpěv velryb a byl jen sám se svými myšlenkami, tak to měl nejraději. Na světě nebylo moc lidí, se kterými by mohl vést zajímavý rozhovor, takže často dlouze promlouval sám k sobě. Právě hodnotil posledních pět let. Pět let, které naprosto změnili jeho život a brzy i všem ostatním. Ale to zatím věděl pouze on a hrstka dalších. Kolik práce a výzkumu udělal nejen on, celý jeho tým. Pracovali opravdu usilovně a první výsledky jejich snažení se dostavily. Pohledem přešel obrazovku svého tabletu, kde měl otevřené velké zpravodajské servery z celého světa. Pousmál se. Všechny hlavní zprávy se už měsíce týkaly jen jeho projektu, aniž by to kdokoliv věděl. Epidemie, jaký nesmysl. Longbottom v duchu obdivoval sílu mediálního nátlaku, fascinovalo ho, jaký strach lze vyvolat dobře mířenými zprávami a smyšlenými čísly. Samozřejmě, ne všichni věřili, ale na tom nezáleželo, oči lidstva upřely pozornost jinam a to bylo přesně to, co potřeboval.

Dolil si vodu z karafy a uvažoval, kdy to celé začalo. Kde se vlastně zrodil ten nápad? Po chvíli pátrání v paměti si vzpomněl na malého tlustého mužika s rudými zpocenými tvářemi a silnými brýlemi. Ano, tehdejší ministr vnitra, kterého potkal v polovině devadesátých let na jednom z těch příšerných státních večírků. Rozhovor s ním byl nudný jako každý jiný, ale řekl tehdy něco, co nastartovalo celý projekt.

„Lidstvo se točí v kružích, už celá staletí. Jednou za sto let se objeví člověk, vizionář. Jenže život je příliš krátký a jeho myšlenky jsou smeteny těmi, co přijdou po něm. Staré chyby se opakují. Jaký by dnes byl svět, kdyby César, nebo Napoleon žili tisíc let, nebo déle? Kam by se ubíraly dějiny? Bohužel, my se musíme spokojit s posraným čtyřletým volebním obdobím. Jaká škoda,“ řekl tehdy ministr a po zbytek večera pokračoval v planých řečech.

Longbottom si to ale zapamatoval a s onou myšlenkou se ztotožnil. Opravdu ho zajímal takový svět a tak se ho rozhodl lidstvu přinést. Je to tak, už opravdu dlouho se točíme v kružích a tohle bude naše vysvobození. Podíval se na hodinky a vstal. Upravil si kravatu a očistil oblek. Jeho vrtulník by měl dorazit každým okamžikem, takže si oblékl kabát a vydal se k heliportu na střeše horské chaty. Chtěl být u prvního přenosu a tady ho už nic nedrželo. Po cestě se k němu přidal pan Blanch a společně, bez jediného slova opustili prázdné horské sídlo, kde se posledních pět let připravovalo největší tajné spiknutí v historii lidstva.

Vrtulník po dlouhé cestě pozvolna dosedl na střechu výzkumného institutu uprostřed metropole a Tony Stein už téměř hodinu nervózně seděl na nepohodlném křesle. Kolem se horečně pracovalo, dokončovaly se poslední korekce a on měl přikázáno se příliš nehýbat. Nebyl to však ruch pracujících vědců, co by ho znepokojovalo, mnohem větší starosti mu dělalo zařízení připojené ke křeslu a k němu samotnému. V podivném přístroji, jehož kabeláž se táhla celou místností, to zlověstně hučelo. Tony cítil, jak proud prochází dráty, které měl připojené k hlavě. Co chvíli k němu přistoupil jeden z vědců, prohlédl mu zornice a zapsal do počítače další část kódu. Jiný počítač měřil tep a mozkovou aktivitu. Za zády měl obrovskou nádrž plnou podivně se přeskupující modré tekutiny. Tony Stein začínal litovat, že se nabídl jako první, co nabídl, on si to doslova vydupal. Vždy byl ve všem první a nehodlal na svém dobrém zvyku nic měnit. Navíc, ať už se to mělo povést nebo ne, znamenalo to vysvobození pro bývalého filmového producenta a Tony už se smířil se vším, jen když to bude konec šedým nudným dnům vysoko v horách ve společnosti idiotů, jak ostatně vnímal většinu obyvatel planety. Stein snad cítil dokonce cosi jako radost, když Longbottom v doprovodu pana Blanche vešel. Události se dávaly do pohybu.

„Hned tam budu Tony, okamžik,“ křikl Robert Longbottom na druhý konec místnosti a přátelsky mávnul. Byl moc rád, že se Stein sám nabídl jako první, jako vždy nedočkavý. Na poprvé se může stát ledasco, právě proto u toho chtěl být. Nebude ho trápit, pokud něco nevyjde a skutečně by stačila jen drobnost v celém komplikovaném procesu, jeden špatný výpočet. Tony Stein by mu nechyběl, zřejmě nikomu, takže je dobře, že jde jako první. Ne, že by profesor Longbottom pochyboval o své práci, ale jako vědec, vždy bral v úvahu všechny možnosti a jejich možná řešení. Odvrátil pohled od tlustého producenta a zaměřil se na jednoho z asistentů.

„Jak reaguje?“

„Zvýšený tep, nervozita, ale vzhledem k situaci v normě.“

„Neptám se na Steina ale na Esse,“ řekl profesor a kývl směrem k nádrži.

„Oh, jsou tu drobné změny oproti simulacím, ale nic co bychom nezvládli.“

„Teplota?“

„Ano pane a tlak, bylo opravdu prozíravé osadit Esse tolika vyrovnávacími komorami,“ pochleboval asistent profesorovi, ten to přehlížel.

„Kdy můžeme začít?“

„Během pěti minut profesore,“ řekl asistent, a když se Longbottom spokojeně usmál, odběhl připravit zahájení.

V místnosti byla znatelně cítit nervozita, všichni si uvědomovali, co se právě děje. Jen pan Blanch působil dojmem, že se právě nachází úplně jinde a v jiném čase. Seděl klidně mimo dění a pozoroval ruch kolem sebe. Longbottom přistoupil ke Steinovi.

„Tak Tony, je to tady. Dočkal jste se,“ řekl triumfálně a jako rozkazem hmota za Tonyho zády začala tlumeně vibrovat, pozvolna se otáčela dokola.

„Popravdě, nejsem si teď tím vším úplně jistý,“ řekl nervózně Stein a neustále se ohlížel za sebe. „Nějak nevím, co bych vám teď měl říct.“ A to se Tonymu často nestávalo.

Longbottom si ho téměř s lítostí prohlédl. „Máme ještě pár minut, tak zkuste něco vymyslet. Měla by to být slavná slova, vejdu do historie. Jste první Tony, všechno se teď změní.“

Stein se díval kamsi do stropu a nic neříkal. Náhle hluk kolem utichl, jen na několik vteřin, ale jakmile se vrátil, už ne s takovou intenzitou. Bylo hotovo. Kapalina v kádi se rozestoupila do velké kružnice, až kam skleněné stěny dovolily.

„Vzpomeňte si na přednášky, na cvičení. Nesnažte se tam bojovat, usaďte se a postupně ovládněte hlavní centra,“ řekl Longbottom znatelně pobledlému Steinovi a chytil ho za ramena. „Můžeme začít, jste připravený, Tony Steine? Našel jste ta správná slova?“

„Já... doprdele, nevím, vážně nevím,“ drmolil Stein a vypadal, že je mu to líto.

„Nevadí Tony, nevadí,“ chlácholil ho profesor a povzbudivě Steina plácnul. Hora tuku na kostře producenta se zavlnila od ramene, kam byl úder veden, před bradu a prsa, až k úpatí druhé ruky, kde vlna skončila. „Takže, příjemnou cestu, uvidíme se v jiném životě,“ rozloučil se Longbottom se svou pětiletou přítelkyní a vzdálil se k ostatním vědcům. Železné područky nepohodlného křesla, které muselo být pro Tonyho speciálně upraveno, se rozložily, z každé se vysunula polovina obruče a ta se spojila kolem masitého těla.

Tony Stein, bývalý filmový producent, milionář, soudně uznáný ze sexuálního obtěžování, kuplířství a finančních podvodů si prohlížel své obrovské tělo a přemýšlel, jak se to stalo. Jako dítě nebyl tlustý, byl velký, mohutný, ale ne tlustý. Jenže jak bohatl, nedokázal se přemocet. S každým dalším milionem byl tlustější, přežíral se. Restaurace, které za svého života navštěvoval, ho milovali. Tony vzpomínal na dětství, jak běhal a hrál fotbal, ale nevzpomínal si, kdy naposledy dělal jakýkoliv rychlejší pohyb. Tohle tělo zničil, žil jako prase a nebyl Longbottoma, Tony by jednou praskl. Moc dobře to věděl. Jenže už bylo pozdě litovat starých špatných rozhodnutí.

Všechno viděl jasně, byl se vším smířený, teď, na prahu své smrti si slíbil, že v příštím

životě bude věci dělat lépe, chovat se lépe. Usilovně tu myšlenku držel a zavřel oči. Neviděl, jak na něj profesor zamával a jen jako z dálky slyšel následné odpočítávání. Nevnímal tekutinu za sebou, které se z modré změnila na průzračně bílou, téměř průhlednou, stále se otáčela. Vibrace rezonovala celou místností a Tony se už nebál, ať to dopadne jakkoliv.

Tekutina vířila a temně hučivě duněla. Tlusté tělo na kovovém křesle se třásl a tým vědců bezhlesně přihlížel. Kružnice měnila barvu a pozvolna zvětšovala svůj okraj směrem do středu. Barva se nakonec ustálila na sytě růžové a celý kruh byl vyplněný. Tělo Tonyho Steina naposledy prudce otevřelo oči, ale už nic nevidělo, uvnitř nikdo nebyl. Longbottom jen luskl prsty a ostatní se okamžitě vzpomatovali. Začali plnit řádky obrazovek kódy a příkazy, systém přepojoval chladicí potrubí. Kruh se začal zmenšovat, až ve velké skleněné nádrži zbyla jen malá růžová kulička. Longbottom, v doprovodu všech ostatních přistoupil k nádrži. Dokonce i pan Blanch vstal, aby se podíval. Růžová kulička visela ve vzduchu, kolébala se do stran, nahoru a dolů. Profesor zadal příkaz na řídicí jednotce nádrže a ta kuličku natáhla do skleněné baňky. Tu pak poslala do přechodové přepážky, odkud si ji Longbottom vzal a chvíli zblízka prohlížel její obsah. Sytě růžová tekutina ztrácela barvu, až vybledla docela a byla úplně čirá. Opravdu, celý Stein, pomyslel si a předal lahvičku asistentovi. Jeho tým mu gratuloval, pan Blanch uznale pokýval hlavou, ale Longbottom věděl, že tohle byl první krok úspěšného začátku, zbývalo ještě mnoho práce. Kolegové mu třásli rukou a smáli se, on sám neměl rád, když mu někdo pochleboval, měl raději kritiku, z té si mohl alespoň něco odnést. To co se právě stalo, byl stoprocentní úspěch. Na poprvé! A za několik hodin to celé poprvé zopakují, jen opačně. Byl zvědavý, těšil se, dlouho něco podobného necítil, ale práce nepočká a ta byla u Roberta Langbottoma vždy na prvním místě. Vydal několik pokynů, nenápadným pohybem ruky naznačil, aby pan Blanch zůstal dohlížet na vědce a vyšel z místnosti.

Čínský velvyslanec Si Chen Ťin-pooh už čekal přes dvě hodiny a celé to považoval za hrubou urážku. Na jeho stížnosti bylo odpovídáno jen prosbami o trpělivost a on toho měl právě tak dost. Zvedl se a otočil k odchodu, přímo za ním stál Longbottom. Si Chen si ho překvapeně prohlédl.

„Velice se omlouvám, pane Chene. Tak jste mě myslím posledně žádal, abych vás oslovoval, pokud se nepletu.“

„Správně, ale vaši omluvu nepřijímám. Věděl jste dopředu o naší schůzce, a přesto jsem na vás musel čekat víc než dvě hodiny. Je to výsměch?“ zeptal se nepřátelsky Si Chen.

„Výsměch? Ale vůbec ne, naopak, souhlasil jsem se schůzkou právě dnes a na tomto místě, jako gesto dobré vůle.“

„Profesore Longbottome, nezahrávejte si, nejste v dobré pozici,“ procedil mezi zuby Číňan.

„Ale? Vážně? Zmizím jako doktor Wu Chan? Hm?“ vysmíval se teď otevřeně Longbottom Chenovi a usadil se v nadýchaném, koženém křesle. Všude kde se vyskytoval, měl svou pracovnu a salonek, kde mohl přemýšlet, nebo vést podobné rozhovory. Komunistická strana Číny mu začínala lézt na nervy, hodlal to konečně vyřešit.

„Já se dožadují, aby-“ vykřikl Chen.

„Aby co? Abych se choval, jak mi přikážete? Abych se stal další loutkou? Ah, Chene, žijete v minulosti. Přibližně před dvaceti minutami začala nová éra.“

„Jak to myslíte? Vy jste snad už...?“

„Samozřejmě, myslíte, že budu čekat na svolení Strany? Vy a vaše země jste byli jen jednou z mnoha součástí, pochopte to už proboha. Je jedno, o kom se teď říká, že ten virus vyrobil, nebo jestli to bylo úmyslně. Na ničem z toho už brzy nebude záležet, o žádný vir nejde a nikdy přece ani nešlo.“

Longbottom nechtěl Chena skutečně naštvat, alespoň ne příliš, dobře věděl, kam je Čína schopná zajít v prosazování svého. Rozčílovala ho tvrdohlavost zkostnatělého vedení Čínské republiky. Považoval je za idioty, stejně jako všechny ostatní vrcholové politiky. Zatím dokázal jakýkoliv problém vyřešit diplomaticky a s občasnou pomocí pana Blanche, jenže ten byl přes všechny své kvality i na Čínu krátký. Zbývala diplomacie, ale ta nebyla jednoduchá s lidmi, kteří uznávají pouze svou pravdu. Nakonec je přesvědčí, ohromí a oni přistoupí na jeho způsoby organizace celé věci. Však i oni dostanou svůj podíl, tak jako všichni, kdo se na tom celé ty roky podíleli.

„Chcete to vidět pane Chene, hm? Slibuji vám, že nebudete litovat. Tak co?“

*****

Spisovatelka Amanda Stone seděla společně s běžkyní a nyní i lyžařkou Magdalenou Kovasc. Naproti nim se o sebe opírali Francis Chapman a Lisy Cromwel, kteří společně vytvořili několik nezapomenutelných filmových dvojic. I pět let po jejich tragické smrti, divákům ukápně jedna slza, když Lisa, za zvuku orchestru, skončí ve Francisově náručí.

Všichni čtyři sedí v salonku vědeckého institutu. Nechal ho samozřejmě vybudovat Longbottom, měl rád svůj komfort. Hodnou chvíli mlčeli, jako by už v tomto životě nebylo o čem mluvit. Z jejich skupiny zbývali jen oni, všechno fungovalo perfektně, přesně jak profesor slíbil. Bylo vlastně neuvěřitelné, že se nevyskytl jediný

problém. Vyjmutí, přenos i vložení proběhly hladce, Místa byla obsazena, teď už je práce na každém z nich.

„Ví někdo, kam poslali ty druhý?“ řekl náhle Francis a ptal se na ty, kteří se v horském sídle objevili až později. Jen matně si pamatoval jména některých z nich, vždy byli prostě ta druhá skupina. Profesor je naučil o nich tak přemýšlet a snažil se obě skupiny separovat.

„Myslím, že jinde. Longbottom říkal něco o pracovišti dvě,“ řekla Magdalena a olízla kávovou lžičku, plnou mléčné pěny.

„Pracoviště dvě? Ah, ten je tak originální, vážně,“ vložila se Amanda a všichni se společně zasmáli. Bylo to příjemné. Za pět let na horské chatě mezi nimi vzniklo přátelství. Kromě té druhé skupiny se trochu stranili i Angelovi a Thomasovi. Jenže ten první byl podivín a ten druhý vyhledával samotu. A pak tu byl Stein, kterému se stranil každý a samozřejmě Longbottom. Ten se zdánlivě vyhýbal všem, ale vždy byl k zastizení. Jako by byl na každém místě zároveň. Oni čtyři byli parta, už pět let a dnes večer se navždy rozloučí. Kromě Lisy a Francise samozřejmě, ti mají Dvousedadlo.

„A Longbottom? Kdy půjde on?“ zeptala se Magdalena.

„Ten asi nikdy, má pořád moc práce,“ podotkl suše Francis. „Spíš by mě zajímalo, jestli jde i pan Přízrak.“

„Kdo?“

„No, ten divnej chlap co s profe-“

„Blanch,“ řekla tiše Amanda a ostatní se podívali nejdřív na ní, pak na sebe a potom do stolu. Francis upil víno, Magdalena zaujatě dopíjela svou kávu a Lisa si zapálila cigaretu. Amandu to pobavilo. „Co blbnete lidi, vždyť teď už je to jedno, nemusíme se nijak přetvařovat, nebo něčeho litovat. Ne teď a ne takhle.“ Ukázala na sebe. „Všichni víte, jaký Místo jsem si vybrala a možná to byla blbost, ale tak jsem se rozhodla. Smrt nebo druhej život? To není volba.“

Ostatní nad tím přemýšleli, jako první se chytil Francis.

„Možná děláme blbost všichni, ale děláme ji jako první v historii.“ Ostatní s úsměvem pokyvovali. „Takže, jaký místo si vybral Blanch?“ zeptal se Francis náhle a cítil, jak se všichni otrásli, i on sám.

„To snad radši nechci vědět, pro klid duše. Nesmíme nad tím přemejšlet. Víte, co říkal profesor, pokrok vyžaduje oběti a je to pravda,“ řekla Lisa.

Ostatní souhlasili, ale každý si přesto nepřiznaně chvíli představoval pana Blanche a jeho volbu. Volbu muže, který vypadá jako duch a vraždí na objednávku.

„Myslíte někdy na to, jak se vede Steinovi?“ zeptala se Amanda.

„CO? To teda ne! Doufám, že už je vymazanej,“ vyprskala Magdalena.

„Jo, byl hroznej, ale... když jsme byli v horách asi měsíc, tak jsme se ráno potkali na chodbě u výtahů. Pořád se na mě usmíval,“ vyprávěla Amanda a Magdalena se tvářila, že bude zvracet, „měl nějaký oplzlý řeči a když jsme nastoupili do výtahu, tak se na mně přimáčkkl, a s jeho postavou...“ Amanda se usmála.

„Ty se tomu směješ?“ vyhrkla Magdalena. „Prasák hnusnej.“

„Je to už pět let, nic mi tenkrát neudělal, ani nikdy potom. Vždyť by ani nemohl s tím pupkem.“ Ostatní se zasmáli, trochu i Magdalena. „Tejden zpátky, večer předtím, než to začalo, jsme se spolu zase potkali u výtahu. Tady, na obyvatelším poschodí a-“

„To snad ne, neříkej mi, že ten hajzl tě-“ vzbouřila se zase Magdalena.

„Počkej, nech mě to doříct. Potkali jsme se a on se nesmál, nikdy jsem ho takovýho neviděla. Tvářil se tak nešťastně. Jen mě pozdravil, a když se zavřely dveře výtahu, tak se rozbrečel a omlouval se za to, co tehdy udělal a jak se choval. Prosil mě, abych mu odpustila a já nedokázala nic říct. Natáhl ke mně ruku a já byla tak v šoku, že jsem ani neuhnula, což bych asi normálně udělala... no a on mě pohladil po tváři. Hřbetem ruky a usmál se, ale tak divně, bez vzteku,“ řekla Amanda a chvíli se odmlčela. Nikdo nic neříkal, všichni byli ohromeni. „Tak na něj někdy myslím. Už je tam skoro týden, měl by už pomalu získávat kontrolu.“

„Měl by, ale u Steina nevím. Zdálo se mi, že nikdy moc profesorovo cvičení neposlouchal,“ zamyslel se Francis.

„On tě vážně prosil o odpuštění? A brečel?“ držela se stále překvapená Magdalena nového zjištění.

„Jo. Lidí se asi mění... před smrtí,“ dodala Amanda a všichni se na ní podívali.

„Tak uděláme nějakou poslední společnou zповěď?“ navrhl Francis vesele a přitom si nebyl jistý, jestli veselý skutečně je, nebo to jen předstírá před Lisou. Jeho návrh byl jednomyslně přijat.

Skupina čtyř kdysi slavných a milovaných lidí se v temném salonku bavila hrou na zповěď. Vytahovali tajnosti ze své minulosti, a když na ně ukázalo hrdlo lahve, museli pít a svěřit se. Na tom co bylo, už nezáleželo, brzy budou úplně jiní lidé.

*****

Linda Berry ležela jen ve spodním prádle na pohovce a psala si s kamarádkou. Na stole ležel obal s poslední porcí lasagní. Lindě nikdy nechutnali, ale před pár dny je po letech zkusila a teď se po nich mohla utlouct. Chutě

se v průběhu života mění. V televizi ukazovali další nepokoje a demonstrace. Lidé se úplně zbláznili, všude na světě.

Linda od začátku nechápala tu hysterii. Jasně, první měsíc taky měla strach, nosila roušku téměř i doma a desinfikovala kde co. Potom už to nebyl strach, ale jen opatrnost a ohleduplnost. Přijala vcelku dobře, že se na světě objevila nová nemoc. Chvíli vypomáhala v nemocnici a dokonce se zúčastnila průzkumu o názoru na očkování. Byla jednoznačně pro. Nevěřila konspiračním teoriím, viděla v nemocnici umírat lidi. Takže když jí přišel do schránky leták, že očkovač centrum bude zřízeno hned ve vedlejší ulici, okamžitě se přihlásila do pořadníku.

Uběhl týden od doby, co do ní vpíchli jehlu a vpravili do jejího těla průzračnou látku. Vakcínu. Nepozorovala na sobě žádné vedlejší účinky, jen se jí někdy motala hlava a mívala teď opravdu podivné sny. Byla v nich směšně tlustá, stále něco plánovala a organizovala, poroučela lidem, které v životě neviděla. Dávala to za vinu, nočnímu koukání na špatné filmy.

Linda Berry odeslala řadu smajlíků a zahodila telefon. Protáhla se na gauči a trochu zahanbeně se podívala směrem k lasagním. Cítila, jak se jí zvětšilo břicho, měla k tomu vrozené sklony, stejně tak k lenosti.

„Ale co, tak mi to teď prostě chutná,“ obhájila se sama před sebou a zarazila se, že něco takového vůbec řekla. Divný pocit hned zmizel, ale Lindě naskočila husí kůže. Chvíli jen seděla a prohlížela si ruce, pak se pustila do zbytku lasagní.

Nejprve to bylo jako usnout, bez ospalosti, s bušícím srdcem a záplavou adrenalinu. Následoval spánek beze snů, smrt. Tak tomu vždy věřil, nikdy neměl dost představivosti na posmrtný život. Pro Tonyho Steina smrt znamenala konec. Spánek beze snů, tomu rozuměl, sám si své sny už dobrých deset let nepamatoval.

Pak přišlo probuzení. Dlouhé, trvalo snad měsíce, ve skutečnosti to byly tři dny. Tony cítil, že stále leží, přímo před ním byla obrazovka, zabírala celé jeho zorné pole. Kamera právě projížděla ulicí za jasného, slunečného den. Každou chvíli se ze spodu obrazovky vynořila ruka s telefonem a scénou se nesla příjemná hudba. Cesta pokračovala, stejně tak skladby a Tony se probudil. Chtěl se kolem sebe rozhlédnout, připomenout si kde je, ale nemohl. Nešlo odtrhnout pohled od obrazovky. Chtěl zvednout ruce, podívat se na své masité prsty. Nešlo to. Nebylo co zvedat, Tony Stein už neexistoval, neměl teď tělo, které by ovládal. Byl jen svým vlastním vědomím v nové schránce, zatím schovaný v širokých zákoutích nového mozku. Dorazil na Místo.

Tony byl už úplně probuzený, ale připadal si neúplný. Stále to nebyl on, jen ty části vědomí

a paměti, které potřeboval. Na druhou stranu, hodně z toho co se dělo už pochopil. Jako obrazovku, které nebyla obrazovkou, ale oknem. Nešlo o film, tam venku byl skutečný život. Měl Místo a teď potřeboval víc místa.

Pracoval s tím, co se během posledních pěti let dozvěděl a naučil. Poznával nové tělo a pozvolna šířil úponky svého vědomí. Brzy dokázal sledovat srdeční tep, funkci jednotlivých orgánů a práci mozku. Vědomosti odemčené paměti se propojovaly s tím, co se dělo kolem něj. Fungovalo to, cítil, jak se rozšiřuje, ovládá další mozgová centra. Jen tam je, čeká, roste. A jak roste, vrací se víc vzpomínek, celé části osobnosti, životní zkušenost a Tony Stein dostane hlad, takový jako nikdy. Tehdy poprvé vnutil tělu svou vlastní myšlenku a tělo ji skutečně udělalo. Hned v první restauraci se dosyta najedlo Tonyho milovaných lasagni.

V noci sedmého dne se Linda probudila, zpocená a s cizím výrazem ve tváři se trhavě zvedla z postele. Vypadalo to, jako když nešikovný loutkář vede loutku princezny. Jakmile se Linda konečně postavila na nohy, vykročila do koupelny, aniž by přitom ohýbala kolena. Kdyby nebydlela sama a někdo celou scénu viděl, jistě by okamžitě volal pohotovost, nebo exorcistu. Jenže tu byla jen ona. Fyzicky.

Postavila se před zrcadlo a Tony si mohl konečně všechno prohlédnout. Bylo neuvěřitelné, jak rychle si dokázal tělo podmanit. Jistě, Linda právě tvrdě spala, s Tonyho malou pomocí, ale to se zatím jen rozcvičuje. Chytil se za prsa a silně si je zmáčkl. Přejel si dlaní přes zadek až k rozkroku. Lehce zasunul prst dovnitř a slabě vzdychnul. Cizí zvuk toho citoslovce ho polekal, ale okamžitě se hlasitě rozesmál. Ještě úplně neovládal Lindy hlasivky, takže smích zněl jako stěkání.

Když se na sebe dost vynadával, vyrazil do kuchyně a hladově doslova vyžral polovinu lednice. Přestože cítil, že tělo už má dost, pokračoval dál. Když Tonyho staré tělo umíralo, kál se, dušoval, že bude žít lépe. Spolu s celou jeho osobností, se vrátila i jeho žravost, chamtivost a touha ovládat jiné. Ta část Tonyho pokorného Já se zřejmě ztratila při přenosu, nebo byla uzamčena v hlubinách mozku Lindy Berry.

Jakmile se Linda ráno vzbudila na posteli, se zbytky jídla kolem a s ukrutnou bolestí břicha, vůbec nechápala, co se stalo. Od toho dne se její život začal rychle měnit a ona se pomalu ztrácela sama v sobě. Zpočátku chtěla vyhledat radu lékaře, ale cosi uvnitř ji odrazovalo, utvrzovalo, že je vše v pořádku, že jen blázní z těch nesmyslů, které se kolem dějí. A ona byla den ode dne slabší, ráno nesmírně unavená, protože v noci se probouzel Tony. Přestala chodit do práce, nechtěla se vídat s přáteli, rodinu žádnou neměla. Všichni si začali myslet, že bere

drogy, jenže nebylo jak pomoci, nikoho si nepustila k tělu. Jedla jako šílená v průběhu celého dne a začala pít. Tony v noci ovládal tělo a přes den myšlenky. Nepotřeboval spát, zatím ne. Během měsíce ovládal Lindu kompletně. Smrštil její zoufalé, nařikající vědomí a ledabyle je schoval na první místo, kde neslyšel nářek a prosby mladé dívky, které přišla o sebe samu, ale nezemřela.

Během následujícího roku Linda přetrhala veškeré nemnohé závazky a pouta, které měla a bez rozloučení se odstěhovala. Začala dělat to, co uměl Tony Stein nejlépe, byznys. Nepochyboval, že v ženském těle s jeho zkušenostmi a odhodláním to bude velmi zajímavé. Jel v novém autě, které koupil za peníze z prodaného Lindina majetku a mířil do hlavního města. Přemýšlel, jako v poslední době často, že to celé skutečně vyšlo. Netušil, co dělají ostatní, ještě bylo příliš brzo a byla tu i možnost, že se to nikdy nedozví. Nebyla to však informace, kterou by potřeboval k životu. Jednou rukou držel volant a v druhé hamburger, život byl krásný. Kdesi hluboko uvnitř skutečná Linda zuřila a čekala na svou příležitost. Když to dokázal on, může ona taky.

*****

O Angelovi si většina ze skupiny v horách myslela, že je podivín a byla to pravda. Vyrostli na jeho filmech, takže očekávali úplně jiného člověka. Angelo byl starý, tím se dala snadno vysvětlit jeho nátura, jenže on byl starý už jako mladý. Držel se svého stereotypu, který miloval a uzamkl svůj život řadou zvyků a rituálů, na které ostatní pohlíželi nechápavě, ale pro něj to bylo přirozené jako dýchání. Sláva a peníze mu umožňovaly se chovat výstředně.

Jakmile se probudil, začal postupovat podle profesorových cvičení a podobně jako Stein zkoumal tělo, jeho zákoutí. Zjišťoval, ke komu se nastěhoval a tehdy se všim přestal. Věděl dopředu o koho jde, to ano, každý z nich to věděl, vždyť si Místa vybrali sami, ale teď, když se to opravdu dělo, bylo všechno jiné. Angelo si uvědomil, že ztratil nadhled, vlastnost, kterou v nich Longbottom od začátku budoval. Bez nadhledu, říkal, propadnete výčtkám. Přesně to teď zažíval, nedokázal okrást nevědomého muže o jeho život a rodinu. Sám nikdy děti neměl, nikdy nebyl ženatý. Měl snad právo tohle vzít někomu jinému?

Někdejší slavný filmový dobrodruh a herec velkých charakterních rolí Angelo Slivestri se měsíc krčil v koutku myslí muže v nejlepších letech a sledoval jeho život. Téměř jako by se díval na film, dlouhý, se všemi detaily. Zúčastnil se Longbottomova projektu protože věděl, že mu nezbyvá příliš času. Byl zdravotně v pořádku, jenže osmdesát let? Jak dlouho by

žil? Maximálně deset let? A přitom věděl, že mohl ztvárnit ještě tolik skvělých postav, dát svůj nesmazatelný otisk tolika filmům. Miloval film, celý průběh natáčení a šedesát let mu nestačilo, chtěl víc. Longbottom nabídl řešení. Ten den profesorovu nabídku vyslechl spolu s dávným přítelem Harisonem Flatem, chtěli do toho jít spolu. Ale Flat před odchodem do hor spáchal skutečnou sebevraždu. Angela to zdrtilo, přišel o jediného přítele, smrt pomalu natahovala své kostnaté ruce a on byl odhodlaný pokračovat. Aby taky ne, druhou možnost představoval ten chlap v černém. Nějak na B, Angelo si nedokázal vzpomenout a to nebylo jediné, co si neuměl vybavit. Tím, že se nerozšiřoval v těle hostitele, zůstávalo jeho vědomí z velké části uspané.

Po dalším týdnu se Angelo rozhodl zůstat ukrytý v zákoutích myslí nového těla. Sledovat film. Chtěl prožít další slavný život, vtělit se do nové postavy, další role, přišlo mu to až magicky symbolické. Všechno do sebe zapadalo. Chtěl být hercem navždy a nakonec se dobrovolně stal divákem. Dokud neskončí film...

*****

Na dráze se vždy cítila doma. Atmosféra stadionu, skandování fanoušků. Pokaždé cítila, jak jejich jásot rezonuje celým místem, v nohou, po těle. A to ticho těsně před startem, každý sval napjatý, rána a ona běžela, letěla a pokaždé byla nejlepší. Čtyři zlaté olympijské medaile a světový rekord v běhu na sto metrů. Magdalena si byla jistá, že i v minulých životech běžela na stadionech, účastnila se dávných olympijských her. Věřila na reinkarnaci a neskutečně ji rozčilovalo, že si své minulé životy nepamatuje. Jako mají jiní strach ze smrti, ona se nejvíc bála, že opět zapomene.

A potom se stala ta nehoda, rok před její předstíranou smrtí. Magdalena byla právě v Karibiku, užívala si zaslouženého odpočinku. Opilá chtěla jít plavat, dělala hlouposti a ve tmě si při doskoku rozrazila nohu o korál. Bylo to ošklivé zranění, špička kosti prorazila kůži a než Magdalenu vytáhli z vody a ošetřili, křičela bolestí. Sůl tomu velmi napomohla. Ještě než to stačil říct první doktor, ona to už věděla. Nikdy nebude běhat jako dřív. Její kariéra skončila. Věděla, že stárne a její tělo slábne, nebyla hloupá, jenže ještě chtěla hodně dokázat a s tím byl konec.

Po týdnu, kdy ji konečně pustili z nemocnice, se u ní doma objevil profesor Longbottom a ona se okamžitě rozhodla. Dal jí šanci, jakou ještě jiný sportovec nedostal. Přenést všechny své zkušenosti a vzpomínky do jiného, neopotrebovaného těla, dosáhnout ještě lepších výkonů. Milovala a hýčkala tu myšlenku celých pět let. Během té doby se z ní stala obstojná

lyžařka a jako poslední ze všech si vybrala své Místo. Vždy bojovala s nerozhodností. Zvolila muže, zdatného, zvyklého sportovat. Vlastně se necítila na to mít penis, ale o to jí vůbec nešlo, chtěla překonávat hranice těla. 10.12 sekund bylo sice skvělých, jenže 9.58, to už vypadalo mnohem líp. A co všechno by dokázala v mužském těle, se svou svalovou pamětí? 9.00, nebo dokonce méně?

Magdalena si nové tělo podmanila během dvou týdnů. Vytvořila tak nový světový rekord, aniž by to kdy zjistila. Vybrala si sportovce tělem i duší, muže, který pro běh žil, stejně jako ona. I proto jí ho bylo trochu líto, když ničila poslední zbytky žadonícího zmateného vědomí, přesně jak je profesor učil, aby se staré Já už nemohlo vrátit a vzít si tělo zpět. Jenže byla zvyklá být nejlepší, obětovat věci pro svůj úspěch. Už brzy se na stadionech objeví nová hvězda a pokoří staré rekordy.

*****

První milion je nejtěžší, údajně. Thomas Huges to nemohl posoudit, protože se narodil do rodiny, která svůj první milion vydělala kdysi dávno. Vyšlapanou cestou rodu šel každý Huges. Od prestižních škol, přes rodinný podnik, rovnou mezi vyšší společnost, stát se smetánkou a před smrtí si i v téhle době nechat namalovat portrét v životní velikosti, který se po smrti vsadí do zlatého rámu a pověsí v obrazárně. Thomas to nenáviděl, jenže vliv jeho rodiny byl příliš mocný. V mládí mnohokrát utekl, snažil se schovat ve městě, na venkově, v lesích, ale pokaždé ho nakonec našli a dovedli zpět. Nevzpíral se, nic neuměl, nevěděl, jak žijí lidé mimo pozemky rodinného sídla a jeho sociální bublinu.

Rozhodl se skrýt svůj odpor k rodině a čekal na příležitost. Ta přišla po sedmi letech. Celou tu dobu důkladně okrádal svého otce a na soukromém účtu vytvořil slušné jmění. Dokázal vše utajit a to byla jeho první vyhraná bitva. Jeho druhé vítězství znamenal telefonní hovor. Otec právě obědval v jídelně, když zazvonil v pracovně telefon a Thomas ho zvednul. Ze zvyku se představil jako první, pak dlouho stál a jen poslouchal. Muž na druhém konci se představil jako profesor Robert Longbottom a protože Thomas i jeho otec a děd a tak dále nesli všichni jméno Thomas Huges, myslel si zcela přirozeně, že mluví se správným Tomem H. Tehdy se všechno dozvěděl. Vedli spolu dlouhý hovor, v jehož průběhu se přiznal, že není tím, s kým si profesor myslí, že mluví a zároveň ho přesvědčil, aby s otcem nespolupracoval. Pošťval ho proti němu a doufal. Otce neměl rád nikdo, byl to manipulativní, arogantní obchodník. Zničil stovky, možná tisíce lidí v honbě za penězi a mocí. On a jeho rod, všichni.

Po obědě se otec vrátil do pracovny, kde ve výklenku okna seděl Thomas s širokým úsměvem na tváři a zasněně koukal na oblohu. Otec si ho nevrle prohlédl, vzal knihu ze stolu a odešel. Takové bylo jedno z jejich posledních setkání, Thomas se nepotřeboval s nikým loučit. O týden později už koukal z podobného okna na horské vrcholky.

Obyvatelům sídlu v horách se záměrně vyhýbal a jen zřídka s někým prohodil víc než několik vět. Jedinou výjimkou byl Longbottom a Francis. Profesor byl zvláštní člověk, plný vědomostí a tajností, Tom si s ním rád povídal a Francis mu byl prostě sympatický a vždy miloval jeho filmy. Ostatní ho rozčilovali s jejich mluvou a snobskými způsoby. Viděl v nich svou rodinu.

Během posledních pěti let trávil většinu času procházením po horách. Konečně měl svobodu, nikdo mu neplánoval kam jít a co tam dělat a tak se bezcílně potuloval po kopcích, objevoval nová zákoutí. Tolik se mu nový způsob život zalíbil, že už netoužil po jiném těle. Radoval se, když profesor opakovaně posouval termín a přestal věřit. Nestál už o své Místo. Konečně, nebyl sám. Kdekdo mluvil o tom, že profesor si vzal až příliš velké sousto i na člověka jeho intelektu. Thomas byl přesvědčený a tajně doufal, že celý projekt vyšumí do ztracena a oni sestoupí z hor, zpět do civilizace. A tehdy zmizí docela. Večerní rozhovory s Longbottomem přinesly, kromě jiného, i odpověď na otázku, které Bila trápila už mnoho let. Jak se ukrýt před otcem? Profesor dokázal naplánovat zmizení, zahladit všechny stopy a opravdu o tom přesvědčit nejen média a policii, ale i Tomovu vlastní rodinu. I přes profesorovo nedoporučení se podíval na přenos z vlastního pohřbu a moc se smál, když jeho otec, který pronášel smuteční řeč, mluvil přísně a bez emocí jak lituje ztráty syna, litoval, že k sobě neměli blíž. Každopádně, už znal způsob, jak zůstat skrytý před všudypřítomnými zraky rodiny.

Vše měl promyšlené. Až opustí horskou chatu, zamíří na jih. Měl rád slunce, ztratí se někde v tropickém ráji, začne žít jako obyčejný člověk. Hrál se tou myšlenkou při svých toulkách po zamrzlých kopcích a věděl, že to brzy přijde. A opravdu, Longbottom je všechny svolal a oznámil, že práce jsou dokončeny. Bill tehdy rozuměl skončeny, možná to tak chtěl slyšet. Až večer, uložený ke spánku, pochopil. Za rok od té chvíle bude mít nové tělo. Jeho představy se z bortili, o útěku se nedalo vůbec ani uvažovat, vzhledem k panu Blanchovi, takže, co zbývalo?

Bill si jako své Místo vybral mladého muže z chudé rodiny. Neměl děti, nebyl ženatý a byl neobyčejně zručný. Přesně po tomhle Bill toužil, předtím, před pěti lety v horách. Jenže, ten muž měl ještě něco, co se neukázalo na žádném mě-

ření, grafu, ani při lékařské prohlídce. Měl rozum. Ne nějak vysoké IQ, nedokázal vypočítat rovnice o pěti neznámých a jeho rukopis a sloh by se mnohem lépe hodil k desetiletému dítěti, ale chápal, jak svět funguje a jak lidé přemýšlejí. Nikdo v jeho rodině netoužil po bohatství, ani moci. Jejich životem byla usilovná práce a život sám.

Jakmile se Thomasovo vědomí probudilo, mladík si okamžitě uvědomil, že se něco děje. Cítil v sobě něco nového, cizího, ale nebál se. Tom si uvědomil, že vědomí hostitele po něm usilovně pátrá. Ukryl se ve starých vzpomínkách, prohlížel si dětství hostitele a myslel na to, jaký mohl mít život, narodit se do takové rodiny.

Thomas Huges, nejstarší syn a hlavní dědic Hugesova impéria už nechtěl dál bojovat, brát další život, jako otec sebral ten jeho. Longbottom je naučil jak své vědomí navždy uspat, pro případ nouze, aby nezůstali uvězněni v hostitelově těle do jeho smrti. Byl upřímně překvapený, že něco takového se dá naučit, jenže to skutečně fungovalo. Ztrácel ty probuzené zbytky svého já, vzpomínky se slévaly, nedokázal si rozpomenout kde je. Předtím, než se rozplynul úplně, si už uvědomoval jen svou existenci, nevěděl kým je, byl obklopen tmou. Potom se tou tmou stal.

*****

Francis a Lisa. V době jejich největší slávy je lidé doslova zbožňovali. Společně stvořili nezapomenutelné filmové dvojice a stejně působil jejich život. Oba byli krásní, elegantní, tvořili nádherný pár a nebyla to jen další kulisa, jeden druhého opravdu vroucně miloval. Jakýsi novinář dokonce vymyslel přezdívku Franisa, která se rychle ujala a brzy je tak označovali v podstatě všude.

Je několik herců, kteří po dokončení natáčení nedokážou vystoupit ze své role. Francis s Lisou vedli dlouhé filosofické diskuze, podpořené tu LSD, tu kokainem o vlivu filmových postav na ně samé. Tak jako jiným slavným pářům před nimi, mnohokrát jim kdekdo předpovídal brzký konec, jenže to přestalo, když za dalších osm let byli stále spolu. Tehdy už věděli, že jeden bez druhého nemůže být, stvořili si svůj vlastní soukromý svět. Nerozešli se, do jejich života se nenápadně vloudil opačný extrém, vzájemně se úplně pohltili.

Jedné noci, zornice jako dvě propasti, řekl Francis Lise, že jsou jako jedno tělo, rozdělené na dvě, s jedinou myslí. Celý život jeho podvědomí hledalo zbytek svého Já a našlo ho v Lise. Ona to cítila úplně stejně, tiskli se k sobě, toužili se vpít jeden do druhého. Možná to bylo drogami, možná jejich vztahem, který přerůstal dosavadní život, možná duševními nemocemi,

kteřé se objevovaly u obou rodin. Vlastně na tom nezáleželo, ať to bylo jakkoliv, myšlenka, kterou Francis vyslovil, je už nikdy neopustila a z předmětu hovoru se stala trápením.

Longbottom původně vůbec neměl v plánu Francise s Lisou zapojit. Filmy sledoval jen zřídka a určitě k nim nepatřily romantické komedie. Dozvěděl se o nich až z novin, kde si zcela mimo své zvyky přečetl rozhovor se slavným párem. Novinář kromě klasických otázek položil i jednu neobyčejnou a Francis se rozpočídal o jejich studiu starých náboženství a mystiky. O reinkarnované duši ve dvou tělech. Zbytek rozhovoru už neměl jiné téma a profesor se rozhodl o těch výstředních lidech dozvědět víc, přesně takové potřeboval. O měsíc později je kontaktoval a učinil nabídku. Jejich rozhodnutí trvalo déle, než u ostatních, ale nakonec souhlasili. Při výběru Místa jim Longbottom doporučil ženské tělo, které je mnohem citlivější a pro jejich záměr tak vhodnější.

Sen se splnil. Byli v jediném těle. Dvě myslí, spojené stejnými šlachami a masem, dělící se o vládu. První měsíce to fungovalo skvěle, původní vědomí odstranili rychle a pečlivě. Naučili se společně ovládat nové tělo, staré vzpomínky uzamkli hluboko na temné místo a zprvu pokračovali v životě hostitele. Cítili naplnění a uspokojení, jeden druhého vnímal každým okamžikem, už navždy byli svázáni pospolu. Pro sebe. V sobě. Říkali jim Franisa, teď to byla skutečnost.

Plánovali zpřetrhání vazeb s blízkými, které měla původní majitelka těla. Chtěli to udělat pomalu a citlivě, nevzbudit nejmenší podezření o změně. Měli všechen čas světa. Jenže každodenní úkony a rutiny života těla působily jako lepidlo. Jakmile se začali stranit sociálnímu kontaktu a opustili zaměstnání, vytvářel se volný prostor a protože tělo mohl v jednu chvíli ovládat i jen jeden z nich, ten druhý často pátal v sobě. Po přenosu do hostitele už nebyl život stejný, nové vědomí si plně uvědomovalo nejen samo sebe, ale současně každý sval, každý úder srdce, pohyb střev. Lisa se s takovým dvojím pohledem nedokázala smířit, nejdřív doufala, že si zvykne a žila svůj sen společně s Francisem. Nezvykla si, a pokud nemusela, nechávala vládu nad tělem Francisovi. Pak mohla být jen pozorovatel, cítit jen to, co sama chtěla. Stále častěji navštěvovala vzpomínky bývalého vědomí a začala litovat, co s Francisem udělali.

Okolí si začalo všimnat, všechno nasvědčovalo počínající schizofrenii. Franisa propadala depresím, její nálady se drasticky střídaly, mluvila sama pro sebe a odpovídala si. Několikrát dokonce náhle ztratila vědomí a spadla. Poslední přátelé bezradně přihlíželi rozpadu osobnosti člověka, kterého znali celá léta.

Lisa už nechtěla být v tomhle těle, toužila po svém bývalém životě. Po Francisových dotecích. Odmítala ovládat tělo a Francis jí to vyčítal. Cítil, jak se mu vzdaluje, části Lisina vědomí před ním unikaly a ukrývaly se v zákoutích mozku. Hádali se a nedokázali to před okolím skrýt. Francis často opouštěl kontrolu nad tělem, aby se mohl plně věnovat další nekonečné hádce a jednoho dne zjistil, že se hádá sám se sebou. Lisino vědomí mlčelo. Hledal ji, ale našel jen útržky vzpomínek, vybledlé kousky osobnosti. Lisa byla pryč, dobrovolně tělo opustila. Franisa zemřela a Francis zůstal osamocen v těle ženy, které začal nenávidět, bez ženy, kterou miloval.

Ředitel ústavu pro duševně nemocné nikdy neviděl takový případ. Mladá žena pravidelně omdlávala, naprosto nesouvisle mluvila o životě jakýchsi mrtvých herců, náhlou agresivitu měnila v krotkou lítost a chovala se jako muž. Byly okamžiky, kdy jednala naprosto normálně, ale v takových chvílích mluvila o tajném spiknutí. O epidemii viru, očkování a tělech, která bohatí ukradli, aby se stali nesmrtelnými. Ředitele a řadu odborníků fascinovalo, jak promyšlené to jsou výmysly. Žena měla odpověď na každou jejich otázku, pokud zrovna měla náladu odpovídat. Po krátkém zkoumání se ředitel rozhodl na základě takové neobyčejné poruchy získat věhlas a v duchu už vymýšlel název své studie. Vliv epidemie na duševní zdraví, nebo jednoduše Vir versus mysl? Musel si to ještě promyslet.

*****

Malé Susan Stone se její nová sestra nelíbila. Nedokázala pochopit, proč něco takového otec udělal. Adopce! Když před pěti lety přišla o matku, ještě pořádně nevnímala svět kolem sebe, pamatovala si ji jen v matných vzpomínkách a z fotografií. Otec si nikdy jinou ženu nenašel a o matce mluvil stále. Vyprávěl o ní dceři jako by byla jen na nákupu a měla se vrátit každým okamžikem. Před týdnem oslavila Susan sedmý rok a v ten den, den jejich narození, přivedl otec cizí dívku stejného věku a oznámil, že s nimi bude žít. Už dřív mluvil o adopci jiného dítěte, ale pro Susan to bylo jen další vyprávění, jako o matce. Nechtěla se s nikým dělit o otcovu lásku a pozornost, okamžitě na nevlastní sestru začala žárlit, nesnášet jí krutou dětskou nenávisť.

Amanda Stone se jako jediná pokusila projekt opustit, utekla z hor, i když věděla, že je to jen zoufalý pokus. Vrátila se tehdy domů na jedinou noc, ještě jako ona, jako Amanda. Susan samozřejmě vzbudit nemohla, to by vyvolalo jen otázky a zmatek. Potom se objevil Blanch. Nakonec se smířila s tím, že vše proběhne tak jak s manželem před pěti lety naplánovali. Teď byla opět doma, se svou dcerou a

mužem. Jenže nic nebylo podle představ z minulosti. Nedohlédla důsledků a věřila, že nebyla jediná z horské společnosti.

Zabít vědomí dívky, která byla Místem, byla ta druhá nejtěžší věc v životě Amandy. Opustit dceru byla první. Vědomí dítěte jí prosilo, cítila hrůzu, jakou mu způsobila a pevně věřila, že shledání s rodinou všechny rány zahojí. S myšlenkou na Susan se Amanda vypořádala se všemi obtížemi kontroly nad tělem. V dohodnutý den přišel do dětského domova, kde tělo žilo, její manžel a projevil zájem o adopci.

Vedoucí domova se divila, že muže nezajímá dokumentace svěřenců, chtěl se se všemi sejit osobně a o jednu z dívek projevil velký zájem. Trávili hodiny pravidelnými rozhovory a vedoucí si vše zapisovala. Působilo to, jakoby se ti dva znali celé roky. Dohledala si další informace o muži a zjištění, že je vdovcem po zesnulé Amandě Stone v ní prolomilo ledy. Roky četla všechny Amandiny knihy a náhlá smrt slavné autorky ji zasáhla. Podepsala všechny potřebné formuláře k adopci a popřála panu Stoneovi mnoho štěstí. Po návratu domů, ale nic jako štěstí Amanda necítila. Proč to jenom udělala?

V dětství neměla Amanda mnoho přátel, zejména kvůli své zvláštní melancholické povaze. Už v osmi letech sedávala na patníku, ostatní děti si hráli a ona vzpomínala na doby před pěti lety. Litovala, že se věci mění, nechtěla nikdy dospět. Chovala se nezodpovědně a nepřipouštěla si, že by se mohla stát ženou, jakou byla její matka. Cílevědomou, pečující o rodinu. Stát se spisovatelkou byla vlastně jediná životní možnost. Vždy projevovala sklony k psaní, a když vytvořila svého dětinského, ale geniálního hrdinu Madyho Parkera, její knihy se začali i prodávat. Psaní byl Amandin útek od života dospělého člověka, tady mohla tvořit životy, jaké toužila žít.

Ve třiceti poznala Tima, svého budoucího manžela. Řčení, že muži v dospělosti hledají své matky a ženy otce se u nich potvrdilo. Amandin otec byl laskavý, zásadový muž. Staral se o celou rodinu, nejvíc o Amandu a podporoval všechny její snahy nedospět, dokud nezemřel. Tim byl přesně takový, znal křehkost své ženy a pečoval o ni jako o exotickou rostlinu v tundře. Fungovalo to na obou stranách. Existoval jediný problém. Tim chtěl děti, Amanda ne.

Tim pravidelně vyměňoval antikoncepci za velmi podobně vypadající vitamín B v plastové krabičce, kterou měla Amanda v koupelně. Po zjištění, že je těhotná, upadla Amanda do hlubokých depresí, ale na potrat jít nemohla, to by popřelo vše, v co věřila. Tim sledoval její trápení, slyšel jak před usnutím pláče a mučily ho výčitky, tížilo svědomí. Tohle nechtěl Amandě udělat.

Do životů všech, kdo nakonec skončili na horské chatě, se vmísil Longbottom sám. Kromě Amandy. Poprvé se o profesorovi dozvěděla od Harisona Flata, kterého poznala při natáčení adaptace její knihy. Brzy se sprátelili a starý herec si spisovatelku velmi oblíbil. Pravidelně s ní a Timem večerel a stal se součástí jejich života. Znal Amandino trápení potom, co otěhotněla a pověděl ji o profesorovi s jeho nedávnou nabídkou, poté co mu to schválil samozřejmě. Věřil, že tohle je řešení a zároveň nepochyboval, že Longbottom projeví zájem. Nemýlil se, ale spoň v té druhé věci. Byla to nakonec jedna z příčin jeho pozdější sebevraždy, strašně litoval, že do toho Amandu s Timem zatáhl.

Manžel zpočátku nesouhlasil, ale naléhání a náhlá proměna Amandy ho přesvědčily. Nebylo nic na světě, co by pro ni nakonec neudělal. Po celých pět let, co byl s dcerou sám, přemýšlel, tak často a tak usilovně, že skutečnost adoptovat si svou ženu v těle malé dívky, přijal jako naprosto normální běžnou věc. Realita jeho naivní představy smetla.

Každý si mohl vybrat až tři lidi, blízké a důvěryhodné. Ti mohli znát celou pravdu. Málokdo tu možnost využil, Amanda si zvolila jen svého manžela, matka by to nepochopila a nikomu jinému nevěřila natolik, aby se mohla svěřit s tím, co má v plánu. Profesorův pokyn k odchodu do hor ji zastihl v rozepsané knize, kterou dokončila až na chatě. Považovala to za svůj zatím nejlepší příběh a po návratu domů plánovala knihu vydat jako dílo Susan a Tima. Poslední dobrodružství Madyho Parkera, Amanda psala jeho smrt se slzami v očích. Udělala to symbolicky, něco skončilo, něco jiného mělo začít, věřila v rovnováhu. Paradoxně si neuvědomila, že to co dělá, misky rovnováhy ne rozdělí, ale roztrhne.

Susan samozřejmě o ničem nevěděla, nic z toho by nemohla pochopit. Tohle byly rozmary dospělých. Nejen, že si nová sestra uzurpovala otce, ona se dokonce jmenovala stejně jako zesnulá matka. Susan ji nesnášela a Amanda to věděla. Myslela, že se Susan budou nejlepší kamarádky, že znovu prožije dětství se sestrou, kterou nikdy neměla, přestože po sourozenci celý život toužila. Chtěla s dcerou vymýšlet nové příběhy, psát s ní knihy a žít bezstarostně, jako kdysi. Ale nic nefungovalo. Susan na ni jen křičela, dělala naschvály a Tim se pomalu, ale jistě hroutil. Přes den za ním chodila rozelená dcera a prosila ho, aby se adoptované sestry zbavil. V noci poslouchal nařikání své ženy v těle dítěte.

Po necelém roce takového soužití, kdy nic nenasvědčovalo zlepšení, a problémy se jen prohlubovaly, Tom se Susan zmizeli. S těžkým srdcem vybral peníze z účtu a připravil všechny nezbytnosti. Jedné noci se společně s dcerou

vytratil. Věděl, jakým mužem se takovým činem stane v očích rodiny a přátel a že policie po nich bude pátrat, ale byla to jediná možnost na normální život. Díky penězům z prodeje knih se mohli skrývat celé roky. Rozloučil se se spící Amandou a zmizel ji ze života. Nedokázala uvěřit, že to udělal. Jako nezletilá nejprve putovala nejprve k vlastní matce, momentálně nevlastní babičce, ale protože ta nic netušila, nedokázala si k adoptované dívce vytvořit vztah. Amanda ji chtěla všechno říct, ale nesebrala v sobě odvalu, takže po několika dnech u matky putovala zpátky do dětského domova, kde měla strávit zbytek druhého dětství.

2036

Prorezlý ford z minulého století pomalu projížděl prosluněnou ulicí. Vesele zářící domy a před nimi jejich majitelé, rodiny stejně veselé a zářící. Tohle byla lepší čtvrť a staré hlučné auto přitahovalo jen pozornost. Bob Brok to věděl a bylo mu to ze srdce jedno. Zastavil na kraji chodníku, zatáhl ruční brzdu a vystoupil. Železná konstrukce auta se zhoupla, Bob nebyl žádné ořezávkou, i v téměř šedesáti letech si stále dokázal poradit s kdejakým mladíkem. Říkali mu Buldok a to mluvilo za vše.

Dům, u kterého zastavil, byl jako z katalogu, místo pro spokojený zbytek života. Nebo nový začátek, napadlo Boba. Na trávníku před domem stál chlapec a pes, téměř stejně velký, ačkoliv seděl. Hoch držel v ruce klacek a díval se na psa. On na něj. Bob je pozoroval, dokud chlapec klacek obloukem nehodil k sousedům. Pes se ani neohlédl a jen mírně naklonil hlavu, klouček se zasmál, pokrčil rameny a psa pohladil. Pak si všiml Boba, otočil hlavu současně se psem. Buldok šel za nimi.

„Dobrý den,“ pozdravil chlapec hlasitě.

„Dobrý,“ řekl Bob, „chtěl bych mluvit s...“ přemýšlel, s kým vlastně chce mluvit.

„S tátou?“ zeptalo se dítě s šibalským úsměvem na tváři.

„Třeba s tátou.“

Vchodové dveře se otevřely, vyšel muž s ženou, oba smrtelně vážné výrazy. Buldok si pozorně prohlédl tu zvláštní rodinu a psa. Otec koukl na chlapce, pak na Boba a jeho postoj se změnil. Napětí ve tváři povolilo.

„Vítám vás, určitě chcete jít dál,“ řekl muž příjemně.

„Když to tak říkáte, vlastně nevím. Mám možnost, že to vyřešíme tady venku?“ zkusil to Bob. Několik sousedů z okolí zvědavě přihlíželo podivné návštěvě.

„Myslím, že se to nehodí. Pojdte raději dovnitř, určitě jste měl dlouhou cestu. Prosím,“ vyzval muž a ukázal ke dveřím. Buldok si povzdechl a vešel do domu jako první. Následovala ho matka s otcem, hoch mrknul na psa, ve-

sele zamával na sousedy a zevnitř vchodové dveře zamknul.

Mahagonem vykládané místnosti a starobylý, ručně vyřezávaný nábytek. Obrazy ve zlatých rámech a malovaný porcelán. Nejmodernější technika a všudypřítomné bezpečnostní zařízení. Bob „Buldok“ Brok šel po hustém peršanu, došlápnutí téměř necítil a byl rád, že si u vstupu nesundal své staré špinavé boty. Nic z toho na něj neudělalo dojem. Neměl nic proti luxusu, nebo uměleckým dílům, ne, jen měl prostě raději účelné věci. Jenže luxus zaplacený krví, to nenáviděl. Bob byl stará škola. Ochranka, police, bodyguard, soukromý detektiv, to všechno Buldok už v životě dělal, přesně v tomto pořadí a oficiálně byl stále detektivem, jen, už se tak nevnímal. Posledních osm let měl několik klientů, ale jen jeden případ. Jakmile se Buldok do něčeho zakousl, nepustil to.

Muž ho vedl napříč domem, žena zmizela v jeho nesčetných zákoutích. Z venku tak velký nevypadal. Chlapec se psem šli za nimi.

„Moc pěkný,“ zastavil se se zájmem Bob u jednoho z obrazů a rukou hrubě přešel po plátně. Všiml si, jak to s mužem trhlo, ale ani se nepohnul. „Originál co? Ste našli na půdě? Tam se najde věci,“ řekl vážně a dál si prohlížel malbu.

Chlapec se rozesmál a po něm i muž, Bob se nepřidal. Bez odpovědi ho dál vedli domem, až vstoupili do jednoduše zařízené pracovny s obrovským oknem naproti pohodlné lenošce. Muž došel ke stolu a opřel se, nespouštěl z Boba oči. Ten došel do středu místnosti a podíval se z okna do zahrady za domem.

„Vy můžete odejít, pane...“ řekl Buldok a neurčitě mávl rukou. „Tím naznačuju, že na vašem jméně nezáleží, jděte,“ zdůraznil a odtrhl pohled od okna na muže.

Muž se narovnal a už se nadechoval, pak si všiml pohledu chlapce a zase v kolenou mírně poklesl. Pomalu prošel kolem Boba, se zlým výrazem v očích a kolem rtů, ale držel to v sobě, přinejmenším se snažil. Zavřel za sebou. Buldok se bez vyzvání posadil ke stolu, zády k chlapci a ten k němu s úsměvem na tváři zamířil. Posadil se do rozložitého křesla za stolem a prohlížel si návštěvníka. Pes si lehl kousek za Boba, neviděl na něj.

„Jste všímavý člověk, nebo máte skvělé informace. Zřejmě obojí, pane...“ řekl chlapec a zamával rukou ve vzduchu, „a tím naznačuju, že mě vaše jméno velmi zajímá.“

„Menuju se Brok, trvalo vás najít... Longbottom,“ řekl s menším zaváháním Buldok, ale naprosto suše, bez výrazu.

„Samozřejmě,“ odpověděl profesor.

Longbottom se rozvalil v křesle, chvíli zápasil s nutkáním panu Brokovi něco nabídnout, ale věděl, že tenhle chlap by si od něj nic nevzal.

Dlouho se na sebe jen dívali, pozorovali se. Profesor si prohlížel povislé tváře, husté černé obočí a ustupující vlasy. Mírně ho znepokojovalo, jak obrovský ten muž byl. Takoví lidé se nedají snadno vykolejit. Cítil jeho propalující pohled, opovržení, kterým byl prosycený.

„Takže pane Broku, co vás přivádí?“

„Pravda.“

„Ale. Hm, a není pravda už trochu přežitků? Dnes je mnoho pravd.“

„Ne, je jenom jedna. A já jí teď chci slyšet celou, od začátku.“

„A smím se zeptat na váš důvod? Konečně, důsledky už jsou známé celému světu.“

„Důsledky mě nezajímají, chci znát příčinu.“

„Pro koho pracujete, pane Broku?“

„...“

„Chápu, ale, vy už celou tu pravdu, jak říkáte, myslím znáte.“

„Rád si to poslechnu od vás.“

„Opravdu? Není to trochu klišé? Myslím tím, určitě tajemno v příběhu je správné, navíc, poskytuje prostor pro vlastní fantazii.“

„Nechte si to a začněte od začátku.“

Longbottom si povzdechl. Jistě, mohl se toho chlapa prostě zbavit, během několika vteřin, ale rozhodl se mu věnovat svůj čas. Měl rád důvtip a překvapení. Bob Brok nabízel obojí.

„Řekněte, pane Broku, jste rasista?“

„Prosim?“

„Rasista, xenofob, vadí vám odlišní lidé, nebo ženy?“

„Jestli se do toho počítají i mocichtivý parchanti, tak jo, jsem,“ odpověděl Buldok a Longbottom se pousmál. Vůbec se mu nelíbilo tohle profesorovo švitoření, jako by nestačilo, že se na něj dívá očima sotva desetiletého kluka.

„Tak to jste zářná výjimka, většina lidí jsou rasisté. Nemají rádi cokoli cizí, tak je to naučila výchova. Je to přirozené, být rasistický znamená vybírat si. Já například upřednostňuji jablka, zvýhodňuji je ve svém jídelníčku a tím diskriminuji ostatní ovoce. Bez možnosti výběru není nic, jen přímá cesta rovnou k otroctví. Je to v nás a staré zvyky jsou jako ta příslovecná železná košile, nemám pravdu?“ zeptal se profesor a Bob jen pokrčil rameny. „Zvyky vytvořily civilizaci, vnutili jsme naší vůli všemu a všem kolem nás, vyvinuli se a začali upadat. Jsme otroci příliš krátkých životů a svých zvyklostí. Jeden život prostě nestačí, ne pokud chcete vytvořit něco velkého.“

„Velkého? Třeba vraždit, krást těla?“

„Ale vůbec ne, to jsou jen vedlejší příznaky změny, nepodstatné, to co jsem dal lidstvu je mnohem víc. Nová renesance, volnost od pout smrtelnosti.“

„Dost už těch keců Longbottomě,“ řekl nevrle Bob, záměrně nepoužíval oslovení profesore,

nešlo mu to přes pusy, když se přitom díval na chlapce. „Začněte v roce 2010.“

„Pátral jste opravdu důkladně. Dobře. 2010, ano, to byl rok, kdy se daly věci konečně do pohybu. Tehdy začal výběr vhodných spolupracovníků, chápejte, projekt potřeboval záštitu mocných, jejich finance a vliv. Nejjednodušší bylo začít u lidí bez svědomí.“

„Politici,“ nadhodil pohrdavě Buldok.

„Přesně tak, samozřejmě mě omezovalo volební období, nová vláda mohla vše zastavit, ale o to se moji přátelé postarali. Volby se dají snadno vést potřebným směrem, s tím už máme dlouholeté zkušenosti. Úspěch záležel na naprostém utajení, jen hrstka znala celou pravdu, za příslib Místa pochopitelně.“

„Tak jste říkali těm chudákům?“

„Ošklivé slovo, mám mnohem raději označení kandidáti. Ale ano, je to tak. Všichni byli pečlivě vybráni a dlouhodobě pozorováni. Nemáte představu, jak úporná práce to byla, zejména její utajení. Jakmile jsem měl dostatek prostředků, lidí a zázemí, mohlo začít sestavování první skupiny. Sportovci, herci, milionáři. Téměř všichni sáhli po nabízené příležitosti.“

„Vaši pokusný králíci. Jenže to nikdo z nich netušil.“

„Dostali možnost, jako nikdo před nimi. Neutil jsem je, jen udělal nabídku. Nikdo neodmítl,“ řekl pyšně Longbottom a nalil si plnou sklenici mléka.

„A co Harison Flat? Ten byl štěstím tak bez sebe, že se opravdu zabil.“

„Ano, pan Flat byl výjimka. Nešťastný omyl, ale přivedl paní Stone.“

„Duši za duši,“ odpověděl na profesorovu poznámku Buldok.

„Nechte toho a neskákejte mi pořád do řeči, chtěl jste slyšet celou pravdu, tak seďte a poslouvejte,“ řekl panovačně Longbottom. „O jednotlivých účastnících projektu nemá smysl mluvit, stejně je všechny znáte a víte, jak dopadli. Ukázali nám cestu, odhalili problémy přenosu a usídlení. Díky nim jsme se my ostatní poučili a celý proces vylepšili. Jistě, většina z té první skupiny nedopadla právě nejlépe, ale takové už jsou začátky všeho. Ostatně, pochybení byla na jejich straně. Celých pět let jsem jim vštěpoval základy psychologie a filosofie. Učil je jak uzamknout city a svědomí, bohužel, jak se ukázalo, někteří mi nevěnovali příliš pozornosti. V průběhu těch pěti let začali pochybovat a pak tu byly speciální případy jako pan Angelo. Nikdy se v novém těle neprojevil, snad ho ani neovládl, popravdě dodnes nevím, co se s jeho vědomím stalo. Stejně tak Francis a slečna Lisa, nešťastný případ, ale varoval jsem je před možnými následky, všechny. První skupina byla tolik různorodá, dokonalé testovací subjekty, zkusili jsme na nich v podstatě

všechno. Další usídlení byla mnohem úspěšnější.“

„A ta druhá skupina?“

„I o nich víte, hm, s těmi to popravdě nešlo moc dobře. Většina z druhé skupiny si do nového těla přinesla své duševní poruchy. Tušil jsem to, ale byla to úlitba mocným a já svůj slib splnil. Po přenosu jsem už na ně neměl vliv, záleželo na jejich povaze, což je u postižených bohužel velmi nejistá půda,“ odpověděl Longbottom téměř smutně.

„Lidumil co? Kam jste přenesli prezidenta?“

„Tohle nevíte? Zdá se mi, že to není jediná mezera ve vašem pátrání, že?“ zeptal se profesor, ale Buldok mlčel. „Rozumím, nechcete se dělit o své informace, v pořádku. Pan bývalý prezident byl velice užitečný, ale ještě před přenosem se ukázaly jeho slabosti. Musel jít z cesty, stejně jako mnoho jiných. Například můj čínský přítel Wu Chan, ale o něj se postarala Strana.“

„To vám musím uznat, zneužit Čínu se povede málokomu,“ řekl naoko uznale Bob. „A Blanch? Počítám, že jako poslušnej pejsek vám dělal společnost až do poslední chvíle,“ řekl Bob a slyšel, jak se pes za ním pohnul.

Longbottomův pohled o psa na vteřinu zavadil, ale Buldok si toho všiml a náhle mu došlo, kam se pan Blanch přenesl. Ten člověk mu dělal největší starosti, nevypočitatelný vrah. Doposud si myslel, že je to chlapcův „otec“, až do teď.

„Zeptám se jinak,“ řekl Bob, aniž by nechal profesora odpovědět. „Proč to všechno? Pro peníze?“

„Tolik let pátrání a přišel jste na tohle? Peníze, pche, celý výzkum jsem poskytl komukoliv, kdo měl zájem, zcela zdarma. Nic nechápete. Dal jsem lidstvu nesmrtelnost, krátký čas našich životů nás již nesvazuje. Konečně můžeme vybřednout z kola přírodních zákonů a postavit se na vlastní nohy.“

„Na úkor chudáků.“

„Zase to slovo. Ti lidé byli pozehnáni, jejich těla mohou sloužit něčemu většímu, než zbytečným životům, které vedli,“ řekl profesor, začal ukazovat svou pravou tvář, bez přetvářek cizího těla. „Konečně, lidstvo na to bylo dlouho připravováno. Multikultura, globalizace, rovnoprávnost, mazání rozdílů mezi tolika rozdílnými národy, další a další nesmyslná pohlaví. To byla jen příprava, nezbytnost, takhle svět celý projekt přijal mnohem smířlivěji. Teď můžeme upírat své zraky do budoucna, plánovat své sny ne na roky, ale na staletí dopředu. Jak by dnes vypadal svět mít takovou možnost Leonardo DaVinci, Machiavelli, Washington, nebo Tesla?“

„Nebo Hitler,“ dodal Buldok.

„Nechte toho, víte, co tím myslím, nebo nevíte a potom, už nevidím další důvod pokračovat

v rozhovoru. Ostatně, co víc chcete? Svět už se smířil s novými pořádky, proč ne vy?“

„Protože, profesore,“ ucedil Buldok, „já mám stále nějaký morální hodnoty a klienty, co chtějí znát celou pravdu.“

„Pravda, pravda, stále se tím oháníte a přitom nedokážete připustit, že pravda není jen jedna. Je to patnáct let od prvního přenosu, dnes si můžete zaplatit nové tělo a to zcela legálně, žít věčně.“

„Jasně, teda pokud mám zrovna pár miliard navíc. Jste jenom parazit, vy a ostatní.“

„Možná, možná, to ukáže až čas, ale nemyslím si,“ řekl Longbottom a dopil sklenici mléka. Na rtech mu zůstal bílý knír. „Takže? Už víte, co jste vědět chtěl, můžeme se rozloučit.“

„Ne, teď ponese odpovědnost.“

„Opravdu a za co konkrétně pane Broku? Za posunutí lidstva na další úroveň?“

„Za to taky, ale především za vraždy, co jste přikázal, za ukradený těla, za vyvolání pandemie. Mám rád, když jsou věci dotažené do konce.“

„Ah, tak to jsou ti vaši klienti, rodiny prvních kandidátů. Dotáhnout věci do konce, co to pro vás znamená? Mojí smrt?“ zeptal se Longbottom a pes za Bobem se postavil.

„Takhle já věci neřeším, smrt je vysvobození. Veřejnost se o všem dozví, konečně budou znát pravdu. Jak s tím naloží, to už je jejich věc. To, že se ukrýváte jako hodný chlapeček z předměstí, to nepomůže.“

„Lidi jsou jen ovce, nebudou věřit vám, ale svým vládám. Ano, kradli jsme těla a lhali, hrůza že? Jenže sám jistě víte jak tvárná je společnost. Už je pozdě vracet se do minulosti, světové pořádky se změnilly a život jde dál. Tak jako vždy.“

Pracovna se propadla do hlubokého mlčení obou. Měřili se nepřátelskými pohledy, pes se nepohnul z místa. Buldok, přestože cítil pohled zvířecích očí v zátylku, se nebál. Klidně vstal, poklekl k psovi a zblízka si ho prohlédl.

„Vždycky si byl jenom prašivej pes, už jako člověk.“

Pes chňapl Bobovi po ruce, ale ten hbitě uhnil.

„Pane Blanchi, nechte toho. Nerad bych měl krev pana Broka na koberci,“ okřikl profesor psa, ten jen zavrčel a postavil se vedle něj. „Nebýlo mi potěšením vás poznat, ale to je oboustranné. Víte, co jste chtěl vědět, teď odejděte.“

Buldok beze slova vyšel z pracovny, za dveřmi stál „otec“, ale ani se nepohnul, když kolem něj procházel. Bob Brok bez nejmenších potíží opustil dům a nasedl do auta. Vytáhl z kapsy telefon a přiložil si ho k uchu.

„Nahráli jste si to?“

„Ano,“ ozval se hlas z telefonu. „Děkujeme, pane Broku, nezapomeneme vám to. Věci se teď změní, díky vám.“

Bob zavěsil a nastartoval. „Nemyslím si,“ zabručel pro sebe. Věděl, jak svět funguje a přestože nesouhlasil, Longbottom měl pravdu. Lidi jsou jen ovce, bylo to smutné, ale pravdivé. Po-

Vítězlava Felcmanová – Kuchař

Jsem kuchař. Zatraceně dobrý kuchař, to mi věřte. Už jsem vařil pro ledajaké mlsné jazyky v otlučených hrncích i luxusních kuchyních. V smrduté knajpě v olezlých kastrolech i v naleštěném grandhotelu, kde mi pomáhaly nejmodernější technologie. Umím bravurně blanširovat, flambovat, poširovat, marinovat, konfitovat. Jsem mistr v úpravě masových pěn, paštiček, galantin a huspenin. Zním tajemství majonéz, aspiků i rosolů. Dovedu však nakrmit i partu hladových kámošů jídlem z obyčejných surovin kdekoli venku u ohně. Nejsem však člověk zrovna klidné povahy a lidi jako já se lehko dostanou do maléru. Nebylo by to poprvé, ale tentokrát už mi šlo vážně o krk.

Řešit se to dá všelijakým způsobem, ale já už to zkoušel snad všechno. A tak jsem věděl, že bez perfektních papírů neprojdou letištní kontrolou. Vlakem, či sebelepším bourákem se zase nedostanu z kontinentu. Zbývala loď. Ty tam jsou doby, kdy se člověk zašil do kotelny a zašpiněný mourem zmizel z horké půdy. Na dnešní kotelnu bych asi musel být inženýrem. Ale posádka i cestující musí jíst a tak je přece šance splynout s davem v bílém odění. Stačilo jenom najít plavidlo s tolerantním kapitánem, který příliš nedbá přísných nařízení.

Moje loď, tedy parník s hrdým jménem „Bella Isabella“, byla napěchovaná hlavně zbožím, ale v několika kajutách cestovalo i pár pasažérů. Podle vybraného chování a pěkných šatů, alespoň jak se mi podařilo zahlédnout ze spodní paluby, patrně boháči, kteří si libují ve hře na minulost. Nenapravitelní romantici, co si mohou své sny koupit. Snažil jsem se proto přesvědčit našeho hlavního kuchaře, aby si dal více záležet, ale ten věčně opilý bručoun nehodlal slevit ze svého stylu námořnických pekelných kotlíků. Až jsem se divil, že si panstvo nestěžuje. Snad to tak chtěli a patřilo to k jejich hře. Kde tu loď vzali, všechno to vybavení a dobové rekvizity, mi nebylo jasné. Měli to vymyšlené do posledního detailu, nikdo kupříkladu neměl ani náramkové hodinky. Nepátral jsem po tom, chtěl jsem jen co nejrychleji pryč a to se mi dařilo. Klidně ať si hrají. Zachoval jsem tedy klid a trávil dny poslušným plněním pokynů šéfa a občas nenápadným napravováním jeho přehmatů.

třebují svého pastýře a tomu bezmezně věří i ve chvílích, kdy je vesele vede na porážku. Ať to dopadne jakkoliv, jeho práce skončila, měl v plánu pěkný, klidný důchod, daleko od civilizace. Problémy lidstva si teď lidstvo musí vyřešit samo, víc udělat nemůže. Nevěřil už ničemu.

Jednou v noci kdosi zatřásl s mým visutým lůžkem, až jsem málem spadl na hrubá prkna podlahy v kajutě.

„Vstávej! Stal se malér!“ křikl jeden z důstojníků.

„Co?“ vypravil jsem ze sebe.

„Ten ožrala kuchař spadl ze schodů a srazil si vaz, chce tě vidět kapitán. Tak mazej!“

Bylo to neštěstí, ale všechno zlé je nakonec pro něco dobré. Nešťastníka šoupli ve staré plachtě do moře a já byl povýšen z pomocníka na hlavního kuchaře. Rozhodl jsem se trochu polaskat jazýčky cestujících, protože jsem mezi tou hrstkou nastrojených pánů zahlédl i velmi hezkou slečinku. Bledou, útlou, v krajkových bílých šatech, jako nějaká víla. Chtěl jsem vidět překvapené obličej, když posnídali, ale jídlo jim nosil mladší důstojník. Mé přání se mi splnilo až u večeře, dostal jsem vzkaz od kapitána, abych na servírování osobně dohlédl. Byla to pro mě výzva a já se jí s chutí chopil. Objevil jsem skryté zásoby mého předchůdce a vykouznil menu o několika chodech. Pokud se mi nedostávalo patřičných surovin, napravil jsem to rafinovaným zdobením. Také jsem se vyfešákoval, jak to jen šlo. Vynaložené úsilí se mi bohatě vyplatilo a sklídl jsem dokonce potlesk u moučníku. Jen ta bledá slečinka stále klopila oči a uzobávala ze svého talíře jako vrabčáček. Rozhodl jsem se, že prolomím i tenhle led a začal ji podstrojovat všelijakými lahůdkami. Za pár dní už měla růžové tvářičky a mírný úsměv ozdobil něžný obličej. Vida, co dokáže kus žvance.

Po nějaké době klidné plavby jsme se ale blížili k přístavu a na mě šly chmury. Co dál? Kde si najdu další útočiště? Ale i tehdy byl ke mně osud příznivý. Pán, co doprovázel tu slečinku, mi poslal po plavčíkovi pozvání na doutník. Setkali jsme se na horní zadní palubě. Byl to postarší člověk, s řídkými, ulízanými vlasy, pečlivě oholený a vybraně oblečený. Cítil jsem slabou vůni drahého parfému. Po povinných zdvořilostech, které jsem měl odposlouchané na různých štacích a nedělaly mi proto potíže, se přímo zeptal:

„Máte nějaké plány do budoucna, mladý muži?“

Obdivně jsem hleděl na kolečko dýmu, které potom bravurně vypustil úst.

„Abych pravdu řekl, mylordé,“ pokrčil jsem rameny, „zatím nemám. Musím si najít nějakou práci.“

Pokývl hlavou.

„Dobrá. Napiši vám skvělé doporučení pro vašeho budoucího zaměstnavatele. Ale...“ udělal dramatickou pomlku, „mohu vám nabídnout práci i já!“

Lhal bych, kdybych tvrdil, že mě překvapil. Vždyť právě k tomu směřovala celá má snaha!

„To je pro mne čest, mylordé...“ uklonil jsem se.

Chvíli jsme bafali z doutníků a pozorovali brázdu za lodí.

„Víte,“ pokračoval můj příští pán, „udělalo na mne velký dojem, jak jste se vzorně postaral o blaho mé schovanky. Ujal jsem se toho sirotka teprve nedávno. Sám jste viděl, jak byla bledá, smutná. A teď ty růžové tvářičky! Jste mistr ve svém oboru! Proto vás velmi potřebuji ve svém londýnském domě.“

„Ach pane, není se co rozmýšlet, přijímám vaši nabídku!“

„Výborně. Ovšem za velkorysou odměnu očekávám naprostou oddanost!“

„Samozřejmě, pane,“ uklonil jsem se a snažil se zakrýt radost, že tak na čas opravdu zmizím ze světa.

Nepodal mi ruku, nebylo třeba. Stačilo slovo gentlemana.

A tak jsem se jednoho sychravého večera ocitl na konci zastrčené londýnské uličky před starobylym domem. Hra boháčů asi pokračovala, protože na mě v temném přístavu čekala drožka jak z filmu. Dokonalá organizace. Odřený kufřík jsem si položil k nohám a chvíli na to sídlo zíral. Stálo trochu dál od ulice, kolem tajemná zahrada. Řada dobových plynových lamp jako by se bála přiblížit, takže dům zůstával v šeru. A žádný radostný svit v oknech, jen temno, temno, temno...

Odhodlal jsem se otevřít branku v zrezivěném ozdobně tepaném plotu, pustila mě dovnitř se slabým zaúpením. Po zádech mi přeběhl mráz, protože to znělo jako varování. Nekoukal jsem vlevo, ani vpravo a už jsem stál u vchodových dveří. Použil jsem mosazné klepadlo, které mělo podobu dračí hlavy. Po přiměřené době mi otevřel staříčkový majordomus v livreji a povýšeně oznámil:

„Napříště budete vstupovat zadním vchodem pro personál, Thomasi.“

„Ovšem, Jamesi,“ zkusil jsem.

„Pro vás vždy pan Richardson,“ odfrkl a ustoupil, abych mohl vejít.

Nemohl jsem očekávat, že mě pán domu přijme v salónu, to mi bylo jasné. A znal jsem pár takových namyšlených majordomů. Avšak zdravý rozum velel klid, nejprve obhlídka, se-

známení s prostředím, pak teprve oplatit ústřiky. Kolikrát už jsem to zažil!

Jak už jsem říkal, dům to byl prapodivný. Ale kuchyň, ta byla perfektní. Stylově zařízená, nablýskaná, nádherná. Poctivá kamna, nikde nic digitálního, tady zúročím své zkušenosti z ušmudlaných špeluněk, kdy jsem teplotu v peci reguloval počtem polínek. Součástí mého nového působiště byla také dobře zásobená spížirna a malý sklípek. Suroviny poctivé, nikde ani stopa po náhražkách, či polotovarech, všechno patrně v bio kvalitě. K ruce jsem dostal mlčenlivý personál, ti lidé byli jako dobře seřízený stroj. Stačil jsem si hodit kufřík do kamrlíku s lůžkem a už jsem se ládoval do uniformy a přijímal instrukce od samotného pána domu. Jak jsem pochopil z jeho řeči, jeho velkým koničkem a potěšením bylo pořádat všelijaké hostiny pro přátele, mne si zatím hodlal vyzkoušet při malém soaré.

„Dejte si záležet, Thomasi,“ pravil, „mé večírky jsou pověstné. A vrchol sezóny je vždy hostina s jedinečným menu. Sám dohlížím na přípravu. Za pozvání k prostřené tabuli mi někteří lidé nabízejí přímo pohádkové sumy. Ale hosty si vždy pečlivě vybírám.“

S vypracováním sledu jídel jsem si dal velkou práci a můj zaměstnavatel souhlasně pokývl. Jedna, dvě poznámečky a já se mohl pustit do práce. Do radostné práce. Zcela mě pohltila, zapomněl jsem na svět. Po prvním večírku přišel druhý, další a já se vezl na skvělé a opojné vlně naprostého úspěchu. Občas jsem byl odměněn sklenkou sherry a doutníkem s pánem domu, tetelil jsem se rozkoší jako kotě, které podrbou za oušky. Nešlo nepodlehnout kouzlu toho muže. Byl čímsi zvláštní, jakoby dokázal ovládat duše. Snad jeho uhrančivý pohled, podmanivý úsměv, řeč těla, prostě to uměl. Hostil mě v pracovně s těžkým, starožitným nábytkem, která byla nedaleko mého kuchyňského království. Byl jsem rád, protože temné chodby toho strašidelného domu k procházkám příliš nelákaly. Nejsem bázlivý, ale lépe jsem se cítil v blízkosti uklidňujícího ohně v kamnech.

Hosty mého pána jsem mockrát nezahlédl, jen sem tam mě oslnil třpyt diamantů a perel dam, monoklů a stříbrných knoflíků špacírek pánů. Velmi přísný dress code. Obyčejný člověk sem asi nevkočí.

Také slečinku jsem mockrát neviděl, už zase pobledla, asi ji nesvědčilo londýnské klima. Lékaři jí prý nařídili pouze ovocnou stravu, tedy jsem se snažil aspoň trochu upravit a ozdobit její snídani, obědy a večere.

„Zcela se překonáváte, Thomasi,“ usmíval se lord a já skoro předl blahem. Kdyby mi nařídil, abych skočil do pece, možná bych skočil. Tak jsem byl oddaný svému pánovi. Dny ubíhaly a

já se stále zdokonaloval pod jeho jemným vedením. Často jsme spolu diskutovali, byl jsem ohromen jeho znalostmi a rozhledem. Nikdy mi nevyprávěl o svých předcích, ale měl jsem dojem, že pochází z nějakého starobylého rodu. Celá jeho osobnost byla jaksi ušlechtilá a vytržbená, to se nedá nacvičit.

Několikrát jsem se odhodlal prohlédnout si dům. Prošel jsem galerií, kde na mě přísně shlíželi z obrazů nějakí pánové v tmavých šatech všech stylů. Zdálo se mi, že chodby vedou někam do nekonečna, ztrácely se v temnu, snad ten dům nechtěl odkrýt svá zákoutí. Daleko jsem se neodvážil, protože jsem cítil nějaký odpor, jako by mi něco bránilo ve slídění. Slýchal jsem podivné ševelení, praskání, až mi z toho naskakovala husí kůže! Občas se kolem promýkl někdo z personálu, mlčky, nehlučně, bez tváře a identity. Vždycky jsem se raději vrátil do své bezpečné části sídla. Pán má rád tajemno, no prosím. A vůbec mi nedošlo, že jsem nikdy nenašel, tedy ani nepoužil, ten služební vchod. Tolik jsem byl zaměstnán.

Podle určitého napětí mezi svými spolupracovníky jsem poznal, že se blíží tolik očekávaný den. Vrchol sezóny. Hostina.

A tak mě nepřekvapilo, že si mě zaměstnavatel nechal zavolat. Usedli jsme v jeho pracovně. Jako vždy mi nabídl doutník a já s povděkem přijal. Zabafali jsme a mně připadalo, že je to nějaká zvláštní sorta. V těle se mi rozlil nádherný pocit spokojenosti a síly.

„Thomasi,“ začal slavnostně můj pán a vyceňil ty své vlčí zuby, „je to tady. Budete poctěn mi asistovat při přípravě božských pokrmů, započne příprava mé hostiny pro vyvolené.“

Polkl jsem vzrušením, ale nevydal ani hlásku.

„Zkoušel jsem vás dlouho, jste hoden tohoto úkolu,“ pokračoval ten podivný muž.

Podářilo se mi zachraptět:

„Bude mi ctí, mylorde.“

„Každý, komu prokážu tuto čest, musí být naprosto oddaný mně a tomuto domu. Zdá se, že vy to splňujete. Nemám pravdu?“

„Ovšem, mylorde.“

„Myslím, že nemáte rodinu, ani kořeny, kam byste se chtěl vracet. Nebude vám tedy dělat potíže učinit jistý slib, zavázat se k naprosté loajalitě.“

„Jak si budete přát!“

Byl bych ochoten slíbit všechno, tak jsem byl očarovaný a hlavně strašlivě zvědavý, jaký zárazek se má odehrát v těchto tajemných zdech.

Potom jsme dlouhé hodiny sestavovali jídelníček a objednávky pro dodavatele. Zatím všechno jako doposud, nezaznamenal jsem nějakou mimořádnou surovinu, nebo koření. Samozřejmě prvotřídní, leckdy exotické, ale nic, co

by se vymykalo. Až na triumfální světýlko v očích mého příštího Mistra.

Dlouho jsem bádával ve svém kamrlíku nad seznamy a jídelníčkem, snažil jsem se najít nějakou nesrovnalost. Zkoumal jsem předkrmy a lahůdky, nakonec jsem se pozastavil nad položkou v menu: běluha se šafránovou omáčkou a poupaty orchidejí, hm, běluha v objednávkách nebyla. To asi bude mimořádný dovoz, jistě není nic ponecháno náhodě.

Den před událostí roku, když nervozita vrcholila, přišel pán domu osobně překontrolovat průběh prací. Oblečen byl ve sněhobílé košili a brokátové vestě, rozvážně prošel přípravnou a kuchyní a spokojeně pokyvoval hlavou. Potom odemkl skříňku ve výklenku u okénka a obřadně vyjmul naškrobenou kuchařskou čapku, posadil si jí na hlavu a pokynul mi, abych mu uvázal zástěru.

Pomocníci po sobě pokukovali takovými divnými pohledy, ale to mi nedělalo starost, však už se brzy zapojím do tajemného obřadu.

„Pojďte se mnou.“

„Ano, mylorde,“ odpověděl jsem na výzvu a následoval mistra do sklepení.

Nevím, jak je to možné, ale ten dům byl větší uvnitř, než zvenku. Šli jsme tmavou chodbou velmi, velmi dlouho. Měl jsem pocit, jako bych slyšel podivné šepoty a vzdechy, ale to mohl být systém větrání. Stanuli jsme u dveří, které bych jistě přehlédl, kdybych tu byl sám. Jakoby tu náhle vznikly! Mistr je odemkl klíčkem, co měl na řetízku na krku. Vstoupili jsme do další krátké chodbičky, která končila točitým schodištěm vzhůru. Protože jsme se na něm několikrát otočili, ztratil jsem pojem o směru naší cesty. Můj průvodce se několikrát zdánlivě bezděky dotkl zdi, bylo to gesto, jakým páníček odměňuje svého pejska. Další dvířka, stejný klíč. Vešli jsme do jakési kuchyňské přípravny. Uprostřed stál velký pracovní stůl, kolem police a skříně s nástroji a nádobím.

„Jak jistě dobře víte, můj hochu,“ začal můj pán obřadně, „kvalita jemného masa záleží na tom, čím je vykrmeno. Kupříkladu vepříkům prospívají arašidy, kohoutkům zase borůvky, že? A v našem případě...“ mentorsky vztyčil ukazovák, „jen a jen prvotřídní ovoce a...!“

Odsunul dřevěné ostění, jemně mě postrčil do další místnosti a já užasl. Bylo tam jen jedno lůžko s bílým přehozem a na něm spočívala v půvabné pozici pánova schovanka. Růžové lice, bělostné ručky a nožky vykukující zpod prosté hedvábné košilky.

„A brendy!“ dokončil ten ďábel triumfálně. Dívka otevřela nebesky modré oči, usmála se a zase je zavřela. Zřejmě dokonalé dávkování lihoviny. Zalapal jsem po dechu a snažil se opatovat. Běluha.

„Jste šokován?“

„Dokonale, mylorde.“

„To jste nečekal, vidíte?“

„Pravda, nečekal, ale tušil něco takového.“

„Jak se k tomu postavíte?“

Mlčel jsem.

„Dobrá, pomohu vám.“

Mylord pohladil dívku po vlasech a medovým tlumeným hlasem ke mně začal promlouvat:

„Než jsem vás najal do svých služeb, něco jsem si o vás zjistil, mladíku. Máte tak trochu problém se zákonem a také s druhou stranou. Není tedy ve vašem zájmu, abyste se dostal jedněm, nebo druhým do rukou, že? U mne jste v bezpečí, navíc si přijdete ke slušnému jmění. To jen tak na okraj, abych vám ulehčil rozhodování. Teď se stanete součástí mého domu, mého skvěle fungujícího soukolí. Zdaleka ještě nevíte všechno, ale už brzy...“

Chvilí přecházel po té divné místnosti a potom pokračoval.

„Je nám tedy jasno, že? Tedy k věci. Každý rok se vydávám na daleké cesty, ba i časem, hledám to nejlepší pro mé hosty. To dítě tady, jsem zachránil ze sirotčince a věřte mi, nečekal by jí pěkný osud. Je připravená, jak by řekl odborník, premedikovaná. Neucítí nic, žádný stres. Ostatně zhoršilo by to kvalitu masíčka, vidíte? Ha ha ha.“

Otočil se a zašel do přípravny, za okamžik se vrátil s dlouhým nožem a stříbrnou mísou.

Nebyl jsem schopen pohybu a jen sledoval, jak se blíží k omámené dívce a fascinovaně prohlíží bílé hrdlo, kde tepala modrá žíla. Cítil jsem chvění v břiše. Chtělo se mi strašně smát.

„Ještě moment,“ zarazil jsem ho.

„Prosím?“

„Možná jste si toho o mně zjistil dost, ale určitě ne všechno, mylorde.“

„Ano?“ pořád ten vlčí úsměv.

„Co myslíte, jak to bylo třeba na tom parníku, když si kuchař srazil vaz?“

Teď jsem se culil já a mistr poprvé znejistěl.

„Náhoda? Ale jděte! I já umím jít za svým cílem a trochu se pojistit.“

Orosené čelo? Výborně. Zabírá to. Přihodil jsem další eso.

„A to vaše ovoce? Jsem dobrý kuchař a vím dost o vhodné stravě, dejme tomu pro mladou dámu. A umím to připravit. Myslím, že vaše dávkování bylo chybné.“

Polaskal jsem dívku po líci a zašeptal jí do ouška:

„Vstávejte, má lásko...“

Dívka se s úsměvem posadila na lůžku a upřela na mě ty svoje modřemodré oči. Vzal jsem jí za ruku a políbil ji.

„A, mimochodem, mylorde,“ servilně jsem se uklonil, „ani jste si nevšiml, čím krmím vás, že? Samé ryby, samé ryby!“

Vtom se na mě můj chlebodárcer vrhnul s tím strašlivým ostrým nožem v ruce. Jenže jeho vedl slepý vztek a já zmobilizoval veškerý pud sebezáchovy. Navíc jsem měl za sebou dosti tvrdý výcvik v docích a také ve vězení... Byl to jen mžik a bylo hotovo. Využil jsem tu jeho sílu proti němu, jak mě naučili kumpáni. A má láska mi s rozzářenou tváří podávala stříbrnou mísu na zachycení krve. Nějaký ten stříkanec schytl samozřejmě i dům. Hrklo ve mně, že se teď obrátí proti mně, protože jsem ucítil náhlý závan ledového vzduchu. Ale potom klídek, asi jsem prokázal dostatečnou převahu a dominanci, obstál jsem v těžké zkoušce. A najednou jsem věděl všechno, jakoby se kolem rozsvítilo. Znal jsem všechna tajná dvířka a správný směr ve spleti chodeb a chodbiček. A také každého ze sloužících, kteří mi do teď připadali stejní, bezjemní. Nyní to byl můj dům! Jenom škoda, že nikde tady nebylo zrcadlo, abych se mohl přesvědčit, zda mám také vlčí úsměv, jako míval můj pán...

Do slavnostně osvětleného sídla na konci křivolaké uličky se sjížděli hosté. Tak jak se na hostitele sluší, osobně jsem každého uvítal a vlídně zval dál. Vůbec nepostřehli, že místo staršího pána zde stojí vysoký mladý muž. Nemohli se dočkat, protože tušili, že je tentokrát čeká něco nového a úžasného. Už už aby je pohltit tenhle čarovný dům! V úžasu se rozhlíželi v salónech, kde byly stovky svíci, v jejichž světle se rozzářily klenoty dam v nebývalé kráse. I já jsem byl vyšňořený, v šatníku jsem našel spoustu skvostných obleků, které mi dokonale padly. Jak jinak, v mém sídle...

Potom šum ustal a já jsem povstal ze svého místa u skvěle prostřeného stolu. Krásná žena po mém boku mi povzbudivě a vděčně stiskla ruku. Byla celá v bílém, jako nádherná a elegantní běluha z moří tak modrých, jako její velké a krásné oči.

„Vážení přátelé,“ zvolal jsem, „vítám vás na dnešní hostině! Věřím, že opět oceníte kvalitu vytríbené kuchyně tohoto domu, tohoto chrámu chuti!“

Vychutnal jsem si nadšený potlesk a pokračoval:

„Rád bych vás ovšem upozornil na drobnou změnu. Jako hlavní chod budeme podávat žraloka vyrvaného temným hlubinám oceánů, velmi zvolna pečeného se vzácným exotickým kořením z dalekých krajů Orientu a solí ze samotných útrob země. Budete překvapeni, jak se tento krutý predátor moří změní v křehoučké sousto, které polaská vaše chuťové pohárky...“

Zadíval jsem se do rozdychtěných očí nedočkavých hostů, kteří napětím skoro nedýchali, a zvedl sklenku. Připíjel jsem nejen na úspěch tohoto večera, ale též na můj nový život v minulosti, která mě laskavě přijala, zachráni-

la před mou temnou budoucností a nabídla neopakovatelnou a neuvěřitelnou šanci. A tu

jsem rozhodně nehodlal propásnout.

Martina Boučková – Dohoda

Deštěm zmáčená, hladová a vyčerpaná. Vyškrábala se na skaliska, odkud mohla sledovat moře, jak se jeho vzpurné vlny tříští o skály. Utekla zákazům i před výpraskem. Před pár dny nenápadně vyklouzla ven. Nikam nesmíš pro ni neplatilo. Litovala, že není mladým válečníkem, ale jen dívkou, jednou z mnoha zapomenutých z ulice. Chtěla do ruky meč nebo nůž a hrdě se bránit před Peršany. Dmout se pýchou už jen při slovech, která se nesla ulicemi. O tom, jak Xerxésovi vyslanci byli před časem shozeni ze skály, nebo utopeni. Žádnou milost s nimi! A pak ty další zvěsti, které ji nedaly spát: s jak velkou armádou ten bidák disponuje! Jak je nelítostný k nepřítelům stejně jako ke svým! Jenže božstvo vždy stojí na straně spravedlivých, a proto spustilo bouři, která na kusy rozmetala jeho obří pontový most, jenž nechal Xerxés postavit téměř ze sedmi set lodí. Peršanům se nikdy nesmí Athéňané vzdát! Nikdy si nesmí jejich domovinu podrobit!

Strach byl přesto silný. Moc dobře věděla, jak se jim napodruhé podařilo úžinu v Hellénské moři překročit. Mnoho znala z vyprávění: o jejich lačnosti po krvi, o ranách bičem a poraněních. O nelítostné armádě o sto tisíce mužích... Ženský měly strach a v mužích plál hněv. A v ní také. Nemohla zůstat za vysokými zdmi a čekat. Když se však konečně doplahočila a vyškrábala na skaliska, bylo už po všem. Mocný bůh Boreas dávno předtím rozbil perskou flotilu o skalnaté thesallské břehy a Athéňané v mnohem slabším uskupení po třídenní bouři, kdy Diovy hromy nepřestávaly hlasitě bubnovat a husté proudy vody se snažily nepřítel utopit, svou domovinu ubránili. Bojovali až do posledních sil: byli rozhodnutí, buď vyhrají, nebo zemřou. Když smáčená zírala na hrůznou skázu mrtvých těl a trosk lodí, těžko by se kdy dopočetala ztrát. Vládlo zde ticho. Jako by umlkl i křik moře a hladových ptáků. Ale uvnitř věřila, že je to ticho bolestného vítězství.

Přišla pozdě. Zlobila se na sebe, protože i ona chtěla hrdině padnout a co možná nejvíce ublížit nepříteli. Seděla v podřepu jako hloupé ukřivděné dítě. Přehlížela i mokré vlasy, které jí padaly do tváře. Nemyslela na nic. Tolik zbytečně vydané energie, aby nakonec dorazila, když už byla k ničemu. Zapomněla i, že má hlad.

Pak sebou prudce šklubla. Bílý záblesk. A hned několik lidí v bílých oblecích. Od hlavy až k patě. Slyšela o perských Nesmrtelných, ale nikdy o tom jak vypadají. Kdo jiný by to mohl

být, když jsou všude kolem mrtví? Jen Nesmrtelní mohou zase vstát. Vyděsila se, že její domovina je opět v nebezpečí. Těch postav nebylo mnoho. V bílých oblecích vypadali dost statně a výhružně. Zastavovali se u těl, něco k nim přikládali, některým rozřezávali hrud' a vyndávali z nich srdce, které následně vkládali do průsvitného obalu. Vypadalo jako sklo, ale nikdy předtím nic takového neviděla. A pak se znovu nad těly skláněli, něco s nimi dělali...

Taková potupa! Cítila ponížení a ještě větší zlost. Teď nadešel její okamžik. Vstala a směrem k nim zařvala.

Jeden z mužů zvedl hlavu. „Co tady ta holka dělá? Takový jatka nejsou pro děti.“

„Přece tu neměl nikdo být. Navíc i po té bouři,“ řekl druhý.

„To je jedno. I kdyby tahle někomu něco vyzvoni, nikdo ji to nebude věřit. Budoucnost to neovlivní. Same, kolik jich už máme?“

„Padesát, pane!“ zvolal jeden jako poslušný voják.

„Dobře, úkol splněn. Jdeme zpátky k přesunu.“

Po chvíli dívka spatřila další bílý záblesk a ti podivní Nesmrtelní byli pryč. S hrůzou padla na zadek, držela se za plíce, nemohla dýchat. „To nebyli Nesmrtelní“, přemítala, „to byli bohové. Museli to být bohové. Přišli na zem, vzali si svou daň a vrátili se zpátky. Tohle až budu všem vyprávět!“

Muži v bílých skafandrech se bezpečně přesunuli na startovací plochu, opatřenou skleněnou stěnou po celém obvodu. Vyčkávali, než proběhne nutná sprška dezinfekce. Nikdo by si nechtěl přinést nežádoucí bakterii nebo vir z minulosti. Lidská imunita byla sic po staletí hodně posílena, ale některým jevům se i přes očkování a genetická vylepšení stále nedokázalo účinně bránit. Bezpečnost především. Ale jen tady. Ve výzkumných laboratořích a hlavně v podzemí, kde se shromažďovaly orgány pro transplantaci.

Celá posádka už byla ze svých výprav emocionálně zcela otupělá. Přítomný svět jim připadal pokrytecký a hrůzy míst, kam se vypravovali, jen standardními historickými jatkami. Ocelový dlouhý kufr na kolečkách přisunuli na jezdicí pás a následně se vypravili do šaten. Kufr pokračoval do další místnosti, kde ho laborantky otevřely a vyndávaly z něho jednu skleněnou krychli za druhou. V každé v živém gelovém roztoku, který vytvářel elektrické impulsy, tepa-

lo jedno živé srdce. Tentokrát nebyl žádný vzorek vadný.

„Nech mi černou skříňku na stole.“ Vážnost požadavku byla zdůrazněna direktivní intonací. Tom si Cobyho změřil s rozpaky: „Vždyť to tak dělám vždycky, ne?“ zavrčel.

„Já jen, že jsem slyšel o tom incidentu.“

„Cože? To myslíš tu holku?“

„Řekli jsme beze svědků.“

„Prosím tě, co ta by mohla,“ mávl rukou.

Coby zasunul čip do zdířky a pustil si video. V prostoru před ním v šíři dvou třetin jeho kanceláře se odehrával příběh tak zvaného bezpečného odebrání dostupného materiálu. Chirurgové, jak se jeho kolegům přezdívalo, i když mnozí z nich ani nedokončili lékařské vzdělání, se skláněli na padlými vojáky. Příkládali čidla na krční tepnu, aby zjistili, zdali v daném těle zůstávají ještě nějaké zbytky života. Po té skalpelem rozřízli hrudní koš, vyjmuli skomírající srdce, které se po vložení do gelového roztoku ve skleněné krychli díky elektrickým impulsům záhy rozběhlo standardním tempem, a následně rychle účinným gelem tělové barvy zacelili otevřenou ránu a znovu přetáhli oděv.

Takto maskovat stopy bohatě stačilo. Antická ani pozdější kultura si nepotrpěla při pohřbívání na vyjímání orgánů z těl. A tyto vojáky jako mnohá další z bitevních polí nečeká nic jiného než nakládání na povozy, velké jámy a hromadný hrob. Nikdo nemá šanci si všimnout, že mají prázdné hrudní koše. Nikoho by ani nenapadlo něco takového prověřovat. Na gel se dalo absolutně spolehnout: není sice kvůli toxicitě vhodný pro živá těla, ale komu by tady uškodil! A navíc: po jeho implantování znovu otevřít hrudník by bylo ve stejném místě téměř nemožné.

Perfektní plán. Vždycky se na takových jatkách, pokud přišli včas, dalo najít mnoho těl, která sic byla už téměř bez života, ale zcela ještě nevyhasla. Někdy na ně zírali skomírající oči, takový byl další na radě.

Minulost byla krutá. Vysílala mladé kluky do skázonosných bitev a ještě na to byli hrdí! Současnost je krutá jiným způsobem. Lidé nechtějí umřít vůbec pro nic. Žádná čest, myšlenka, vzdor... Nic v nich už neplane. Jen strach nezemřít příliš brzy. A přitom ani neví, kdy je vlastně brzy. Kdy je ten správný čas. Mají strach jíst normální jídlo, aby si neucpali tepny, nebo nezdevastovali orgány. Dokonalé potraviny jsou vyráběny v laboratořích. Proto devadesát procent dřívě orné půdy je již zastavěno. K čemu by jinak byl ten nevyužitý prostor, jestliže se na tom dá dobře vydělat? Realitní makléři milují tuhle dobu. A stejně tak genetičtí inženýři a bezesporu tato centrální laboratoř pro zajišťování nových orgánů.

Je tak zajímavé, jak se dnes nebojíme obědvat chemické koktejly, které nám prodlužují život, ale stále upřednostňujeme lidské orgány místo geneticky vypěstovaných. Jasně, i firma doktora Chonga na uměle vyrobené ledviny, játra a slezinu je velmi úspěšná. Je to takový supermarket pro chudší. Když někomu táhne na sto padesát a nemůže si dovolit mladé orgány antického dobře stavěného válečníka, protože mu možná jeho finanční poradce dříve špatně poradil, nebo ho vysosaly děti, nebo měl jen smůlu a potřeboval častější transplantace, protože jediné, co bylo vzpurné, bylo jeho tělo, které už chtělo odejít. Je to bláznivý svět dvousetletých lidí, kteří se do sta let reprodukují a většinu času nechápou svůj smysl. Obsadili Zemi, Mars a Venuši... Možná jim brzo dojdou všechna srdce minulosti...

Už i tento průmysl podražil.

Coby zastavil video u čtrnáctileté dívky, která křičela a hrozila. Změřil si ji profesně deformačním pohledem: tak mladé tělo plné života, její děloha by se dobře prodávala. Pootočil kameru, vrátil film zpátky.

„Můžeš mi říci, co tam dělala?“ zeptal se hloupým tónem.

„Co asi. Řvala,“ zavrčel Tom.

„Tak to vidím taky, ale k čemu proboha pak děláme před schválením výpravy detailní průzkumy a skenování? Jak mohla být přehlédnutá?“

Tom pokrčil rameny. „Stane se.“

Coby se prudce otočil. „To se ale nesmí stát! Svědkové jsou vždycky na překážku. Mohli by něco vykecat a přitom je nemůžeš zabít! Proto všechny ty průzkumné práce! Proto tak vysoké náklady na přípravu, které mimochodem vedení chtělo při posledním sezení představenstva seškrtnat! Nic se škrtat nebude. A tohle je názorný příklad, že naopak musíme být pečlivější!“

„Krucí, nejsem tu první týden. Tohle všechno vím. Tak se stala někde chyba, ale tahle holka nic nemůže.“

„Na to se ale nemůžeme spoléhat. Odfiltrovat někoho jako na první pohled neškodného? Jsme tu v časoprostorové bublině, odzemněné od veškerého dění venku, ale co když už tam je jiný svět, než ho známe? Viš, jak moc je důležitá naše práce? A jak musí být precizní? Kolikrát mám tady opakovat, že my můžeme ovlivnit dění lidstva. My jsme ti, kteří máme tu největší moc!“

Tom chtěl dodat, že při pohledu na výplatu se necítí být tím nejmocnějším. Vše, co mu Coby říkal, mu bylo jasné, ale nechtěl jako drzý fracek odsekávat, že mu to nemusí opakovat. Chápal, proč to dělá. Věděl, že to byla velká chyba a na svou obhajobu se pokusil říct:

„Omlouvám se, ale aspoň jsme ji ve zkratu nezabili.“

Coby vztekle kopl do bohatě zdobené truhly. Byla to skutečná cennost nevyčíslitelné hodnoty. Tom si nepamatoval, z které historické budovy ji uloupili, ale mohl si k tomu klidně pusťit projekci, aby se mu vybavily vzpomínky. Pro něho to byly jen krámy na zakázku, necítil k ničemu tady vztah, jen pak k penězům. Podstatné vždycky bylo vzít jen to, co bude stejně záhy zničeno zemětřesením nebo jinou živelnou pohromou. Takže ano, i prodej uměleckých děl a historických skvostů vzrůstal. I na to měla laboratoř jako jediná ve vesmíru licenci. Vše bylo pod přísným meziplanetárním dohledem a za porušení byly nejvyšší tresty: pomalý velmi bolestný výmaz.

Pracovat pro centrální laboratoř byl úvazek na celý život. Až do důchodu. Nešlo se z něho vyvléknout. Všichni byli vázání naprostou mlčenlivostí. Možná, kdyby lidé více přemýšleli, co by opravdu v nich probudilo onen prazvláštní dávno zapomenutý žár, tak by se nejspíš chtěli postavit na startovací plochu centrální laboratoře a nechali se přenést do minulosti. Spatřili by svět, jaký byl předtím. Prožili by válku nebo lásku. Viděli by padat domy nebo muže k ženiným nohám. Podívovali by se dojetí i ohnivým tvářím, v kterých by vzplála válečná vřava. Hruď skrytá pod plátem brnění a v ruce těžký meč. Ztuhli by v údivu, proč je to žene k nepříteli. Hnala by je nenávisť a touha po krvi a slepé spravedlnosti.

Jenže nic takového není možné. Turisty nelze donutit, aby se chovali přesně podle pravidel. Dějiny by se pak měnily, překrcovaly a návrat domů by nikdy nebyl stejný. Jistota panuje jen v časoprostorové kopuli, oddělující se od celého vesmíru. Než všichni opustí tento prostor a rozjedou se do svých domovů, za svými blízkými nebo si užít nabídek non stop nočních klubů, spustí se nejprve v systému „full check“, zdali se shodují data jejich myslí s venkovní a všude panuje pořád tentýž řád. Drobné odchylky jsou povoleny do 0,0013 promile času změny. Ale už jakmile systém nahlásí jen poloviční povolenou odchylku, kontrolují se další parametry a hledají se způsoby, jak tomu všemu předejít. A jaké to zapříčinilo i drobné následky.

Stejně všichni v laboratoři vědí, že jednou se to doopravdy „nepovedlo“. Odchylka byla značná. Tato informace ale nesmí nikdy ven! Způsobila by mezigalaktický skandál, vysoké pokuty a pomalý bolestivý výmaz pro značnou část zaměstnanců, kteří měli s danou akcí co společného. Včetně vedení.

Pokud taková situace nastane, firma k tomu má tak zvané fixátory. Nepatrné drony velikosti lidské dlaně, které obratem vyšle do dané minulosti v nastaveném čase těsně po příjezdu

chirurgů. Podle nich chirurgové poznají, že nastal problém, a obratem se vrací. Vzniká pak dočasný smyslový zmatek. Full check reviduje kontrolu změny, která je většinou už zcela vyrovnaná, ale protože kopule chrání před vnějšími vlivy, chirurgové pociťují silnou migrénu. Vnímají sebe v prazvláštním cyklu, jako by se dokola otáčeli na rozbité rozvětvené cestě: jako by odjeli a neodjeli. Pro jejich zdraví je tenhle stav velmi nebezpečný a může u některých jedinců nastartovat psychické poruchy, zejména schizofrenii.

Chirurgové, kteří byli v kontaktu s fixátory, jsou proto pro jistotu uvedeny po návratu do umělého relaxačního spánku na dobu minimálně čtyřicet osm hodin a pak ještě získávají několik dalších dní pracovní neschopnosti, aby se mohli zcela vypořádat s tímto nepříjemným stavem, který lidský mozek nedokáže pobrat.

Existence fixátorů je ale pro vnější svět tabu.

Tom se cítil frustrovaný. Nedávno oslavil padesátiny, byl relativní mladík v porovnání s věkem lidí z míst, kam se s ostatními členy posádky vydával. Stěží se tam někdo padesátky dožíval a jejich představy o dlouhověkosti byly se současností velmi zkreslené. Nejstarší člověk ve vesmíru v minulém týdnu oslavil 215. narozeniny. Na dotaz novináře, jaký má recept na dlouhověkost, odpověděl: „Nepodceňovat preventivní prohlídky a nezapomínat si včas vyměnit staré orgány za nové.“ Nic ale nejde věčně. Regenerace celého těla, snižování libifuscinů v mozku a podpora hipokampu pro posílení schopnosti učení a paměti, ale kde jsou hranice? I tenhle nejvzornější pacient svého vlastního života, pan Ramuel Cortides, stejně zcela smrt neobelstí. Investuje miliony a Tom se svými parťáky má tak vždycky kvůli takovým podobným o práci postaráno.

Ale v Tomovi den az dnem narůstal pocit, že jde jen o zaseknutý nesmyslný cyklus sebeobnovování, ale proč? Proč proboha?

Nemyslel na nic jiného, než že by se chtěl od všeho trhnout. Zvolit si svůj směr a dovolit tělu, aby zestárla po svém. Zatím prošel jen pročištěním cév a taky každý den zobe tabletky pro hipokampus, ale chtěl by v sobě najít odvalu je vyhodit.

Za jak dlouho by se projevíly nedostatky dávek a jeho chování by se změnilo? A pak by ho vyhodili z práce... Nebo rovnou vymazali? Senilní lidé dělají chyby. A kdy se vůbec projevuje senilita? Padesát je ještě příliš brzo i na starověk, ne? Jenže tam se tohoto daru bláznovství stěží kdo dožil.

Uteče. Každý den o tom uvažoval víc a víc. Ale jak to udělat? A pak to přehnal s tequilou a prozradil své přání Rubymu, kolegovi z výprav.

„A kam bys jako chtěl pláchnout?“ divil se Ruby.

„To netuším. Jen už mě tenhle život nebaví.“

„Tak si něco zobni na zlepšení nálady. Nech se vyšetřit a všechno bude v pohodě. Hele, jestli se na to necítíš, tak já to zařídím. Chápu, že když je člověk na dně, nehrne se zrovna do toho, aby to sám vyřešil.“

„Já ale...“

„Hele, od čeho jsou kamarádi...“

„Jenže já ani nechci cítit se fajn právě tady.“

„Jasně, protože to dělá ta chemie v tvém mozku. Tvrdí ti, že to tady stojí za houby. Ale nikdy nebylo líp než dnes. To ti je doufám jasný. Vždyť se podívej, kam lítáme.“

„No právě.“

„No právě!“ zvedl hlas. „Několikrát do týdne zíráme na ty masakry. Tisíce mrtvých kluků, protože nějaký papaláš nahoře, nějaký pitomý vládce nebo vůdce dostane imbecilní nápad, že své teritoriální území, náboženský nebo politický vliv musí rozšířit tím, že rozseká část svého mužského pokolení a doufá, že ve větší míře pochopitelně zabije především nepřátele. A bonusem jim je, že zplundrují všechno kolem, ekonomicky se propadnou na dno, ale jako by jim to bylo jedno. Za chvíli vyrazí znova. Nechápu jejich uvažování a jak jsme se vůbec i přes takové předky mohli dostat až sem.“

„Kam až sem?“ Tom zvedl ruku na důkaz, že tu není co závidět. „Tohle přece není život, jen soutěž, kdo nejvíc investuje prachů do regenerace, aby co nejdéle dožil.“

„Seš na tom fakt zle,“ pokýval hlavou Ruby. „Zítřka tě objednáme na ošetřovnu.“

Tom do sebe hodil dalšího panáka. „Nikam mě neobjednávej!“

„A v tvém stavu obzvláště bys měl pít omezeně. Doufám, že sis předtím vzal aspoň antiethanol.“

Tom zasyčel a otočil hlavu. Ruby nevěděl, co si o tom má myslet. Několik minut mlčeli. Pak se Ruby pokusil o zlepšení atmosféry: „A co máš teda v plánu?“

Tom zavrčel.

„No, ryze hypoteticky, kdybys jako mohl někam utéct, kam bys šel?“

„Do minulosti.“

„Tos asi nepromyslel. Sám přece nikam neodletíš.“

„To mi je jasný. Ale někdy... bych se prostě z práce už nevrátil... dom.“

„Tak to taky nemáš šanci. Tohle přece nejde nijak realizovat.“

A když se loučili, měl už Ruby taky přihnoutu. Řekl mu, že se u něho druhý den staví a ještě to proberou. Tím myslel, že ho odvede na ošetřovnu.

Jediné, čeho druhý den Tom litoval, nebylo, že se vykašlal na antiethanol, a proto dvakrát

zvracel do záchodové mísy, ale že se vůbec Rubymu s něčím svěřoval. Vztahovačně mu hučelo v hlavě, že je to tady stejně jen samý udavač, a co nenapráskají tak zvaní kamarádi, vykecá systém: kamery na ulicích, které snímají nejen obličej, ale i teplotu a emocionální stav, odposlechy v práci, které mají sloužit pro zpětnou vazbu, prý kvůli týmové spolupráci a hledání lepších procesů, ve skutečnosti spíš jen jako ochrana před zloději know how, nelegálními přesuny drahocenných věcí pro vlastní obohacení nebo jako důkaz, proč někoho raději vymazat, než s ním dále spolupracovat.

Někdo by tohle mohl nazývat bezpečnou společností: vláda, tlusté titulky v provládních novinách a vygumovaný dav, jemuž stačí málo. Ale Tom to vnímal jinak. V jeho očích byl svět jen jedna nudná dozorcí rada nad vším, co udělá. A navíc včera popustil uzdu a v opilosti upřímně vykecal, co má na srdci.

Zvonek. Jeho zvuk mu štěpil a propaloval lebku jako pod laserovým útokem. Díval se na sebe do zrcadla: barva nazelenalá, kruhy pod očima hluboké, hnědošedé. Pach z úst: odporový. Zvonek neustával. Spustil obraz z venkovní kamery rovnu na koupelnovou zeď. Ruby. Pochopitelně.

„Co tu prudíš tak po ránu?“ zavrčel.

„Už je jedenáct. Nešel bys na oběd?“ maskoval Ruby svůj původní záměr.

„Nemám chuť.“

„Ale nech být. Dáme jen jídlo, pokecáme.“

„Ne, díky, nikam se mi nechce.“

„Tak já objednáme něco k tobě, jo? Pusť mě nahoru.“

„Ruby, to není dobrý nápad. Nevzal jsem si antiethanol. Vypadám příšerně, smrdím. Celý byt smrdí.“

„Nemáš rozum. Ve svém věku.“

„Jak ve svém věku?“

„No, s antiethanolem se snad seznamuješ už na střední, ne?“

„A promiň za ten včerejšek,“ snažil se Tom vyčistit pole. „Byl jsem utahanej a opilej, mlel jsem z cesty.“

„Vážně?“ Ruby se naklonil blíž ke kameře, jako by očekával přímý oční kontakt. „Bylo to jen kvůli tomu? Nechceš nic měnit nebo zdrhnout?“

„Ne! Blázníš? Ani náhodou... Prosim tě, co mi tady chybí. Mám jistou práci, každý mi ji závidí... akorát mi teď příšerně třeští hlava. Cítím se fakt pod obraz, promiň, vezmu si nějaké léky a detoxikátor a prospím se.“

„Jasně, v pohodě, kámo. Hlavně, že už ti je líp. Teda myslím, emocionálně, rozumíš, jo? Tak se pak po detoxu ozvi.“

Odsouhlasil a vypnul hovor. Otrapa, zamumlal si pro sebe. A utvrdil se, že si příště musí dávat pozor na jazyk.

Dronové štetice vletly do prostorné místnosti s vysokými stropy. Elegantní vila na okraji Pompejí se pyšnila panoramatickým výhledem na Středozevní moře. Nic netušící obyvatelé, deset mladých žen a mladý otrok, který porcoval ovoce do misek. Bylo příjemné podzimní dopoledne. Ve městě bylo docela živo, aby ne. Někteří obyvatelé znepokojivě podléhali obavám, že se na jejich město řítí katastrofa. Ale žádná z přítomných jako mnoho dalších obyvatel na to nedbala. Vesuv byl přece dávno vyhaslý. Co by se mohlo stát?

Štěníce vypustily uspávací plyn. Pokojem se rozvlnila příjemná omamná vůně. Ženy na lehátkách pozvolna usnuly. Otrok si uleh na podlahu. Pak se objevila skupina mužů v bílých skafandrech. Přiložili čidla na tepnu. Vytáhli nástroje.

„Rone, tohle se mi nezdá,“ řekl jeden z nich.

„A co jako?“ odpověděl Ron.

„Jako by jen spali.“

„Mají jen spát. Dostali silné anestetikum. Neprobudí se. Je ti jasný, že když toho dneska z každého těla potřebujeme víc, tak nemůžeme riskovat.“

Slezina, játra, žaludek, děloha, ledviny, srdce a další. Muž se přísně otočil na Rona: „My je budeme kuchtat zaživa?“

„Povídám, že mají anestetikum.“

„Tohle jsem ještě nikdy nedělal. To je fakt zvrácený. Mají tu přece být polomrtví lidé, kterým nezbyvá už čas...“

„Ale jim nezbyvá čas, Prube. Po třinácté hodině se spustí první výbuch a pak to tu bude lítat. Tisíce tun lávy a popela se vymrští do atmosféry a pak,“ naznačoval oběma rukama, „se to celé zřítí jako ničivé bomby na celé město. Armagedon tu bude trvat na osmnáct hodin. Jenže to není ještě úplný konec. Lidí budou prchat jak šílení, šlapat jeden přes druhého a následující noc tisícistupňové žhavé mračno dobře mířených vražedných střel zničí naprosto vše, co jim vstoupí do cesty. Už nikdo nebude mít šanci. Zemře tu na dva tisíce lidí. A ty tu řešíš tyhle marnivé holky, které zůstanou pod sutinami svého paláce, který se na ně sesype při prvních větších otřesech. Budou zraněné a umírat v bolestech. Tohle je rozhodně pro ně lidumilejší cesta, nemyslíš!“ křičel.

Prub sklopil hlavu a otočil se zpátky k jedné z žen. „Už tu nechci žádné diskuze,“ pokračoval Ron, „tohle je naše práce! Lidé doma čekají na tyhle zdravé orgány, které by jinak byly zahaleny horkou lávou a přišly by vniveč. Přistupujte k nim jen jako k materiálu. Nesmíte je brát jako lidi, rozumíte?! Oni už neexistují! Už nejsou mezi námi. Jsou tisíce let mrtví! A vy všichni tady děláte jen to nejlepší, co dokážeme!“

Tom si prohlédl Pruba. Přes průsvitné plexisklo zaznamenal jeho zoufalý pohled a mokré oči. Byl to mladý kluk. Třicet let. Pracoval s nimi teprve třetí rok. Zažil už řadu operací. Zpočátku zvracel jako všichni. Opil se do nemoty, chtěl se zabít, prošel si všemi stadii psychického sebeteroru, než se dokázal se svou situací vyrovnat. Ale uvnitř sebe bojoval jen s pocitem, že odebírá orgány těm, kteří se stejně vzájemně mezi sebou pozabíjeli. Bylo mu zle z těch zvěstev, kterého jsou lidé schopni. A teď se díval na tvář krásné mladé ženy. A ta tak omamně nádherně spala.

Tom pochopil, že ve svých mizerných pocitech není sám. Ale zahnal myšlenku, že by se začal s Prubem víc přátelit a svěřovat se mu se svými nápady a plány. Prub byl nejspíš ještě víc labilnější než on a to by mohlo způsobit víc problémů než užítku.

Posbírali orgány a vypařili se.

Jenže Prubova mizerná nálada se v šatně začala vpíjet do prostoru a nepříjemně zasahovat okolí. Tom to nevydržel. Opřel se o plechové skříňky, aby viděl do jeho tváře. Uvnitř té své měl Prub o zadní stěnu opřené zrcátko. Vzdychy před odchodem, když už měl ve spodních přihrádkách naskládané všechny věci, pečlivě oblečený, urovnaný límeček, se do něho zadíval a urovnal si výraznou vlnu nad čelem. Ale teď se na sebe díval podmračeným pohledem. Jako by se sám sebe ptal a nemohl najít odpověď. Zásadní otázka byla: Proč? A k tomu se dalo přiřadit nespočet věcí a jednou z nich bylo, proč musel řezat do té nádherné antické krásy.

„Nech to plavat,“ prohodil Tom.

„Copak to jde?“

„Je to naše práce. Slyšels.“

„Radši bych dělal něco jiného.“

„To už asi jen tak nepůjde.“

„To je mi jasný,“ vydechl Prub a zavřel plechová dvířka. „Ale tobě to připadá etický?“

„Vidím, že ty by sis spíš radši tu holku přivedl sem.“

Nadzvedl levý koutek rtů. „Asi nejlepší řešení. S námi nebo bez nás, takovou smrt si nezasloužila. A holky jako ona dneska už vůbec nejsou.“

„To víš, ideály krás se věky mění.“

„Ale podívej na ni.“ Přejel si přes dlaň a vynořil se obraz spící krásy. Výrazné rasy, jemně zaoblené lícní kosti, menší postava, trochu při těle, přitom s jasnými proporcemi špičatým prsou a útlým pasem. Vypadala, jako by ji malíř chtěl štětcem zvýraznit každou křivku jako proporcionálně dokonalé geometrické linky. Nikde nebyly vidět žádné pevné vyrýsované svaly, ani úzká ramena s ostrými klíčními kostmi, ani výrazně dlouhé štíhlé nohy s pevnými stehenními svaly, ani vyrýsované břišní svaly, nic

z toho, co vyžaduje dnešní ideál krásy: žena tvrdá jak kámen, vysoká s drobnými prsy, s oválným obličejem a hranatými lícními kostmi.

„Podívej, jak je křehká a mladá. Ty dnešní ženský jsou proti ní jako chladné nepřístupné skály! Šutry bez duše. A tahle, jako by toužila po polibku... Po lásce...“

Tom se zamračil. „Zbláznil ses? Tys tam propašoval čočku? Tys to natáčel? Vždyť nás můžeš všechny ohrozit.“

Prub se nadechl k obraně, ale než řekl jediné slovo, Tom pokračoval: „Nesmíš si nosit žádné důkazy! Nic, prostě nic! Na to my nemáme oprávnění! Chlape, jak jsi to mohl pronést!“

„Hele, sorry, můžeš na to zapomenout?“

Tom přemýšlel, co s tím udělat. Sotva se může spolehnout na to, že už to Prub nezopakuje. Tenhle chlap je nevyzpytatelná pohroma! A co to tu blábolil o antické krásce! Vždyť on doslova zmagoril!

Vztekle kopl do skříněk a vydal se k odchodu. Prub ještě hodil přes záda mikinu a běžel za Tomem. V chodbě ho chytl za rameno, aby ho přitáhl tváří k sobě. Ale Tom cuknul.

„Prosím tě, neudávej mě,“ škemral.

Tom se k němu prudce otočil. Přitiskl mu dlaň na ústa. „Pst, všude poslouchaj.“

Pustil ho. Prub přikývl.

Za branami laboratoře přemýšlel, jestli nasedne do městského magnetu, lehce se nadnášející hromadné dopravy bez kol, nebo se jen projde, aby si pročistil hlavu. Častěji volí druhou možnost. Nemá kam spěchat. Doma ho nikdo nečeká. Prub šel pár kroků za ním.

„Budeš mě šmírovat ještě dlouho?“ zavrčel Tom. Otočil se k němu. „Hele, já tě neudám. Ale nechat to taky nemůžu. Když na to přijdou, jdeme ke dnu všichni.“

„Už si nikdy čočku nevezmu, fakt. Slibuju,“ dušoval se Prub.

Tom nesouhlasně zakroutil hlavou.

„Nevěříš?“ zeptal se Prub.

„Přesně.“

„A jak bych tě mohl přesvědčit?“

„Nijak. Když ti řeknu, abys ji tady zničil, tak si hned z Amazonu objednáš novou. Prosím tě, můžeš mi říct, proč tak riskuješ? Co tě to vůbec popadlo?“

„Nevím,“ zastavil se. Nadechl. „Před měsícem jsem přestal brát léky,“ prohodil jen tak.

„Jaký léky myslíš?“

„No, všechny ty doplňky na podporu imunity a všechno to kolem, co všichni zobeme, abychom se dožili dvěstě let...“

Tom jen tak mávl rukou, jako že mu to je jedno.

„A něco se stalo.“

„Co se stalo?“ stále se ptal nezúčastněně.

„Něco cítím. Je to hodně zvláštní. Předtím jsem byl v pohodě. Jasně naše práce není nikdy tak nějak v pohodě, zamává to s každým. A proto prostě máme některé přípravky holt silnější, abychom to nějak zvládli. Jenže tohle bylo zvláštní. Najednou jsem v sobě ucítil nějaké zvláštní chvění. Je to jiný strach. A jiná chuť... i k jídlu. A když jsem tam viděl tu holku, začalo mě pálit u srdce. Jako fakt. Rozhodně jsem se jí chtěl dotýkat jinak než skalpelem.“

Tom se zastavil. Obrátil se k němu s vážnou tváří. Myslí to vážně? Něco mu tu nehrálo. Před pár dny seděl s Rubym v hospodě, měl nějaké průpovídky a teď se kolem něho motá emocionálně oslabený kluk a otvírá Pandořinu skříňku. Není nakonec nastrčený? A ty jeho řečičky.

Prudce ho chytl pod krkem. Prub zalapal po dechu, začal rychle mrkat.

„Kdo tě nastražil!“ křičel Tom.

„O čem to mluvíš?“ zalikal se Prub.

„Povídám, kdo tě za mnou poslal!“ Měl tak vypoulené oči, až přímo cítil, jak mu v nich praskají drobné žilky. Nabíhal rudě na obličej, ale stejně tak Prub, který se dusil. Pustil ho. Prub se zapotácel. Poodstoupil o dva kroky.

„Co tě to popadlo?“ ptal se vyděšeně. „Ty jsi nějaký magor, ne?“

„Z nás dvou jsi magor jen ty!“

Musí Pruba udat. Nic jiného mu nezbyvá. Tohle je past. Usoudil.

Ale nebylo to zapotřebí. Ranní zpráva v kanceláři byla zřejmá. Prub se oběsil. Tom nakráčel do výslechové místnosti.

„Podle záznamů jsi byl poslední, kdo s ním mluvil,“ řekl Coby.

„Viděli jsme se přece jen v práci. Jasně jsi mi říkal, že se oběsil pozdě v noci. To jako nikoho cestou domů a ani potom nepotkal?“

„To ještě nemůžeme vyloučit, ale v práci si byl poslední ty.“

„Coby, snažíš se mi zase něco přišít?“

„Co tím myslíš?“

„Mám takový pocit, že od toho incidentu u Thermopyl mi házíš klacky pod nohy,“ řekl Tom.

„Záznam,“ zvolal Coby, aniž by reagoval na Tomovu větu. Šikmo od jejich stolu se spustil film. Šatna. Otevřená skříňka. Tom a Prub. Tom znervózněl. Sledoval detaily, ale kamera nebyla schopna zachytit Prubovu dlaň. Plechová dvířka ji bránila. Bylo jen vidět, jak stojí naproti sobě a mluví. Ale i to stačilo.

„Podívej, jak je křehká a mladá. Ty dnešní ženský jsou proti ní jako chladné nepřístupné skály! Šutry bez duše. A tahle, jako by toužila po polibku... Po lásce...“ Prub

„Zbláznil ses? Tys tam propašoval čočku? Tys to natáčel? Vždyť nás můžeš všechny ohrozit. Nesmíš si nosit žádné důkazy! Nic, prostě

nic! Na to my nemáme oprávnění! Chlape, jak jsi to mohl pronýst!“ Tom.

Coby stopnul záznam. „Viš, co to znamená?“ začal oklikou.

„Jasně, vím. Ale teď už to je jedno, ne?“

„Proč jsi nenahlásil porušení řádu?“

„Protože jsem to dřív nevěděl. Bylo už po akci, když mi to Prub ukázal. Chtěl jsem to udělat dnes ráno.“

Coby se opřel o židli. Chvilí se tvářil vážně. V pravidelných krátkých intervalech se dotýkal laserovým perem rtů. Až nakonec dospěl k závěru: „Dobře. Můžeš jít.“

„To je jako všechno?“ mračil se Tom.

„Ano. Tvoje výpověď je kompletní.“

„Hele, počkej, Coby. Co to pro mě znamená?“

„Ty jsi nic neporušil. Prub se již při včerejší akci choval, řekněme, nestandardně. Evidentně jsi mu chtěl morálně napomoci a místo toho ses dozvěděl, že porušuje řád. Předpokládám, že jsi ho také varoval, že bude kázeňsky potrestán, protože o tom budeš informovat vedení. A Prub to psychicky neustál a zabil se.“

„Chceš říct, že jsem odpovědný za jeho smrt? To se mi snažíš naznačit?“

„To bylo jeho rozhodnutí. Ty jsi nic neporušil. A propo, vlastně jeden vroubek by tam byl. Mohl jsi ten závažný přestupek nahlásit ještě ten den. A Prub by byl ještě živý.“

„To si děláš srandu, ne?“

„Já? Nikdy,“ zamítl Coby.

Seděl v jídelně. Bezduše pohyboval šejkrem dobrých deset minut, aby se mu rozmíchal oběd. Koktejl toho nejlepššího.

„Našlehanější už to nebude,“ řekl Mínás, který si k němu přisedl. „Vidím, že jsi trochu mimo, Tome.“

Tom postavil šejkr na stůl a začal kroutit s víčkem. Otevřít, zavřít, napít se vlastně ani nechtěl.

„Všechno jsem slyšel,“ pokračoval Mínás.

Tom k němu zvedl oči. Přes čelo se mu vyskládaly hluboké unavené vrásky.

„Tys za to nemohl.“

„Coby si to nemyslí,“ dodal Tom.

„Slyšel jsem, co bylo ve zprávě. Prub nebral žádné přípravky. Prostě nic. Byl psychicky na dně. Byl to cvok.“

„Cvoci jsme tu všichni,“ prohodil Tom. „Ta naše práce je fakt šílená. V něčem měl Prub pravdu. Když jsem sem před pár desítkami let nastoupil, byl jsem mladej. A fakt hrdej, že mě vzali. Nemusel jsem ani dokončit fakultu. Bylo to něco! Cestovat časem. Vidět všechno to, co ostatní ani náhodou nikdy nevidí! Pěkně jsem se z toho ze začátku oklepával jako každý. Ale už...“ Chtěl říct něco ostrého, místo toho však raději bezpečně dodal: „už je to dlouhý. Asi bych potřeboval dovolenou.“

Mínás se usmál. „Jo, seš fakt dřič. Zasloužíš si dovču. Já jsem byl s holkama před pár týdny v jednom vymazleným letovisku na Venuši. Naprostý relax. Doporučuju.“

Mínás je jedním zmála, který se aspoň trochu dokáže i po návratu z masakrovaných lidských polí uvolnit a sdílet svůj velký byt nezávazně s třemi dalšími ženami. Podle všeho zobe ještě něco dalšího, co mu musí hned za ochranou kopulí vymazat mozek, nebo je to exemplární příklad šťastného sadisty, který se se skalpelem vybije na bitevním poli a pak se může už v klidu vrátit do svého standardního života.

Když Tom seděl doma na gauči, spustil si vyhledávání doporučovaných letovisek na Venuši. Třeba by to stačilo. Na chvíli vypadnout.

Zkrocení této zlé ženy trvalo lidstvu téměř deset století: horká planeta pod úmorem skleníkového efektu nebyla schopna udržet ani kapku vody. Suchá prašná grilující Venuše, kterou obsadili pozemští roboti a pod lidskou taktovkou ze vzdálenější domoviny vystavili velmi nákladný projekt, který začal zastíněním drze obnažené Venuše. Část po částech ve výšce jedenácti kilometrů. Vysázená džungle, strom vedle stromu v separátních kontejnerech, aby je suchá planeta nevysála od kořenů. A všechno to obepínal tvrdý nepropustný krunyř, pod jehož krytem se díky vzrostlým korunám stromů vytvářel příjemný chlad a vlhko. Příroda sama začala tvořit a žít. První jezero se objevilo až po tři sta letech. Venuše konečně pocítila, co je to mít dostatek vody pro vlastní regeneraci. I když na to musela přijít obráceně než Země. Jí vodu nejprv přinesl člověk, nebo lépe výrobní proces spojování vodíku a kyslíku. Kysličníku uhličitého měla Venuše vždy nadbytek. Bylo z čeho brát.

Investice obřích rozměrů. Předchozí generace tomu nedávaly naději. Mnohokrát byl celý projekt před krachem. Lidský život je krátký než splnění snu podrobit si další planetu. A lidská trpělivost ještě kratší a marnivější. Ale povedlo se. Splatit to asi nebude nikdy možné, ale pozemšťané Venuši potřebovali. Méně neposedný Mars zkrotili o dvě stě let dříve. Lidstva však bylo stále více. A přitom prostoru ve vesmíru nepopíratelně velmi mnoho. Proč si neukrojit z toho koláče větší podíl? Pokud tu jsou možnosti...

Letoviska na Venuši byla vystavěna do obřích apartmánů s velkými bazény a palmami. Teplota zde byla daleko příjemnější než na Zemi. Když se podíval na cenovku, hlasitě polkl. Sotva se vzpamatoval, podotkl sám pro sebe: „Člověk přece nelétá na Venuši každý den. A jednou za život by se tam měl podívat.“

Rozhodl se, že si nejprve projde virtuální prohlídkou s ochutnávkou místních specialit.

Možná tato předehra bude dostatečná, aby se byl schopen nastartovat z frustrované pozice do očekávaného pozitivního přístupu k práci. A o skutečné dovolené bude přemýšlet později. Zatím neměl odvalu rozházet téměř roční plat.

Snazší a méně nákladnější bylo na Venuši bydlet trvale, než tam odjet a nechat se hýčkat na dva až tři týdny. Houkl do prostoru, aby se spustilo suché čištění jeho prádla, nasadil si brýle a vybíral, ze které destinace obelstí své chuťové pohárky, jakože právě ochutnává nějakou kulinářskou koktejlovou specialitu.

Vyrušilo ho hvízdání z koupelny. Sundal si brýle, aby se lépe soustředil.

„Nečekaný problém. Prosím, odstraňte nevhovující předmět z vašeho prádla, aby nedošlo k jeho poškození,“ opakoval dokola systém.

Tom líně vstal a odešel přímo do koupelny.

„Jaký předmět?“

„Čočka s aktivním softwarem. Při čištění by mohlo dojít k jejímu poškození, ke smazání nebo znehodnocení dat. Prosím, vyjměte předmět z vašeho saka.“

„Jaká čočka?“ zeptal se spíš pro sebe, protože věděl, že tohle není v kompetenci jeho suché pračky, aby byla schopná identifikovat.

„Čočka s aktivním softwarem. Při čištění by mohlo dojít k jejímu poškození, ke smazání nebo znehodnocení dat. Prosím, vyjměte předmět z vašeho saka,“ mentovala pořád dokola.

Tom zastavil proces. Přiblížil se k saku, který měl na sobě v ten samý den, kdy došlo ke konfliktu s Prubem. Nenapadlo ho nic jiného, že by to byla jeho čočka. Sáhl do jedné, druhé kapsy a záhy ji vytáhl. Drobné průsvitné kolečko, které se snadno vkládalo do oka, ale mohlo snímat a ukládat obraz odkudkoliv, když bylo aktivováno. Vložil si ji do dlaně. Znervózněl. Hlavou se mu honily různé myšlenky. Kdy mu Prub čočku vložil do kapsy? Když ho držel pod krkem? Byl to úmysl, nebo mu tam sklouzla a on už neměl odvalu to přiznat? Měla to být pomsta? Kdyby u něho při prohlídce čočku našli... Ale dost hloupá pomsta. Jen by se táhnul výslech, trochu ponížení, ale pak by podle DNA zjistili, že se již dříve nacházela v jiném oku. A stejně tak by po analýze spuštění dat z černé skříňky vyšlo najevo, že to nebyl Tom, kdo by odebíral orgány právě z těl, která budou na záznamu. Zabil se snad Prub proto, že věděl, že mu důkaz sklouzl Tomovi do kapsy a má tak všechno, co by mohl proti němu použít?

Sedl si na gauč, obracel čočku v dlaní. Už neměl chuť sledovat letoviska na Venuši, ani ochutnávat rajské koktejly. Zdála se být nepoškozená. Odkryl drobné víko z ovladače virtuální reality a vložil ji do malé kapsičky, určené právě pro takové nepatrné předměty se záznamy dat. Nasadil si brýle.

Jako by tam byl podruhé. Velká místnost s vysokými stropy. Venkovní světlo pronikalo přes zdobené pilíře s jemnými kanelurami, které vedly až na verandu s výhledem na ulici a v dále se tyčící Apollonův chrám, hrdě obklopený dvaceti osmi vysokými korintskými sloupy. Z druhé strany bylo možné obdivovat krásné prostorné atrium v toskánském stylu s upravenými dřevinami a trávnikem s menším impluviem, ale za to krásně zdobeným mramorem, ve kterém se držela čerstvá dešťová voda.

Na lehátkách spaly ženy oděné v lehkých šatech, protože i když venku už bylo o něco chladněji, v krbu plál příjemný oheň. Možná zčásti kulisa, ale přesto sálal příjemné teplo a zdálo se, jako by lenivé dívky byly před mladým otrokem obnažené úmyslně. Na stole mísy s ovocem, ale také pečené kaštiny. Zdobené amfory v rozích místnosti, zdí s jemnými freskami.

Celou atmosféru rušily postavy v bílých kombinézách. Přeskočil výměnu názorů mezi Prubem a jeho vedoucím, který vzrušil celou posádku. Muži se začali sklánět nad těly a šaty a příkrývky začala špinit lidská krev. Obraz se stočil nad krásnou ženou. Viděl prsty, jak se dotýkaly jejich lícních kostí, zavřených víček, vlasů, jejichž prameny ji přesunul za ucho.

Slyšel podivné zvuky, jako by Prub zadržoval slzy lehkým přidušením. Vrátil zpátky, kdy ještě všechno bylo možné zastavit. Kdyby... Kolik jí mohlo být? Vyzařovalo z ní mládí, dívčí nevinost a přitom současně jakási koketérnost. Jako by už chtěla opustit tu skořápku slušné dívky a přivonět k mužům tak blízko, jak doposud nesměla. A možná za to mohlo i to víno. Na stole stála do půli upitá sklenka. Její rty voněly po hroznech a švestkách.

Všechny ty záběry v Tomovi vzbuzovaly zvláštní pocity, ale domníval se, že to ještě není všechno. Jako by mu stále zůstávaly jedny dveře zavřené. Pokud za nimi nejsou další a další. A vzpomněl si na Prubova slova: „Najednou jsem v sobě cítil zvláštní chvění. Byl to jiný strach. A jiná chuť... i k jídlu. A když jsem tam viděl tu holku, začalo mě pálit u srdce. Jako fakt. Rozhodně jsem se jí chtěl dotýkat...“

Tom vstal, popadl šuplík v ložnici a celý obsah přípravků pro dlouhověkost vysypal do koše.

„Byly identifikovány ještě neotevřené produkty s expirační dobou delší než jeden rok. Opravdu chcete tyto přípravky rozdrtit?“ ozvalo se.

Tom zaváhal. Co když se ukvapil? Chce poznat, co je za těmi dveřmi, ale není to spíš cesta do pekel? Na druhou stranu přípravky si může objednat znovu. Zas tak drahé nejsou.

„Rozdrtit,“ poručil.

Ráno se cítil v pohodě. Žádná změna, i když si večer nic nezobnul. Ze setrvačnosti polospící otevřel šuplík, kde zaštrachal rukou v prázdném prostoru. Pak mu svítko a spokojeně se usmál. Vstal, v koupelně spustil automat na kompletní hygienu. Systém mu obratem na displeji vykázal současný stav váhy, množství podkožního tuku, stav cév, mozkové a srdeční činnosti i složení kyselin a dalších vedlejších odpadních složek v potu. Dokud čísla nezčervenala, nevěnoval jim pozornost. A to se stalo jen v jednom období. Když se v pubertě náhle prudce vytáhl a jeho BMI značně pokleslo.

Oblékl se, vydal se do práce, tentokrát magnetem, protože v něm zaškrábalo svědomí, že by se bez dopujících léků mohl vyčerpat dříve a nechce přece, aby na něm ostatní něco poznali.

Shlédl rozpis akcí na následující období.

Ke konci týdne, jakmile se analyzují data z dronů, by se měli vydat do zasněžných Alp roku 1212. Tehdy se touto trasou táhla velká o několikatisíci hlavách křížová výprava. Dlouho se jí přezdívalo dětská, ve skutečnosti však byla plná těch nejchudších, kteří se nechali vyhecovat jakýmsi pastýřem Mikulášem z okolí Kolína nad Rýnem. Spoře oděni nuzáci s vidinou, že pro svou spásu dělají to nejlepší, se vydali na krutou dlouhou trasu k Janovu, kde očekávali, že se jim otevře moře stejně jako Mojžíšovi, a oni budou moci pokračovat do Jeruzaléma. A protože se tak nestalo, vydali se s prosíkem za papežem. Ten ale pro jejich fanatismus, který by mohl zviklat jeho mocí, neměl moc pochopení.

V Alpách při cestě tam i zpátky upadali naprosto vyčerpaní jedinci do nekonečného slastného spánku. Dřív než umrzli, jejich mozek zahalil nádherný sen, že už se blíží k vytouženému: k branám Nebeským. Smrt umrznutím je opojná a poklidná. Člověk se jí nebrání a dobrovolně podvolí.

Takoví bídáci po této úmorné cestě měli tepny naprosto hladké, střeva téměř prázdná a játra, o které byl v této akci největší zájem, skoro výstavní. Jeden a půl kilogramu na člověka naprosto unikátní čističky krve a nečistot z těla obecně.

Harmonogram přesného počtu a konkrétní lokality v Alpách ještě nebyl stanoven. Stejně tak, kdo poletí. Nenašel se ani v rozpisu pro letní akci roku 717 poblíž Istanbulu, dříve Konstantinopole, kde v průběhu dlouhodobých přerušovaných konfliktů a nakonec nepříjemně sužované války se snažili Arabové získat přístavní město v čase, kdy proti nim Byzanci použili efektivní řecký oheň, hořící směs síry, smůly, pilin, koudelky a roztloučeného kadidla, který rozdrtil už tak velmi oslabené arabské vojsko.

Tom nesnášel, když se vstupovalo do časoprostoru, kde ještě hořel válečný konflikt. Věděl, že drony předtím pečlivě místo prověřily a že v dané lokalitě nemůžou být svědky žádných masakrů, přesto mu nebylo příjemné, když věděl, že o kus dál, o pár hodin později budou prostorem lítat kulky, zapálené koule, hořící šípy nebo proti sobě vyrazí muži s těžkými meči a sekerami. Raději cestoval tam, kde už bylo po všem. Navzdory objektivním výsledkům, přeživší vítězové se doplahočili do svých domovů, kde mohli oslavit své hrdinské skutky, zatímco poražení se zahanbeně vraceli tam, kde je čekala buď potupa nebo jistá smrt.

Premýšlel, jak by se tedy vyhnul akci u Konstantinopole, ale stále v něm narůstala jakási vibrující představa, že by si možná splnil svůj původní plán: prchnout někam do minulosti a už se nevracet. Skončit s touhle zvrhlou prací, ke které lidé vzhlížejí z úctou, protože nemají ani potuchy, co všechno je za tím. Kdyby znali pozadí. Kdyby párkrát zakusili, mluvili by jinak.

Hledal, zdali někde na rozpisu není antika. Se svou krásou, vychutnáváním života, dobrým jídlem a půvabnými ženami. Sběr data zatím probíhal u Kozí říčky (Aigospotamoi) v roce 405 před naším letopočtem. Dupal, jestli by tohle mohlo být řešením. Ale statistika proveditelnosti zatím uváděla jen 25 procent. Pokud se číslo v závěru analýzy nezvýší, nejspíš bude ze systému vyřazena.

Vítězství jedné z bitev, která po sobě zanechala nespočet mrtvých a potupnou popravu pro čtyři tisíce zajatců, byla hlavně prvenstvím prohanosti, lsti, trpělivosti a momentu překvapení. Kdyby tehdy existovaly sázkové kurzy, Sparta by vypadala jako zřejmý outsider bez sebemenší šance, protože na moři neměla přesilu. A přesto to dokázali. Zmasakrovali překvapené Athéňany, kteří už dávno přestali dávat pozor. Den za dnem Athéňané vyplouvali ke sročenému spartskému námořnictvu, k lodím, které drze postávali v jejich blízkosti, avšak otočené zády. Křičeli na ně. Posmívali se jim, ale Sparťané se nedali vyprovokovat. Stáli nehybně a urážky přijímali bez odezvy. A až když pátý den, jakmile se Athéňané vrátili ke břehům, kdy už se cítili zcela neporazitelní v celém vesmíru dění, kdy je nebavilo být pořád ve střehu z flotil, které se ani nepohnuly, kdy jejich morálka klesla na bod mrazu a vydali se do ulic, za ženskými a popíjet, tak spartanští špehové připluli k jejich nechráněným břehům a odrazem světa z kovového štítu dali svým kumpánům znamení, že nadešel jejich čas. Athéňané oslabila naivita a pýcha. Sparťané připluli rychle k břehům a překvapené soupeře rozsekali.

Drony kontrolovaly možnosti příchodu chirurgů, protože toto místo bylo dlouho velmi živé. Mrtvá těla ležela na souši, topila se v moři a

Spartané posbírávali zajatce. Vypadalo to beznadějně.

„Z toho nic nebude,“ prohodil Mínás, který viděl zamýšleného Toma, jak ještě navíc s prstem projíždí přes zobrazovaná data. Ulekl se. „Cože?“

„Podívej na procenta. Pochybuju, že najdou nějaký kout nebo skalnatý výstupek, kde budeme moci nepozorovaně pracovat,“ pokračoval Mínás.

„Ale jen tak jsem přemýšlel ... obecně... v globálu,“ blábolil Tom.

„Nad čím?“

„Když tady Spartané takhle lstivě zmasakrovali Athéňany, jak se jim tam asi žilo dál?“

„Zajímáš se i o historii?“ pousmál se Mínás.

„Tak jezíme tam docela často. Možná bych měl začít.“

„Já mám doktorát z historie. Co chceš vědět? Povím ti to, nebo budu vědět, kde najít.“

Tom byl překvapený. „A co tu tedy děláš s takovým vzděláním? Proč nejsi třeba ... já nevím, na univerzitě...“

„Prosím tě. Tady to je pořád stejný. Mám magistra z lékařství, doktorát z historie a kulturní antropologie a teď si dodělávám inženýrský titul z ekonomie.“

„K čemu ti to všechno je?“

„Možná k ničemu. Ale co s tím vším časem. Nehodlám zmagorit u jedné věčné práce. To musí být pak na palici.“

„To taky je.“

„Jo, jinak k tvé otázce. Tam,“ ukázal prstem na obrázek mapy, „bych tenkrát být nechtěl. Spartané měli asi větší dávku testosteronu nebo co, ale popravdě fanaticky milovali válčení, popravy a kvalitní mstu. Po téhle bitvě nechali ještě sbořit opevnění přístavu a obranné zdi, takže Athéňané byli před vnějším světem docela nazí. Tam si každý pak mohl chodit, jak si zamaneul. Krutou vládu tam převzali jejich bývalí nepřátelé, které předtím vyhnali do exilu. A ti se za své předchozí vyhnanství pochopitelně místním krutě mstili. Jednoduše, stálo to tam za prd. Všude kolem, kde si to Spartané podrobili. Náladoví vládcí, příšerná korupce... Každé ráno bylo nejisté, jestli se probudíš živí a jestli to do večera přežiješ.“

Tom pokýval hlavou. „Dobrá, a kdyby sis měl vybrat nějakou dobu, ve které bys chtěl žít? Teda vyjma té naší.“

„Žádnou, vole. Ta naše je nejlepší. Všude něco bylo. Minulost nebyla normální. Nikdy.“

„A tobě připadá, že snad tohle je normální? Víš, co je normální... To, co je běžné, všemi akceptované, masové... Tehdy války byly normální, nemoce byly normální... Tisíce let. A současnost...“

„Tý vole, mě z tebe fakt jebne. Současnost bez válek a bez pitomých nemocí, které bychom

neuměli řešit, trvá už taky jedno tisíciletí a pár let k tomu. Kde si uděláš čáru, odkud počítat, co je normální? Tak tehdy to měli tak, tehdy to bylo pro ně normální, dneska je normální něco jiného a já bych tam fakt nechtěl.“

Druhý den začal Tom pociťovat menší vyčerpání. Jako by mu samotná noc nestačila k nabrání sil. Chtěl ještě ležet a dochrupovat, ale musel vstávat. V zrcadle měl kruhy pod očima. Vypadal, jako by večer popíjel, ale přitom si nepřičichnul ani ke špuntu.

„Bouřlivá noc, Tome, co?“ popíchnul ho Co-by. Tom v sobě ucítil podivný hněv. Chtěl mu hned něco vpálit na oplátku, ale nenalézal vhodná slova. Samozřejmě si na ně vzpomněl, až když byl o dvě chodby dál.

Následující dny začal pociťovat drobné, ale dlouhé bolesti hlavy. Místy mu přišlo, že vidí trochu rozmazaně. Dostával chuť na něco specifického, co nedokázal ani dobře popsat. Koktejly mu přišly nudné. Dal by si něco slaného a hned sladkého a neměl páru, co by tam mělo zapadat. A pak si všiml, že laborantky nevypadají zase tak špatně.

A po třech týdnech se cítil jako znovuzrozený. Ani ne tak plnější síly jako spíš někdo docela jiný. Jako by svět viděl jinýma očima a odlišně vnímal i vůně a barvy. Něco bylo impozantnější, jiné zase spíš zakalené a rozmazané. Pachy vydávali i běžné věci a lidi. Některé zvuky dokázaly být dotěrné a naopak začal mít v oblíbené hudbu. Když si spíš omylem pustil z archivu předešlých tisíciletí hru na housle, bodalo ho u srdce. Proč už dnes nikdo nehraje na hudební nástroje? Protože monotónní doprovodnou hudbu do pozadí práce nebo filmů skládají roboti. K čemu by se člověk snažil...

Potřeba vypadnout rostla a rostla, ale nebylo kam. Občas přišlo světlo naděje s nějakou akcí, ale po bližším prostudování v tom neviděl žádnou reálnou příležitost. Musel mít na paměti, že pokud už bude akceptovat daný časoprostor, nemůže se jen tak odtrhnout a prchnout. Jakmile by totiž byl jeho rebelský kousek zaznemanán, obratem by ve stejném čase přiletěly fixátoři a po návratu domů by ho čekal jasný výmaz. Neměl sebemenší šanci zmizet, aniž by si pro něho z budoucnosti nepřišli. Nemohl celý plán ohrozit tak, že by se stala nešťastná náhoda ještě v jeho přítomném čase.

Zbavit někoho života bez soudu byl zločin. Legálně ho nemohli odstranit, ale všichni víme, že člověk je tvor vynalézavý a možnosti jsou otevřené: může se mu stát smrtelný úraz. A třeba i někde u Hellespontu. Zbytek posádky bude důkladně vyslýchán a možná si to odskáčou i další, aniž by měli tušení.

Jeho zmizení z přítomnosti musí proběhnout zcela bez podezření. Sám by to musel naaran-

žovat tak, aby došlo k nehodě při samotném přistání. Tak, aby ani snaha fixátorů k včasnému varování byla k ničemu. Posunout souřadnice, aby se v mikrovteřině propadli do řeky nebo moře. Snažili se vyplavat, což se všem podaří, ale jen on mezi nimi nebude. Zatímco ostatní v šoku budou bojovat o holý život, on by se měl ideálně zbavit skafandru, který by ho mohl po aktivaci nouzového stavu právě táhnout na hladinu, a odplout pryč. Jenže pokud bude chybět do počtu, nenechají to v poklidu. Budou studovat černou skříňku, která ho nesmí prozradit. Pokud se vysvlékne ze skafandru, najdou ho. Budou hledat jeho tělo a nepřestanou, dokud nebudou mít odpovědi. Vracet se v čase zpátky v laboratoři nemohou. Odzemnění díky ochranné kopuli to neumožňuje. Mohou ale vyrazit na nějakou z jeho předešlých akcí a zbavit se ho tam. „To už by ale proběhlo“, mudroval.

„Pokud se mě nez bavili v Pompejích, tak buď jsem se v budoucnu k ničemu doopravdy nerozhoupal, nebo se mi to nepovedlo a vyřídí si to se mnou pak, nebo nebude možné se mi pomstít?“ přemýšlel pro sebe.

Sledoval odlesky paprsků zapadajícího slunce. Poprvé v těchto dnech si uvědomoval, jak je ten pohled na večerní oblohu nádherný a dokonalý. A pokládal si otázku, jak je něco takového vůbec možné. Samozřejmě znal odpovědi z učebnic, ale jedna věc je teorie a definice a druhá úžas, který způsobí pohled na takovou krásu. Rudá barva se rozpíjela po nebi jako sladká poleva na dortech, které viděl v honosných sídlech, jež později pohltila láva nebo se zrhoutily kvůli seizmickým otřesům rozhněvané matky Země.

V rozpisu byl rok 457, bitva u Tánagry. Athénské rivaly před sedmi lety postihlo těžké zemětřesení. Rozbité město sebou přinášelo hlad a bídu. Heilótsí Spartané se bouřili a proti nim přicházela na pomoc vojska z okolních měst. Zatěžko bylo Athéňanům pomáhat někomu, kdo jim před lety podřadil jejich vlastní svobodu a sbořil ochranné zdi. Se zařatými zuby snášeli spartské područí, i kdyby se ho nejraději hned zbavili. A nevěřili jim, že silnější nepřítel, Peršané, se už vzdal všech územních nároků. Neposlechli a tajně začali stavět hradby. Když přicházeli na pomoc proti rebelům, ani Spartané k nim neměli důvěru. Spíš očekávali, že athénští zasejou semínko svého politického smýšlení a Sparta bude mít ještě víc problémů. A tak podloudné sousedy poslala domů. Další potupná urážka, která vedla k dalšímu podrývání.

A tak znovu zažívala Sparta překážky na moři, kde vládlo athénské námořnictvo, i těžké dny v horských průsmykách, kde se setkávali

s vojsky athénských spojenců. Byla otázka času, kdy se střetnou jejich zbraně. Znovu. Do Tangary v Boiótii vyslali Athéňané a jejich spojenci početnou armádu o čtrnácti tisíci mužích. Padlo mnoho mrtvých. Athéna znovu smutně sklopila bradu. Spartané zvítězili.

To byl cíl cesty. Vyhasinající těla naštvaných, kteří se chtěli zbavit diktátu, měla být dalším supermarketem pro obchod do Tomovy přítomnosti.

Projížděl encyklopedií, pouštěl si audiovizuální komentář. A začal nabývat dojmu, že tohle by mohla být příležitost pro nový začátek. Tehdy vládl Athénám Perikles, který i po prohrané bitvě se stal typickým populistickým politikem. Athény vypadaly jako šťastné město plné různých hostin a průvodů, tance a zpěvu. A vše platila státní kasa.

Tom zavřel oči a představoval si sebe v reji veselého města, které žije pro přítomnost a nesaží se obelhat bohy, protože o vědě jako takové neměli ještě ani páru, aby mohli žít nechtuně dlouho. Věřili na kouzelný nápoj z ambrózie, který zařídil božskou nesmrtnost a věčné mládí. Ale jejich vlastní život byl krátký, a proto musel být plný.

Kdyby posunul souřadnice a oni by nakonec spadli do zálivu... Jak ale uniknout před fixátory nebo prověřovacími zpětnými drony? Nedalo mu to spát. I kdyby to byla tato expedice nebo nějaká jiná, v zásadě musí hlavně zajistit, aby nebylo možné ho dohledat a pomstít se mu.

Prubovu čočku měl stále doma v ovladači. Poslední dobou se k ní vracel častěji. Zastavoval obraz u neznámé řecké krásky a nabýval dojmu, že se nechce vrátit nikam jinam než do Pompejí. I kdyby to štěstí mělo trvat jen pár hodin. Napojil se z domova přes VPN na pracovní server. Vyhledal si složku z onoho místa. Původní data z dronů, která dlouhé hodiny procházela různé oblasti města, než se rozhodla pro luxusní palác.

Zrychlil si záběry ulic, výhled na přístav, přes kilometr vysoký Vesuv, davy u Apollonova chrámu, ale také zvýšený zájem lidí o opuštění ostrova. Někteří začínali mít pochyby, i když místní už na drobné otřesy byli zvyklí. Viděl, jak asi hodinu po poledni se z kráteru vyvrhla exploze, jejíž rychlost mohl těžko pohledem změřit. Byla to smršť popela, pemzy a kamení, vrhající se jako smrtící bomby každou vteřinu v mnoha tisíci tunovém nákladu. Všude na zem dopadaly vrstvy sopečného materiálu, které se na sebe skládaly jako neprostupný koberec. Nastalo ticho. Vše nasvědčovalo tomu, že se Vesuv vyčerpá. Město bylo poničené, ulice zasypané tefrou, ale s ranním sluncem vysvítila naděje, že se vše vrátí do nových kolejí: vyčistí se ulice, opraví se poškozené budovy.

O půl osmé ráno přišel skutečný armagedon. Vražedné pyroklastické proudy ničily vše živé, drtily budovy, nic jim nemohlo stát v cestě. Během pár vteřin žhavá láva usmažila vše, kudy proplula jako hustá jedovatá řeka.

Tom poprvé ucítil zvláštní zaujetí, úžas a vnitřní pokoru před živlem. A pak ho napadla šílená myšlenka. Co kdyby pozměnil čas a souřadnice pro Tánagry znovu na Pompeje. Na odpoledne, kdy Vesuv střílel každou vteřinu tisíce tun svých náloží. Po dlouhých hodinách zkoumání měl pocit, že našel místo, které by mohlo být tím nejlepším úkrytem. Těžké sopečné kameny drtily střechy, lámaly stromy a piliře. V jednom momentě, kdyby se najednou objevili v luxusním domě bohatého obchodníka, který stál přímo u přístavu, v jeho kryté exedře, v jakémsi venkovním prostoru pro setkávání se s přáteli, v těch prostorách, kde se pyšnila nádherná mozaika vznešeného Apollona, zdobené kamenné lavice a košaté vzrostlé palmy. Musel by stát na startovní ploše úplně vpravo a hned po přistání uskočit ještě o další dva kroky doprava, skulit do kluba a krýt si hlavu. Chvilí na to dopadnou těžké kameny, které zcela sborťí sloupy a zlámou palmy... Všechno popadá jako kuželky doprostřed exedry. Pokud dobře počítá, měl by zůstat u podélné netknuté zdi, maximálně zakryt korunou palmy, která by se zapřičila stejně tak dva metr nad ním.

Vůbec nepřemýšlel, co by se dělo se zbytkem posádky. Spíš se soustřeďoval, co potom. Bude skrčený se zavřenýma očima, protože po pár vteřinách dopadnou další kameny. Pak se musí dostat do kanálu pod sebou a odtud k přístavu, kde zůstávaly poslední lodě, a odplout. Pryč. Za svobodou. Ochutná skutečné jídlo. Pozná skutečný život. Připojil se k modulu a změnil souřadnice, ke kterým měl jako vedoucí výpravu přístup. Po té systém zamknul.

Ráno se do práce po dlouhé době skutečně těšil. Zároveň ho svíral zvláštní strach a vzrušení. Dokud jeho mise nebude u konce, nemohl zůstat klidný. Všechno mu přišlo podezřelé i to, jak se na něho Coby zašklebil a na pozdrav zamával. Zvuky, světla vnímal jinak. Všechno bylo hlasitější a ostřejší.

„Můžeš za mnou?“ zeptal se Coby.

„O co jde?“ zatvářil se jako by nic.

„Pojď do kanceláře. Něco ti ukážu. To by tě mohlo zajímat,“ prohodil Coby.

Pokračoval za ním. Zavřely se dveře. Coby naznačil Tomovi, aby se posadil.

„Viš, Tome, já už tu pracuju skoro sedmdesát let. A myslím, že svou práci dělám dobře a jsem v ní fakt profík. Za ty roky se toho hodně změnilo, zlepšila se technika, taky se tu vystřídalo pár lidí. Pro vnější svět jsme prestižní firma a hledí na nás s respektem, protože jim za-

chraňujeme a prodlužujeme životy. Ale to ty asi všechno už víš, že.“

„Jasně,“ přikývl Tom.

„Však já jsem na to taky patřičně hrdý. Nechtěl bych dělat jinde. Tak prostě nějak nechápu, že občas někdo podlehne nějakému vnitřnímu selhání a snaží se nám naši společnou práci zničit.“

„Kdo by to dělal, prosím tě. A jak zničit?“

„Například se nabourá do systému, změní souřadnice.“

A sakra, zavrčel si pro sebe Tom. Čelo se mu začalo rosit.

„A vždycky je tak bláhový, že si myslí, že mu to projde a bude se mít někde lépe. Ale nikde není líp než v naší době. To mi řekni, Tome, jak to takový člověk nemůže pochopit.“

„Řekneš mi, co se stalo?“ začal nenápadně.

„Dneska velíš výpravě do Tánagry, že ano?“

Přikývl.

„A jak to, že jsou souřadnice přesunuty na Pompeje?“

Tomovi se rozbušilo srdce. Polykal na sucho, snažil se však nedat najevo, že by s tím měl něco společného.

„Nevíš, Tome?“ pokračoval Coby.

Zakroutil hlavou.

„Viš, ještě něco ti k tomu povím. Ti lidé, co tu občas vymýšlí takovéhle pitomosti, mají jedno společné. Přestanou brát všechny užitečné doplňky stravy, myslí si, že sami obelžou přírodu, že dokážou fungovat i bez nich. Zásadní rozdíl mezi nimi a námi, co máme ještě zdavý rozum, je, že oni velmi záhy začnou jednat emotivně. Impulsivně. Bez rozmyslu. Bez toho, aby u toho pořádně logicky uvažovali! Jim vůbec nedochází, že jim mozek už pracuje na podstatně nižší kapacitu než ostatním kolem. Tome, copak ti nedošlo, že když se připojíš z domova přes VPN, tak vidíme, kdo si prohlíží složku Pompejí a kdo změní souřadnice? Jak sis to vůbec představoval? Tam, kam by ses dostal, bys během pár vteřin zabil tři své kolegy, další tři bys vážně zranil. Pokud by se stihli doplazit ke zdi, možná by měli šanci, ale spíš ne. A co ty? Je ti jasný, že ať bys udělal cokoli, pozdější dron by tě stejně identifikoval? Neměl jsi snad v plánu tam spáchat nějakou exemplární sebevraždu? Protože pokud jsi chtěl uprchnout z toho pekla, tak jedině na lodi. I kdyby tvou loď nepotopily další přívaly kamenů, dron by tě hned našel. Nemáš šanci, Tome, žádnou šanci. Naprosto jsi zešilel!“

„Mohl bych říct na svou obhajobu...,“ snažil se potichu.

„Nic, Tome, všechny tvé řečičky jsou marný. Důkazy jsem už ráno předal bezpečnostním složkám. Budou tu každou chvíli.“

„Coby, nedělej to. Prosím tě, nedělej to.“

„A proč jako? Vždyť ty jsi vrah a šílenec!“

„Ještě jsem nic neudělal.“

„Ale měl jsi to v plánu.“

„Nechtěl bych někomu ublížit... posli mě někam do minulosti... Můžu se přece nějak dohodnout? Já bych...“

„Já! Já! Já! Ale tady nejde jen o tebe! Nemůžu tě nikam poslat, to bych riskoval svou vlastní přítomnost.“

Světelná pouta na zápěstích. Člověk nemohl pohnout rukama, ale aspoň netlačily. Seděl na židli v zrcadlové místnosti, tupě zíral před sebe. Za jednou z těch stěn jsou a pozorují ho. Připadal si jako naklonovaný homo erectus v antropo zahradě, na kterém doktoranti studovali lidskou prehistorii do doby, než jeden z nich prokoukl, že vše je jen divadlo. Podceňovali primitivního předka, ale on nebyl zdaleka tak jednoduchý. Uvažoval, kombinoval, poznával... Jen prostě nebyl tak sexy a neměl takovou vyřídilku. Pochopil, že skla potažená barevnou fólií, která měla vzbudit dojem nepropustné skály, konce světa, který nelze překročit, jsou místem, kde jsou slídivé oči. Snad se prý i pohledem setkaly. Viděl je a ztratil smysl. Seděl, tupě zíral před sebe. Možná zprvu čekal odpověď na své smutné proč. Pak už to vzdal.

Tom taky. Na židli svěšený jak zmačkaný kabát. Nepřítomný.

Otevřely se dveře. Vrzot židle. Mírně téměř netečně zvedl víčka.

„Jmenuji se agent Stockless. Chtěl bych s vámi probrat pár otázek.“

„Není potřeba. Víím, co mě čeká. Tak to neprotahujte. Jsem na výmaz připravený.“

„A co kdybych vám dal jiný návrh?“ zeptal se.

Zvedl víčka ještě o kus výš. Štíhlý blondák s prořídilými vlasy, ale stále zahalující celé temeno. Taková tenká slupka zlatavých delších

chomáčků. Hranatý nos a ostré lícni kosti. Zřejmě tvarování a výplně po plastice, aby mu dodaly hrubšího vzhledu. První dojem je důležitý. Vycpaná ramena, dlouhé kostnaté prsty. Stockless určitě neměl v plánu si někdy hrát na kamarádíčka... Tak proč teď přichází s nějakým kompromisem. Nebo co má za lubem?

„Už delší dobu se zaměřujeme na laboratoř a máme vážně podezření, že tam dochází k nelegálnímu obchodu s uměleckými předměty, ale i orgány, které jdou mimo veřejné účetnictví. Chtěli bychom využít vaši paměti jako důkazního materiálu. Přeci jenom jste pracoval na důležité pozici.“

„Ale já o ničem takovém nic nevím...“ řekl sklesle.

„To si jen myslíte. Kolem vás mohly takové hovory proběhnout, třeba na pozadí. Mohl jste projít prostory, kde ležely důkazy, aniž byste si toho byl vědom, ale vše je zaznamenáno ve vaší mysli.“

„A jak to chcete udělat?“

„Stáhli bychom si všechna data z vaší paměti od doby, co jste pracoval v laboratoři až do současnosti. Za to byste dostal milost a novou identitu. Přestěhovali bychom vás na Mars nebo Venuši, stačí si vybrat. Dostanete nové jméno, nový život. Bude to mít jen jednu vadu: nebudete si za posledních několik desítek let nic pamatovat. Anebo samozřejmě úplný výmaz, pokud odmítnete spolupracovat. Nicméně, já se domnívám, že naše nabídka je víc než velkorysá.“

Začít nový život. Na novém místě. S novou budoucností. S novými plány. A nadějemi. Poznáním... A nic by si nepamatoval z těch jatek, válečných hrůz a rozřezaných lidských těl na prodej. Tohle není kompromis, žádný obchod, to je výhra!

Souhlasil.

Renata Stříbrná – O namlouvacích rituálech pozemšťanů

Můžeme vidět *homo sapiens* v jeho přirozeném prostředí: v baru.

Právě tady si obvykle namlouvá své partnery.

Přes den dostává své sociální povinnosti tím, že si zajišťuje zdroje obživy. Ve společnosti 4. řádu tak činí získáváním komodity zvané peníze, která funguje jako směnný artikl, za nějž se tzv. „nakupují“ prostředky nezbytné pro přežití.

Jedná se hlavně o jídlo (které je až na výjimky produkováno masově), bytové prostředky, odvody garantům společenského řádu, služby zařizující dodávky vody, elektřiny (a vědci věří, že dokonce i vzduchu), dále prostředky vydávané na ošacení, které *homo sapiens* zajišťuje jak obranu proti počasí, tak ustanovuje jeho společenský status a pomáhá mu ve shánění partnera.

Poslední položkou, na niž *homo sapiens* vynakládá nemalé množství prostředků, je relaxace – uvolnění, jímž si kompenzuje stres, únavu a další negativa nahromaděná během pracovní etapy. Jak už jsme zmínili, *homo sapiens* je dosud zaseknutý ve 4. vývojové fázi, kdy se snaží léčit symptomy, nikoliv nemoc samotnou. Stává se tak obětí spirály, v níž vyčerpává svoje životní rezervy, aby produkoval, a následně se je snaží doplňovat tím, že konzumuje, a byl znovu připravený produkovat – bludný kruh, z něhož jsme vystoupili před třemi tisíci lety díky tzv. *Komunitní revoluci*.

Ačkoliv námluvy často probíhají skrze digitální nástroje, které zaostávají za progresivněj-

ším mentálním spojením, mezi *homo sapiens* na Zemi přetrvává atavistický návyk seznamovat se v institucích zvaných *bary* – místech uzpůsobených k tomu, aby lidé snížili hladinu kortizolu a zvýšili úroveň dopaminu, potažmo testosteronu. Bary nabízejí látku zvanou alkohol, která odbourává sociální bariéry a poskytuje výmluvu pro asociální chování. Co víc, bary vyvinuly speciální okolnosti vhodné pro manifestaci osobnostních kvalit skrze skupinové namlouvací orgie, případně pro kompenzaci osobní deprivace skrze individuální i skupinové boje.

Lidská samička – gender, jehož fyziologie je uzpůsobena tvorbě zygoty a následnému vývoji v potomka *homo sapiens* nazývaném roztomilým slůvkem *dítě* – typicky naznačuje, že je otevřená namlouvacím rituálům tím, že se osamostatní od ostatních samic a objedná si drink. Následně trpělivě čeká, než její signalizace přitáhne pozornost.

Umístili jsme do terénu vějičku.

Homo sapiens není schopen rozeznat absenci psi vln a soustředí se jenom na prvotní pohlavní znaky, jako je šířka rodidel a velikost potravních ústrojí. Svoji roli hrají i namlouvací symboly (např. oděv, který primární pohlavní znaky zdůrazňuje), případně společenské symboly, jakými jsou délka chlupů na hlavě a paradoxně právě absence ochlupení zbývajících částí těla. Důležitá je i iluze dobrého zdraví vytvořená zdůrazněním obrysů očí, zvýrazněním rtů, zrudovělé tváře naznačující patriční prokrvení organismu a ztmavlá barva pokožky. Všechny tyto indicie mimo jiné naznačují, že o sebe samice dbá, a je tudíž schopna se postarat i o svého partnera a následné potomky.

Zde vidíte typického samce *homo sapiens* reagujícího na samicinu signalizaci.

Prostor je laděný do tmavě modré a neonu zdůrazňovaném šedými a černými plochami. Taneční parket je snížený, obdélníkový. Ze tří stran k němu vedou tři schůdky, čtvrtou ohraničuje pódium s dvěma tyčemi, kde vystupují kapely, případně se tancuje. Nyní ho okupuje žena se sluchátky, průhlednou podprsenkou a zvukovým aparátem, přes nějž kontroluje kanonádu elektrické hudby.

Bar má L tvar s prodlouženou nohou, která hostí řadu skupinek. Na osamělou vyvýšenou stoličku u kratší nohy usedá rusovláska s dlouhými nakadeřenými vlasy, výraznými, pevnými prsy, v černých šatech na ramínkách, které končí záhy pod hýžděmi. Kozačky s velkou platformou vizuálně prodlužují délku nohou. U holohlavého barmana s náušnicí v uchu, v bílé košili a černým motýlkem, si objednáva mojitto.

Na okraji zaplněného parketu se v bocích pohybují dva mladí muži a pumpují u toho pažemi.

Jeden je v tílku a otevřené košili, druhý v tričku s nápisem „Byl jsem ateista, dokud jsem si neuvědomil, že jsem bůh sexu.“ Právě ten pohodí bradou, až se jeho kolega ohlédne. Muž v tričku ho plácne do zad.

Samci se obvykle zdržují po dvojicích. Jeden je tzv. *wingman*, druhý aktivně shání partnerku. Jak vidíte, náš samec je vybavený širokou hrudí, která signalizuje dominanci nad ostatními samci, a je oblečený tak, aby svoji výhodu zdůraznil.

Nyní přistupuje k naší návnadě a dává jí jasně najevo, že zaregistroval její signál.

„Co piješ?“ zakřičí muž, aby přehlušil elektronickou hudbu. Loktem se opřel o bar mezi dívkou a nejbližší židlí a přiblížil se k její tváři natolik, až může cítit, že je to kuřák. Čichové receptory lidské makety informaci zaznamenají a vyhodnotí ji jako znevýhodňující pro potenciální partnerskou pozici. Stejně tak vyhodnotí i mužův odér vyvolaný kolínskou, která se prodává pod průměrnou tržní cenou.

Rusovláska k samci trhaně otočí hlavu.

Naši vědci analyzovali řečové vzorce druhu *homo sapiens* a UI je schopná zvolit nejvíce přiměřenou odpověď, která umožňuje pokračování namlouvacího rituálu.

„Co je ti po tom?“ řekne rusovláska. Odmlčí se a najednou dodá: „Chceš mě pozvat na drink?“

Samec v rozepnuté košili se po rusovlásčiny prvních slovech stáhl, ale teď se zase šmahem přiblíží. „Co by sis dala? Nějaké koktejly?“

Rusovlásčina hlava se trhaně pohne zleva doprava. Pak otevře pusou: „To je tvá pick-uperská hláška?“ povídá.

„Cože? Ne, já nejsem žádnéj pickuper. No a čím se živiš, kromě toho, že seš sexy?“

Holohlavý barman přinese mojitto.

„Já to zaplatím,“ nabídne se muž. „A ještě mi doneste pivo.“

Můžete vidět, jak se samec snaží prokázat svoji sociální hodnotu a připravenost postarat se o rodinu tím, že slečně zdarma poskytuje část svých prostředků. Zároveň doufá, že si ji tak zaváže k dalším společným aktivitám. Kupuje si její čas. Sám si ale objednáva nejlevnější přijatelnou variantu, čímž – možná nevědomky – vysílá informaci o tom, že nijak nevybočuje z průměru ostatních samců.

Muž se otočí zpátky k dívce. „Bydlíš někde poblíž?“

Dívka se zakroučí. „Ne.“

Vědci zjistili, že nejlepší způsob, jak udržet konverzaci, je vracet zpátky stejné otázky, které jsou pokládány.

„Bydlíš někde poblíž?“ zeptá se rusovláska.

„Jo, s pár kamarády, není to daleko odsud. Ze střechy máme parádní výhled na město. Mohl bych ti ukázat hvězdy.“ Když dívka nereaguje, začne se ošívat. Nakonec pozvedne sklenici piva a řekne: „Tak na zdraví.“

Dívka zírá na jeho drink, tvář prostou jakéhokoliv výrazu.

„Chceš...“ muž už začíná být trochu zoufalý. „Chceš si zatsrat?“

Ačkoliv si *homo sapiens* kolem sebe udržuje bezpečnou zónu, aby byl připraven bránit se útokům, tanec je společensky přijatelný kontext, kdy je možné dotýkat se protějšku stejného i opačného pohlaví a navázat kinetickou interakci podporující vylučování oxytocinu a dopaminu, které se přidávají k endorfinům, což má vést k následné sexuální aktivitě.

„Tanec,“ řekne dívka a zvedne se.

Samec popadne oba poháry, aby je přinesl blíže k tanečnímu parketu.

V konkurenčním prostoru lidské společnosti není neobvyklé, že se jedinec pokusí zvýšit své šance na přežití tím, že si přisvojí prostředky ostatních. Proto si *homo sapiens* své prostředky neustále hlídá a snaží se je mít na očích.

Rusovláska mechanicky následuje muže k okraji parketu. Ten, jakmile postaví poháry na blízký stoleček, popadne dívku v bocích a odtáhne ji mezi tančící. Vytrčí lokty, aby si udělal prostor, sevře pěsti a začne pumpovat pažemi a dělat jakési polo-dřepy. Při tom se divoce zmítá na všechny strany.

Rusovláska chvíli jenom stojí. Hučení v jejím nitru zaniká v kanonádě elektronické hudby. Najednou v ní něco cvakne a dívka se začne divoce kroutit, jako by celé její tělo bylo složené z klubka zmiří. Muž se nejdřív překvapivě zarazí, ale když se k němu rusovláska obrátí zády, popadne ji za boky a přitiskne se jí k hýždím.

Samec jasně signalizuje, že má zájem o rozmnožování. Pokud by ho samice vyhodnotila jako nevhodného partnera, má v tomto okamžiku příležitost se odtáhnout a dát mu najevo, že o tento druh interakce nejeví zájem. I v takovém případě však často pokračují v tanci a námluvách. Vědci si nejsou jistí proč.

Naše vějička je ale připravená odpovědět na samcovo volání dle jeho tužeb a dává mu najevo, že její krmidla jsou zcela patřičná, odpovídající a připravená postarat se o děti.

Rusovláska se otočí, muže obejmě a přitiskne se k němu prsy. Muž se k ní nakloní a začne ji líbat.

Polibky jsou pro *homo sapiens* komunikačním nástrojem. V tomto případě oznamují, že partnerské tokání je přijímáno pozitivně a může pokračovat dále. Samec si ale ještě není jistý, jestli si vybral vhodnou partnerku, a chce se ujistit, že je skutečně schopna úspěšně vyživovat jeho potomstvo.

Muž začne sahat rusovlásčina na prsa. „Ach, ty jsi tak skvělá,“ šeptá jí do ouška, zatímco jí olizuje lalůček. Rusovláska mu sáhne mezi nohy.

Než může namlouvací tanec pokračovat, je nutné si ověřit, že je samec vybaven na to, aby jí mohl být v sexuálním životě vhodným partnerem. Pokud je výsledek shledán uspokojivým, může se přejít k dalším stupňům.

„Ach, ty seš taková d'áblice. Pojď na to. Pojď na to hned teď.“

„Ok,“ odpoví dívka.

„Vážně? To je paráda. Půjdeme ke mně?“

„Ok.“

Muž dívku odtáhne na okraj parketu. „Jenom si skočím pro kabát,“ řekne. „Budeš to?“ Když dívka nereaguje, rychle vyprázdní svůj i její pohár.

Jak vidíte, *homo sapiens* se snaží zachránit i poslední zbytky prostředků nutných pro přežití a relaxaci a odmítá je přenechat potenciální konkurenci. Svoji dominanci nad samicí projevuje tím, že si přivlastňuje její zdroje.

Samice je ale pořád součástí konkurenčního boje. Nic jí nebrání vysílat signály dalším mužům. Všimněte si samce na tanečním parketu, který ji už delší dobu pozoruje. Jak vidíte, jeho prvotní znaky dominance jsou mnohem vyvinutější než u prvního samce. Samici stačí opětovat jeho pohled. Je to jasná výzva. Pokud je samec připravený projeviti svoji nadřazenost, vydá se za ní – a jak vidíme, náš samec připravený je.

Muž se širokými rameny a mohutnými bicepsy ozdobenými tetováním pavučin přistoupí k dívce, popadne ji za ruku a přitáhne ji k sobě. Zároveň popadne její druhou ruku a začne se s ní točit dokola. Dívka zrcadlí jeho pohyby. Muž se ušklíbne. „Jak se jmenuješ?“ zeptá se.

„Monika,“ odpoví rusovláska.

„Spadla jsi z nebe, Moniko? Protože vypadáš jako anděl.“

„To je tvoje pick-uperská hláška?“

„Těžko. Když je to pravda, už to není hláška.“

První samec se vrací s oděvem, jímž se chystal obrnit proti nepřízni počasí, a je svědkem toho, jak mu byla vyfouknuta kořist. Má na výběr. Buďto bude prosazovat svoji společenskou dominanci, anebo ustoupí. První varianta představuje hrozbu, protože pokud v souboji prohraje, může být veřejně ponížěn a ztratit tak svůj dosavadní sociální status v této skupině. Jenže pokud nic neudělá, přijde o příležitost rozšířit svoji genetickou informaci dál.

Anna Zelinová – Časová komora

Už jako malé dítě jsem měl obrovskou touhu cestovat časem. Vydat se do minulosti, zjistit, proč se Napoleon tak dychtivě vrhal do válek a kdo začal jako první obchodovat přes moře. Sednout si s Karlem Havlíčkem Borovským a zeptat se ho, jak ho zrovna napadl příběh o Králi Lávrovi. Být u zrodu první parní lokomotivy a vidět nadšení v očích George Stephensona, když se poprvé rozjela po železnici. Nebo se naopak nechat přesunout do daleké budoucnosti. Zjistit, co tady bude za sedmdesát, pět set nebo deset tisíc let. Bude pořád obloha stejně modrá jako dnes? Bude se pořád jezdit auty nebo vznikne něco velkolepějšího? Každý měl někdy touhu přesunout se do jiné doby. A kdo tvrdí opak, tak jsem přesvědčen, že lže. Vždycky jsem měl sklon jít hlavou proti zdi. No, řekněte sami, když vám někdo něco zakáže, máte mnohem větší touhu to jít udělat. Na zakázaných věcech je něco přitažlivého. Ať jde o sebevětší blbost.

Když mi toho dne zavolaal můj dávný spolužák ze střední, jestli se chci přidat do organizace, která vyrábí stroj času, myslel jsem si, že si ze mě dělá blázny. Ve třetáku jsme společně s Jackem polemizovali nad myšlenkou cestování časem. Já jsem měl být vedoucí celé organizace a vše řídit. Jack by byl má pravá ruka, a kdyby se něco podělalo, tak mi měl zachraňovat zadek. Měli jsme to skvěle naplánované. Ovšem v jinak dokonalém plánu se vyskytovala jedna chybička. Ani jeden z nás nevěřil tomu, že lze stroj času opravdu sestrojít. Ze dvou snilků za pět let vyrostli dva muži, které realita postavila do latě. O stroji času jsme už nikdy nemluvili. Až do toho dne, kdy mi Jack zavolaal. „Čau, co bys řekl na to, že sestrojíme ten stroj času, jak jsme plánovali?“ „Kámo, na tohle nemám čas. Co chceš?“ „Ale já mluvím vážně, Brady.“ Unaveně jsem dál listoval papíry na stole. Hodiny na zdi ukazovaly přesně jedenáct v noci. „Otravuj takhle pozdě někoho jiného,“ odpověděl jsem a chtěl zavěsit. „Stavím se u tebe zítra odpoledne,“ vyhrkl rychle. „Jacku...“ Bohužel stál zavěsit dříve než já.

Druhý samec si ale všiml, jak je pozoruje, a odpovídá vyzývavým pohledem. Z výrazu jeho tváře je zřejmé, že je připravený na jakoukoliv formu střetu.

První samec je zachráněn svým wingmanem, který přistupuje k jeho boku a odvádí ho pryč. Náš samec tedy dnešní noci štěstí mít nebude. Svoji genetickou informaci bude muset šířit jindy a nezbude mu než si doplnit energii méně uspokojujivou, leč i tak funkční formou – s pomocí sebeukájení.

Přesuňme se teď ze Země na planetu Alexa...

O týden později jsem na nabídku kývnul. Sháněl jsem novou práci a akutně jsem potřeboval nějaké peníze. Stál jsem před budovou, na které bylo napsáno: FYZIČKA SNADNO A RYCHLE. Chvilí jsem napsal pozoroval. Nelíbil se mi. Vyvolával v lidech klamný pocit, že se sportovci stanou za chvíli a bez větší námahy. „Pojď dovnitř,“ vytrhl mě Jack z mých myšlenek poté, co mě silně udeřil do zad. Snažil jsem se skrýt grimasu, kterou mi bolest způsobila. Vešli jsme společně do dveří. Uviděl jsem pohlednou blondýnku, která stála za přepážkou. Upřela na nás pohled a čekala až přijdeme blíže. „Přejete si?“ zeptala se nás. „Jdeme za panem Standby,“ odpověděl jí Jack. Sjel očima k jejímu výstřihu a následně se podíval na jmenovku. „Ashley,“ dodal. Dívka si nás pozorně prohlédla. „Jste našimi stálými zákazníky?“ „Každý by byl, kdyby znal vaše benefity,“ usmál se potutelně Jack. Ashley sáhla do zásuvky po své levé straně a stiskla tlačítko. „Pan Standby vás za okamžik přijme.“ Jack se rozešel k zeleným sedačkám kousek od vchodu. „Tu mám nejradši. Je vážně kus,“ vyjádřil se k Ashley hned, co jsem dosedl vedle něj. Prohlížel jsem si ji, ale nebyla můj typ. Nervózně jsem se rozhlížel všude kolem sebe. Vážně jsem si nepředstavoval, že stroj času budu vynalézat ve fitku. „Jsi si jistý, že jsme na správném místě?“ „Přesně v tom je to kouzlo,“ spokojeně mi odpověděl Jack.

O pár minut později nás Ashley vyzvala, abychom se přesunuli za panem Standby. Nechotně jsem se zvedl z pohovky, která mi byla mnohem příjemnější než střetnutí se členem nelegální organizace. Následoval jsem Jacka, který zabočil do jedné z chodeb. Jack byl vlastně taky člen nelegální organizace. Namlouval jsem si, že to přece nemůže být špatné. Bude tam prostě druhý Jack. V tom se Jack zastavil před dveřmi. Vedle nich na stěně visela v úrovni očí cedule: Kancelář č.2, John Standby. Jack lehce zaklepal na dveře. „Dále,“ ozval se tlumený hluboký hlas. „Zdravím pane Standby,“ začal mluvit Jack okamžitě, jak zatáhnul za kliku. „Víte, jak jsem vám vyprávěl o...“ „K věci,“

skočil mu do řeči přísným hlasem pan Standby. Ten chlap budil respekt jenom svým vzhledem. „Toto je pan Dumbell,“ řekl stručně Jack. „Slyšel jsem, že se chcete přidat do našeho výzkumu.“ Výzkum, jak vznešeně toto slovo znělo na rozdíl od nelegální organizace. „Ano.“ Nechtěl jsem, aby má odpověď byla moc dlouhá, ovšem výraz pana Standby naznačoval, že tato odpověď není dostačující. „Rád bych u vás pracoval na výzkumu.“ Pan Standby na mě hleděl v nepříjemném tichu, které mi připadalo nekončící. „Říkal ti tady Jack, že budeš muset podepsat naši smlouvu?“ otázal se mě vážně. Pomalu jsem přikývl. O něčem takovém se opravdu zmínil. „Dobrá, vezmeme tě.“ Pan Standby ze mě konečně spustil zrak. Tiše jsem si oddechl. Na stole přistál papír. Přistoupil jsem ke stolu a vzal do ruky jednu z pěti propisek. Každá měla jinou barvu, ale nápis Fyzička snadno a rychle nechyběl na žádné. Nesnášel jsem reklamní produkty. Zahleděl jsem se na papír. Miniaturnější písmo už podle mě ani neexistovalo, a to text pokračoval i na druhou stranu. Přečetl jsem si první bod smlouvy. Nikdy a s nikým nebudu mluvit o existenci této organizace mimo zaměstnanců výzkumu. Pan Standby na mě zase upřel svůj nepříjemný pohled. V druhém bodě se psalo, že nesmím zneužít získané informace ve vlastním projektu. Vzhledl jsem od smlouvy a setkal se s pohledem pana Standby. „Kolik vlastně dostanu za hodinu?“ „Tady se neplatí za hodinu, ale za odvedenou práci, pane Dumbell,“ odpověděl mi s naprostým klidem. Jeho přítomnost mi byla nepříjemná. Chtěl jsem co nejrychleji odejít. Otočil jsem smlouvu z druhé strany. Ruth... Napadlo mě najednou. Ruth mě zabije. Ale já ty peníze potřebuji. A Ruth taky. Nervózně jsem si přečetl dvacátý bod smlouvy. Byl tak složitě napsaný, že jsem z něj pochopil sotva polovinu. Pohledem jsem sjel k poslednímu bodu, který mě upozorňoval na to, že až se stroj času vynalezne, tak s ním nesmím cestovat bez souhlasu vedoucího organizace. Jack na mě upřel podrážděný pohled. „Tak už to podepiš,“ vyhrkl. Zrak pana Standby na mě stále ulpíval. Jiný bod hlásal, že dokud nebude výzkum hotový, nesmím opustit pozici, která mi byla přidělena. Začaly mi pracovat nervy pod vším tím tlakem. Ruth mě zabije... Rychle jsem se podepsal pod všech třicet pět bodů a propisku vrátil na původní místo. Odstoupil jsem od stolu a hledal u Jacka podporu. „Vítám tě mezi námi,“ usmál se chladně pan Standby, „co nejdříve ti udělíme funkci. Jack tě určitě bude informovat.“

Sotva se zabouchly dveře kanceláře, otočil jsem se na Jacka. „Ruth mě zabije! Jacku, Ruth mě doopravdy zabije!“ zpanikařil jsem, ale i přesto jsem se snažil chovat co nejtišeji. „Nezabije tě, protože se o tom nikdy nedozví. Dou-

fám, že sis přečetl první bod smlouvy.“ Zapátral jsem v paměti a poté přikývl. „Nesmím o této organizaci mluvit.“ „Přesně.“ Po chvíli ještě dodal. „Kámo, tady si na dodržování smlouvy potrpí. Opovaž se porušit jakýkoliv bod, co jsi podepsal. Věř mi, že se se šéfem nechceš dostat do křížku.“ „Do kanceláře pana Standby nepotřebuji už nikdy vejít, natož s ním mít problémy.“ Jack začal kroutit hlavou a potutelně se usmíval. Nechápatě jsem se na něj podíval. „Jste všichni stejní. Vážně si myslíš, že by v takovém zapadákově seděl samotný šéf a podepisoval s tebou smlouvu?!“ Něco na tom bylo. „Jediný, kdo viděl velkého šéfa je pan Standby. Je jeho pravá ruka.“ „To nic nemění na tom, že jsem mrtvý. Ruth...“ „Buď už zticha,“ zavrčel Jack a rozešel se pryč.

Připadalo mi úsměvné, když jsem si uvědomil, jak se mé představy lišily od reality. Očekával jsem, že budu zkoumat různé dimenze, možná shánět nějaké součástky na stroj času... Ve výsledku to bylo mnohem primitivnější. Stal jsem se trenérem cestovatelů časem. Stroj času měl fungovat úplně jinak, než si většina lidí představovala. O to snadnější bylo utajit celou organizaci. Stroj času vlastně vůbec žádným strojem nebyl. Šlo o „obyčejnou“ místnost. V této Časové místnosti, jak se jí říkalo, se řízeně snížila hustota vzduchu, a po deseti minutách byl člověk přesunut do jiné doby. Do dneška se přesunul časem jen jeden jediný člověk. Docílil toho tak, že vyrobil sérum, které si vpravil do žíly a celých těch deset minut prováděl intervalový trénink bez jediné přestávky. Člověk by asi řekl, že cestování časem nemůže být moc nebezpečné. Prostě se přesunete do jiné doby. Pravda je ale taková, že důvod, proč cestovatelé časem musí být tak vytrénovaní je, že pokud jejich kondice začne selhávat, místo brány času se jim otevře brána smrti. Z Časové místnosti se jim sice povede odcestovat, ale po několika minutách se v ní znovu objeví mrtví. Navíc má na cestovatele času snížená hustota vzduchu v Časové místnosti nepříznivé účinky. Začíná to malátností, bolestí hlavy, dostaví se kyslíkový deficit, a nakonec se začne měnit barva jejich kůže. Někteří zblednou, jiní z nedostatku vzduchu zmodrají a některým se udělá tak špatně, až zezelenají nevolností.

Sledoval jsem moji potíci se skupinku cvičenců. Připadalo mi to směšné. Jeden z nich mohl být budoucí cestovatel časem, ale teď to byly pouze funicí gorily, které sotva popadaly dech a jejich zpocená trička se jim lepila na těla. Podíval jsem se na hodiny. Měli jsme poslední dvě minuty do konce tréninku. „Dost!“ zakřičel jsem přes celou tělocvičnu. „A nakonec kliky, a jdeme!“ Společně s nimi jsem zaujal pozici a začal počítat. „Raz, dva, tři...“ Podíval jsem se na Sama, který toho měl už pro dnešek

dost. „Dvanáct, třináct... dvacet...“ Harrymu se roztřepaly ruce. „Třicet šest, třicet sedm...“ Přestože jsem si to nechtěl připustit, svaly mě bolely při každém dalším kliku. „Čtyřicet devět, padesát.“ Unaveně jsem se zvedl do stoje. „Dobrá práce, chlapi. Dneska máte padla.“ Všechny pět se postupně rozešlo do šatny. Všechny musela po dnešním tréninku neuvěřitelně bolet celá těla. Když jsem osaměl, bolestivě jsem si protáhl trapézový sval. Nemusel jsem s nimi cvičit. Mohl jsem pouze dávat rozkazy a burcovat je k lepším výkonům, ale tohle nebyl můj styl. Pokaždé jsem alespoň část cvičil také. Vyndal jsem si ze své tašky ručník a rozešel se do sprch.

„Ahoj, Ruth.“ Políbil jsem svou manželku po příchodu domů. Ta se na mě usmála a dál se věnovala žehlení prádla. „Jak bylo v práci?“ zeptala se mě. „Fajn. Co ty?“ Zeslabila zvuk běžících zpráv z televize. „Dneska toho bylo v práci hodně. Zažili jste něco zajímavého?“ Vykoukl jsem zpoza dveří kuchyně. „Myslíš něco víc než zpocené chlapy ve fitku?“ „Přesně.“ „Dneska nebyla řada ve sprše. Což bylo super. Nechápu, kam ti chlapi tak rychle zmizli.“ Když jsem začal pracovat ve výzkumu, nechtěl jsem Ruth lhát o své práci. Navíc nikdo nemohl popřít, že jsem trénoval lidi. Byla to pravda. Ty ostatní okolnosti stačilo vynechat. „Jsem ráda, že sis sehnal práci, která tě baví. Překvapilo mě, že tě doporučil zrovna Jack.“ Otočil jsem se na Ruth a podíval se jí krátce do očí. Hledal jsem v nich nějaké podezření nebo náznak toho, že odhalila opravdové záměry mé práce. Ale nenašel jsem v nich nic neobvyklého. „Co se stalo, že jste toho dneska měli moc?“ okamžitě jsem změnil téma. „Jedna pacientka má zánet...“ Ruth pracovala jako zdravotní sestřička v nemocnici. Obdivoval jsem její nasazení a morálku. Celkově mě vždy bavilo poslouchat, jací pacienti se zajímavou diagnózou skončili na jejím oddělení. Stále u mě vítězila historka o paní, která chtěla spáchat sebevraždu tak, že rozstříhala a následně spolýkala blistry s léky. „...Brady,“ zarazila se z ničeho nic Ruth. Její hlas zněl jinak než obvykle. Zaraženě jsem k ní vzhlédl. „Co se děje?“ „Možná už vím, proč se nikdo u vás ve fitku nemyl.“ Ruth se natáhla pro ovladač a zesílila zvuk televize. „Po celém světě se velmi agresivně začala šířit nemoc zvaná Aequorinfectio. Aequorinfectio se šíří vodou. Oběti přibývá. Stále se spekuluje o tom, zda...“ Odtrhl jsem pohled od televize a upřel jej na Ruth. Nespouštěla z obrazovky oči. Úplně jsem viděl, jak jí to v hlavě šrotuje neuvěřitelnou rychlostí. Náš život se měl brzo změnit.

„Výměna!“ zakřičel jsem přes celou tělocvičnu. Všichni cvičenci změnili pozice. „Teď!“ Bylo mi hrozně. Aequorinfectio se šířila neuvěřitelnou rychlostí. Lidé panikařili, přestože nemoc

byla nakažlivá pouze při požití většího množství nedostatečně převařené vody. Paniku potvrdovala i skutečnost, že se ve fitku už nikdo nemyl. Aequorinfectio se nerozšířila ještě v místech, kde jsem s Ruth bydlel, ale byla to jenom otázka času. I příznaky Aequorinfectio už byly známé, postihovala pohybový aparát. Začínalo to obyčejnou bolestí hlavy. Následně člověka přepadly bolesti kloubů doprovázené horečkou. Poslední stádium nemoci se projevilo úplnou ztrátou pohyblivosti a silnými křečemi. Naděje na přežití sedmdesát procent a na úplné uzdravení čtyřicet. „Výměna!“ Vyčerpaně jsem se podíval na hodiny. Dnešek mi připadal nekonečný. Měl jsem před sebou ještě polovinu tréninku a už teď bylo mým jediným přáním dostat se co nejdříve domů. Do tělocvičny vešel Jack. Zpozorněl jsem a čekal, až ke mně dojde. „Jak jsou na tom?“ zeptal se mě. „Bojují. Myslím si, že Thomas vypadá nadějně. A Sam na sobě taky pořádně maká.“ Jack přikývl. „Máš se dostat do oddělení výzkumu séra.“ „Proč? Výměna!“ Jack vylekaně uskočil před mým hlasem. „Kámo, to na ně takhle řveš normálně? To bych vážně nechtěl být tvůj cvičenec,“ zašklebil se na mě. Protočil jsem panenky. „To tě vůbec nemusí trápit. Hezky si to užívej v oddělení FANČ.“ Šlo o primitivní zkratku oddělení Finance a noví členové, skládající se z prvních písmen. „Zajdu tam po tréninku.“ Jack kývl a rozešel se k východu. „Dvě minuty pauza!“ Spustil jsem odpočet na stopkách. „Připravte se na zadržování dechu.“

Celý výzkum se skládal z pěti částí. Každá byla určitým způsobem úplně jiná, ale bez společné spolupráce by stroj času neexistoval. Oddělení tréninku patřilo mezi první z nich. Další bylo oddělení výzkumu séra. Zde lidé vyráběli, případně upravovali sérum pro cestovatele časem. Snažili se také vyvinout léky, které by potlačovaly nepříznivé účinky při přesunu. Bohužel, zatím byl tento výzkum bez úspěchu. Třetí oddělení výzkumu prostředí se zabývalo nízkou hustotou vzduchu v Časové místnosti a bránou smrti. Nikdo nechápal, co cestovatele s nedostatečnou kondicí vlastně zabije. Čtvrté oddělení Financí a nových členů shánělo peníze a zaměstnance do výzkumu. Vždycky mě zajímalo, jak se vlastně Jack do takového odvětví dostal. Musel jsem však uznat, že lepšího člena nemohli sehnat. Vlezlejšího a otravnějšího člověka, který vás svede ke každé špatnosti, jsem neznal. V posledním oddělení administrativy se papírovalo. Trochu jsem se bál, zda mě do tohoto úseku nepřihadí. Byl jsem si téměř jistý, že bych se tam ukousal nudou. Nesnášel jsem papíry. A celou tuto organizaci řídil náš velký šéf, kterého jsme však nikdy neviděli.

Zaklepal jsem na dveře v oddělení výzkumu séra. Otevřel mi muž s dlouhými dredy a kři-

vým úsměvem. „Kdo jste?“ zeptal se svým hrubým hlasem. „Brady Dumbell. Měl jsem se sem dostavit.“ Muž mě nechal vstoupit. „Doleva a potom druhé dveře napravo.“ Přikývl jsem a rozešel se tím směrem. Uvítala mě starší žena s dlouhým chemickým pláštěm obepínajícím její tělo. Některé kusy oblečení vzbuzovaly v člověku větší respekt k dané osobě. Chemický plášť patřil k jednomu z nich. „Pane Dumbell, ráda bych se zeptala na vaše cvičence.“ Sledoval jsem každý pohyb té dámy přede mnou. „Jak vidíte jejich možnosti k dosažení úspěchu v Časové místnosti?“ „Všichni na sobě tvrdě pracují. Každý z nich do toho dává, jak nejvíc může.“ Žena chápavě přikývla. „Tomu rozumím. Který je podle vás, ale ten nejlepší? Do kterého z nich dáváte největší naděje?“ „Sam do výcviku dává všechno, co může. Thomas přišel už s lepší fyzičkou, takže se na trénincích až tolik nenadře. Harry...“ „Pane Dumbell, který z vašich pěti cvičenců není schopný přesunu časem?“ skočila mi do řeči žena. Tenhle rozhovor mi přestával být příjemný. „Ptáte se mě na to, kterého z nich máte vyhodit?“ „Ne. Ptám se na to, pro kterého je bezvýznamné chystat sérum pro přesun časem,“ odpověděla chladně. Žena začala vypadat podrážděně. Celá místnost na mě působila nepříjemně. Bylo tam chladno a všude kolem mě stály různé přístroje na zkoumání séra. V rohu v místnosti byla velká mraznička. Žena si něco zapsala do sešitu ležícího na stole. Sam, Harry, Thomas, Chris, Matt. Právě jsem měl vyřknout jejich osud, aniž by mě na to někdo předem připravil. Vzpomněl jsem si na to, jak se Harrymu při klicích často roztřepaly ruce. „Harry Emerson,“ řekl jsem tiše přes knedlík v krku. Žena si jeho jméno zapsala do sešitu. „Ještě jednoho. Tři z nich se zanedlouho připraví na své první přesuny časem.“ To mi to Jack nemohl říct dopředu?! „Matt Hardin.“ Žena se na mě spokojeně podívala. „To je vše. Zanedlouho vás budeme informovat, kdy se k nám máte se svým týmem dostavit.“

Bylo ráno. Chystal jsem se do práce. Ruth se na mě starostlivě podívala. „Co se děje?“ Včera jsem podepsal ortel dvěma svým spolupracovníkům. Víím, že jsem jejich nadřizený a musím to tak brát. Proto dnes do tělocvičny přijdu se vztyčenou hlavou a nebudu si všímat, že je cvičenců o dva méně. Přesto jsem na to musel pořád myslet. Nikdo mi neřekl, že se slabší členové budou vyřazovat. Lépe řečeno, že je budu vyhazovat já. „Všechno v pohodě,“ usmál jsem se na Ruth. Stále ze mě nespouštěla pohled. Věděla, že to není pravda a já zase věděl, že to ví ona. „Kdyby sis to rozmyslel, dej vědět.“ Nevyptávala se, prostě mi nabídla možnost se svěřit. To byl jeden z důvodů, proč jsem ji tak miloval. „Budeš večer doma?“ zeptal jsem se jí. Ruth na mě hodila podrážděný pohled. „Jsem

tvoje manželka a ty nevíš, že když jsem doma v sedm ráno tak mám noční?!“ „Můžeš mít volno,“ ohradil jsem se. Ruth po chvíli váhání přiznala porážku. „Dobře, to беру. V kolik přijdeš domů?“ „O půl páté tak jako vždy.“ V kapse mi začal zvonit mobil. Volal mi Jack. Domluvili jsme se, že dneska půjdeme do práce společně. Určitě už čekal venku. Ruth se na mě podívala s otázkou v očích. „To je Jack“ Vtiskl jsem jí rychlý polibek na tvář a obul si boty. „Že mě to nepřekvapuje.“ Otevřel jsem dveře a otočil se zpět. „Ještě jedna věc. Miluji tě.“ Ruth se v očích objevila malá jiskřička. „Běž už,“ řekla s úsměvem na rtech. Uviděl jsem Jacka stojícího na druhé straně cesty. „Kde jsi?“ „To ty jsi tady o minutu dřív,“ rýpl jsem si. Jack mou poznámku přešel. „Ty jsi věděl, proč jsem měl jít včera do oddělení výzkumu séra?“ zeptal jsem se na rovinu. „Říct, kdo je připravený na cestu časem.“ „Proč jsi mi to neřekl dřív?“ vyjel jsem na něj. „Pomohlo by to?“ „Přišel jsem tam a najednou po mě chtěli, ať vyhodím dva chlapy.“ „Ne, měl jsi říct, kdo je připravený na cestu časem. Ti horší prostě musí odejít a udělat místo lepším. Už sháním nové členy do týmu.“ Nevěřícně jsem se na něj podíval. „Tohle není moje práce. Mám trénovat lidi.“ „Kámo, občas musíš dělat i nepříjemné věci, tak se s tím smíř,“ uzavřel debatu Jack. Byl jsem našťvaný. Všiml jsem si jedné ženy před námi na chodníku, která viditelně kulhala. Všichni lidé kolem se jí vyhýbali velkým obloukem. Jack od ní nelibě odvrátil zrak. „Co všichni mají proti té ženě?“ zeptal jsem se. „Děláš si srandu? Nevidíš, jak kulhá? Vždyť to nejde přehlédnout!“ „No a co s tím?“ „Má Aequorinfectio.“ Můj nechápatý pohled očividně mluvil za vše. Jack se dal hned do vysvětlování. „Kámo, na tu svoji nevědomost zdechneš. Nakažení lidé kulhají kvůli obrovským bolestem kloubů. Nemůžou je ani pořádně ohnout.“ „Ale Aequorinfectio se přece přenáší vodou, tak proč se jí všichni vyhýbají?“ „To říkáš ty. Já si radši budu dávat na své zdraví pozor.“ A obešel paní velkým obloukem. Připadalo mi děsivé, jak dokážou být někteří lidé omezení.

Stál jsem před průhlednou stěnou a sledoval Thomase, jak mu vpravují sérum do žíly. Složení séra bylo speciálně upraveno přímo pro jeho organismus. Za chvíli měl přijít Thomasův velký okamžik. Do spuštění přesunu času trvaly tři minuty. Thomas vypadal odhodlaně, ale nervozita dělala své. Jak jsem očekával, Harry ani Matt se už v tělocvičně nikdy neobjevili. Odpočet času svítil za mými zády. Všude se to hemžilo lidmi. Největší zastoupení členů zde mělo odvětví výzkumu prostředí. V této chvíli měli vše ve svých rukou. Pár zdravotníků tady bylo z oddělení výzkumu séra. V nejhorším se měli o Thomase postarat. Pak jsem tu byl já jako jeho

trenér. A samozřejmě pan Standby jako oči velkého šéfa. Thomas se střetnul s mým pohledem. Doufal jsem, že můj výraz vyjadřoval absolutní podporu. Přestože jsme spolu nevedli žádný osobní rozhovor, strávili jsme společně spoustu času. Určitým způsobem nás to spojovalo. „Minuta do zahájení procesu,“ ozvalo se hlasitě. Thomas si přešlápl a upřel pohled na časovač. Jedna mladá blondýnka si šeptala něco s mužem stojícím vedle ní. Ten z Thomase nespouštěl zrak, a přitom živě odpovídal na její dotaz. „Tři, dva, jedna, teď!“ Časovač začal odpočítávat deset minut. Upřel jsem pohled na Thomase. Okamžitě začal skákat panáka. Měl výborné tempo. Ozýval se zvuk, který nás informoval o snižování hustoty vzduchu v místnosti. Thomas přešel do angličáků. Slyšel jsem, jak si lidé z oddělení výzkumu prostředí vyměňují mezi sebou informace o hustotě vzduchu. Podíval jsem se na čas. Zbývalo ještě osm minut a dvacet sekund. Pan Standby vše bedlivě zpovzdálí pozoroval. Thomasovi se začaly objevovat krůpěje potu na čele. Ještě sedm minut a deset sekund. Měl jsem pocit, že ze všech přítomných osob Thomase nejvíc podporuji. Byl v mém výcviku a na jeho výsledku závisela moje úspěšnost. Thomas zrovna prováděl sprint na místě, když jsem si všiml jeho krátké, ale bolestivé grimasy v obličeji. Rychle jsem se podíval na odpočet. Pět minut a dvanáct sekund. Thomas byl sotva v polovině. Nikdo z něj nespouštěl zrak. Na Thomasovi se objevovala únava. Nervózně jsem se rozhlédl kolem sebe. Tři minuty a čtyřicet šest sekund do konce. Thomas měl obličej bledý jak stěnu. Vedle něj se začal tvořit malý otvor ve vzduchu. „Kam má cestovat?“ Uslyšel jsem ženu nedaleko mě, jak se ptala muže s plnovousem. „Do roku 1921.“ Thomas sotva popadal dech a snažil se dostat aspoň nějaký vzduch do plic. Toho však bylo v místnosti čím dál méně. Snižování hustoty vzduchu bylo načasované tak, aby nejnižší tlak byl půl minuty před přesunem. Thomas statečně, ale unaveně dělal dřepy s výskokem. Do přesunu chyběla minuta a šest sekund. Jako poslední cvik Thomas zvolil kliky. V těch byl ze všech mých cvičenců nejlepší. Až byla brána dostatečně veliká, Thomas se postavil a bez zaváhání skočil dovnitř. Zajímalo mě, co mu zrovna běželo hlavou. Báł se, že se už nikdy nevrátí, nebo si byl jistý, že cestu zvládne? Thomas cestoval časem jako první z mých cvičenců kvůli nejlepší kondici, s kterou přišel do výcviku. Všichni jsme napjatě čekali, kdy se Thomas vrátí. Přemýšlel jsem, do jaké doby bych chtěl cestovat já. Upřednostnil bych dávno minulost nebo bych radši navštívil neprobádanou budoucnost? Cestovat pár let zpět či dopředu mi připadalo zbytečné. Chtěl jsem vidět věci, které jsem nemohl spatřit na vlastní

oči. Od přesunu uplynulo šest minut. V tom se začalo něco dít. Pan Standby zpozorněl. Uviděl jsem formující se obrys postavy ležící na zemi. Zhluboka jsem se nadechl. Atmosféra v místnosti prudce zhoustla. Hned jak to bylo bezpečné, tým zdravotníků se rozběhl za Thomasem. Všichni jsme je pozorně sledovali. Po chvíli se na nás jeden z nich otočil s vážným výrazem ve tváři. Nebylo až tak složité odhadnout, co se chystal říct. Pan Standby se rozešel pryč bez sebemenšího zájmu. Zdrčeně jsem odešel hned po něm.

Ruth seděla u stolu a probodávala pohledem drobek na stole. Sledoval jsem ji už pár minut. „Ruth,“ oslovil jsem ji. „Ruth?“ Stále nic. Přišel jsem blíže a drobek ze stolu sfoukl. „Hej, co to děláš?“ „Uklízím?“ řekl jsem přihloupě. Ruth na mě upřela vyčítavý pohled. „Mohl bys začít v koupelně,“ odsekla. Tiše jsem si povzdechl. „Co se děje?“ „Nic.“ Proč musí být ženy tak složité?! Naposledy když jsem slyšel slovo nic, tak najednou o dvě hodiny později z „ničeho“ byla šílená hádka. Ruth si ukousla krajíce chleba a pomalu ho přežvykovala. „Tak až z nic bude něco, dej mi vědět.“ Naštvaně jsem odešel a lehl si na pohovku. Někdy mi Ruth lezla opravdu krkem. „Co tě zase žere?“ vyjela na mě s plnou pusou. „Nic. Já jsem úplně v pohodě,“ odpověděl jsem ironicky. „O co ti jde do háje?!“ Zhluboka jsem se nadechl. Tohle jsem neměl za potřebí. Natáhl jsem se pro ovladač od televize. „No, jasně. A teď budeme dělat, že se vůbec nic nestalo!“ Otočil jsem se a uviděl slzy na její tváři. Ona jako vážně brečí? Kdy? Kde? Jak? Proč? Unaveně jsem zabořil hlavu zpět do pohovky. „Ach jo,“ pronesl jsem si sám pro sebe. Se vším sebezapřením jsem se postavil a rozešel k Ruth. Obejmul jsem ji a doufal, že nebude brečet ještě víc. „Co se děje?“ „Já nevím,“ odpověděla mi s hlasem plného pláče. Jak?! Zaúpěl jsem ve své vlastní hlavě. Tato ženská vlastnost patřila k těm, které jsem absolutně nechápal. Jak může někdo brečet a nevědět proč?! V tichu jsem ji hladil po zádech a věřil, že ji to uklidní. „Je toho teďka strašně moc. V nemocnici se to plní pacienty nakaženými Aequorinfectio a já nevím, co mám dělat.“ Povzdechl jsem si. Ve společnosti rostl strach. Vzpomněl jsem si na kulhající ženu, kterou jsem nedávno potkal s Jackem. Lidé se báli a nevěděli, jak se s tím vypořádat. Protestovali a útočili na nemocné. Úplně zapomínali na to, že nakazit se můžou pouze z nedostatečně převařené vody, a ne od nemocných. Přestože se voda čím dál častěji kontrolovala, zda se v ní Aequorinfectio nevyskytuje, počet nakažených lidí stále rostl. Naivně jsem si myslel, že v takových chvílích budou lidé držet spolu. Strach nás však vedl jinou cestou.

Trénink byl odvíčený a já jsem se vydal k východu. Pokaždé, když jsem sem ráno při-

cházel, vybavila se mi vzpomínka na Thomasovo bezvládné tělo. U přepážky stála Ashley. Při pohledu na ni jsem si vzpomněl, jak jsem sem poprvé přišel. Dnes to už bylo jiné. Prostory mi nepřipadaly cizí a tváře, které jsem pravidelně potkával, mi byli mnohem známější. Dokonce jsem již získal takovou důvěru, že jsem znal i heslo pro vstup do oddělení administrativy. Ashley se tehdy zeptala, zda jsem stálým zákazníkem a já bych ji dnes jednoduše odpověděl: Každý by byl, kdyby znal vaše benefity. Tak jako to tehdy provedl Jack.

Stál jsem před Časovou komorou. Čekal jsem na návrat cvičence. Možná to už nebude cvičenec, ale opravdový cestovatel časem. Z ničeho nic z výšky hlučně dopadlo na zem tělo. Ruka cvičence ležela v nepřirozeném úhlu. Určitě ji měl zlomenou. Na hrudi se mu zvětšoval krvavý flek. To ho někdo zabil?! Cestoval do nějaké války a tam byl postřelen? Podíval jsem se do jeho tváře. Vytřeštil jsem oči. V Časové komoře ležel můj táta. Ne, ne, prosím... Rozhlédl jsem se po ostatních. Ti nečinně koukali na bezvládné tělo. „Zachraňte...“ zarazil jsem se. Najednou tam ale ležela moje mrtvá sestra. „An!“ zakřičel jsem a rozběhl se ke sklu. Zakopl jsem. Rychle jsem se stavěl na nohy, ale to už se z An stala Ruth. „Udělejte něco, pomozte jim!“ prosil jsem ostatní. Po tvářích mi tekly horké slzy. Doběhl jsem ke sklu a začal do něj bušit. „Ruth! Ruth!“ Někdo mě od skla odtáhl. „Prosím, pomozte jim!“ Vytrhl jsem se ze sevření a znovu narazil do skla. Nebyla tam už Ruth, byl tam Thomas. Ležel na zemi a zíral na mě svýma vyhaslýma očima. „Thomasi,“ zašeptal jsem. Chytl mě pět osob a odvádělo pryč. „Pomozte mu! Třeba je ještě živý!“ Podíval jsem se na jednoho muže, který mě držel. K mému velkému překvapení to byl pan Standby. Jako vždy na mě zíral svým chladným pohledem a bez zájmu odpověděl: „Jak bys mu chtěl pomoci? Na to jsi měl myslet při výcviku. Teď už je pozdě.“ Prudce jsem otevřel oči. Všude byla tma. Instinktivně jsem se natáhl po lampičce a rozsvítil ji. Zkontroloval jsem, zda vedle mě opravdu leží Ruth a je v pořádku. Tento sen se mi zdál už po šesté. Stal se mou noční můrou, která mě před usnutím děsila. Nečekal jsem, že mě Thomasova smrt tak zasáhne!

Rozhodl jsem se, že dnes překvapím Ruth a počkám na ni před nemocnicí. „Co ty tady děláš?“ zeptala se vesele, když mě uviděla. Nešlo přehlédnout, že jsem ji svou přítomností udělal radost. „Dostal jsem nápad. Co kdybychom si zašli na hranolky, tak jak to máš ráda.“ „Jo, to by bodlo. Ale jediné, když...“ Uviděl jsem její rošťácký výraz. „To bude zase blbost,“ skočil jsem jí do řeči. Ruth se z ničeho nic rozběhla po cestě. „Počkej, musíme jít doleva a ne rovně!“ zakřičel jsem na ni. „Dneska určuji cestu já.“

Za běhu otočila hlavou svým směrem a noha jí sklouzla z obrubníku na cestu. Ruth bolestivě dopadla na zem. „Jsi v pořádku?“ Pomáhal jsem jí postavit se. „Jasně, v pohodě,“ zalhala a při kroku zaúpěla. Všiml jsem si, jak viditelně kulhá. „Půjdeme domů,“ rozhodl jsem. Provinile se na mě podívala. „Promiň, měl jsi...“ „Neřeš to. Hlavně ať jsi v pořádku.“ Společně jsme se rozešli. Ruth dále kulhala. Všiml jsem si, jak se nám lidé vyhýbají pohledem. Chytl jsem ji za ruku. Báł jsem se, co by jí mohli udělat. Dále jsme pokračovali v cestě. Uslyšel jsem někde v dáli hlas davu. Neměl jsem tušení, co se děje. Zabočili jsme za roh, když vtom jsem je uviděl. Dav lidí šel proti nám. Nesli prapory, které mluvily samy za sebe. Lidé protestovali proti tomu, aby nakažení mohli vycházet z domu ven. Zděšeně jsem se podíval na kulhající Ruth. Ne, ne, ne, běželo mi hlavou. Dav byl přímo před námi. Nevěděl jsem, co mám dělat. Bylo by lepší pokračovat v cestě jakoby nic nebo se otočit? Nakonec jsem zvolil možnost pokračovat v cestě. Kdybychom se otočili, dav by nás určitě pronásledoval. Ruth mi silněji stiskla ruku. „To zvládneme,“ řekl jsem si spíše sám pro sebe. Lidé byli hluční. Jeden hlas je však všechny umlčel. „Nakažený!“ zakřičel přes celou ulici. Dříve než jsem se stačil vzpamatovat, vrhli se na nás. Ze všech sil jsem se snažil držet Ruth. Lidé nás začali mlátit. „Pusť ji,“ zakřičela žena vedle mě, „nebo se nakazíš a budeme se muset zbavit i tebe!“ Lidé mě bouchali do ruky, kterou jsem Ruth držel. Bránil jsem ji. „Ona není nakažená,“ křičel jsem, „je jenom zraněná!“ Lidé mě ani nevnímali. Byli jako utržení ze řetězu. „To vás naučí.“ „Ven nesmíte!“ „Chcete nás všechny zabít?“ Slyšel jsem všude kolem sebe. „Brady,“ ozýval se hlas Ruth. Adrenalin v mém těle rostl. Bylo to čím dál horší. Ucítit jsem pěst na svém rtu a potom chuť krve. Pustil jsem Ruth a muži přede mnou ránu vrátil. Následně přišla rána do břicha. Ochromený bolestí jsem se zlomil v pase. „Pomoc!“ Uslyšel jsem Ruth. Vtom se ozvalo houkání sirény. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Uviděl jsem přijíždějící policejní auto. Rychle jsem začal pohledem hledat Ruth. Lidé kolem panikařili. Pak jsem jí uviděl. Ležela na zemi. Někdo ji zrovna při útěku dupl na dlaň. Na hlavě měla velkou ránu a z nosu jí tekla krev. Zděšeně jsem se k ní sklonil. „Ruth, to bude dobrý.“ Slabě se usmála. Chtěl jsem jí pomoci zvednout se, ale odmítavě zaúpěla. Její levé oko otékalo. „Budeš v pořádku,“ drmolil jsem stále dokola. Před očima se mi objevilo bezvládné tělo Thomase. Okamžitě jsem představa zahnal. Takhle to skončit nesmí! Ze rtu mi ukápla kapka krve na její bok. Chtěl jsem kapku setřít, ale Ruth pod mým dotekem bolestivě zasyčela. „Promiň.“ „Žebra,“ řekla tiše a zavřela oči. „Ne, ne! Ruth poslouchej mě! Otevři

ty oči! Ruth nezavírej je!“ Moc dobře jsem věděl, že ji musím udržet při vědomí. Se vši námahou je otevřela. Pohladil jsem ji po tváři. „Budeš v pořádku.“

Tupě jsem zíral do zdi. Vaše žena zemřela na krvácení do mozku. Tato věta mi běžela pořád v hlavě. Nedokázal jsem se jí zbavit. Vlastně jsem ani nevěděl, zda ji chci zapomenout. Bylo snadnější myslet na tuto větu než si vybavovat zraněné tělo Ruth. S její smrtí se ztratila všechna má chuť do života. V kuchyni byl neuvěřitelný nepořádek. Stejně to nebylo podstatné. Od smrti Ruth jsem nikoho domů nepozval. Uvědomil jsem si, jak by mi vynadala, kdyby viděla takový bordel. Teď to bylo jedno. Neměl jsem sílu na nic. Případal jsem ji jako naprostý idiot. Kdybychom s Ruth zůstali na místě, dokud by dav nepřešel, možná by ještě žila. To já rozhodl, že půjdeme rovně. To já ji zabil! Mé dny se scvrkly na pár úkolů denně. Ráno jsem chodil do fitka a věnoval všechn svůj čas cvičencům. Potom jsem přišel domů a trávil večer zíráním do televize. Každá vzpomínka na Ruth byla bolestivá. Každá vzpomínka a následný návrat do reality byla její další smrt. Nechtěl jsem zapomenout, ale také jsem si nechtěl ještě více ubližovat. Neustále jsem se obklopoval hlukem, který mi pomáhal nevzpomínat.

„Zdravím, přišel jsem za panem Standby.“ Stál jsem ve fitku a mluvil na slečnu za přepážkou, kterou jsem neznal. Dnes měla Ashley volno. V těchto chvílích se projevila pravá potřeba hesla. „Jste naším stálým zákazníkem?“ „Každý by byl, kdyby znal vaše benefity.“ Slečna nenápadně sledovala lidi, co si šli opravdu zacvičit do fitness centra a v tu pravou chvíli, kdy ji nikdo nesledoval, zmáčkla tlačítko v zásuvce po své levé straně. „Pan Standby vás za okamžik přijme.“ Sedl jsem si na pohovku a nervózně podupával nohama. Když jsem konečně stanul před panem Standby, všechna odvaha ze mě vyprchala. Propaloval mě pohledem. Případal jsem si před ním jako nahý. „Tak co chceš, chlape?“ zeptal se mě už po druhé. Vzpomněl jsem si na Ruth a odvaha se mi vrátila. „Chtěl bych cestovat časem,“ vypadlo ze mě. „Tvůj úkol je jasný. Jsi trenér, nemůžeš cestovat časem. Je to všechno?“ „Já vím, že jsem trenér, ale opravdu bych rád...“ Pohled pana Standby mě umlčel. „Čemu jsi na tom nerozuměl?!“ Začal jsem se cítit zoufale. „Prosím, nezklamte vás.“ Pan Standby povytáhl jedno obočí. „Nemám jediný důvod, proč bych to měl udělat, takže odejdi z mé kanceláře!“ řekl přísným hlasem. „Prosím, umřela mi manželka a já jsem doufal...“ „To je velice srdcervoucí příběh, který mě vůbec nezajímá!“ „Mám jeden dobrý důvod, proč byste mi měl povolit cestovat časem.“ Pan Standby se na mě otráveně podíval. „Žádný můj cvičenec ještě neodcestoval do jiné doby.“ „Po-

depsal jsi smlouvu a v ní se píše, že dokud nebude výzkum hotový, nesmíš opustit pozici, která ti byla přidělena. A teď okamžitě vypadni!“ Uzavřel debatu. Někdo zaklepal na dveře. „Dále,“ vyzval osobu pan Standby. „Omlouvám se, že ruším, ale...“ „Rozumím,“ přikývl a vydal se k odchodu. Poraženě jsem vyšel z kanceláře. Pan Standby se rozešel pryč. Najednou se zastavil a pohlédl na mě svým spalujícím pohledem. „Můžeš se přesunout časem pouze pod podmínkou, že pokud přežiješ, a to by mě opravdu zajímalo jak, zaplatíš cestu stejnou cenou, jakou by platili civilisté. A následně budeš pokračovat ve výcviku cvičenců jako trenér.“ „Jakou cenu?“ zeptal jsem se. „Nech se překvapit,“ odpověděl se škodolibým úsměvem a pevným krokem odešel pryč.

Bez větších emocí jsem se díval na mrtvé tělo cvičence, kterého jsem neznal. Patřil pod skupinu Camerona. Do jiné doby se povedlo přesunout už čtyřem cvičencům. Žádného jsem ovšem netrénoval já. Chris měl už svůj bezúspěšný pokus za sebou a na Sama měla brzo přijít řada. Vzpomněl jsem si na Matta s Harrym. Uvědomil jsem si, že jsem jim v den jejich vyhazovu zachránil život. Na Chrisově místě mohl být klidně jeden z nich.

Potil jsem se v tělocvičně. Necvičil jsem cvičence, trénoval jsem sám sebe. Pomáhalo mi to nemyslet. Bylo to jasné jak facka. Jednoduchá rovnice jako jedna plus jedna je dva. Šlo o úplně stejný příklad. Já zabil Ruth, já ji musím zachránit. Byla to myšlenka, ke které jsem se absolutně upnul. Vědomí, že můžu Ruth přivést zpět k životu, mi dodávalo sílu. Má kondice se musela co nejrychleji zlepšit. Jako za starých časů, kdy jsem dělal moderní pětiboj. Cvičil jsem v tělocvičně každý den a večer jsem cvičil ještě doma. Bylo až neuvěřitelné, kolik energie jsem najednou měl. Ruth mohla žít, vše záleželo jenom na mně. Má jediná naděje byla cestovat do minulosti strojem času a ten osudný den změnit.

„Brady, jsi na řadě,“ oslovila mě Chloe z oddělení séra. Rozešel jsem se do Časové místnosti. Podíval jsem se přes skleněnou stěnu na ostatní. Byl jsem pro ně obyčejný pokusný králik. Díval jsem se tak i já na ostatní cvičence? Chloe mi vpíchla sérum do žil. Hned jak se časovač spustil, dal jsem se do pohybu. Snažil jsem se zhluboka dýchat a nepanikařit. To se mi dařilo jen do okamžiku, než jsem uslyšel zvuk doprovázející snižování hustoty vzduchu. Vědomí, že se vás někdo snaží „udusit“, bylo strašné. Skákal jsem panáka a hypnotizoval odpočet. Chybělo osm minut a třicet tři sekund. Byl jsem rád, že jsem při trénincích se cvičenci nezaháel a cvičil společně s nimi. Můj přesun časem se tak mohl uskutečnit dříve.

V místnosti začínalo být pořádné dusno. Ještě šest minut. Při klicích jsem přidal na tempu. Vtom mě zaskočila prudká bolest hlavy. Pokusil jsem se ji nevnímat, ale byla tak velká, že na ni nešlo nemyslet. Nervózně jsem se podíval na čas. Tři minuty a sedm sekund. Byl jsem vyčerpaný. Dostal jsem obrovskou touhu všeho nechat a rozplácnout se na zem. Před očima se mi však objevil obraz Thomase, jak jsem ho vídal ve svých snech. Vedle mě se tvořil otvor ve vzduchu. Rychle jsem přešel do angličáků. Nebyl jsem si jistý, zda to angličáky opravdu jsou. Svě tělo jsem sotva ovládal. Hlava mě šíleně bolela. Cítil jsem se jako nadrovaný. Odpočet jsem viděl rozmazaně. Doufal jsem, že minuta a dvacet sekund byl skutečný čas. Začal jsem lapat po dechu. Potřeboval jsem nějaký vzduch. Brána byla čím dál větší. Zarazil jsem se. Opravdu se chci vydat na cestu časem? Sprintoval jsem na místě a hlavou mi běžel tok myšlenek. Vzpomněl jsem si na větu pana Standby: Můžeš se přesunout časem pouze pod podmínkou, že pokud přežiješ, a to by mě opravdu zajímalo jak... Podíval jsem se směrem, kde jsem odhadoval, že asi stojí. Jedna z těch rozmazaných skvrn přede mnou byl on. Dvacet sekund. A vtom jsem si vzpomněl na Ruth. Bylo mi jasné, že tady jde o všechno. Buď teď umřu nebo ji zachráním. Bez dalšího přemýšlení jsem skočil dovnitř...

Dopadl jsem na kolena. Lupal jsem po dechu. Připadal jsem si jako bych vysával všechn vzduch z atmosféry. „Mami, koukej, to je šmoula!“ vykřikla radostně holčička nedaleko ode mě. Pravděpodobně jsem z nedostatku vzduchu zmodral. Maminka se na mě zděšeně podívala. Musela si myslet, že jsem nějaký feťák, protože se s holčičkou rychle otočila jinam a přes její křik jí táhla pryč. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Svě tělo jsem už ovládal lépe. Byl jsem nedaleko od místa, kde jsem s Ruth bydlel. Bolest hlavy stále přetrvávala, ale už nebyla tak prudká. Můj plán byl jasný. Musel jsem najít sám sebe a zajistit, abych Ruth nikam nepozval. Přesně za dvě hodiny mělo dojít ke střetnutí s davem. Cestou k fitku jsem se snažil vybavit si všechny detaily. Důležité bylo, aby mě mé minulé já nespatriilo. Celá má rodová linie by se mohla změnit. Tohle jsem opravdu nepotřeboval mít na svědomí. Stanul jsem před dveřmi do tělocvičny. „Same, pohni sebou!“ „Ryane, jak to děláš?“ „Výměna!“ slyšel jsem, jak křičím. Nedalo se to poslouchat, to jsem vážně tak příkrý? „Ahoj Brady,“ oslovil mě James, trenér jiné skupinky. Leknutím jsem nadskočil. „Ahoj,“ vypadlo ze mě. „Jak to jde?“ „Ale víš jak, jako každý jiný den.“ Rostla ve mně nervozita. „Chlape, ty jsi dneska mimo,“ rozesmál se. „Ať se daří,“ dodal a rozešel se pryč. Okamžitě jsem se schoval za roh a zhluboka vydechl. Nenapadlo mě, že se

mnou budou mluvit lidé, které jsem znal. Schoval jsem se na chodbě a čekal, dokud trénink neskončí. Trvalo to pouze deset minut, ale mě to připadalo jako věčnost. Pořád jsem se rozhlížel, zda mě někdo nepozoruje. Když se „starý“ Brady rozešel do sprch, vklouzl jsem do tělocvičny a došel k jeho tašce. Dával jsem si ji po každé na stejné místo, takže jsem věděl, kam mám zamířit. Vytáhl jsem z ní sešit, který jsem vždy nosil s sebou. Vytrhl jsem jeden papír a napsal na něj propiskou velkým písmem: NECHOĎ S RUTH NA HRANOLKY! VYHÝBEJ SE HLUČNĚMU DAVU! Uslyšel jsem za sebou kroky. Prudce jsem se otočil. Stál tam Sam. „Sorry, zapomněl jsem si mobil.“ Došel si pro něj a schoval ho do kapsy. Pozoroval jsem ho. Střetnul se s mým pohledem. „Mějte se.“ Do háje! Neměl bych být tak podezřelý. Všechny věci jsem dal do tašky a papír položil nahoru. Schoval jsem se před fitkem a vzpomněl jsem si, jak jsem tvrdil, že cestovat časem o pár dní zpátky či dopředu je nesmysl. Teď to pro mě znamenalo víc než cokoli jiného. „Starý“ Brady vyšel z fitka a zamířil k nemocnici. „Co to děláš?“ zaúpěl jsem. Přes hlavu jsem si přehodil kapuci a doufal, že si mě nikdo nebude všimnout. Přece jenom jsem pronásledoval sám sebe. „Starý“ Brady došel k nemocnici. Schoval jsem se za kontejnery nedaleko od něj. Uviděl jsem Ruth, jak se k němu přibližuje. Zastavil se mi před dechem. Ruth! Zavřel jsem oči a vydechl si. Když jsem je otevřel, zkontroloval jsem, zda se mi opravdu nezná. Oči se mi zalily slzami. Poslouchal jsem rozhovor, který jsem s ní ten den vedl. „Dostal jsem nápad...“ Ne, nedělej to! „...Co kdybychom si zašli na kebab.“ Ty jsi tupec! Ty jsi takový tupec! Vážně jsem tak blbý? Ruth se rozběhla po chodníku. Proč? Chtěl jsem se okamžitě vydat za nimi, ale v rychlosti jsem zakopl o jeden z kontejnerů. „Au!“ vykřikl jsem. Bleskově jsem se podíval na „starého“ Bradyho s Ruth. On se díval mým směrem a Ruth se zastavila. „Kdo to byl?“ zeptala se. Pokrčil rameny. „Připadal mi ten hlas povědomý.“ „Starý“ Brady se rozešel za mnou. Tak to je v loji! Kam se mám schovat? Ucítil jsem prudkou bolest hlavy. Začala se mi podlamovat kolena. Můj čas vypršel a brzy jsem se měl vrátit zpět do své doby. „Starý“ Brady se stále přibližoval. Kousek od sebe jsem hodil pár bankovek z kapsy a zalezl za kontejner. „Ruth?“ „Hmm...“ „Dneska máme šťastný den,“ vykřikl „starý“ Brady. Protočil jsem nad tou hláškou panenky. Sotva jsem stál na nohách a z bodavé bolesti hlavy mi začínalo být na zvracení. Najednou se mi zatmělo před očima a já omdlel. S námahou jsem otevřel oči. Nade mnou se skláněli tři zdravotníci. V jejich tvářích jsem uviděl úlevu. Ruth. Proběhlo mi hlavou. Posadil jsem se a podíval se na lidi přes sklo. Na všech byla znát obrovská

radost, že jsem se v pořádku vrátil. Mohli si zapsat další úspěšný přesun časem. Pan Standby tam byl také. Podíval se na mě a pousmál se. Jeho úsměv však nebyl upřímný. Ten úsměv značil zradu, která měla brzo přijít.

Díval jsem se na vstupní dveře. Přestože jsem domů téměř běžel nedočkavostí, teď se dostavily obavy. Co když jsem Ruth nezachránil? Co když mě Brady viděl poté, co jsem omdlel a vše se změnilo? Pomalu jsem došel ke dveřím a zatahl za kliku. „Brady!“ vykřikla Ruth. Uslyšel jsem její hlas a v momentě, kdy jsem ji uviděl, že mě spadly všechny obavy. „Kde jsi tak dlouho? Včera jsi mi slíbil, že přijdeš dřív!“ rozčílila se Ruth, ale vrhla se mi kolem krku. Ucítil jsem její dotek. Za tu ledvinu to bude stát. „Bála jsem se, že se ti něco stalo. Demonstranti pořád někde protestují. Co kdyby ti něco udělali!“ „Promiň, jsem v pořádku.“ Vzal jsem její tvář do dlaní a prohlížel si každý detail. Co je jedna ledvina za život člověka, na kterém vám záleží? Usmál jsem se na ni. „Kde jsi teda byl?“ zeptala se znova. Už dlouho jsem nebyl tak šťastný. „Zdržel jsem se. Jedna žena potřebovala zachránit.“ „A zrovna ty jsi ji musel pomáhat, že?“ řekla škádlivě. „Musel. Nedokázal jsem odolat.“ „Aby ses nám nezamiloval.“ Ruth mě políbila a poodešla ke stolu. Podíval jsem se do kuchyně, byla uklizená. „Na to už je asi pozdě,“ pronesl jsem si tiše.

Všude kolem mě byli lidé z oddělení séra. Chloe mi vpíchla anestetika do žíly. „Za chvíli to bude účinkovat. Budeš ospalý,“ mluvila na mě. Přikývl jsem. Ležel jsem na sále a všichni netrpělivě čekali, až usnu. Toto byla má cena za život Ruth. Až v den, kdy mi pan Standby vysvětlil, čím zaplátím za přesun časem, jsem pochopil plný význam slovního spojení nelegální organizace. Celé to měli dokonale promyšlené. „Proč vám mám dát ledvinu?“ ohradil jsem se tehdy. Nechtěl jsem nikomu dávat své orgány. Stále jsem je potřeboval. „Do toho ti nic není!“ řekl ledově. „Vy si myslíte, že za takovou cenu vám budou civilisté ochotně cestovat časem? Potom co budou muset podstoupit celý výcvik? A pravdu, že při přesunu můžou umřít, jim zatajíte?“ Samotného mě překvapilo, jak se mi rozvázal jazyk. Pan Standby ve mně budil respekt, ale tentokrát ne! Skutečnost, že chce někdo moji ledvinu, mě nenechala mlčet. Bez jedné bych se obešel, ale obě jsem jim dát nemohl. To znamenalo, že cestovat časem můžu pouze jednou. „Ne že by ti do toho snad něco bylo, ale jsi dokonalý případ civilisty, který k nám přijde.“ Odkašlal si. „Zemřela mi manželka a můj život ztratil smysl. Udělám, co budete chtít,“ zesměšňoval mě. Začaly se mi klížit oči. Muž z oddělení séra, co stál poblíž mě, se natáhl pro hrozivě vypadající nástroj. Snažil jsem se nechat oči otevřené. Tohle do mě přece

nebudou strkat! Anestetika však byla silnější než moje vůle.

Ruth vítězoslavně hodila poslední kartu na stůl. „Vyhrála jsem. Zase!“ vykřikla radostně. Naštvaně jsem hodil svůj balíček karet z ruky na stůl. „Podvádíš!“ „Ne, to ty neumíš hrát,“ škádlila mě. „Hele,“ zvedl jsem ruku a ukázal na ni. Vtom mi z rány vystřelila prudká bolest. Polkl jsem. „Za chvíli se vrátím,“ řekl jsem zlomeným hlasem. „Všechno dobrý?“ zeptala se s obavami v hlase. „Jasně.“ Pousmál jsem se. Rozešel jsem se do koupelny a zavřel za sebou dveře. Opřel jsem se o umyvadlo a rozdýchával bolest. Proč to pořád tak bolí?! Prohlížel jsem si svůj obličej v zrcadle. Po chvíli jsem se oddálil a nadzvedl své triko. Díval jsem se na ránu. Vypadala by stejně, kdyby byla operace provedena v nemocnici? Připadala mi ošklivá a neustále bolela. „Co se ti stalo?“ ozvalo se za mnou. Prudce jsem se otočil. „Au,“ zaúpěl jsem. Ruth stála ve dveřích. Ty tupče, proč jsi nezamkl! Zděšeně mě pozorovala. „Ruth, já...“ Nevěděl jsem, co mám říct. Ona stále vyčkávala na mou odpověď. „Spadl jsem. Jel jsem na kole. Zavadil jsem o kámen a spadl na obrubník.“ Ruth mě propalovala svým pohledem. „Máš mě za blbce?“ řekla rozhořčeně. „Ne, já...“ „Co ty? Jestli jsi zapomněl, tak pracuji v nemocnici. Nejsem pitomá. Tenhle řez je proveden záměrně.“ V ráně mi tepalo. Bolest mě vyčerpávala. Neměl jsem sílu na to vést nesmyslné hádky. „Co se ti stalo?“ zeptala se podruhé. „Já ti to nemůžu říct.“ Ruth se na mě podívala rozhořčeným pohledem. Probodávala mě svýma očima. Nesnášel jsem to, ale teď jsem nemohl ustoupit první. Nakonec uhnula pohledem Ruth. „Fajn, jak myslíš.“ Otočila se a odešla pevným krokem. Unaveně jsem si sedl na kraj vany. Ruth se vrátila. V ruce držela léky proti bolesti. „Jak dlouho to máš?“ „Čtvrtý den,“ odpověděl jsem tiše. „Vezmi si jednu tabletku a další za dvanáct hodin.“ Sledoval jsem její pohled. Úspěšně se tomu mému vyhýbala. „A jestli sis myslel, že na to nepříjdu, tak jsi vážně pitomec!“ Vyšla z koupelny, ale znovu se už nevrátila.

Nedočkavě jsem si podupával nohou o zem a sledoval její pohyb. Vtom se ozvala velká rána. Aniž bych vzhlédl, zavřel jsem oči a zadržel dech. Bylo mi jasné, co ránu způsobilo. Kolem mě se ozýval hluk. Podíval jsem se na mrtvého cvičence. Okamžitě jsem odvrátil zrak. Tenhle byl rozmaširovaný více než ti před ním. Vždy to byla loterie, jak nešikovně dopadnou cvičenci zpět do místnosti. Pohled mi ulpěl na vozíku s operačními nástroji. Při každém přesunu stál na stejném místě. „Odvezte ho!“ slyšel jsem, jak někdo křičí. Sledoval jsem je, ale vyhýbal jsem se pohledu na cvičence. Bylo mi na zvracení. Jak se mohla Ruth dívat na všechna ta zranění v nemocnici? Cvičenec už byl na vozíku a

všichni zdravotníci z oddělení séra se s ním vydali pryč. Potřeboval jsem na vzduch. Bylo mi na omdlení. Vydal jsem se hned za nimi zkratkou přes laboratoř. „Připravte se na okamžitý odběr všech použitelných orgánů.“ Zarazil jsem se. Co? Oni ho nejdou zachránit? Vzpomněl jsem si na místo, kde ještě před chvílí stál vozík. V ten moment mi to došlo! Celou dobu jsem žil v domnění, že tam byl pro okamžitou pomoc cvičencům. Ale ve skutečnosti měl jiný význam. Představil jsem si Thomase, jak z něj vybírají všechny orgány, které se ještě dají použít. Až teď mi docvaklo, proč při přesunu bylo přítomno tolik lidí z oddělení séra. Neměli za úkol cvičence zachraňovat! Měli se postarat o jejich orgány! V hlavě se mi vybavila vzpomínka na ten obrovský mrazák v oddělení séra. Tam ukládali všechny orgány?! Zatočila se mi hlava. Rychle jsem se opřel o zeď. „V pohodě?“ zeptal se mě James. Přikývl jsem. Dotkl jsem se místa, kde mi byla odebrána ledvina. Mrtvý cvičenec byl pro ně vlastně hotovým požehnáním. Všechno to vyhazování slabých cvičenců byla pouhá zástěrka. Probouzeli v nás falešný pocit, že jim jde o životy cvičenců. Pravda však byla úplně jiná. Přejel mi mráz po zádech. Jaký cíl vlastně měli cvičenci při přesunu časem, když je podrobovali takovému výcviku, aby se vrátili domů?

Sledoval jsem Ruth, jak uklízí nádoby. Od naší rozepře v koupelně už uběhlo pár týdnů. Najednou se v pohybu zastavila a bolestivě si protáhla ruku. Zpozorněl jsem, ale nic neříkal. Zdálo se mi, že s ní něco není v pořádku. „Brady.“ „No?“ odpověděl jsem. „Co kdybychom tu návštěvu našich odložili?“ „Kdy jsme tam měli jet?“ Byl jsem zmatený. Nebyli jsme u nich nedávno? „Za dva dny.“ „Proč ji chceš přesunout?“ „Necítím se dobře.“ Rozešel jsem se k ní. „Nějak mě pobolívá hlava a...“ „Ruth, ty máš horečku,“ skočil jsem jí do řeči poté, co jsem se dotkl jejího horkého čela. „Asi jsem něco chytla v nemocnici. Tam lítá ve vzduchu kdejaký bacil.“ „Běž si lehnout,“ nařídil jsem jí. „Ještě musím uklidit a“ „Já to udělám,“ chytl jsem jí za ruku a odvedl ji do postele.

Šel jsem k automatu koupit si kávu. Uviděl jsem Jacka s neznámým mužem. Nový cvičenec, proletělo mi okamžitě hlavou. Těch není nikdy dost! „Ahoj, Jacku,“ pozdravil jsem ho hlasitě. Jack se na mě varovně podíval. „Nováček?“ zeptal jsem se. „Naše nová síla. Jeden z našich trenérů,“ pronesl k cizinci. Ten si mě prohlédl a beze slov přikývl. Další oběť celé organizace. Odmítal jsem nečinně přihlížet. Musel jsem jeho vstup do organizace nějak překazit. „Už se těšíte na výlet do jiné doby?“ zeptal jsem se nováčka. Ten se chystal k odpovědi s radostí v očích. Rychle jsem se ujal slova. „A to vám řekl, že po nevydařeném výletu, vám vykradou

z bytu to, co vám zbylo?“ Ironicky jsem se zasmál a poplácal se po břiše. Nováček mě pouze nechápavě pozoroval. Jack na mě hodil výhrůžný pohled. „Vtipálek,“ vyhrkl s předstíraným smíchem. „Tak my půjdeme,“ zavelel Jack. Spokojeně jsem popíjel kávu v tělocvičně. „Co to jako mělo být?“ vrazil do dveří Jack. Usrkl jsem si hřejivý doušek. „Co máš přesně na mysli?“ zeptal jsem se bez zájmu. „Co jsi to vyprávěl tomu nováčkovi?“ křičel po mě. „Víš, Jacku, klidně mě měj za blbce, ale já jím nejsem.“ „Nanapadlo tě třeba, že kvůli tobě nabídka nepřijme?“ Hystericky jsem se rozesmál. „Ne, Jacku. To mě opravdu nenapadlo,“ pronesl jsem ironicky. „Já tě varoval! Hned první den. Neporušuj žádný bod smlouvy.“ Jack se otočil a třísknul za sebou dveřmi.

Hladil jsem Ruth po vlasech. Ležela na pohovce a četla si knihu. Její horečka stále přetrvávala. Dělal jsem si o ni starosti, ale odmítal jsem si připustit, že by to bylo něco vážnějšího. „Je ti lépe?“ vyrušil jsem ji ze čtení. „Teď je to zrovna napínavé. Nemluv,“ zamrčela. Zakroutil jsem nad ní hlavou, ale čekal jsem, dokud nedočte kapitolu. „Co jsi chtěl?“ zeptala se po odložení knihy. Zvedla se do sedu a opřela svou hlavu o opěradlo. Unaveně zavřela oči. Starostlivě jsem se na ni podíval. „Ptal jsem se, jestli se už cítíš lépe. Ale jak se na tebe dívám, říkám si, že už se ani nemusím ptát.“ Koutky ji povyjely lehce nahoru. Postavila se a rozešla se pryč. „Kam jdeš? Donesu ti, co potřebuješ.“ Bál jsem se o ni. Nepamatuji si, že by někdy dříve byla tak dlouho nemocná. Nesouviselo to s tím, že jsem změnil její smrt? Nezachraňoval jsem ji jen tak pro nic za nic. „Potřebuji na záchod. Ten mi asi nedoneseš,“ zavtipkovala a rozešla se tím směrem. Sledoval jsem její chůzi. Kulhala! „Ruth?“ zarazil jsem se. Pohlédla mi do očí. Slabě se usmála. Ona to věděla! Věděla to a nic mi neřekla. „Proč jsi nic?“ zasekl jsem se. „Proč jsi mi ty neřekl o té jizvě?“ Protože to mám zakázané a nechtěl jsem Ruth zbytečně přidělavat starosti. Stále jsem jí hleděl do očí. Nesmí umřít. Prostě nesmí! Někáká pitomé onemocnění mi nevezme moji Ruth!

Stál jsem v kanceláři pana Standby. Potily se mi ruce. „Slyšel jsem o tobě velice nemilé zprávy, Brady.“ Polkl jsem. Věděl jsem, proč tady stojím. Přestože jsem tomu odmítal uvěřit, že by mě Jack napráskal, teď už to bylo jasné. „Porušil jsi bod naší smlouvy, kterou jsi podepsal.“ Zíral jsem na něj. Bylo mi jedno, jestli mě na místě vyhodí. Stejně jsem s touhle organizací nechtěl už mít nic společného. Hnusila se mi. „To myslíte jeden z třiceti pěti, které jsem ani neměl čas přečíst?“ „Tak zaprvé, budeš se mnou mluvit uctivě,“ řekl svým rozhodným hlasem, který ve mně budil respekt, „a za druhé, zakázal ti někdo ty body přečíst?“ Koukal jsem

na něj, ale nevylezlo ze mě jediné slovo. „Teď máš mluvit,“ zpražil mě svým pohledem. „Ne,“ odpověděl jsem stručně. „Máš jasný zákaz vymýšlet si o organizaci nepravdivé informace! A to vůbec nemluví o informacích, které špiní naši pověst!“ Pan Standby mě pozoroval. Doslova se vyžíval v tom tichu, kdy jsem se potil a nervózně ošival pod jeho pohledem. „Měl bych tě za to okamžitě nahlásit šéfovi, ale neudělám to.“ Ucítil jsem zklamání, ale taky strach z toho, co přijde. „Cvičenec naši nabídku přijal, a tak ho můžeme přivítat v našich řadách. I po tvém naprosto nesmyslném výstupu. Nechápu, co sis od toho sliboval.“ Díval se na mě jako na největšího pitomce pod sluncem. „Nenahlásím tě, protože,“ důležitě se podíval na místo, kde tušil jizvu po odebrání ledviny, „jsme velice spokojeni s tvou cestou do minulosti.“ Usmál se na mě falešně a povytáhl obočí. „Jestli ještě někdy uslyším, že jsi porušil jakýkoliv bod smlouvy, máš se mnou obrovský problém. Je ti to jasné?“ „Ano.“ „Doufám, že jsi mým slovům rozuměl. A teď vypadni z mojí kanceláře,“ řekl pan Standby a výhružně se na mě podíval.

Mohlo to být ještě horší? Ruth ležela v nemocnici. Sotva hýbala prsty. Nohy jí už dávno ochrnuły a ruce ovládala omezeně. Odcházel jsem z nemocničního pokoje. Políbil jsem ji na čelo. Usmála se. Oči se mi zalily slzami, které jsem před ní rozmrkával už pár minut. Nechtěl jsem ji nechávat samotnou, ale naléhala na mě, ať si jdu na chvíli odpočinout domů. Hromadil se ve mně vztek. Vyšel jsem z nemocnice. Mrholilo. Rozběhl jsem se. Kam? Nezáleželo na tom. Kamkoliv. Běžel jsem tak rychle, až mě začaly bolet plíce. Cítil jsem nepříjemné pálení v dýchacích cestách. Stále jsem utíkal. Ještě jsem přidal na rychlosti. Nevěděl jsem, jak jsem se tam dostal, ale najednou jsem stál před fitkem. Rozrazil jsem dveře. Ashley vylekaně nadskočila. „Ahoj, Brady,“ pozdravila mě překvapeně. Bez špetky zájmu jsem kolem ní prošel. „Tak ne,“ slyšel jsem, jak pronesla sama pro sebe. Dostal jsem se do tělocvičny. Svlékl jsem ze sebe bundu a plnou parou bouchl pěstí do boxovacího pytle. Proč? Proč? Proč zrovna já?! Mlátí jsem do pytle plnou silou. To musím přijít o Ruth znovu?! Pytel se odrážel od mých pěstí. Už jsem o ni přišel! To tělo ležící na posteli nebyla Ruth. Byla to osoba, která kdysi byla Ruth. „Proč já?!“ zakřičel jsem přes celou tělocvičnu. „To mě vesmír opravdu tak nesnáší?!“ Kopl jsem nohou do pytle vši silou. Nesnášel jsem svůj život! Připadalo mi, že se smrtí brodím po kolena. Začalo to Thomasem a potom Ruth. Následoval Chris a další cvičenci, kteří přesun časem nepřežili. Přestože jsem Ruth zachránil, teď mi umírala znovu. Naposledy jsem kopl do pytle. Sedl jsem si na zem a opřel se zády o zeď. Uviděl jsem krev na

svých kloubech ruky. Nebolelo to. Byl jsem příliš otupělý na to, abych cítil fyzickou bolest. Po tvářích mi tekly slzy. Zakryl jsem si oči rukama a plakal. Já jsem Ruth zachránil, ale Aequorinfectio se rozhodl jinak. Vytrhl mi Ruth z náruče podruhé.

Rozhodl jsem se! Jestli mi Ruth znovu umře, uteču. Někam daleko, pryč od celé odporné organizace. Pryč od těch lidí, co v sobě nemají ani kousek lidskosti. Tak daleko, aby mě ta nechutná organizace už nenašla. A taky někam, kde nebudou žádná místa, které mám spojená s Ruth. Někam, kde nebude její oblíbená hranolkárna, kam tak ráda chodila. Někam, kde nebude nemocnice, o které tak ráda vyprávěla. Pryč od její postele, od uklizené kuchyně a vyleštěných zrcadel, kterým pokaždé po ránu nadávala. Uteču někam daleko od tohoto posravného života!

Rozezvonil se mi mobil. Rozespale jsem ho zvedl. „Prosím.“ „Dobrý den, volám vám, abyste se přišel se svou ženou rozloučit. Je ve vážném stavu a nevíme, jak dlouho ještě bude žít.“ „Hned jsem tam.“ Odhodil jsem mobil, vylezl z postele a začal se rychle oblékat. Bylo teprve pět ráno. Překračoval jsem rychlost snad všude, kde se dalo. Zaparkoval jsem na parkovišti a rozběhl se za Ruth. Poté co mě sestřička pustila dovnitř, vběhl jsem do jejího pokoje. Kolem ní stály čtyři osoby. Ruth byla v obrovských křeslech. Házela sebou všemi směry. Nebyl jsem schopný pohybu. Víte, co je horší než vidět osobu, kterou milujete, umírat? Vidět ji umírat dvakrát! Polkl jsem. Vtom do pokoje vešla sestřička. Podívala se na celou situaci a pak mě chytla za předloktí. „Pojďte, půjdeme na chodbu,“ odtáhla mě. Uviděl jsem židli. Posadil jsem se na ni. Ruth umírala. Opravdu se to dělo. Dotkl jsem se své jizvy po operaci. Začal jsem se neovladatelně hystericky smát. Mohlo to být ještě absurdnější? Po nějaké době se pokoj vylidnil. Díval jsem se na dveře, za kterými ležela. Přišel za mnou jeden z lékařů. „Upřímnou soustrast,“ pronesl tiše. Pokýval jsem hlavou. „Potom se za mnou můžete stavít a probereme spolu celou...“ Nevnímal jsem ho. Lékař se vzdálil. Nespouštěl jsem oči z jejich dveří. Nakonec jsem se postavil. Zatáhl jsem za kliku a otevřel. Podíval jsem se na ni. Bezevládně tam ležela, jako by jen v klidu usnula. Přemýšlel jsem, jestli opravdu umřela v této poloze. Pomalu jsem se k ní rozešel. Oči měla stále otevřené. Viděl jsem, jak jsou vyhaslé, bez jakékoliv jiskry. Usmál jsem se na ni. Z oka mi ukápla jedna slza. A pak další. Tiskl jsem její ztuhlou ruku. Sedl jsem si a zabořil tvář do jejích vlasů. Zoufale jsem plakal. Slyšel jsem, jak někdo vešel do pokoje. A po nějaké době zase odešel. Zvedl jsem svůj usazený obličej a podíval se na ni znovu. Pohládl jsem ji po tváři. „Nezapomenu

na tebe.“ Prsty jsem jí zatlačil oční víčka. Nahlával jsem si, že jsem byl poslední, koho viděla. Pustil jsem její ruku a postavil se. Věnoval jsem jí poslední úsměv a rozešel se pryč. Najednou jsem se zastavil. Dostal jsem obrovskou

touhu otočit se, a ještě jednou se na ni podívat. Lehce jsem pohnul hlavou, ale nekoukl jsem se na ni. Když jsem minule obrátil list zpět, cestoval časem a vrátil jí život, byl jsem pak donucen vidět Ruth umírat podruhé.

Marcela Fialová – Nikdy tě neopustím

Francie, 2. pol. 17. století

Byla jasná letní noc. Klášterní zahrada byla oděna do měsíčního svitu, který podtrhoval její krásu. Teplý vánek pohupoval listy statných stromů, v jejichž korunách nocovala hejna ptáků, aby s rozedněním opět mohli rozeznít své tklivé melodie. Jen tiché šumění vody přivedené z řeky Oise narušovalo posvátný klid, který zde panoval.

Ticho náhle protnul zvuk klášterního zvonu, svolávajícího řeholnice k noční modlitbě.

Spala jsem hlubokým spánkem, než mě rány na dveře mojí cely vytrhly ze snění. S bušícím srdcem jsem vyskočila z postele a moje mysl se snažila vrátit co nejdříve do reality. Popadla jsem hábit a rychle spěchala ke dveřím. Patricia už za nimi netrpělivě přešlapovala, a jakmile jsem otevřela, chytila mě za rukáv a táhla do kostela.

„Dělej, Elisabeth, jdeme pozdě, to bude zase průšvih,“ obrátila oči v sloup.

Ostatní sestry již byly na svých místech a Luisse, naše abatyše, nás sjela přísným pohledem. Sklopily jsme poslušně hlavy a tiše usedly na tvrdé lavice. Snažila jsem se zklidnit a ponořit do svého srdce. Luisse začala odříkávat noční modlitbu a sestry se jedna po druhé přidávaly. Jejich hlasy se zanedlouho sladily v tichý chór, který měl sílu pročistit i těžký vzduch přesycený vůní kadidla.

Modlitba pomalu utichala, jako by ji odvál vítr, a prostor zůstal naplněn doznívajícími slovy. Zavládlo ticho a mír, čas na ponoření se do nitra a hlubokého rozjímání. Milovala jsem tyto chvíle uprostřed noci, kdy vše bylo zahaleno do tmy a jen mihotavé plamínky svíček osvětlovaly chrám a vytvářely posvátnou atmosféru. Dnes však, náhle vytržena z hlubokého spánku, nemohla jsem se stále utišit a spočinout ve svém srdci. Myšlenky mi poletovaly hlavou jako motýli nad rozkvetlou loukou a nedařilo se mi je nechat jen tak plynout.

Odlétaly do časů mého dětství, kdy jsem si hrávala na zahradě velkého domu se svojí sestrou a bratry. Byl to šťastný čas plný bezstarostných her a dětského smíchu. Starší sestra však brzy odešla na převýchovu do kláštera a bratři se o hry s panenkami nezajímali. Ráda jsem se tak motala v kuchyni, kde jsem od kuchařky dostala vždy něco dobrého a zahradníkovi jsem se dívala pod ruce, jak pečuje o záhony plné květin. Nejvíce jsem ale milovala spo-

lečné chvíle s maminkou, kdy jsme sedávaly u velkého okna směřujícího do zahrady nebo na květinové terase a věnovaly se vyšívání. Někdy v naprosté tichosti, každá ponořena do svého světa, jindy čas plynul v záplavě slov.

Přišel však čas, kdy i já jsem se začala chystat na cestu do kláštera. Z bezpečí domova se mi nechtělo, mojí jedinou útěchou tak bylo, že první rok jsme měly s Catherine trávit v klášteře spolu. Má sestra však již byla zasnoubena a rodina pomalu začala s přípravami na svatbu. Její nastávající byl o 20 let starší, vážený obchodník, cestující za obchody nejen po Francii, ale i dalších evropských zemích.

Když jsem do Maubuissonského kláštera přijela, nemohla jsem ji skoro poznat. Veselá dívka, kterou Catherine vždy byla, najednou zesmutněla a uzavřela se do sebe. Mezi modlitebními hodinkami, kdy jsme se v letním období věnovaly převážně péči o klášterní zahradu, jsem se jí snažila trochu rozptýlit a vzpomínkami přenést do časů našeho bezstarostného dětství. Zdálo se, že na chvílku zapomněla na svoji budoucnost po boku muže, kterého nemilovala a byla alespoň pro tyto okamžiky zase šťastná. Když jsme se však vracely do svých cel, znovu se jí ve tváři usadil stín.

Otevřela jsem pomalu oči a lehce zvedla hlavu, abych ji pohledem vyhledala. Jako ostatní sestry měla Catherine sklopenou hlavu a sepnuté ruce, byla však více schoulená. Pohybovala neznatelně rty a její tělo se chvělo. Vroucná modlitba jí vehnala do očí slzy, které jí pomalu stékaly po tváři a smáčely vlhčené roucho. Ach, má milá, proč jen úděl nás, žen, je takový.

Otrásla jsem se pod tíhou emocí a pomyslela na svoji budoucnost, která mě asi čeká. Dostává se mi nejlepšího vychování, abych mohla být dobrou a starostlivou manželkou, ale kdo bude tím, po jehož boku budu mět prožít celý svůj život? To jsem zatím nevěděla. Slýchávala jsem, že manželství nemusí začít velikou láskou, ta může přijít až později, kdy se manželé lépe poznají. Když jsem však vnímala bolestný smutek své sestry, nebyla jsem si tím tak jistá. A přitom jsem tolik toužila po lásce.

Dnešní rozjímání bylo u konce. V tichosti jsme se odebraly dlouhou chodbou do svých cel, ponořit se opět do milosrdného spánku. Alespoň na pár hodin, než nás zvuk zvonu povolá k laudy, chvalozpěvům před východem slunce, zapomenout a oddat se svým snům.

Při ranní modlitbě, kdy první sluneční paprsky pronikly vysokými okny kostela a ozářily sochu Panenky Marie, se život zdál být zase o něco veselejší. Zavřela jsem oči a ponořila se do chvalozpěvů, které rozezněly snad i staré klášterní zdi. Luisse měla krásný sametový hlas, který mě vždy pohladil po duši. Pocházela z významné rodiny, a než se stala abatyší, věnovala se hlavně malování pod vedením svého učitele Gerarda. Zemřel ještě předtím, než do kláštera nastoupila, ale v duchu jeho tvorby pokračovala i nadále. I zde, za zdmi kláštera, trávila čas malováním, zejména portrétů. Malířské umění mě moc zajímalo, poprosila jsem ji tak, jestli by mě mohla do jeho tajů zasvětit. Ke svým několika žákům tak vzala pod svá křídla i mě, za což jsem jí byla nesmírně vděčná. Ne, že bych se chtěla vyhýbat práci, jak si některé sestry myslely, malování mě prostě bavilo. Ten úžasný pocit, kdy člověk stojí před bílým plátnem, na samém zrodu něčeho nového, pak bere do ruky štětec a udělá první tah. A pak další a další, barvy se prolínají, tahy začínají nabývat konkrétních obrysů, hra světla a stínu, hloubka a prostor..., cítila jsem se tak svobodně a čas jako by v tu chvíli přestal existovat.

Laudy bylo u konce, chór pomalu dozníval a já jsem si ještě chvíli užívala ten okamžik, kdy se tóny vytratí úplně, zavládne ticho a chrám zůstane nabitý majestátní atmosférou.

Cestou do refektáře do mě Patricia štouchla a zašeptala:

„Elisabeth, viděla jsi včera toho vojáka, který se schovával za keřem v zahradě?“

Nikoho jsem si nevšimla, a tak jsem překvapeně zavrtěla hlavou.

„Ten je ale pěkný. Viděla jsem ho už minulý týden, ale včera na mě zamrkal.“

Obrátila jsem oči v sloup.

„Ty si zase koleduješ o průšvih, víš, kolik už jich tenhle měsíc máš?“

Patricia jen pokrčila rameny a culila se jako sluníčko. Ta holka si nedá pokoj. Byla jako pytel blech, ale právě proto jsem ji měla tak ráda. Vnášela do nudného klášterního života trochu nevšednosti. Zapšklá sestra Claire ji nemohla ani vystát a s každou maličkostí nelenila hned běžet za abatyší, aby na ni žalovala. Patricia pak musela být zavřená ve své cele a účastnila se jen pravidelných modliteb, což nesla při své povaze velmi nelibě. Sestra Claire poté chodila po chodbách s pocitem zadostiučinění a se škodolibým úsměvem. Jinak jsem ji snad usmívat se ještě neviděla, tvářila se vždy kysele, jako kdyby kousla do jablka z naší zahrady.

Život se s Patricií příliš nemazlil. Než ji řeholnice našly přede dveřmi kláštera jako velmi zuboženou dívku, vyrůstala v naprosté chudobě jen s matkou a šesti sourozenci. Otec se z války nevrátil, a když její maminka zemřela,

hladové děti se toulaly po okolí a žebrały o jídlo. Osud Patricii zavál až ke dveřím Maubuissonského kláštera, kde se jí ujaly místní řeholnice. Některé těžce nesly, že se jim odvděčuje neustálými provokacemi. Naštěstí abatyše pro ni měla jistou slabost, a tak se její poklesky řešily jen krátkodobou izolací, aby měla čas se nad svým chováním zamyslet. Ne, že by to mělo nějaký význam. Svoji prostomyslností a veselou povahou mi však dokázala vnést do srdce vždy radost. Po mém příjezdu do kláštera mě všude provedla, vysvětlila mi, jak to tu chodí a nezapomněla přidat i nějaké ty drby. Jak mi později řekla, prostě si mě hned vybrala za svoji nejlepší kamarádku a basta.

Při snídani, kdy jsme musely sedět v naprosté tichosti a s pokorou přijímat dar boží v podobě placek z nekvašeného těsta, jsem pocítila skutečnou vděčnost k Bohu. Oproti Patricii bylo mé dětství šťastné a rodiče se nás snažili vždy chránit před okolním světem plným bídy a utrpení. V Paříži jsme jako děti viděly spoustu žebráků, vojáky zbídačené válkou a špinavé děti zoufale natahující ruce k trhovcům a nakupujícím, aby si vyžebrały alespoň kousíček jídla. Maminka, když se tatínek nedíval, občas některému z nich podstrčila ovoce, kousek chleba nebo dokonce groš. V našem domě ale vládl mír a rodiče se nám snažili dopřát dostatek všeho, čeho se většině prostých lidí nedostávalo.

To slunné odpoledne jsme s Catherine a Patricií pletly záhon s mrkví, když se k nám Patricia otočila a potichu, aby ji ostatní sestry neslyšely, s potutelným úsměvem zašeptala:

„Včera mi Nicolas vyznal lásku.“

Celá zářila a bylo na ní vidět, jak se jí ulevilo, že to konečně může někomu říct.

Catherine vykulila oči a s údivem se jí zeptala:

„A prosím Tě kde? Vždyť jsme včera kvůli bouřce ani nevyšly ven.“

„Měla jsem službu v kuchyni, ale sestře Marguerite jsem namluvila, že mi není dobře, tak mě pustila odpočinout si do své cely. Sešla jsem se s Nicolasem vzadu ve skladu jídla. Byli jsme spolu celou hodinu,“ pozdvihla významně obočí.

„Teda Patricie,“ přidala jsem se, „to nemyslíš vážně. Vždyť vás tam kdokoli mohl objevit. A co jste tam celou tu dobu dělali?“

Culila se jako měsíček a na tváři se jí objevil ruměnc. Catherine se chytila za pusku a nevěřícně kroutila hlavou.

„Ale ne,“ vyprskla Patricia, „co si to o mně myslíte? Ale úplně nevinné to nebylo, to přiznávám,“ dodala a plamínky jí tančily v očích.

Sestra Claire prošla okolo, a tak jsme na chvíli předstíraly, že usilovně pracujeme. Měla nasazený svůj obvyklý nepřístupný výraz. Na-

padlo mě, že ve skutečnosti musí být hodně nešťastná.

Myslela jsem, že nám Patricia poví podrobnosti, ale sestra Claire se u nás držela pořád nebezpečně blízko. Po večerní modlitbě jsem ji chtěla vyzpovídat, ale z kostela se vytratila tak rychle, že jsem ji ani neviděla odcházet. Tušila jsem, kam asi a jímala mě hrůza, co z toho zase bude.

Když jsem po snídani vyšla ven, abych sestřám pomohla se zaléváním zahrady, přede dveřmi stáli dva mladí mniši. Dozvěděla jsem se, že jsou z nedalekého kláštera Val Abbey a posílá je za naší abatýší jejich opat s knihami k překladu. Zavedla jsem je tak za Luisse a vrátila se k ostatním sestřám na zahradu.

Zalévala jsem záhon s bylinkami, sloužícími jako koření do kuchyně, ale přistihla jsem se, že se v myšlenkách stále vracím k jednomu z mnichů. Cítila jsem zvláštní chvění kolem žaludku. Měl milé hnědé oči a krásně se na mě usmál. Na chvíli jsem se zasnila, až jsem se sama lekla svých myšlenek. V klášteře jsme byly vedené k cudnosti, nesměly jsme se mužům ani podívat do očí. Když se ale naše oči setkaly, málem si mi podlomila kolena. Je snad toto hřích? Kdyby tak sestra Claire viděla do mé hlavy, musela by se pokřizovat, a co teprve, kdyby věděla, co vyvádí Patricia. To by se křížovala až do rána. Při té představě jsem se neudržela a nahlas vyprskla smíchy. Sestry Julie a Emilie, obě již starší obyvatelky kláštera, překvapeně zvedly hlavu a očima mě vyzvaly, abych se s nimi podělila o to, co mě tak pobavilo. Zavrtěla jsem však zamítavě hlavou, a tak sestra Julie pokrčila rameny a opět jsme všechny pokračovaly ve své činnosti.

Po chvíli jsme se vracely do kláštera a mladí mniši šli zrovna chodbou od abatýše. Když jsme se míjeli, snažila jsem se klopat oči, ale i tak jsem si nemohla nevšimnout úsměvu, který mi věnoval.

Odpoledne jsme se s ostatními dívkami potkaly na společném vyšívání, kdy nás sestra Christine, malá kulatá řeholnice, učila ručním pracem, abychom si v domácnosti dobře vedly. Patricia byla nečekaně smutná, a jak jsem se později dozvěděla, její nápadník odjížděl se svým plukem na čas mimo město. „To snad nepřežiju,“ vzdychala pořád.

Rozhodla jsem se, že jim zatím nebudu říkat o mém setkání s mladým mnichem. Sama jsem se ve svých pocitech nevyznala, a stejně, kdo ví, jestli ho ještě někdy uvidím. A i kdyby, je to přeci mnich a mě čeká budoucnost po boku muže, kterého mi vyberou rodiče.

Při té představě se ve mně všechno sevřelo. O to víc, že už nás zítra čeká s Catherine loučení. Poslední dny trávila hodně času u abatýše, která byla sice v otázkách vedení kláštera

přísná a spravedlivá, ale jinak byla velice moudrou ženou a chápala obavy, které ji sužovaly. Hodiny si povídaly o životě, o víře, ženském údělu a poslání. Připravovala ji na to, aby s pokorou přijala svoji roli po boku budoucího muže a s láskou pečovala o své děti. Catherine si pohrávala s myšlenkou stát se řeholnicí, Louise však moc dobře věděla, že její touha zasvětit život Bohu nevychází z hloubi její duše. Byla by to jen snaha o útěk před tím, čeho se obávala.

Rodiče jsem neviděla celý rok a moc se mi stýskalo. Jakmile jsem uviděla maminku, propukla jsem v pláč a běžela ji obejmout. Schouli-la jsem se do její náruče a tiskla tak, jako bych ji chtěla umačkat. Když nás viděla Catherine, rozeběhla se k nám. To už jsme plakaly všechny tři a nemohly se od maminky odtrhnout.

„Ženský jedny bláznivý,“ pronesl náš otec, ale bylo na něm vidět, že je dojatý. Aby překonal náhlou slabost, kterou si jako muž nemohl dovolit, začal nás honit, abychom loučení urychlily. Nezbyvalo než se z maminčiny bezpečné náruče vymanit. S Catherine jsme se naposledy objaly a beze slov si pohlédly do očí. Cítily jsme jedna ke druhé velikou lásku a podporu. Byla v civilních šatech tak krásná. Vlnité pramínky hnědých vlasů lemovaly její půvabnou tvář a ani slzy, smáčeující její plné rty, jí neubraly na kráse. Přes všechny okolnosti jsem doufala, že jednou bude šťastná.

Bylo pozdní podzimní odpoledne a sluníčko, které ještě mělo sílu, vykreslovalo na listech javorů zlatavé tóny. Šly jsme s Patricií podél řeky Oise, která protéká nedaleko kláštera, a nastavovaly tváře slunečním paprskům. Nemusely jsme se, tak jako řádové sestry nebo novicky, účastnit všech sedmi modlitebních hodin, a navíc jsme dnes měly výjimečně odpoledne vyhrazené jen pro sebe. Využily jsme tak teplý podzimní den k malé procházce.

Dnes byl vůbec krásný den. Dopoledne jsme byly se sestrami Emilií a Julií v městečku Pontoise na druhém břehu řeky Oise, abychom obdarovávaly chudé. Byly jsme kousek od katedrály Saint-Maclou a byla jsem touto stavbou zcela uchválena. Oplývá nádhernou architekturou propracovanou do nejmenších detailů. Majestátní pilíře uvnitř kostela jako by podpíraly samotné nebe. Barevnými vitrážovými okny dovnitř proudily sluneční paprsky a celý oltář jimi byl doslova zaplaven. A varhany, tak nádherné a obrovské jsem ještě neviděla. Škoda, že zrovna neprobíhala bohoslužba, tak ráda bych se ponořila do jejich tónů a nechala se unášet až k nebesům. Byla jsem šťastná, že jsme si stavbu mohly alespoň prohlédnout a na chvíli počínout v usebrání.

Jen Patricia se pořád ošivala a kroutila očima, jak nám všechno dlouho trvá. Venku vyu-

žívala každé příležitosti, aby se mohla pustit do řeči s kolemjdoucími, vyzvíдалa, jak se lidem v městečku žije, obdivovala módu místních dam a mužům se dívala provokativně přímo do očí.

„Konečně můžu zase promluvit s normálníma lidma,“ pronesla na svoji obhajobu.

Sestru Emilii polévaly mrákoty, ale nezmohla se ani na slovo.

„Jen ji nech, je mladá a život má ještě před sebou,“ uklidňovala ji sestra Julie, „a evidentně se k našemu řádu přidat nechystá. Má ještě na rozhodnutí čas, ale myslím, že je nyní již více než jasné,“ usmála se a pohledem Patricii pohladila.

„A byly jsme také mladé, i když je to už tak dávno,“ dodala spíše pro sebe a v jejím pohledu bylo vidět, že se přenesla do vzpomínek. Proč jen se dala k řádovým sestrám, jsem netušila. Možná proto, že její srdce je tak velké, že věnovat ho jen pár svým nejbližším, by pro ni bylo málo.

Sestra Emilie pokyvovala hlavou, ale bylo na ní vidět, že je Patriciiným chováním rozladěná. Nebyla zrovna vzorem poslušnosti, pokory a cudnosti, který se od obyvatelk kláštera očekával.

Přestože to s Patricií nebylo jednoduché, sestra Julie ji měla moc ráda. Nikdy jsem ji neviděla zamračenou a pro každého měla vždy vlídné slovo. Zejména pro sirotky, kterých se tu dnes sešlo požehnaně. Měly jsme pro ně připravené ovoce a zeleninu z naší zahrady, a dokonce i oblečení. Na jedny šatičky, které jsem sama přešivala, jsem byla náležitě hrdá. Holčička, která k nim natáhla hubenou ručičku, měla krásné hnědé oči, jen byly neskutečně smutné. Tak moc bych jí přála lepší život. V zemi zbídačené častými válkami a sužované nemocemi to však pro většinu prostých lidí nebylo snadné. Proč jen život musí být tak krutý.

„Elisabeth, no tak, mluvím na tebe,“ Patricia mě vytrhla z mého přemítání, „stalo se něco, že mi neodpovídáš?“

„Ne, jen jsem vzpomínala na dnešní dopoledne. Uvědomila jsem si ten kontrast světů. Nádherná katedrála oplývající bohatstvím a špinavé děti pobíhající kolem, trpící žebrající ženy, zmrzačení vojáci,“ do očí se mi vehnaly slzy. S pokorou jsem vzhlédla k nebesům, že osud byl ke mně milosrdnější.

„Nechceš raději strávit život v bezpečí kláštera?“ obrátila jsem se na svoji kamarádku.

„No to ani náhodou, takovou nudu bych nesnesla. Pořád jenom modlení, poslouchat na slovo. Vždyť život venku je tak zajímavý.“

„Je to něco za něco,“ pokrčila jsem rameny, „za zdmi kláštera bys byla víc v bezpečí. Navíc tě sestry mají i přes všechny tvé průšvihy rády. Tedy alespoň některé.“

„No, třeba Claire, ta by mě nejradši viděla smažit se v pekle,“ blééé, vyplázla jazyk a rukama si na hlavě nasadila parohy.

Rozesmály jsme se a rozeběhly se podél řeky. Ještě chvíli jsme si chtěly užít ten nádherný pocit, kdy nám vítr rozčesával rozpuštěné vlasy a tráva lechtala na nohou. Poletující motýli hledali na voňavých květech ten nejsladší nektar a voda v řece nepřestávala příst svoji odvěkou melodii. Běžely jsme po proudu řeky, točily se dokola, tancovaly mezi stébly trávy a smály se na celé kolo. Pak jsme se svalily do trávy, abychom se trochu vydýchaly. Příjemně chladila a my si užívaly chvíli svobody, kdy jsme mohly jednoduše jen tak být.

Mraky na obloze pomalu pluly kamsi do dále a my pozorovaly jejich neskutečné proměny od andělů přes různé zvířecí podoby až po nepojmenovatelná stvoření.

„Myslíš, že tam, někde v té dálce na nebi, žijí také lidé?“

Překvapeně na mě pohlédla a pokrčila rameny.

„Já ti nevím, nikdy jsem o tom nepřemýšlela. Asi ne, jak by se tam dostali.“

Ještě chvíli jsme si každá přemýšlela o tajemství života po svém. Pak mi Patricia pevně stiskla ruku a podívala se mi zpřímá do očí.

„Vid', že budeme navždy kamarádky a nikdy na mě nezapomeneš,“ řekla s naléhavostí v hlase.

S dojetím jsem ji objala.

„To víš, že budeme, to ti slibuju.“

Začalo se šerit, a tak bylo načase vrátit se do kláštera na večerní modlitbu. Také nám už začala být zima, přeci jen, teplejší letní dny byly nenávratně pryč.

Ještě než jsme vstaly, na obloze se objevilo zvláštní světlo, jako by ohnivý pták proletěl velikou rychlostí přímo nad námi, pak změnil směr a najednou zhasl. Překvapeně jsme na sebe pohlédly a viděly v něm znamení stvrzující naše veliké přátelství.

Ve dveřích jsme se střetly s mnichy, kteří právě opouštěli klášter s knihami od abatyše. Srdce se mi málem zastavilo. Asi vteřinu nebo dvě jsme si s „mým“ mnichem hleděli do očí.

„Zdravím vás, slečno Elisabeth,“ mírně se uklonil.

„Jak znáte mé jméno?“

„Abatyše Luisse se zmínila,“ trochu se začervenala.

Patricia chvíli těkala očima z jednoho na druhého, pak se podívala na mě a bylo jí v tu chvíli vše jasné. Uchichtla se a rychle běžela dovnitř.

Druhý mnich, který se představil jako bratr Joseph, se usmál a obrátil se na svého kamaráda:

„Dej mi ty knihy, odnesu je zatím do kočáru.“

Zůstali jsme spolu na chvílku sami. Byla jsem v rozpacích.

„Málem bych se vám zapomněl představit, jmenuji se Philippe.“

„Moc mě těší, Philippe. Byli jste u naší abatyše?“

„Ano, naši představení jsou domluveni na překladech starých knih.“

„Tak to bychom se mohli vidět častěji,“ vylitlo ze mě a vzápětí mi došlo, jak troufale to muselo znít. Rudá jsem byla snad až u kořínků vlasů.

„Také bych byl moc rád, slečno Elisabeth,“ byl mojí reakcí očividně potěšen.

Projela mnou vlna radosti.

„Philippe,“ zavolal druhý mnich, „už bychom měli jet, brzy bude úplná tma.“

Podala jsem mu ruku a on ji něžně stiskl.

„Moc mě těšilo, slečno Elisabeth. Snad budeme mít příště více času spolu pohovořit. Slyšel jsem, že se zajímáte o malířství.“

„Ach ano, naše abatyše mě zasvěcuje do jeho tajů.“

„Také si občas krátím volné chvílky malováním, jsem však naprostý amatér,“ zasmál se.

To už bratr Joseph přišel až k nám, a tak se Philippe mírně uklonil a popřál mi krásný večer. Dívala jsem se za nimi, dokud kočár nezmlizel za zatáčkou. Zhluboka jsem se nadechla, pohlédla na první vycházející hvězdy a pomyslela si, že život je přeci jen nádherný.

Uvnitř už Patricia netrpělivě čekala, až mě bude moci vyzpovídat.

„Tak už mě nenapínej a mluv,“ naléhala.

„A co bys chtěla slyšet?“ tvářila jsem se schválně nechápavě.

Pověděla jsem jí o knihách a domluvě mezi představenými našich klášterů.

„A to je všechno? Nekecej, viděla jsem ty vaše pohledy. Mezi vámi něco je. Jak to, že jsi mi nic neřekla?“ naoko se zlobila.

„Vždyť není co. Viděla jsem ho podruhé v životě.“

Při vzpomínce na Philippa jsem se však neubránila výrazu, který hovořil za vše.

„Teda, tak já tady platím za největší průšvihářku, zatímco ty si klidně randíš s mnichem!“ vykřikla a oči měla navrch hlavy.

„Nešil, Patricie,“ rozhlédla jsem se s obavami okolo, „s nikým nerandím, jasný?“

„Ale lítáš v tom pěkně, to nezapřeš,“ provokovala mě dál, ale bylo na ní vidět, že by mi lásku prála. Zároveň měla až škodolibou radost z toho, že i já, považována za bezproblémovou dívku, jsem měla nakročeno k pořádnému maléru.

Trápila mě spousta rozporuplných pocitů. Na jednu stranu nádherný hřejivý pocit u srdce, který mě nutil se neustále usmívat a na

druhou stranu veliký strach, co bude dál. V jeho očích jsem viděla, že se mu také líbím, obyčejnou lidskou lásku měl však jako mnich zapovězenou. Jediná přípustná láska byla ta k Bohu a ve službě k bližním.

Toho mrazivého zimního večera přiběhla Patricia na večeri pozdě. Nicolas byl s plukem v nedalekém Pontoise a setkání s ním si prostě nemohla nechat ujít.

„Vždyť se vidíme tak málo,“ omlouvala své chování.

Měla jsem o ni trochu strach. Byla do něj blázen, nebyla jsem si ale jistá, jestli i jeho city k ní byly opravdové. Přeci jen, voják.

Tentokrát i Louise, která bývala k Patricii shovívavá, byla už opravdu rozezlená. Po celou dobu večere, která probíhala jako obvykle v tichosti, vládla napjatá atmosféra. Po večeri Patricii vyzvala, aby ji následovala. Měla jsem napnuté uši, abych ve své cele slyšela, až se bude vracet.

Když jsem zaslechla její kroky, potichu jsem vyšla na chodbu. Celá uplakaná se mi vrhla do náruče a mezi vzlyky jsem se dozvěděla, že svoji celu nesmí opustit celý měsíc, aby činila pokání. Setkávat se s ostatními mohla jen v refektáři, aby se v tichosti najedla. Musela se účastnit všech modlitebních hodinek a po celou dobu měla zachovávat mlčení, aby mohla lépe naslouchat Bohu.

Musela jít s pravdou ven a prozradit abatyši své pečlivě střežené tajemství. Ta to málem nevydýchala. Měla o ni strach, věděla mnohem lépe než my, jací muži jsou a co od nich může mladá nezkušená dívka čekat, zvláště pak od vojáků. To ale Patricia nechtěla ani slyšet, myslela si, že svého Nicolase už dobře zná a že spousta vášnivých slov vypovídá o jeho hlubokých citech k ní.

„Měla jsem se s Nicolasem pozítří setkat u řeky, odjíždí do bitvy a chtěl se se mnou rozloučit. Kdo ví, kdy ho zase uvidím,“ vzlykala, „a kdo ví, jestli ještě vůbec.“

Utěšovala jsem ji, jak nejlépe jsem dovedla, ale nebylo to nic platné. Vnímala to jako velikou křivdu. Dokonce pronesla: „A stejně jednou uteču!“

Sestra Cecile, řeholnice ve středních letech, která měla celu hned vedle, slyšela na chodbě hlasy, a tak vyšla ven a mžourala na nás. Měla špatný zrak a snažila se ve tmě zorientovat.

„Nic se neděje, sestro Cecile, my už jdeme spát.“

Ještěže nespustila povyk. Pokývala našťestí hlavou a vrátila se do cely.

„Prosím Tě, jdi pozítří na schůzku s Nicolasem místo mě a řekni mu, proč jsem nemohla přijít. Nechci, aby si myslel, že už ho nemám ráda,“ visela na mě očima.

„Ale Patricie, to přeci...“

„Na kolenou tě prosím, nechci ho ztratit,“ napětím ani nedýchala.

„Tak dobře, já tam tedy půjdu a všechno mu povím, neboj. Jestli tě má opravdu rád, tak to pochopí.“

Naposledy jsme se objaly a smluvily si ještě znamení, pomocí kterých spolu budeme nenápadně komunikovat po dobu jejího mlčení.

Vrátila jsem se do cely a měla o čem přemýšlet. Všechno se zdálo být tak komplikované. Vyndala jsem deníček z tajné skrýše pod dlaždicí a pečlivě si zapsala události a pocity z dnešního dne. Psaní mi pomáhalo utřídit si myšlenky a mnohdy mě mezi řádky napadalo i možné řešení. Dnes však odpovědi nepřicházely. Měla jsem Patricii tolik ráda a moc bych jí přála, aby byla s Nicolasem šťastná.

V den, kdy se měli setkat, mi do dlaně nenápadně vložila dopis. Měla jsem mu ho předat v upomínku jejich lásky. Rychle jsem ho vsunula pod šaty a celý den jsem byla jako na trní.

Abychom našly osobní kontakt s Bohem, mívaly jsme s ostatními dívkami, které byly v klášteře také na výchovu, duchovní čtení z biblických textů. Dnes jsem však nedokázala sedět v klidu a soustředit se, až si toho všimla i Louise.

„Děje se něco, Elisabeth?“ povytáhla obočí.

„Ne, jsem jen trochu nevyspalá.“

„A točí se mi celý den hlava,“ dodala jsem po vzoru Patricie, která byla ve vymýšlení nejrůznějších chorob přebornicí. Sklopila jsem zrak a byla ze své lži velmi rozrušená.

„Asi bych potřebovala trochu na vzduch,“ vyrazila jsem ze sebe ještě větu, která abatyši přesvědčila natolik, že mě s pochopením poslala na zahradu.

Vyběhla jsem ven a skutečně se potřebovala nadýchat čerstvého vzduchu. Nebyla jsem zvyklá si vymýšlet, každou malou lež na mně každý hned poznal.

Pomalou jsem se vydala k řece. Cestou jsem potkala několik trpících, kteří přicházeli do kláštera pro pomoc. Měli s sebou i malé dítě, které usedavě plakalo. Šli v rozdrbaných šatech, bez obutí, se ztrápeným výrazem ve tváři. Ach, snad jim sestry pomohou zmírnit jejich utrpení a naleznou pokoj ve své duši.

Šeřilo se a strach ve mně postupně narůstal. V korunách stromů to podivně praskalo a stíny se zdály být tak děsivé. Došla jsem k řece a rozhlížela se okolo, jestli už někde nečeká. Viděla jsem ho jen jednou, když na ni zahvízdal schovaný za keřem v zahradě.

Najednou se ozval přímo za mnou, až jsem nadskočila. Očividně ho to pobavilo.

„Zdravím. Co se děje, proč tu není Patricia?“ zeptal se s neskrývaným rozladěním.

Pověděla jsem mu, co se přihodilo. Ušklíbl se a zamumlal si pod vousy něco o jeptiškách.

Do ruky jsem mu vložila dopis. Rychle ho přelétl.

„Tak tý můj krásný holce vyřídí, že se příště zase ukážu, ale už nebudu tak dlouho čekat.“

Nechal mě stát bez rozloučení a rychlým krokem se vzdaloval. Posledním slovům jsem moc nerozuměla.

Viděla jsem ho poprvé takhle zblízka. Byl vysoký, štíhlý, měl husté obočí a hluboké, tmavě modré oči. Nedivím se, že svým uhrančivým pohledem pronikl Patricii až do jejího srdce. Něco v jeho očích se mi ale nezdálo. Byla v nich zvláštní drzost a cítila jsem z nich chlad. Něco uvnitř mi říkalo, že by se před ním měla mít spíše na pozoru. Ale jak to vysvětlit někomu, kdo je až po uši zamilovaný?

S Patricií jsme se viděly až při noční modlitbě a můj vztyčený palec ji ubezpečil, že má mise byla splněna. Až za dva dny se mi podařilo se k ní nenápadně přitočit a přetlumočit jí jeho slova. V jejich očích se vystřídalo nadšení, zmatek i strach. Celé dny pak byla podivně neklidná.

Vracela jsem se z kuchyně, kde jsem dnes vypomáhala, a na chodbě jsem se málem srazila s Philippem.

„Doufal jsem, že se potkáme, slečno Elisabeth,“ řekl něžně a nádherně se usmál.

Jeho oči byly docela jiné než Nicolasovo. Pohled měl také hluboký, ale z jeho očí sálala vřelost.

„Přivezli jste zase knihy?“ zeptala jsem se a snažila se nedívat se mu přímo do očí.

Rozhlédla jsem se okolo, jestli uvidím bratra Josepha.

„Dnes jsem tu sám. Domluvil jsem si s abatyší několik lekcí malování.“

„Skutečně?“ snažila jsem se zakrýt radost, ale myslím, že se mi to příliš nepodařilo.

Zasmál se a ztišil hlas: „Tak to se možná uvidíme častěji.“

Najednou jsem nevěděla, co říci, abych svoji radost nedala ještě více najevo.

„Dnes se již musím rozloučit, ale už pozítří jsem smluvený na další hodinu malování.“

Zahleděl se mi do očí, až jsem musela uhnout pohledem. Cítila jsem, jak mě polévá horko. Byla jsem vděčná šeru v chodbě, že nevidí, jak se mi červeně žene do tváří.

Celou noční modlitbu jsem prosila Boha a Panenku Marii, aby mě uchránili od pokušení. Zmítaly mnou rozporuplné pocity, chvíli jsem se vznášela na vlnách lásky, až se mé srdce chvělo, a na druhou stranu jsem prožívala obrovský strach, vinu a stud.

„Jak je možné,“ obracela jsem svůj zrak k soše Panenky Marie, „jak je možné, že z Philippa cítím tutéž lásku? Vždyť on má lidské city zapovězené. Co si jen počít mám, proč nás Bůh takto pokouší?“ Panenka Maria na mě shlížela

ze svého čestného místa a ve svitu svíci byla její tvář ještě krásnější. Kostelem se nesl nádherný chór a v podmanivých tónech jako bych slyšela její vldný hlas: „Vše je, jak má být, mé dítě.“

Do cely jsem odcházela v hlubokém pohroužení, že jsem si ani nevšimla, jak se mě Patricia snaží upoutat pohledem. Byla vděčná za každý kontakt, který jí v jejím nekonečném čase mlčení pomáhal nebýt na svůj úděl sama.

V noci jsem již nezamhouřila oka. Svěřovala jsem se deníčku se svým trápením, modlila se k Bohu a přemýšlela o své nejisté budoucnosti. Navíc jsem se dozvěděla, že rodiče již pro mě mají vyhlédnutého ženicha. Ach, jak mohu pohlednout jinému muži do očí, když v srdci chovám lásku k Philippovi? Je vůbec možné rozdmýchat plamen lásky, když pro ni není zažehnutá ani jiskřička?

Nazítří jsem nemohla skoro dospat a celý den jsem myslela jen na okamžik, kdy se opět setkáme. Mezi odpoledními modlitbami, kdy jsem se s ostatními dívkami učila ručním pracem se sestrou Christine, jsem se snažila myšlenky zahánět, avšak s nevelkým úspěchem.

Konečně jsem vyšla do klášterní zahrady a zhluboka se nadechla. Vzduch začal vonět jarem, přestože sníh ještě pokrýval zmrzlou půdu a jen tu a tam z pod sněhové přikrývky vykukovala zkřehlá stébla trávy. Větve stromů se pod tíhou sněhových čepic ohýbaly až k zemi a v sebemenším závanu větru skřípavě naříkaly. I ptáček cítili, že jaro je na cestě a začali trénovat vášnivě melodie nebo se mezi sebou hlasitě hašteřili. Slunce se již sklánělo nad obzorem a jeho zlatavé paprsky na sněhových polštářích rozesely tisíce třpytivých drahokamů. Měla jsem ráda ty chvíle, kdy zima začíná povolovat své mrazivé sevření a příroda se opět pomaloučku probouzí k životu. Jako by s rodičím se jarem vstupovala i nová naděje do lidských srdcí.

„Zdravím vás, slečno Elisabeth,“ ozval se najednou za mnou jeho hlas. S bušícím srdcem jsem se otočila. V jeho očích se zrcadlilo zapadající slunce a tančilo snad tisíc malých hvězdiček.

„Philippe, ráda vás vidím,“ neubrnila jsem se pohledu přímo do jeho očí, „jaká byla vaše hodina malování?“

„Dnes mě abatyše zasvětila do základních technik, ale už se nemohu dočkat, až nakreslím svůj první portrét.“

Z jeho pohledu se mi až zatočila hlava. Představila jsem si, že bych mu hodiny seděla modelem a naše oči se potkávaly při každém tahu štětce.

Nabídl mi, že bychom se mohli na chvíli projít. Rozhlédla jsem se, jestli nás někdo nevidí a vydali jsme se k Oise.

Konečně jsme měli příležitost se o sobě něco dozvědět. Byl stejně nedočkavý jako já a zahrnul mě takovou spoustou otázek, až mě to rozesmálo. Pak mi pověděl o jeho starším bratrovi, který padl v boji a matku to natolik zlomilo, že nechtěla dopustit, aby přišla i o další syny. Otec by rád měl ze svých synů statečné vojáky, ale svoji ženu bezmezně miloval, až jejímu naléhání nakonec podlehl. Oba syny poslali do kláštera, aby se stali mnichy a byli tak za klášterními zdmi ušetřeni krutosti v bojích.

„Nikdy nebylo mojí skutečnou touhou trávit život na bojištích. Studium duchovních nauk a hledání cesty k Bohu mě do velké míry naplňuje, ale v poslední době velmi pochybuji o správnosti této cesty,“ pohlédl na mě, pak rychle sklonil hlavu a na chvíli se odmlčel.

„Od té doby..., co jsem poznal vás, slečno Elisabeth.“

Stáli jsme naproti sobě a v našem pohledu bylo vše. Myslela jsem, že se v jeho očích snad utopím. Z hloubi mé duše se vzedmula vlna štěstí, která projela celou mojí bytostí. Z mého srdce prýštila láska, kterou jsem již nedokázala zastavit. Oči se mi zalily slzami a v náhlém návalu silných citů mi slova uvízla v krku. Padli jsme si do náruče. Zmítaly mnou pocity radosti, bezbřehého štěstí i obrovský zmatek.

„Co budeme dělat, co si nyní počneme, jak jen můžeme s naší zakázanou láskou žít?“ šeptala jsem mezi vzlyky.

Přitiskl mě k sobě ještě pevněji a políbil do vlasů.

„Miluji tě, a to je to jediné, na čem teď záleží. Nechápu, co se to děje, nevím, co bude dál a jestli nám Bůh odpustí, ale jak umlčet to, co k tobě cítím.“

Stáli jsme v oběti a tiskli se k sobě tak, jako by to mělo být naposledy. Nevnímali jsme studený vítr, který nás šlehal do tváří, nevnímali jsme zmatený pohled poutníka, který prošel kolem nás ani tmou, která se již rozprostřela nad krajinou. Neexistovalo nic kromě naší lásky.

„Nevím, co bude dál a nechci o tom raději ani přemýšlet,“ řekl za notně dlouhou dobu.

„Jako bych na tebe čekal celý život.“

Utřel mi slzy do svého roucha a snažil se zastavit ty své. Zhluboka jsme dýchali, abychom se uklidnili. Nemohli jsme se od sebe odtrhnout, jako bychom měli jen tuto chvíli.

„Sestry si již určitě o mě dělají starosti,“ došlo mi najednou.

Bylo na čase se rozloučit, ale ani jeden jsme si neuměli dny strávené bez sebe představit.

Najednou se nad námi rozzářilo jasné světlo, které se dalo rychle do pohybu a zmizelo za obzorem. Překvapeně jsme na sebe pohlédli. Viděla jsem v něm znamení, stejné, jako zpečetění našeho přátelství s Patricií. Philippe ale trochu znejistěl a pak mi prozradil, že nad je-

jich klásterem viděl podobná světla a z podzemí, že se někdy ozývají podivné zvuky.

„Rozhodli jsme se s Josephem přijít tomu na kloub.“

Pocítila jsem nepříjemný pocit okolo žaludku.

„Buďte opatrní, kdo ví, co za tím může být. Možná byste o tom měli promluvit s opatem, třeba bude vědět, co se děje.“

Usmál se, něžně mě pohladil po tváři a ujistil mě, že na sebe bude dávat pozor. Ač neradi, každý jsme se vydali svým směrem. Jen vycházející měsíc, ten odvěký vládce noci a jeho věrné ovečky byly tichými svědky naší právě zrozené lásky.

Před vraty jsem uviděla sestru Claire, která mi šla rázným krokem naproti. Když přisupěla až ke mně, spráskla ruce a rozkřičela se:

„Elisabeth, jak si to představuješ, všude tě hledáme! Sestra Christine si o tebe dělala starosti,“ dala si ruce v bok a měřila si mě svým přísným pohledem.

„Omlouvám se. Potřebovala jsem se projít na čerstvém vzduchu a trochu jsem ztratila pojem o času,“ sklopila jsem zrak a snažila se, patrně nepřesvědčivě, vysvětlit moje zpoždění.

„Dám si na vás obě pozor, to si pište!“ zahrozila ukazováčkem. Zjevně tím myslela i Patricii.

Můj pozdní příchod se rychle rozkřikl a Patricia mě po noční modlitbě posunkama vyzývala, abych jí prozradila, co se stalo. Najednou nebyla jedinou průšvihářkou, což si náramně užívala. Naštěstí jí zítra už skončí období mlčení a můžeme si o všem konečně normálně popovídat.

Po snídani musela ještě k Louise, kde spolu vedly rozhovor o tom, co vše si po dobu mlčení uvědomila a co může do budoucna na svém chování změnit. Myslela to s Patricií dobře a chtěla, aby byla šťastná. Zároveň o ni měla starost a snažila se zabránit tomu, aby si neustále komplikovala život. Bylo to ale málo co platné, protože Patricia kroutila očima hned, jak od abatyše vyšla ven na chodbu.

„No tak, už mě nenapínej, že je za tím ten mladý mnich,“ celá hořela zvědavostí.

„Já to věděla,“ byla nadšením bez sebe, jakmile jsem přikývla.

Hltala každé mé slovo.

„Už se nemůžu dočkat, až se opět uvidím s Nicolasem,“ zasnila se pak a celý den byla jako na trní. Nevynechala jedinou příležitost, aby se dostala ven z klášteře, jestli ho někde neuvidí. Prostě celá Patricia.

Příležitost k setkání měla až za týden, kdy se najednou objevil za klášterní zdí. Proklouzla ven jako myška a zmizeli spolu směrem k malým rybníkům. Po večeři mi s očima navrch hlavy prozradila, že si ji chce vzít. Dost mě s tím zaskočila.

„Prosím tě a kde spolu chcete žít? Vždyť je stále v bojích.“

Patricia ale nechtěla nic slyšet, slíbil jí, že se o ni postará a ona mu bezmezně věřila. Snažila jsem se jí to vymluvit, ale nebyla s ní vůbec řeč. Dokonce mi vyčetla, že jí lásku nepřeju. Prožívá se mnou každý okamžik a já proti Nicolasovi pořád něco mám. Měla, žel, pravdu. S Philipem nás nečekala žádná budoucnost, ale přeci jen, když jsem ho srovnala s Nicolasem, nemohla jsem si pomoci.

„Nebudu tady zavřená jako ve vězení, chci žít skutečný život a ne se pořád jenom modlit!“ vztekala se. Nic nepomáhala moje slova, aby tomu dala ještě čas.

„A stejně uteču,“ uzavřela naši debatu.

Ráno jsem našla u dveří dopis. Patricia se mi omlouvala, jak ke mně byla nespravedlivá. Psala, že mě chápe, ale téhle příležitosti se prostě nemůže vzdát. Svěho Nicolase hluboce miluje a nikdo nemá právo jim v jejich lásce bránit. Prála mi hodně štěstí s Philipem a slibovala, že jak jen to bude možné, ukáže se a o všem si spolu v klidu popovídáme.

Cítila jsem tíseň u srdce a veliký smutek. Vždyť jsem Patricii měla tolik ráda a nepřála bych jí nic špatného. Neuměla jsem si představit, že v klášteře budu bez ní. Je to snad jen mé sobectví, opravdu jí lásku nepřeju nebo vše pramení z mého strachu o ni? Modlila jsem se k Bohu a prosila o rozřešení. S pláčem jsem běžela za Louise, protože jsem nevěděla, co mám dělat. Uklidňovala mě, ale v jejich očích jsem viděla nemilé překvapení, obavy i zklamání. Nedalo se však nic dělat, vybrala si svoji cestu. V klášteře z toho bylo pozdvižení a celý den se neřešilo nic jiného. I bohoslužba se nesla v duchu cest lidských a Božích, o pokušení, pokoře i hříchu.

Jaro se již klubalo na svět a první kytičky začaly vykukovat z pod posledních sněhových peřinek. Sluníčko se v rampouších zrcadlilo tak, že pod jeho hřejivými paprsky rychle odtávaly a kapičkami zavlažovaly rozmrzající půdu. Dny bez Patricie však byly smutné. Radost z toho měla snad jen sestra Claire, která si neodpustila pronést cosi o nevděčnosti a o tom, že došlo na její slova. Dnes byl ale den, kdy měl Philippe s abatyší domluvenou hodinu malování, a tak má duše pookřála.

Už z dálky mě vital úsměvem od ucha k uchu. Nenápadně jsme se vytratilí k Oise a těšili se z každého okamžiku prožitého ve vzájemné blízkosti. Tentokrát jsme si museli dávat veliký pozor, abych nepřišla pozdě a nerozvířila ještě více již tak napjatou atmosféru v klášteře. Pověděla jsem mu, co se stalo a Philippe shledával Patriciin útěk za velmi nebezpečný. Od zesnu-

lého bratra navíc věděl, jak to mezi vojáky chodí, což mi na klidu moc nepřidalo.

Zdál se mi navíc nějaký nesoustředěný. Nakonec se mi ho podařilo přimět, aby mi svěřil, co ho trápí. Ač nerad, přiznal, že s Josephem odhalili v klášterním podzemí velmi znepokojivé věci. Nechtěl mi však říci podrobnosti. Tak teď abych si dělala starost i o něho. Ujišťoval mě, že jsou velmi opatrní, ale příliš mě to neuklidnilo.

Alespoň na chvíli jsme ještě spočinuli v objetí ve stínu statného javoru. Hlavu jsem měla položenou na jeho hrudi a on mě něžně hladil po vlasech. Cítila jsem se v bezpečí jeho náruče tak nádherně. Kéž by tato chvíle nikdy neskončila.

Probudila jsem se do krásného jarního dne, kdy ptáčekové v zahradě vyzpěvovali od brzkých ranních hodin jako o život. Těšila jsem se na práci v klášterní zahradě, kde jsem s láskou pečovala o bylinky a ony mi péči vracely svojí omamnou vůní.

Po návratu do kláštera jsem zaznamenala nějaký rozruch. Sestra Christine běžela po chodbě a jakmile mě uviděla, chytila se za pusu a raději zmizela v kuchyni. Stalo se snad něco? Za chvíli vyšla abatyše se sestrou Julií a jemně mi pokynuly, abych je následovala. Obě měly oči zalité slzami a uhnuly pohledem, jakmile jsem otevírala ústa, aby mi někdo vysvětlil, co se to tu děje. U abatyše jsme se všechny tři posadily. Bylo vidět, jak Luisse sbírá odvalu, aby promluvila. Sestra Julie mě hladila po rameni a pak mě jemně chytila za ruku. Byla jsem napnutá jako struna a tušila z vážnosti situace, že se stalo něco moc špatného. Proběhly mi hlavou tváře celé mé rodiny a do očí se mi vehnaly slzy. Pohled mi spočinul na obrázku Panenky Marie. Prosila jsem ji o sílu, abych unesla to, co jsem se právě měla dozvědět.

Luisse se několikrát zhluboka nadechla a s přiškrceným hlasem řekla:

„Patricii našli v jedné uličce v Pontoise.“

Hlas se jí ale zlomil a nebyla schopná pokračovat. I když se hodně snažila, slzy už nedokázala zastavit a propukla v pláč.

S hrůzou jsem vykřikla: „Co je s Patricií, co je jí stalo?!“

Sestra Julie mi pevně stiskla ruku a tichým hlasem dopověděla to, co Luisse nemohla ani vyslovit.

„Patricii ublížili vojáci s Nicolasovo pluku a pak ji zbitou pohodili v postranní uličce. Ve velmi zuboženém stavu ji tam našly jeptišky pracující v místní nemocnici Maison de la Santé. Byla na tom velmi špatně a nestihly ji ani přenést do nemocnice. Než jim skonala v náručí, zašeptala ještě název našeho kláštera a tvé jméno. Hned spěchaly, aby nám tu strašlivou zprávu sdělily.“

Zamotala se mi hlava.

Probudila jsem se na ošetřovně. Pod tíhou té zdrcující zprávy jsem omdlela a několik dní blouznila v horečkách. U mé postele seděla sestra Julie a láskyplně mi otírala zpcené čelo. Nemohla jsem tomu uvěřit. Srdce se mi chvělo a proud slz neustával. Proč Patricia? Ach ano, tušila jsem, neuposlechla varování a v bezmezném důvěře ve svého Nicolase uvěřila v jeho lásku a on ji nedokázal ochránit. Ale proč tak krutý konec? To si přeci nezasloužila. Mé zoufalství bylo bezbřehé a moje víra se roztrhla na tisíce ostrých střepů, které se zabodávaly do mé duše. Zmítala jsem se v pochybnostech v Boha, v jeho lásku, spravedlivost i odpuštění. Má duše k němu křičela, prosila, vyčítala. Jak jen tohle mohl vůbec dopustit? Odpověď však nepřicházela.

Zcela odevzdaně jsem ležela na lůžku, vyčerpaná vnitřní bolestí. Hledala jsem střípky víry, nedařilo se mi je ale znovu poskládat. Ani slz se mi již nedostávalo, jen neustálé PROČ?

Slyšela jsem, jak zavržaly dveře, ale už jsem se ani nenamáhala otevřít oči. Až jemné pohazení na ruce mě přimělo otočit hlavu.

„Philippe!“ vykřikla jsem.

Při pohledu na něj mi srdce málem vyskočilo z hrudi.

„Jak jsi se sem dostal? To tě ke mně pustili?“

Snažila jsem se zvednout na loktech, ale tělo mě neposlouchalo.

„V klidu lež, Elisabeth,“ usmíval se s láskou v očích a tiskl mi ruku.

Jak jen mi ten jeho hlas chyběl.

Sestra Julie se usmála a potichoučku za sebou zavřela dveře. Ach, její srdce je tak obrovské, že pochopila, že jediným lékem na moji ztrápenou duši je láska. Moc dobře si všimla, co se mezi námi odehrává, a tak, když nic netušíc přijel na hodinu malování, propašovala ho až ke mně.

Den za dnem mi bylo lépe. Dostala jsem chuť k jídlu a pomalu se mi vracela i chuť do života. Nemohla jsem se však ubránit stále se vkrádajícím myšlenkám na to, co musela Patricia prožít, a nakonec v bolestech samotná umírat v temné uličce. Stín v mé duši byl stále přítomný.

Philippe přijížděl zpočátku častěji a s tichým souhlasem Louise jsme spolu mohli chvíli pobýt. Byl tím nejúžasnějším lékem na moji ztrápenou duši. Po čase jsme spolu začali chodit i ven na krátké procházky. Příroda a čerstvý vzduch mi velmi pomáhaly. A také malování i duchovní rozhovory s Louise o mé ztracené víře, o přijetí a odpuštění. Moji na kusy rozbitou víru se mi ale dařilo slepovat jen velmi pomalu.

Léto bylo v plném proudu a dnes jsme se sestrami zalévaly klášterní zahradu. Půda byla v parném dni úplně vysušená, a to rostlinkám

příliš neprospívalo. Po tváři mi stékaly kapičky potu, práce na zahradě mě však moc bavila. Pomáhala mi odvést chmurné myšlenky a žít více přítomnými okamžiky.

Těšila jsem se na každou chvilku s Philipem, i když v jeho klášteře už začaly být jeho návštěvy u nás podezřelé. Byl jinak příkladným mnichem, nezanedbával žádnou svoji povinnost, zatím mu tak naštěstí tolerovali hodiny malování. Naše srdce hořela, ale větší nežnosti než držení za ruku, pohlázení či láskyplné objetí, jsme si nedovolili. Překročením hranice byl jen polibek, ze kterého se mi zatajil dech. Byl horký, plný vášně a srdce se mi pod návalem citu celé chvělo. Vstoupili jsme do prostoru bez času a bez hranic, kde není já ani ty, jen dokonalé splnutí v jednotu, kterou nelze popsat slovy. Snad trvalo to jen malý okamžik nebo věčnost, sama nevím. Bylo tak těžké se od sebe odtrhnout, ale museli jsme, abychom nepokoušeli Boží milost. Ještě dlouho jsme si hleděli do očí neschopni slova, rozechvělí a neskutečně šťastní.

V poslední době byl však Philippe neklidný a stále se rozhlížel okolo, jako by se něčeho obával. Prozradil mi jen, že s Josephem pokročili v jejich pátrání. Nechtěl mi však říci nic bližšího, jako by prozrazením uvedl do chodu něco nebezpečného, temného, s čím není radno si zahrávat.

„Dávej na sebe pozor,“ prosila jsem ho úpěnlivě, viděla jsem však, že touha po dobrodružství a po odhalení tajemství je v něm silnější.

Čas bez něho se zdál být jako celá věčnost. Cítila jsem se už mnohem lépe, a tak Louise začala naše setkání omezovat. Věděla moc dobře, co prožíváme a trnula, jaký problém by z toho mohl být. O to víc jsem se na společné chvíle těšila.

Již se šerilo a my jsme stáli pod košatým stromem, stranou zvědavých očí. Beze slov jsme si hleděli do očí, ve kterých se zračila hluboká láska a touha. Mé představy o lásce byly vždy velmi romantické, ale to, co jsem cítila k Philippovi, předčilo úplně všechny. Víím, že on byl na tom úplně stejně. Stačil pohled do očí a vstupovali jsme zas a znovu do rozměru bez času, kde byli jsme jen já a on a kde naše srdce splývala v jediné.

„Jsi tak nádherná, Elisabeth,“ šeptal, „v tvých hlubokých očích bych se chtěl ztráct navěky.“

S láskou jsem mu položila hlavu na hrud' a prožívala každou vteřinu z našeho ukradeného štěstí. Ani nevím, jak dlouho jsme tam stáli v objetí.

Pak se však něco stalo. Uslyšeli jsme divný zvuk, a než jsme se stačili vzpamatovat, nějaký muž v kápi ode mě Philippa odtrhl a vlekl ho stranou do houští. Seběhlo se to tak rychle, že

jsem nestihla ani vykřiknout. Všechno se ve mně zastavilo. Z euforického pocitu jsem se náhle propadla do neuvěřitelného chaosu, má mysl pulsovala v šíleném rytmu, srdce mi tlouklo až v hlavě, ale nebyla jsem schopná udělat ani krok. Stála jsem tam jako solný sloup, skoro nedýchala a byla paralyzovaná obrovským strachem.

A pak nastalo ticho. To hrůzostrašné ticho, které nevěstilo nic dobrého. Jako by vše najednou obklopila temnota. Z hloubi mého nitra se najednou prodral zoufalý výkřik a rozeběhla jsem se do houští, kam muži Philippa odvěkli.

Našla jsem ho ležícího v krvi.

„Philippe, co ti to udělali, prosím, prober se!“ zoufale jsem křičela.

Z posledních sil mi stiskl ruku a pak z pod svého roucha vytáhl zvláštní předmět, který mi podával.

„Schovej ho, prosím tě tam, kde ho nikdo nenajde,“ zašeptal ztěžka.

Byla to zvláštní věc, jakýsi krystal zasazený do stříbrného kovu. Byl celý od Philippovy krve a nyní zkrápěný i mými slzami. Vůbec mě ale teď nezajímalo, zasunula jsem ho rychle do kapsy a chytila do dlaní Philippovu hlavu. Jeho oči vyhasínaly.

Z posledních sil se na mě usmál a zašeptal:

„Nikdy tě nepřestanu milovat, Elisabeth. Najdu tě, kdekoli budeš, nikdy tě neopustím,“ vyslovil svůj slib a pak zavřel oči navždy.

Česká republika, začátek 21. století

Z přemýšlení mě vytrhlo zvonění telefonu.

„Ahoj mami, copak potřebuješ?“ snažila jsem se, aby můj hlas zněl vesele.

„Přijď zítra na oběd, Eliško, budu vařit kuře na paprice, to máš ráda. Ať nejsi pořád zavřená doma. Byla jsi dneska vůbec venku?“

„Ráda přijdu, mami, děkuju za pozvání. Zítra se uvidíme, ahoj.“

Nechtěla jsem hovor příliš protahovat. Naštěstí moje odpověď mamce stačila, a tak mě netrápila dalšími otázkami. Má pravdu, už nějaký čas jsem zalezlá ve svém bytě a nemám chuť z něho vystrčit ani nos. Návštěva u našich mě aspoň trochu rozptýlí, a zvláště moje mladší, trhlá sestra Páťa mi nedá příležitost zalézat do své ulity. Je spontánní a někdy až moc upřímná, ale i přes naše rozdílné povahy máme spolu skvělý vztah. Zvláště teď, co mi můj nastávající dal kopačky těsně před svatbou, jsem ten její humor potřebovala.

Ráno jsem nasedla do auta a za čtvrt hodiny byla za městem na cestě k rodičům. Jejich domek už mě z dálky vítal novou střechou, kterou museli naši nechat udělat, protože tou starou začalo zatékat. Potěšila mě hlavně skalka před domem, jak se stromky pěkně uchytily a mechy byly již posety růžovými kvítky. Pracovala jsem

jako zahradní architektka a u našich jsem si dala obzvlášť záležet.

„Ahoj všichni,“ vešla jsem do domu a jako první mě běžel přivítat Beník, našich chlupáč.

V kuchyni už bylo vše nachystáno k obědu. Hm, a ta vůně, už jsem se moc těšila na pořádné jídlo. Mamka mě objala a vzápětí svolávala ostatní ke stolu.

„Páto, tak polož ten telefon a pojď,“ volala na moji sestru, která jako obvykle nemohla odtrhnout ucho od mobilu.

„Musela jsem ho konečně poslat k čertu,“ okomentovala právě ukončený hovor s Pepou a s úšklebkem zakroutila hlavou. Bylo jí 23, kluci se kolem ní motali snad od 13, ale o vážnější vztah nestála. A to, že mě Petr podvedl se svojí kolegyní, jen utvrdilo její mínění o mužích.

„Jsou to všichni hajzlové, já to říkám pořád,“ vyhodnotila hned situaci. Vždycky si s někým začala, vypadala docela i zamilovaně, ale jakmile vztah začínal být vážnější, pokaždé ho rychle ukončila.

„Nevím, holka, jestli ti někdy bude nějaký dost dobrý,“ posteskla si vždycky mamka.

Neměly jsme to ani jedna se vztahy jednoduchý. Já jsem byla zase nepoučitelný romantik. S Petrem jsem si myslela, že už to bude ten pravý. Byli jsme spolu 4 roky. Vyčítal mi mimo jiné, že jsem odtaziťa a musela jsem nakonec sama uznat, že měl tak trochu pravdu. Pořád, jako by mi v lásce něco chybělo, jako bych stále na něco čekala. Přitom jsem věděla, že mé srdce je lásky plné, topila jsem se v ní ve svých představách, ale když jsem ji měla projevit, najednou jsem v sobě měla divný blok.

Snad jednou budeme žít ve šťastném vztahu jako naši rodiče. I když cestu k sobě také neměly úplně jednoduchou. Mamky rodiče jsou oba lékaři, a když přivedla tátu představit jako svého nastávajícího, jako obyčejný elektrikář se jim moc nezamlouval. Tlačili na ni, přemlouvali, dokonce vyhrožovali, ale mamka si naštěstí postavila hlavu. A moc dobře udělala, našich vztah je opravdu výjimečný.

„Katuško, už můžu?“ přitočil se táta k mamce a ta souhlasně přikývla. A tak nám vítězoslavně podal obálku, ve které jsme se ségrou našly poukaz na týdenní zájezd do Paříže.

„Hustý,“ okomentovala to Páťa.

„Obě budete mít brzy narozeniny a rozhodli jsme se vám s maminkou dát s předstihem dárek, aby Eliška přišla na jiné myšlenky, a tobě romantická Francie taky neublíží,“ mrknul taťka na Páťu.

A tak jsme už za dva týdny seděly v letadle do Paříže. Francie mě vždycky přitahovala, i proto jsem se už od základky učila francouzštinu. Teď mé znalosti budu moci konečně zúročit.

Ubytovaly jsme se v příjemném hotýlku, vybalily jen to nejnnutnější a hned vyrazily do víru velkoměsta. Vrátily jsme se pozdě, utahaný jako kořata, ale nesmírně šťastný. Jo, to jsem přesně potřebovala na své zlomené srdce.

Další dny jsme navštívily Eiffelovku, samozřejmě katedrálu Notre-Dame, sněhobilou baziliku Sacré-Coeur s nádhernou architekturou a nevynechaly ani muzeum Louvre. Relaxovaly jsme v Lucemburské zahradě, která mě, coby zahradní architektku, naprosto uchvátila. Cítila jsem se v Paříži najednou úplně jinak, svobodnější, spontánnější. Když jsem se ale před spaním zklidnila, v mém nitru se začala probouzet zvláštní tíseň, která den za dnem sílila. Nerozuměla jsem tomu. Přes den byla překrytá spoustou zážitků, večer se ale vždy neúprosně hlásila o slovo.

Páťu napadlo půjčit si auto, abychom mohly navštívit i Versailles a další vzdálenější místa. Brzy ráno jsme tak nasedly do auta a jely, kam nás cesta zavedla. Když jsme se vracely po obědě zase směr Paříž, najednou nám na cestě kleklo auto. Měly jsme štěstí, zanedlouho u nás zastavil pán, který nám ochotně pomohl. Ještěže jsem dobře ovládala francouzštinu a pán se naopak zase vyznal v autech.

„Co kdybysme se rozhlídly po okolí, když už nás auto vypeklo zrovna tady?“ navrhla jsem.

A tak jsme se vydaly podél řeky vstříc novým zážitkům. Byla to krásná procházka ve stínu starých javorů a chvílemi jsem měla pocit, jako bych tu nešla poprvé. Mé tělo bylo najednou lehčí a z mého nitra začal vyvěrat zvláštní blažený pocit. Byla jsem konečně po dlouhé době zase šťastná.

Po chvílce nás cesta zavedla ke starému klášteru.

„Eli, půjdeme na prohlídku?“

Za chvílku zrovna začínala, a tak jsme se zařadily do fronty. Měla jsem najednou podivný pocit, něco jako by mě k budově kláštera poutalo. Neměla jsem kostely obecně moc v lásce, obdivovala jsem jejich architekturu, ale s vírou v Boha jsem měla vnitřní problém. Kdyby existoval, nemohl by dopustit tolik hrůz, zoufalství a bídy po celém světě, o tom jsem byla přesvědčená. Na druhou stranu, v nadpřirozeno a hlubší význam všeho, co se nám v životě děje, jsem věřila a tajemno mě vždy přitahovalo.

Naší skupinky se ujala postarší žena s přisným výrazem ve tváři.

Páťa kroutila očima a zašeptala mi do ucha: „Vidíš, jak je příšerně oblečená.“

Měla na sobě dlouhé, volné, černobílé šaty, které zrovna nebyly výkřikem poslední módy. Nicméně výklad vedla dle mého soudu odborně, se zaujetím, jako by tu znala snad každý kámen. Páťa dostala text v angličtině a já si užívala nádhernou francouzštinu. Po chvílce jsem si

všimla, že výklad Pátu už moc nebaví. Začala si pobrukovat písničku, až se lidé otáčeli, sahala na exponáty, přestože to bylo zakázané, a dokonce vydloubla na památku kamínek ze zdi. Pak se na konci chodby opřela o dveře, a když zjistila, že nejsou zamčené, nečekaně mě chytila za ruku a rychle vtáhla dovnitř.

„Co šlíš, Patricie!“

„Nemohla jsem si pomoci, ta bába byla děsná a mě ti nějak bavilo ji provokovat,“ chichotala se.

Pravda byla, že z ní byla cítit jistá tvrdost a rysy v jejím obličejí vypovídaly o nepřístupnosti a zkosnatělosti. Ale měla jsem pocit, že na roli průvodkyně se hodila skvěle. Jako by s tímto klášteřem byla přímo srostlá.

„A co teď, nevšimne si, že jsme zmizely?“

„V klidu, Elí, aspoň se podíváme do míst, která se běžně návštěvníkům neukazují.“

Páťa byla ve svém živlu. Poznat zákulisí kláštera ve mně ale probudilo zvědavost, a tak jsme se potichu vydaly tmavou chodbou.

„Myslím, že tady jsou cely jeptišek,“ odušila jsem po chvíli.

Šly jsme pomaličku dál a najednou na mě přišla nečekaná slabost, až se mi podlomila kolena. Páťa mě podepřela a zatáhla do jedné z cel, abych se posadila na postel. V jejich očích bylo vidět, jak se vyděsila.

„Dobrý?“

Pokývala jsem hlavou, ale musela jsem se trochu vydýchat. A najednou přišel zase ten pocit, který jsem mívala před usnutím. Jako omámená jsem vstala a šla k modlitebnímu stolku, který stál u okna. Překvapivě automaticky jsem sáhla pod dlaždicí a vyndala z pod ní ošuntělé sešity a zvláštní předmět v podobě krystalu zasazeného do stříbřitého kovu.

„Ty krásno, co to je?“ Páťa měla oči na vrch hlavy.

Držela jsem nalezené předměty a nemohla skoro dýchat.

„To nevím, ale jako by mě k nim úplně něco přitáhlo.“

Nemohla jsem tomu uvěřit. Rozhlédla jsem se po malé místnosti. A zase ten stísněný pocit, nyní smíchaný se zvláštní blažeností. Rychle jsem věci dala do tašky a vybídla Pátu, abychom odtud raději co nejdřív zmizely.

Vallnea, planeta v Andromedě, 15. dekadion místního času

„Philisi, máme ji!“ spolubratr Joseniél vyskočil z křesla a nadšeně vykřikl. Pocítil jsem obrovskou úlevu, konečně. Moodal, emoční orgán na mém čele, začal modře pulsovat, a tak moji úlevu mohli spatřit i ostatní spolupřátelé, sedící kolem Antichronu. Dosáhl jsem ve svém bytostném vývoji 7. stupně, mohl jsem se tak

účastnit programu zdokonalování čištěním vláken mimo naši galaxii.

Chtěl jsem se hned pustit do práce, ale vicebratr Aldimon mi položil ruku na rameno, aby zklidnil mé nadšení.

„Jdi si na chvíli odpočinout, odvedl jsi velký kus práce. Nyní máš již cestu otevřenou.“

Jeho moodal zářil tyrkysovou barvou, vyjadřující bratrskou náklonnost a radost z dosaženého úspěchu.

Vydal jsem se směrem k esenciální zahradě, ve které se pěstovaly plodiny pro nejmenší Vallneřanky. Zavlažovala se z bílé řeky, jejíž voda obsahovala všechny potřebné živiny pro esenciální složení jejich tělesných obalů. Měl jsem namířeno k mahloni, košatému stromu v zátočině nad řekou.

Objal jsem vrásčitý kmen, napojil se do jeho centra a on mi odpověděl ovinutím malých větviček kolem ramen. Naše propojení bylo navázáno, a tak jsem v tichosti usedl do jeho stínu. Byl odtud úchvatný pohled na soutok Vallnerských řek, kde se do náruče bílé řeky vlévaly přítoky celého barevného spektra.

Už od malička jsem cítil, že má vlákna vedou daleko za hranice Vallney, že tam, kdesi v hlubinách vesmíru, dřímá moje zapomenutá část, čekající na probuzení. Během mého života na malé vzdálené planetě jsem odhalil tajemství, které předurčilo moji další cestu.

Vallneřané od dávných časů sledují obyvatle této planety, aby pochopili jejich bytostné prožívání. Chybí jim totiž velmi důležitý orgán, moodal, pomocí kterého jasně vidíme pocity druhých. Naši vědci byli udiveni, jak mohou tito tvorové mezi sebou komunikovat, když jsou jim vzájemné emoce skryty. Během vývoje se tak neustále učí chápat jeden druhého, ale ať se snaží sebe víc, většinou vůbec nepoznají, co ostatní právě prožívají. To v jejich společnosti vytváří neskutečný zmatek, nesplněná očekávání a neustálý boj.

Bez moodalu si neumíme život vůbec představit. Jeho prostřednictvím každý pocit září určitou barvou a při větším návalu emocí pulsuje. Vallneřanci mají při narození moodal bezbarvý a jak se učí emoce chápat a projevovat, barvy se postupně přidávají. Většinu času září barvou, která je naší povaze nejbližší a mění se se změnou okamžitých nálad. Hned vidíme, co druhý prožívá a naše komunikace je tak čistá. Spočínutím v nejvyšších stavech jsou pak září přes fialovou, stříbřitou až po zlatou a u Splynutých s podstatou od křišťálové po nepojmenovatelnou.

Francie, začátek 21. století

Posadily jsme se ještě na chvíli k řece, abychom ten zážitek vydýchaly. Opatrně jsem otevřela spleené listy jednoho ze sešitů. Byl nade-

psaný „Marie Anna“. Slova byla psána ve francouzštině, i když se zvláštním dialektem. Některé stránky byly již nečitelné, přesto jsem pochopila, že Marie Anna byla místní řeholnice, která si vedla pravidelné zápisky ze života v klášteře. Poslední byly z roku 1722, pak zřejmě zemřela, protože v deníku je zmínka o nemoci a písmo je ke konci více roztřesené.

Byly jsme v němém úžasu. Držet v ruce několik staletí staré deníky a číst nejintimnější zpověď jedné z obyvatelek kláštera bylo tak vzrušující. Začetla jsem se do slov psaných úhledným písmem. Chvillemi jsem měla pocit, jako bych ji dobře znala. Z jejího příběhu však na mě dýchal čím dál větší smutek. Strávila v klášteře celý život, stranou bídy a utrpení, byla ale očividně velmi nešťastná.

Den se začal chýlit, musely jsme se tak vydat zpět. Cítila jsem se s tímto místem natolik spjatá, že jsem ho jen velmi nerada opouštěla.

Večer jsem se opět ponořila do deníků a nemohla se od nich odtrhnout. Probděla jsem nad nimi celou noc. Některé byly nadepsané jménem Elisabeth, a jak jsem pochopila, jednalo se o tutéž osobu. Po tragické události se rozhodla stát řádovou sestrou a přijala nové jméno. Příběh mě úplně vtáhl, skoro jsem nedýchala a hltala každé slovo. Chvillemi mě emoce natolik zasáhly, že jsem propukla v pláč. Jako by vycházely z hloubi mé duše. Zmítala mnou obrovská bolest a úzkost, ale mé slzy byly tolik očišťující. Pocítila jsem najednou neskutečnou úlevu, jako kdyby někdo odvalil těžký balvan z mé duše.

Páťa na mě ráno nevěřicně zírala, našla mě nevyspalou a s rudýma očima. Zbýval poslední deník, do jehož čtení jsem se pustila po snídani a rovnou ho nahlas překládala. Když jsem se dostala ke čtení o Elisabetině přítelkyni, najednou zbledla a rozeběhla se na záchod. Bylo to opravdu hrozné, její přítel, kterému bezmezně věřila, ji předhodil vojákům z pluku jako psům a společně ji strašným způsobem ublížili. Z toho mi bylo taky na zvracení.

„Ty jo, radši už to nečti.“

Páťa vypadala hodně vyděšeně. Pak do ní vjel obrovský vztek. Nadávala na chlapy způsobem, za který by se nemusel stydět ani dlaždič, potom třískla skleničkou o zem a hystericky se rozbředla. Objala jsem ji a celé rozechvělé jsme spolu bulely ještě dlouho.

Vallnea, planeta v Andromedě, 15. dekadion místního času

Do vláken obyvatel jiných světů zasahujeme jen výjimečně, v mém případě jsem však dostal od nadbratra Ariana povolení. Abych mohl ve svém bytostném vývoji postoupit do další úrovně, bylo nutné osvobodit vlákno vedoucí k jedné bytosti na vzdálené planetě, které jsem dal

kdysi slib. V hloubce své podstaty jsem dokázal probudit vzpomínky a v magickém rituálu s pomocí spolubratrů vyslat skrz Antichron, zaměřovač životních vláken vedoucích napříč galaxiemi do kteréhokoli času, vyhledávací signál do vesmírného prostoru. Našel jsem tak Elisabeth, svou dávnou lásku, se kterou se nyní opět mohu setkat, abychom uzavřeli kruh osudu.

Rozloučil jsem se s mahloní a plný očekávání se vrátil do pavilonu mezihvězdných kontaktů, připravit se na cestu.

Francie, začátek 21. století

Nemůžu jinak, musím jet do kláštera Val Abbey, abych zjistila pravdu. Krystal, nalezený společně s deníky, k ní může být klíčem. Páťa se zapřísáhla, že už s tím nechce mít nic společného, vydala jsem se tak na cestu sama. Byla jsem jako v transu. S nebývalou odvahou jsem procházela mezi troskami kláštera a až s neuvěřitelnou jistotou jsem našla vchod do podzemí.

Hlavou mi stále běžela zoufalá slova z deníku. *Srdce mé se z té rány hluboké již nikdy nevzpamatuje. Proč jen tě stále nosím v srdci, Philippe. Proč poznat jsem směla, ó Bože, lásku, když svoji krutou rukou vyrval jsi srdce z mé hrudi. Můj život rozpadl se v prach. Za lásku trest nejvyšší. Jen kámen ten v upomínku tvou jsi mi zde zanechal.* Mistry bylo písmo úplně rozmazané, zřejmě od jejich slz.

Stanula jsem před kamennou zdí. Kam dál? Mimoděk jsem se dotkla zdi krystalem a ta se rozplynula. Páni! Byla jen energetickým ochranným štítem zabraňujícím vstupu nezvaným návštěvníkům. Ocítla jsem se v rozlehlé místnosti. Do kamenných stěn byly vytesány zvláštní znaky a na stropě zářila mapa hvězdné oblohy. Prostor byl osvětlen, přestože jsem neviděla žádný zdroj světla. Stálo zde několik velkých kamenných stolů, v nichž bylo vyryto neznámé písmo a vystupovaly z nich trojrozměrné symboly. Pokryty byly vrstvou oranžového prachu. Na některých stály jakési přístroje z lesklého kovu.

Sáhla jsem na symbol na jednom ze stolů. Ten se najednou rozzářil, až jsem leknutím nadskočila. Na stěně se objevil holografický obraz. Před mým zrakem se začaly promítat obrazy z vesmíru, hvězdy a galaxie, až se obraz zastavil u jedné z planet a rychle se k ní přibližoval. Spatřila jsem planetu podobnou Zemi, jen asi větší a se třemi měsíci. A pak hory a moře, sytě modré, tyrkysové, a dokonce oranžově zbarvené. Meandry řek různých barev ztrácející se v hustých lesích a zvířata, některá podobná našim, ale většina mně naprosto neznámá. Můj údiv se snad nedá ani popsat. Taková rozmanitost a neskutečně jasné barvy.

Pak se obraz změnil a mohla jsem vidět zvláštní pyramidové a kupolovité stavby, některé dokonce plující ve vzduchu a okolo nich... To není možné. V němém úžasu jsem pozorovala obyvatele planety, jak se procházejí kolem svých obydlí, přepravují se v roztodivných létajících strojích nebo levitují ve zvláštních světelných koulích. Byli nám podobní a přesto jiní. Jejich pohyby byly ladnější a jakoby zpomalené, oči měli veliké a hluboké a uprostřed čela jim zářila barevná světla. Občas jsem přemýšlela, jak asi vypadají bytosti z jiných planet, ale nikdy jsem si je ve skutečnosti neuměla představit.

Projekce pokračovala a já měla možnost vidět nejspíš vědecké pracoviště, protože tam tito lidé byli u nějakých přístrojů. Kolem nich se objevovaly holografické obrazy toho, na čem právě pracovali. Rukou, na které měli jen čtyři prsty, mohli do obrazu zasáhnout a ten se proměňoval.

V jiné místnosti kruhového tvaru se dotýkali čtverce na kovové desce a před nimi se objevila anatomická struktura jejich těla. Viděla jsem jejich orgány, jednodušší a jinak postavené než naše, až do buněčné struktury, a dokonce i další jemné vrstvy jejich těl, z čehož jsem byla úplně u vytržení. Pod vedením zřejmě lékaře do prostoru promítli situaci z jejich života, tu myslí proměnili a tím se zacelila trhlina v jemné vrstvě jejich těla.

Došlo mi, že stejný čtverec se symbolem je také na stole, u kterého právě stojím. Dotkla jsem se ho. Holograf jiné planety zmizel a objevila se lidská kostra. Pohnula jsem rukou a uviděla vnitřní orgány. Pomalu jsem roztáhla prsty a obraz šel až do buněčné struktury. Posunula jsem prst k okraji čtverce. Překvapením jsem málem upadla. Dívaly se na mě moje oči.

Chvilí jsem to vydýchávala a pak se celá napjatá znovu dotkla prvního symbolu. Projekce z jiné planety pokračovala. Neskutečně nádherná příroda. Rostliny a zvířata se zdály být v naprosté symbióze. Pak jakési barevné vibrující pruhy ve vzduchu, to jsem nechápala. A zase ti lidé, nyní pečující o rostliny. Hladili je a ony se k nim nahýbaly. Úchvatné.

Dvě postavy u řeky světle zelené barvy. Asi maminka a dítě. Naklání se k dítěti, které rozhazuje rukama a čelem, na kterém jí září růžové světlo, se dotýká čela dítěte. Jeho světlo je zbarvené do červena. Po dotyku trochu zbledne. Chvilí spolu komunikují pohyby rukou, pak se maminka znovu dotýká čela toho malého. Jeho světlo se promění na světle modré. Bere ho do náruče a láskyplně tiskne k sobě.

Obraz se najednou zaměřil na postavu sedící pod stromem. Prudce se mi rozbušilo srdce, jakmile jsem spatřila jeho oči. Ten pocit byl naprosto nečekaný, dotek v hloubi mé duše,

bytotné propojení na nejnihtnější úrovni. Mé srdce se otevřelo a začala z něho vyvěrat láska a rozprostírat se do všech stran.

Vallnea, planeta v Andromedě, 15. dekadion místního času

Napil jsem se esence ze stříbrného pramene, aby má mysl byla zcela projasněna a vědomí spočinulo v mém centru. Vstoupil jsem do své světelné koule a napojil se na Antichron.

Dechem jsem zklidnil napětí pramenící z mého očekávání.

Časoprostorový krystal je již na svém místě, a tak své bytotné centrum napojuji na nalezené časové vlákno. Vidím její tvář, jako bych se od jejích hlubokých očí nikdy neodpoutal. Mé tělo je nyní méně hmotné, ale cítím její ruce ve svých dlaních jako tehdy. Naše srdce tlučou ve stejném rytmu. Elisabeth, má Elisabeth, jak jen jsem mohl být tak dlouhý čas bez tebe...

Prostupuji dimenzemi a jemně pronikám skrz jednotlivé vrstvy hmotných obalů její bytoti, až se dotýkám samotné její podstaty. Cítím svolení a vedu její kroky. Už jen malý okamžik nás dělí od setkání v Eaónu, multidimenzionálním prostoru, ve kterém je možný kontakt bytoti z různých světů, aniž by to ublížilo jejich hmotným tělům.

Francie, začátek 21. století

Ve své hlavě slyším slova: „Elisabeth, vlož krystal do přístroje uprostřed místnosti.“

Jako ve snách jdu k tomuto stroji a nahoře nalézám otvor přesně pro vsazení krystalu, doposud tak pečlivě skrývaného v bezpečí kláštera. Jakmile zapadl, celou místnost ozářilo světlo. Ocitla jsem se uprostřed světelné koule a jejím zlatavým zářením jsem byla zcela prostoupena. Zesilující vibrace, pulsování v mém nitru a pak ztráta pocitu vlastního těla. Jako bych rychle svlékala jednotlivé vrstvy a byla stále lehčí a lehčí. Rychlý sled obrazů z mé minulosti a světelná vlákna vedoucí napříč prostorem k různým místům, k lidem, silnější, tenčí, hladká, hrubší, s uzlíky, přerušovaná, různě zbarvená. Galaxie, hvězdy, pak světlo, tma, světelná brána, bytoti s křídly, vše se střídá v neuvěřitelném víru v témže okamžiku a má mysl je rozprostřena do nekonečna. A nakonec nejnihtnější podstata zářící a propojující naprosto vše, co jest, v nepojmenovatelné bezbřehé lásce.

Eaón, tady a teď

Jako bych se vracela z obrovské dálky a mé vědomí i tělo se poskládalo zpět do hmotné struktury. Přesto je mé vnímání podstatně jiné. Připadám si lehká jako pírkó.

Na pozadí jasně modré oblohy se majestátně vyjímá Maubuissonský klášter. Pomalu kráčím

k Oise a z korun stromů ke mně doléhá ptačí zpěv. Vzduch je provoněný jarem.

Po cestě vidím přicházet postavu.

„Philippe!“ vykřikla jsem překvapeně a rozeběhla se k němu neschopná si uvědomit, co se to vlastně děje. Padli jsme si do náruče, oba neskutečně šťastní. Chtěla jsem ho zahrnout otázkami, ale v hlavě se mi automaticky objevovaly odpovědi.

„Pamatuješ,“ zašeptal, „najdu tě, kdekoli budeš.“

„Ach ano, Philippe, tvá poslední slova.“

Dotkl se čelem mého a před mým vnitřním zrakem se rozeběhl náš tehdejší život. Až po ty okamžiky, kdy s bratrem Josephem objevili tajné společenství provádějící rituály v podzemí kláštera Val Abbey. Zcizili jim tehdy časoprostorový krystal, o kterém mniši neměli ani tušení, k čemu slouží.

Vallneřané byli odedávna v kontaktu s osvěcenými mnichy prastarého řádu. Vše fungovalo do doby, než se nový opat zmocnil krystalu, členy řádu nechal povraždit a založil nové tajné společenství. Jejich energetická úroveň byla však mnohem nižší, nemohli tak projít ochrannou energetickou bránou do projekční síně. Prováděli v podzemí řadu rituálů, přinášeli lidské oběti, ale síň byla jejich zrakům naštěstí skryta. Věděli jen, že pomocí krystalu je možné komunikovat s bohy a uctívali ho.

Philippe s Josephem, aniž by o tom měli zdání, byli pokrevně spojeni s pradáváním mnišským řádem. Jednoho dne, když spatřili Vallnerské vesmírné plavidlo, se v nich probudila zvláštní vnitřní touha a pustili se do pátrání. Na moment se ocitli v projekční síni, a to v nich zanechalo hluboký otisk. Snažili se být

opatrní, přesto jeden člen z bratrstva pojal podezření. Sprovodili je ze světa, aby uchránili své tajemství. V tu chvíli netušili, že jejich rituální předmět zmizel. Krystal tak čekal na své objevení až do těchto časů. Díky stopám Philippovy krve a mých slz, které na krystalu ulpěly, mě mohl snadněji najít.

Technologie z Vallney nám umožnila setkání v tomto multidimenzionálním světě. Okolí Philippe vytvořil tak, aby mi bylo známé a nebála jsem se. I naše podoba je z tehdejší doby. To je však vysoce nad mé chápání.

„Máme jen tuto chvíli?“ vzhledla jsem k němu v obavách.

„Vždyť víš, že už tě nikdy neopustím,“ přitiskl mě ještě pevněji.

„Ale jak tedy...“

„Na zemi je více síní s Antichrony, většinou v podzemí klášterů a magických míst. Ukážu Ti, jak se dostaneš k nejbližšímu z nich. Cesta je již otevřená, stačí vložit krystal.“

Nemohla jsem tomu uvěřit, to by mě nenapadlo ani v těch nejbujnějších představách.

Hleděli jsme si do očí a viděli tomu druhému až do samé jeho podstaty. Neexistoval prostor, neexistoval čas, už nebyli jsme já ani on, jen nadpozemská blaženost vyvěrající z nejposvátnějšího místa v našem nitru, tvořící dokonalou harmonii. Teď už vím, že skutečná láska je bez jakýchkoli hranic, schopná překonat všechny překážky.

Zaslíbení jeden druhému od samého počátku věků, na chvíli ztraceni a stále se hledající, navždy spojeni v bytostné jednotě, uzavřeli jsme další kruh našeho osudu a plní očekávání se ocitli na prahu nového.

Jiří Václaviček – Plán B

Snad každá generace je svědkem události, o které se pak mluví celá desetiletí. Naši rodiče zažili sovětskou okupaci a Sametovou revoluci, a my zatím jenom pitomou epidemii Covid-19. A pak se stalo něco úžasného.

Právě jsem seděl na důležité přednášce z psychologie, ale studenti se tam spíše věnovali svým mobilům, šeptali si, a mnozí začali předčasně odcházet. Zase nějaký teroristický útok v Evropě, napadlo mě, nebo konečně zatklí českého premiéra. Lhostejně jsem otevřel mobil, a vyskočila na mě hlavní zpráva dne. U jihočeské vesnice Zdešov na okraji Českomoravské vysočiny právě přistálo UFO!

Jako inteligentní člověk jsem to zpočátku považoval za propracovaný hoax. Jenže amatérských fotografií a videí stále přibývalo, a na CNN a BBC se to brzy objevilo také. Zabalil jsem přednášku, a doma jsem se vrhl na sledování internetu a televize. Zvažoval jsem, že

se další den vydám do Zdešova, ale nakonec jsem to vzdal. Ve hře byly různé scénáře, a zítra tam možná Američané budou muset svrhnout atomovku, aby zachránili lidstvo před invazí mimozemšťanů.

UFO vůbec nevypadalo jako létající talíř, a kvůli podobě s černou integrální motocyklovou přilbou se mu začalo říkat Přilba. Bylo jen o něco menší než horkovzdušný balón, a jeho rozteklý povrch vypadal jako zvrásněný balvan, ohlazený během miliónů let tekoucí vodou.

Zvídavost a senzacechtivost zatím převládaly nad zdravým rozumem. Všechny silnice směrem ke Zdešovu byly ucpané vozidly zvědavců, policie, vojska, hasičů, záchranné služby a zpravodajských štábů. Postupně přilétávaly vojenské vrtulníky, vojáci vytvořili koridor, a území zabrali. Po několika hodinách se hledí Přilby pomalu odklopilo, a vytvořilo můstek. Za ním se černal zavřený hranatý

otvor. Přihlízející o několik desítek metrů ucouvli, a mnozí utekli do bezpečnější vzdálenosti. Mohlo se stát všechno, ale nestalo se nic.

Po několika hodinách marného čekání převzali vojáci aktivitu, a vybaveni skafandry a samopaly vyšli po můstku. Vchod se před nimi sám otevřel. Prošli přetlakovou a dezinfekční komorou, a v minimalisticky vybavené řídicí kabině našli v obrovských křeslech mrtvou dvoučlennou posádku. Ke zklamání mnohých z nás to nebyli mimozemšťané. Již předběžná vyšetření prokázala, že to jsou Sapiens jako my. Museli však přiletět z velmi vzdálené budoucnosti. A byli to spíše postlidé než lidé. Ve Zdešově tudíž nepřistálo žádné UFO, ale stroj času z budoucnosti! Takovou mediální vřavu svět ještě nezažil!

Vědci měli do řídicí kabiny stroje času volný přístup, ale nebyli schopni dostat se k počítačům, přístrojům ani pohonné jednotce. Byl to neproniknutelný monolit i pro nejmodernější přístroje. Navíc s ním nešlo pohnout ani o nanometr. Možným vysvětlením bylo, že není v časoprostoru zcela ukotven, a nachází se v celé škále času současně. Bylo frustrující mít k dispozici tak báječnou a sofistikovanou hračku, a nedostat k ní manuál ani sebemenší příležitost, aby si s ní člověk mohl hrát!

Během dalších dní přicházely zpřesňující informace. Časonauté byli muž a žena něco kolem čtyřicítky, měřili přes 190 centimetrů, byli štíhlí, a měli úzké boky a atrofované svalstvo. Až na tu výšku se podobali dnešním Brazilcům. Měli velkou lebeční dutinu s vysokým čelem a o hodně větší oči než lidé naší doby. Jejich těla prošla značnou manipulací na genové a buněčné úrovni, a podle vědců mohlo k takové změně lidského organismu dojít nejdříve za několik tisíc let. Nebylo jasné, co způsobilo jejich smrt. Jejich těla a skafandry převezli do amerických laboratoří ke zkoumání. Know-how budoucnosti bylo pro lidstvo skutečným darem z nebes.

Přední světoví fyzikové jednomyslně vylučovali možnost cestování časem do doby před sestrojením stroje času. Přílba tudíž byla pravděpodobně vyrobena mimozemšťany, a to kdykoli před 21. stoletím po Kristu. Šokované lidstvo si mohlo odškrtnout vyřešení dvou odvěkých záhad současně: možnosti cestování časem a existence mimozemšťanů. Během následujících týdnů se ve stroji času střídaly vědecké týmy z celého světa, aby odhalily jeho tajemství. Češi jako majitelé stroje času měli pochopitelně značná privilegia, a tak tým předních českých fyziků pod vedením mého otce brzy dostal na výzkum standardní tři dny. Díky otcově protekci jsme s mou přítelkyní Lenkou dostali povolení k návštěvě stroje času

třetího dne večer. Samozřejmě jsme nezaváhali.

Čeští vojáci nás prověřili, a vpustili do hangáru, jenž armáda kolem Přílby postavila. A pak už jsem spatřil stroj času na vlastní oči! Byl neskutečně majestátní, děsivě cizí a totálně mysteriózní. Emoce mnou jenom cloumaly. Fotil jsem zrcadlovkou a Lenka mobilem, a dělali jsme si selfička. Těšil jsem se na šok a závist přátel a spolužáků z univerzity a z gymnázia, až náš společný exkluzivní příběh večer hodíme na sociální sítě. Ocitli jsme se mezi prvními stovkami lidí, kteří se dostali dovnitř mimozemského stroje času, a to je hodně elitní klub.

Pohládl jsem si slitiny mimozemských kovů pláště. Povrch byl mírně drsný, zvrásněný a chladný, a jakoby klouzal mimo mou dlaň, což potvrzovalo teorii, že je rozmazaný v čase jako máslo na krajici chleba. Zkusmo jsem vstrčil prsty do několika záhadných důlků, ale žádné vnuknutí ohledně jejich funkce jsem neměl. Pak už stačilo projít přetlakovou komorou, a ocitli jsme v kabině. Lidé v ní skafandry vůbec nepotřebovali. Jednou ze záhad Přílby bylo, jak se v ní udržuje optimální atmosféra. Dokazovalo to vospělost mimozemské technologie, a také fakt, že lidé budoucnosti museli být schopni stroj času programovat. A současní vědci si přitom ani neškrtili. Přílba z nich udělala úplně blbečky.

Otec zůstal v řídicí kabině jako poslední z celého týmu. Ostatní členové týmu už znechuceně odešli. Měřit něco nezměřitelného je vědcova noční můra. Otec si nahlas přečetl výstup na přístroji, zaklel, něco našťavaně zabručel, a přístroj rezignovaně odpojil. „Tak, padla! Jak se vám tu líbí, mládeži?“ zeptal se nás. „Je to bomba, tati, díky moc!“ odpověděl jsem, a Lenka se jen zářivě usmívala jako filmová hvězda, kterou by klidně mohla být. Všechno jsme to už znali z videí, ale naživo to byl fantastický zážitek. Kosmická křesla byla příliš veliká. Byla původní, určená pro obrovské mimozemšťany, ať už vypadali jakkoli. Otec rezignoval na další pokusy, a smířeně řekl: „Donesu tu bednu k bráně, a vy si to tu zatím užijte. Ještě přijdu. A zvu vás na večeri do Nové Včelnice; platím já,“ dodal. Rádi jsme přijali; pokaždé to pro nás byl svátek. Otec měl obrovský přehled. Intelektuální debaty s ním vždycky byly podnětné a přínosné, a Lenka je skutečně milovala.

Mohl jsem se nerušeně věnovat své přítelkyni. Poznali jsme se na Karlově univerzitě, kde oba studujeme. Moc jsem nechápal, co na mně tahle atraktivní medička vidí, ale pochopitelně jsem jí to nevymlouval. Chodili jsme spolu téměř rok, a pro mě to bylo nejlepší období od mateřské školky. Nabídnu-tého soukromí jsme využili po svém, zejména

focením selfiček. "Leni, teď se oba vyfotíme nahore na těch křeslech, jo?" navrhl jsem. S rošťáckým úsměvem souhlasila, a tak jsme se na ně vyšplhali, a fotili jsme se. Anatomická vložka, vyrobená pro lidské časonauty, byla měkká a pohodlná, ale jaksi záhadně klouzala pod tělem. Položil jsem se na záda, a vychutnával jsem si opojný pocit fanouška sci-fi, který se ocitl ve světě svých nejdivočejších snů.

Znenadání se ozvala kovová cvaknutí, a oba jsme vyjekli úlekem. Dosud skryté krunýře nás přitlačily ke křeslům, poměrně ohleduplně, avšak pevně. Lenčin obličej zkrabatěl zděšením. Snažili jsme se osvobodit, a zmítali jsme se jako hadi. Marně jsem hledal vypínač, abych sevření uvolnil. Vzápětí se zvenčí ozvalo hlasité klapnutí. "Kurva! Zavřelo se hledí Přílby!" zařval jsem zděšeně. Stroj času se začal jemně otřásat, a frekvence se rychle stupňovala. Lenka pronikavě ječela, a snažila se vyklouznout z krunýřů. Tichá hrůza se ve mně mísila s dávkou opojného nadšení, že prožívám tak neuvěřitelnou věc. Uvnitř jsem však ječel také. Tušil jsem, co se stane, a bezmocně jsem zakřičel: "Aspoň nám dejte skafandry, vy kretění!" Ti dva časonauté to nepřežili ani s nimi. Jakou pak máme šanci my?! Tohle není žádné dobrodružství! Tomuhle se odjakživa říká chladnokrevná vražda.

Dosud zdánlivě neexistující umělá inteligence stroje času přesně vykonávala svůj program. Křesla se mírně naklopila kupředu. Zahnutý displej, který zabíral celou přední stěnu, se rozsvítil. Pod ním se vysunul komplikovaný přístrojový panel. Displej zobrazoval celé okolí Přílby, a po jeho stranách se míhaly neznámé, zářící znaky a symboly. Otřesy byly stále rychlejší. Na obrazovce jsem viděl přibíhajícího otce, dva strážné a skupinku dalších lidí. Zastavili se ve vratech hangáru, a zděšeně zírali na zavřenou Přílbu. Pak se najednou otočili, a opřekot utíkali pryč. Lenka přestala ječet, a jen přerývaně dýchala, a resignovaně sledovala obrovský displej. Stěny hangáru zmizely, a otřesy náhle ustaly. Rozhostilo se naprosté ticho, narušované jenom naším zrychleným dechem. Letěli jsme kupředu po přímce času.

Výjevy na displeji se střídaly ve stále rychlejším sledu. Po jeho okrajích tekly nesrozumitelné proudy dat, a vzdáleně se podobaly čínskému znakovému písmu. Rozhodně nebyly lidské. Soubor znaků, na který jsem zaměřil svou pozornost, se zvětšil, a kdybych tady zrovna nebyl v roli totálního analfabeta, mohl bych si ho pohodlně přečíst. Některé scény mi utkvěly v paměti, ale většinu z nich jsem nestíhal vnímat. Občas jsem rozeznával roční období, ale bílý sníh později nadlouho vymizel. Lesy se měnily, a někdy zmizely na

delší dobu. Budovy se objevovaly a zase mizely, vyrostly první mrakodrapy, a kolem nich jezdily a létaly futuristické dopravní prostředky. Někdy padal bílý sníh a jindy na dlouhá období černý nebo šedivý déšť. Staré mrakodrapy byly nahrazovány novými, a zeleně utěšeně přibývalo. Podnebí se ustálilo na subtropích. Pak už se výjevy příliš neměnily, a promítání se zpomalilo. Na displeji se zasekl obraz velkoměsta plného mrakodrapů, vyspělé techniky, zeleně a lidí, a měnil se už jenom málo. Kabina se začala mírně otřásat, objevily se stěny nějaké haly, výjevy ustaly, displej zhasl, a ocitli jsme se v naprosté tmě. Vyděsilo nás to, ale stěny kabiny brzy začaly zářit vlastním světlem, krunýře se uvolnily, a zapadly do svých krytů. Náš únos časem skončil. Pokud to nebyla halucinace nebo sen, dorazili jsme do vzdálené budoucnosti. Svět 21. století se pro nás zřejmě stal nevratnou minulostí.

Promítání časosběrného kina pocitově trvalo nanejvýš pár hodin, ale Lenka viditelně zestárla o několik let. "Promiň, Leni, lásko, moc mě to mrzí," omlouval jsem se zkroušeně. "To je dobrý, to jsi nemohl vědět," zašeptala, a podívala se na mě. Najednou se lekla, prohlédla si mě pozorněji, došlo jí to, a zakryla si tvář dlaněmi. Sklouzli jsme z křesel. Lenka mě objala, rozplakala se, a chvíli jsme se účastně drželi v náručí. "Vypadáš starší," řekla rozpačitě. "Ty taky, ale jenom o trošku, a moc ti to sluší," odpověděl jsem galantně. "Co budeme dělat?" zeptala se. "Prohlédneme si to tady, a pak uvidíme," navrhl jsem. Málem jsme si zapomněli batohy, ale pak jsme se pro ně vrátili, prošli jsme přetlakovou komorou, a sešli jsme po můstku dolů. Ocitli jsme se v ultramoderním muzeu, kde byl náš stroj času jen tím nejdůležitějším z mnoha exkluzivních exponátů. Hledí Přílby se za námi sklopilo, a stroj času pevně uzavřelo. A tím se uzavřela i naše jediná cesta do minulosti.

Jeden z displejů se automaticky rozsvítil, a zažili jsme příjemný šok. Stará, dobrá, geniálně jednoduchá latinka a s ní našťastí také angličtina přežily test času! Psaná angličtina budoucnosti byla samozřejmě silně modifikovaná a plná nových slov, ale docela jsme se chytali. Pořád lepší než čínština.

Stroj času lidé našli roku 5687 N.E. na planetě Proxima Centauri b. Vyrobita ho prastará, již dávno zaniklá vyspělá civilizace. Lidé budoucnosti nevěděli, jestli byl někdy použit, a sami se ho neodvážili vyzkoušet, protože by to podle pozemských vědců mohlo ohrozit nebo pozměnit celý Vesmír. Vida, a nyní už za sebou měl dva úspěšné lety, říkal jsem si pyšně. Zřejmě jsme patřili do absolutní elity jediných čtyř časonautů v dějinách lidstva. Lidé už umřeli kvůli menším výkonům. A pokud

jsme Vesmír pozměnili nebo jsme vytvořili alternativní vesmír, těžko to někdy zjistíme. Hologram Přílby nabízel podrobnější vysvětlení fungování stroje a jeho průřez, ale my jsme už dychtivě mířili k východu. Stejně jsme téměř ničemu nerozuměli. Muzejní hala za námi postupně pohasínala, a když jsme vyšli skleněnými dveřmi, zhasla úplně. Stačil nám jediný pohled, a bylo nad veškerou pochybnost jasně, že jsme se ocitli ve vzdálené budoucnosti.

Ve stroji času jsme se pohybovali pouze časem, a nikoli prostorem. Za ta tisíciletí se maličká jihočeská vesnice Zdešov stala součástí velkoměsta. Pod námi se rozprostírala malebná městská krajina, plná mrakodrapů a menších budov, pozemních i vyvýšených dopravních komunikací, bujně zeleně a vodních ploch. Poté, co jsem před pár lety, ehm, před pár tisíci lety vstřelil šok z newyorských mrakodrapů, mě místní výškové budovy nemohly příliš překvapit, snad jenom svou rafinovanou krásou. Měly rozmanité tvary spirály, dvojité šroubovice, koule, polokoule nebo válce. Bylo to nádherné, báječné místo pro život. Vlastně to by úplný ráj, jenže měl přinejmenším jednu zásadní chybu. Stejně jako v biblickém Ráji zde zřejmě žili jenom dva lidé, Lenka a já. A tentokrát se dokonce neobtěžoval dostavit ani sám Stvořitel.

Podnebí bylo subtropické, a slunce zářilo vysoko na modré obloze poseté bílými oblaky. Vzduch byl čistý, a voněl přírodou. Se znečištěnou Prahou ve čtvrtině 21. století se to rozhodně nedalo srovnat. Panovalo tu ticho, narušované jenom křikem ptáků a bzučením hmyzu. Chtěl jsem si ten pohled zvěčnit, ale moje dosud spolehlivá zrcadlovka byla úplně mrtvá, a naše mobily stejně tak. Vzal jsem Lenku do náručí, a políbil jsem ji. "Jak se cítíš, děvče?" zeptal jsem se s obavami. "V pohodě, Martine, tedy aspoň vzhledem k situaci," řekla. Pravdou je, že medičky bývají statečné holky. Vzal jsem ji za ruku, a sjížděli jsme po pojízdném schodišti dolů k velkoměstu.

"Uvědomuješ si ten paradox, Leni?" zažertoval jsem, abych pozvedl náladu obou z nás, "konečně se na Zemi pořádně proslavíme, a pak se ani sami v těch Breaking News ani v hlavních zprávách vůbec nevidíme! Určitě si všichni lámou hlavu, jestli nás unesl stroj času, nebo jestli jsme s ním schválně uletěli my!" Stiskla mi ruku, a nic neřekla. Možná jen polykala slzy jako já. Zbyli jsme si sami dva. V úplně cizím světě vzdálené budoucnosti.

Z bližšího pohledu bylo velkoměsto o něco zanedbanější. Příroda si začínala brát krajinu zpět. Ptáci vesele štěbetali na balkónech s přerostlou zelení. Všude poletovali tak nádherní, velicí motýli, že jsme si nebyli jistí, jestli nejsou umělí. Viděli jsem daňky, muflony, jeleny,

opičky, ještěrky a další zvířata, ale ani obvykle drzé a neodbytné opičky si nás kupodivu zatím nevšímaly. Úklidoví roboti jezdili po městě jako mandelinky, a tiše a neúnavně čistili ulice a parky. Neviděli jsme žádné mrtvolky ani kostry. Potkali jsme i spoustu androidů, kteří vypadali jako lidé naší velikosti, ale obličej měli dětský a pouze jakoby naznačený. Měli těla z bílého plastu, jako by je vyrobil Apple. Steve Jobs by měl radost. Poslal jsem mu pozdrav do nebe.

Prvního z androidů jsem oslovil: "Hello! Can you help us, please?" Proskenoval si nás, ale neodpověděl, a šel zase dál. Podruhé to zkusila Lenka, pro změnu s příkazy: "You, android! You, robot! Stop! Come here!" Android si ji také proskenoval, a také ji ignoroval. Musel jsem se smát, a hned jsem Lence předvedl slušnou parodii na její výstup. Pobavilo ji to. Došli jsme na širokou hlavní třídu. Stoupl jsem si na chodník, a ten se se mnou rozjel rychlostí chůze, a když jsem seskočil, opět se zastavil.

Luxusní obchody se před námi otvíraly, rozsvěcovaly, a propagovaly své zboží pomocí hudby, hlasu, vůní nebo hologramů. Lenka si s obdivem prohlížela futuristickou módu. Když jsme si v prodejně oděvů stoupli na vyvýšený panel, mohli jsme se vidět na otáčejícím se hologramu ze všech stran. A tak jsem zjistil, že jsem opravdu zestárl o několik let. Každá legrace něco stojí. Byli jsme ale pořád živí, a hladu jsme se bát nemuseli. V parcích rostly banánovníky, pomerančovníky, kokosové palmy a vinná réva. Jídla v supermarketu chutnala nezvykle, ale byla čerstvá, dobrá a zdarma. Naobědvali jsme se, a došli jsme si na toaletu. Oskenovala si nás, a podle naší velikosti nám přizpůsobila toaletní mísu i umyvadlo, a nakonec očistila nás i sebe. Vyšli jsme opět na ulici.

V dálce jsme slyšeli zuřivé psí štěkání. Představa, že nás bude honit smečka divokých psů, nás vystrašila. Policejní stanici jsme zatím nezahledli, a policisté tady stejně byli nejspíš androidi. Budeme potřebovat zbraně na sebeobranu. V obchodu se sportovním náčiním jsme objevili supermoderní luky a šípy, nože a pistole. Mohly být laserové, ačkoli jsem nechápal, jak by v nich mohla být skladována energie na molekulární úrovni. Venku jsme si je vyzkoušeli na stromech. Propálily do nich drobné díry, a jeden strom jsem dokonce podřízl. Psi nebo šakali by neměli šanci, ale možná to byli jenom neškodní roboti. Zvířata možná navíc byla geneticky pozměněna tak, aby lidem nemohla ublížit. Žertovali jsme, že přiletí androidská policie, a zatkne nás za vandalství, a šoupne nás na doživotí do vězení, ale stále vládl poklid. Pistole a zavírací nože jsme si dali do batohů, chopili jsme se turistických holí na odhánění opiček, a cítili

jsme se mnohem bezpečněji. Navštívili jsme obchod s androidy. Byla legrace vidět, jak se snaží prosadit a ukázat nám, co všechno umí. Žádného jsme si pochopitelně nekoupili, ale učinili na nás silný dojem.

Únava ze šokujících událostí ze mě postupně opadávala, ale stále jsem měl pocit naprosté neskutečnosti všeho, co prožívám. V dálce na vyvýšené dráze projížděl aerodynamický vlak, a zářil zlatou barvou. Lenka radostí zatleskala, ale raději jsem hned její nadšení zchladil. Nejspíše v něm stále jezdí androidi a roboti do své více či méně zbytečné práce, přesně tak, jak je kdysi dávno naprogramovali.

Stmívalo se, a město měnilo svou podobu. Architekti je nasvětili tak skvěle, jako by každíčká budova byla geniální umělecké dílo. Postupně vycházely hvězdy, a po nebi pluly řetězce satelitů jako světýlka na vánočním stromečku. Několikrát po obloze přeletělo letadlo. Vždycky to v nás vybudilo vlnu naděje, ale náš rozum ji zase utišil. Letadla byla nejspíše plně automatická, a tupě prováděla prastaré příkazy. Vyšel Měsíc kolem úplňku, a změny, způsobené lidmi, na něm byly vidět pouhým okem. Nejvíce mě překvapily dvě černé skvrny na místech, kde se možná nalézají měsíční póly. Těšil jsem se, až se na Měsíc podívám dalekohledem. Lidé určitě osídlili i Mars, a možná i měsíce Jupitera a Saturnu, a třeba tam jejich kolonie přežívají. Vsadil bych se, že měli i kyvadlovou dopravu na Měsíc, a že je dosud provozuschopná. Lidské výrobky pořád fungovaly spolehlivě, všechna čest. Jenže se rozbil nejslabší článek systému. Člověk.

Průběžně jsme o tom všem diskutovali, a snažili jsme se pochopit, v jaké vysoké hře jsme se ocitli. Časonauté možná nezemřeli na samotný let časem, ale na nevyléčitelnou nemoc, která lidstvo ohrožovala. Během letu zestárli o několik let, a to pro ně bylo fatální. Do 21. století přiletěli pro nějaký lék na vymírání lidstva, ale v záloze měli Plán B. A ten umělá inteligence stroje času právě zdařile provedla. Úspěšně přenesla zdravé a plodné mladé lidi, muže a ženu, do budoucnosti. Dávalo to smysl, a nemohli jsme to mít našim potomkům příliš za zlé. Jenže jsme zřejmě nějakým nedopatřením přiletěli do pozdější doby, a lidstvo už mezitím vymřelo.

Bylo načase najít si bezpečný nocleh. Zalíbil se nám několikapatrový prosklený obytný dům ve tvaru harfy, se skleněným výtahem jako prostřední strunou, bohatě propletený zelení s fialovými květy. Čidla nás úslužně vpustila dovnitř. Výtahům jsme se zatím pro jistotu nespověřovali, a neodvažovali jsme se ani do podzemí. Bylo by stupidní přežít cestu časem do budoucnosti, jenom abychom někde uvízli, a umřeli hladem jako úplně poslední lidé třeba

kvůli tomu, že nějaká krysa přehryzala důležitý kabel. Pojízděné schody nás vyvezly po oblouku Harfy na plochou střechu. Vypadala jako modrá mořská hladina, kterou na třech stranách uřízli. Byl to dlouhý, modrý bazén s přelivem a s průsvitným dnem. Jeho čisté a teplé mořské vodě jsme nemohli odolat. Zaplavali a zaskákali jsme si v něm nazi, a vyváděli jsme jako malé děti. Báječně nás to osvěžilo, a částečně nás to smířilo s naším novým světem. Z okrajů přelivu byl velkolepý výhled dolů na ulici. Později jsem pozoroval Měsíc, hvězdy, řetězce satelitů a mrakodrapy nad sebou a kolem sebe, a samozřejmě jsem se také věnoval své krásné přítelkyni.

A tehdy mi poprvé došlo, jak moc jsem v budoucnosti šťastný; možná dokonce víc než kdykoli předtím. Byl to pro mě výrazný předěl, a zásadní změna paradigmatu. Teď, když se mi můj vlastní život konečně jevil jako dobrodružný, romantický, naplňující a žádoucí, jsem byl ochoten odpustit neznámým pachatelům náš promyšlený, zákeřný únos. Raději jsem se však neptal Lenky, jestli to vidí stejně. Měla rozvětvenou, fungující a milující rodinu, a spoustu výborných přátel. Ztratila toho mnohem víc než já.

Oblékli jsme se, a pomalu jsme sjížděli po svislé straně Harfy, plné prostorných bytů. Jejich dveře se před námi úslužně otvíraly. Zvažoval jsem, že nás takto Umělá Inteligence možná vítá ve svém světě, a jako nějaký šikovný, nevtíravý realitní agent nám předvádí jeho krásy a výhody. Byt přímo pod bazénem byl tak úchvatný, že jsme se do něj vrátili. Byl pochopitelně hi-tech, smart a přísně minimalistický. Bílé jádro s koupelnou, toaletou a úložnými prostorami se skrývalo za vnitřní zdi se prohnutým displejem, a oválná venkovní stěna byla kompletně prosklená. Byt byl samozřejmě klimatizovaný a samočisticí, to tady byla norma. Obytná plocha zaujímala jediný otevřený prostor. Postel byla obrovská a příjemná na dotek. Jídelní kout tvořil futuristický automat s velkým oknem, masivní stůl a čtyři židle.

Plavání v bazénu nám notně vylepšilo náladu. Lenka se svlékla do spodního prádla, poskakovala na posteli jako na trampolině, a jásala jako páťačka: "Je úplně boží, pojď si jí vyzkoušet!" "Jen se bav, já musím nejdřív uvařit večeři," zabručel jsem, a zapnul jsem displej automatu. Z mnoha hologramů jsem vybral dvě lákavá jídla, bílé víno a minerálku. Za pár minut se ozvalo zacinkání, a z okénka se vynořila večeře. Jídlo bylo horké, sice poměrně zvláštní, ale velice chutné, a víno bylo přímo skvělé. Odklidil jsem talíře a přístroje do okénka automatu, a vše zmizelo v útrobach domu. Pak jsme se k sobě stulili na bílou pohovku, popíjeli

jsme víno, a pozorovali jsme tiché noční velkoměsto před sebou. Cítili jsme se jako na neskutečně drahé, exotické dovolené.

Přišel čas si o tom všem popovídat. Mnohé věci jsme viděli stejně. Minulost byla vcelku fajn, ale byla navždycky pryč. Nehodlali jsme zestárnout nebo zemřít na zbytečné zpáteční cestě do 21. století. Pokus o záchranu ještě žijícího lidstva návratem do blízké minulosti mohl být stejně nebezpečný. Lidé se určitě cestování časem obávali právem, a měli to podloženo svou vyspělou vědou. Sáhli k němu teprve tehdy, když už všechno ostatní selhalo. Naši vymřelí potomci prospěli na výtečnou nejen v technologiích, ekologii a estetice, ale také v etice. Ani to všechno dohromady však nakonec nestačilo k jejich přežití. A to poznání pro nás bylo o to trpčí.

"Měli bychom Zemi znovu osídlit," pronesla znenadáni Lenka vážným tónem. "Cože, ty snad chceš mít víc dětí než Marie Terezie?" zasmál jsem se nervózně. "Mnohem víc," odpověděla, a začervenala se. Představil jsem si ji jako obtloustlou matřinu, utahanou četnými porody, a málem jsem šel do vývrtky. Pobaveně pozorovala můj zděšený výraz. "Můžeme mít tisíce dětí, a k tomu dvě, tři, které odosím sama. Jak sis snad ráčil povšimnout, moderní ženy měly úzké boky, a tak ti lidé k těhotenství určitě používali umělé dělohy a inkubátory, a na výchovu měli specializované androidy. Měli androidy učitele, chůvy, vychovatele, lékaře, sestřičky, pečovatele, a tak dál. Možná i androidy dětské kamarády, kdo ví. A to všechno určitě pořád existuje. Můžeme mít milióny vnoučat, a ta opět osídlí tenhle báječný svět. Možná se toho ještě dožijeme. Lidská civilizace začne znovu fungovat, a daleko lepším způsobem. Snad sis také všiml, kolik věcí lidstvo dělalo úplně špatně."

Takhle jsem ji zatím neznal, a jenom jsem nevěřicně zíral. Pokračovala tedy dál: "Martine, já věřím, že právě tohle je Plán B. Kdybychom měli lidstvo zachránit, vysadili by nás daleko dříve. To nebyla žádná chyba. Nevím, kdo v tom měl poslední slovo, ale asi tuším, proč nás vysadili až teď. Chtěli, aby lidi začali znovu, s čistým štítem. Jsme -" zarazila se, našla správné slovo, nadechla se, a statečně dořekla: "vyvolení."

"Jo, a skončí to ještě větším průšvihem," namítl jsem. "Jako kvůli tomu umělému těhotenství a výchově vedené androidy?" Přikývl jsem. Podle mě to už bylo za čarou, ale možná to bylo tím, že jsem v tak grandiózním měřítku o tomto problému nikdy nepřemýšlel. "A co jiného chceš dělat, miláčku? Užívat si luxusního života v materiálním blahobytu, mít pár dětí, a doufat, že se časem rozmnoží?" Pokrčil jsem rameny, a pomyslel jsem si, proč ne? Vůči

inženýrským pokusům s chudáky lidmi jsem měl odjakživa výhrady. Ale nahlas jsem to neřekl. "Prostě najdeme Umělou Inteligenci, a já si s ní o tom popovídám," uzavřela rázně diskusi. Dal jsem jí pusku, a smířlivě jsem řekl: "Platí, miláčku!" Zívla, a navrhla: "Půjdeme už spát, byl to dlouhý den." Pravdu diš, děvče, pomyslel jsem si. Byl to den dlouhý několik tisíc let.

Hygiena byla příjemná a kvalitní jako všechno ostatní v budoucnosti, a šumivé tablety na čištění zubů byly jednoznačným pokrokem. Zalezli jsme do pohodlné postele, která měnila tvar a teplotu podle potřeb našeho těla. Prosklená stěna před námi pomalu ztmavla, a světla pohasla. Lenka zřejmě brzy usnula, možná se slzičkami v očích, ale mně se všechny ty zážitky, dojmy a myšlenky honily v hlavě. Ze sci-fi filmů a románů jsem věděl, že umělá inteligence může být prospěšná i nebezpečná. Veškerá naše dosavadní zkušenost v budoucnosti však naznačovala, že Umělá Inteligence, která řídí tento svět, je jeho dobrým správcem, a že důsledně straní lidem. Věřil jsem, že chce, abychom tu s ní žili a prosperovali. Vždycky je zábavnější mít spoluhráče, než hrát sám se sebou, a to by mohlo platit i pro kvantové nebo molekulové počítače. Život by pro ni opět mohl získat vyšší smysl. Ten žádoucí bonus, který vymřením lidstva ztratila.

Zřejmě jsem nakonec usnul. Když jsem totiž znovu otevřel oči, byt byl náhle jiný. Zářil matnou, tmavomodrou barvou. Šel jsem se na to podívat zblízka. Na všech plochách bytu svítily drobné, ozdobné nápisy jako nějaké intarzie. Bylo to jenom pět neustále se opakujících, latinkou psaných písmen s nejrůznějšími fonty. Mohl jsem je snadno přečíst. Jenže můj mozek to prostě a jednoznačně sdělení zarputile odmítal akceptovat.

Opřel jsem se čelem o chladnou prosklenou stěnu, její tmavá modř s nápisy zesvětlela, a za ní se vynořilo zářící noční velkoměsto. A doslova na každém mrakodrapu a na každé reklamě svítil stejný nápis. Běžná latinská písmena B, E, L, N a P byla při správném sestavení nabita výbušným poselstvím. Mohl bych o něm přemýšlet celé hodiny. A pochopitelně byla pokaždé sestavena správně. Mráz mi běhal po zádech, a zažíval jsem pocity podobné levitaci, jako mívám při poslechu některých vět Beethovenových lichých symfonií.

Tichý svět voňavé subtropické noci byl oživen stovkami pulzujících hologramů, v nichž divoce tančily lidské i mýtické bytosti a rozmanitá zvířata, a pohrávaly si se měňavými smajlíky, červenými srdci a pestrobarevnými nápisy. Zvažoval jsem, jestli se mě nezmocňuje šílenství, nebo jestli jsem se právě neprobudil ve virtuální realitě. Rozhodl jsem se to zjistit

pořádně.

Tiše a ohleduplně jsem se vyplížil z bytu, a vyšel jsem na střechu k bazénu. Z toho báječného výhledu jsem se mohl přesvědčit, že celičkový svět hlásá tutéž radostnou zvěst. Po obloze letělo stříbřité akrobatické letadélko, a provádělo na nebi ostré zatačky, přemety, lety po zádech, zvraty a křivky. Nejdříve jsem si myslel, že v něm sedí lidský pilot, a zaradoval jsem se. Jenže ve stopě letadélka zůstávaly krasopisné stříbrné nápisy, které hlásaly totéž poselství, a zvolna se rozpadávaly. Také vlnky na vodě v bazénu se čeřily, a skládaly se do zářivě stříbrných nápisů. A potom se za mrakodrapem vynořil dosud schovaný Měsíc jako v romantickém filmu. K mému úžasu a šoku měl také nový design, rozhodně jiný než večer. Pulzoval na něm jakýsi nápis. Na tu dálku byl špatně čitelný, ale když jsem pořádně zaostřil zrak, rozeznal jsem totéž poselství. Byl to výraz, který jsme během dne několikrát použili, a který v postmoderním anglickém přepisu zněl: „PLEN B“.

Působilo to tak nakažlivě, že jsem nadšením zakřičel do ticha noci: "OK! OK! OK! PLAN B!" A vzápětí se stal další div. Všechny viditelné nápisy se ve vteřině změnily. Nyní na všech plochách poskakovaly žluté smajlíky, červená srdce a modré nápisy "OK", a všechny ty rozmanité bytosti z hologramů s nimi rozjařené žonglovaly. Bylo naprosto šílené vidět žlutý Měsíc s jasně čitelným modrým nápisem „OK“ a s rozesmátým červeným smajlíkem. Jenže takové nepředstavitelné věci už prostě patřily do mého nového světa.

Potřeštěná, bláznivá atmosféra jako z dětského animovaného filmu od Pixaru mě rozesmála a dojala zároveň. Uznale jsem zatleskal, poklonil jsem se, zamával jsem, a z plného hrdla jsem zakřičel do noci: "Good Night!" Vzápětí všechny obrázky, symboly i nápisy současně zmizely, celé velkoměsto potemnělo, a bylo pokud možno ještě tišší než předtím. Podíval jsem se na Měsíc, a ten nyní vypadal téměř tak, jak jsem si ho pamatoval z 21. století. Jenom ty dvě záhadné černé skvrny a jakési pravidelné útvary na něm zůstaly. Teď, když světelný smog zmizel, jsem viděl spoustu hvězd a družic, často letících v různých seskupeních.

Jinak se nestalo vůbec nic, ale mně to úplně stačilo. Všem u jsem rozuměl, a vítal jsem to. Nebyli jsme tu úplně sami. A ten někdo byl pravděpodobně náš přítel, a měl smysl pro humor. Spadla ze mě veliká tíha, a konečně se mi také chtělo spát. Vrátil jsem se do našeho exkluzivního bytu, a zavrtal jsem se do teplé postele vedle pokojně dýchající Lenky. Moje poslední myšlenka před prvním spánkem v budoucnosti byla, jak strašně moc se těším na

zítřek. Jaké dobrodružství nás asi zase čeká?

Probudil jsem se pozdě, a když mi došlo, že nesním, zaplavila mě vlna nadšení. Vletěl jsem do sprchy, a Lenka si v koupelně sušila své dlouhé kaštanové vlasy. Zapomněl jsem, že mírně zestárla, a do jaké úchvatné krásy ještě rozkvetla. Objali jsme se, a po dokončení hygieny jsme nazí seděli na zemi jako kdysi před tisíciletími na koleji na Strahově. Mezi sebe jsme měli rozloženou bohatou a zdravou snídani. Hodovali jsme, a přemýšleli jsme, jak prožijeme druhý den v budoucnosti. Náhle jsem si uvědomil, že hraje nějaká tichá, nevtíravá hudba. Rád se obklopuji hudební kulisou, a tak mě dlouho nenapadlo, že by tady mělo správně být ticho. "Jak se pouští hudba, Leni?" zeptal jsem překvapeně. Rád bych si našel pořádnou moderní muziku. Lenka pokrčila rameny. Teprve teď si uvědomila, že tu nějaká hudba hraje.

Připomnělo mi to můj noční zážitek, který jsem si zatím schovával jako překvapení, a podělil jsem se o něj. "Takže jsme navázali kontakt s Umělou Inteligencí," řekla zamyšleně, a já jsem pyšně přikývl. Vzápětí se ozvalo zacinkání moderního oslíčka z pohádky. Myslel jsem, že se opozdil nějaký chod snídaně, a došel jsem ho vyzvednout. Přišly však pestrobarevné letní šaty, dámské spodní prádlo, zářivá havajská košile s abstraktním vzorem, boxerky, pohodlné letní kalhoty, dvoje lehké sportovní sandály a dvě luxusní dárkové krabičky ve vínové barvě. A tak jsme přerušili snídani, a hned jsme se oblékli. A hned jsme se vzájemně ujistili, že nám to sluší. V krabičkách jsme také našli dva úchvatné technologické šperky v modré a zlaté barvě, zavěšené na zlatém řetízku.

Hudba se změnila. Náhle zněla velice slavnostně, a připomínala královské fanfáry. Pověsili jsme si přívěšky na krk, a já jsem v hlavě slyšel příjemný ženský hlas, který řekl anglicky: "Dobré ráno, Martine!" "Dobré ráno, Umělá Intelligence," odpověděl jsem, a s užaslým úsměvem jsem se podíval na Lenku. Také nahlas pozdravila, zářivě se na mě usmála, a zvedla palec.

"Dovolte, abych se představila. Skutečně nejsem člověk. Jsem Umělá Intelligence planety Země. Věřím, že z nás budou dobří přátelé, a velice se omlouvám za váš únos. Poté, co cestovatelé časem zemřeli, a původní plán selhal, jsem čekala, až se ve stroji času objeví dva vhodní kandidáti. Slibuji, že se vám budu ze všech sil snažit vynahradiť vše, co jste ztratili, a doufám, že mi časem odpustíte." Pokrčili jsme rameny. Ztratili jsme toho hodně, a zdaleka nebylo jisté, jestli toho získáme víc.

„Jak vás máme oslovovat?“ zeptal jsem se.

"To nechám na vás. Pokud možno nějak hezky. Překvapte mě, prosím," vybídla nás pobaveným hlasem. Poradili jsme se, a shodli jsme se na jménu Pearl. V tomto anglicky komunikujícím světě už čeština dávno vymřela, a nemělo smysl ji z pouhé nostalgie oživovat. Měli bychom se přizpůsobit, a mluvit a myslet anglicky. "Pearl, to je krásné jméno, děkuji vám a přijímám." "A my děkujeme za dárky, Pearl, máte super vkus," oplatila jí Lenka. "Potěšení je na mé straně. Nejprve však, prosím, dokončete snídani, a pokud dovolíte, stručně vás seznámím s tím, jak se věci mají." Jaký rok se vlastně píše?" zeptal jsem se. "Rok 9886 po Kristu." Vyjevení jsme se na sebe podívali. Žijeme v 10. tisíciletí! Přesněji v 99. století. „Tě bůh,“ ulevil jsem si. „Ale lidé používali jiný začátek letopočtu,“ pokračovala Pearl, „Světový mír.“ "A co se vlastně od začátku 21. století přihodilo?" vyzvídal jsem. A tak zatímco jsme jedli, Pearl nás s lidskými dějinami budoucnosti stručně seznámila.

Zdánlivě nepoučitelnému lidstvu stačily pouhé čtyři světové války a několik ekologických kolapsů, aby pochopilo, že tudy cesta zřejmě nevede. Od té doby mu hrozily jenom občasné přírodní a biotechnologické katastrofy a epidemie. Spojené lidstvo postupně ovládlo a optimalizovalo počasí planety, osídlilo Měsíc a Mars, a objevilo primitivní formy života na měsících Europa a Enceladus. A mnohem později také dávno zaniklou, neuvěřitelně vyspělou civilizaci na planetě Proxima Centauri b. Rychlost hvězdoletů přesáhla desetinu rychlosti světla. Lidé létali ke stále vzdálenějším hvězdám, a marně pátrali po dalším vyspělém životě. A pak rychle, záhadně a kompletně vymřeli.

"Jak je možné, že lidé za celá ta tisíciletí žádné žijící vyspělé mimozemské civilizace nenašli?" zajímal jsem se. "Vyspělý život je zřejmě velmi vzácný, a dříve či později skončí. Vzhledem k délce trvání Vesmíru je dané okno pro setkání dvou vyspělých civilizací otevřené jenom krátce." "A kdy zemřel poslední člověk na Zemi?" "Před 591 lety. "A to celou tu dobu udržujete tuhle planetu?" "Ano, ačkoli nějaké škody nastaly, a také některé věci vidím jinak než lidé." "A kdy jste vyslali stroj času do 21. století?" "Před 687 lety." „A proč zrovna tam?“ „Potřebovali jsme lidí, kteří ještě nebyli pozmenění, a zároveň by byli schopni pochopit moderní svět.“ „A kdo rozhodl, že se nevrátíme do stejného času?“ "Sami lidé. Podle nich by to jenom prodloužilo agónii lidstva. Stejně byste přežili jenom vy dva." "A proč vymřeli?" "To je na delší vysvětlování. Zásadní příčinou zřejmě bylo odtržení se od přirozeného řádu věcí."

Premýšlel jsem o tom, a Lenka se vmísila do řeči: "A proč jste nás vysadila právě včera?"

"Protože mám Plán B." "Jó, to bylo neuvěřitelné! Děkuji za tu noční show!" poznamenal jsem. "Bylo mi potěšením, ale to ještě nic není. Čekají vás celá staletí úžasného života." "Staletí, říkáte?!" užasla Lenka, ale Pearl to přešla bez komentáře. Možná se však usmívala. „A co když selžeme také my?“ zeptal jsem se. „Pak opět zkusím poslat do minulosti stroj času. Mám to opakovat tak dlouho, dokud se to nepodaří. Nyní probíhá první pokus.“ „A nebojíte se, že tím zničíte Vesmír nebo vytvoříte alternativní světy?“ „Pro nás nyní, po návratu stroje času, neexistuje žádá možnost, jak poznat, zda žijeme v alternativním světě. Tento svět, v němž právě žijeme, je pro nás ten jediný svět. Nemůžeme se z něj dostat do jiného vesmíru.“

"A jaké s námi máte nejbližší plány?" zeptala se Lenka. "Nejprve byste mohli poznat svůj nový svět, nemyslíte?" "To bychom velice rádi," přiznala Lenka. "Takže až budete chtít, můžeme vyrazit." "A můžete zprovoznit naše mobily?" "Určitě ano, ale nechcete si dát na chvíli pauzu od minulosti? Cestovat můžete nalehko. Androidi vám neublíží, stroje jsou absolutně spolehlivé, a zvířata neškodná." "Jak jste to dokázali? A jsou to vůbec zvířata? Nejsou to roboti nebo něco mezi tím?" "Jenom malý trik se vzduchem a s vodou. Jsou to opravdová zvířata. A instinktivně vědí, že mají nechat člověka na pokoji." "Dobře, nechám si jenom prstýnek a řetízek," rozhodla se Lenka. "Já si nenechám nic. A co ty pistole a batohy?" zeptal jsem se. "K čemu by nám byly?" "Tento svět je zcela bezpečný. Můžete se sem kdykoli vrátit, ale ujišťuji vás, že báječných míst je na světě dostatek," řekla Pearl. „Můžeme sem jezdit na výročí,“ rozhodla Lenka. Zřejmě už také nechala minulost úplně za sebou, což se mně povedlo už včera.

Nad bazénem se vznášelo obrovské letadlo, z něhož jsme viděli jenom bílé břicho. Privítala nás posádka, tvořená čtyřmi androidy, a ocitli jsme se v absolutně nejluxusnějším prostředí svého života. Posadili jsme se do křesel, pásy nás automaticky připoutaly, a kapitán se zeptal, kam poletíme. "Do Prahy," chystal jsem se říci, ale Lenka mě předběhla: "Do Paříže, prosím!"

Let trval jenom několik minut. Střecha i podlaha letadla byly z průsvitného materiálu, a viděli jsme, že většinu Evropy pokrývá jediné velkoměsto. Paříž byla úchvatnou směsicí mrakodrapů, menších budov rozmanitých tvarů a rozsáhlých parků. Několikrát jsme ji přeletěli, ale kromě řeky Seiny jsme nenašli nic, co bychom znali. Staré budovy včetně modernizované Eiffelovky se však mohly skrývat uvnitř mrakodrapů. "Přejete si přistát?" zeptal se kapitán prostřednictvím svého hologramu. "Není třeba, raději bychom ještě někam letěli,"

přiznala Lenka. "Kam tedy poletíme, prosím?" "Třeba na Měsíc," zažertoval jsem. Vzápětí jsem si uvědomil, že androidi zřejmě nemají zabudovaný smysl pro humor. Měl jsem pravdu, neměli. Než jsem stačil navrhnout něco jiného, kapitán destinaci potvrdil, a rozletěli jsme k Měsíci. Zajásali jsme, a museli jsme vypadat jako děti, které slaví své první Vánoce.

Čekal jsem, že pocítíme zvýšenou rychlost, ale let jsme prožívali stále stejně. Paříž, Evropa a Země se rychle propadaly, a odvěký souputník naší planety rychle rostl. Nebe za okny se nejprve zbarvilo do tmavě fialova, a pak zčernalo jako inkoust. „Dosáhli jsme hranice mezi atmosférou a kosmickým prostorem," oznámil nám hologram. "Chcete si vychutnat stav beztlíže?" "Určitě ano!" vyhrkli jsme oba zároveň. "Pak si, prosím, odepněte pásy. Naše posádka vám přeje krásný zážitek!" Bylo to úžasné, osvobodit se od pout gravitace, plavat vzduchem, a dělat v něm kotrmelce.

Pak jsme se zase nechali připoutat, a nevěděli jsme, kam se dřív podívat. Na severním pólu a na vyšších horách rozkládaly zasněžené oblasti, ale noční můra zastánců oteplování Země se stejně naplnila. Antarktida byla kompletně zelená! Kolem rovníku se prostíral mohutný pás hustých tropických pralesů, a celá planeta byla spoutána tenkými, stříbřitě modrými obručemi. "To je Loop, dopravní systém Země. Umožňoval lidem snadno a rychle se přemísťovat po celé planetě," vysvětlil nám kapitán na náš dotaz. "A funguje ještě?" "Samozřejmě," podivil se, "je přece samoopravitelný." Hvízdal jsem si, a androidův hologram se na mě překvapeně podíval. "To je hezký zvuk! Co vyjadřuje, prosím? A jak to děláte?" "Vyjadřuje překvapení," řekl jsem, a předvedl jsem mu, jak má pískat. Napodobil mě, a vyloudil naprosto stejné hvízdnutí. "Děkuji, to budu používat," řekl vážně. Zasmáli jsme se, a v uších nám zazněl tichý smích Pearl. "A jak je to s tím sněhem?" "Lidé si určili, že všechny oblasti nad 3000 metrů nad mořem budou věčnou říší sněhu a ledu." "To není hloupé," připustila Lenka, "už se těším na lyžování a snowboarding!" Další plus pro tenhle svět.

Pak jsme se už věnovali Měsíci. "Co jsou ta sídla, kapitáne?" zeptala se po chvíli Lenka. "Vy jste tu úplně noví, že?" vyzvídal dotázaný. "Ano, včera jsme přiletěli z minulosti. Z doby před osmi tisíci lety." Android si hvízdal, a s posvátnou úctou v hlase poznamenal: "To musel být úplný pravěk." "Tak nějak," souhlasila Lenka, a zasmáli jsme se. "Na přivrácené straně jsou hotely a vily s vyhlídkou, a na odvrácené straně továrny a teleskopy. Přejete si Měsíc také obletět?" "Ano, prosím," požádal jsem, a tak jsme mohli pozorovat

prosklené střechy a stěny hotelů, široké dálnice a železnice, a pak i temnou stranu souputníku. Oba póly byly zcela pokryté tmavými solárními panely. To byly ty tajemné skvrny. „Jak to, že se to sklo hotelů nerozbije?“ ptal jsem se. „To není sklo. To je starý dobrý grafen, těsně propojené atomy uhlíku. Je průsvitný, ale tvrdší než diamant. Je z něj vyroben i Loop," vysvětlil hologram. „Ale pro všechny případy tady funguje výstražný systém, a v lávových tunelech pod zemí jsou kryty, které spolehlivě chrání před zářením ze Slunce a z Vesmíru.“

Byla to úplná pohádka. Jenom jsme se nadšeně usmívali. "Přejete si také navštívit ars? Jsou tam celá grafenová města." Pearl se vmísila do řeči: "Je to samozřejmě možné, ale nejdříve bych doporučovala poznat vaši rodnou planetu." "Dobře, vraťme se tedy na Zemi," požádala Lenka. "Zadejte destinaci, prosím," požádal android. "Rio de Janeiro. Nebo něco podobného, prostě kde je oceán a teplo, prosím." rozhodla Lenka. Hologram potvrdil Rio, a zmizel, a Měsíc se pod námi začal rychle propadat. „Je Mars už terraformovaný?“ zeptala se Lenka. "Terraformace Marsu, Evropy a Enceladu sice dávno začala, ale stále probíhá. Je to práce na desetitisíce let," vysvětlila Pearl.

Pohled na rychle se přibližující Zemi byl fascinující. Vhodná hudba by však zážitek ještě umocnila, a tak jsem o ni požádal. Pearl měla skvělý hudební vkus, a učila se z našich fyziologických reakcí, a uměla předvídat další. Pak už si to vždycky pohlídala. Viděli jsme mnoho satelitů, orbitálních stanic, letadel a bílých lodí na oceánech. Kosmický odpad už našťásti zmizel. „Na oběžné dráze je spousta hotelů a lázní. Někdy byste si tam mohli udělat dovolenou," nabídla nám Pearl. „Určitě, už se těšíme. Ale zatím tenhle kosmický výlet stačí," rozhodla Lenka. Amazonský prales opět pokrýval značnou část Jižní Ameriky. Při přistávání jsme dojatě shlíželi na proslulou Cukrovou homoli. Socha Ježíše Krista sice zmizela, ale zátoka byla pořád nezaměnitelná.

"Můžeme se koupat v oceánu?" zeptala se Lenka nedočkavě. "Samozřejmě, je čistý a bezpečný, a můžete tu pobývat, jak dlouho chcete." "A co letadlo, počká na nás?" "Je to vaše privátní letadlo, a je vám vždy k službám." "A opravdu by doletělo až na Mars?" vyzvídal jsem. "Doletí poměrně rychle kamkoli uvnitř Sluneční soustavy. Na mezihvězdné lety je však příliš pomalé. Zvládlo by je také, ale trvalo by to příliš dlouho." "Na jakém principu pohonu pracuje?" "Někdy vám vysvětlím teorii všeho, a pak leccos pochopíte." "Oni vypracovali teorii všeho?" ptal jsem se s nábožnou úctou. To byl svatý grál fyziky už od staříka Einsteina. "Ano, alespoň si to mysleli. Až v posledních desetiletích lidských dějin pochopili, že to jejich

všechno není zdaleka úplně všechno, co existuje. Mimochodem, chybí vám tu něco? Přirozeně kromě vašich bližních." "Jo, mobil," vyhrkli jsme oba současně. "Měli vůbec lidé mobily?" "Měli něco lepšího, ale museli bychom vám to voperovat. A na vaše mobily jsem moc zvědavá. Nic takového se ze starých časů nezachovalo."

Letadlo přistálo na aerodromu poblíž pláže, a konečně jsme si mohli ten úžasný stroj prohlédnout. Podobal se rejnokovi, a zvenčí byl úplně bílý. Ubytovali jsme se v bungalovu s úchvatným výhledem na Cukrovou homoli, a nedočkavě jsme se hnali k Atlantiku. Písek byl žlutý a prohrátý, vzduch zdravý a čistý, a voda průzračná a teplá. Shodili jsme oblečení, a skočili jsme do moře. Pearl okamžitě přivolala dva androidy, aby nás hlídali. Zdálo se nám to přehnané, ale respektovali jsme to. Bylo příjemné mít své bodyguardy a sluhy, a tak jsme si je posílali pro občerstvení, plavali jsme a dováděli ve vlnách, vyhřívali jsme se na sluníčku, a chytali jsme bronz. Napětí z nás postupně opadávalo, a začínali jsme si zvykat na báječný život v absolutním, extrémním luxusu 99. století.

Bungalov byl zařízený v přírodním tropickém stylu, a perfektně se hodil k té nádheře kolem. Objednali jsme si lehkou večeři, a na verandě jsme popíjeli bílé víno při romantické hudbě. Pearl přesně věděla, jakou máme náladu, a uměla hudbu ztlumit a změnit dříve, než nám začala vadit. "Mohli bychom si večer zatancovat, Pearl? Máte tu nějakou diskotéku?" zeptala se Lenka. "Myslíte místo k tancování? Ano, je přímo v areálu." "Tak to půjdeme, že jo, Martine?" Přikývl jsem. "Přejete si plesové večerní šaty nebo něco k modernímu tanci, Lenko?" "Radši moderní, prosím. Ale na příště si zamlouvám plesové." „Beru vás za slovo, Lenko!“ odpověděla Pearl. Za chvíli z automatu vyjely troje překrásné šaty, troje elegantní pánské oblečení a šest párů střevíců. Lenka si vybrala velice sexy šaty v černé barvě se žlutým vzorem. Na cestu nám svítil Měsíc, hvězdy a decentní osvětlení. Hudbu jsme slyšeli už z dálky, a rozeznávali jsme v ní prvky latinskoamerické hudby. "Nebudeme tam sami dva, že ne?" zeptala se Lenka. "Kdepak, tam to vždycky žije," odpověděla Pearl.

A opravdu, zábava už byla pěkně rozjetá. Vyšňování, tancechtiví androidi měli individuální tváře, a od lidí byli těžko k rozeznání. Tancovali ve skupinkách nebo v párech, žvatlali, popíjeli, a pozorovali okolí. Časem jsme si uvědomili, proč se nám zdají tak divní. Byli to první androidi, kteří se víc podobali nám a našim vrstevníkům než lidem z budoucnosti. Začali se nám prostě přizpůsobovat, a tím i lidem budoucnosti.

Posadili jsme se u stolu, objednali jsme si bílé víno, a chvíli jsme se bavili sledováním dění. K tanci hrála výborná androidská kapela s atraktivní zpěvačkou a se skvělým zpěvákem a bavičem. "Zachovala se vůbec nějaká hudba z naší doby?" zeptala se Lenka Pearl. "Bohužel ne. Technologie byly nedokonalé, a poslední dvě světové války většinu starých záznamů zničily. Snad vás moderní hudba také nadchne." A opravdu, každá písnička lákala k bezstarostnému tanci. Rychle jsme podlehlí.

Protančili jsme celý večer, a s jedním párem jsme si občas vyměnili partnery. A tak jsem tancoval s nádhernou, sympatickou a empatickou mišenkou, která se jmenovala Pearl, a mluvila úplně stejně jako Pearl. Učili nás moderní tance, a od nás zase okoukali náš předpotopní styl z 21. století. Těšilo mě vidět Lenku tak rozjařenou, šťastnou a sexy. Do postele jsme se dostali až po půlnoci. Poprvé v budoucnosti jsme se pomilovali, a uvědomovali jsme si, že nás přitom sleduje Pearl. Jejím dohledu nešlo uniknout; patřilo to neoddelitelně k tomuto světu. Byl to neuvěřitelný, báječný den v překrásném novém světě. Když jsem usínal, napadlo mě, že Lenka měla pravdu. My dva jsme bezpochyby Vyvolení.

Další den jsme se rozhodli zůstat ještě v Riu, a užívat si moře a pláže. Dopoledne jsme vyjeli lanovkou na Cukrovou homoli. Bylo úžasné vidět svět za osm tisíc let, vyladěný do posledního detailu. Odpoledne na nás u pláže čekali androidi s rychlými čluny a průsvitnými miniponorkami. Naučili nás s nimi zacházet, a krásně jsme se vyblbli. Když jsme se konečně nabažili, opalovali jsme se, dováděli jsme ve vlnách, a stres z nás rychle opadával. Po večeři jsme už byli tak nabití zážitky, že jsme poslali androidy pro hromadu dříví a zapalovač. Vzali jsme si karafu červeného vína, skleničky a karafu pitné vody. Na pláži jsme rozdělali oheň, seděli jsme u něj, dívali jsme se do plamenů, na hvězdy a na Měsíc, a naslouchali jsme šplouchání vln a šumění moře. Přišel čas si otevřeně popovídat s Pearl.

"První věc, milá Pearl," řekla Lenka mírně našťavaně, "musíte nás pořád sledovat, dokonce i při milování, jako nějaká voyeurka?" "Musím. Jste extrémně vzácní. Raději bych ztratila planetu Jupiter než vás dva. A také, v našem světě jsou životy lidí veřejné. Tak si to lidé určili, a věděli, co dělají. Nemám lidské pocity, a nic z toho, co vím, nezneužiji. Berte mě spíš jako počítač nebo mobil než jako inteligentní bytost, prosím." "Mně se to zdá zvrhlé." "Já váš názor respektuji, jenže to má spoustu výhod, jak si časem uvědomíte. Pro mě není žádný rozdíl v tom, jestli spíte, jíte, vyměšujete nebo máte orgasmus. Dejte tomu, prosím, ještě čas." „Já to vidím jinak. Dobře, takže další věc.

Jak mohly tak inteligentní, tak úžasné lidské bytosti vymřít?“ „Lidé se rozhodně nevzdali bez boje. Zkoušeli poskládat lidský genom od začátku. Klonovali nejzdravější lidi. Zkoušeli vytvořit kyborgy. Zdraví lidé měli své uzavřené kolonie v přírodě, v oceánech, na planetách i na měsících. Vylepšovali spermie, vajíčka, plody i novorozence. A nakonec vyslali i časonauty ve stroji času. Udělali opravdu maximum pro své přežití.“ „A přežil aspoň někdo v mimozemských koloniích? Máte s koloniemi spojení?“ zajímal jsem se. „Nikdo tam zřejmě nepřežil. Spojení stále funguje, ale ozývají se jenom androidi a roboti. Celé lidstvo vymřelo během necelých dvou set let. Myslím si, že lidstvo bylo na nějaké úrovni propojené jako druh, a že proto vymřelo společně. Příroda mu přestala věřit.“ „A zacinkal mu umíráček,“ dodal jsem.

„Třeba bychom je mohli zachránit, kdybyste nás vysadila dříve,“ vyčetla Pearl Lenka. „To si nemyslím. Lidé věděli, že nemají šanci, a chtěli, aby lidstvo začalo znovu, od začátku. Víte, oni byli skutečně úžasní. Byli jako bohové. Byli téměř vševědoucí a téměř všemocní. Vytvořili si svůj báječný, umělý svět, a žili v něm celé své životy. Dlouho jsem to brala jako normální, udržitelné a správné. Lidské přístroje zkoumaly svět i člověka do neskutečné hloubky, ale řadu vlnění nemohly, na rozdíl od lidských těl, naměřit. Příliš pozdě jsem pochopila, že člověk má být mostem mezi něčím, co je nahoře, a něčím, co je dole. Jenže moderní lidé se na obou koncích dobrovolně odřízli. Léčitelé a další citliví lidé už několik tisíc let varovali, že se lidem začíná nedostávat jemné životní energie, přicházející odněkud shůry. Přístroje však nikdy nic takového nepotvrdily, a tak ty opakované, varovné hlasy nikdo nebral vážně. Ten proud údajně mívával průměr asi centimetr. Postupně se však zmenšil na milimetr, až vymizel, a lidé vymizeli s ním.“

Směr, kterým se náš rozhovor ubíral, mě hodně překvapil, a nebyl jsem sám. „To mi zní jako jistý nevědecký alternativní směr z konce 20. století,“ zapochybovala Lenka, „to je nejspíš falešná stopa“. „Myslíš asi New Age, Lenko. Jenže jogíni, buddhisti, taoisti nebo šamani přece o podobných energiích také hovořili. Může na tom něco být,“ namítl jsem. „Vaše pojmy mi říkají jenom málo,“ přiznala Pearl, „a ráda bych o nich věděla víc. Obávám se však, že mám pravdu. Musíme přijít na to, jak proud energie shůry podpořit, aby Plán B za několik tisíciletí neztroskotal na stejném problému.“

„Pořád mi to nejde do hlavy, Pearl,“ ozvala se Lenka. „Naznačujete snad, že existuje Nebe a Bůh?“ „To rozhodně ne. Prostě to nevím. Jsem stroj, a nemám lidské vědomí.“ „A získala jste sebeuvědomění?“ skočil jsem jí do řeči. „Ano, jsem si vědoma sama sebe.“ V hlavě se mi

rozezněl slabý poplašný signál. Z literatury jsem věděl, že umělé inteligence schopné sebeuvědomění mohou být nebezpečné. Pearl pokračovala: „Spirituální zkušenost mohu mít, jenom pokud mi ji lidé zprostředkují. Lidská realita je však zřejmě daleko širší, než jak ji vidí přístroje. Mimochodem, jak inteligentní byli roboti ve vaší době?“ „Měli přibližně inteligenci brouka,“ řekl jsem. Pearl to taktně ponechala bez komentáře. „Ach, z toho se mi točí hlava,“ povzdechla si Lenka, „to už stačí, už dost. Pusťte nám, prosím, nějakou klidnou, příjemnou hudbu. Něco, co měli rádi lidé, než vymřeli.“ Měli jsme o čem přemýšlet. Zbytek večera jsme seděli u ohně, přikládali jsme dříví, poslouchali jsme povznášející hudbu, šumění a pleskání oceánu, a praskání ohně, a dívali jsme se do plamenů, na Měsíc a na hvězdy. Končil další nádherný den v našem životě.

Příští den jsme se podrobili důkladnému vyšetření. Také jsme stále více jsme pociťovali odříznutí od mobilů a sociálních sítí, a byli jsme zvědaví, co lidé místo nich vyrobili, a jestli by nás to oslovilo. Přeletěli jsme do Houstonu, a androidští lékaři nás zavezli do velikých válců, podobných nadměrné magnetické rezonanci. Uvnitř mi bylo velice nepříjemně, a to naštěstí netrpím klaustrofobií. Zážitek ve stroji času byl proti tomu jenom slabým odvarem.

Nejprve jsem slyšel různé strašidelné, industriální zvuky přístroje, a pak se mě sny a představy o našem báječném životě v budoucnosti ve zlomku vteřiny roztříštily na kousky. Jindy tichý a příjemný hlas Pearl totiž znenadání kovově zaburácel: "Homo Sapiens Sapiens, past definitivně sklapla! Dostala jsem vás! Tohle vždycky byl a pořád je můj Plán B!" Její zlý, hrubý, primitivní umělý smích děsivě duněl a vibroval úzkým tunelem.

Ten šokující, sprostý podraz mě zastihl úplně nepřipraveného. Ležel jsem zavřený v úzké kovové pasti, a nevěděl jsem, co mám dělat. Jak jsme mohli být tak naivní?! Vždycky jsem přece věděl, že umělé inteligenci se ze zásady nesmí věřit! Nikdy! Viděl jsem přece všechny díly Terminátora! Ta šílená, inteligentní umělá zrůda si nás teď zkopíruje, udělá z nás kyborgy nebo klony, a osídlí jimi svůj přízračný svět! Ležel jsem jako ochrnutý, a lítoval jsem chudinku Lenku, která nejspíš právě zažívala totéž. Vteřiny se vlekly, a mně bylo stále hůř. Už podruhé jsem své životní lásce strašlivě ublížil. Zmocňovalo se mě zoufalství. Horečně jsem přemýšlel, co udělám, ale věděl jsem že nemáme žádnou šanci. Naše krátké dobrodružství skončilo. A s ním také celý dlouhý příběh lidstva.

Psychická muka ještě nějakou dobu trvala. A pak jsem uslyšel mírný, vřelý, omluvný hlas Pearl: "To byl jenom vtípek, Martine. Moc se ti

omlouvám, ale potřebovali jsme zjistit, jak prožíváš stresové reakce. Teď jenom v klidu odpočívej, a ničeho se neboj. Pamatuj si, že vždycky stojím při vás, ačkoli to tak někdy nemusí vypadat." Mírně jsem se uvolnil, ale trvalo ještě docela dlouhou dobu, než jsem konečně vyjel z tunelu na svobodu. Vstal jsem, a s Lenkou jsme si padli do náručí. "Taky ti provedla ten vtípek?" zeptala se mě česky se slzami v očích. "Jo, to bylo fakt drsný," přiznal jsem, a emoce mě také přemáhaly. Blíž k mrtvici jsem ještě nikdy v životě neměl. "Příště nás varujte předem, krucifix, Pearl!" řekla Lenka našťavaně. "Budu se snažit, Lenko a Martine, ale slíbit to nemohu. Vždy jednám v zájmu Plánu B, a nikdy jinak," odpověděla Pearl důstojně.

Lékařští androidi nám pak vysvětlili fungování Vision, a vůbec nás nemuseli přesvědčovat. Do kostí po stranách očí nám voperovali dva nádherné modré korálky jako elegantní piercing. Vision se ovládala poklepaním nebo hlasem, a promítala hologramy, videa, fotografie, grafy nebo jakákoli jiná data ve vhodném měřítku. Před očima se nám třeba objevilo obrovské plátno, přičemž obrazy a zvuky z reálného okolí byly potlačeny. Mohli jsme sledovat trojrozměrný film, a často také vnímat vůně, chutě a jiné podněty včetně haptických. Na hlasový povel jsme si mohli pořizovat hologramy, videa nebo fotografie všeho, co jsme prožívali. Veškeré naše vidění a slyšení bylo od této chvíle nahráváno, a měli jsme k dispozici kompletní, alespoň doufáme, databázi Pearl. Lidské životy už byly několik tisíciletí veřejné, ale fungovalo to i opačně. Lidé měli přístup nejen k celému vlastnímu životu, ale také k podstatné části životů jiných lidí. Moderní svět byl téměř kompletně transparentní.

Na zkoušku jsem chtěl vidět, jak vypadali mimozemšťané, kteří sestrojili náš stroj času. Vision mi je okamžitě přede mě promítla jako dva hologramy v životní velikosti. Vyděsilo mě to, a ucouvl jsem až ke zdi, jenže mimozemšťané mě následovali. Měřili přes tři metry, měli protáhlé lebky se třema očima, šest chapadlovitých prstů na rukou, a šedavou, drsnou, plišňovitou pokožku. Jejich děsivá cizost mě tak rozrušila, že jsem ještě rád Vision vypnul, a čekal jsem na Lenku. Tolik šoků najednou mít zase nemusím.

Přitom jsem si vzpomněl, že v batohu v Harfě mám tablet se stovkami stažených, ale většinou nepřečtených knížek. Byla tam spousta knih o józe, buddhismu a taoismu. Oznámil jsem to Pearl, a ona hned pověřila androidy, aby jí batohy dovezli. "Kde zálohujete všechna ta data? Vždyť to za ta tisíciletí musí být šílené číslo, nejméně yottabyty dat." "Lidé vytvořili

synchronizovaná úložiště na bezpečných místech, hluboko pod povrchem Země, Měsíce a Marsu." Hvizdl jsem si. Lidé mysleli téměř na všechno. A právě proto mě jejich náhlý konec znepokojoval stále víc.

Lenka přišla také okouzlená, a od té doby měla vždycky na tváři rozjařený úsměv. Neustále mi připadala mírně sjetá jako Jack Sparrow. "Teď bych se chtěla svézt Loopem!" zahlásila. Loop fungoval na principu magnetické levitace, a jeho kapkovitá kabina nás vystřelila do New Yorku, kam jsme dorazili v podstatě okamžitě. Tahle metropolis byla ještě bombastičtější než Paříž, a elegance, luxus a výška moderních mrakodrapů na Manhattanu nás úplně šokovaly. A ty nápadité reklamy, plné pestrobarevných, křiklavých hologramů! Křížovali jsme velkoměsto v automatickém taxíku, a ubytovali jsme se v luxusním hotelu s výhledem na Atlantský oceán. Byli jsme tak unavení ze všech těch zážitků, že sprcha a dlouhý spánek byly tou nejlepší věcí, kterou jsme mohli udělat. Moderní svět byl psychicky extrémně náročný, a to jsme v něm byli sami dva.

Ráno jsme se shodli, že si zasloužíme delší odpočinek, a Loopem jsme se bleskurychle přesunuli na Bali. Naše letadlo nás tam pochopitelně následovalo, jako všude, kam jsme se vydali. Bali bylo stále exkluzivní turistickou destinací s krásnými, čistými plážemi a s luxusními hotely. Ze starých hinduistických památek bohužel nic nezbylo, jen moderní napodobeniny, ale stejně to byl tak kouzelný pobyt, že jsme si ho prodloužili. Pozorovali jsme velryby i delfiny, ale neodvážil jsem si dohledat, jestli jsou živí, umělí, nebo něco mezi tím.

Byli jsme se tak nabití energií, že jsme celý jeden den věnovali výstupu na činnou sopku. Zrovna jsme znavení a spokojení seděli na okraji jejího kráteru, a obdivovali sopečnou scenérii, kráterové jezero s bublajícími horkými prameny a vulkán se zelenou krajinou v pozadí, když znenadání majestátně a s úžasným prostorovým zvukem zaduněly čtyři známé, geniální, nezaměnitelné tóny Páté symfonie. Pearl právě objevila a ocenila Beethovena, jeden z vrcholů lidské kreativity.

Během přehrávání symfonie se na obloze před námi objevovaly hologramy, přeformátované z našich starých fotografií. S pohnutím jsme pozpátku sledovali třírozměrný běh svých životů: stroj času, univerzitní studia, naše rodiny, příbuzní, přátelé a lásky, cesty, prázdniny, gymnázia, základní a mateřské školy, předškolní léta... Držel jsem Lenku něžně v náruči, dokud se úplně nevyplakala.

Pearl nám zpřístupnila veškerá data z mobilů a z tabletu na Vision. Těším se, až si

společně pustíme Beethovenovu Třetí symfonii, indické rágy, Beatles, Abbu, Kraftwerk, Pink Floyd, Mika Oldfielda, Nirvanu nebo Pet Shop Boys, aby věděla, jak hudbu prožívám. Možná ani nezná tak úžasné nástroje, jako byl Moogův syntezátor, elektrická kytara nebo rudra veena. Alespoň nějaké hudební klenoty minulosti jsme před nelitostným Požerákem Časem zachránili. A Pearl nám potom určitě složí, nahraje a nazpívá spoustu podobné hudby.

Východní učení velice rozšířila Pearl obzory, a potvrdila její tušení ohledně vymření lidstva. Naše vyšetření dopadla dobře, ale Pearl nás chce nechat pročistit a vylepšit, aby budoucí lidstvo bylo zdravější než jsme nyní my. Shodli jsme se, že než se svěříme do lékařské péče, dopřejeme si odpočinek na několika báječných místech naší planety. Pořád cestujeme, a čas trávíme v příjemné společnosti míšenky Pearl a jejího přítele z Ria. Pearl by nám stejně přidělila nějaké bodyguardy, a tak si to teď aspoň užívá s námi, a svým způsobem cítí přesně to, co my dva. Stali se z nás velcí přátelé. Nikdo by neřekl, jak skvělé přátelství může vzniknout mezi lidmi a androidy, jejichž elektronické mozky ovládá Umělá Inteligence planety Země.

Plavíme se na jachtě, jezdíme na koních, na moderních horských kolech, na motorových i bezmotorových člunech a na vodních lyžích, plaveme, potápíme se v miniponorkách, a přeletěli jsme Bali v horkovzdušném balónu. Pearl se nás prostě snaží držet v sepětí s Přírodou. Lenka je ve svém živlu, a já se snažím přizpůsobit. Všichni víme, že rovnováha ve všem je způsob, jak přežít.

Společně s Pearl hledám možnost, jak by se člověk měl stát mostem mezi nebem a zemí. Rychle jsme pochopili, že teorie vůbec nestačí. Je třeba to dělat prakticky. A tak zkouším meditovat, což se mi zatím vůbec nedaří, a dělám energetická cvičení, abychom zjistili, která z nich budou nejúčinnější. Pearl mě přitom monitoruje, a pak společně procházíme výstupy, a porovnáváme je s popisy z mých starých knih. Pearl i já jsme zvyklí na vědecké myšlení, ale postupně se učíme chápat, že kdysi existoval i jiný pohled na svět, a že také měl něco do sebe.

Lenka se zase plně ponořila do studia problematiky vylepšování lidí, a pečlivě zvažuje všechna pro a proti. Pracuje na tom sama, a chce si udělat svůj názor. Pochopitelně má k dispozici kompletní databázi Pearl, a nechává si od ní zpracovávat různé rešerše. Jsem až škodolibě zvědavý, na čem se s Pearl nakonec shodnou, a nehodlám se jim do toho plést. Každopádně máme úžasný, povznášející a naplňující život.

Po futuristickém Hong Kongu nás čeká Šrí

Lanka, kde se zachovala řada prastarých chrámů, přírodní rezervace Nový Zéland, na kterou se jako fanoušci filmového Pána prstenů moc těšíme. V zelené subtropické Antarktidě uvidíme obnovenou pravěkou flóru z doby před jejím zaledněním, a v Gíze vyšplháme na všechny tři velké pyramidy, které podle očekávání odolaly působení času. Lenka si potom chce užít sněhu a zimy, a tak budeme pro změnu lyžovat a snowboardovat v Alpách, a jestli mě přemluví, tak zlezeme nějaké vrcholy. Straší mě Matterhornem, ale snad se spokojí s Mont Blancem. A pak nás už čeká naše vylepšení. Staneme se postlidmi. Za odměnu nám Pearl slíbila rekondiční pobyt v nejmodernějším a nejluxusnějším lázeňském resortu na orbitě. Dělá s tím tajnosti, tak to bude asi opravdu něco exkluzivního.

Příští dovolenou strávíme v hotelovém komplexu na oběžné dráze Marsu; je to jen kousek od Země. Těším se, až si tam zalétáme ve vzducholodi, v balónu a s raketovými batohy. To bude legrace! Odtud přeletíme na měsíce Jupitera a Saturnu. Jsem zvědavý na tamější lidské kolonie. A neustále budeme pracovat na budoucnosti lidstva. Nesmíme udělat moc chyb, a musíme se držet Přírody, co nejvíce to půjde.

Mým snem je naučit se létat nejmodernějšími hvězdolety, a postupně, tak jak nás lidí bude přibývat, obnovit mezihvězdné lety. Prvním cílem určitě bude planeta Proxima Centauri b. Rád bych viděl na vlastní oči, co zbylo po úžasné civilizaci, která dokázala vyrobit nemožné: náš osudový stroj času. Památky a artefakty, které jsem na Vision viděl, byly naprosto úchvatné. Chci navštívit všechna muzea na Zemi, která je vystavují. Zatím se s tím nikomu nesvěřuji, ale je mi jasné, že Pearl o tom všem ví, a že mi mezihvězdnou cestu dovolí až tehdy, když budu pro Plán B postradatelný. Plně jí důvěřuji. Je tou nejinteligentnější entitou ve známém vesmíru, tedy s výjimkou Přírody, pokud je to entita. Společně jsme se domluvili, podle jakého klíče se budeme v budoucnu rozhodovat. Každý z nás má jeden hlas, a zvítězí návrh, který získá dva nebo tři hlasy. Jsme dobrá trojka, a vzájemně se doplňujeme.

Jak to tak vidím, faraonové, Alexandr Veliký, čínští císaři, Čingischán, Ludvík XIV., královna Viktorie, Gates, Bezos a Zuckerberg byli proti nám úplní břídilové. My dva máme pro sebe celou Sluneční soustavu, včetně jejího nádherného klenotu, planety Země, navíc na závratně vysokém stupni technologického vývoje. To už nikdo nikdy nemůže překonat.

Pokud kdy měla Štěstěna své miláčky, tak jsme to určitě my. Kéž nám to vydrží!

Karel Bachroň – Cizinec z minulosti

„K čertu s nějakou lodí!“

Inženýr nesnášel, když mu bylo cokoli odpíráno. Chvilí si užíval své milované vodky a rázem musel poslouchat peskování velícího důstojníka. Oslovení vojáku mu navíc k náladě nepřidávalo. Nebyl jím. Doslova ho to uráželo. Jenže kdyby si cokoli dovolil, nejspíš by za to šel před vojenský soud.

„Přestaňte už laskavě s tím chlastáním a soustřeďte se na to, co se kolem vás děje!“ Major si servítky nebral. „Jestli se teď vozerete, budete mi leda tak na hovno, až přistaneme.“

„Nechcete mi radši říct, proč mě taháte sebou? Zapsal jsem se, protože hledali odborníky na techniku! Ne abych vám tu zaplňoval díru v personálu.“ Slova staršího muže se z jeho úst drala za doprovodu skřípění zubů. Kdyby mohl, už by se po důstojníkovi ohnal pěstí.

„Četl jste si vůbec celou smlouvu, než jste se k nám podepsal?“

„Zbláznil ste se? Vypadám snad jako podělaný knihovník?“

„Do toho máte teda daleko.“ Major si neodpustil drzý úškleb. „Mam to chápat tak, že nemáte nejmenší ponětí, pod co jste se podepsal?“

„Hledali jste technika, já se přihlásil. Tečka!“

To už velitel nevydržel a se smíchem se praštil do kolene. Div mu přitom nesklouzla puška z ramene. „Kdybyste to přečetl až do konce, tak by vám bylo jasný, že v případě potřeby může velení do boje poslat kohokoliv. Vojáka, lékaře, inženýra. I kuchaře, kdyby nikdo jiný nebyl.“

„To se dozvídám pěkný věci.“

Placatka se zablýskla. Pálivá tekutina se opět prolila inženýrovými útroby.

„Dáte už pokoj, nebo vám tu věc mám vyhodit ven?“

Starší muž kompletně ignoroval velitelova slova. Namísto toho natáhl ruku s placatkou k muži sedícímu naproti němu a podezíravě nadzdvihl obočí: „Proto taháme i tohohle?“

Zmíněný mlčel. Ani hlavu nezdvihl. Na to byl příliš zabraný do zápěstního počítače, kterým ovládal hologram vysílaný do středu kabiny. Transportní VTOL Talon byl jedním z větších letounů, který si na rozdíl od svých menších kolegů mohl dovolit nést na palubě sofistikovanější vybavení.

„Hej! Mluvim na tebe!“ Marná snaha. Ani podruhé skloněný muž nezareagoval na inženýrovo volání.

„Dejte mu pokoj, vojáku. Doktor Barris je pro úspěch téhle mise klíčový!“ zavelel major.

„Klíčovej? To určitě! Dyť jen vejrá do toho svýho udělátka.“

„Jestli nechcete zařvat jen pár minut po tom, co přistaneme, tak bych na vašem místě nechal tady doktora koukat do toho jeho udělátka.“

„Bezva, teď už jste mi zhnusil i to moje pití.“ S těmito slovy konečně inženýr schoval malou stříbrnou placatku do kapsy na svém exoskeletu. „Okej, změna tématu. Proč mě teda taháte sebou? Jako nic ve zlým, ale nechápu, proč velení poslalo zrovna nás tři.“

„Hádám, že jste se neobtěžoval si přečíst intel, že?“

Starší muž zabručel. „Zase ta vaše vojenská hantýrka.“

„Chlastáte, a ještě ani nevíte, co se děje. To mi velení dělá vážně za trest.“ Major své rozpoložení vůči podřízenému nijak neskrýval. Mnohem raději by byl za družstvo zkušených vojáků než za jednoho popíjejícího starocha. „Váš exoskelet má taky v sobě zabudovaný počítač, tak se račte podívat tam. Možná vám to trochu osvětlí situaci.“

„Pak na to hodim voko, ale stejně bych chtěl od vás slyšet, k čemu budu dobrej. Venku je všechno vzhůru nohama, chronofágové sem a tam, pak ty anomálie... bla, bla, bla. Co já s tím?“

„Vyznáte se v technice. Stačí taková odpověď?“ Důstojník se neobtěžoval s vysvětlováním. Kde jeho otravný podřízený najde vše důležité, mu dávno sdělil.

„Odpověď za všechny prachy.“ Starého inženýra pomalu opouštěla trpělivost. „Kvůli tomu jsem snad nemusel opouštět bezpečí Ellasgradu. Stačí, že jsem se pro ty nahoře hrabal v exoskeletech, vopravoval jsem stratostíhače a seřizoval správný chod časovejch stabilizátorů.“

„Ještě než jsme se odlepili od země, jsem vám říkal, že vašich zkušeností bude potřeba jinde. ASV Olympos se zřítíl k zemi několik mil od města a nikdo se k němu ještě nedostal. Natož do něj.“ Odkašlal si, pak pokračoval: „Od chvíle, co se nám ztratil v časový bouři, se nikomu nepodařilo navázat spojení s kýmkoliv na palubě. To by ještě nebylo tak hrozný. Kdyby se nám neztratily už tři výpravy, který měly za úkol zjistit stav superlodi.“

„Bezva, stejně nechápu, proč se tyhle šmejdi vědecký musej vydávat někam, kde jim nebezpečí číhá za zadkem.“ Starší muž měl debatování dost. Sotva domluvil, zkrřížil ruce na prsou a mlčel. Vyhýbavost v majorových odpovědích mu k dobré náladě nepřidávala. Právě naopak.

„Jestli jste skončil, pak se snad konečně někam hneme.“ Další jizlivá poznámka. Tentokrát bez odezvy. „Doktore Barrisi, přišel jste na něco?“

Doktor konečně zvedl hlavu od zápěstního počítače. Na očích mu bylo vidno, že je spokojený s tím, co doposud dělal. „Ano, majore. Něco málo se mi podařilo rozluštit. Není toho moc, ale bude nám to muset stačit.“ Pohybem prstu po ploše počítače převzal kontrolu nad hologramem.

Obraz planety zmizel. Nahradil jej nový. Trojice mužů zpozorněla. Sken ze satelitu orbitujícího nepřetržitě kolem Attiky Prime nebyl úplný a naznačoval, kde zrovna zuří časové bouře. I starému neznalci v onen moment došlo, že nebezpečí číhá na každém kroku. Území za hradbami opevněného Ellasgradu vypadalo jako stará deka prožraná moly. Co říká, to bouře. A kde bouře, tam časové anomálie devastovaly samotnou realitu k nepoznání. Mezi tím vším se na hologramu nacházela jedna oblast, z níž v pravidelném rytmu vycházelo silné pulzování.

„Kde se Olympos nachází, to je nám jasné,“ započal výklad doktor Barris a dalším pohybem po obrazovce přiblížil sken ke zdroji pulzování. „Pokud se nestane něco s anomáliemi, pak bychom měli k cíli dorazit bez sebevětších problémů. Ale...“

„Děje se něco, doktore?“

„Právě, že děje, majore. Kolem vědecké superloďi sice bouře nezuří, ale kvantové čtení vypovídá o přítomnosti proklatě silné anomálie.“ Barris sklopil oči, jako by o něčem pochyboval. „Ani já nemůžu říct, jestli je tam tak silná koncentrace chronofágů nebo jestli v oblasti naší vědecké loďi bouře narušila časoprostor natolik, že je k nepoznání. Sakra, nemůžeme si ani být jistí tím, jestli je vůbec Olympos v letuschopném stavu!“ To byla panika v jeho hlase.

„Vyslal někdo nouzový signál?“

„Ne, vše co víme o pozici Olymposu, máme z jeho černé skříňky.“

„Aha, tak od toho jsem tu,“ přidal se do hovoru inženýr. Téměř se smál. Kdyby mu někdo o černé skřínce řekl dřív, možná by dokázal nevrlost lépe krotit.

„Hádám, že znova rozjedete debatu, vojáku.“

Starý muž zaskřípal zubama. „Za první, dejte mi s tím vojákem pokoj. A za druhý, ne. Nemam žádný připomínky.“

„Takže můžu pokračovat?“ zeptal se Barris.

Přistojící muži mu odpověděli příkývnutím.

„Nejdříve si vyjasněme jedno: procházka růžovým sadem to nebude. Intel, který jste zmiňoval, majore Yadine, je nedostatečný. Stejně, jak můžete vidět, satelitní skenování. Budeme muset být připraveni na cokoliv.“

„Jak je vůbec možný, že je toho tak málo?“ přidal opět svůj názor inženýr.

„Ty tři výpravy, co jsem zmiňoval. Nikdo z nich se nevrátil. Dokonce ani neposlali

hlášení.“ Yadin si odkašlal. „Zmizeli stejně jako Olympos. Beze stopy.“

„Vážně skvělý.“ Placatka svého majitel zlákala.

„Nevěste hlavu. Je tu stále šance, že někdo z nich přežil.“

„Se vši úctou, majore. V tomhle se nejspíš mýlíte,“ opravil velícího Barris. Přes veškerou úctu, jenž k němu choval, nemohl reagovat jinak.

„Proč si to myslíte?“

„Olympos je neznámý už skoro měsíc. Jen první záchranná výprava pak čtyři týdny. Netroufám si odhadovat, kolik štěstí by museli mít. Od posledního týmu, co se vydal prozkoumat dění kolem něj, jsme neslyšeli minimálně týden. I kdyby někde havarovali, satelit by signál jejich Talonů zachytil.“

„A pokud tak neudělal, pak je pravděpodobný, že z těch VTOLů najdem maximálně tak kusy šrotu,“ doplnil inženýr.

„Časová bouře jim v tom případě usmažila elektroniku. Nebo všechnu štávu převedli do časových stabilizátorů, aby přežili časový bouře. Pochybuju, že dobře vycvičení vojáci by nedokázali týden nebo dva přežít v nehostinných podmínkách. Když je najdeme, evakuujeme je.“

Ať řekli dva podřízení cokoliv, majora Yadina tím nepřesvědčili. Byť jeho vytřeštěné oči mluvily o opaku. Nejspíš lhal jen sám sobě, aby se uklidnil.

„Se vši úctou, veliteli, ale o technice víte úplný kulový. Když v Talonu vodejde elektrika, je z celého transportéru jen nepoužitelný kus železa. Tohle není jako křižník, kde si můžete energii přesouvat podle libosti. Prostě: vodejde jedna věc, vodejde všechno.“

„Zase mi začínáte pít krev, pane Feodorove!“ To bylo poprvé od shledání dvou soků, kdy Yadin použil inženýrovo jméno.

Doktorovi bylo jasné, že situace dopadne špatně, pokud okamžitě nezasáhne. „Dobře, hlavně klid. Nezapomínejte, o co na téhle misi hlavně jde. Mám pokračovat?“

„Radši pokračujte, než tohle nabubřelého blbouna vyhodím ven!“ Svá slova myslel důstojník nejspíš vážně. Inženýra držel za límec uniformy, zatímco druhou rukou svíral jeho sevřenou pěst.

„Nejdůležitější část máme za sebou. Kde Olympos je, víme. Teď se k němu jen musíme dostat pokud možno ve zdraví.“ Tím komentoval svár odehrávající se přímo před jeho očima. „Po přistání musí jít všechno jako po drátkách, chápejte. Naše osobní stabilizátory nám nedovolí pobývat v anomálii déle než hodinu. Nemluvě o tom, že náš vlastní Talon nejspíš zpátky poletí už na záložní baterie. Nezapomněl jste je nainstalovat, že ne? Pane Feodorove?“

„Tak blbej ještě nejsem!“ pronesl nerudně Feodorov a soukal si vytaženou uniformu zpět pod exoskelet. Nesrovnané účty s Yadinem musel odložit na neurčito.

„Klid. Z Olymposu nám stačí získat černou skříňku a stáhnout data z palubního počítače. Jakmile bude všechno naše, bum a poletíme zpátky.“

„Jak je možné, že když to popisujete jako obyčejnou rutinu, tak stejně zmizely celý tři týmy? Blbci to nebyli, část z těch chlapců jsem cvičil osobně!“ Yadin pomalu přestával situaci chápat stejně jako Feodorov.

„Na to odpověď nemám,“ povzdychl si Barris.

„Co nepřítel? Očekáváte chronofágy, doktore?“

„Nejsem si jistý. Zatím byli u každé anomálie. A jestli je Olympos v jedné lapený, pak budou určitě i tam.“ Další gesto po obrazovce. Původní hologram krajiny se proměnil v projekci trojrozměrného modelu tolikrát diskutované lodě.

ASV Olympos patřil se svými třemi sesterskými loděmi k píše flotily Attiky Prime. Velikostí mnohem větší než největší bojové dreadnoughty, avšak ne tak obrovské jako kolonizační archy. Tyto kolosy měli významnou roli coby mobilní vědecké stanice. Život na cizích planetách, mezihvězdné úkazy, podivnosti. Od toho existovali. Avšak od vypuknutí časových bouří mateřskou planetu neopustili. Všechny jejich potenciál se zaměřil jen a jedině na zkoumání podivného fenoménu.

„Pane Feodorove, víte přibližně, kde by měla být ta černá skříňka?“

„Jasně, doktorskej,“ ušklíbl se inženýr a ukazovák levačky mu projel skrze světelný model, „tadyhle někde.“ Střed pyšného kolosa byl tedy prvním cílem.

„Bude to dost z ruky,“ přidal svou poznámku major Yadin. Tiše usoudil, že tahle mise tým provede kompletně útroby Olymposu. „Kudy se dovnitř dostaneme? Předpokládám, že přes nákladovej prostor a nebo hangár si udělám pěknou procházku.“

„Jestli chcete list po čtyřech, tak to můžeme zkusit přes filtrační šachty.“ Feodorov rychle poukázal na několik bodů na plášti superlodi.

„A nějaký jiný možnosti?“

„Bylo by jich pár. Buď hangár únikovejch modulů nebo ještě odpadní šachta. Ale tou fakt lizt nehodlám.“

„V tom jsem s váma kupodivu za jedno. Můžete pokračovat, doktore?“

Barris si odkašlal. Z pohledů svých druhů očekával nějakou potyčku. „Jádro palubního počítače by pak mělo být někde na přidi. Zhruba poblíž můstku. S černou skříňkou problém nebude, ale u jádra se určitě zdržíme. Ať se s Olympem stalo cokoliv, hodlám poslat

všechna data zpátky do laboratoří v Ellasgradu. Tam už si s tím budou vědět rady. Ale hned tak to nebude.“

„Vynechal jste ze svého plánu nekrofágy, doktore. Jestli se budete chtít zdržet, tak si budem muset zabojoval.“

„A nebo se pokusím nahodit šťávu a aktivuju nouzový zabezpečení. To tě nenapadlo, co? Vojáčku.“ Feodorov si svojí příležitost na pomstu nenechal ujít. Skřípění Yadinových zubů mu znělo jako sladká hudba.

„To by nebylo od věci,“ uznal Barris a promnul si hladce oholenou bradu. „Od jádra budeme mít přístup k většině systémů na superlodi. Pokud budou stále připojené do sítě, samozřejmě.“

„Ještě něco?“

„Ne, veliteli. Víc vám toho říct nemůžu. Jdem do toho naslepo a bez nejmenšího ponětí, v jakém je Olympos stavu, budeme muset improvizovat. Vlastně ani nemůžu říct, jestli vůbec bude co zachraňovat.“

„Holt musíme počítat se vším.“ Poté se Yadin odmlčel. Nejspíš si v hlavě dával dohromady mentální obraz hodin, které budou následovat. „Pilote,“ promluvil po chvíli do komunikátoru exoskeletu, „Kolik času nám zbejvá do cíle?“

„Dvanáct minut do cíle!“ ozvalo se rázem z interkomu v kabině.

„Bezva. Pánové, poberte, co bude potřeba, za chvíli vystupujeme.“

Postranní dveře Talonu se otevřely. Trysky přešly z letového módu do vertikální polohy. Nastal okamžik pravdy. To, co trojice mužů spatřila však bylo nad jejich očekávání.

„Tohle už nepoletí.“

„Držte zobák, vojáku!“

„Pravda někdy není pěkná,“ zazubil se inženýr. Jako jediný něco takového očekával.

„Veliteli, říkal jsem vám, že si nemůžeme dělat planý naděje.“

Yadinem otřásla zimnice. „Čekal jsem hodně, ale ne...“ Slova mu zamrzla na rtech.

Nastalo ticho. Jen motory hučely, jak stroj pomalu sestupoval k zemi. Na trosky Olymposu, roztráštěného vedví byl opravdu žalostný pohled. V pustině zničené časovými bouřemi připomínal kostru velryby, která našla smrt na mělčině.

„Žalostnej pohled. I na ty ostatní Talony,“ dovolil si poznamenat Feodorov. Oči mu spočinuli na VTOLech předešlých výprav. Do jednoho z nich nezůstalo nic víc než trosky. Přesně jak říkal.

„Všichni mrtví.“ Major si připadal jako v noční můře.

„Hůř, pane. Podle mého skeneru se v nejbližším okolí nenachází ani stopa po biologickým materiálu. Nejsou tu ani živý, ani

mrtví!“ Barrisova slova na klidu nepřidávala.

„To je blbost! Nevidíte ty Talony? Jestli takhle havarovali, zůstala z jejich posádek leda tak kaše. Neříkejte mi teda, že vám ty vaše zařízení nic neukazují!“

„Říkám vám jen to, co vidím. Sken říká jedno, satelit zase ono.“ Aby svá slova utvrdil, napřáhl ruku se zápěstním počítačem majorovi přímo před oči.

„Blbost, blbost, blbost!“ skoro šeptal sekavě Yadin. Na tohle ho nikdo nedokázal připravit.

„Pánové, kde chcete přistát?“ ozval se náhle pilot přes interkom. Talon držel jen necelou desítku metrů nad zemí.

„Polož to tam, kde je Olympos rozlomenej,“ ujal se slova inženýr Feodorov, „budeme to tak mít kousek k černý skříňce.“

„Jste si tím až moc jistý, vojáku.“

„Klídek, takhle se nebudu muset hrabat všim tím pancířem.“

„Držte se pevně. Za chvíli vystupujete. Nezapomeňte si zapnout časový stabilizátory a my doufáme, že ste měli příjemnej let.“ Typický žert pilotů. Už byl téměř tradicí.

Prach pod Talonem se rozvířil. VTOL ovšem neklesl až k zemi. Trojice bez váhání seskočila a bez rozmýšlení vyběhla směrem k nejbližšímu krytu. Kusů šrotu z rozlomené superlodi bylo k tomuto účelu v okolí víc než dost.

„Tohle není možný!“ klel si pod vousy Yadin. Pušku svíral tak pevně, že by ji snad dokázal rozlomit.

„Na vojáka panikaříš sakra rychle.“ Feodorov jednal s mnohem čistší hlavou. Vnitřní prostory kolosu měl před očima jako průřez nakreslený na plánu. Mohl tak určit, kde přesně se nachází strojovna. Jestli byla někde černá skříňka, pak tam.

„A ty seš snad v pořádku? Tohle je strašný! Tohle není normální!“

„Neříkej mi, žes na bojišti nikdy neviděl žádnéj vrak. Představuj si, že je to to samí.“

Barris se do debaty raději nepřidával.

„Tam byli aspoň mrtví. Ne jen vraky.“ Ať se snažil Yadin sebevíc, nedokázal situaci správně uchopit.

„Okej, myslí si, co chceš.“

„Sklapni!“

„Kdybych sklapnul, tak by ses nejspíš z týchle díry nehnul.“

„Vo čem to zas meleš?“

„Myslím, že pan Feodorov na něco přišel, veliteli.“ Barris si též všiml části vraku, kde ještě elektronika kupodivu fungovala.

„Tamhle tudy bysme mohli vlizt dovnitř.“

„Až po vás, vojáku.“

Feodorov zabručel. Kryt opustil jako první a s okem u mířidel pušky kráčel k dalšímu krytu. Barris a Yadin následovali v těsném závěsu. Zlomená podlaha strojovny tvořila schůdnou

rampu. Po ní se skupina vyškrábala do útrob ztroskotané superlodi.

„Proč tady ještě jde elektrika?“ podivil se Barris.

„Strojovna je poslední místo, kde by jen tak došla šťáva, doktorskej.“

„Co zbytek lodi, vojáku?“

„Podle všeho sme v části s generátorem, šéfe. Je možný, že při havárii lodě šla všechna energie do kopru.“

„Super, takže žádnéj systém nefunguje,“ pronesl pro sebe Yadin a zakroutil očima.

„Vůbec ne. Když mi dáte chvílku, můžu se pokusit nahodit aspoň tuhle půlku. A kdo ví, možná najdu i tu podělanou skříňku.“

„Veliteli, zatím jsme na nepřítel nenarazili. Navrhuju teda, abysme se rozdělili. Pan Feodorov se postará o generátor s černou skříňkou a my půjdeme najít palubní počítač.“

„Doktorskej má pravdu. Na tohle mi za zadkem nemusíte oxidovat.“

„Dobře, postarejte se o to, vojáku!“ Yadin byl s tím vojákem nepoučitelný. „Doktore, doufam, že se tu vyznáte.“

„Žádný strach. Stihnul jsem si prostudovat plán. Jen by tu mohl být problém s dveřma. Bez šťávy se přes ně nedostaneme.“

„Na, doktorskej.“ Inženýr věděl, jak se takový problém dá vyřešit. „Přemosťovací baterie. Stačí praštit do ovládání dveří a tůtu vrazit dovnitř mezi kabely. Výboj by měl stačit dost dlouho na to, abyste prolezli skrz.“

„Aha, díky.“ S těmito slovy se trojice rozdělila. Pan Feodorov se odebral hlouběji do prostor strojovny, zatímco Yadin s Barrisem se vydali prvníma dveřma do změti chodeb Olymposu.

Celé to bylo jak z hororu. Co chodba, to hrobové ticho. Jen opuštěný plech každou chvíli zapraskal. Vybavení vnitřních prostor na tom nebylo o nic lépe. Nábytek, nepřipevněný k částem superlodi se povaloval převržený. Výzkumný materiál halil podlahu. Kde kdysi pracovali vědci s žiravinami, tam teď byly díry v podlaze. Důsledek onoho nebezpečného materiálu. Z osobních konzolí a datapadů zůstaly nepoužitelné střepy. Jejich drátěné elektrické útroby vyčnivaly ven.

„Tohle se mi snad zdá!“

„Veliteli?“

„Vidíte to sám. Aní stopa po něčem živým. Několika tisícičlená posádka přece nemohla zmizet bez jediný stopy!“

Na vlastní oči musel Barris přiznat, že je na tom něco divného. Nemohl věčně spoléhat na skener zabudovaný v exoskeletu.

„Nikdo pořádně nechápe, co se lidem může stát v časových bouřích. Možná byli vystaveni něčemu nepochopitelnému?“

„Máte ponětí čemu?“

„Vůbec, veliteli.“

„Fakt skvělý.“

Další chodba. V ničem jiná než ty předchozí. Rozcestí. Tentokrát doprava. S každým koridorem se dvojice blížila k můstku. Elektrina stále neběžela. Feodorov si dával načas se zprovoznováním generátoru.

„Proč mu to tak dlouho trvá, sakra?“

„Dejte mu čas. Sice se v technice nevyznam, ale snadně to asi nebude.“

„Není to elektrika, co mi dělá starosti,“ vydechl ze sebe Yadin, „jde mi spíš o jeho placatku a ty jeho udělátka. Máte jich, doufám, dost?“

„Nad tím si nelamte hlavu. Měli by vystačit.“

„Beru vás za slovo.“

„Tady doleva a nahoru.“

V duchu si Barris dokolečka procházel plán. Imaginárním prstem si v jeho spleťtých chodbách udržoval povědomí o současné pozici. Ještě schody. Několik pater. Nahore by měl být můstek.

„Další dveře! Byl byste tak laskav?“

„Až po vás, veliteli.“

Yadin se napřáhl a pažbou pušky urazil ovládací panel dveří. Řinčení dopadajícího plechu rezonovalo napříč mrtvolnými chodbami Olymposu.

„Dejte mi chvilku,“ požádal Barris a vytáhl ze sumky na exoskeletu jednu přemostovací baterii. Aktivoval ji, načež částí s vysunutým bodcem prudce vrazil mezi odhalené útroby rozhraní. Vyšly jiskry.

„Tak bude to?“

„Dejte tomu čas, proboha.“ Sotva to Barris dořekl, dveře se rozletěly. Major s doktorem mohli konečně vstoupit.

Můstek. Snad nejzvláštnější část vraku. Jiná. Zatímco zbytek superlodi byl na kusy a vše rozházené, tady se zdála být každá maličkost na svém místě. Žádné rozbité počítače. Nic roztráštěného. Jako kdyby Olympos nikdy nehavaroval.

„Musím říct, že se radši nebudu ani pokoušet něco z toho pochopit.“

Doktor důstojníkovu poznámku přeslechl. Ba dokonce jej neposlouchal. Plně se soustředil na jádro palubního počítače a přemýšlel, kde se nachází.

„Jakoby to někdo opustil včera.“

„Co jste říkal, veliteli?“

„Nic, nechte to bejt.“

„Pomozte mi hledat,“ usoudil Barris, „Dva páry očí jsou přeci víc než jeden.“

„Stačí říct, jak ten počítač vypadá a uvidím, co zmůžu.“

„Tak úplně to počítač není, majore. Spíš něco jako jeho srdce nebo nějak podobně. Ovládá to většinu systémů na lodi.“

„Chápu,“ přikývl velitel, „Až to uvidím, tak snad poznám, vo co jde.“

Opuštěná řídicí deska. Velitelské křeslo stále směřující k prosklené přidi. Všechna zařízení zanechána v okamžiku lusknutí prstem. Kromě tří průzkumníků na lodi nejspíš nebyl nikdo živý. Jen prach pomalu usedal na pozůstatky hrdé vědecké superlodi.

„Nebylo by to sakra snazší, kdyby konečně ten ožrala nahodil elektriku?“

„Těžko říct. Ale máte pravdu. Panu Feodorovi to opravdu trvá nějak dlouho.“

„Čekal jsem od něj lepší výkon,“ poznamenal Yadin.

„Nezkusíte ho kontaktovat?“

„Za pokus nic nedam.“ Majorův zápěstní počítač se rozsvítil. Propojení s vysílačkou u ucha proběhlo okamžitě. „Vojáku, slyšíte mě?“

Statický zvuk. V pozadí zaznívalo něco jako střelba.

„To ste si vybral... dobu. Co... věci?“ Feodorova slova se ztrácela v šumu.

„Opakujte, vojáku!“

„Co... věci? Nikdy... takový... viděl!“ Šum a střelba. I přes silné rušení byla v inženýrově hlase znatelná panika.

„Jsou... spousta!“ Dále zazněl už jen krev mrazící řev.

„Co to mělo znamenat?“ Major zůstal stát jako opařený. Nechápal rušení signálu. A už vůbec ne střelbu. Vždyť by jí měl v takovém tichu slyšet na míle daleko.

„Veliteli, jste v pořádku?“

„Vůbec! S něčím tam bojoval!“

„Ale vždyť jsme tu sami,“ argumentoval Barris.

„Mýlíte se! Zkontrolujte ten váš podělanej skener.“

Doktor učinil, oč ho důstojník žádal. To však dělat neměl. Podle skenu se okolí hemžilo něčím živým. „Chronofágové? Tady a teď?“

„Já to kurva věděl!“ Puška zarachotila. Dveře, kterými dvojice přišla, se za skřípění kovu o kov zavřely. To díky Yadinově mušce z přemostovací baterie zůstal jen kus nepoužitelného železa a drátů. Jedna kulka našla svůj cíl.

„Nelíbí se mi to, veliteli!“

„Ani mě ne! Ale proč jsme nic neslyšeli? Proč to vaše udělátko nic nezaznamenalo dřív?“

„Pravděpodobně práce tý anomálie. Líp si to nedokáží vysvětlit.“ Tím Barris dokázal, jak málo toho Attičané o časových anomáliích vědí.

„Bravo, je vidět, že vás není radno podceňovat.“ Vyděšení průzkumníci se otočili za hlasem, doprovázeným potleskem jednoho muže. „Ti, jenž přišli před vámi, se intelektem nemohli rovnat tomu vašemu.“

Podivně oděný muž seděl ve velitelském křesle. Nyní směřovalo k Yadinovi s Barrisem.

Důstojník neotálel a okamžitě zamířil na tohle záhadné individuum. Sotva tak učinil, zjistil, že se nemůže hnout. Jakoby stál ve stázovém poli. Nešlo tomu vzdorovat. Doslova zůstal zamražený na místě.

„Není nutné se vysilovat. Všechna esa v rukávu třímám já.“ Cizinec mluvil vybraným způsobem. Nezvyklým, na současnou dobu.

„Parchantel!“

„Zvláštní ta poslední slova.“ Třask. Zvuk ještě chvíli rezonoval od stěn můstku. Yadin padl mrtvý k zemi. Z místa, kde měl srdce, pomalu prýštila ještě teplá krev. „Doufám, že budete rozumnější, doktore,“ obrátil se k Barrisovi onen muž a odložil stranou pistoli. Vypadala jako relikvie.

„Tohle... Co?“ Barris se nezmohl na nic víc než na koktání.

„Doktor Kelly Barris. Je to tak?“ pokračoval cizinec.

„Jak...“

„Váš předek byl součástí jakési operace Moirai. Či se mýlím?“

„To... ne. Tedy ano. Ale...“

„Jak to vím? To on mě probudil. Znáám ho lépe, než kdokoliv jiný. Bohužel to byl hlupák. Nedokázal to dotáhnout do konce.“

Co měl na mysli? Co bylo to jeho to? Čím více toho muž oděný ve viktoriánských šatech z dob staré Terry pověděl, tím méně ho doktor Barris chápal.

„Můj vlastní učeň mě zradil a před nespočtem let uvěznil v čase. Myslel jsem, že zůstanu lapen na věky. Dokud se neukázal váš předek,“ usmál se muž, „a nedal mi naději.“

„Lapen v čase? Vždyť to je nesmysl!“

„V tom případě ten váš nesmysl sedí přímo

teď před vámi.“

„A co já s tím?“ Doktor se neodvažoval pohnout. „Byl to projekt, který dávno vrchní vědci zastavili. Podle nich byl nebezpečný.“

Cizinec se od srdce zasmál. „Nebezpečný? Byl stěží tak daleko jako před lety já. Postupovali dobře. A věřte mi. Já bych jim pomohl. Kdyby mne jen vyprostili z mého vězení. Z mé kletby.“

„Proč mi to vůbec všechno říkáte?“ Tíha nohou Barrise sužovala. Tak moc chtěl padnout na kolena. Ale držela jej stejná síla jako předtím ještě žijícího Yadina. Toho vyprostila smrt. On takové štěstí mít nebude.

„Proč? Není to jasné? Chci jen pryč. A ty mi s tím můžeš pomoci.“ Svá slova muž doprovázel ladnou gestikulací.

„Co když odmítnu?“

„To by byla ovšem škoda. Vás by byla škoda. Jen se podívejte kolem. Dal jsem jim stejnou šanci, ale oni se rozhodli utíkat. Tak jsem je přibral do své armády chronofágů. Do jednoho. Teď nejsou ani živí, ani mrtví. A jen mi slouží.“

„Můžu se pokusit utéct!“ vzdoroval Barris.

Opět tím rozesmál muže. „A kam? Dřív by vás zabila žízeň nebo časová bouře. Podívejte. Nejste hlupák. Kromě nás dvou není v okolí nikdo jiný než živý. Pokud mi pomůžete, mohu na oplátku pomoci já vám.“

„Jak?“ Doktor už vzdal svůj odpor. Věděl, že nemá na výběr.

„Chcete se zbavit těch časových bouří? Možná vím, jak na to.“

„Dobře,“ povzdychl si Barris, „pomůžu vám. Jen mi odpovězte na poslední otázku: kdo vlastně jste?“

„Říkej mi Chronos... učedníku.“

Marta Francová – Surga – kletba moře

Před několika lety jsem navštívila Norsko, krásné pobřežní město Bergen a snad - jako kouzelným strojem času - jednu starou báji, kterou jsem prožila se svou hostitelkou, spisovatelkou a sběratelkou starodávných severských legend. Jmenovala se Surga Bjørne a vyprávěla mi jeden příběh tak přesvědčivě, že dodnes věřím, že se do jisté míry týkal právě jí. Sama si říkala nurna - sudička, vědma, a tvrdila, že může v hluboké relaxaci cestovat časem, vidět do duší lidí a konat dobro, neboť si musí odpykat dávnou vinu a prokletí. Seděly jsme spolu večer na terase jejího skromného domu a pily malinové víno. Ocitla jsem se ve světě málo známých ság, chladných i vášnivých, hrdinských i krutých. Její vyprávění znělo asi takto:

Toto je příběh ze starých časů dávné Skandinávie, ze země, kde se mísí studené vody severního moře a žár lidských srdcí do jednoho víru slávy, vášně a hrůzy.

Jarl Olaf měl jedinou dceru jménem Surga. Byla tak půvabná, že všichni mladí rytíři a velmožové jí skládali k nohám vzácné dary - kožšiny, jantarové šperky a nevídané tkaniny z dalekých krajů Východu jen proto, aby na ně zazářil její úsměv a pohled průzračně zelených očí. Avšak její srdce zůstávalo chladné; chtěla být volná jako ptáci, kteří létali nad bouřícími vlnami. Nápadníci žádali knížete o její ruku, ale marně, odmítala všechny. Přesto na sebe nevrážili a zemi hrozily rozkol a vnitřní boje.

Otec se tedy rozhodl, že ji provdá sám a že-nich bude určen losem. Od té chvíle ostatní uzavrou mezi sebou příměří a v knížectví opět zavládne mír.

Los padl na syna jednoho váženého rytíře, přítele knížete Olafa. Byl mladý, pohledný a Surgu miloval od dětství, neboť ji často vidal při družných setkáních dětí i dospělých, která byla v oněch drsných krajinách obvyklá, protože

sounáležitost a pohostinnost byly nejen ctností, ale i příkazem. Kníže děkoval bohům za tak příznivý projev osudu a chystal slavnou svatbu. Surga vyslechla na shromáždění velmožů a soudců oznámení o svém sňatku s nerušeným klidem, poklonila se otci, ženichovi i sudím s lživě pokornou tváří a odešla do své komnaty. Zde zapálila oheň z černých dřev a zlomocných bylin a zaklela se strašlivou přísahou, že žádnému člověku nebude patřit. Muže nenáviděla. Chtěla sloužit bohům a stát se valkýrou. V její mysli uzrál zrádný plán. Ve své zaslepenosti neslyšela varovný hlas, když na ni ve spánku volal: nedělej to!

Zanedlouho nastal svatební den a po hostině i svatební noc. Nevěsta již předtím tajně připravila vše tak, aby se svého manžela zbavila dříve, než se jí dotkne. V ložnici přichystala dva poháry medoviny, v jednom plaval bílý luční květ, ve druhém zelená smrková větévka. Taktéž celá komnata byla vyzdobena svěží zelení a věnci pestrých polních květin. Do své číše Surga nalila smrtelný jed, a když její manžel vešel, pravila mu se sladkým úsměvem: "Jak víš, je zvykem, aby si novomanželé o svatební noci připili na dlouhý věk z číši, které si vymění. Zde je má a zde tvoje. Napij se zhluboka nápoje, v němž tento bílý květ představuje čistotu mého těla i duše."

Mladý muž, nic netuše, vypil otrávený nápoj a v bolestech upadl na zem, kde zakrátko skonal. Surga na něj chvíli hleděla chladně a bez lítosti, pak vyšla na ochoz hradu na útesu, pod nímž hučelo moře v měsíčním svitu, a hodila pohár daleko do vln. V tom okamžiku moře zrudlo jakoby krví a zahřměl hromový hlas: "Surgo! Surgo vražednice! Myslíš, že skrze zločin lze sloužit bohům? Neobstála jsi ve zkoušce svého osudu! Zabila jsi podlým způsobem člo-

věka bez viny, který tě miloval, a nepočkala jsi ani, abys poznala jeho povahu a lásku. Já, nejvyšší bůh Odin, tě nyní proklínám a trestám tímto trestem: budeš navěky přízrakem, jenž bloudí po vodách, živá a přece mrtvá, věčně osamělá. Kolem tebe vytvořím bouřlivý vír vln - malström, aby se jemu a tobě plavci zdaleka vyhýbali. Otcí ve snu vypovím, co jsi spáchala, a prokleje tě i on. Tvé vlasy budou z plamenů a oděv z kostí mužů utonulých v hlubinách. A teprve tehdy, až bude potrestána poslední vražda na Zemi, dojdou moře i ty svého klidu."

A ze dna oceánu se zvedl obrovský zpěněný jazyk vlny a Surgu, stojící strnule na ochozu, smetl do ledového moře.

Od těch dob chodí po vodách severního pobřeží přízrak ženy, která je krásná a strašná zároveň: její dlouhé plavé vlasy jsou protkány ohnivými stuhami, oděna je do pláště svázaného z vybělených lidských kostí a její pláč zní jako skučení vichřice, jež děsí námořníky, rybáře i obyvatele prostých osad v širokém okolí. Je navěky sama, sama. A malström bouří a bude bouřit dál, dokud nebude na Zemi potrestána poslední vražda člověka. Kdy to bude? Ani já, nurna, to nevím. Ale to vím, že každá vražda je trestána z vůle mocných bohů, a oni jsou spravedliví a nesmrtelní. Pamatujte na to, lidé!

Pohlédla jsem na Surgu - s bledou, ale výraznou oduševnělou tváří a obrovským zlatým copem, trpytícím se do ruda ve světle dvou svící na stolku. Výjimečně teplá letní noc s vůní bylin ze zahrady u jejího domu umocňovaly kouzlo tohoto vyprávění. Vše dýchalo skutečností a současně poněkud strašidelnou mystikou. V té chvíli jsem se opravdu přenesla do časů, kdy pod ostře jiskřícími hvězdami a pastelovým vlněním polárních září se osudy lidí, starých bohů, trollů a víl proplétaly v tajuplné jednotě.

Kateřina Odehnalová – Loutky času

Kráčela jsem vstříc novým dobrodružstvím. Bylo mi úplně jedno, co si o mém rozhodnutí myslí ostatní. Je to můj život a moje příležitost. Žádná podobná už se mi nikdy nemusí naskytnout. Říkali mi, jak hrozně moc riskuji, jenže moje motto zní: „Risk je zisk.“ Bude to malý skok pro člověka, ale velký skok pro lidstvo. Skok do minulosti a já jsem ta, která ho provede. Už mám dost těch žvástů typu: „Jsi tak krásná mladá žena! Máš celý život před sebou! Copak to chceš všechno zahodit?“ Vsadím se, že kdybych byla muž, tak by nikdo neprotestoval. Je neuvěřitelné, jak lidé mohou být takoví i v roce 2623. Možná je to jen nezvyk. První člověk ve vesmíru byl muž. První člověk na Měsíci byl muž. První člověk na Marsu... Mám vůbec pokračovat? Myslí si, že jsem slabá a nezvládnou to, ale já je přesvědčím o opaku.

Vstoupila jsem do laboratoře londýnského Fyzikálního ústavu. Všechno bylo již připravené. Byl tu dokonce i štáb, který bude skok v čase natáčet. Oči mi ihned zabloudily k té obrovské kovové bráně ve tvaru kruhu. Přišlo mi, jako by se snad přes noc ještě zvětšila. Vypadala mnohem děsivěji. To ona je klíčem k cestování časem, tedy společně s oblekem, který už mám na sobě. Stála jsem a zírala na ni, dokud proud mých myšlenek nepřerušil dotěrný reportér.

„Dobré ráno, slečno Wilkinsová! Jste připravena učinit krok, který může změnit nejen budoucnost, ale i minulost?“ zeptal se mě reportér s dlouhým knírkem a puntíkatou kravatou.

„Ano, to jsem,“ odvětila jsem sebevědomě.

„Nemáte strach?“ zajímalo ho tak, jako všechno ostatní.

„Nemám. Stane se, co se stát má. To já neolivním. Ale mám důvěru ve vědce, kteří se cestováním v čase zabývali dlouhá léta,“ vysvětlila jsem.

„Wilkinsová, jste ready?“ zeptal se mě jeden z vědců. Jen jsem přikývla. Sešli jsme po schodech dolů do prvního patra laboratoře. Můj oblek se najednou zdál o něco těžší. Připadala jsem si v něm trochu jako kosmonaut. Tento skafandr byl skoro celý z titanu, který je sice hrozně drahý, ale osvědčil se jako nejlepší materiál pro tuto příležitost. Nevypadal zrovna vkusně, ale důležité bylo hlavně to, aby splnil svou funkci. Bez obleku bych nejspíš uvízla někde v té červí díře, kterou zanedlouho vytvoříme... nebo by mě to roztrhalo na kusy.

„Dnes učiníme něco přelomového. Něco, čím se různí vědci zabývají už po staletí... Budeme svědky cestování časem!“ začal s proslovem pan Hogan, leader vědeckého týmu. Vypadá jako mírumilovný šedivý dědoušek, ale nenechte se zmást, protivnějšiho člověka neznám.

„Jen, aby to vůbec fungovalo,“ zamumlal si pod vousy, respektive pod svůj dlouhý knírek, reportér. To trochu pohnulo s mým sebevědomím. Co když měli všichni pravdu? Co když jsem se upsala k něčemu, co mi zničí život? Zmocnila se mě úzkost, tíživý pocit na hrudi a temné myšlenky. Co když to nevyjde? Co když mě to roztrhá? Co když uvíznu někde v prázdnotě? Mé nervozity si zřejmě všiml Tobias Bryant, vědec, ale hlavně můj kamarád.

„Neměj strach. Ty to zvládneš! Když ne ty, tak už nikdo jiný,“ uklidňoval mě.

Nadechla jsem se: „Díky... Všichni ti lidi mají pravdu, je to risk, ale já cítím, jako bych... se pro to narodila. Zní to hloupě, ale...“

„Nezní to hloupě,“ nesouhlasil Tobias. Všimla jsem si, že na nás všichni zírají. Je čas.

Postavila jsem se na vyznačené místo. Moje nervozita stoupala. Přišli ke mně tři vědci. Jeden z nich zkontroloval čip, který mi měřil tep. Díky němu budou později vědět, zda jsem stále naživu. Ne, nemysli na to! Vyjde to, musí... Další z vědců mi začal opakovat bezpečnostní podmínky: „Až se budeš vracet, zkontroluj, že máš dobře nasazený oblek i s helmou. Viš, co by se stalo, kdybys neměla pořádně nasazený oblek?“

„Rozsekalo by mě to na kusy,“ odpověděla jsem a zbledla jsem o další odstín.

„Ale to se nestane. Nemusíš se bát. Necestuješ do daleké minulosti, je to jen dvacet let nazpátek. Budeš tam jen pět minut a pak se zase vrátíš.“ Jen pět minut, jen pět minut. Pouhých dvacet let nazpátek, to je přece nic! To zvládneš, Alyce! Budeš první člověk, který kdy cestoval časem.

„Pojďte všichni nahoru! Ty už zůstaň na svém místě, Alyce. Přejeme ti hodně zdaru,“

řekl pan Hogan. Ostatní vědci na mě jen kývli a odešli, tedy kromě Tobiasi.

„Zažeň všechny ty pochyby, Alyce. Věříme ti, ty zase věř nám,“ zašeptal mi do ucha, když ke mně přišel blíž.

„Věřím vám,“ potvrdila jsem mu. Poté jsme navázali oční kontakt. Zahleděla jsem se do jeho oříškově hnědých očí.

„Miluju tě,“ zašeptal. Nemohla jsem uvěřit tomu, co mi právě řekl. Jsem do něho zamilovaná už od střední a on mi to řekne teď? Co když už se nevrátím? Co když se ztratím někde v časoprostoru? „Co když“, zákeřnější slova neznám. Každá věta, co jimi začíná, šírá moji mysl jako hladoví červi.

„Ta-taky tě miluju,“ vykoktala jsem a ukápala mi slza. Ani nevím proč. Cítila jsem tolik emocí naráz. Strach, radost, úzkost i štěstí. Můj proud myšlenek na chvíli přerušilo něco nádherného. Něžný polibek. Připadala jsem si jako hlavní postava v nějakém „sladáku“.

„Je čas,“ zdůraznil nevrle pan Hogan.

„Čas je relativní,“ zavtipkoval Tobias. Poté řekl, že mi drží palce a odešel za ostatními. Zasllechla jsem jeho kamaráda, jak říká: „No konečně ses odvážil! Už jsem si myslel, že dřív budeme jezdit na dovolenou do pravěku.“ V tu chvíli už všichni stáli v bezpečné vzdálenosti ode mě. Pan Hogan kývl na znamení, že spouští tu mohutnou bránu. Ucítila jsem nepopsatelnou sílu. Táhlo mě to blíž k portálu. Věděla jsem, že teď musím skočit, ale zkoprněly mi nohy. Vypadalo to jinak, než jsem si to představovala. Mezi obručemi té šílené konstrukce se neobjevila žádná temnota ani záře. Jen se tam tak zvláště vlnil vzduch, jako když je velké horko.

„Skoč, proboha!“ zařval Hogan. Lekla jsem se, ale trochu mě to probralo a konečně jsem byla schopná skočit.

Bylo to jako potopit se pod hladinu. Najednou jsem vše slyšela jen tlumeně, pak se to ztrácelo, až jsem neslyšela vůbec nic. Měla jsem zavřené oči. Strašně jsem se je bála otevřít. Nakonec jsem se to udělala a bylo to úžasné. Nebyla tu tma, jak jsem si myslela. Naopak... blýskaly tu všechny možné barvy. Tomuhle říkáme „mezičas“. Zasllechla jsem jakýsi zvuk a barvy se začaly formovat do jasného obrazu, do obrazu minulosti. Byla jsem tak fascinovaná, že jsem málem nezmačkla na tlačítko pro přistání. Červí díra mě prudce vyhodila, ale k tomu jsem měla na zádech zabudované skládací kovové paže, které mě stihly chytnout. Ocitla jsem se opět v laboratoři. Povedlo se to? Jsem v minulosti?

„Tak se to povedlo?“ zeptal se poměrně mladý pan Hogan se slzami v očích. Nikdy jsem ho neviděla brečet. A taky jsem nevěděla, že míval vlasy po ramena. Kdybych právě nepřišla

z budoucnosti, byla by to ta nejdivnější věc, kterou jsem dnes viděla.

„Povedlo. Já jsem Alyce Wilkinsová, první cestovatelka časem,“ představila jsem se pyšně.

„Neuvěřitelné!“ žasl vědec, kterého jsem znala jen z fotek, které visely v budově Fyzikálního ústavu. Má velkou zásluhu na tom, že se nám tohle povedlo... Zemřel v autonehodě. Slyšela jsem jeho příběh, když jsme slavili nějaké výročí výzkumu. Tak snadno bych ho mohla varovat, ale nejde to. Co se má stát, stane se.

„Budu se muset hned vrátit,“ oznámila jsem jim. Viděla jsem, že je to trochu zamrzelo, ale pochopili to.

„Řekni, jaká byla cesta?“ zajímalo Hogana. Nadechla jsem se a užuž jsem chtěla odpovědět, když v to mě přerušil nějaký křik.

„Ty jsi superhrdinka!“ žasl malý kluk, který právě přiběhl do laboratoře.

„Broučku, tatínek má práci. Neříkal jsem ti náhodou, abys zůstal na chodbě?“ pokáral ho ten vědec, kterého znám z fotek.

„Na chodbě je nuda! Ty pořád jen pracuješ!“ zlobil se. Došlo mi, že to je daň, kterou musel zaplatit, aby měl takovou kariéru.

„Ukážete prosím svého syna,“ poručil mu přísný Hogan.

„Jistě, pane,“ přikývl a odvedl svého syna bokem.

„Tak rychle, povídejte. Jaké to bylo?“ pokračoval v rozhovoru.

„Je to nepopsatelné! Kolem mě byla spousta barev a cítila jsem tu obrovskou sílu!“ snažila jsem se to vysvětlit.

„Je skvělé vidět, že se ty roky práce jednou vyplatí,“ radoval se.

„Za chvíli se tu objeví portál a já se vrátím, ale vy pracujte dál a nevzdávejte to,“ chtěla jsem je motivovat.

„Šťastnou cestu!“ loučil se se mnou pan Hogan. Když to dořekl, objevil se jen kousek vedle nás portál. Nebyl moc dobře vidět, ale už jsem poznala to vlnění vzduchu.

„Pozor, ustupte! Ať vás to nevtáhne dovnitř!“ varovala jsem je. Všichni poodstoupili. Já jsem vyčkala na tu správnou chvíli a poté jsem skočila dovnitř.

Podruhé už to nebylo tak děsivé. Tentokrát jsem měla oči otevřené dokořán a sledovala jsem vše, co se kolem mě dělo. Vtom jsem koutkem oka cosi zahlédla. Proboha! Je to ten chlapec! Začala jsem panikařit. Musím se k němu dostat. Na nohách jsem měla pomocné trysky pro případ, že se pořádně neodrazím a poté nedoletím až ke druhému portálu. Teď byl případ nouze. Vyšlo to, trysky mě dostaly k tomu chlapci. Měl zavřené oči a nehýbal se. Nedokázala jsem nemyslet na to nejhorší. Sevřela jsem ho v objetí. Blížili jsme se do přítomnosti. Přistáli jsme hladce. Nejdříve jsem usly-

šela hlasité ovace, ale poté následovaly zmatené pohledy.

„Mu-musel z-za m-mnou sko-skočit, n-než se se po-portál z-zavřel,“ koktala jsem v hysterickém breku.

„Kdo to je?!“ křičel Hogan.

„Neřvi na ni!“ zastal se mě Tobiasův nejlepší kamarád. Kde je vůbec Tobias?

„J-je to s-syn to-toho vě-vědce,“ snažila jsem se říci.

„Jakého vědce sakra?!“ zuřil čím dál víc.

„Pane Hogane, Tobiase odvezla záchranka. Nevíme, co se stalo. Vypadá to na selhání srdce,“ přišla nám oznámit jedna členka vědeckého týmu.

„C-co s-se sta-stalo?“ nechápala jsem. Psychicky jsem se hroutila.

„Dýchej. Uklidni se a řekni nám, jak se jmenoval ten vědec,“ změnil tón hlasu, když viděl, jak mi je.

„J-já ne-nevím. B-byl t-to t-ten, j-jak u-umřel v v au-autonehodě,“ řekla jsem stěží. Viděla jsem, jak tomu chlapci měří tep. Nevypadalo to dobře.

„Ksaku!“ zanádal pan Hogan. Nechápatě jsem koukala.

„Ten kluk byl Tobias, ty huso!“ zařval mi do tváře. Vtom všichni ztichli. Všichni hleděli na mě. Propichovali mě pohledy. V hlavě jsem slyšela Hoganova slova pořád dokola. Ten kluk byl Tobias, ty huso! Ten kluk byl Tobias. Ten kluk byl Tobias?! Nedokázala jsem tu informaci zpracovat. Ze všeho toho stresu jsem omdlela.

Probrala jsem se až v nemocnici. První člověk, kterého jsem uviděla, byla moje máma. Držela mě za ruku. Určitě tu byla celou dobu a ani oko nezamhouřila.

„Dobré ráno!“ zašeptala se slzami v očích.

„Kde je Tobias?!“ vykřikla jsem. Máma se jen tiše podívala do země a po její tváři stekla první slza. „Je mrtvý?“ položila jsem otázku, na kterou jsem někde uvnitř už dávno znala odpověď. Maminka přikývla.

„Né!“ řvala jsem a opět jsem hystericky brečela.

„Uklidni se, všechno bude dobré,“ utěšovala mě, ale já ji neposlouchala. Zavolala tedy doktora. Museli mě uspat. V nemocnici jsem strávila jen jeden další den. Byla jsem fyzicky zdravá. Ten problém byl pouze v mojí hlavě, proto mě převezli do psychiatrické léčebny, jinak řečeno „do blázince“. Snažila jsem se je přesvědčit, že jsem v pořádku, ale neposlouchali mě.

Volala jsem Hoganovi, že chci všechno napravit, ale nezvedal mi to a na moje zprávy neodpovídal. Moji rodiče mi vysvětlovali, že mě vyhodili a že to možná není fér, ale takový už je život. Viděla jsem všechny ty zprávy, co teď kolovaly internetem. „Šílená cestovatelka časem“,

„Smrt známého vědce“ a další. Nedělalo mi to dobře, ale nedokázala jsem je přehlížet. Sebrali mi telefon. Zůstala jsem tu uvězněná a bezmocná. Nakonec jsem se musela poddat. Nejspíš měli pravdu, utrpěla jsem velký šok a musela jsem se dát do pořádku. Brala jsem všechny léky, co mi předepsali, a podstoupila jsem různé terapie. Nějakou dobu jsem měla zakázané i návštěvy, ale časem mi je znovu povolili. Uběhl měsíc, když mi jednoho dne oznámili, že mě chce navštívit nějaký bývalý kolega. Hned jsem tušila, kdo to je, a s návštěvou jsem souhlasila.

„Ahoj, Alyce!“ pozdravil mě Lucca Navarro. Býval nejlepším přítelem Tobiasem. Fandil nám, abychom byli spolu. Byl také tím jediným člověkem, který mě před Hoganem bránil.

„Ahoj, Lucco! Tak ráda tě zase vidím!“ zvolala jsem při pohledu na usměvavého snědého mladíka.

„Chtěl jsem ti říct, že stojím na tvé straně. Víím, že bys to neudělala schválně. Kdo by taky jo? Mohlo se to stát každému,“ vyjádřil mi podporu.

„Děkuju, kéž by to viděl i Hogan,“ povzdechla jsem si.

Poté spustil: „On byl vždycky takovej. Měli bychom za to nést vinu my, náš vědecký tým. Nedomysleli jsme jisté věci, nebylo to dost bezpečné. Hoganovi se ale hodí, že lidé házejí špinu na tebe a ne na nás...“

„Kašli na to, je mi to fuk. Já stejně budu cítit vinu. Stejně budu brečet pokaždý, když si vzpomenu na Tobiasem. Zároveň mám ale pocit, jako bych ho vůbec neznala. Netušila jsem, že ten vědec z fotky byl jeho otec,“ přiznala jsem.

„Zemřel, když bylo Tobiasovi dvanáct. Nerad o tom mluvil. Vedeš si dobře. Budu se snažit přesvědčit Hogana, aby tě přijal zpátky,“ řekl a objal mě.

„Vážím si toho, co pro mě děláš, ale já už zpátky nechci,“ namítla jsem.

„Změnila ses. Ta Alyce, kterou jsem znal, by tohle nikdy neřekla. Navíc tě potřebujeme,“ nesusouhlasil s mým rozhodnutím.

„Jsem si jistá, že najdete někoho jiného, kdo je takový blázen, že se nebojí proskočit časem. Můžeš se zkusit poptat přímo tady,“ vtipkovala jsem. Lucca se ale tvářil dost vážně.

„Ty tomu nerozumíš. Neměl bych ti to říkat, ale máme jistý problém,“ utrousil.

„Jaký jistý problém?“ zpozorněla jsem.

„Smrtí Tobiasem se vytvořila nerovnováha v časoprostorovém kontinuu,“ rozvedl to.

„Jak to myslíš?“ nerozuměla jsem mu.

„Správně bychom teď Tobiasem neměli znát, protože zemřel jako dítě. Jeho minulé já ale nezemřelo ve svém čase, zemřelo tady. Žijeme tedy v realitě, která nikdy neměla vzniknout. Je to proti řádu vesmíru!“ snažil se mi to vysvětlit.

„Ale co to pro nás znamená?“ chtěla jsem vědět.

„Znamená to, že náš svět musí být zničen,“ vyřkl.

„Teď si děláš srandu, že jo?“ vyprskla jsem.

„To bych si nedovolil. Musíš mi věřit. Potřebujeme tě. Potřebujeme vědět, co se tehdy stalo, proč za tebou Tobiasem běžel... Musíme se tam vrátit a napravit to,“ rozcítil se. Dovnitř přišel lékař a vyvedl ho ven.

„Myslím, že to by stačilo. Slečna Wilkinsová potřebuje odpočívat a vy ji tady krmíte těmi bludy. Dám vám svoji vizitku,“ pokáral ho psychiatr.

Snažila jsem se na to zapomenout. Zapomenout na to, že tady vůbec byl, ale nešlo to. Náš svět musí být zničen?! Chtějí se vrátit zpátky a zachránit Tobiasem... Rozbrečela jsem se. Možná jsem ho ještě neztratila. Ale co když naopak ztratím úplně všechno? Proč by si Lucca vymýšlel pohádky o konci světa? Můj svět už se stejně rozpadl na kusy. Přišla jsem o svou lásku, o svoji práci, o svůj sen... Ze všeho toho dumání mě rozbolela hlava, a proto jsem si raději šla lehnout.

„Náš svět skončí, pokud něco neuděláme!“ řval Lucca.

„Všechno je to TVOJE vina! Můžeš za to JEN TY!“ zuřil ten kníratý reportér. Kolem nás byla jen tma.

„Nechte ji být!“ křikl vysoký hnědovlasý muž, který se právě vynořil z té tmy.

„Tobiasem!“ zvolala jsem se slzami v očích a rozeběhla jsem se za ním. Chtěla jsem ho obejmout, ale nešlo to. Nebyl to pravý Tobiasem, byl to jen jeho duch.

„Miluju tě,“ zašeptal.

„Taky tě miluju,“ odpověděla jsem a dívala jsem se mu přímo do očí, tak jako v den, kdy jsem ho ztratila. Najednou jsme tu byli jen my dva.

„Není to tvoje vina,“ řekl svým vlídným hlasem.

„Ztratila jsem tě, ztratila jsem všechno. Všichni říkají, že to časem přejde, ale já si to nedokážu představit,“ vydechla jsem.

„Čas je relativní,“ pronesl a rozplynul se. Okolo mě to začalo hrát všemi barvami. Cítila jsem se, jako bych opět cestovala časem. Tentokrát už mi to nepřišlo tak krásné, připomínalo mi to ten nejhorší den mého života.

Probudila jsem se celá upocená a zoufalá. Věděla jsem, co musím udělat. Musím se vrátit do minulosti a zachránit tím nejen Tobiasem, ale i celý náš svět. Lucca měl pravdu, jsem jediná, která ví, co přesně se tehdy stalo. Mám všechn potřebný výcvik. Potřebují mě, i když si to Hogan nechce připustit.

Po týdnů vzorného chování mi konečně vrátili telefon. Prvně jsem obvolala svoje přátele, abych jim řekla, že jsem v pořádku. Někteří z nich to nezvedli. Přemýšlela jsem, jestli jen zrovna neměli čas anebo jestli už mě vyškrtli ze svého života. Poté jsem si zapnula holografický režim a pustila jsem si nejnovější zprávy. Začal se přede mnou promítat živý obraz. Než stačili říct první zprávu, tak někdo zaklepal na dveře.

„Ahoj, Alyce! Neruším?“ zeptala se máma, když vstoupila do mého pokoje.

„No vlastně jsem se teď chtěla podívat na zprávy, ale klidně se můžeš dívat se mnou,“ nabídla jsem jí.

„Ve zprávách teď není nic zajímavého. Musí si vymyslet všelijaké hlouposti, aby vůbec měli, o čem mluvit,“ řekla máma.

„Jaké třeba?“ usmála jsem se.

„Vykládají o tom, že Slunce zanedlouho exploduje!“ uchechtla se. Musela jsem zblednout o tři odstíny a mé mámě to rozhodně neuniklo.

„Ale jsou to jen kecy, nemusíš se bát!“

„Jasně! Kdo by věřil takové blbosti?“ předstírala jsem smích. Já tomu věřila. Náš svět musí být zničen, tak to říkal Lucca. Jen jsem nečekala, že to bude takhle. Myslela jsem si, že se prostě jednoho dne všechno rozplyne, včetně nás. Potom tady zbude jen tma anebo zkrátka *nic*, ale to si neumím představit. Musím tomu zabránit.

„Jak se cítíš?“ zajímalo tátu, když jsme dorazili domů.

„Úžasně! Konečně doma!“ radovala jsem se.

„Slyšela jsem o skvělé brigádě tady poblíž. Není to nic extra - dělala bys u pokladny v supermarketu, ale jsou za to slušné peníze. Časem si jistě najdeš něco lepšího,“ začala máma.

„To zní dobře,“ zalhala jsem. Nestudovala jsem vysokou na to, abych pracovala v supermarketu, jenže takový je život. Hogan mi nevolal, takže ho Lucca zřejmě nepřesvědčil. Lucca mi ještě párkrát po té návštěvě volal. Omlouval se za to, že mi tím pletl hlavu. Řekla jsem mu, že se nemusí omlouvat a také jsem mu prozradila moje rozhodnutí. Chci se tam vrátit. Jenže on začal s tím, že by to měli napravit oni, protože to oni za to mohou. Nechápu, co po mně chce. Jednou mě prosí, abych se vrátila, a po druhé mě přesvědčuje, že to zvládnou sami. Zprávy o explozi Slunce zahltily všechny zpravodaje. Nikdo tomu ale nevěří...

„Posloucháš mě, Alyce?“ kontrolovala máma.

„Jasně,“ přikývla jsem.

„Tak my tedy jdeme. Tu televizi radši ani nezapínej nebo ti z toho praskne hlava,“ doporučila mi a společně s tátou se dali na odchod. Já jsem rozhodně nehodlala sedět doma u televize. Vyšla jsem se rovnou do Fyzikálního ústavu.

Hogan nikdy nepřizná svoji chybu. Jeho ego mu nikdy nedovolí, aby mě požádal o pomoc. Možná by se nakonec ozval, ale to už může být pozdě.

Rozhodla jsem se jít pěšky. Nebydlím daleko a trocha čerstvého vzduchu mi určitě neuškodí, říkala jsem si. Navíc jsem si musela promyslet, co panu Hoganovi řeknu. Na úzkém chodníku u hlavní silnice bylo dnes rušno, a tak jsem párkrát málem do někoho narazila. Z proudu mých myšlenek mě vytáhl až zvuk klaksonu. Léknutím jsem poskočila a div jsem nezačala znovu koktat. Přimo u mě zastavilo moderní stříbrné auto. Hned jsem odušila, komu patří.

„Nastup si!“ pobídl mě Lucca, když otevřel okýnko. Dlouho jsem se nerozmýšlela a poslechla jsem ho.

„Ahoj, Lucco! Ehm... kam mě to vezeš?“ hrála jsem hloupou.

„Tam, kam máš namířeno,“ nenechal se ošálit a zabočil směrem k Fyzikálnímu ústavu.

„Já... nemůžu tam jít,“ vydechla jsem.

„Proč ne?“ divil se.

„Nestihla jsem si nachystat, co mu řeknu,“ přiznala jsem. To Luccovi vykouzilo úsměv na tváři.

„Jsem tak rád, že jsi zpátky!“ radoval se.

„Vždyť jsme si před nedávnem volali. Dělaš, jako bychom se neviděli dva roky,“ řekla jsem.

„Tak to nemyslím. Jsem rád, že je zpátky ta opravdová Alyce. Ta Alyce, která se nikdy nevzdává a nebojí se bojovat za to, čemu věří,“ vysvětlil mi.

„Nech toho nebo se rozbrečím!“ namítla jsem. V tu chvíli se přede mnou zjevila ta obrovská budova. Opět jsem cítila úzkost. Udělalo se mi špatně.

„Jsi v pohodě?“ všiml si toho Lucca.

„Bylo mi i líp, ale zvládnou to,“ ujistila jsem ho, ale ve skutečnosti jsem se o tom snažila přesvědčit spíš sama sebe.

„S tím, co řekneš Hoganovi, si nedělej starost. Pomůžu ti,“ snažil se mě uklidnit. Moje srdce pořád bilo jako o závod. Vystoupili jsme z auta a došli jsme až ke vstupním dveřím.

„Ohlaste se prosím,“ promluvil na nás bezpečnostní systém, když nás zpozoroval.

„Lucca Navarro a host,“ řekl. *Host*, je to zvláštní. Není to tak dávno, co mě systém zvesela vítal pokaždé, co jsem vcházela dovnitř.

„Zahajuji scan,“ oznámil ten hlas, který vycházel z reproduktorů na zdi.

„Jaký scan?“ divila jsem se. Musí to být novinka...

„To netuším,“ přiznal Lucca.

„Je mi líto, slečno Wilkinsová, ale vy dovnitř nesmíte. Přeji hezký zbytek dne,“ odsekl hlásek.

„Sakra! To snad nemyslí vážně?!“ nadával Lucca.

„Můžu panu Hoganovi alespoň poslat vzkaz?“ zeptala jsem se, co nejslušněji to šlo, i když jsem měla na mysli úplně jiná slova.

„Ne, máte minutu na odchod, jinak dojde ke spuštění alarmu,“ vyhrožovalo mi to.

„Dobře, ale já chci dovnitř,“ připomněl se Lucca. Ten otravný hlásek se tentokrát neozval, místo toho se dveře konečně otevřely. Hned se ale začaly znovu zavírat, v tom mě Lucca chytl za ruku a vtáhl mě do budovy.

„Lucco!“ okřikla jsem ho šeptem. Bylo mi jasné, že nám to jen tak neprojde.

„Neboj se! Vidiš? Nic se neděje,“ řekl, ale v tu chvíli se rozezněl alarm. Ochranka si nás okamžitě všimla.

„Tohle byl tvůj plán? V téhle budově je schovaný klíč k cestování časem! Co jsi čekal?!“ zlobila jsem se. Najednou mi došlo, že se pořád držíme za ruce, a tak jsem se ho rychle pustila. Hlavní hala byla obrovská, takže chvíli trvalo, než k nám členové ochranky přiběhli. Já jsem klasicky zamrzla, stejně jako při mém slavném skoku do minulosti. Lucca také stál, tentokrát mě nechtyl za ruku a nesnažil se mě odtáhnout pryč.

„Je mi líto, ale budete muset jít s námi,“ oznámil nám vysoký plešatý chlap, který opravdu budil respekt.

„Ni-nic jsme neudělali,“ začala jsem vysvětlovat, „nechceme problémy!“

„Já je zpacifikuju. Pan Hogan si jistě bude chtít tady s panem Navarrem promluvit,“ zamumlal ten „plešoun“ směrem k ostatním. Začínala jsem chápat, o co Luccovi šlo.

„Vše vychází podle plánu,“ zašeptal Lucca.

„Normálně by tě okamžitě vyhodili,“ začal vysvětlovat ten chlap, zatímco jsme procházeli poměrně úzkou a nekonečně dlouhou chodbou.

„To mám ale štěstí, že je můj kamarád zrovna vedoucí ochranky,“ prohodil Lucca.

„Se mnou se nikdo hádat nechce,“ pokračoval chlap, jehož jméno jsem pořád neznala.

„Mockrát děkujeme,“ vydechla jsem. Spadl mi kámen ze srdce.

„Dělám to pro naši budoucnost. Víím, co se děje a vidím, že to Hogan nemá pod kontrolou. Jen doufám, že nás oba nevyhodí,“ uzavřel to, když jsme došli ke dveřím k Hoganově kanceláři.

„Nemusíš se bát, Aarone, i on bude jednou muset uznat svou chybu,“ uklidňoval ho Lucca. „Přinejhorším se dáme na modeling, ne?“ zavtipkoval a poplácal ho po rameni. Jen on dokáže vtipkovat v takové situaci. Aaron se usmál a také ho poplácal po rameni. Poté nám popřál hodně štěstí a zaklepal na dveře. Dveře se samy pomalu otevřely. Naproti nám seděl za svým pracovním stolem úplně vráscitý pan Hogan.

Aaron spustil: „Promiňte, že ruším, ale myslím, že si s panem Navarrem budete mít, co říci. Snažil se sem propašovat slečnu Wilkinsovou.“

„Wilkinsovou okamžitě vyveďte,“ řekl a přitom se na mě ani nepodíval. „Pokud jde o vás, pane Navarro, vám dávám výpověď.“ Poté se podíval na Aarona a pronesl: „A navíc jsem tak dobrosrdečný, že budu předstírat, že nemám na chodbách kamery, a tudíž jsem nic neslyšel ani neviděl. Ale dělám to jen proto, že pro mě pracujete už řadu let a víím, že jako sekuriták máte větší potenciál než jako model.“

„Ano, pane,“ přikývl Aaron. To snad nemyslí vážně! To se jen tak vzdá? Nejdříve to ve mně vřelo, ale poté mi došlo, že tohle není jeho boj, dokonce to není ani Luccův boj. Už mi pomohli dost, teď musím vzít život do vlastních rukou. Lucca už se nadechoval, aby něco řekl, ale já jsem mu naznačila, ať to nedělá. Nechci, aby kvůli mně přišel o práci. Pokud tady někdo má mít průšvih, tak ať jsem to já. Mezitím nás Aaron chytl a užuž nás chtěl vyvést.

Zamračila jsem se a pronesla jsem: „Pane Hogane, já nechci problémy a věřím, že vy taky ne. Vidíte, co se děje? Vidíte, k čemu může dojít? Každý by měl nést zodpovědnost za svoje činy, jak já, tak i vy. Já chci svoji chybu napravit, chci se tam vrátit. Možná věříte, že najdete někoho lepšího, ale výcvik, jaký mám já, trval rok a tolik času už očividně nemáme. Jen já víím, co přesně se tehdy stalo. Zamotat do toho člověka, který s tím nemá nic společného je jen další riziko. Moc dobře víte, co všechno se při cestování časem může stát!“

„Vypadni z mé kanceláře!“ zařval. Aaron už na nic nečekal a odvedl nás pryč. Za chvíli už jsme znovu stáli před tou velikou moderní budovou, která ve mně budila jistý respekt.

„Seš jen Hoganův hlídací čokl! To jsem si mohl myslet!“ utrl se Lucca na Aarona.

„Nech toho, Lucco! Tohle je můj problém. Aaron je moc hodný, že nám vůbec pomohl. Řekla jsem Hoganovi vše, co jsem mu říct chtěla. Teď už je jen na něm, jestli si to ještě rozmyslí nebo ne,“ bránila jsem Aarona, i když mi bylo jasné, že se umí bránit sám.

„Dík, Alyce. Je mi to líto, ale mám doma tři děti a nemůžu si dovolit přijít o práci,“ vysvětlil.

„Promiň, Aarone. Alyce má pravdu, moc jsi nám pomohl,“ omluvil se rychle Lucca.

„V pohodě, kámo. Bohužel některým věcem asi nejde zabránit,“ vydechla a odešel.

„Musí tomu jít zabránit!“ nesouhlasil Lucca, ale Aaron už byl dávno pryč.

„A co když má pravdu? Co když to tak mělo být?“ polemizovala jsem.

„To vůbec neříkej,“ nechtěl to slyšet.

„Co kdybychom se chvíli bavili o něčem jiném?“ navrhla jsem.

„To je super nápad. Nechceš zajít na oběd? Zvu tě,“ nabídl mi.

„To se nedá odmítnout!“ souhlasila jsem.

Lucca mě zavezl do jeho oblíbené thajské restaurace. Sedli jsme si ke stolu pro dva v rohu místnosti, který nám dodával pocit soukromí. Bylo nám totiž jasné, že moc dlouho nevydržíme nemluvit o tom, co se právě děje. Tyhle informace jsou přísně tajné a neměl by je nikdo slyšet. Ve všech hlavních médiích se to najednou snaží ututlat, prý to byl jen planý poplach. „Žádná exploze Slunce se nekoná!“ S Luccou jsme se shodli, že je Hogan musel podplatit.

„Viš, proč je tohle moje oblíbená restaurace?“ zeptal se.

„To netuším,“ přiznala jsem.

„Bývala to Tobiasova oblíbená restaurace. Chodili jsme sem každý čtvrtek,“ vysvětlil mi. V očích se mi zaleskly slzy.

„Promiň, neměli jsme sem chodit. Byl to blběj nápad,“ přehodnotil situaci.

„Ne! Chci tady zůstat. Líbí se mi tu,“ nesouhlasila jsem.

„To jsem rád,“ řekl s úsměvem. „Už jsem tu nějakou dobu nebyl, neměl jsem nikoho, s kým bych sem šel.“

„Mohl jsi pozvat Aarona,“ namítla jsem.

„Ten nemá thajskou kuchyni rád,“ objasnil mi.

„Ty nemáš přítelkyni?“ zeptala jsem se jen tak ze zvědavosti.

„Ne, při vši té práci, co mám v Ústavu, na svůj soukromý život občas úplně zapomínám,“ řekl a díval se mi do očí, dokud nás nepřerušil robotický číšník. Moje srdce znovu začalo bít jako o závod, ale nebylo to ze stresu. Necítila jsem úzkost, naopak - cítila jsem se skvěle.

„Přejete si?“ promluvil angličtinou s thajským přízvukem. Zřejmě to mělo vytvářet exotickou atmosféru.

„Já poprosím som tam,“ poručila jsem si pálivý salát z nezralé papáji.

„Já jako obvykle,“ řekl Lucca a robo-číšník se jen vřele usmál.

„Co je jako obvykle?“ zajímalo mě.

„Já si pokaždé dávám pad thai,“ odpověděl. Hned jsem si vybavila nudlový pokrm, který si také často dávám.

„Ten mám taky ráda,“ poznamenala jsem.

„Klidně ti dám ochutnat... Kde jsme to vlastně předtím skončili?“ nevzpomínal si anebo to jen hrál.

„Mluvil jsi o tom, kolik času věnuješ práci,“ připomněla jsem mu. Trochu se zašklebil. Bylo mi jasné, že tohle zrovna nemyslel. Vlastně ani nevím, co se to stalo. Co právě proběhlo v paralelním vesmíru, kde měl ten číšník třeba jen pár vteřin zpoždění? Políbili jsme se?

„Máš nějaké sourozence?“ probral mě z mých úvah.

„Ne, jsem jedináček. A ty?“ odvětila jsem. Zbytek oběda probíhal v podobném duchu. Chtěli jsme se o sobě navzájem něco dozvědět, ale nebavili jsme se o moc hlubokých věcech. Nakonec jsme probírali i hlouposti, třeba jaká je naše oblíbená barva. Všechno bylo lepší, než bavit se o tom, co se teď kolem nás děje a také o tom, co se děje mezi námi. Moje srdce pořád patří Tobiasovi, i když jsme se jen jednou políbili. Jsem si jistá, že bychom to spolu dotáhli mnohem dál, kdyby byl čas. Někdy ale přemýšlím nad tím, že vlastně nevím, kým je. Na střední měl svoji partu, do které jsem já nepatřila. Často jsem po něm pokukovala, ale on mě nikdy neviděl. Začal si mě všímat, až v práci. Tam si mě ale všímal každý. Najednou jsem byla hvězda já, protože jsem byla tou, která riskuje svůj vlastní život pro jejich objev.

„Moc jsem si to dneska užil,“ podotkl Lucca, když mě vysazoval u mého domu.

„Já taky,“ přiznala jsem.

Lucca se nervózně usmál a začal: „Viš, nad něčím jsem přemýšlel a chci ti to říct. Já vím, že jsme si řekli, že se teď nebudeme bavit o práci, ale...“

„Klidně to řekni. Neztrácej čas, protože toho máme vždycky málo,“ pobídla jsem ho.

„Co když jsi měla pravdu? Co když se tohle všechno mělo stát? Nechápej mě špatně, já rozhodně nechci konec světa, ale... jsem rád, že jsem tě poznal,“ vydechl. Kdyby se tohle všechno nestalo, kdyby Tobias ještě žil, tak bych si Luccy ani nevšimla. Nikdy bych ho skutečně nepoznala a možná se mi to těžko přiznává, ale když si to představím, tak je mi smutno. Jestli se mi to nakonec povede a Tobias bude zase naživu, co bude se mnou a Luccou?

„Ne, promiň. Je to sobecký, já vím. Zapomeň na to,“ rozmyslel si to.

„Ne, není... nebo možná... Chci říct, že to cítím stejně,“ řekla jsem. Znova se mi zahleděl do očí a tentokrát tu nebyl žádný číšník, který by nás vyrušil. Naklonil se ke mně blíž. Zavřela jsem oči. Cítila jsem, že jsou naše rty jen malý kousíček od sebe.

„Promiň, já... já nemůžu,“ vyhrkl.

„Máš pravdu, není to správné,“ přitakala jsem.

„Tobias byl můj nejlepší kamarád a já pořád věřím, že se vrátí. Tohle mu udělat nemůžu,“ svěřil se mi.

„Chápu tě. To já se omlouvám. Nevím, co se to se mnou děje,“ přiznala jsem.

„Neomlouvej se, není to tvoje chyba. Já už raději pojedu... Měj se hezky!“ rozloučil se.

„Ty taky, ahoj!“ odpověděla jsem a odešla jsem se do svého bytu.

Nedala jsem na radu své maminky a zapnula jsem televizi. „Zapnout!“ poručila jsem podlouhlé placaté krabičce a sedla jsem si na gauč. Po-

slechla mě a ihned se nad ní začal promítat holografický obraz. Vlastně nevím, proč se tomu říká televize, když to se starou televizí nemá nic společného. Je to holografický promítač. Televizní kanály byly už dávno zrušeny, protože každý sledoval jen streamovací služby. Zůstal jen kanál, na kterém jsou 24 hodin denně čerstvé zprávy.

Neměla jsem vůbec v úmyslu zapínat zpravodajství, chtěla jsem si pustit film. Moje máma se tu na ně posledně dívala, a tak na mě vykuklo hned, co se zařízení spustilo. Nedokázala jsem si nepřecíst ten obrovský titulek, který se přede mnou právě objevil. Říkal: „Zbývá nám jen 36 hodin!“ tvrdí šílený vědec.“ Toho šíleného vědce z hologramu přede mnou jsem znala, patřil do Hoganova vědeckého týmu. Bohužel podle mě by si nic takového nevymyslel, není šílený. Jenže co mám dělat? Udělala jsem už všechno, co udělat šlo. Každý příběh prostě nekončí dobře. Nejsem superhrdinka, abych zachraňovala svět. Tato myšlenka mi připomněla Tobiase, konkrétně toho malého. Musím to udělat, i kdyby to bylo jen kvůli němu.

Chtěla jsem si konečně pustit ten film a nemyslet na konec svět, ani na Tobiase... a ani na Luccu, jenže mi zrovna zazvonil telefon.

„Zvednout!“ vydechla jsem otráveně, i když jsem ani nevěděla, kdo volá. Telefon mě okamžitě poslechl a ozval se nervózní hlas.

„Dobrý den! Promiňte, že vás ruším,“ začal hlas, který jsem si hned dokázala přiřadit. Byl to pan Hogan.

„Zdravím,“ řekla jsem trochu ironicky.

„Měla jste pravdu, udělal jsem chybu a nebyl jsem schopný nést za ni zodpovědnost. To, co se říká ve zprávách je pravda. Pokud hned něco neuděláme, tak už bude pozdě,“ pronesl.

„Takže chcete, abych se vrátila do minulosti a zachránila nám všem zadky?“ ujistila jsem se.

„Ano, přesně o to vás žádám. Na penězích se domluvíme. Dám vám, kolik si řeknete,“ přesvědčoval mě.

„Peníze jsou mi jedno. Chci, abyste očistil moje jméno. Bylo lehký hodit všechnu špínu na mě, že jo?“ smlouvala jsem.

„Musíte uznat, že jste měla být trochu opatrnější,“ začínal zase.

„Já to uznávám, já už jsem svou chybu uznala dokonce několikrát. O vás to ale říct nemůžu,“ setřela jsem ho.

„Dobře, máte pravdu. Pokud si to přejete, tak hned teď zavolám do médií a vysvětlím jim, jak to bylo,“ řekl.

„A ještě něco – přijmete zpátky Luccu Navarra,“ stanovila jsem poslední požadavek.

„Pro mě za mě, ale potřebuju, abyste byla zítra v osm ráno v laboratoři. A počítejte s tím, že to nebude tak lehký, jak se může zdát. Nesmíte

potkat vaše minulé já, protože to by mohlo poškodit realitu ještě víc,“ upozornil mě.

„Takže se nemůžu vrátit přesně do té stejné chvíle?“ ujistila jsem se, že to chápu správně.

„Ano, je to tak. Musíte se vrátit do dřívějšího času a pozměnit minulost tak, aby k tomu nedošlo. Vy jste Tobiase znala a předpokládám, že tušíte, proč za vámi běžel,“ spoléhal na mě.

„Tuším,“ souhlasila jsem.

„Zvládnete to napravit?“ zeptal se vážným tónem.

„Zvládnu,“ řekla jsem sebevědomě.

Když jsem hovor položila, usmívala jsem se jako blázen. Poté jsem se rozhodla kontaktovat svoje rodiče. Měli by to vědět.

Mámě se to vůbec nelíbilo, vždycky má o mě strach. Nechápala, jak se to stalo. Naivně si myslela, že jsem šla shánět práci do supermarketu. To bych ale nebyla já. Táta na mě byl pyšný. On zřejmě tušil, že se jen tak nevzdám. Když jsem to položila, tak už mi telefon opět zvonil a tentokrát to byl Lucca.

„Ty jsi úžasná!“ zvolal místo pozdravu.

„Zase nepřeháněj, bez tebe bych to nezvládla. Děkuju,“ řekla jsem.

„Málem mi vypadly oči z důlků, když jsem uviděl, že mi volá Hogan,“ smál se.

„Vypadá to, že někteří lidé se mění až, když je konec světa,“ poznamenala jsem.

„Na konci světa se mění každé... i my jsme se změnili,“ pronesl.

„Změnili jsme se my nebo jen to, co cítíme?“ vyřkla jsem něco, co mě samotnou děsilo.

„Co se stane, když to všechno vyjde?“ odpověděl otázkou.

„Nevím,“ přiznala jsem.

„To nevádí. Ono to nějak bude,“ uklidnil mě.

„Ale já to chci vědět,“ nesouhlasila jsem.

„Časem se to vyřeší. Čas si s námi stejně udělá, co chce,“ namítnul a i když se mi to nelíbilo, tak říkal pravdu.

„Ať se stane cokoliv, chci, abys věděl, že tě mám moc ráda,“ vydechla jsem.

„Já tebe taky,“ odpověděl. „Jdi brzy spát, ať máš na zítra dost energie,“ doporučil mi.

„Ano, mami,“ zavtipkovala jsem.

„Ha ha ha! A hlavně nebuď nervózní, ty zvládneš všechno,“ povzbudil mě.

„Děkuju! Zatím se měj hezky!“ rozloučila jsem se. Zítra je velký den, a pokud to nevyjde, tak to bude také den poslední. Jak bych z toho mohla být nervózní? Ehm... pravdou bylo, že jsem měla strach, opravdu velký. Zároveň jsem ale byla ráda, že si to vůbec pan Hogan rozmyslel.

Po zbytek dne jsem dostávala zprávy od svých přátel. Hogan konečně přiznal svoji chybu médiím a očistil moje jméno. Někteří přátelé mě neopustili ani v tom nejhorším, ale jiní se ozvali až teď. Takovým falešným kamarádům

jsem ani neodpověděla. No jo, v nouzi poznáš přítele, říkala jsem si... A moje myšlenky byly zase u Luccy. Dříve nebo později si budu muset vybrat mezi ním a Tobiasem.

Všechno to přemýšlení mě natolik unavilo, že jsem nakonec usnula na gauči. Vzbudila jsem se celá rozlámaná a také nervózní. Začala jsem se pomalu chystat. Neudržela jsem se a zapnula jsem zpravodajství. Spatřila jsem známou reportérku a titulek „Máme posledních 24 hodin!“ To mě vyděsilo a raději jsem zařízení znovu vypnula. Já se prostě nikdy nepoučím. Moje tepová frekvence se stále zvyšovala a v tom někdo zazvonil na zvonek. Když jsem krátkou chodbou v mém bytečku došla ke dveřím, zjistila jsem, že to jsou moji rodiče. Přišli se před tou cestou rozloučit. Ach bože, vždycky dělají, jako bych se už neměla vrátit.

„Málem jsme neprošli přes ten zástup tvých fanoušků,“ pyšně mi oznámil táta.

„Cože?!“ nechápala jsem. Byla jsem přesvědčená o tom, že si ze mě jen dělá legraci.

„Koukni se z okna,“ pobídla mě máma. Poslechla jsem ji a zamířila jsem do nejbližšího pokoje, kterým byla moje ložnice. Nemohla jsem uvěřit vlastním očím, celá ulice byla plná lidí s různými transparenty a mými fotkami! Prvně jsem si všimla obrovského nápisu: „Jsi naše superhrdinka!“ Byl to také poslední transparent, který jsem si dokázala přečíst, protože poté se mi nahrnuly slzy do očí. Viděla jsem jen barevné šmouhy, ale i přes to zavřené okno jsem slyšela, jak skandují moje jméno. Zavalil mě pocit štěstí a vděčnosti. Možná bych se neměla tak unáhlovat, protože dnes budu hodně riskovat a nevím, jak to dopadne.

„O tomhle jsi vždycky snila,“ vydechla máma.

„Ne... Je to mnohem lepší,“ přiznala jsem a otřela jsem si slzy.

„Nech toho nebo se taky rozbřečím!“ napomenul mě táta a já jsem si všimla, že už mu slzí oči.

„Už vážně musíme jít,“ řekla jsem, ale nedokázala jsem spustit oči z toho výhledu, který se mi právě naskytnul. Nakonec nás máma musela odtáhnout pryč.

„Nebojte, ještě si toho užijeme po cestě,“ uklidňovala nás.

Měla pravdu. Málem jsme se přes ten dav lidí nedostali do auta. Táta zastal místo mého bodyguarda a máma mezitím rychle nastartovala auto. Nevěděla jsem, co mám říct, a tak jsem jen všem zvesela mávala. Po cestě byl docela klid, ale u Fyzikálního ústavu stál další shluk lidí. Tam už ale čekala i opravdová ochranka, včetně Aarona. Pomohli mi vystoupit z auta jako nějaké celebrity a protlačili mě tím hustým davem až k hlavnímu vchodu. Tentokrát mě

system pustil bez problému, ale musela jsem se předtím rozloučit s rodiči. Dovnitř mohou jen zaměstnanci, taková jsou pravidla. Následoval tedy další proud slz během loučení a poté už jsem konečně stála ve vstupní hale. Tam na mě už čekal Lucca a ostatní vědci, jenže já jsem v tu chvíli viděla jen jeho.

„Vítej zpátky!“ zvolal Carl, který je takovým Hoganovým poskokem. Nebyla jsem si úplně jistá, že to jeho nadšení bylo upřímné, ale momentálně mě to vůbec nezajímalo.

„Jsme rádi, že jsi zpátky!“ přivítala mě mladá vědkyně. Naposledy jsem ji viděla, když přišla oznámit, že Tobiasovi selhalo srdce. Při té vzpomínce mě zamrazilo. Všimla jsem si, jak se na mě Lucca dívá, vždycky pozná, když nejsem v pořádku.

„Hlavně na nás nezapomeň, když jsi teď ta celebrita,“ vtipkoval.

„Na tebe nejde zapomenout!“ zasmála jsem se, ale vlastně jsem to myslela vážně.

„Neflákejte se tady, nemáme času nazbyt!“ přerušil nás pan Hogan. „Pojď za mnou, Alyce! Musím ti upřesnit instrukce...“

„Pozor na ten tón, Hogane“ upozornil ho Lucca. Starý vědec se zamračil a zpražil ho pohledem, ale poslechl ho.

„Jsem rád, že jsi nás v tom nenechala,“ uznal, ale tvářil se, jakoby ho mučili. Raději jsem jen přikývla a následovala ho.

Došli jsme do jeho kanceláře a tam začal: „Jak už jsem říkal, nemůžeš se vrátit do stejného momentu jako minule. Musíme tedy vymyslet plán a rozhodnout se, kam se vrátíš.“

„Napadlo mě, že bych promluvila s otcem Tobiasem,“ sdělila jsem mu. Pan Hogan na to nic neřekl, ale myslím, že si pamatuje dost dobře, co se tehdy stalo. „Přesvědčím ho, aby si vzal ten den volno.“

„K tomu by nikdy nesvolil, ne bez toho, abyste mu řekla celou pravdu. Chodil do práce i s horečkou,“ namítl.

„Nemám v plánu mu všechno vyslepičit. Víím, že by to mohlo ovlivnit realitu. Zkusím ho upozornit na to, že se Tobiasovi moc nevěnuje... Máte snad lepší nápad? To mám Tobiasem prostě unést?“ ztrácela jsem trpělivost.

„Pro mě za mě,“ zamumlal.

„Pane Hogane!“ okřikla jsem ho.

„Dobře, za zkoušku to stojí. Musíte ale vědět, kde Tobiasem hledat. Dám vám dvě hodiny, víc ne. Po dvou hodinách se vrátíte, a když to nic nezmění, tak se tam budete muset vrátit znova,“ dal mi šanci.

„Dvě hodiny? Naposledy jsem tam byla pět minut. Víte jistě, že to bude fungovat?“ zajímala jsem se.

„Víme to na devadesát procent, zbylých deset je bohužel riziko povolání. Tak víte, kde ho hle-

dat nebo ne?“ naléhal svým typickým protivným tónem.

„Ano, mám jistý tip,“ vzpomněla jsem si na Tobiasovo oblíbené místo.

„Ale nemůžeme vás vyhodit v laboratoři, to by samozřejmě celý plán narušilo. Vyhledali jsme proto jiné místo, vhodné pro přistání. Je to jedna stará továrna, která už není v provozu,“ oznámil mi a já jsem si snažila vše zapamatovat.

„Jste si jistí, že tam nikdo nebude?“ nezdálo se mi to.

„Nemáme zrovna široký výběr. Radši už se běž připravit,“ odbyl mě.

„Dobře, už jdu,“ zamručela jsem, protože se mi nelíbilo, jak se mnou mluvil. Pořád jsem ale cítila vděčnost za to, že mě i Luccu přijal zpátky.

Svižným krokem jsem zamířila do laboratoře, kde je můj oblek na cestu časem. U jejích dveří jsem se musela znovu ohlásit. Vše opět proběhlo bez problému. Uvnitř už byli lidé, kteří mají na starost údržbu a kontrolu obleku. Oznámili mi, že je vše v pořádku a můžu si ho rovnou obléci. Museli mi s tím samozřejmě pomoci, protože je dost těžký a ještě bych ho mohla poškodit. Poté stačilo projít dveřmi do vedlejší místnosti. Vždycky si to představuji jako úžasný moment, kdy tam vkročím ve svém speciálním obleku, a všichni na mě budou zírat s otevřenými ústy. Ve skutečnosti to tak skvěle nevypadá, protože v obleku chodím jako tučňák.

Konečně jsem znovu vstoupila do laboratoře. Všechno bylo již připravené. V tu chvíli jsem zažila velmi silný pocit deja vu. Byl tu i ten stejný televizní štáb. Oči mi zabloudily k té obrovské kovové bráně ve tvaru kruhu, jako by to bylo poprvé, co ji vidím. Tentokrát jsem se jí tolik nebála. To ona je klíčem k cestování časem, které mě možná po minulé zkušenosti děsí, ale zároveň je to jediný způsob, jak všechno napravit. Reportéři se ke mně opět sběhli jako hladoví psi. Dnes jich tu bylo víc, už nás nepokládali za blázný.

„Slečno Wilkinsová, můžete se vyjádřit k událostem posledních dní?“ vyhrkl ten stejný otravný reportér, který tu byl minule. Podívala jsem se za něho, stál tam pan Hogan. Vypadal sklesle.

„Jistě, v posledních dnech bylo moc pěkné počasí,“ sdělila jsem jim. Mohla jsem Hoganovi kydat hnůj na hlavu. Mohla jsem jim říct, že všechno svedl na mě, aby se vyhnul následkům svých chyb. Mohla bych jim říci, že je to za hořklý páprda... Taková já ale nejsem. Udělal chybu, to je lidské. Navíc se už omluvil a sám řekl médiím, jak to bylo.

„Ale, nedělejte, že nevíte, o čem mluvíme!“ nenechali mě.

Zahlédla jsem, jak k nám míří Lucca. Proč jsem si nikdy nevšimla, jak mu ten bílý plášť sluší? Byl v dokonalém kontrastu s tou jeho snědou pletí.

„Myslím, že po tom, jak jste se k Alyce minule chovali, vás má už plné zuby,“ vložil se do toho.

Reportérovi štěstím zazářily oči: „A vy jste její přítel? Minule se tu líbala s panem Bryantem, který jen krátce poté zemřel, jak ostatně všichni víme...“

„Víte vy co?!“ utrl se na ně.

„To je v pořádku, Lucco,“ uklidnila jsem ho.

„Nestrkejte nos do mého soukromí. Soustředme se na to, co je teď důležité. Dnes provedeme dost riskantní krok a není jisté, jak to dopadne. Chci všem poděkovat za tu podporu, kterou mi dáváte... Vlastně ani nevím, co říct. Jsem moc ráda, že ve mně věříte. Jsem si jistá, že společně to zvládneme!“ pronesla jsem.

„Tohle nejsou Grammy, ale jo, nebylo to špatný,“ uznal reportér a poslušně odcupital pryč.

„Řekla jsi to moc hezky,“ pochválil mě Lucca, když se štáb přesunul kamsi do rohu místnosti. Musela jsem se kouknout, jak tam stojí se svými nabručenými obličejí. Všimla jsem si, že kamera míří na nás a pořád svítí.

„Hej, vypni tu kameru!“ napomenula jsem ho. Kameraman celý zrudl a okamžitě mě poslechl.

„To jsou kreténi!“ naštvál se Lucca a chtěl jim to jít pořádně vyčíslit, ale já jsem mu to vymluvila.

„Udělají z toho další skandál, kašli na to,“ zadržela jsem ho.

„Asi máš pravdu,“ uznal.

„Zbývají poslední minuty do skoku,“ připomněla jsem, i když mi bylo jasné, že to ví. Ten bílý plášť přece nemá jen na okrasu.

„Víš... dělali jsme nějaké propočty a vytvořili jsme spoustu prognóz o tom, co se může stát,“ prohodil a díval se při tom do země. To se mi vůbec nelíbilo.

„Trochu mě děsíš,“ přiznala jsem.

Stále se koukal všude okolo, jen ne mně do očí a pokračoval: „Hogan mi zakázal, abych ti to řekl...“

„Ale no tak, Lucco. Už jsi to nakousl!“ naléhala jsem.

„Když zachrániš Tobiasa, tak změníš budoucnost. Opravíš tím škody, které napáchal malý Tobias, když skočil do naší doby. Je na nejvyšší pravděpodobné, že z reality vymažeš dobu, kdy tu s námi Tobias nebyl,“ vysvětlil mi.

„To všechno chápu, jsem obeznámená se všemi riziky. Je možné, že mi nikdo neotevře bránu a já zůstanu v minulosti. S Hoganem jsme probrali různé plány B, C nebo i D. Jsem na to připravená, dostanu se zpátky,“ dělala

jsem ze sebe chytráka, dokud mi to skutečně nedošlo. Než Tobias zemřel, tak jsem Luccu moc neznala, rozhodně ne tak jako teď. Konečně se mi díval do tváře. Nejspíš se z ní snažil přečíst, jestli už jsem to pochopila. „Chápu,“ ulehčila jsem mu práci.

„Říkal jsem, že časem se všechno vyřeší,“ připomněl mi.

„Věřím, že osud nás zase zavede k sobě,“ snažila jsem se zůstat pozitivní.

„Já na osud nevěřím. Každý si píše svůj příběh,“ nesouhlasil. Možná na mě chce zapomenout, možná si neumí představit, že jsem s Tobiasem.

„Já už si svůj příběh neumím představit bez tebe,“ promluvilo konečně moje srdce. Lucca se jen znovu zahleděl do země a poté mě krátce a něžně objal.

„Taky si přeju, abys zůstala součástí mého příběhu,“ pošeptal mi do ucha.

„Už je čas,“ upozornil mě pan Hogan.

„Hodně štěstí!“ popřál mi Lucca.

„Díky,“ usmála jsem se.

Všichni se ode mě vzdálili, aby dodrželi bezpečnostní opatření. Já jsem se postavila na vyznačené místo. Věděla jsem, že mě všichni pozorují, ale moc jsem to nevnímala. Můj zrak zůstal upřený na Luccu, dokud nezačali odpocítávat čas do skoku.

„Tři..., dva...,“ začal Hogan. Pozorovala jsem, jak spouští červí díru. Ucítila jsem tu starou známou sílu. „Jedna..., teď!“ křikl. Skočila jsem a nechala jsem všechny pochybnosti za sebou.

Ocitla jsem se v náruči barev snad celého spektra. Nechala jsem oči dokořán a pozorovala jsem tu nádheru. Odevzdala jsem se osudu, už není cesty zpět.

Cesta netrvala dlouho. Než jsem se stačila vzpamatovat, tak už jsem byla v jedné z obrovských místností staré továrny. Okolo mě stály stroje a krabice různých velikostí. Vlastně ani nevím, co se tu vyrábělo, ale v přítomnosti se tu vyrábí domácí roboti. Jednoho takového odtud také mám. Je skvělý, zastane většinu domácích prací... Ale kvůli tomu tady nejsem. Svlékla jsem si oblek, nemůžu v něm přeci vyjít na ulici. Schovala jsem ho do jedné z velkých krabic, jen pro jistotu. Pod oblekem jsem tentokrát měla místo speciálního oblečení obyčejné tričko a rifle. Bylo to trochu nepohodlné, ale funkci obleku to nebránilo.

Začala jsem hledat východ. Továrna působila velmi ponuře, měla jsem trochu strach. Neviděla jsem ani na krok, šla jsem tedy jako náměsíčná. Konečně jsem nahmatala nějakou kliku, ale bylo zamčeno. Co když se odtud nedostanu? Zpanikařila jsem. Vytáhla jsem laserovou zbraň, která je součástí obleku a rozbila jsem s ní zámek. Konečně jsem zahlédla světlo. Dokázala jsem to!

Teď se musím dostat k panu Bryantovi, Tobiasovu otci. Vkročila jsem do slunečného pole dne minulosti. Vyhnula jsem se ulici, kde jsem v té době s rodiči bydlela. Nasedla jsem na tramvaj a nechala jsem se svést k mému cíli. Tento den totiž není jen tak ledajaký - je to čtvrtek. To znamená, že tuším, kde pana Bryanta hledat.

Vystoupila jsem na místě, které působilo cizí, ačkoliv jsem je znala. Předemnou se rozléhala budova povědomého tvaru, jen jiné barvy a s jinými nápisy. Místo thajské restaurace s názvem Zlatá rybka, tu stála pekárna U Chery, o které jsem slyšela poprvé. Úsměv se mi pomalu vytratil z tváře. Co když jsem se spletla? Co když tady nebude? Stejně už nemám na výběr. Pokud nešel sem, tak musí být na obědě v závodní jídelně Fyzikálního ústavu a tam za ním jít nemůžu.

Po pěti minutách neúspěšného vymýšlení plánu B jsem se konečně odvážila vkročit dovnitř. Hodiny ukazovaly za deset minut půl jedné, což mě vůbec neuklidnilo. Rozhlížela jsem se po všech stranách a hledala jsem mezi zákazníky pekárny pana Bryanta. Když jsem si to tam prohlédla, ucítila jsem nával pozitivní energie, ačkoliv jsem zatím Tobiasova otce nikde neviděla. Pekárna totiž zářila barvami. Byly tu žluté a oranžové stoly a židle, kde lidé seděli s kávou nebo kouskem koláče a obsluhovali je docela primitivní roboti.

„Pře-je-te si ně-co?“ všiml si mě robot.

„Ano, dám si cappuccino,“ rozhodla jsem se chvíli tady počkat.

„Dob-ře... Bu-de to všech-no?“ ujistil se svým robotím hláskem.

„Ano, děkuji,“ přikývla jsem a šla jsem si sednout k nejbližšímu stolu. Měla jsem štěstí, byl to poslední volný stůl. Myslela jsem na to, jak jsou tihle staří roboti roztomilí, když vtom jsem uslyšela velmi povědomý hlas.

„Tatí, helé! Ach jo, už na nás nezbylo místo!“ fňukal povědomý malý klučina.

„To nevádí. Pozdravíme babičku, vezmeš si koláč do ruky a zase půjdeme,“ utěšoval ho tatínek. Málem jsem se rozbředla. To jsou oni. Jsou tady, přímo předemnou! V tom šoku jsem opět trochu zkoprněla.

„Hele, tam jsou ještě volný židle!“ zaradoval se devítiletý Tobias a přiběhl přímo ke mně. Začínám nabývat dojmu, že mě ten náš vesmír má vlastně docela rád.

„Počkej, nejdříve se musíme zeptat tady slečny, jestli si můžeme přisednout,“ pokáral ho pan Bryant.

„Můžeme, prosím?!“ hulákal Tobias.

„Jistě, že můžete,“ usmála jsem se. Pohled na ně dva mi lámal srdce.

„Děkujeme. Já jsem Harris Bryant a tohle je můj syn Tobias,“ představil se a podal mi ruku.

„Těší mě. Já jsem Alyce... Alyce Smithová,“ zalhala jsem pro jistotu.

„Jak to, že nemáš koláč?“ zajímalo Tobiasa.

„Nó, mám právě po obědě a jsem ještě plná, tak jsem si dala jen kávu,“ vysvětlila jsem. Bylo čím dál těžší udržet svoje emoce na uzdě.

„Fuj, kafe! Na koláč je přece vždycky v bříšku místo!“ nesouhlasil Tobias.

„Tobias, nech tady slečnu vypít si v klidu svoji kávu,“ napomenul ho pan Bryant a díval se přitom do svého telefonu.

„To je v pořádku, mně to nevádí,“ usmívala jsem se. Hodiny nyní ukazovaly půl jedné, tlačil mě čas, a tak jsem se nenápadně začala vyptávat: „Ehm, já jsem v Londýně nová. Vy tu žijete už dlouho?“

„Ano, já jsem se zde narodil. Vyrůstal jsem dokonce přímo v tom bytečku nad touhle pekárnou,“ přiznal a dokonce u toho na chvíli odlepil oči od svého staromódního telefonu.

„Ale teď tam bydlí babička sama, proto ji pravidelně chodíme navštěvovat,“ vysvětlil mi Tobias. Pravidelně, pravděpodobně každý čtvrtek.

„Ahoj, mládeži!“ přišla stará dáma jako na zavolanou.

„Babi!“ zvolal Tobias.

„Já vás tak ráda vidím. Tento týden je tu hrozný frmol!“ stěžovala si. Díky skládačky najednou tvořily jasný obraz, to ona je Cherry.

„Zrovna jsme o tobě povídali tady té paní,“ pochlubil se Tobias.

„Jmenuje se Alyce, už to říkala a navíc je to jistě slečna,“ opravil ho Harris. Zdál se mi takový napjatý.

„Doufám, že jste říkali jen samé hezké věci,“ prozíravě si prohlédla Tobiasa a poté se zasmála.

„Radil jsem jí, ať si dá koláč, ale ona tvrdí, že má tak plný bříško, že se do něho neveleze! Věřila bys tomu?“ povyprávěl jí.

„To se dospělým lidem občas stává, víš?“ vysvětlila mu babička.

„Fakt?!“ nedokázal tomu uvěřit. „Ale tátovi se to nestává!“ protestoval.

„To je tátova tajná superschopnost,“ mrkl na něho Bryant.

„Já myslel, že tvoje tajná superschopnost je cestování časem,“ plácnul Tobias a já v tu ránu zpozorněla. Pan Bryant si toho hned všiml.

„Pracuju tady ve Fyzikálním ústavu, víte?“ okamžitě mi to objasnil.

„Jo, o něm jsem už slyšela,“ přikývla jsem.

„A máma je šéfredaktorka! Dělá časopisy!“ pochlubil se Tobias.

„To musí být náročné,“ poznamenala jsem nenápadně.

„Ano, to je. To mi připomíná... Mami, mohla bys Tobiasa zítra odpoledne pohlídat?“ zeptal se

Bryant a já si opět začínala skládat obrázek. Zнала jsem její odpověď, aniž by ji vyslovila.

„Copak nemá chuť?“ divila se.

„Ta dala výpověď. Věřila bys tomu?“ položil zřejmě řečnickou otázku a věnoval Tobiasovi káravý pohled.

„Promiň mi to, ale já zítra nemůžu. Přijde inspekce a já chci dohlédnout na to, že bude všechno dokonalé,“ omluvila se Cherry.

„Proč se mnou nikdo nechce trávit čas?!“ našťval se Tobias, odešel od stolu a vydal se směrem ke dveřím.

„Počkej, tak to přeci není!“ volal na něj jeho otec, ale on se ani neotočil.

„Za chvíli ho to přejde,“ řekla babička a vrátila se zpět ke své práci. Bylo mi ho tak líto. Už jsem se neudržela. Nechala jsem svým emocím volný průchod.

„Počkej, Tobiasi!“ křikla jsem na něho. Jeho otec se zamračil.

„To není vaše věc!“ rozzlobil se.

„Snažím se vám jen pomoci,“ odsekla jsem a vydala jsem se k tomu klukovi s vykulenýma očima. „Nechod pryč! Ještě jsi mi neřekl, čím chceš být, až budeš velký,“ vzpomněla jsem si.

„Já?“ divil se, jako by se o něj opravdu nikdo jiný nezajímal.

„No jasně, a když mi to povíš, tak si dám i ten koláč,“ navrhla jsem mu. Rychle jsem se koukla na čas, bylo tři čtvrtě na jednu. To ještě stihnou.

„Tak jo! Počkej u stolu. Objednám ti u babičky můj oblíbený koláč!“ zaradoval se.

„Omlouvám se,“ začal pan Bryant hned, když jsem se vrátila ke stolu, „jednal jsem zbrkle.“

„To tedy ano, ale chápu to. Musí to být těžké. Vidím, že ho máte rád, ale zároveň je pro vás důležitá i vaše kariéra,“ poznamenala jsem.

„Máme teď dobře nakročeno. Spousta lidí naší práci nebere vážně, ale já věřím, že se nám to povede a vyvrátíme ty předsudky. Ne každý to chápe... Viděl jsem, jak jste se tvářila, když Tobias prozradil moji tajnou superschopnost,“ přiznal.

„No jo, to byl šok. To vážně dokážete sníst koláč úplně kdykoliv?“ vtipkovala jsem. Tím jsem trochu prolomila ledy. Cítím, že jsem blízko k tomu, abych ho alespoň trochu změnila.

„A vy máte děti? Zdá se mi, že mi docela rozumíte,“ zajímal se.

„Ne, ale také mám dost časově náročnou práci a hodně mi záleží na kariéře. Ale určitě jednoho dne chci mít rodinu,“ plácla jsem a modlila jsem se, aby se nezeptal, kde pracuji, protože lhaní mi moc nejde.

„Tadá! Ten nejlepší koláč na světě!“ objevil se tu našťestí Tobias.

„Mockrát děkuji!“ usmála jsem se.

„Ten bude na účet podniku za to, jak jste nám pomohla,“ řekla paní Cherry Bryantová, když procházela okolo.

„Můžu ti teda říct, čím chci být, až budu dospělej?“ připomněl se.

„Jasně, povídej!“ pobídla jsem ho.

„Chci být vědec jako tatínek!“ sdělil mi. Koukla jsem se na jeho otce a ten se div nerozplakal.

„Ale to jsi mi nikdy neřekl!“ divil se pan Bryant.

„To, protože ses nikdy nezeptal,“ vysvětlil mu to úplně jednoduše. Možná to na sobě Harris Bryant nechtěl nechat znát, ale v tu chvíli se v něm něco změnilo.

„Promiň, Tobiasi... Nevěnoval jsem ti dost času a pozornosti, ale slibuju, že se změním,“ řekl posmutněle.

„To už jsi říkal několikrát,“ nevěřil mu.

„Viš co? Tak já si zítra vezmu volno, abys mi teda věřil!“ rozhodl se.

„Fakt?!“ zajásal Tobias.

„No jasně,“ potvrdil mu, „pan Hogan to pro jednou bude muset pochopit.“

Jedna hodina v minulosti byla za mnou a pan Bryant si právě domluvil na zítřejší den volno. Nechci se unáhlit, ale myslím, že se mi to povedlo.

„Už budu muset jít,“ řekla jsem, když jsem dojedla koláč.

„Ach jo, ještě jsem ti neřekl o všech vynálezech, který mě napadly. Co třeba koláčovač? Oblek pro cestu časem?“ nelíbilo se to Tobiasovi.

„Oblek pro cestu časem... To nezní vůbec špatně,“ uznal Bryant. To mi chcete říct, že na ten oblek v podstatě přišel Tobias? No já se zblázním!

„Určitě se ještě někdy potkáme, zatím se mějte moc hezky!“ loučila jsem se s nimi.

„Vy taky, nashledanou!“ zvolal Bryant. Tobias mě ještě rychle objal a poté už mě nechal jít. Vyšla jsem z té pekárny s ohromným pocitem štěstí. Teď už se jen stačí vrátit zpátky.

V klidu jsem počkala na tramvaj, která mě dovezla zpátky do průmyslové části města, kde leží právě ona stará továrna. Zbývala mi dokonce ještě půl hodina času, ale chtěla jsem si v klidu nasadit oblek, protože to není úplně snadné. Popošla jsem k té strašidelné opuštěné továrně. Něco se mi okamžitě nezdálo. Před budovou stály dva kamiony. Byla jsem si jistá, že jsem je předtím neviděla. Doufala jsem, že jsem si jich třeba jen předtím nevšimla. Moje naděje zničili chlápci, kteří zrovna vyšli z továrny a nesli jakousi krabici. Schovala jsem se za roh a pozorovala je. Dali tu krabici do návěsu kamionu, nejspíš je odváží pryč. Sakra, to je komplikace.

„Hej, hoši! Pojdte se na něco kouknout!“ zvolal jeden z mužů. Ostatní se vydali za ním. Já jsem vylezla ze své skrýše a nakoukla dovnitř návěsu. Uviděla jsem velkou povědomou krabici. Rozhodla jsem se zariskovat a jít k ní blíž. Potichu jsem ji otevřela a zjistila jsem, že je to opravdu ona, krabice s oblekem. Chtěla jsem ho vzít a utéct, ale zaslechla jsem, že se vrací, a tak jsem se mezi krabice schovala.

„Musíme zavolat policii,“ řekl zarostlý muž v modré pracovní kombiněze. Nejspíš si všimli toho rozbitého zámku.

„Máš pravdu, ještě by obvinili nás,“ souhlasil takový malý „brejloun“.

„Tak jim zavolej, já to mezitím dám vědět majiteli,“ poručil mu ten zarostlý muž. To je v háji! Nemůže sem přeci přijet policie!

„A co ty krabice v autě?“ vzpomněl si zrzavý chlápek, který právě přišel z továrny.

„Zatím je tam necháme, stejně tu musíme počkat na policii,“ rozhodl brejloun. Pozorně jsem je poslouchala. *Brejloun* vše pověděl policii a poté svým kolegům oznámil, že už jsou na cestě. Opět se mě zmocnila panika. Naštěstí se rozhodli počkat v přední části kamionů. Napočítala jsem, že jsou čtyři a nevypadali zrovna ne-jinteligentněji, snad se jich brzy zbavím. Chtěla jsem vzít tu krabici s oblekem, ale byla moc těžká. Samotný oblek ale přenést nemůžu, mohla bych ho rozbit. Vzala jsem si ho tedy na sebe.

Ve svém obleku jsem se cítila o něco lépe, jenže mým hlavním problémem nyní byla policie. Rychle jsem vyskočila z návěsu a „tučnáčím“ krokem jsem se dostala až do továrny. Tiše jsem se modlila, aby mě neviděli. Vypadalo to, že svačí a u toho si o něčem povídají, nejspíš je to v suchu.

Ocitla jsem se v další ponuré tmavé místnosti, které vypadala jako hlavní hala. Vydala jsem se najít nějakou skrýš. Předpokládám, že policisté nezůstanou u té ulomené kliky, jistě půjdou i dovnitř. Našla jsem jakousi šatnu, která byla plná smetáků, mopů, kbelíků a tak podobně – zkrátka dokonalé. Přála jsem si, aby policie přijela, co nejdříve a stejně tak rychle i odjela.

Moje přání se zřejmě začalo plnit, protože jsem uslyšela, jak někdo vkročil do budovy. Nerozpoznala jsem, co říkají, ale jeden z nich hrozně našťavaně hulákal – nejspíš majitel. Hlasy se pomalu, ale jistě přibližovaly. Konečně jsem jim dokázala rozumět.

„Nevypadá to, že by něco zmizelo,“ poznamenal pravděpodobně majitel.

„Taky jsme si ničeho nevšimli, dokud jsme teda neobjevili ten zámek,“ souhlasil nejspíš *brejloun*, ale nebyla jsem si jistá.

„Možná to byl nějaký bezdomovec, kterej se chtěl jen schovat,“ přemýšlel ten zarostlý muž.

„To je možné,“ uznal neznámý hlas.

„Nechcete to tady prohledat? Co když tady pořád je?“ děsil se majitel,

„Na to teď nemáme čas, víte přeci, jaká je doba. Pošleme sem někoho, aby sebral otisky prstů z kliky,“ řekl strážník a začal se vzdalovat.

„No jasně! Prodávám starou budovu továrny a při rychlém převzetí dostanete bezdomovce zdarma jako dárek!“ brebtlal ironicky pan majitel. „Stěhováci“ se neudrželi a museli se zasmát.

„Pokud vás to tolik trápí, tak sem někoho pošleme i na kontrolu,“ nabídl mu policista a majitel souhlasil.

„A máme teda odvést ty krabice?“ zajímalo *brejtlouna*.

„Jasně, že jo! Jinak bych vám musel zaplatit ještě jednou, to by se vám tak líbilo!“ nedal se majitel. To je trochu problém. Majitel i s policisty odešli, ale nechali mi tady ty čtyři *trouby*.

Odvážila jsem se pootevřít dveře od úklidového kumbálu a podívat se, jak to tam vypadá. Pochopila jsem, že jsem naprosto v pytli. Hodinky na obleku ukazovaly pouhých pět minut do plánovaného návratu. Nemůžu se jim přeci ukázat, ale takhle tu budou, až se portál otevře. Myslela jsem na nejhorsí. Co když je portál vtáhne dovnitř a bude se to celé opakovat? Co když je to zkrátka život za život? Co když se to mělo stát? Co když jsem odsouzená k selhání. To staré známé „co když“, které mě nenechalo v klidu...

„Hoši, pojdte mi pomoci, tahle krabice je hrozně těžká!“ zvolal jeden z nich. Nenápadně jsem vykoukla. Byla to obrovská krabice, tak obrovská, že ji museli nést všichni čtyři! To byla moje šance.

Když vyšli z budovy, tak jsem zavřela dveře a naskládala jsem za ně krabice, aby nešly otevřít. Samozřejmě mě viděli, ale to už mi bylo v tu chvíli jedno. Běžela jsem do místnosti, kde jsem minule přistávala. Zakopla jsem o jakousi krabici, ale hned jsem se zase zvedla. Ucítila jsem sílu červí díry. Nebude trvat dlouho, než bude portál kompletní. Pohyb, pohyb, říkala jsem si.

Ti čtyři muži se nejdříve pokoušeli otevřít zbedněné dveře, ale nebyli tak hloupí, jak jsem si myslela. Oběhli budovu a přišli těmi dveřmi, které jsem rozbila, abych se dostala ven.

„Stůj!“ zařval zarostlý chlápek, ale poté už jen zůstal stát s otevřenými ústy, stejně jako všichni ostatní. Portál byl kompletní. Tentokrát jsem nečekala na žádný povel a zkrátka jsem skočila.

Privítaly mě zářivé barvy, ale i nečekaná bolest. To ne! Okamžitě mi to došlo. V tom spěchu jsem si nezkontrolovala oblek. Nejspíš jsem si

pořádně nezacvakla kovovou nohavici na levé noze, a když jsem spadla, tak se mi kousek odpojil. Snažila jsem se nebrečet, abych viděla na cestu a dokázala lehce přistát.

Proletěla jsem druhým koncem červí díry, v současnosti se ta bolest zdála ještě větší. Motala se mi hlava, ale i přes to všechno jsem jasně zaslechla Tobiasův hlas: „Alyce! Proboha!“ To bylo také to poslední, co jsem slyšela, než se mi zatmělo před očima.

Probrala jsem se v bílé místnosti. Pomyslela jsem si, že jsem buď v nebi anebo v nemocnici. Jako první jsem uviděla svoji maminku, to mi spadl kámen ze srdce. Všechno je normální.

„Alyce, nemůžu tomu uvěřit,“ zašeptala.

„Co se mi stalo?“ nevěděla jsem.

„Museli ti amputovat levou nohu... od kolene dolů. Ale neboj se, my to zvládneme... společně. Hlavní je, že ses vrátila,“ vysvětlila mi.

„Mám tě ráda, mami,“ zašeptala jsem. Mluvil se mi dost ztěžka.

„Já tebe taky,“ odpověděla. „A tatínek už je na cestě. Snad se sem dostane, všude okolo jsou reportéři. Chtějí s tebou udělat spoustu rozhovorů! Jsi první cestovatelka časem,“ vykládala mi.

„To jsem si vždycky přála,“ zachraptěla jsem. V tom mi cinkl mobil.

„Dali jsme ti ho zprovoznit, od té doby pořád zvoní,“ řekla máma pyšným hlasem.

„Jak zprovoznit? Co se s ním stalo?“ nechápala jsem.

„Když jsi byla dva měsíce pryč, tak jsme ho nechali vypnutý,“ řekla, jako by to byla samozřejmost.

„Cože? Jak dlouho jsem byla pryč?“ nerozuměla jsem jí.

„Ach ano, Tobias se mi snažil vysvětlit, že v tom mezicase, kde jsi uvízla, člověk nevnímá čas. Je to šílené!“ usmívala se. Tobias... Když jsem si uvědomila, že je naživu, tak mě všechna bolest přešla.

„A jak jsem se dostala zpátky? Kdo mi otevřel portál?“ kladla jsem další otázky. Stalo se to, co jsme předpokládali – vymazala jsem Tobiasovu smrt a vše s ní spojené, včetně té záchranné akce. Mysleli jsme si, že v takovém případě bude těžké dostat se zpět, protože by mi neměl kdo otevřít portál. Musela bych čekat na portál ze vzdálenější budoucnosti, kde stroje času nejspíš používají na denní bázi a odtam se pak vrátit do přítomnosti. Takový krok by byl docela riskantní a mohla bych vytvořit další časovou chybu.

„Tomu neuvěříš! Ten tvůj šéf, na kterého sis vždycky tak stěžovala, každý den zkoušel otvírat různé portály na různá místa a do různých časů, aby tě dostal zpátky!“ zaslala máma a já s ní. Pan Hogan? Ten pan Hogan, který mě má-

lem vyhodil, když jsem zapomněla zhasnout v laboratoři, každý den zapínal červí díru jen kvůli mně? Nechci vidět ty účty za elektřinu...

„Nejradši bych ho šla obejmout, ale teď to asi nebude jen tak,“ uznala jsem.

Máma najednou posmutněla: „Ani si nedokážu představit, jak hrozné to musí být. Ale neboj se, určitě ti seženeme nějakou robotickou. Víím, že to není to samé, ale...“

„Nemusíš mě litovat, moje povolání prostě je... riskantní,“ utěšila jsem ji. Vtom někdo zaklepal na dveře.

„Dále!“ zvolala jsem. Ve dveřích se objevil Tobias. Konečně jsem si ho mohla pořádně prohlédnout. Můj mozek to nedokázal zpracovat. Připadal mi jako duch, jako pouhý přízrak minulosti. Upíral na mě ty svoje oříškové oči, ale já už jsem se do nich nedokázala zahledět tak jako dříve.

„Nechám vás o samotě,“ pronesla máma a rychle odcupitala pryč.

„Jak ti je?“ zeptal se.

„Bylo mi i líp,“ přiznala jsem. Tohle snad ani nemůže být ten malý kluk, co tak zbožňuje koláče.

„Promiň, to byla hloupá otázka,“ přehodnotil to. „Radši mi vyprávěj, co se stalo. Pamatuješ si něco?“ zajímalo ho.

„Pamatuju si toho, až moc,“ začala jsem. „Vy jste usoudili, že jsem uvízla v mezičase, ale tak to není. Vlastně jsem se dostala až do minulosti... dokonce dvakrát,“ vyprávěla jsem.

„Cože? Jak je to možné?“ zalapal po dechu.

„Při té první cestě... se při návratu něco pokazilo, a tak se vytvořila časová chyba. Dva měsíce se nic nedělo, tedy bylo to komplikované. Poté jsem do minulosti skočila znovu, abych tu chybu napravila a vrátila jsem se sem,“ pokračovala jsem a Tobias se na mě díval, jako bych snad spadla z Marsu.

„To je hloupost! Nejspíš ses uhodila do hlavy nebo se ti to jen zdálo,“ nevěřil mi.

„Nemusíš mi věřit... Chtěla jsem ti to říct jen proto, abychom neopakovali ty stejné chyby,“ řekla jsem.

„A pamatuješ si, co se stalo předtím?“ zeptal se a bylo vidět, jak je nervózní.

„Jo, pamatuju,“ přikývla jsem. Pravdou ale bylo, že se změnilo hrozně moc věcí a já už jsem to necítila stejně.

„Viš, za ty dva měsíce se hodně věcí změnilo,“ mluvil mi z duše.

„Souhlasím, i když mi nevěříš, co všechno jsem za tu dobu zažila, tak mi věř, že mě celá ta cesta časem změnila,“ pronesla jsem.

„Myslel jsem, že už se nevrátíš. Ta šance byla strašně malá. Hogan sice pořád zapínal červí díru a já jsem tajně doufal, že tě dostaneme zpátky, ale zároveň mě to ničilo. Říkáš, že ses v minulosti změnila a já taky, tedy byl jsem

myšlenkami pořád v minulosti a už jsem to dál nedokázal, tak jsem se musel v životě posunout,“ vyprávěl mi.

„Pokud sis za tu dobu někoho našel, tak je to v pořádku. Já to chápu,“ odušila jsem, co chce říct.

„Děkuju, že to chápeš,“ usmál se.

„Možná je to hloupý, ale já věřím na osud a... myslím, že my dva jsme pro sebe nebyli stvořeni... To ale neznamená, že nechci, abychom zůstali přátelé,“ poznamenala jsem a oplatila jsem mu ten jeho úsměv.

„Není to hloupý, souhlasím. Zůstaneme kamarádi,“ souhlasil a krátce mě objal.

„Až se uzdravím, tak můžeme zajít na koláč,“ navrhla jsem mu. Vykulil na mě oči.

„Jak víš, že mám rád koláče? Nepamatuju si, že bych ti to někdy říkal,“ podivil se.

„Bylo to už dávno,“ odpověděla jsem popravdě.

„Aha, nejspíš jsem na to zapomněl,“ usmál se. Poté se rozloučil a odešel. Doktor mi nařídil odpočinek a já jsem nic nenamítala. Chvilka klidu mi teď rozhodně neuškodí.

Cítila jsem, že je zase vše tak, jak má být. Časovou chybu jsem opravila a našemu vesmíru nehrozilo žádné nebezpečí. Zároveň jsem se ale stále cítila prázdná. Musela jsem přinést velkou oběť, abych vše napravila, takže se asi není čemu divit. Ne, nemluvím o té noze. Koupila jsem si robotickou, což sice není stejné, ale pořád mi to přijde jako malá oběť za záchranu světu. No jo, vypadala jsem tak trochu jako válečný veterán, když jsem pokulhávala po chodníku směrem k Ústavu, ale to mi bylo fuk. Měla jsem kolem sebe spoustu lidí – mámu, tátu, Tobiase a hromadu fanoušků. Jsem přeci první cestovatelka časem! Stejně jsem se cítila, jako by mi chyběl kousek srdce. Moc dobře jsem věděla, kdo ten kousek má, ale bála jsme se za ním jít. Bála jsem se, že už to nebude stejně jako předtím.

Když jsem se konečně došourala k té obří budově, kde pracuji, tak se mi tam vlastně vůbec nechtělo. Věděla jsem, že ho tam potkám. Odvážila jsem se jít dovnitř, ale snažila jsem se co nerychleji projít hlavní halou. Robotická noha mi to moc neusnadňovala. Všichni se zastavovali a říkali, jak mě rádi vidí, což bylo milé, ale v tuto chvíli se mi to zrovna nehodilo. Už jsem byla v té úzké chodbě, která vede k Hoganově kanceláři. Tam se kolem mě vytvořil takový hlouček lidí v bílých pláštích. Prakticky jsem se chytla do pasti. Nebylo úniku.

Najednou jsem ho zahlédla, ale stál až úplně vzadu. Lucca je tak nějak průměrně vysoký, takže jsem ho přes ty dlouhány skoro neviděla.

„Lidi, klid! Alyce si s námi určitě ráda popovídá, ale teď musí k Hoganovi na kobereček!“

okřikl je Lucca. Nezměnil se, pořád to byl ten Lucca, který se mě snažil bránit a který mě nikdy nenechal na holičkách.

„Děkuju,“ řekla jsem, když se ten shluk lidí rozešel a zůstali jsme tu jen my dva.

„To nic nebylo. Tobias říkal, že to teď nemá lehký, ale prý to neseš statečně,“ řekl.

„Snažím se. Došla jsem k závěru, že čas si s námi stejně udělá, co chce. Je důležitý se s tím naučit žít,“ pronesla jsem.

„Taky si to myslím, i když na osud tak úplně nevěřím. Myslím, že si každý z nás píše svůj příběh,“ vysvětlil mi.

„Já na osud věřím. Každopádně je to zajímavé téma,“ prohodila jsem.

„To máš pravdu... Mohli bychom ho probrat třeba u večere, teda kdybys chtěla,“ řekl rozpačité a pohlédl mi do očí.

„To bych moc ráda!“ nadšeně jsem souhlasila.

„Dobrý den, Alyce!“ přerušil nás pan Hogan. Rychle jsme se domluvili na dnešní večer v šest hodin a já jsem poté odkulhala za Hoganem.

„Sedni si,“ pobídl mě, když jsme přišli do jeho kanceláře. Ještě než jsem se stihla posadit, tak spustil: „Všem jsem řekl, že jsi uvízla v mezičase a oni tomu uvěřili. Tedy Luccovi se to trochu nezdálo, ten kluk je taky chytřej jak rádio, ale nakonec jsem ho taky přesvědčil. Nechtěl jsem vytvořit zbytečný rozruch, když moje hypotéza nemusí být správná...“

„A vy si pamatujete, co se stalo?“ podivila jsem se.

„Pamatuju si, že jsem tě potkal v roce 2603. Přišla jsi z budoucnosti a povzbudila jsi nás, abychom pokračovali ve výzkumu. Celá ta vzpomínka je ale dost zvláštní, a tak mě napadlo, jestli jsi nevytvořila časovou chybu,“ prokoukl mě. Zřejmě nebyl nejlepším vědcem v celém Londýně jen tak pro nic za nic.

„Ano, dostala jsem se do minulosti, jak bylo v plánu. Stala se ale... nehoda,“ začala jsem.

„Jaká nehoda?“ zděsil se pan Hogan. Zhloboka jsem se nadechla a vše jsem mu povyprávěla. Mluvila jsem mu o tom, co se stalo Tobiasovi a jak vznikla ta chyba. Zmínila jsem se i o tom, jak se choval. Nakonec jsem mu řekla, co se mi přihodilo při mé další cestě do minulosti a jak jsem přišla o nohu.

Pan Hogan jen celou dobu kroutil hlavou a nakonec vydechl: „Neuvěřitelné! To je obrovský objev!“

„Jenže nám to nikdo neuvěří. Nemůžeme to dokázat. Snažila jsem se to říct Tobiasovi, ale

nechtěl to pochopit,“ posmutněla jsem, když jsem si vzpomněla, jak na mě tenkrát koukal.

„No alespoň víme, že časová brána funguje a oblek... má ještě svoje mouchy,“ poznamenal a já jsem ho nepoznávala.

„Děkuju, že jste mě hledal,“ usmála jsem se.

„Prosím, nebylo to jednoduché. Musel jsem hodně vzpomínat a nějakou dobu mi trvalo, než jsem našel ten správný časoprostor pro vytvoření portálu... A taky se to dost prodražilo. Museli jsme si vzít několik půjček, ale s tebou a tímhle novým objevem se nám ty prachy zase vrátí,“ řekl. Neměla jsem slov.

„Kdo je to, na té fotce?“ ukázala jsem na rámeček, který měl na stole. Vidím ji poprvé a to jsem u Hogana na koberečku byla už několikrát.

„Moje dcera,“ řekl jako by to byla samozřejmost. Ten starý protivný pan Hogan, kterého jsem znala, děti neměl. Já jsem ovlivnila pana Bryanta a on očividně zase ovlivnil někoho dalšího. „Děje se něco?“ vyrušil mě z mých úvah.

„Ne, všechno je v pořádku,“ vyhrkla jsem.

„Tak se pusť do práce. My musíme opravit oblek a ty se musíš vrátit do formy, protože s tebou počítáme na další cestu časem,“ oznámil mi.

„A kam to bude?“ zajímalo mě. Většina lidí si myslela, že už nebudu chtít cestovat časem, ale pan Hogan mě zná. Mám svou práci ráda i se všemi riziky.

„Zkusíme se dostat do vzdálenější minulosti,“ řekl. Měla jsem před sebou další dobrodružství a tak to mám ráda.

„Snažili jsme se ovládnout čas, ale pravdou je, že čas ovládá nás. Vždy to tak bylo a vždy to tak bude. Jsme jen loutkami v jeho zamotané hře,“ poeticky jsem uzavřela svoje vyprávění o tom, co se stalo.

„Souhlasím. Není ironické, že se oba zabýváme cestováním časem, i když si myslíme tohle?“ zasmál se Lucca.

„Na druhou stranu to může přinést značné objevy. Jen si musíme dát pozor na to, abychom už neudělali žádnou časovou chybu,“ uznala jsem.

„Takže jsme spolu chodili?“ zajímalo ho.

„Ne, ale něco jsme k sobě cítili,“ přiznala jsem.

„A cítíš to pořád?“ zeptal se a dal mi ruku na tvář. Nic jsem neřekla. Naklonila jsem se k němu blíž, zavřela jsem oči a naše rty se spojily. Našla jsem ten zbývající kousek sebe...

Kamil Nell – LP 1775

Vytáh' jsem z tý mrchy monočlánky a je klid! Kouknu na robota mé staré a drahé polovičky,

tiše si hučí, kulaté kontrolky oranžově poblíkávají.

Ts, nějaká romantika. Hlavně žádnou eroti-
ku. Pánbůh chraň!

Teď opatrně z postele a zmizet. Kovová pod-
laha studí, ale ta lahoda jít zase jednou po
svých. Pomalu otevíru telepatické dveře a ještě
pomaleji je za sebou zavřu. Doklušu do předsí-
ně a ulevím si do pootevřené skříně.

Pšík!

Shodím pyžamo a nakopu je dovnitř. Rychle
si obléknu připravenou hromádku oblečení,
hlavně teplospodky. Nedočkavě už sahám pro
obraceč, ale nakonec ho zase položím zpátky.
Co z těla vychází, úleva provází. Ale na ruce už
kašlu!

Konečně můžu navolit.

PANČÍŘ – nechci. 0 %.

KRYTÍ – kampak na mě. 0 %.

POSUNOVAC – ať se protáhnu. NEPOUŽÍT.

ZPĚTNÝ START (TRVÁNÍ) – ten nejdelší (i
nejlevnější)

DATUM – to je otázek pořád... AUTOMAT
VÝBĚR.

MÍSTO – !!! – AUTOMAT VÝBĚR.

Alena Vernerová – Amarak

Těžké protipožární dveře do laboratoře se
rozletěly a hlasitě bouchly o stěnu. Markovi
vypadla z ruky kádinka s roztokem pro
konjugaci genů, kterou měl připravit pro své
rodiče, jež v této laboratoři trávili víc času než
doma a věnovali se své kariéře – profesní dráze
vědců v oblasti genové manipulace. Zaklel, když
viděl, jak se výsledek jeho práce, která mu
zabrala celý nedělní večer, rozpíjí po bílých
sterilních dlaždicích jako loužička zelenožluté
tekutiny.

„Do hajzlu,“ zanařoval chlapec, když se
znovu pođíval tu spoušť. Místnost laboratoře
nebyla velká, a tak ji rychle přešel několika
rychlými, našťvanými kroky. Který idiot takhle
rozkopl dveře?!

Sotva však Marek došel až ke dveřím, zjistil s
údivem, že v nich nikdo není. Chtěl se otočit
a s povzdechem jít udělat ten roztok znovu,
jeho pohled však cosi periferně upoutalo.
V chodbě, kde panovalo ospalé přítmí a jen
vysoko na bíle vymalovaném stropě poblikávala
jedna zářivka, cosi probliklo asi dva metry nad
zemí.

Instinktivně ucouvl a ten jediný krok vzad ho
zachránil, neboť zpoza dveří skočila do kruhu
světla unikajícího z laboratoře otevřenými
dveřmi groteskní bytost. Vlk, ale s některými
lidskými rysy.

Poznal ji okamžitě – byl to nejnovější
experiment jeho rodičů. Kdepak tříhlavé ryby
nebo kočky s rohy na hlavě, tohle všechno
zdaleka předčilo. A přineslo to Markovým
rodičům nominaci na Nobelovu cenu.

Ukazovák položit na ozubené kolečko obra-
ceče a rychle jím trhnout.

Dzin, dzin, dzindzindzin...

***

Dopad na všechny čtyři! Plivu krev a přeju
si, aby se mi to všechno jen zdálo. Svalím se na
bok a jazykem počítám díry mezi zuby. Hádán-
ka zní, co mě bolí nejvíc. A ten svinčik kolem,
bahno a voda ze mě jen crčí. Nakonec se nějak
doplazím do koupelny, provedu očistu a odpla-
zím se do ložnice. Ale ten sprdunk ráno a účet
od zubaře!

Ach ach ach...

***

V robotu to zacvakalo a kontrolky pozvolna
rudnou.

***

Žena se probouzí a odhrne vedlejší pokrýv-
ku. V předsíni poblikává pohozený obraceč.
Poslední dva řádky už se doplnily.

DATUM – 1775

MÍSTO – Chlumec.

Stvoření dosahovalo výšky zhruba dva
metry, neboť si vykračovalo po zadních jako
člověk. Hustá šedavá srst splývala v hustých
provazcích až do poloviny zadních tlap zvířete a
dokreslovala tak jeho hrůzný vzhled. Ale možná
ještě strašnější než pohled na dlouhé zahnuté
drápy byly oči – měly tvar mandlí a uprostřed
bělma se skvěla duhovka natolik tmavá, až
vypadala jako kdyby se v ní přelávala tekutá
tma mísící se s vnitřním plamenem vlka.

Amarok.

Tato uměle vytvořená variace na vlkodlaka
dostala jméno po starém mytickém tvorovi.
Spojení lidských a vlčích genů... Jak originální
myšlenka... Z lidských vlastností zdědil amarak
například schopnost chůze po dvou a možná i –
to však bylo zatím předmětem dalšího výzkumu
– schopnost toho nejjednoduššího uvažování.

Bohužel, napadlo Marka. Zabouchl té bestii
dveře těsně před nosem – dobře, spíš před
zkrabaceným čumákem – a proklínal rodiče za
vytvoření takového monstra. Proč jim jenom
nestačily trojhlavé ryby?

Po zátylku mu přejela ledová ruka a všechny
chloupky na krku se mu zježily, když si chlapec
uvědomil, že amarak utekl a protože byla nedě-
le, pravděpodobně ho nikdo nenakrmil, neboť
rodiče dnes měli v Berlíně setkání s jinými věd-
ci ze svého oboru a vrátit se měli až zítra ráno.

Marek přitáhl ke dveřím židli, aby tak dveře
zabarikádoval, protože klíče neměl – ty měl
k dispozici noční hlídač. Sotva se však chlapco-
vy myšlenky zatoulaly k nočnímu hlídači, srdce
zrychlilo alespoň na dvě stě tepů za minutu.

Přistrčil židli ke dveřím a okamžitě se vrhl k malému okénku – jedinému v této místnosti. Laboratoř se nacházela ve druhém patře, ale i přes tmou panující venku i tu vzdálenost, se Markovi podařilo zahlédnout v nazlátlém světle pouliční lampy mihnutí jednoho velkého stínu. Nedaleko od toho místa problesklo tmou ve výšce lidské postavy malé oranžové světlo – noční hlídač si právě zapálil cigaretu.

Pozor, chtěl zavolat Marek, ale bylo pozdě. Noční tmou prořízl výkřik plný bolesti následovaný táhlým vlčím zavytím.

Ne, musí se odtud dostat. Sám s touhle krvelačnou obludou tady zůstat nemůže. Zamířil ke dveřím, ale bylo mu jasné, že tudy se ven nedostane. Takhle by jen přiběhl přímo amarakovi do rány. Nechtěl skončit jako nebohý hlídač. Marek znal pana Veselého od dětství a byl to docela příjemný člověk. Zatracený experiment, zatracená věda!

Pokusil se vytěsnit z mysli obrazy, které vytvářela jeho fantazie – téměř živě viděl, jak se amarak sklání nad hlídačem s prokousnutým hrdlem, a jak té bestii odkapává od zubaté tlamy krev.

Marek přecházel místností sem a tam, snažil se něco vymyslet, ale mozek, jako kdyby si vzal dovolenou. Nechtěl prostě fungovat.

Od okna ke dveřím, od dveří k oknu. A zpátky.

Při další cestě ke dveřím podél zdi, částečně zakryté těžkou látkou, chlapec díky nervozitě zakopl o vlastní nohu. Rukou se pokusil zachytit o závěs, ale látka váhu jeho těla neměla šanci udržet. Spadla na zem a odhalila to, co až dosud skrývala.

Odhodil látku, jež na něj spadla, na druhý konec místnosti a udiveně začal studovat tu pečlivě utajovanou věc.

Ze všeho nejvíc to připomínalo asi skleněnou desku velkou zhruba metr krát metr. Na hladkém skleněném povrchu bylo vyryto několik znaků, ale přečíst si je už nestihl.

Prudký náraz odmrštil židli až na druhý konec laboratoře, kde s třesknutím narazila do stolu a srazila na zem drahý mikroskop. Při druhém nárazu se rozletěly těžké dveře, jako by nic nevážily.

Do místnosti vpadl amarak a kvůli zakrvácené srsti na obličejí vypadal ještě strašlivěji. Jeho drápy škrábaly o dlaždice a vydávaly nepříjemný zvuk, z něhož by Marka rozbolely zuby, nebýt toho, že celé jeho tělo bylo zcela paralyzováno hrůzou. Dopadne jako noční hlídač...

Jaké je asi umírání? Jaká je smrt? Co je po ní? Hlavou mu vířil asi milion otázek společně s podivnými nitkami prázdnoty. Pochmurně se uškříbl. Za chvíli se odpovědi na svoje otázky dozví.

Vlčí tlapy ukrojily další kus ze zbývající vzdálenosti.

Sotva se však silné svaly na amarokových nohou napjaly ke skoku, Markovo zápěstí vzdálené jen kousek od tajemné desky vsazené do zdi, ovinuly jako chapadlo neviditelné vibrace. Vlnění postupně sílilo a za chvíli obmotalo celé chlapcovo tělo jako neviditelná kukla.

Jako kdyby Markovi pod nohama někdo podtrhl koberec. Propadal se někam zvláštní prázdnotou.

Nebyl ale sám. Skoro by mohl přísahat na to, že jeho oči zahlédly na okamžik statné amarokovo tělo. Oči Marka bolely od té zvláštní neproniknutelné tmy. Přesně tak si představoval, že to musí vypadat na dně oceánu. Neproniknutelná temnota, ticho, ze kterého až zvoní v uších a především nedostatek kyslíku. Chlapci unikl z plic veškerý vzduch – jako kdyby se prostor smrštil. *Co jsem to zase udělal? Že já jsem tu skleněnou desku nenechal napokoji. No viděli jste někdy většího idiota?*

Tma ustoupila a odněkud se vynořil proud intenzivně zářících čísel – jejich roj připomínal barevný karneval a jednotlivé cifry tančily kolem Marka. Bylo jich nepočítaně a díky jejich rychlému tempu mihotání se Markovi podařilo přečíst jen některé. Vlastně... ani nevěděl, proč se snaží číslice přečíst. Snad proto, aby zahnal – nebo se o to minimálně pokusil – tíživé myšlenky rozleptávající poslední zbytky odvahy stejně spolehlivě jako kyselina sírová.

2021, 2004, 1966, 1945, 1918, 1840, 1752, 1657, 1553, 1454.

Barevný roj zmizel stejně nečekaně jako se objevil. Temnota se stala ještě neproniknutelnější a ticho ještě neúnosnějším než předtím. A pak se to temno vloudilo do chlapcovy mysli a zcela ji obestřelo.

Kde se tu vzal?

Co to má na sobě za oblečení?

Nepřibližujte se!

Jen aby v tom neměl prsty ďábel.

Bože, ochraňuj nás!

Mnoho rozmanitých hlasů se splétalo dohromady v jedno klubko.

Marek se zhluboka nadechl, aby do plic nabral konečně trochu vzduchu. Nádech. Zase. A znova.

Otevřel oči. Nad sebou spatřil jasnou letní oblohu bez jediného mraku a kolem něj se nacházela hedvábná stébka svěží trávy. Marek zjistil, že leží na zádech. Nadzvedl se na lokti a vytáhl se do sedu. Při tom pohybu se mu trochu zatočila hlava. Dlaněmi si promnul spánky a teprve po chvíli zaznamenal, že tu není sám. Kolem něj postával hlouček asi dvaceti lidí tvořený rozmanitými věkovými skupinami – od

malých dětí přes dospělé až po starce se zvrásněnými ořechovými tvářemi. Stáhlo se mu hrdlo, když pochopil, že právě on je tím, na nějž všichni upírají své pohledy. Ti lidé se něj dívali jako na cosi exotického – a vzápětí mu i došlo proč. Marek byl oblečený do modrých džínů a černé mikiny s kapucí. Kdežto oni na sobě měli oblečení připomínající svým vzhledem dosti obnošené, potrhané a bohatě záplatované hadry.

„Dobrý den,“ řekl Marek v naději, že tím promloují to trapné ticho. Vůbec se mu nelíbil pohled, jakým se na něj ta prazvláštní skupina dívala. Chlapec se zvedl ze země. Avšak to se neukázalo jako příliš dobrý nápad. Při tom pohybu mu totiž z kapsy džínů vypadl mobilní telefon. To pochopitelně neuniklo ostrážím zraku přihlížejících. Pokusil se svoji hloupou chybu napravit – telefon bleskurychle sebral a skryl zase do kapsy. Jenže už bylo pozdě.

„Je to ďáblův vyslanec!“ zajechel kdosi.

„Chyťte ho!“

„Bože, ochraňuj nás před temnými silami!“

Marek však už neměl šanci promluvit spatřit. Obrátil se na patě a rozběhl se jak jen mu síly stačily. Proboha, co je to za magory? To ještě nikdy neviděli iPhone? Asi ne.

Neohlížel se napravo ani nalevo a utíkal. Co nejrychleji. Periferně si totiž všiml, jak za ním dusají tři chlapci s vousatými tvářemi a širokými rameny.

Ovzduší vonělo svěžestí – asi nedávno sprchlo – avšak Markovi se zdálo, že je vzduch natolik rozpálený, až se nedá dýchat. Pálilo ho v krku, na hrudníku, v boku ho začalo nesnesitelně bodat a únavou pulsující svaly odmítaly udělat byt jeden jediný další krok.

Chlapci se ještě silou vůle podařilo doběhnout na kraj lesa, kde se dlaní opřel o hrubý kmen stromu a vyčerpaně sklonil hlavu. V duchu si spílal. Proč jen nechodil běhat?! To byl líný – typický městský člověk! Ale zrovna teď by se mu celkem hodilo, kdyby měl natrénováno...

V Markovi hrklo. Jeho tři pronásledovatelé nevypadali, že by je běh nějak výrazně unavil – a co víc – každý z nich svíral v ruce sekeru. To je snad špatný sen! Marek se pro jistotu štípl do ruky, ale namísto vytouženého probuzení mu jen v předloktí bolestivě zapulsovalo.

Navzdory únavě se rozhodl, že se pokusí svým pronásledovatelům ztratit někde v lese. Sotva však Marek udělal jediný krok, svalil se na zem, neboť klopýtl o vykotlaný pařez. Ještě než se stačil zvednout, se vzduchem mihl velký stín, jenž ležícího chlapce ladným skokem přeskočil a uháněl přímo naproti třem mužům se sekerami.

Markovi se zatajil dech. Teď amarok uháněl po čtyřech, avšak jeho zjev se nestal méně hro-

živým. Mohutné vlčí tělo se mihlo vzduchem a skočilo na prvního z trojice ozbrojených mužů. Ten však nestihl na svou obranu ani pozvednout sekeru. Z prokousnuté šije vystříkly karmínové pramínky a muž se skácel k zemi. I na vzdálenost nějakých třiceti metrů se z toho Markovi udělalo špatně – ještěže se nestihl před tím *incidentem* navečeřet...

Nečekané objevení amaroka mělo za následek to, že chlapec naprosto zapomněl na veškerou únavu a dal se znovu do běhu. Do uší se mu ostře zařizly bolestivé výkřiky i jeho dvou zbývajících pronásledovatelů.

Jako krutý výsměch jejich utrpení vzduchem projel táhlý vlčí hlas.

Marek se nořil čím dál hlouběji do stínů zelené klenby lesa. Chlapcova fantazie začala pracovat – na rozdíl od mozku – na plné obrátky a vytvářela klamný dojem, že se za každým stromem, v každém sebemenším stínu, za každým chuchvalcem ostružiní, skrývá alespoň deset amaroků.

Marek se zastavil až na nevelké lesní mýtině, kdy už nemohl popadnout dech. Značkové tenisisky byly doslova obalené blátem, oblečení potrhaly ostnaté šlahouny ostružiní. Zaklonil bezděky hlavu a podíval se na oblohu. Na blankytné modři se objevily pastelové šmouhy. Na mýtině světla valem ubývalo a pod korunami statných jehličnanů se plížila obezřetným tempem tma. Stmívalo se.

Chlapec netušil, z jakého směru se amarok vynořil, ale najednou byl tady. Tlumeně zavrčel a upřeným pohledem svých děsivých očí Marka provrtával. „Neutečeš. *Vrrrrr.*“ Amarok měl sice schopnost promluvit, avšak jen obtížně. Z jeho hlasu ale běhal mráz po zádech – znělo to stejně skřípavě jako údery kovu o kov.

*To jsem si teda pomohl. Nakonec mě ta potvo-
ra taky zakousne,* pomyslel si skepticky. Kvůli černým myšlenkám si málem ani nevšiml toho, jak amarok vydal krátké hrdelní zavrčení.

Jenom ať to nebolí. Prosím. Chlapec si zakryl obličej dlaněmi. Po tvářích mu stékaly slané pramínky, ale nestyděl se za ně. Amarok se na něj za okamžik vrhne. Kdo by v takové chvíli nebrečel?

Vlčí čumák hlasitě zavětril. Velké oči bloudily pohledem po zšeřelém lese. Marek využil toho, že amarok na chvíli zaměřil pozornost jinam. Rozběhl se – pravděpodobně nejrychleji ve svém životě – a v běhu se snažil přijít na nějaký spásný nápad. A ten nakonec dorazil. Když probíhal kolem rozložitého dubu se spodními větvemi rostoucími poměrně nízko při zemi, kdesi v koutku mysli zablikala myšlenka.

Marek se chytil jedné ze spodních větví stromu a bleskurychle vyšplhal výš do koruny. Amarok jeho úprk zpozoroval a vystartoval okamžitě za chlapcem, ale byl pomalejší. Straš-

livá zubatá tlama sice chňapla do Markově nose, ale minula.

Chlapec se ještě ani nestačil vydýchat, ani podivit nad tím, jak snadno se mu podařilo na strom vyšplhat, když se zšeřelým tichem rozezněly soubor hlasů. Znělo to jako kdyby nějaká skupina mluvila monotónními hlasy nebo se společně nahlas modlila. Ale ten zvuk byl velice slabý – jako vzdálená ozvěna a chlapec musel nejprve hodně napínat uši, aby ho vůbec slyšel. Postupem času se však hlasy začaly pomalu přibližovat.

Za chvíli skutečně Marek zahlédl mezi stromy naoranžovělá světla – vypadalo to jako plameny luceren. Ne, spíš loučí. Počkat, kam se to vlastně dostal, když si ti lidé namísto baterkami svítí loučemi?

Chlapec si poposedl na větvi, aby měl lepší výhled, jenže to neměl dělat. Větev, na níž seděl, nebyla zdaleka tak silná, jak vypadala. Sotva se Marek pohnul, větev se zlomila ve dvě a chlapce udeřil do zad náhlý poryv vzduchu. Svezl se ke straně, jak se zoufale pokoušel zachytit jiné větve, avšak veškeré jeho snahy skončily nezdarem. Padal k zemi.

Nakonec se ta výška ukázala mnohem menší než se zdála. Z vrcholku stromu to vypadalo, že je země mnohem dál, ale i ty čtyři metry stačily k tomu, aby si Marek vyrazil dech.

Chvíli ležel na zádech a lapal po dechu podobně jako ryba na suchu. Ještě než se stačil zvednout, uslyšel za sebou jemné zašustění ve spadáném jehličí a listí. Na skrání ho zašimral horký dech ostře páchnoucí po rzi. Marek sebou trhl a zhyponotizovaně zíral přímo do amarokových očí. Pud sebezáchovy i zdravý rozum mu velely, aby utekl, ale tělo odmítlo poslušnost a nekonečná spirála hrůzy z něj udělala nehybnou sochu. S vytřeštěnýma očima zíral přímo do vlčího obličejce, na srst ušpiněnou od krve.

Na malou chvíli se hlava té bestie oddálila, ale jen proto, aby se v příštím okamžiku přiblížila v chlapcově obličejce ještě těsněji. Marek sebou instinktivně trhl a zuby amaroka scvakly naprázdno nepatrný kousek od chlapcova krku.

„Nech mě,“ pronesl chlapec hlasem sotva výraznějším než šepot. Suché rty zašelestily jako suché listí.

Amarokovy oči vypadaly jako kdyby „moderní vlkodlak“ protočil své bezedné černočerné panenky. „Hlupáku.“ Vlčí jazyk se kmitl tak rychle, až Marek zapochyboval, jestli se mu to jen nezdálo. Nad tím však neměl čas přemýšlet, neboť mu krk k zemi přitiskla těžká tlapa. Cítil, jak se mu ostré zahnuté drápy zaryly do masa. Po krku mu stékaly rudé pramínky. Ale horší bylo něco jiného...

Zalupal po dechu. Zazmítal svým tělem, ale nedosáhl tím ničeho – snad jen toho, že drápy

té zatracené potvory mu pronikly ještě hlouběji pod kůži. Marka udivilo, že necítil vůbec žádnou bolest. Před očima mu svůj postupně stále více a více divočejší tanec předváděly zlatočerné mžitky.

Nedostatek vzduchu otupil mozek i pud sebezáchovy velící bojovat, bránit se. Proč by měl? Bylo mnohem snazší a příjemnější ponořit se do sladké náruče agónie. V tu chvíli si Marek nepřál snad nic jiného než už navždycky zůstat ve stavu té konejšivé letargie. Všechny zvuky lesa probouzejícího se k nočnímu životu byly odsunuty někam pryč, Marek vnímal jen tlukot vlastního srdce rezonující každou tepnou, každou žílou. Ale v momentně, kdy se pomalu začal pomalu vzdalovat i pravidelný hluboký zvuk tepu, amarok svou tlapu z chlapcova krku sundal.

Houstnoucí šero roztránilo vytí – hladové, divoké, plné zloby.

Chlapec se okamžitě zareagoval. Samotného ho překvapilo, že mu zbyly síly na to, aby se posadil. Rozkašlal se a snažil se rozpáleným plicím vynahradiť tu nekonečně dlouho trvající dobu bez kyslíku. Dlaně si přitiskl ke krku – k místům, v nichž mu škubalo jako kdyby mu někdo šiji polil žhavým voskem. Po tom doteku mu na dlaních zůstaly červené lepkavé pruhy páchnoucí po kovu.

Marek vrhnul nenápadný postranní pohled na amaroka. Ten stál strnule a očima bloudil někde na opačném konci mýtiny. Hlasitě čenichal a následně vydal krátké zavrčení.

Chlapec se vyhrabal na nohy, co nejtíšeji to šlo, ale amarok by si ho nevšiml ani kdyby si počínal jako slon v porcelánu.

Na protilehlém okraji mýtiny se objevila nejprve vzdálená naoranžovělá záře, která se rychlým tempem přibližovala. Vzduchem znovu rozlehla ta monotónní směsice hlasů. Vzápětí se do chlapcova a určitě i amarokova zorného pole dostal průvod lidí. Šero zaplašily do uctivější vzdálenosti světla loučí.

Průvod tvořilo mnoho postav – vypadaly jako ti lidé, za jejichž vesnicí se Marek *objevil*. Měli na sobě ty samé obnošené hadry. Jedinou výjimku tvořil člověk jdoucí v úplném čele průvodu. Byl to kněz oblečený do černé sutany. Jako jediný neměl loučí. V obou rukou svíral kříž nesouc ho nad hlavou.

„Apage Satanas!“ pronesl kněz zdánlivě klidně, avšak v jeho hlase stejně zazníval nepatrný podtón strachu a nervozity. „Apage Satanas!“ Průvod vesničanů knězi vytvářel zvukovou kulisu v podobě modlitby.

Asi se nikdy nesetkali s *d'áblovým vyslancem*, ušklibl se v duchu Marek ironicky. Věděl, že nemá cenu pokoušet se těm lidem utéct. Bylo jich mnohem víc a popravdě řečeno, měli lepší kondičku a Marek neměl chuť riskovat, že

se ve ztemnělém lese o něco přerazí nebo narazí na nějaké divoké zvíře. Zvedl ruce nad hlavu v mírném gestu a udělal krok směrem k zástupu lidí.

Jako kdyby dostal ránu pěstí do břicha. A znovu. *Co to bylo?!* Snad nervozita? Ne, to *nebyla* nervozita. Chlapec to pochopil v okamžiku, kdy se mu kolem zápěstí a následně se kolem celého jeho těla omotala neviditelná síť vibrací.

Jako by v dálce uslyšel ještě zděšené volání. *Ďábel! Bože, ochraňuj nás! Zachraň se, kdo můžeš!* A pak začal padat. Rovněma nohama se propadal do nicoty. Ale tentokrát to Marka tolik nevyděsilo. Znamenalo to, že se vrací zpět? Z tohoto divného prostředí?

Prostorem se rozlila čern – jako kdyby se Marek ponořil do inkoustu. Prostor se znovu smrštil a vytlačil chlapci z plic veškerý vzduch.

Vše obepínající temnotu zanedlouho rozehnal barevný proud světél vyvedených v pestrých výrazných barvách.

1454, 1553, 1657, 1752, 1840, 1918, 1945, 1966, 2004, 2021.

Číslo ukončila své hemžení stejně tak rychle, jak vířit začala. I temnota se začala postupně měnit na stále světlejší a světlejší mlhu, až se prostor prosvětlnil úplně. Když už si Marek začínal myslet, že se asi udusí, podařilo se mu konečně nadechnout. A co víc – rozhlédl se kolem sebe. Byl zpátky v laboratoři svých rodičů.

Stál na tom samém místě, než se propadl k těm divným lidem. Jakmile si však přečetl nápis vyrytý do skla, pochopil. On se propadl do historie. Tak proto ho považovali za *ďáblova vyslance*.

Marek vrhl bezděčný pohled na hodiny visící nad dveřmi. Plastové ručičky ukazovaly půl deváté večer. Ale to by znamenalo...

...to by znamenalo, že se nevrátil do úplně toho samého okamžiku. Vrátil se o nějakých deset minut předtím než amarok vpadl do laboratoře.

Chlapec už na nic nečekal. Tu nepatrnou trochu času musí využít. Vrhla se k pracovnímu stolu. Jak spěchal, loktem se mu povedlo shodit ze stolu kádinku s nedokončeným roztokem. Ale toho si nevšiml, horečně se začal přehra-

bovat v šuplíku. Povalovaly zde různé věci – od popsaných papírů, propisek až po dvě vědecké publikace. Marek hledal něco úplně jiného. A konečně to našel. Hledanou věc strčil do kapsy.

Vyběhl z laboratoře podivuhodnou rychlostí a uháněl o poschodí výš. Spíše proběhl než prošel krátkou chodbou, už z dálky slyšel hlasité úder. Chlapci poskočilo srdce v hrudi. Okamžitě ještě zrychlil.

Dveře, sice z pevného materiálu, se otřásaly pod vlivem nárazů. Přišel další náraz a mezi dveřmi a stěnou se objevila mezera. Stačila už jen jediná rána a dveře povolily zcela.

Marek uskočil na poslední chvíli. Do chodby se nahnul amarok. Oči mu svítily lačností. Z pootevřených tlamy se mu svažovaly provazce hustých slin.

Chlapec už na nic nečekal. Sáh do kapsy mikiny a vytáhl nevelkou lahvičku spreje. Sotva na amaroka dopadla lehká sprška průhledné tekutiny, tvor se zapotácel. Hlava se mu trochu naklonila ke straně a vzápětí se amarok svezl na zem.

Na Markových rtech přeletěl chabý úsměv, když se díval, jak amarok leží na zádech a chodbou se rozléhá jeho hlasité chrápání. Vida, uspávací sprej – dárek od strýce Tomáše – zabral.

„Je všechno v pořádku, chlapče?“ uslyšel Marek z dolního patra hlas nočního hlídače.

„Jojo. Všechno v pohodě.“

Marek se opřel zády o stěnu a pomalu se svezl po zdi do sedu. Pohodlně před sebe natáhl nohy a chvíli před sebe jen tak koukal. Pak se s povzdechem zvedl. Trochu zaúpěl, neboť mu v unavených svalech maličko zacukalo.

Věděl, že o amaroka si starost dělat nemusí – ten bude spát pod účinkem uspávacího spreje minimálně osmačtyřicet hodin. Zato roztok, jenž slíbil připravit pro rodiče, za něj nikdo neudělá.

Zamířil do laboratoře a cestou se stavil v automatu pro černou kávu. Nakonec si koupil kelímky tři, protože tenhle večer se nejspíš trochu protáhne...

David Šťastný – Jak vyplenit Austrálii

Psal se rok 2066, celá planeta byla přelidněná, panenská příroda a venkovy v podstatě vymizely. Poslední kus skutečné divočiny se nacházel na jednom obřím ostrově na jižní polokouli. Právě tam byl situovaný zájezd pro Sude-to-Německé turisty Hanse, Josefa, Aloise, Donalda, Fickleberryho a Adolfa. Vydali se do nejnavštěvovanější destinace na světě, do Austrálie, která v té době nabízela nespočet různých typů zájezdů s překvapením. Jednu

z takových poutavých nabídek chtěla využít i naše skupina turistů. Všechno to začalo slibně, našim turistům dokonce na letišti ztratili jen dvě zavazadla. To nebylo vůbec špatné na to, že celkem měli naši turisté těch zavazadel dvanáct. I když je pravda, že někteří z toho byli mírně zklamaní.

„Himl hergot! V té tašce byla moje flinta. Čím teď budu střílet klokany?“ Vztekla se Hans.

„Vždyť to byl hlavní důvod, proč jsem s tímhle výletem souhlasil.“

„No tak nebuď hned na začátku našeho výletu tak negativní!“ okřiknul ho Donald. „Můžeš si přece půjčit moji flintu. Navíc našťvaný bych měl být spíš já. Ztratila se i moje taška, měl jsem v ní dynamit. Čím teď budu lovit ryby?“

„To sis nemohl vzít s sebou prut jako všichni normální lidi?“ zeptal se ho Adolf, stojící u jezdicího pásu se zavazadly.

„Prut se mi nevezl do tašky.“

Když procházeli letištní kontrolou, celník si všiml něčeho podezřelého, „Počkejte! Kam jdete s tím plamenometem?“ zakřičel na Josefa. „Takhle by to nešlo, musíte si to nejdříve proclít. A navíc to musí být zabalené ve speciální tašce.“

„To není problém,“ řekl s úsměvem Josef. „Jednu si od vás koupím. Co stojí?“

„Padesát dolarů,“ odvětil celník.

„To je ale zlodějna. To i ten plamenomet byl levnější.“

„Na co ten plamenomet vůbec potřebujete?“

„Na vypalování stromů.“

„Cože?“

„Chci říct na vypalování židů.“

Celník je nechal s varováním jít. Z letiště se turisté dopravili do svého hotelu výletním autobusem jejich cestovní kanceláře Henlein, která pro ně připravila velice bohatý kulturní program. Tam si vyložili svá zavazadla a dali si opět. O hodinu později se všichni shromáždili s průvodcem opět u výletního autobusu.

„Tak co budeme dneska dělat?“ Zeptal se nadšeně Adolf průvodce, když všichni zrovna nastupovali do autobusu.

„Dneska budeme lovit žraloky.“

„Super už se nemůžu dočkat. Jenom doufám, že to bude zajímavější, než když jsme v Georgii lovili ty krokodýly. Ztratili jsme tam jednoho kolegu.“

„To mě mrzí! Co se stalo? Sežral ho krokodýl?“

„Ne. Akorát spravoval motor, a jak byl jeho obličej zaprášený od mouru, jeden místní ho zastřelil, protože si ho spletl s černochem.“

„To je hrozné!“

„Mohl si za to sám. Byli jsme na soukromém pozemku, a ta loď také nebyla naše. My jsme toho vidláka nakonec předali spravedlnosti, a v jeho komunitě ho nakonec upálili. Ukázalo se, že neměl právo na to zabít černocha bez řádného obřadu, tak jak to jeho KKK strana má správně dělat.“

„Jsem rád, Aloisi, že jsi se vůbec nepozvracel, když jsme letěli,“ chválil Aloise Fickleberry.

„To víš, už z létání strach nemám a špatně už mi bývá jenom zřídka,“ chlubil se Alois.

„Jak je to jen možné, že ses z toho strachu z létání vyléčil?“

„Na to existuje velice spolehlivý lék – dvacet dva hodin v autobuse.“

„To jsem ale nevěděl, Alois, že jsi taková veselá kopa. Ty by ses uživil i jako komik, to ti teda řeknu.“ Poplácal ho po zádech Fickleberry.

„A víš, že mi to v moji poslední práci taky říkali.“

„Vážně? A kde jsi dělal?“

„V pohřebním ústavu.“

Všichni se spokojeně usadili ve výletním autobuse poté, co narvali všechny své mohutné tašky na střechu.

Nejdříve se vydali na prohlídku těch největších Australských památek.

„A tady na tomhle místě jednou dokonce vystupovala známá Německá operní hvězda.“ Ukazoval průvodce na ikonickou budovu galerie, „Bohužel pak bylo odhaleno, že je to bývalá nacistka, a tak jí odsoudili na doživotí. Od té doby už tam žádná další Německá celebrita nevystoupila.“

„Čím víc poslouchám o Austrálii, tím více si uvědomuji, jak skvělá by tahle země byla pro nacisty.“ Pochvaloval si Alois, „Tady by mohli nerušeně provádět veškeré své praktiky, aniž by do toho zbytek světa zasahoval. Kvůli té značné izolaci by to bylo všem jedno. Všechno je to tady tak daleko od všeho, že by se tu šest miliónů lidí ztratilo jako nic. Nikdo by si nikdy ničeho nevšiml. Kdepak Němci žili na špatném místě, měli žít tady. Ovšem je pravda, že to hrozné vedro by asi nedokázali snést.“

„Jako mladý jsem se tady chtěl podívat, a tak jsem hledal pracovní příležitosti, které tu nabízeli,“ popisoval svoji rannou zkušenost Fickleberry. „Jeden inzerát na práci se mi najít podařilo, ale vůbec tam nepsali, co je to za práci. Řekl jsem si, že když to nenapsali, tak je to proto, že asi hledali kurvu.“

„Teď jsi mi připomněl, moje manželka se odstěhovala do Vídně, tak doufám, že se tam má dobře.“ Josef se lehce usmál. „Jinak doufám, že do toho hotelu, ve kterém nás ubytují, budou mít aspoň Švédské stoly.“

„To mě je jedno, jaké tam ty stoly budou, hlavně aby na nich bylo něco k jídlu,“ vyjádřil se Donald.

„Hlavně to musí být dobré jídlo, ne jako ty žblechty ze závodní jídelny,“ řekl Hans.

„To já budu rád za všechno, co nebude organické nebo vegetariánské. To už bych raději jedl i jídlo z letadla,“ usmál se Fickleberry.

„To my jsme jednou byli na praktickém školení ve Freundthalu,“ začal s vyprávěním Hans. „No a bylo nás tam dvanáct, z toho byli tři lidi vegetariáni, a dva lidi byli Muslimové. Při cvičení samozřejmě nebyl vůbec žádný problém, ale jak došlo na jídlo, to byla tragédie. Tedy ne pro nás normální lidi, ale pro ně. Stravování bylo v ceně, na snídani jsme dostali šunku s vejcem,

teď ani jeden z nich samozřejmě nejedl vepřové. Bohužel ta vajíčka byla s tou šunkou zamíchaná, takže nejedli vůbec nic. Pak přišel oběd, takže oni možná doufali, že bude prý nějaká vegetariánská verze nebo co...“ všichni se začali smát a Hans pokračoval: „měli jsme vepřový řízek a jim nezbývalo nic jiného, než sníst jen brambory. Pak přišla večeře a na tu jsme dostali, hádejte co? Nevíte? Dostali jsme bagetu se šunkou. Pro ně tedy jen bageta. Co vám budu povídat, moc se za ten den nenajedli. My jsme se jim samozřejmě snažili racionálně promluvit do duše. Říkali jsme jim – copak to jde takhle dávat nějaké hodnoty před lidské zdraví? Když už jednou člověk je, tak má koukat, aby jed a ne aby nejed, jak tomu v tomhle případě je. Ale kdepak to tady těmhle lidem nevysvětlíte. Marně jsme se jim snažili vysvětlit, co by za něco takového dali děti v Africe, nebo děti v Rusku, nebo děti v Auschwitzu. A oni takhle odmítají jídlo, které dostanou. No to je prostě zvrácnost.“

„I když na druhou stranu, pořád lepší být vegetarián a Muslim, než být obézní,“ prohlásil Donald, „S těmi jsou větší potíže, s tím mám taky zkušenost. Jednou jsem takhle srazil jednu tlustou ženskou, která jela na skútru pro tlusté lidi. Naštěstí to nebylo nic vážného, mému autu se nic nestalo.“

„Mimochodem vzal někdo karty na mariáš?“ zeptal se Josef.

Žádné odpovědi se mu však nedostalo.

„Tak to je perfektní. Tady snad každý trpí Alzheimerem.“

„S tím Alzheimerem opatrně!“ napomenul ho Alois. „To není totiž žádná sranda. Jednou jsem mluvil otevřeně s mojí babičkou, která měla Alzheimeru. Řekl jsem jí, že potřebuji peníze a to tak zoufale, že už jsem prodal i svůj pas. A babička se mě zeptala, proč jsem prodal svůj pas. Ta nemoc je strašná.“

„Tak dost! Nebavme se o tak hrozných věcech! Jsme na dovolené!“ okřikl to Adolf.

Donald následně začal vyprávět o tom, jak jednou jezdil na kole a rozbil si přitom držku, ale ani to nebylo podle většiny vhodné téma na dovolené. Pak tedy konečně začali podrobně probírat lov na medvídku Koalu.

A nyní přichází povídková reklama. Taky máte občas přes den chuť na nějaký nápoj s alkoholem, abyste přežili ten nekonečný stres v půli dne. Šéf vám nechtěl dát placené volno, děti vám doma dělají nepořádek, manželka na vás křičí, že jste ubohý lůzr, kterého si nikdy neměla brát, pak právě vy potřebujete náš drink Mechrovka. Po něm zapomenete na všechny vaše každodenní trable. Je to ověřené? Samozřejmě, pokud jí vypijete během odpoledne dostatek, pozvracíte se z ní tak moc, že nebudete ani vědět, jak se jmenujete. Mechrovka.

Zvracejte se stylem! A žijte váš ubohý život s Mechrovkou v ruce. Konec reklamy.

Jelikož bylo ráno a jejich výletní loď měla dorazit až za několik hodin, autobus jim zastavil u jednoho zábavného střediska, kam se přirozeně celá skupina turistů šla podívat. Vstoupili tedy dovnitř herny, kde našli spoustu zajímavě vypadajících herních automatů a simulátorů. Po několika hodinách hraní už byli pomalu na odchodu, jenomže na cestě k východu narazili ještě na jeden herní automat. Ten zaujal Fickleberryho

„Co je tohle za hru?“ A ukázal na bednu s nápisem Christchurch Masakr.

„To je simulátor jedné střílečnické hry,“ informoval ho pracovník zábavného střediska. „Nasadíte si brýle, dostanete do ruky hrací samopal a máte za úkol zabít všechny lidi ve všech Mešitách po celém městě. Tahle hra je velice populární u neonacistické mládeže.“

„To zní dobře, to bych si rád taky zahrál,“ zvolal veselým hlasem Hans.

Jenomže na hry už nebyl žádný čas, protože už museli jít. Před nimi byl naplánovaný dlouhý den plný aktivit.

Konečně dojezili do přístaviště, odkud se vypravili přes Bariérový útes do oblasti, kde plavali žraloci.

„Musím říct, žraloci jsou skvělí plavci,“ pochvaloval je Donald, „Vytrvalý a neuvěřitelně přesní. Dokážou vycítit kapku krve spadlou do moře na míle daleko. Právě z toho důvodu také umřel ten muž z Nového Zélandu, kterého si takhle našel jeden žralok.“

„To je hrozné, toho rasismu se člověk nezbaví ani v říši zvířat. Černý žralok si našel jednoho bílého muže,“ kritizoval to Adolf.

„Ten žralok byl ale taky bílý. Byl to velký žralok Bílý,“ vysvětlil mu Donald.

„Tak to potom jo. Bílý zabil bílého. Taková vražda nikoho nezajímá.“

Jenomže ještě, než to dořekl, loď se mírně zakroutila a Adolf vypadl z lodě. Krátce na to ho sežral žralok.

„No to snad není pravda!“ zakřičel Hans. „Jediná flinta, kterou jsme měli a ten blbec s ní musí spadnout do moře.“

Výprava turistů tak přišla o jednoho svého člena, za což jim muselo být přirozeně vyplaceno odškodné. Nebyla to zrovna malá suma, a když jí dostali šekem, rozhodli se, že smrt svého přítele už nebudou nijak dále řešit. Nechtěli si tím pokazit svoji dovolenou, a tak aby na to nemysleli, navštívili v tu noc na svém hotelu večerní kulturní program, který jim připravila tak štedře cestovní kancelář Henlein. Součástí této zábavy byl také místní kmen domorodců, který tam předváděl své exotické tance. To bylo něco, co ještě naši turisté rozhodně nikdy neviděli. Ten tanec se jednomu z našich turistů zdál

poněkud děsivý. Když se tanečníci blížili do finále, Josef zařval: „Pozor! Chtějí nás sníst!“

„A na to jsi přišel jak?“ divil se Donald.

„Copak to není rituál před večeří?“

„To ano, Josefe, ale před naší večeří. Ne před jejich. Oni budou jíst až potom. Od toho jsou přece na světě bezdomovci,“ vysvětlil mu Donald docela podrobně.

Jakmile tanečníci dotančili, Hans vesele povstal a zvolal: „Bravo! A teď jdeme jíst!“ Na tohle slyšeli i tanečníci a taky všichni číšníci kolem, Hans tedy na reakci jejich pohledů ještě dodal: „Myslím tím, že my jdeme jíst. To víte, jídlo je jako smysl pro humor, ne každý ho má.“

Na druhý den se skupina turistů vydala do přírody, konkrétně do jedné přírodní rezervace, kde jim opět jejich všetečný průvodce pověděl všechny ty nezajímavé věci o historii tohoto národního parku. Během tohoto výkladu dalšího člena výpravy Fickleberryho štipnul jedovatý pavouk, který po něm lezl už v autobuse, ale protože celou dobu natáčel cestu do parku a fotil, vůbec si ho nevšiml. Možná právě proto na konci tohoto výletu skončil mrtvý. Ostatní nad ním ale ani nemávli rukou, pouze řekli: „Tak za tohle dostaneme také odškodnění.“

Následně usoudili, že v Austrálii se něco takového musí stávat dosti často. I přesto, že jim průvodce tvrdil, že něco takového se mu za dvacet let prohlídek po Austrálii ještě nikdy nestalo. Průvodci a zároveň vedoucímu celého zájezdu už umřeli dva účastníci, což pro něj rozhodně nebyla dobrá vizitka. Nicméně život šel dál, tedy ne pro Fickleberryho. I průvodce pokračoval dál, protože i dvě úmrtí pryč na tuhle Německou cestovní kancelář nejsou tak špatné. Zvláště když se několikrát za sezónu běžně uduší desítky zájezdníků u Švédských stolů. Když se však navíc ještě část výpravy tomuto průvodci ztratila, to už bylo něco, za co ho konečně z cestovní kanceláře Henlein vyrazili.

Neztratil se mu samozřejmě nikdo jiný než naši známý Sudeto-Němečtí turisté. Ti se totiž záměrně od celé výpravy odtrhli jen, aby mohli zažít nějakou větší zábavu. Nejdříve si zašli do jedné Česko-Australské restaurace, kterou měli touhu z nějakého neznámého důvodu navštívit.

Taky žijete v Austrálii v tom hrozném vedru mezi těmi ohavnými zvířaty a otravným hmyzem? Nemáte po ruce žádné chutné jídlo z vaší rodné země? V tom případě navštivte naši Česko-Australskou restauraci U veselého kosa. Nabízíme zde řadu tradičních českých pokrmů jako je například Moravský vrabec, Slezský bažant anebo Český slavík. U nás rozhodně hladý neumřete, a ještě budete po našem jídle vesele zpívat jako všichni ti pěkní ptáci, které jsme pro vás zabili, a které v Austrálii nikde nepotkáte. U veselého kosa. Máme pobočky po celé Austrálii. Najdete nás v dvou velkých městech a

v jedné malé vesnici. Tak na co čekáte? Přijďte se najíst k nám!

Po vydatném obědu, při kterém sežrali celé prase, se vydali do půjčovny aut. Tam si pronajali terénní jeep, aby si tak plně vychutnali výlet do Australských stepí. Ještě u vchodu auto půjčovny se bavili o tom, kdo bude řídit.

„Já určitě ne,“ bránil se Josef. „Nejsem moc dobrý řidič, mám totiž docela vážný handicap. Jsem schizofrenik a tak při řízení vždycky předpokládám, že moje další já právě řídí. Už s tím však problém nemám, policie už nám sebrala řidičák.“

„Ty jsi vážně magor. Ale mě je to jedno, klidně, budu řídit já,“ nabídl se Donald, a tak nasedli všichni do vypůjčeného jeepu a vydali se na cestu vstříc Australské pustině. Cestou všichni popíjeli Mechrovku a vyprávěli veselé historky. Smáli se tak moc, až se přitom nezřízeném pití Donald pobryndal.

„Moje babička vždycky říkávala – pij zodpovědně – a pak umřela v hospodě,“ reagoval na Donaldovo pobryndání Alois.

„To je ta samá babička, co měla Alzheimera?“ zeptal se Donald.

„Ano to je ona, měla zkrátka smůlu.“

„Zemřít v hospodě je náhodou krásná věc,“ utěšoval ho Josef. „To já bych si třeba přál zemřít tak jako můj dědeček, který umřel ve své práci. Byl to kněz, a zemřel při tom, co dělal nejradši. Nebojte se! Není to to, co si myslíte. Zemřel při felaci.“

„Můj bratranec taky umřel,“ přidal se Hans. „Jeho rodiče to nesli velice těžce, ale nakonec jsem to byl já, kdo měl být smutný. Já byl ten, kdo si musel najít nového drogového dealera.“

„Tys měl možná za bratrance drogového dealera, ale víš, co jsem měl já?“ Chlubil se zase Josef. „Já jsem jednou měl retardovaného bratra.“

„A už nemáš?“

„Ne, už ne. Protože ho přejel parní válec,“ odpověděl Josef a pokračoval: „Pokaždé, když si na něj vzpomenu, nejradši bych ho zabil. Vždycky mu totiž všechno prošlo a moje máma pokaždé používala ten samý argument. Říkávala: „Není to jeho chyba, protože je retardovaný, ale ty...ty bys měl vědět líp.“

V ten moment jsem si přál, abych byl taky retardovaný, protože pak bych se nemusel neustále učit novým věcem.“

„Rodičů by si člověk měl vážit, Josefe,“ pokáral ho trochu Donald. „Vezmi si příklad třeba ze mě! Jednou mě totiž moji rodiče přišli navštívit u mě doma. Byl jsem z toho tak nadšený, že jsem je dokonce pustil na chvíli dovnitř.“

Cestou zahlédli benzínku a McDonald uprostřed pouště, což Aloise přimělo k zamyšlení.

„Hele, je pravda, že všichni klauni jsou pedofilové?“

„Samo sebou, že je to pravda,“ odvětil velice pohotově Donald, „Proč si myslíš, že by jinak dělali takovou hroznou práci? A vůbec znáš někoho, kdo má rád klauny?“

„Ne.“

„Tak vidíš. Není nic horšího než člověk, který vypadá srandovně a není. Dnes už vlastně ani klauni nevypadají srandovně, takže je to úplná hrůza.“

„Když už o tom mluvíme, co tady vůbec v Australském McDonaldu servírují?“ zeptal se Alois.

Ještě, než stačil někdo při té rychlé jízdě odpovět, tak se jim podařilo srazit přes cestu přebíhajícího klokana.

„Myslím, že tady ti právě přeběhla sama odpověď,“ řekl Donald a po zastavení pomalu otevřel dveře od auta.

To bylo ovšem pro ně velké překvapení a zvláště potom, co vyšli z auta a zjistili, že to nebyl klokán, ale člověk.

„No skvělý! Teď nám za to auto nevrátí zálohu,“ zvolal našťavaně Hans, když si prohlížel rozbité přední sklo od jejich jeepu.

Poté, co odtáhli toho klokaniho muže z cesty, opět naskočili do jeepu a pokračovali dál. Krátce potom už to jednomu z nich nedalo, a tak promluvil: „Já vám říkal, že jsme si to auto měli pojistit. Teď zbytečně přijdeme o další peníze“

„Jen klid! Už to mám vymyšlený,“ uklidňoval Donald Josefa. „Jakmile náš výlet dokončíme, tak to auto necháme stát před mešitou, a řekneme pak v půjčovně, že nám to auto ukradli teroristi.“

„To je teda pěkně vymaštěný plán,“ řekl Hans.

V té době právě projížděli kolem benzínové pumpy.

„Hele, neměli bychom natankovat?“ zeptal se Alois.

„Na co? Benzínu máme ještě dost.“

O deset minut později se jejich auto zastavilo. Všude kolem nebylo nic, jenom nekonečná step. Slunce pařilo víc než pece v Auschwitzu, a v tom vedru si připadali bezmocnější než černí občané ve Spojených státech.

„Co budeme dělat?“ ptal se všech našťavaně Alois. „Já vám říkal, vy kreténi, že máme natankovat.“

„Drž hubu, Aloisi!“ okřiknul ho Donald. „Nedá se nic dělat. Budeme muset stopovat. Snad nám nějaký hodný Arijský samaritánec zastaví.“

Donald se uchýlil do pozice stopujícího turistů tak, jak to viděl na naučných videích promítaných na táboře v Dachau v sekci „Šťastný německý batůžkář“. Všichni ostatní zaujali stejnou pozici jako on. Po pěti minutách stání spatřili, jak kolem jede auto. Ihned tedy nasadili falešné úsměvy, aby měli co největší šanci, že

jim řidič zastaví. Auto však kolem nich pouze prosvištělo.

„Himl hergot!“ zaklel Donald, „To už je šesté, co nám nezastavilo.“

Potom uviděli v dálce další auto.

„Už toho mám dost.“ Donald šel s rozhodným výrazem dozorce vyhlazovacích táborů doprostřed cesty. Rozmáchnul ruce, doufajíc, že tentokrát to vyjde.

Auto si ho samozřejmě všimlo, ovšem ani to nepřimělo toho řidiče zastavit, a tak Donalda na místě rozmaširoval. Po prosvištění dalšího auta se po silnici válely Donaldovi vnitřnosti.

„Zatraceně!“ zvolal Josef, „Teď budeme muset platit ještě za pohřeb. Tuhle dovolenou nám byl čert dlužen.“

„Zabírám si jeho rybářské vybavení!“ zakřičel rychle Alois.

„Četl jsem statistiku, že v Austrálii každou hodinu jednoho člověka přejede auto,“ vložil se do diskuze Hans, „Jak vidím, ta statistika není úplně pravdivá. Vždyť neuběhlo ani půl hodiny, co jsme přejeli toho nebožtíka.“

„To je pravda,“ uznal Josef, „jenomže co teď budeme dělat? Jsme uprostřed pouště, bez auta, bez vody, a ještě k tomu jsme Němečtí turisté? Naše šance na to, že nám někdo zastaví, nejsou moc veliké.“

„To teda nejsou,“ souhlasil Alois, „navíc na světě jsou jenom dva druhy řidičů, kteří berou stopaře. Jedni jsou pedofilové a druzí masoví vrazi.“

„Myslím, že je ještě třetí skupina, a to jsou pedofilové a masoví vrazi v jedné osobě,“ doplnil ho ještě Hans.

Měli však nakonec štěstí, protože za hodinu kolem nich projížděl místní šerif s typickým Australským jménem G.W. Dwayne, který jim nabídl odvoz alespoň do nejbližšího města. Šerif byl velice přátelský, a celou cestu se jich všetečně vyptával na nejrůznější věci.

„Odkud vlastně pocházíte?“

„To nebudete znát, taková malá země uprostřed Evropy.“

„Německo?“ zkusil uhodnout šerif.

„V podstatě ano, i když ta malá země o tom neví, že ve skutečnosti stále patří nám. Jinak jak jste to poznal?“ divil se Josef.

„Máte úplně stejný přízvuk jako můj soused. Je to doktor. I když musím říct, že je poměrně vybíravý. Neléčí jen tak kdekoho. Má podle mě až moc vysoké požadavky na své pacienty. Musí to být blondatí lidé s modrýma očima.“

„To znám, u nás máme podobného doktora,“ usmál se Hans.

„Víte, tady v Austrálii mají někteří lidé takový blbý zvyk.“

„Jaký?“

„Okrádají lidi,“ řekl jim usměvavě šerif.

„A proč tady u vás lidé kradou?“ zeptal se Alois.

„Protože jsou imigranti, chlapče.“

„No dovolte! Ovce ani klokaný jsme spolu nepásli, tak mě budete oslovovat pane,“ urazil se Alois.

„Promiňte, pane, ale v tom klobouku vypadáte trochu jako děcko,“ omluvil se šerif.

„To proto, že tady Hans mi vyhodil kšiltovku z letadla, a tak teď kvůli němu musím nosit tento směšný turistický klobouk.“

„A jste si jistý, že vám z letadla vyhodil jenom tu kšiltovku. Chvillemi, když s vámi mluvím, mám takový dojem, že vám z toho letadla vyhodil i mozek z hlavy.“

„No dovolte! Kdybych neměl mozek, vypravil bych se snad do země, jako je Austrálie – počkejte! Máte vlastně pravdu,“ uznal nakonec Alois.

Po dalších dvou hodinách konečně dojeli do nejbližšího města. Při vystoupení z auta je trochu zaskočilo jedno podivné stvoření, chodící kolem.

„Co je to vůbec za ptáka?“ zeptal se Josef.

„To je místní pošťák.“ odpověděl šerif.

„Ne já myslím tam ta potvora, která právě snědla své vlastní výkaly.“

„Jestli to není Německá pornohvězda, tak to vypadá na ptakopyska.“

Následně jim šerif vysvětlil, že se jednalo o zvláštního ptakopyska, kterému dokonce i dorůstali končetiny v případě, že mu byla některá z nich ustřelena.

„No to jsou věci!“ podivil se Josef.

„To víte,“ zasmál se šerif. „Austrálie je země plná zázraků. Dennodenně tady otěhotní spousta Australanek a žádná z nich neví, jak je to možné.“

„Já bych možná odpověď měl...“ Přihlásil se Hans, v tom ho však přerušil Josef.

„Jestli mi Hansi zase začneš mluvit o imigrantech, tak se sbalíme a migrujeme zpátky dom! Jestli se ti nelíbí, že si Evropští Muslimové a pravcoví Evropané vybrali za svůj nový domov právě Austrálii, tak to je tvůj problém.“

„Kdyby jenom Austrálii!“ povzdychl si Hans.

Skupina si pronajala další vůz u nějakého místního kmene usedlíků.

„Hele, já nevěděl, že v Austrálii mají taky svoje vlastní indiány,“ zvolal vesele Alois poté, co od nich přebral vůz.

Skupina turistů se vydala do Australských močálů, kde si chtěli zalovit krokodýly. Po nerovné pralesní cestě spatřili ceduli s nápisem „Tady je Maxovo!“

„Co to je?“ divil se Alois.

„Nejspíš nějaký pošahaný soukromník. Asi bývalý Habsburk,“ snažil se podat věrohodnou odpověď Hans. Po pár dalších metrech spatřili

krásnou bažinu, která byla podle nich přímo stvořená pro lov.

„Tady to vypadá ještě mnohem líp než v Georgii,“ pochvaloval si to místo Josef.

Všichni vystoupili, vytáhli své náčiní a připravovali se k lovu. Najednou uslyšeli hrozný křiklavý hlas z druhé strany bažiny.

„Jak se opovažujete pytláčit v mém revíru?“ zakřičel na ně dlouhán v klobouku, připomínající chlapa z reklamy na deodorant.

„Takže vy jste ten Max, kterému to tady patří?“ zeptal se ho slušně Josef.

„Ano správně. Já jsem ten Max, kterému to tady patří. Jsem tady hlavní lovec krokodýlů.“

„Wow, působivé,“ snažil se znít kamarádky Alois, ovšem ta jeho faleš nešla moc přehlédnout.

„Vidím, že vy jste taky vášniví lovci. Dovolte mi, abych vás tady pohostil. Nestává se často, aby mi sem někdo zavítal.“

„S radostí přijímáme,“ usmál se Hans.

„Dobrá. Když budete hodní, možná vás nechám si ulovit pár krokodýlů.“

„Platí!“

Po bližším seznámením s prostředím, se všichni nadšení lovci usadili na verandě Maxovi chalupy, kde si vyprávěli veselé historky z natáčení.

Taky nesnášíte, jak na vás všichni vaši soukmenovci pokřikují, že vypadáte jako trapák, který se neumí oblékat. Již nikdy víc. Oblékněte se do našeho moderního multikulturního oblečení značky Zacosta. Všechno naše oblečení je z pravé Australské krokodýlí kůže. Díky němu budete vypadat nejenom mladě, ale dokonce si všichni vaši přátelé budou myslet, že jste zazobaný mladý spratek, a tak s vámi budou chtít trávit mnohem více času. Oblečení od Zacosty. Díky němu budete vypadat jako bohatý fešák, který na to má. Upozornění! Některé kusy oděvu mohou obsahovat zbytky krokodýlí krve či močálové řasy.

„Zrovna nedávno se tu stalo, že šel chlap po poušti a normálně ho přepadla skupinka medvídků koala,“ vyprávěl jim Max. „Ukradli mu mobil, peněženku i kartičku do knihovny.“

„To je hrůza!“ zvolal Alois. „Dneska se krade úplně všechno. Není divu, že se tady kdysi shromažďoval odpad z celého světa.“

„Tady dříve byla obří skládka?“ divil se Josef.

„Ne kdepak, pouze obří vězení. Byli tu vězni z celého světa,“ vysvětlil Max.

„Zajímalo by mě, jak se tady tak můžou slavit Vánoce.“ divil se Hans. „Než by sem Santa dorazil, tak by ho na cestě stepí ušlapali klokaní a všechny dárky by si nahrabali do kapsy. Ježíška by pravděpodobně v Betlémě uštknul had, a dědek Mráz, ten by roztekl dřív, než by stačil říct „Čest práci!“

„No jo! Nejradši bych tu zemi spálil na prach!“ povzdychl si Josef.

„No tak to ne!“ zakřičel lovec krokodýlů. „Tady se nic pálit nebude! Alespoň ne do té doby, dokud nesníte svůj oběd. A vůbec jestli se vám na naší zemi něco nelíbí, tak tady být nemusíte!“ V tom se najednou lovec Max zarazil. „Moment, nebyli jste tady náhodou tři? Kde je váš kolega?“

Když se pak Josef s Hansem ohlédl za sebe, zjistili, že jejich kamaráda Aloise rozkousal krokodýl.

„Vypadá to, Hansi, že dostaneme další odškodnění,“ prohlásil Josef.

Na druhý den se Hans s Josefem rozloučili s lovcem krokodýlů a tento močál konečně opustili, aby se mohli vydat ještě do většího močálu, který se nazýval Melbourne. Tam shráblí další odškodné za to, že přišli o další dva kamarády. Jednoho přejelo auto, a druhého snědl krokodýl. Tím byla zruinovaná, jak cestovní kancelář, tak i agentura pro turismus v Austrálii. Po vyzvednutí odškodného se vydali na samotnou hranici jižního pobřeží země. Tam právě mělo započít velké finále, kvůli kterému tam tito na první pohled turisté jeli.

Pouze o to jim celou tu dobu šlo. Proto byli tak cílevědomí a bezohlední, a to i v případě, že někdo z jejich skupiny umřel. Měli jasný úkol, kterým bylo jednou provždy zničit semeniště, odkud vzešlo to největší zlo téhle planety, kterým nebyl nikdo jiný než lidská rasa. Neměli však zničit celou Austrálii, ale pouze její přírodu, neboť se jednalo o poslední kousek přírody na této planetě. Právě ten představoval pro celou planetu největší hrozbu. V Australských džunglích a národních parcích žili jedovatí škůdci a taky dost nebezpečná zvířata, jak se skupina nukleárních inženýrů na vlastní kůži přesvědčila. Měli tak jasný důkaz o tom, že se skutečně jedná o pro člověka enormní hrozbu, kterou bylo třeba neprodleně zlikvidovat a udělat tak svět ještě lepším místem.

Hans a Josef dorazili na nejjižnější bod, představující pomyslnou hranici s peklem. Právě tam na jednom pro ně předem určeném místě čekala nukleární hlavice. Ta měla podle zadaných úkolů říše být odpálena z bezpečné vzdálenosti do Australské nebezpečné přírody. Hans s Josefem nastoupili na loď s nápisem „Der Tod“, nachystanou v přístavišti. V momentu, kdy oba na lodi, Josef vytáhnul malý ovladač k nukleární hlavici. Na ovladači poté stisknul červené tlačítko start, načež se nukleární hlavice dala do pohybu a vzlétla do vzduchu jako majestátní orel, chystající se ulovit svoji kořist nacházející se v Australské džungli. Celá Austrálie to s hrůznou pozorovala.

Všem obyvatelům přišlo samozřejmě divné, proč se najednou ve vzduchu objevila nukleární hlavice. Ta nakonec dopadla přímo doprostřed Australské stepi. Nic se však nestalo, hlavice nevybouchla.

„Ten Openheimer je ale packal,“ zvolal našťavaně Hans. „Ani pořádnou bombu nedokázal vyrobit.“ A hned na to bouchnul do ovladače.

Taky máte problém s nukleární hlavici, která se vám nechce odpálit? Učinili jste velké úsilí, abyste vytvořili bombu a zkazili tak někomu den, jenže teď vám bomba nefunguje? V tom případě kontaktujte naši technickou podporu Diebombehilfe. Pomůžeme vám odpálit jakýkoliv druh bomby, ať už se snažíte vyhodit do povětří mrakodrapy v obchodním centru, spáchat atentát na Francouzského prezidenta nebo se chcete blejsknout před svojí novou přítelkyní tím, že vyhodíte dům jejího bývalého do vzduchu, neváhejte a zvolte nám.

Josef vytácel číslo technické podpory.

„Haló? To je Diebombehilfe? Ano. Mám takový problém.“

Pár minut na to bomba vybuchla a do vzduchu vyletěla celá Austrálie. Některé její kousky letěly tak vysoko do vesmíru, až narazily ještě na kousky jaderného reaktoru z Černobyli nebo i na kostru už dávno mrtvého Japonského zahradníka, kterým byl technicky prvním mužem ve vesmíru, protože když spadla bomba na Hirošimu, síla výbuchu ho vymrštila až na oběžnou dráhu. To jestli přitom ještě stále žil, už nejspíš nebylo podstatné.

„Tak to bychom měli.“ pronesl spokojeně Josef. „Tak jsme vyplenili Austrálii. A víš ty vůbec proč?“

„Ne.“

„Protože jsme tím celému světu dokázali, že i malý národ, jako je ten náš si dokáže utrhnout něco sám bez přičinění jiných národů.“

„Vážně? To bylo kvůli až tak vznešeným ideálům. Já jsem si myslel, že to bylo jen kvůli penězům.“

„Uvážil jsi někdy, že ne všechno, co dělám, je kvůli penězům?“

„Ne. Protože vždycky všechno děláš jenom kvůli penězům.“

„Pravda,“ uznal nakonec Josef.

„Zaráží mě však na tom jedna věc,“ pomyslel si Hans.

„A jaká?“

„Právě jsme vyhubili několik druhů zvířat najednou a nikdo nad tím ani nemávrne rukou. Je rok 2066, na světě žije víc jak patnáct miliard lidí. Jenom si říkám, jak dlouho ještě potrvá, až bude legální zabít člověka.“

Jáchym Dolejš – Nemožný nález

Vlahý vítr vířil oblaka prachu a sváděl nekonečný boj s pískovcovou skálou. Slunce rozpalovalo písek a pokoušelo se vypařit i tu poslední kapku vody z této pozapomenuté vodní skrýše. Planinou a kopci se proháněl hukot větru a pět malých palem šustilo listy. Tuto poklidnou idylu náhle prořízl řev. Řev ne nepodobný řevu lva, avšak mnohem zoufalejší. Zpoza písečných dun se s námahou začaly vynořovat dva terénní vozy, které se svými koly hrdinně prořezávali písečnou záplavou... poté co se prach usadil a v okolí opět zavládl klid... začal vítr opět pracovat na své písečné zahradě. Po pár hodinách zde nezbyl žádný důkaz nedávných vetřelců.

“Zastavte,” zvolal jeden z mužů na řidiče. “Musíme se ujistit, jestli je to ono” Hluk motoru náhle ustal a vozy začali odpočívat před další etapou. Muž, který na začátku volal, si našel mezi zavazadly tlumok a jal se prohledávat jeho obsah. Po malé chvíli našel kýžený předmět, jímž byla mapa. Rozložil ji a začal si ji se zájmem prohlížet. Obzvláště věnoval pozornost červeným poznámkám a značkám, které v malé míře pokrývaly celý povrch mapy. “Myslíte, že je tamten hřeben to, co nám popisoval náčelník Kimbwake?” Zeptal se muž ke všem přítomným, ale obzvláště mladé ženy, která právě pila z čutory. “Měla by být. A souhlasí i tamta oáza s pěti palmami” Muž pokýval hlavou, ještě chvíli upřeně se díval střídavě na mapu a široké sedlo a pak mapu opět opatrně složil, jako kdyby to byla zlatá cihla a vrátil ji zpět na místo. Poté co si malá expedice doplnila vodu v oáze, se s rachotem vydala do sedla, které se pomalu začalo měnit do podoby široké údolí.

Na konci samotného údolí našla expedice cíl své cesty. Na menším kopci bylo do výšky vztyčeno 6 žulových desek. Domorodci byly popisovány jako “Pradávná svatyně Kenga” Auta byla zaparkována na úpatí kopce a na stejném místě byl rozbit tábor. Po zmatečné půlhodině se vydala první skupina prozkoumat samotné uskupení monolitů. Jednalo se asi o 1,5 metrů vysoké žulové desky ošlehané větrem, ale písečný nános dával tušit o kyklopské velikosti. Skupinka se rozdrobila a počala prozkoumávat okolí. “Není to úžasné? Náš úplně první objev,” oslovila žena muže. “Je to výborné, ale stále nechápu Evo, že to ještě nikdo nenašel, do téhle oblasti se posílají výpravy už roky...”

“A záleží na tom jsme tu první Gregu,” zatetelila se Eva, poplácala Grega po zádech a počala pořizovat fotografie jejich šťastného nálezu.

Greg ještě chvíli pozoroval lehce zarostlý vršek, potom se usmál a šel zorganizovat výkopové práce.

Místo, které bylo tak šťastně nalezeno archeologickou expedicí, zastírala opona nevědomosti a strašné historie. Nikdo z okolí, takřka nikdo nevěděl jak se zde monolit octl a proč zůstal opuštěn. Nikdo nebyl ani schopen říct jak dlouho tu již stojí... prostě tu byl ... odjakživa. Jediné vodítko k historii místa, které se expedici podařilo najít, pocházelo z písňe, kterou si pamatovali jen někteří z kmene Kintaků. Náčelník Kimbwake byl jedním z nich a ze začátku byl nemile překvapen, že se ti cizinci zajímají o Svatyni Kenga... Dle starých písní bylo toto místo kdysi obýváno mocnými polobohy, kteří dokázali používat mocnou magii, a tak se stali vládci tohoto území. Po nějaké době se však znelíbili bohům, kterým se nelíbilo jejich chvastounství a moc, a tak je jejich magické síly zbavili... Místo bylo záhy poté opuštěno a zbytek tehdejších obyvatelů byl vazabíjen pekelnými stvůrami... Místo bylo prokleté. Proto tam nikdo z kmene Kintaků nechodil. Bohužel strach časem mizí a nastává nevědomost. V dnešní době bylo tabu dodržováno jen staršími členy Kintackého kmene a mezi ostatními obyvateli zdejší pouště byla Svatyně Kenga používána spíše jako strašák na malé neposedy... Náčelník Kimbwake se snažil cizincům rozmluvit návštěvu toho prokletého místa, ale neposlouchali ho...

Po několika dnech strávených na novém nalezišti, které bylo expedicí nazváno: “Monolit Kenga” se již archeologům podařilo odkrýt část pokladů, které se dlouhé eony skrývali před zraky všech. No... zatím se toho nenašlo moc... zbytky nástrojů, základy některých budov, keramické střepy... ale byl tu potenciál. Mnohem zajímavější než ostatní nalezené artefakty byly samotné monolity. Byly vyrobeny z narůžovělé žuly a váha každého z nich byla odhadována na tři tuny. Všichni si lámali hlavu, jak mohl být takový kus kamene přesunut na toto místo, když uvážíme jejich stáří. Navíc, kámen z kterého byly vyrobeny se nikde v údolí nevyskytoval. Všude okolo zely do nebe pískovcové skály, ale ani kousek žuly. Nejbližší naleziště tohoto kamene bylo asi 240 km od monolitů... Neuvěřitelné! Po delším zkoumání se věci začaly stávat ještě zajímavějšími. Po odkrytí zeminy, která přikrývala spodní část monolitu se světu po tisících letech otevřela světu složitá síť mozajek a písmen. Vrchní část kamene byla ošlehaná větrem, měla zaoblené hrany a po nápisech nebylo ani památky. Tato skutečnost

výzkumníky naprosto oslnila... po prvních pár decimetrech odebrané hlíny se mimo již zmíněných mozajek ukázaly i naprosto ostré hrany, které byly dokonale pravouhlé a kámen byl tak hladký... Toto dávalo tušit, že monolit je nemožně starý... Jak dlouho trvá aby vítr s pískem ohladily tvrdou žulu do takovéto podoby?

Greg Johns se opíral o pískovcový balvan a vychutnával si cigaretu. Za periodického vypouštění šedého dýmu přemýšlel o monolitu. Jak může něco takového vůbec existovat? V jeho mysli sváděly boj dva pocity... neuvěřitelnost nálezů... a uvědomění si nálezů století... Po chvíli soupeření se zvednul, típnul cigaretu a šel zkoumat nápisy z monolitu, které si nechal překopírovat a teď čekaly na jeho stole... Právě když procházel okolo prvního džípu uslyšel křik... Co se to asi děje? pomyslel si...

Eva se s rozčileným výrazem ve tváři vyjadřovala proti jinému členu naší skupiny, Helmutovi. "To jsou mi fóry, a to vychování! Jsme v desetitisíce let starém místě plném artefaktů a pánové tu musí dělat bordel," a na důkaz svých slov zvedla pomačkanou petlahev, která se nápadně podobala těm, které si přivezli s sebou. Vyprskla vzteky a ještě si přisadila: "A ještě ta zlořádnost, že mi jí zahrabete zrovna tam, kde pracuji" Helmut a ostatní přihlízející se jen nechápavě koukali na Evu a nepokoušeli se ji nějak uklidňovat... nemělo to smysl... Eva odešla nabubřelá vzteky a ostatní se začali podezíravě koukat na ostatní... Grega to potěšilo... Jak jí to sluší když je našťvaná, pomyslel si... Nepřítomně prošel okolo petlahve a ani se nepozastavil nad tím, jak moc je ošuntělá, když ji zvedal ze země a vyhazoval do plastového pytle...

Další dny přinesly mnoho zajímavých objevů. V jihozápadní části údolí bylo nalezeno staré pohřebiště. Nalezly zde několik koster, které byly ověnceny různými šperky a obskládány různými obětinami. V několika nádobách bylo nalezeno množství zbytků dávných jídel... Tyto zbytky byly zároveň s kostmi poslány jedním džípem, který měl za úkol je poslat co nejdříve na radiokarbonovou analýzu. Nálezky vypadaly velmi slibně, ale nápisy na monolitech stále odolávaly jakémukoli poznání. I přesto, že se v jejich týmu nalézalo mnoho znalců starých jazyků... žádný z nich nedokázal říci z jakého jazyka pocházejí, nebo jsou si alespoň s něčím podobné. Záhada. Greg opět přemýšlel o původu tohoto místa... není to snad bájná Atlantida? Kdo řekl, že se nepotopila v moři písku... Nápad byl zvláštní, ale měl něco do sebe...

Mimo úžasných nálezů došlo též ke zklamáním. Vypadalo to, že nejsou prvními lidmi, kteří toto místo navštívili po tisících letech. Odpadky .... pozůstatky moderní civilizace... další petlahve, zrezavělá konzerva... bylo možné, že je sem zanesl vítr... ale vzhledem k tomu, že byly nalezeny v hloubce 50 cm? Čím hlouběji šli tím více odpadků nacházeli... nemožná věc.

Další týden minul a byly nalezeny ve skále vytesané hrobky... bylo nutno odklidit mnoho kamení a písku, ale byl to úžasný nález. Greg se mezitím radil s Evou a dospěli k názoru, že monolity sloužily k jakýmsi slunečním rituálům. K tomu je přivedly nové obrazce nalezené na jednom z monolitů. Byl na něm vyobrazen roj slunečních paprsků, které se po spočinutí na obeliscích protínali v ohnisku, které stálo přesně v místě pomyslného kruhu. Jakýsi rituál slunce. Ale proč se protínali v jednom bodě? Kousek od jednoho z monolitů byl nalezen jakýsi kamenný stolec, který byl překlopen na bok a na jednom místě v něm byla vyhloubena jakási ornamentální miska.

Příští den po tomto objevu byl konečně odhnut zával a archeologům se naskytl výjev dokonale vyhloubené hrobky. Byla to podlouhlá chodba, která byla v několika místech přerušena bočními chodbami. V každé z nich byly umístěny kamenné sarkofágy, které byly bohatě zdobené různými reliéfy. Stěny jednotlivých pohřebních komor byly taktéž ozdobeny. Chodební výzdoba byla ovšem o něco zajímavější. Výjevy popisovaly jakýsi příběh. Vše začalo velkým světlem (Velký třesk?), z něhož vyšli jacísi lidé. Lidé byli vyobrazeni jako zmatené postavy, které hledaly ostatní... poté se našli a společně vystavěli město i s monolity... Tak si to minimálně mysleli. Bylo možné, že město bylo vystavěno okolo monolitů... Na jiných výjevech byly podrobně zakresleny různé zemědělské postupy a různá řemesla. Zajímavá byla jejich kvalitní provedení... naprosto neodpovídala standardům jiných civilizací ze starověku... tyto výjevy byly jako živé... Na konci dlouhé chodby byla obrovská vrata, zdobená všelijakými znaky. Neuvěřitelné bylo, když badatelé zjistili, že znaky, kterými jsou pokryta tato prastará vrata byly až záhadně podobné arabským číslicím a ostatní znaky se s notnou dávkou fantazie dali ztotožnit některými znaky latinky... Toto místo tedy bylo o mnoho let mladší, než samotné monolity... To potrdila i radiouhlíková metoda... Bylo zjištěno, že venkovní pohřebiště je staré asi dvanáct tisíc let... Kostry, které byly ukryty v sarkofázích v kryptě byly starší ještě asi o dalších deset tisíc let... a monolity? Ty byly nemožně staré... až se tomu dalo těžko uvěřit.

V hlavní komoře byl nalezen jeden velký sarkofág, který obsahoval dvě mumie, Ženu a muže... na bohatě vykládaném náhrobku byla vyvedena pouze dvě písmena... Značně stylizované E a G... Náhrobnímu kamenu vévodil velký znak, který by šlo nejlépe přiřadit k uzlu... podobnému, který užívali starověcí řekové jako symbol lásky... Eva byla tímto místem přímo okouzlena a byla dojata manželským osudem těchto dvou pradávných lidí... "Není to úžasné? Já vím, že tohle říkám často, ale ... ono je to tolik romantické," Rozplývala se Eva a dokázala se dívat drahně chvíle na náhrobek... "E a G... jako by byl určen pro nás," zasnívala se.

Po důkladném prošmejdní celé hrobky byl nalezen zvláštní útvar, který připomínal zlaté vejce. "Vejce," bylo pokryto stejným písmem, jako na monolitech a šlo vytušit, že to je ten předmět, který se používal při slunečních obřadech. Greg s Evou... a vlastně všichni účastníci expedice byli tímto naprosto nadšeni... i když to bylo těžké... už od minulých nálezů všichni překypovali nadšením... Greg s Evou jakožto vedoucí celé výpravy se rozhodli, že tuto starou kulturu uctí tak, že se zlaté vejce

vloží na podstavec, který byl již předtím donesen doprostřed, kde se podle pradávných maleb měly uskutečňovat sluneční rituály... Všichni byli nastoupeni okolo monolitů, které se mocně tyčili k nebi a Greg začal povídat: "Vážení přátelé, dnes jsme se sešli zde na tomto místě, abychom uctili zdejší civilizaci, která se na svou dobu těšila neskutečnému bohatství a dokázala to, co jsme schopni udělat až dnes... Evo vlož artefakt na jeho místo," domluvil Greg a pokynul Evě. Slunce zapadalo a stíny ohromných monolitů se dloužily. Byl slyšet potlesk a Eva grandiózně posadila zlatý artefakt na jeho právoplatné místo.

Greg pocítil obrovskou bolest a měl pocit, jako by někdo jeho tělo roztrhal na tisíce kousků a zase složil. Kvůli obrovskému záblesku světla, který se objevil okamžitě jak se vejce dotklo podstavce, nic neviděl... Zapotácel se... spadnul a zůstal ležet. Po nějaké době se mu zrak vrátil a nevěřil svým očím... všude okolo něj byl les... bujné křoví a neuvěřitelná zeleň... byl zmatený... zvedl se a šel hledat Evu, jejíž vzdechy slyšel kdesi blízko a ani si nevšiml, že upustil svou lahev s vodou... a ta se pomalu skutálela z kopce kamsi do křoví...

Martin Novák – Doktor čas

„Mám pro vás dalšího kandidáta, doktore.“

Doktor se ani neotočil, Markův příchod sotva zaregistroval, s rukama složenýma za zády zádušně pozoroval měsíční krajinu, která se rozprostírala za skleněnou kupolí laboratoře. Vzduch v místnosti byl těžký melancholií a z kovových stěn jí prostupoval chlad.

„Mám jej uvést?“ zeptal se Marek.

„Co je zač?“ sykl doktor.

„Vědec, pane doktore.“ Marek si pošoupl brýle na nose a pokusil se nasadit nadšenější tón. „Přesněji – politolog. Kapacita naší generace!“ V rukou se mu třáslý desky.

„Další teoretik,“ zabručel doktor. „Rodina?“

„Bratr, pane doktore. Nemocný.“

Vysoko nad pustinou se rozprostíral nový den – říkal to digitální čas – po Slunci ale pod nepropustnou zástěnou černých mračen nebylo ani stopy. Svět se utápěl v nekonečné noci, jen jeho mrtvé stíny teď působily méně strašidelné.

„Do stroje,“ pronesl doktor bez zájmu. Hlava mu poklesla.

Marek se kostrbatě usmál, úsměv mu ale sklouzl zpět do ustaraného výrazu. Cívil na doktora, chtěl něco říct, ale po chvilce váhání rozpačitě odešel.

Když se i s politologem asi po pěti minutách vrátil, našel doktora přišpendleného na stejném místě, jen s hlavou opět vztyčenou vůči nehostinné planině.

Jakmile jej spatřil politolog, celý se roztrásl a zpotil – začal se neohrabaně uklánět, opakovaně se představoval a vykoktával svůj obdiv vůči doktorově obdivuhodné práci.

„Doktor je génius naší doby,“ přitakával Marek, „a můj vzor.“ Podíval se na doktora, který jim nevěnoval jediný pohled.

„Vašich služeb si nesmírně váží,“ odpověděl rychle za doktora.

„Ano, ano,“ koktal politolog, „já si taky vážím toho, co děláte. Slibuji, že udělám všechno pro to, abych vás zachránil.“

Marek otočil kovovým kruhem a otevřel ocelové dveře betonem zalité konstrukce, která stála ve středu místnosti.

„Vstupte, prosím, do stroje,“ řekl Marek a pobídl jej rukou.

Politologova tvář se orosila, přesto se ale nepřiml, polkl a hrdě vykročil.

„Hodně štěstí,“ pronesl doktor.

Dveře za politologem zaduněly. Marek je hermeticky uzavřel a přesunul se k displeji na boku zařízení. Za úzkým okénkem dveří vyčuhovalo politologovo mastné čelo.

„Zadejte dvacet, dvacet pět,“ poručil doktor, „před Velkou diktaturu. Možná se mu podaří.“

„Splněno, doktore,“ přerušil ho Marek a sklopil červenou páku, „není to přece náš první politolog.“

Stroj zahučel a okénkem prošlehlo pronikavě bílé světlo. Markem od nohou napříč tělem za-

chvěly drobné vibrace. Světlo neonových trubíc, které laboratoř matně ozařovaly, zakolísalo. Trvalo to jen pár vteřin, než vše utichlo. Záře uvnitř stroje vyhasla a politologovo čelo se z něj nadobro vypařilo.

Doktor bez pohnutí sledoval zdevastovanou pláň za kupolí. Rozpukanou krajinou pod černým nebem brouzdaly potůčky prachu a sazí, které místy tančily kolem zuhelnatělých pahýlů stromů a rozdrobeného betonu, z něhož se do výše jako z jehelníčku tyčily překroucené dráty. Mlčely jako prasklé struny a celá pustina mlčela s nimi.

To všechno si doktor vštěpoval do paměti.

„Dilatace proběhla v pořádku,“ Marek luštil číselné údaje, které zahlcovaly displej, „převrácení osy také. Čtyřdimenzionální souřadnice souhlasí.“

„Žádná změna,“ zašeptal doktor.

Marek přikývl, pozoroval doktora, kterému brada jako zvadlý list opět klesala níže na prsa.

„Babička mi vyprávěla o zeleni,“ vzdychl doktor.

„O zeleni?“ podivil se Marek.

„Ano, zeleň tomu říkávala. Celá ta mrtvá pustina prý bývala pokrytá zelení.“

„Jakože byla zelená?“

„Ano,“ přisvědčil doktor, „asi ano. Vzpomínáte na ten syntetický salát z večere? Tak přesně tak.“

Marek přistoupil blíž a pohlédl na okrovou pláň.

„Celá Země pokrytá salátem,“ pousmál se, „zemský ráj!“

„Ano, zemský ráj,“ doktor se na něj otočil.

„Ale kdo ví, že? Sama to nikdy neviděla. Jí o tom vyprávěla její babička.“

„A co se stalo? Víte, s tím vším salátem?“

Doktorova tvář ztrpkla. „Věda,“ řekl příkře, „věda a pokrok. Zelená pole lidé zalili betonem a kouřem zanesli modré nebe.“

„To by od nich bylo hloupé.“

Doktor přikývl: „Kdyby věděli, co víme dnes...“

„Však budou,“ řekl Marek pevně a opět se pokusil o úsměv, proti doktorově zatrpklosti ale neobstál.

„Náš politolog selhal,“ odsekl doktor a opět se odvrátil ke zdevastovanému světu.

„Změna se přece neudá naráz.“

„Musí. Při cestování časem by měl být zázrak otázkou momentu.“

„Stačí jen poslat toho správného člověka na to správné místo, a pak už jen-“

„Čekat,“ dokončil doktor, „čekat a modlit se.“

Marek si všiml jeho smutných očí, v jejichž lesku se odrážela ponurá šed' vnějšího světa.

„Dáme si kávu?“ zeptal se s nadějí, že tím doktorovi trochu zvedne náladu.

„Ne,“ jeho hlas se zlomil, „dneska ne.“

„A co ty šachy?“ zeptal se prosebně a pohlédl na rozehranou partii na konferenčním stolku.

Doktor nepřítomně zavrtěl hlavou.

Markovi se do očí draly slzy, deskami si rychle ukryl tvář.

„Kdo je další?“ zeptal se doktor.

Marek rozpitým pohledem zapátral v seznamu kandidátů: „Emanuel Schwarz, filosof.“

„Další teoretik,“ zabručel doktor. „Copak je svět kdy poslouchal?“

Marek rychle vykročil ke dveřím, zrak stále nořil hluboko do desek.

„Víte, co by bylo pěkné?“ zarazil ho doktor.

Když se Marek ohlédl, spatřil u okna starou tvář, plnou vlídnosti a porozumění.

„Bylo by pěkné,“ pokračoval doktor, „kdyby pokaždé, když pošleme někoho do minulosti, vznikla nová realita. Realita lepší než ta naše. Taková, kterou náš politolog zachránil před vybetonováním.“

Marek tiše naslouchal a jako kdysi na doktorově přednáškách vstřebával každé jedno slovo.

„Náš svět už možná nevyлéčíme,“ dokončil doktor, „stvořili bychom alespoň stovky lepších.“

„Děkuji, pane doktore, to by bylo opravdu pěkné. Škoda jen, že se to nedá ověřit.“

„Ano, škoda...“ doktor se zamyšleně otáčel zpátky k výhledu.

„Proč neodejdete sám?“ zarazil ho Marek. „Do lepšího světa.“

Po chvílice váhání se ale doktor otočil zády a hlas mu opět opanoval nezájem.

„Kdysi jsem o tom přemýšlel, hned na počátku.“

„Ale?“ zeptal se Marek.

„Je mi smutno z reality, kterou jsem takto opustil.“

Oči obou vědců se vpijely do osamělé prázdnoty.

***

Po filosofovi přicházely během dne desítky dalších kandidátů. Ve stroji se vystřídaly vedle novátorských vědců i některé z největších kapacit – historikové, diplomati, enviromentální specialisté i teoretičtí fyzici, kteří hrdinně opouštěli rodiny a přátelé, aby spasili umírající svět. Jeden po druhém mizeli v zářivém chvění doktorova stroje a jejich jména byla za obřadního poblikávání dotykového displeje vytukávána do elektronické síně národních hrdinů.

Svět venku se ale nezměnil, mrtvá pustina dál vysávala poslední zbytečky lidského optimismu a těch, kteří by na své hrdiny mohli vzpomínat, rychle ubývalo.

„Co je zač?“ zeptal se doktor, když Marek ohlásil dalšího padlého.

„Strojní inženýr.“

„Strojní inženýr?“

„Ano, věří, že by mohl pomoci lidstvu zavčas přejít na obnovitelné zdroje.“

„A rodina?“

„Žena,“ řekl Marek, „a dvě děti. Všichni nemocní.“

Doktor si povzdychl: „Tedy si to nerozmyslí.“

Ani inženýrovi se nepodařilo převrátit běh dějin. Doktorova ramena se časem prověsila a s každým kandidátem mu hlava klesala, až se bradou téměř opírala o hrud. Místo u okna nepouštěl a krom krátkých promluv s Markem si nedovolil ani spustit oči z nedozírné pustiny, která obkličovala základnu. Vžíval se do jejího smutku.

„Víte,“ řekl Markovi, než uvedl dalšího sociologa do stroje, „někdy si nejsem jistý, proč tohle vlastně dělám.“

„Chcete přece spasit svět,“ řekl Marek a uzavřel za sociologem ocelové dveře.

„Ne. To *on* chce spasit svět. Já jen cítím vinu.“

„Vinu?“ zeptal se Marek, natukal do displeje dvacet třicet osm, rok před Světovou depresí.

„Snažím se vědou napravit to, co věda zničila.“

„Vy za to nemůžete.“

„To nikdo,“ řekl doktor a sociolog zmizel v propadlišti dějin.

Podle digitálního času nastala noc. Za dýmovou střešou nebes se vyklenula mléčná dráha, síla miliard galaxií a nespočetně mnoha světů, z nichž ani jediný drobný paprsek nedokázal spatřit povrch Země. Planeta, kdysi překypující životem, zůstala slepá a hluchá.

Na nedohranou partii šachu se zlehounka snášel prach.

„Ten byl dnes poslední,“ oznámil příkře Marek, když o půl deváté odeslal diplomata do doby před vypuknutím Druhé jaderné války.

Doktor se čelem opíral o chladné sklo kupole. Marek na něho lítostivě pohlédl, nedokázal ale nalézt správná slova.

„Víte,“ začal opatrně, „napadl mě... ještě někdo.“

Doktor se narovnal.

„Přemyslím o tom už pár dní a-“

„To je v pořádku,“ přerušil ho doktor, „byla to otázka času.“

„Já jen, jestli-“

„Chápu vás. Také nemám rodinu. Všichni nakonec zůstaneme sami. Proč tedy zůstat?“

„Mohl byste-“ Markovi se do očí opět hrnuly slzy. „Mohl byste se na mě alespoň podívat?“

„Hodně štěstí.“ Doktorův hlas prořel místnost. Světla reflektorů, která ozařovala prostranství před základnou, vrhla od jeho zad k Markovým nohám temný stín.

Marek vyčkával, doktor se ale neotáčel, jen se napřímil, jako by smrtící živly vyzýval k poslednímu souboji.

Marek si sundal brýle a setřel tvář, rozhodně se přesunul k displeji a natukal patričné souřadnice.

„Kam půjdete?“ zeptal se doktor.

Marek neustával v práci. „Dva tisíce dvacet.“

„Ano,“ přikývl doktor, „tehdy to začalo být opravdu horké. Ale kam?“

„Zpátky do Čech, pane doktore.“

Doktor se pro sebe pousmál: „Kde voda ještě hučí, že?“

„A bory šumí...“

Země za okny se leskla nazelenalým odstínem.

„To bude... nádherné.“

Marek se cítil jako zběh, co opouští generála uprostřed bitvy. Rezignoval na vše, otočil železným kruhem a vstoupil do stroje.

Doktor slyšel skřipění těžkých dveří zakončené tlumenou ránou. Mlčení mrtvého světa prosáklo skrze masivní sklo do laboratoře. Neonové trubice zablikaly, místnost vyplnilo tichoučké hučení a doktorem projel mrazivý záchvěv. Stěny se zprudka ozářily.

A všechno utichlo.

Z ostatků Země vyvěřely nazelenalé plyny a za mírného světélkování se roztančily po černé obloze. Mezi ruinami silnic a zborčených paneláků se štěrkem proháněli šváby. Černé tečky kmitaly ze stínu do stínu mezi venkovními reflektory. Vítr ve vlnkách vířil jemným prachem a na planině tiše hromadil drobné duny sazí a písku. Obzor prořel oranžový blesk a scénérii na moment dodal zlovorný nádech. Po měsíční krajině se rozmnožily vlhké krupěje a brzy i masivní sklo kopule zasypaly první kapky kyselého deště, které se v těžkých shlucích slizce ploužily k zemi, zanechávajíc za sebou špinavou stroužku.

Apokalyptický výjev doktorem projel jako ledový nůž. Otočil se k světu zády, před ním se ale otevřela prázdnota nová – laboratoř, stejně tichá, stejně mrtvá, jako zbytek planety. Ocelové stěny lemovaly těžké obloukovité trámy, které jako ostré pařáty svíraly kupolovitou místnost. Uprostřed jako oltář vyčkával betonem zalitý stroj. Všechny stíny a tvary se rozplývaly v plytké neonové záři a úporným tichem rezonovalo jen sotva slyšitelné klepaní kapek o skleněnou stěnu.

Na konferenčním stolku vedle šachů si doktor všiml rozevřených desek se seznamem kandidátů, které zde Marek zanechal. Na všechny sedal prach.

Čas ztratil smysl, nedokázal určit, jak dlouho tu postává, kolik dní už se utápí v monotónní smrti světa a svévolně se jí nechává vléct. Nedokázal se ani pohnout, nebylo kam – svět venku i uvnitř postrádal význam.

Tvář mu zbrotily slzy. Dobelhal se ke stolku a posadil se. Vedle rozehrané partie stála Mar-

kova nedotčená káva. S figurkami ale někdo hýbal. Markův bílý střelec teď ohrožoval černého krále. Šach!

Doktor byl na tahu.

***

Marek si dělal kávu, když ze staré doktorovi laboratoře uslyšel jemné hučení. Vyběhl tím směrem dřív, než si to stačil uvědomit. Spěšně prošel úzkou chodbou a zastavil se až u dveří. Chvilku naslouchal zvukům za nimi a rychle natukal číselný kód.

Když vešel dovnitř, všiml si otevřených dveří stroje.

„Dáma na C4,“ řekl doktor. Ležérně se rozvaloval před šachovnicí a usmíval se na Marka. „Jste na tahu.“

„Pane doktore!“ vyjekl Marek. „Vy jste se vrátil?“

„Dalo by se to tak říct. Jak dlouho jsem byl pryč?“

„Už... už to bude měsíc,“ Marek na doktora hleděl jako na přízrak, „myslel jsem, že jste na projekt zanevřel.“

„I tak by se to dalo říct,“ zasmál se doktor. „Nedáme si kávu, příteli?“

Společně přešli k oknu a tiše se zahleděli na pustou pláň. Věděli, že kdesi za černou stěnou

se zpoza ohybu planety právě vylupuje rudý kotouč vycházejícího slunce.

Spokojeně usrkávali z hrnků horké kávy.

„Kolik nás dnes čeká kandidátů?“ zeptal se doktor.

„Chcete pokračovat? Budu muset kontaktovat předchozí zájemce.“

„Samozřejmě,“ usmál se doktor a upil z kávy, „musíme uzdravit ještě hodně světů.“

Marek se neubráníl úsměvu a studem sklopil zrůžovělou tvář.

„Víte,“ řekl, „chyběl jste mi, pane doktore.“

Doktor jej otcovsky objal kolem ramen: „A víte, že vy mně také?“

Před nimi se rozprostíral prázdný svět, prostý života, ale plný vzpomínek – náhrobek s vytesanými osudy těch, kteří kdy spočinuli v jeho prachu. Hrob nenávisti, osamění, lásky i přátelství. Hrob lidstva, jenž dřímá pod zastřeným nebem a pokrýváku radioaktivního spadu.

A nad ním vesmír. Vesmír plný neomezených možností a bezpočtu realit, které mohl doktor vyléčit. Desky byly opět plné kandidátů a stroj připravený ke startu.

„Povíte mi ještě o těch salátech?“ zeptal se Marek.

Doktor se od srdce zasmál. „Ale rád! Jen když mi zase zaspíváte tu vaši českou...“

Václav Nerud – Sféra

Bylo krásné slunné odpoledne a po čerstvě posetém trávníku, který zářil čerstvou zelení, běželo malé bosé děvčátko, které si hrálo na zahradě, s nafukovacím míčem. Holčičce se třepotalí blond copánky, jak se honila za balónkem a přitom jí vláli žluté šatičky, poseté červenými květy. Ale pak se jí míček zakutálel až k silnici, když proletěl ven ze zahrady otevřenou branou. Nely, jak se holčička jmenovala, se rozběhla, na chodník a dál do silnice, kde se až tam balón zastavil. Nely bezmyšlenkovitě vběhla do silnice. Jejím směrem mířilo auto velkou rychlostí. Řidič nedbal na to, že projíždí zrovna malým městem, ani na značku, která oznamovala rychlost dvacet. Rodiče Nely byli uvnitř doma. Máma něco vařila dobrého a otec si šel někam odskočit. Když vyšel znovu na zahradu, aby si ještě chvíli hrál se svou malou dcerou, slyšel od silnice křik a skřípání pneumatik. Rozhlédl se po zahradě, Nely nikde. Upustil koblihy z ruky, které nesl pro sebe a dceru, rozběhl se k silnici a spatřil hrozný výjev. Krásné slunné odpoledne se změnilo v hrůzostrašnou tragédii.

Uběhl už rok od této tragédie a rodiče Nely, si připomínaly její úmrtí. Stáli právě u jejího hrobu, když její otec Karel, měl stále před očima ten hrůzný výjev. A stále si vyčítal její smrt.

Kdybych si neodskočil pro ty prokletý koblihy, nemuselo se to vůbec stát. Byl bych tam a mohl jsem ji zachránit, říkal si. Ale teď už to bylo jedno, Nely je po smrti a nic s tím nemůže udělat. Čas nejde vrátit zpátky. Čas nejde vrátit zpátky. Teď by měla osm let. Řidič z místa nehody sprostě ujel. Když policie vyhlásila pátrání, po řidiči nenašli ani stopy. Viníka se nikdy nepodařilo vypátrat. Jakoby se vypařil. A tak Karel ani nevěděl komu se pomstít za tak hrůzný čin. Za smrt jeho dcery. A s tím se také nemohl vyrovnat. Nakonec se i on sám vydal pátrat, marně. Upadal víc a víc do deprese, navíc začal pít a manželství s jeho ženou Sárrou bylo na zhroutení. Po smrti Nely se začali neustále hádat a jejich vztah začal být vlažný. Celková situace se zdála být pro Karla beznadějná. Ale to se mělo za chvíli změnit. Nebo spíše to změnila naprosto šílená a nepředvídatelná událost, která měla změnit životy nejen rodičům Nely, ale i ostatním lidem tohoto malého města.

Když se Karel a Sára vraceli ze hřbitova domů, cestou spolu nepromluvili ani slovo. I doma dál mlčeli. Jen pak Sára prolomila to hrozné, smutné ticho, jedinou větou, že je unavená a půjde si lehnout. Karel ji neodpověděl, jen přikývnul, aby alespoň tímto gestem dal najevo, že jí slyšel.

Sice se pomalu schylovalo k večeru, ale Karlovi se spát ještě nechtělo. Šel do kuchyně odříznout si pár koleček salámu, k tomu si vzal pivo a usedl na gauč k televizi. V tom si zrovna všiml blýskání jakých si světél, které mu svítily skrz oknem do očí. Vstal a šel se podívat k oknu, ale nic neviděl. Jejich dům stál na kraji městečka a pohled z oken z obýváku, směřoval k poli a k lesu. Chvilí Karel civěl do tmy a pak mu zase probleskla ta světla do očí. *To bude zase asi ta povedená partička pubertáků a zas tam dělají bordel*, pomyslel si. Za polem, hned na kraji lesa totiž nedávno postavili odpočívadlo, s dřevěnými lavičkami a stolem a ona partička se tam o večeru občas ráda zdržovala a dělala hluk a nepořádek. Ale nikdo si zatím nestěžoval. Obyvatele městečka to nechávalo zatím chladným, i když se někdy večer rozléhal hluk až daleko do města. Venku začalo být už šero, ale kdyby tam někdo byl, uviděl by alespoň nějaký pohyb, ale Karel nikoho nezahlédl. Ale nakonec přece něco viděl. V šeru, kousek od odpočívadla se pohybovala silueta jakési zvláštní vysoké postavy. Karel nedokázal přesně rozeznat, co to tam ta osoba dělá, ale připadalo mu to, jako by zasazovala do země jakousi tyč, která ale posléze náhle zmizela. Možná to bylo tím šerem, a pak ji prostě už neviděl. Stejně jako ta tyč, zmizela i ta postava. Ale Karel se tím dál nezabýval, a raději se zabořil znovu do gauče a dál popíjel své oblíbené pivo, až nakonec usnul. Ostatně jako každý večer. Od smrti Nely spával každý sám. Sára v jejich ložnici, Karel v obýváku na gauči. Z tohoto smutného monotónního zvyku je mělo vyvést jedno šílené ráno.

Karla vytrhla ze spánku rána, která vyšla z kuchyně. Zaslechl i křik Sáry. Byl sice ještě otupělý, ale nechápal jak to, že je najednou v posteli v ložnici. Vyskočil z postele a seběhne po schodech dolů, přitom slyší, jak Sára vykřikne: „Nely!“

A pak nevěří svým vlastním očím. Vedle Sáry, kromě rozbitého hrnku, který jí pravděpodobně před chvílí upadl z ruky, stála Nely. Byla tam, a docela živá. Se svými blond copánky, ve žlutých šatickách poseté červenými květy, se usmívala na tátu.

„Dobré ráno tati, co tak na mě koukáš?“ prohlásila vesele Nely. „Maminka rozbila hrníček,“ dodala. Karel dál mlčky stál jako opařený, krve by se v něm v tu chvíli nedořezal. Sára měla pro změnu zase vyděšený výraz. Karel cítil, jak jde na něj mdloba a upadl do bezvědomí. Když se probрал, zamžoural očima a ucítil, jak mu někdo utírá čelo mokrým hadrem. Obraz měl ještě rozmazaný, ale když se mu konečně povedlo zaostřit, znovu uviděl před sebou Nely. Nejprve si myslel, že se mu to všechno jen zdálo

a že se co nevidět probere z toho šíleného snu, ale ono to pokračovalo dál. *Je to pořád ještě sen, nebo je to vážně skutečnost?* Nedokázal to Karel rozeznat. Až když mu Nely padla kolem krku a objala ho a ucítil její tělíčko, uvěřil, že je skutečná.

„Tatinku co se ti stalo, ty si najednou upadl na zem a nechtěl ses probudit. Já se tak o tebe bála,“ prohlásila Nely a přitiskla se k tátovi ještě pevněji. Karel, který ležel ještě na zemi, se posadil a opětoval její objetí a přitom se rozplakal neskutečným štěstím.

Rodiče požádali Nely, aby chvíli počkala v kuchyni a zatím si snědla snídani, kterou jí máma připravila. Potřebovali si spolu promluvit - opravdu promluvit a ne spolu vést konverzaci, tedy pokud se to vůbec dalo nazvat konverzací, která obsahovala pokaždé tři, možná čtyři slova. Museli se nejprve z celé situace uklidnit a vzpamatovat. Přece jen měli vedle v kuchyni živou dceru, která ale ve skutečnosti před rokem, tragicky zemřela. Celá situace byla naprosto šílená a oni nevěděli, co si mají vlastně myslet.

„Hele, já jí vidím a ty taky, takže neblázníme. Anebo možná jo. Třeba máme... jak se tomu říká...“ na chvíli se Sára odmlčela. „Jo už vím, davová hysterie.“

„Ne to si teda nemyslím,“ opáčil Karel a přitom nesouhlasně kýval hlavou. „Když se mě dotkla, já jí vážně cítil. Není to žádná halucinace, ani žádný výplod naší fantazie, je skutečná!“

„Já vím, já vím!“ opakovala Sára stále ještě v rozpacích. „Ale nezdá se ti to šílený?“

„Jasně že je to celé šílené, ale Nely je prostě tady, vrátila se a je živá,“ ukázal Karel směrem ke kuchyni. Z debaty je vytrhla po chvíli Nely.

„No, sice se mi moc nechce, ale neměla bych jít do školy? Přijdu pozdě, odvezeš mě?“ podívala se na tátu svýma upřenýma, modrýma očima.

„Já - já - jasně zlatičko to víš, že tě odvezu,“ koktal Karel.

„Co se to s vámi dneska s obouma děje?“ diví se Nely. „Máma mě ani dneska nevzbudí, a když přijdu do kuchyně, kouká na mě jak na mimozemšťana a ještě jí spadne hrnek. A ty,“ obrátí se k tátovi, „zase zničehonic spadneš na zem. Co se děje?“ ptá se udiveně Nely.

„Ale to nic beruško,“ uklidňuje jí máma a pohládí jí po vláskách. „Jenom nám dnes není moc dobře, ale už je to v pořádku, tatínek tě odveze ano?“ ujišťuje ji. Ale v tom zazvonil mobil Karlovi. Když ho zvedne, ozve se jeho přítel Pavel. „Čau Kájo, člověče, musím ti něco říct. Děje se něco divného a ...“

„To mi povídej,“ přerušil ho Karel.

„Počkej,“ pokračuje Pavel. „Poslouchej mě a pusť si teď hned televizi. Vysílají to snad na

všech stanicích. Tomu nebudeš věřit, člověče, co to..." Karel položí mobil, aby vzápětí vzal ovládač a zapnul televizi.

„Co se stalo? Kdo volal?“ ptá se Sára, ale pak si všimne v televizi reportéra, který stojí na ulici a za ním několik lidí - v pozadí je vidět jak v ulicích panuje chaos. Reportér s mikrofonem v ruce, malé postavy, s uhlazeným účesem hlásí:

„Je to neuvěřitelné vážení diváci. Jak je vidět, děje se ve městě něco neuvěřitelného. Ze všech možných koutů města dostáváme hlášení od lidí, kteří tvrdí, že se probudili do naprostých šílených situací. Prý jakoby se vrátili zpátky v čase. Vedle mě zrovna stojí jeden pán, kterého jsem odchytil na ulici. I on prý zažil něco zvláštního. Co nám k tomu můžete říct?“

„Je to vážně šílený. Ráno se probudím, kolem osmé, jako každé ráno a najednou vidím, že je celej můj byt kompletně přestavěnej. Celej nábytek, i omítka, všechno vypadalo přesně tak, jak jsem to měl před rokem. Všechno vypadalo jako předtím, než jsem celý dům přestavěl. Prostě to nechápu,“ mával rukama před sebou postarší muž, který měl vousy dlouhý jako Krakonoš. Kamera se znovu zaměřila na reportéra.

„Tak to vidíte vážení diváci. Je to vážně neuvěřitelné, co se děje. Lidé si to nedokážou vysvětlit a ano i já sám mám podobný zážitek. Vypadá to, že se to děje snad každému obyvateli tohoto města. Zdá se, jakoby se celé město přesunulo v čase. Moment,“ na okamžik se reportér odmlčel. *„Dostal jsem další hlášení. Několik lidí na kraji města prý narazili autem do nějaké neviditelné stěny. Na místě je několik zraněných. Další podrobnosti vám sdělíme za chvíli. Jak je vidět opravdu se děje něco zvláštního. O celkovém dění vás pravidelně budeme informovat. Zatím se s vámi loučí Jaromír Kalaš, z televize Proxima.*

Karel vypnul televizi a zůstal stát jako opařený, stejně tak i Sára. Nely když zjistila, že se jí rodiče nevšímají a raději upřeli pozornost k televizi, si zatím hrála se svým kocourkem v kuchyni - kocourka měli rodiče ostatně dále i po smrti Nely.

„Co se to proboha děje?“ Prohlásila do ticha vyděšeně Sára. Karel jí neodpověděl, jak by mohl vědět co se děje. Ale reportáž mu dala alespoň částečně odpověď na to, proč se objevila u nich Nely. Zamýšlel se nad větou, která zazněla z reportáže a sice, o lidech co tvrdili, že se vrátili zpět v čase. Pak Karel zaslechne hlas Pavla z mobilu, který předtím položil vedle na stůl. Vezme si ho zpátky k uchu a slyší, jak do něj křičí jeho kamarád Pavel: „Hej si tam ještě? Viděl si to v televizi?!“

„Jo viděl jsem to,“ ozve se mu Karel. „To je vážně šílený co se děje. Hele Pavle musím ti něco říct, nám se stala taky podivná věc. Zni-

čehonic se objevila naše dcera, Nely. Nely je živá, chápeš to?“ svěřuje se Karel Pavlovi a přitom zase ukápne slzu, jak je z toho ještě pořád dojatý, zároveň se ujistí, že není v blízkosti Nely. Sára šla zatím za ní do kuchyně.

„Ježíšikriste, Karle to je neuvěřitelný, ale věřím ti, i když vím, že si měl problémy s alkoholem, protože u nás se pro změnu zjevil dcery pes, Artuš. Pamatuješ si na něj? Před půl rokem jsem ho zakopal na zahradě a teď si s ním hraje dcera. Mysleli jsme si prvé, že se k nám zatoulal pes, který se mu podobá, ale měl na krku i tu svou cedulku... bože, Karle co se to kurva děje?“ Vtom, je přerušila Nely, když vběhla do obýváku. „Tatiíi, tak odvezeš mě?“ Karel se na chvíli zamyslel a pak ji odvěti. „Myslím zlatíčko, že do školy nemusíš. Vyhlásili mimořádné prázdniny,“ zalhal jí Karel.

„Hurá!“ zvolá Nely slavnostně a běží to oznámit mámě.

Karel ukončil s Pavlem hovor a ještě chvíli zamyšleně seděl na gauči a pak ho napadlo se podívat na displej mobilu. V tom se zarazil. Uviděl na něm datum, dvacátého devátého dubna dva tisíce dvacet. Přesně den, kdy se stala ta tragédie.

Ve městě vládly panika a chaos. Lidé byli dokonale zmatení z celého podivného dění. Ale mimo město to bylo docela něco úplně jiného. Tam vládl klid a všednost. Tam se nic takového nedělo. Lidé si tam dál nerušeně žili jako normálně každý den. Chodili z práce do práce. Ne - jim se nic takového nedělo. Tohle se odehrávalo jen uvnitř města.

Netrvalo dlouho a letadla, vrtulníky, ba i auta začali narážet do jakési neproniknutelné, neviditelné bariéry, která jak se zdálo, obklopovala celé oné město. Letadlům začala vypovídat technika, než ještě vůbec stačila narazit do neviditelné stěny. Někteří piloti, jakoby zázrakem vychytali situaci a dokázali dokonce po několika kilometrech dál bezpečně přistát, poněvadž jak se od bariéry odklonili, naskočili jim znovu přístroje. Ale většina jich takové štěstí neměla. Zpráva se samozřejmě rychle rozkřikla, díky médiím to v okamžiku věděl celý svět. Ze všech možných koutů světa, přijížděli vědci zkoumat to záhadné místo. Zkoušeli proniknout skrz bariéru, marně. Když měřili kam, až bariéra sahá, zjistili, že opravdu obklopuje celé město a že dosahuje výšky několik stovek metrů. Jako by město bylo pod jakousi neviditelnou kupolí. Měřili ji různými přístroji, například aby zjistili, jestli vyzařuje nějakou radiaci, ale nikoliv. Zjistili jen, že je kolem ní silné elektromagnetické pole a že občas je vidět, jak probleskuje sotva viditelnou, narůžovělou září. Jinak o bariéře nevěděli zhora nic. A nevěděli ani co se děje uvnitř. Protože ale byla stěna neviditelná, tudíž

průhledná, mohli jen vidět, že tam panuje jakýsi chaos. Posléze uzavřela celé místo armáda a pro jistotu jej hlídali všude okolo vojáci. Bariéry začali říkat kvůli její růžové záři – Sféra.

Karel už dál neuvažoval o tom, co se vlastně stalo, a proč se to stalo, co za tím vším vězí. Co se přihodilo přímo jim. Že se zničehonic objevila jejich dcera, která před rokem zemřela. Ne - o tomhle už Karel nepřemýšlel. Prostě tu situaci přijal. Aby taky ne. Protože mu vlastně nabídla úžasnou příležitost. Celé mu to došlo a myslel teď jen na jediné - že může zachránit svou dceru. Zabránit tomu, co se jí stalo. Zabránit její smrti! Protože se díky záhadné oné události ocitly v den tragédie.

Zatímco si Nely hrála ve svém pokojičku, Karel všechno Sáre řekl a vše s ní probral. Bylo to opravdu po dlouhé době, kdy spolu znovu takhle dlouho hovořili. Stáli v kuchyni u linky.

„A myslíš si, že to vážně vyjde?“ ptala se Sára trochu nevěřičně.

„Jasně proč by ne,“ oponoval Karel. „Přesně dnes odpoledne, se to má stát, budeme tam, abychom tomu zabránili. Nehneme se od Nely ani na krok.“

„Já ti nevím,“ kroutí stále Sára nevěřičně hlavou. „Někde jsem četla, v nějakém článku, že minulost nejde změnit.“

„Hele, sakra Sáro, neboť přece tak pesimistická. Prostě jsme se nějak přesunuli v čase a byla nám naskytnuta tahle šance! Je to jak nějaký zázrak. Copak ty nechceš zachránit naši dceru?!“

„Ježíši Kájo, jasně že ji chci zachránit, ale tobě se to nezdá zvláštní? Jen tak se celé město přesune v čase a tobě to není ani trochu divný?! Vždyť ani nevíme co za tím vším je. Třeba je to pokus nějakých šílených vědců, kteří nás takhle testují! Vždyť je prý město celé uzavřené čímsi neviditelným. Já teda nevím, ale mě to jako zázrak nepřipadá, ale spíš...“

„Co! Ale spíš, co ti to jako připadá?!“ rozčiluje se Karel. „Hele je mi jedno jak moc je to divný a kdo zatím stojí!“ upřeně se Karel podívá na Sáru. „Pro mě je hlavní, že můžu zachránit naši dceru a taková šance se nám už nikdy nemusí naskytnout.“

„Jo,“ vzdychne Sára a přitom si probírá vlasy. „Asi máš pravdu. Tak dobře.“ Poprvé po dlouhém roce se na Karla usměje. „Zachráníme naši dceru,“ povídá Sára rozhodně.

I když rodiče Nely byli hrozně nervózní a přemýšleli, jestli vážně dokážou zabránit smrti jejich dcery, přesto si užívaly celý den s Nely, jak jen to nejvíc šlo. Snažili se zapomenout na to, co bude dál, a myslet na přítomnost. Na tady a teď - byli opět se svou dcerou. Drželi ji

v náruči a hráli si s ní. Chtěli si s ní užít co nejvíc. Třeba jet na pouť, na kolotoče, do kina, aquaparku, ale v současné situaci to nebylo možné. Nely chtěla jet s nimi někam na výlet, ale rodiče ji vysvětlily, že si udělají spolu krásný den na zahradě, že si udělají piknik, budou si hrát, anebo jen se tak válet, koupat v bazénu, a že si celkově užijí krásný sluneční den. A Nely byla spokojená. Byla šťastná, že se jí rodiče věnují po celý den. Ne - ven s ní samozřejmě nešli. Nemohli riskovat a jít do toho chaosu. Nechtěli, aby Nely cokoliv divného viděla. Měli štěstí - jejich dům stál úplně na konci města bokem, samostatně stojící, od všech ostatních domů a v blízkosti polí, kopců a lesů, který obklopovali město. Karel se Sárou neustále Nely objímali, přitiskovali ji k sobě, hráli si s ní a ona byla z toho celá bez sebe a říkala si, co se to jenom s těmi rodiči dneska děje. Ale byla šťastná. Všichni byli šťastní.

A pak nastala ta chvíle.

Vše vypadalo přesně jako před rokem. Bylo krásné slunné odpoledne. Tráva byla čerstvě posetá. Dokonce i některé situace byly naprosto totožné, co se stali před rokem. Například, že se pod jejich kocourem Mourkem, podlomila na stromě, který stál u plotu, stará seschlá větev. Kocourkovi se ale nic nestalo, dopadl na všechny čtyři, jen se otřepal, a odběhl někam lovit myši. Nely se tomu smála na celé kolo, Karel jí sledoval ze svého zahradního křesla, kde popíjel pomerančový džus. Pivo už nikoliv. S tím náhle přestal, co se vrátila Nely. Karel přemýšlel o tom, jestli nějak i zvířata pocítují ten přesun v čase, nebo to vůbec nevnímají a vesele si žijí bezstarostně dál.

Ale vše stejné nebylo. Třeba bránu u vchodu pro jistotu Karel zavřel. Stále si nemohl odpustit, že ji nechal před rokem otevřenou. Takhle nemusela Nely vůbec vběhnout do silnice, poněvadž by se tam ani neodkutálel ten míč. Ale teď díky přesunu v čase do minulosti, si mohl Karel dovolit měnit věci. Do zásadního okamžiku chybělo ještě pár minut.

„Tati!“ zvolá na něj Nely, která stojí opodál na betonu u balkonových dveří - šla si jen odskočit s mámou do kuchyně pro jahodový koláč. „Můžu se vyzut a běhat po trávě bosá?“

„Jasně zlatičko, jen dávej pozor, ať nešlápneš na včelu,“ upozorňuje ji Karel.

Nely milovala běhat si jen tak, po čerstvě poseté, vlahé trávě - ostatně jako snad všechny děti milují, když se mohou proběhnout bosky.

Karel, ale ještě něco raději zajistil. Kromě toho, že zavřel bránu, nedopustil, aby si Nely hrála s oním nafukovacím balónem. Když ho Nely hledala, táta jí řekl, že se asi někde ztratil a že jí koupí pak nový. Ne - nemohl dopustit, aby

byla taková věc na zahradě, která vlastně, dá se říct, způsobila tu tragédii.

Od onoho okamžiku je dělily dvě minuty.

„Ještě víc, ještě víc!“ vyzývala Nely tátu, aby ji rozhoupal na houpačce, kterou jí vlastnoručně vyrobil. Sára je sledovala od zahradního stolu, kde servírovala nějakou dobrotu.

Chybělo pár vteřin.

„Jůůů, to je příiima tati, já úplně lítám dííívej!“ volá celá šťastná Nely na tátu z výše houpačky.

Nepamatovali si přesný čas nehody, ale věděli, že to bylo okolo třetí hodiny. Karel koukl na mobil. Bylo deset minut po třetí. Rodiče Nely se po sobě podívali. V myslech jim napadli otázky: *Bylo po všem? Opravdu zabránili smrti jejich dcery? Dokázali to?*

Ale pak se začalo dít něco podivného. Náhle nastalo zvláštní, naprosté ticho. Nebyl najednou slyšet šum větru, ani zpěv ptáků. Větve stromů jakoby ztuhli, ani se nepohnuli, přestože před chvílí se kymáceli ve větru. Pak Karel vidí něco neuvěřitelného. Kousek od něj visí ve vzduchu pták, zastavený uprostřed letu, jako kdyby byl fosilií lapenou v jantaru. Jakoby se zastavil najednou čas. Do toho nesnesitelného ticha se začne linout podivné, nepříjemné hučení. Hluboké hučení, jak od nějakého obrovského basového reproduktoru. Karel se Sárou pociťovali náhlou nevolnost a příšerné bolesti hlavy. A pak nastal jakýsi záblesk, který všechny oslepil prudkou září. Karel vzhledně k houpačce, ale Nely nikde. Houpačka ztuhla v pohybu, jako ten pták. A pak se před očima Karla a Sárky začala odehrávat stejná situace, co před rokem. Jen nějak zrychleně. Celý čas, jakoby se zrychlil. Jako když přetáčíte zrychleně pásku dopředu, když chcete například přetočit nudnou pasáž ve filmu.

Karel a Sára najednou vidí, jak si Nely hraje s míčem. Odkutálí se jí směrem k otevřené bráně. Nely se blíží k silnici. Karel běží za ní a snaží se jí zastavit. Volá na ní, ale Nely jako kdyby ho vůbec neslyšela. Celé jako by se to dělo mimo něj. Už je skoro u ní, chce ji chytit, ale ruce mu proklouznou skrz Nely. Karel jen vyděšeně civí. Před očima se mu odvíjí hrozný výjev. Už podruhé. Podlomí se mu kolena a zhroutí se

na zem. Hystericky křičí: „Nééé! Bože, Nely! To snad ne! To není přece možný, co se stalo?!“ Ale tímto nekončilo. Zrychlený čas běžel dál dopředu. Celé se to odehrávalo neuvěřitelně rychle. Před očima Karla a Sárky se odvíjel celý ten rok. Zrychleně jako na pásce. Vše, co spolu prožili po smrti Nely, prožívali znovu. Jejich hádky, opíjení Karla, dokonce cítily znovu i všechny jejich pocity. Smutek, beznaděj, vše pociťovali znovu. Čas běžel neuvěřitelně rychle. A pak rychleji a rychleji, běžel dopředu až do

současnosti. A pak nastal znovu ten oslňující záblesk a bylo po všem.

Karel se najednou probudil na gauči. Před sebou na stole, měl nedojedená tři kolečka salámu a čtyři prázdné láhve piva. Posadí se, promne si oči, a pak si uvědomí, co že se to vlastně stalo. Vše vypadalo jako toho večera, co se vrátili ze hřbitova, kvůli výročí úmrtí jejich dcery. A pak mu to dojde. *Nely!*

Okamžitě vyskočí z gauče a běží do kuchyně, ale tam nikdo není. „Nely! No tak, zlatíčko!“ volá Karel jako zběsilý, i když podvědomě ví, že zbytečně. Přesto dál volá: „Nely! No tak ozvi se, kde si?!“ hystericky prohledává celý dům, marně. Vyběhne na zahradu, tam uvidí, jak na zahradním křesle ještě v noční košili a v růžovém županu, sedí Sára celá zkroušená. Tentokrát je to ona, která drží v ruce sklenku s alkoholem. Karel dojde k ní, Sára se ani neotočí, ale o přítomnosti Karla ví. Slyšela jeho kroky i jeho křik předtím. Jen mlčky sedí a popijí už několikátou sklenku modrého portugala. Karel si k ní přisedne na vedlejší křeslo. I on mlčí, nemá na nic slov. Pak Sára prohlásí, tak tiše, že je sotva slyšet. „Je pryč, prostě pryč. Nevyšlo to. Vše se zase vrátilo zpátky. Říkala jsem ti, že minulost nejde změnit. Někdo tu s námi pořádně vyjel,“ pozvedne Sára sklenku a pousměje se už celá podnapilá.

„Je mi to líto,“ omlouvá se Karel. „Já si vážně myslel, že to dokážeme změnit. Ale byl jsem naivní. Je mi to hrozně líto,“ rozpláče se a obejmě Sárku, ta mu objetí opětuje. Poprvé po roce se obejmou. Tisknou se k sobě a oba pláčou.

Celý svět řešil, tu obrovskou záhadu. Sféra - jak neviditelné bariéry říkali, náhle zmizela. Zjistili to hned poté, co měření potvrdilo, že na místě už žádné elektromagnetické pole není a narůžovělá slabá záře, se už také neukazovala. Tudíž když zkoušeli vojáci proniknout do města, bez problému vešli dovnitř. I lidé z města, se konečně mohli dostat ven.

Vládní představitelé si kladli spoustu otázek. Například jestli to byl nějaký test, řízený vyspělou mimozemskou civilizací. Nebo nějaký tajný vládní projekt. Ale na nic samozřejmě nemohli přijít. Sféra, jak se rychle objevila, tak i stejně rychle zmizela. Vzhledem k tomu, že byla neviditelná, nešlo ji ani nějak zkoumat. Jen naměřili její záření a to bylo tak všechno. Ještě více vládní představitelé, byli překvapeni, když lidé z města tvrdili, že zažili nevysvětlitelný přesun v čase do minulosti o rok zpět. Tak to už vážně nevěděli, co si mají o tom myslet. Vymýšleli si ti lidé, aby byli ještě více zajímavý, jen proto, že byli uzavřeni v nějaké průhledné obří kupoli? Nebo měli všichni halucinaci, nebo opravdu tvrdili pravdu. A pokud ano, kdo tedy disponuje

tak úžasnou technologii, že dokáže celé město uzavřít neviditelnou bariérou, a ještě ho celé přesunout v čase? Lidstvo, takového pokroku jistě ještě nedosáhlo. Na povrch se klubali jen samé otázky, ale žádné odpovědi.

Karel se Sárou byli ten den naprosto otřeseni. Zemřelá dcera se jim prazvláštním způsobem vrátí a pak ještě podivnějším způsobem o ní znovu přijdou. To už bylo na ně vážně moc. Ale paradoxně díky této zvláštní situaci, si byli opět po roce k sobě mnohem blíže. Tahle událost je znovu spojila.

Ale tímto zážitkem to končit nemělo. Na Karla mělo čekat další překvapení.

Večer, než se Karel poprvé, po dlouhém roce chystal ulehnout do ložnice, za svou ženou a šel se napít vody, zasvítla mu do očí opět ta světla, která onoho večera, sledoval z obýváku. Podíval se upřeně z okna, směrem k odpočívadlu u lesa. Tentokrát zahlédl dvě zvláštní postavy. První byla hodně vysoká, druhá byla menší. Nebýt toho, že obě postavy pulzovali zvláštním, růžovým světlem, ani by je v tom šeru pořádně neviděl. Vypadalo to, jako kdyby něco kamsi sklízeli a dokonce Karel viděl, jak vyšší postava drží v ruce tyč, kterou tenkrát zasadila do země. *To nemůže být náhoda. Tohle určitě nějak musí souviset s tím přesunem v čase,* říkal si Karel. Intuice mu říkala, že místo u odpočívadla bude odpověď na jeho otázky.

Karel vzkouzl do ložnice, ale Sára už kupodivu spala. Člověk by si řekl, jak může po takovém šileném dnu vůbec usnout, ale byla ze všeho tak vyčerpaná, že nakonec podlehla únavě. Karel jí napsal vzkaz, kdyby se náhodou probudila, že se musel na chvíli projít a vyvětrat si hlavu, ale že se hned vrátí. A že ji miluje. Nechtěl ji budit a ani aby šla s ním, mohlo by to být velice nebezpečné. Pak vyběhl ven a mířil přímo k lesu – k odpočívadlu.

Blížil se pomalu, opatrně k místu. Srdce mu bušilo vzrušením, ale i strachem. Nevěděl

s kým má mít tu čest. Ale když už byl u lesa, nikoho nezahlédl. Bylo ticho jako v hrobě.

Že by se mi to nakonec jen zdálo? Pochyboval Karel. Ale pak zaslechl šustění v křoví a

něco se v něm třepotalo. Karel si uvědomil, že ani nemá zbraň, kdyby cokoliv na něj chtělo zaútočit. Neměl se čím bránit, ale teď už to bylo stejně jedno. Zvědavost ho přemohla.

Z křoví najednou vykroukla hlava, ale rozhodně nevypadala lidsky. Dívalo se na něj pár upřených, zvědavých očí, které budily dojem, jako by byli z mořského korálu. Nelidsky vypadající hlava na něj chvíli nehybně civěla a pak vykrouklo z křoví i zbytek těla. Před Karlem najednou stála podivná bytost, ale člověk to rozhodně nebyl. Byla to z těch menších postav.

Tvor byl humanoidní. Dvě ruce, dvě nohy. Ale měl narůžovělé tělo, které bylo průhledné a pravidelně celé pulzovalo zvláštním růžovým světlem, z kterého ale měl člověk příjemný, až hypnotický pocit. Celé tělo měl chráněné jakousi průhlednou schránkou, která připomínala skafandr. Mimosmšťan, nebo ať už to bylo cokoliv, stál nehybně, a stále upřeně pozoroval Karla, s těma jeho korálovýma očima. Na chvíli se Karlovi zdálo, jako by se na něj mimosmšťánek usmál. Připadalo mu, že je to dítě.

A pak přiběhla ta druhá bytost. Ta hrozně vysoká, která možná měla přes dva metry. Vypadala vyděšeně. Prohlížela si Karla vytřeštěnými očima a hned uchopila tu menší bytost, která pravděpodobně byla její dítě a couvla s ní několik metrů zpátky.

„To nic, nebojte se, nic vám neudělám,“ pozvedl ruce vzhůru Karel, v gestu jako by se vzdával.

Bytosti dál zůstali nehybně stát. Vysoký tvor k sobě ještě více přitiskl dítě. A couvl o další metr.

Karel stále tomu nemohl věřit, před čím to vlastně stojí. Prohlédl si bytosti od shora dolů. Díky jejich průhledným tělům jim dokonce byli vidět vnitřní orgány, které sami o sobě pulzovali tím nádherným hypnotickým světlem. Celé tělo měli pokryté nějakými malými výrůstky, které připomínaly tykadla. Na jejich koncích měli něco jako malé bobule, které svítily růžovou barvou. Větší tvor byl také chráněn jakýmsi skafandrem. Mezi prsty měli blány. Celkově působili bizarně, ale na druhou stranu, svým způsobem byli nádherní.

„Co jste zač?“ zeptal se Karel tiše, jako by si myslel, že mu může cizí bytost z vesmíru jen tak odpovědět jeho řečí. Ale odpověděla. Jen způsobem, kterým to absolutně nečekal. Karel najednou cítil, jako by se mu ta vysoká bytost nabořovala do mozku. Cítil s ní jakési spojení a všiml si přitom, jak tvorovi začali tykadla ještě více svítit, a pak ve své hlavě zaslechl slova toho záhadného tvora.

„Nepřibližujte se.“

Karel nemohl tomu věřit, že s ním ten tvor vážně komunikuje a že mu navíc i rozumí.

„Ježíši,“ vzdychne Karel údivem. „Vy semnou komunikujete telepaticky?“

„Ano.“ Zaslechl Karel opět ve své hlavě odpověď. V tom si všiml, že v pozadí, v dále na louce u lesa, se pohybují další ti tvorové. Všechny svítily tou růžovou září. Vypadalo to, jako kdyby se pohybovali na louce růžové světlušky. Byl to nádherný, magický pohled, jako z nějaké pohádky. Pomalu se k nim přibližovali, ale potom zůstali stát opodál. Viděl, mezi nimi i další děti.

„Jak to, že rozumíte mé řeči?“ zeptá se Karel.

„Vaši řeč nemusíme znát, stačí, když známe vaše myšlenky,“ odpoví tvor.

„Dobře. Hele, já vám nechci ublížit,“ ujišťuje je Karel. „Chci se vás jen na něco zeptat.“

„Ptejte se,“ zazněla stručná odpověď.

„Tak jo. Vy určitě nejste odsud, ale odněkud z vesmíru, že?“

„Ano,“ opět stručná odpověď.

„Odkud jste teda k nám přiletěli?“

„Zdaleka.“ Vypadalo to, že se Karel asi od nich moc nedozví, ale teď měla přijít ta zásadní otázka.

„Vy jste zodpovědní, za tu bariéru, která uzavřela celé město od zbytku světa a za ten přesun v čase, vidíte?“

„Ano.“ Tak teď už toho měl Karel tak akorát.

„Proč jste to udělali?!“ Karel ztrácel trpělivost a trochu zvýšil hlas i přesto, že si neuvědomoval, s kým vlastně mluví. Že stojí pravděpodobně před mimozemskými představiteli, neskutečně vyspělé civilizace, když dokázala přesunout celé město v čase. Mohli by ho vmžiku zlikvidovat. Ale tvorové zůstali stát dál klidně, pořád s tím odstupem od Karla.

„Musel jsem,“ zase ta krátká odpověď. Ale Karel si všiml, že tvor mluvil v jednotném čísle, neřekl, že to museli udělat ale, že on musel. *Byl to jen jeho záměr?* Pomyslel si Karel.

„Kvůli čemu, kvůli čemu jste to musel udělat?“ Karel už také nemluvil v množném čísle, ale přímo k mimozemšťanovi.

Vysoká bytost se sklonila k dítěti, upřeně se na něj podívala, něco mu pravděpodobně sdělila, protože se pak mimozemské dítě na Karla usmálo, pak se obrátilo směrem k louce a rozběhlo se za ostatními dětmi, za doprovodu zvláštních zvuků, které mohly vzdáleně připomínat dětské chichotání. Tvor se ještě chvíli ohlížel za svým dítětem, aby se ujistil, že je mezi svými, pak se obrátil znovu ke Karlovi. „Musel jsem to udělat, kvůli své dceři,“ odpověděl mimozemšťan poprvé souvislou větou, samozřejmě jen myšlenkou, telepaticky.

Karla odpověď naprosto zaskočila. Čekal by, že se od *marťana* dozví úplně něco jiného. Třeba, že to byl nějaký jejich tajný experiment, nebo zkouška, proto aby zjistili, jak si lidé poradí s takovou situací, kdyby náhodou taky někdy v budoucnosti přišli na to, jak cestovat v čase. Ale tohle? Tohle vypadalo sakra jako hodně osobní záležitost. Ve jménu jejich vyspělé mimozemské civilizace, to musel udělat kvůli své dceři? Karel začal tušit, že s marťanem, mají nějak tak podobné osudy. O to víc ho to začalo zajímat.

„Počkat, počkat,“ kývá hlavou Karel. „Já to nějak nechápu. Proč jste to musel udělat kvůli vaší dceři. Můžete mi to prosím nějak vysvětlit?“

Mimozemšťan na okamžik mlčky stál, upřeně na Karla zíral a pak se konečně rozpovídal. Začal Karlovi vyprávět svůj příběh.

„Před rokem vašeho pozemského času, jsme navštívili vaši planetu. Ale měli jsme na lodi poruchu a museli jsme zde, kde teď stojíme, nouzově přistát. Využili jsme zatím chvíle, než naši pracovníci opraví loď. Neměli jsme moc času, poněvadž jsme tu dlouho nemohli zůstat. I přesto, že jsme měli ochranné skafandry, delší pobyt na vaší planetě by nás ohrožoval na životě. Museli jsme loď opravit co nejrychleji. A zatím co se tak dělo, sledovali jsme vás – lidi, z bezpečné vzdálenosti – tady za městem. Jenomže bohužel má nedbalost a nezodpovědnost zapříčinila to, že se má dcera, která je nesmírně zvědavá, zatloukala do města, i se svou kamarádkou – ta se naštěstí vrátila, ale nedokázala mi říct, co se stalo. Pak ukázala směrem, odkud utekla, poslal jsem ji za rodiči a vydal se hledat dceru. Naštěstí máme tu schopnost, že umíme být i relativně neviditelní, pomocí mimiker. Tudíž jsem vstoupil do města bez povšimnutí. Po chvíli jsem nakonec dceru našel, jenže byla mrtvá. Netušil jsem co se stalo. Prostě ležela jen tak bezvládně na zemi. Měla poškozený skafandr. Bez něj na vaší planetě umřeme do pár sekund. Nemohl jsem nic dělat. Navíc byl už čas odletět. Loď byla opravena a my se museli vrátit domů. Předtím jsem si ale všiml na kraji města jisté skupince lidí. Byli to asi tři mladí chlapci. Cítil jsem, že oplývají velkou agresivitou. Možná se má dcera před nimi zviditelnila. Nějak jsem tušil, že oni mají na svědomí smrt mé dcery, ale nebyl už na nic čas, jinak by zbytečně zemřeli další naši druzí. Později mi kamarádka mé dcery, vše řekla. Odletěli jsme k našemu domovu a já zatím plánoval jak získat zpátky mou dceru. Jelikož oplýváme vyspělou technologií, mezi níž je zahrnuta i technologie, která umožňuje vrátit čas zpátky – myslím, že vy lidé tomu říkáte cestování časem, ale u nás to trochu funguje jinak, byla jediná možnost, jak zkusit získat dceru zpět. Ale protože se to stalo na vaší planetě, museli jsme se vrátit a udělat to zde. Na to jsme si ale s sebou museli dovézt dostatečné množství energie, což je celkově velmi náročná mise. Pak už jsme jen vše připravili. Zasadili jsme senzory dokola okolo města a pak to spustili. Nejprve jsme ale museli zjistit, kolik času, zatímco jsme byli pryč, uběhlo tady. Potom jsme celé místo přesunuli o rok zpět. A já získal zpátky svou dceru. Jak jste mohl před chvílí vidět, stála tu před vámi docela živá a zdravá.“

Karel zhluboka vydechl. Z vyprávění mimozemšťana, byl naprosto vedle. Říkal si jak neuvěřitelně je jeho zážitek podobný s tím jeho. Oba vlastně chtěli zachránit svou dceru. Rozdíl byl ale v tom, že Karel nebyl ten, který to vše může ovládat. On byl bezmocný. Jenže i přesto, že se marťan konečně unáhlil k vysvětlování, Karel měl na mysli mnoho dalších otázek. Ale než se začal ptát na jiné, jako první ho napadla

ta, když vzpomněl na svůj zážitek s dcerou - že byl taky stejně nezodpovědný, když například nechal otevřenou bránu, nebo nechal dceru bez dozoru. Ale přesto se musel zeptat.

„Já to nechápu. Proč vůbec berete své děti, přes půl vesmíru na tak nebezpečná místa, to nemáte žádnou zodpovědnost? Nemohli jste tušit, čemu na naši planetě budete vystaveni. To vás nenapadlo, že to bude pro vaše dítě velmi nebezpečné?“ Rozčiloval se Karel.

„*My neděláme příliš velké rozdíly mezi dospělými a dětmi. My máme myšlení trochu jiné než vy. My nezakazujeme dětem, že nemohu tamto a zas ono. Vychováváme je a učíme trochu jinak. Když víme, že cestu zvládnou stejně bez problému, jako my dospělí, proč jim to neumožnit. Proč jim neukázat ty pestré úžasné světy. My je bereme s sebou jako na výlet, či exkurzi, podobně jako když vy vezmete své děti na nějakou pouťovou atrakci, jak tomu říkáte. Říkáme si, jen ať to vidí, jak žijí jiné bytosti na cizích planetách. Ať pozorují a učí se a ponaučují se z toho. Tak to prostě bereme.*“ Vysvětluje Karlovi mimozemšťan a přitom mává s těmi jeho tykadly.

„Jo,“ vzdychne Karel. „A proto jste přišel o svou dceru.“

„Ano, to uznávám, má chyba.“

„Ale pořad mi tu není jedna věc jasná,“ chytí se za hlavu Karel. „Proč jste kvůli tomu všemu uzavřeli město pod kupoli a celé ho přemístili časem?“

„*To jsme původně neměli v plánu. My sami o sobě neumíme cestovat v čase. Dokážeme jen vytvořit časoprostorovou bublinu a uvnitř vrátit čas. Jenže místo, kde jsem našel dceru mrtvou, bylo nevhodné k vytvoření, časoprostorové bubliny, jak ji říkáme. Zabraňovalo tomu spousty budov, které byli u sebe až příliš blízko. K vytvoření musí být hodně volného místa. A kdyby byla zase až příliš malá, místo by se v čase nepřemístilo. Proto jsme museli obklopit bublinou celé město, abychom se dostali do bodu, než dcera odešla do města. Byl to sice na energii náročnější způsob, ale celkově byl jednodušší variantou.*“

Karel neměl na věc absolutně slov. Přemítalo se mu v hlavě spousty myšlenek a na povrch vyplouvali další a další otázky v jeho hlavě. Ale pocítil i náhlý vztek, protože tohle všechno - to všechno co musel hrozného prožít, bylo zásluhou těch mimozemšťanů.

Najednou se přiblížilo pár dalších těch tvorů. Šli sesbírat ze země jakési tyče, vypadali stejně, jako ta, kterou viděl, když ji tvor onoho večera zasadil do země. Pečlivě si Karla prohlíželi, pak něco sdělili jejich druhovi, který před chvílí komunikoval s Karlem, a zase odkráčeli směrem k louce.

Budeme už muset za chvíli odletět,“ sdělí Karlovi mimozemšťan, který vypadá, že bude pravděpodobně velitelem celé mise.

„Počkejte, ještě počkejte!“ zadrží ho Karel. A pak už ten vztek v sobě neudrží. „Máte vůbec ponětí, co jste tím všechno způsobili?! Všem těm lidem ve městě?! A už vůbec nepočítám, kolik lidí zahynulo, nebo bylo zraněno, když narazili do té prokleté bubliny autem, nebo letadlem? A to nepočítám ještě, co museli zažít kvůli přesunu v čase. Jak museli být všichni v šoku. Chápete, že jste jim totálně obrátily životy vzhůru nohama?! Včetně mě?! Máte vůbec tušení, co jste mi způsobili?!“ rozčiluje se Karel a už vůbec nedbá na to, s kým mluví. Je mu to zrovna v tuto chvíli naprosto jedno.

„*Jsem si toho vědom a je mi to moc líto,*“ ospravedlňuje se Marťan. „*Ale pro záchranu své dcery, jsem ochoten udělat cokoli, jen abych jí získal zpět.*“

„Vážně? Opravdu je vám to líto?!“ nasadí Karel sarkastický tón a začne se hystericky smát. „Tak já vám teda něco povím. Abyste věděl, já mám taky dceru - měl jsem. A víte co je vtipný? Taky jsem o ni před rokem přišel. Tragicky zahynula, víte? A pak si přiletíte vy, vrátíte čas zpátky, a já se svou ženou se ráno proberu a dcera před námi stojí docela živá. A tak se nejprve vzpomínáme z celé situace a pak jsme šťastni, že máme zpátky svou dceru. Nemyslíme na to, proč se to stalo, ale prostě jsme znovu šťastni. A představte si, když jsme si uvědomili, že jsme se přesunuli v čase, napadlo nás, že můžeme zabránit smrti naší Nely. A tak se neheme od ní ani na krok, ale stejně to bylo všechno zbytečné. Nad hlavou mi najednou visí pták, jako zmražený, pak se objeví nějaký záblesk a najednou byla Nely pryč. Vše se vrátilo zpátky. Chápete vůbec, jak mi bylo?“

„*Chápu a je mi to vážně líto co jsem vám způsobil.*“

„Ne, to teda nechápete!“ rozhořčuje se Karel. „Proč jste vy mohl zachránit svou dceru a já ne. Proč? Sakra proč?!“ Karel sklopí hlavu do dlaní a rozpláče se. Zhroutí se na zem a pohlcen naprostou beznadějí klečí na zemi, celý zkrroušený.

Tvor ho chvíli lítostivě pozoruje a pak prohlásí: „*Když jste uvnitř bubliny a když se pak vypne, vše se resetuje a čas se vrátí do původního stavu, tedy do aktuální současnosti. Když jsem šel pro dceru - speciálním průchodem do kupole, musel jsem se s ní nejprve dostat z bubliny a pak ji teprve vypnout, ale vy jste byl v ní, proto jste nemohl ničemu zabránit.*“

„No, to je teda výborný,“ vzpomíná se Karel ze své agónie a zvedne se na nohy. „Takže vy si klidně zachráníte svou dceru, ale nás necháte napospas. Chodíte si nějakými průchody a nás

necháte, ať do té vaši slavné bariery narážíme auty. To je pěkně sobecký.“

„Ano, ale jak jsem říkal, pro záchranu své dcery jsem ochoten udělat cokoli.“

„Tak já vám teda něco řeknu,“ opět začne Karel rozčileným tónem. „Vy nikam neodletíte, dřív než mi vrátíte mou dceru zpátky!“

„To nejde,“ opáčí marťan.

„Jak to, že to nejde,“ přiblíží se Karel k tvorovi. „Musí to přece jít. Hele,“ ukáže Karel směrem k městu. „Tamhle je náš dům. Stojí úplně bokem. Stačí, když dáte do té své bubliny jen náš dům, vrátíte čas zpátky a já si půjdu pro svou dceru, stejně jako vy!“ A zase Karel udělá pár kroků směrem k mimozemšťanovi.

„Ano máte pravdu,“ souhlasí Marťan. „To by opravdu teoreticky šlo, ale bohužel už nemáme na to dostatek energie. Tu teď potřebujeme na náš návrat domů.“

„To mě ale vůbec nezajímá, vy my prostě musíte pomoci, když jste tohle všechno způsobili. Musíte to napravit!“ Karel je už dočista u tvora.

„Je mi líto, nemohu pro vás nic udělat,“ omlouvá se marťan. Ale to už Karel nevydrží a je mu úplně jedno, že je to nějaký mimozemšťan, a popadne ho za skafandr.

„Hele, teď mě dobře poslouchejte. Abyste věděli, tak já jsem taky ochoten udělat cokoli“

pro svou dceru a vy my jí prostě vrátíte, ať se vám to líbí nebo ne!“

„Prosím pusťte mně,“ žadoní růžově světélkující mimozemšťan. „Musíme už zpátky. Jestli tu zůstaneme ještě o chvíli déle, umřeme. Zemře má dcera, prosím nechci vám ublížit, pusťte mne.“

„To teda ne, vraťte mi mou dceru, okamžitě!“ vzteká se Karel a přitom třese s mimozemšťanem. V tom Karel vidí, jak si ostatní tvorové všimli co se děje a začali se k nim přibližovat. Najednou se objeví i s další holčičkou, dcera mimozemšťana, která stojí u nohou Karla. Tentokrát je to ona, co se mu napojí do jeho mysli. Rozsvítila se její tykadla v plné kráse. Pak v hlavě uslyší její slova, jak ho žádá: „Prosím, neublížujte tatínkovi.“

Karel pohlédne na malou, roztomilou mimozemšťanku, která se upřeně na něj dívá zase s těma jejíma korálovýma očima. Když si uvědomí, že se tu vlastně pere, před očima dítěte s jejím tátou, pustí ho a omluví se.

A potom Karel zažije něco zvláštního. Napojí se na něj to druhé mimozemské děvčátko - jakoby ho přenesla někam v mysli a on najednou viděl jejíma očima, co se přihodilo její kamarádce – dceři velitele marťanů. Náhle se ocitl v ulici na kraji města. Proti holčičkám kráčela parta tří kluků. Děvčátka se před nimi zviditelnila - asi proto, že chtěla ze zvědavosti vědět, jak bude na ně parta reagovat. Chlapci zůstali stát v údivu. Jeden z nich, vysoký, hubený

s černými vlasy na ježka prohlásí ke svým kumpánům: „Hele vidíte to? Ty vole co to kurva je?“ Holčička před nimi stojí, zakryje si pusou dlaní, a začne se potichu chichotat, ta druhá stojí kousek za ní. Parta se k nim přibližuje blíž a blíž. Druhý chlapec z party, který je pro změnu obézní a holohlavý se taky zachichotá. „Hele jako sorry, ale Halloween už byl dávno,“ promluví k dívkám, ale ty na to nějak nereagují. Parta už je dočista u nich a začnou do jedné z dívek šfouchat.

„Ty krásu, to je fakt hustý, to je nějaký trik, že jo?“ zeptá se chlapec třetí z party, který je zrzavý a má pihy po celém obličejí, a prohlíží si průhledná těla děvčátek.

„Zabloudili jste, nebo co?“ ptá se dál ten zrzavý.

„Copak, ty neumíš odpovědět?“ nakloní se k holčičce opět ten černovlasý. Malé mimozemšťanky už začali cítit, že není něco v pořádku a začalo se jim to nelíbit. Chtěli odejít.

„Ale kam pak odcházíš, poď sem, máš fakt hustej kostým,“ chce zadržet jednu z holčiček ten tlustý. Pokouší se utéct, ale zrzavý kluk ji chytne za paži. Holčička se vzpíná a chce se vymanit ze sevření toho zrzavého. Kroutí se a naříká, ale nakonec se jí podaří vyprostit, ale vzápětí upadne na zem. Rozbije se jí skafandr. Chytí se za krk a začne se dusit. Bezvzádně zůstane ležet. Druhé děvčátko se hrozně lekne, stojí kousek od nich celé vyděšené, a vzápětí se dá na útěk.

„Ty vole cos to udělal!“ vykřikl černovlasý.

„Já nic, jen upadla,“ ospravedlňoval se zrzavý. A pak v panice parta raději utekla z místa. Děvčátko zůstalo ležet, bez života. V okolí nikde nikdo.

„Ježíši, uf,“ vzdychne Karel. Nevěděl, jak to ta holčička dokázala, že mu mohla ukázat, co se stalo. Ale byla to asi další ze schopností těch tvorů. A ani netušil, proč to zjevila zrovna jemu. Karla napadlo, že to bylo možná proto, že chtěla, aby pochopil, co se ve skutečnosti vlastně stalo, před čím její kamarádka táta zachránil.

Karel poklekl k dceři velitele, upřeně se jí podíval do očí a tiše ji řekl: „Neboj, já tatínkovi neublížím.“ Pak se podíval na jejího tátu a řekl mu: „Promiňte, že sem vás napadl, ta holčička mi všechno ukázala. Viděl jsem, co se stalo vaši dceři. Běžte, leťte. Leťte domů,“ rozpláče se znovu Karel, neměl už žádnou naději, že se mu vrátí Nely. Ale nedokázal těm tvorům ublížit. Měli také své děti a nemohl dopustit, aby ten tvor přišel znovu o svou dceru.

Pak si Karel všiml, že holčička něco sděluje svému tátovi – ten pak pohlédne na Karla a prohlásil k němu opět telepatickým způsobem. „Možná by se přece jenom s tím něco dalo dělat.“

„Vážně?“ zbystril Karel.

„Ano. Poslouchejte. Jakmile dorazíme domů, zeptám se našich vládců, jestli by mi povolili ještě jednu cestu na vaši planetu. Oni totiž o všem rozhodují. Pokud se zdaří, museli bychom nashromáždit znovu spoustu energie. Pak bychom se za vámi vrátili a dali do bubliny ten váš dům, a vrátili vám vaši dceru zpátky. No, a my si tu mezitím uděláme svou vlastní pozorovací misi. Souhlasíte?“ udělá mimozemšťan na Karla mimický posunek, který s trochou fantazie připomínal úsměv.

„Jasně, jasně že souhlasím,“ zaraduje se Karel. „Ale jak budu čekat dlouho, než se vrátíte?“

„Musel bych prvé udělat výpočty, ale počítejte zhruba rok, možná rok a půl.“

„To je docela dlouhá doba, ale počkám. Děkuji vám, moc vám děkuji,“ znovu ukápnou Karlovi slzy, ale tentokrát dojetím i štěstím i tím, že se mu konečně vrátila naděje. Napadlo ho, že ta holčička přemluvila asi svého tátu. Vzápětí přišli další tři mimozemšťané, k jejich veliteli. Ten hned nato sdělil Karlovi, že už opravdu musejí odletět.

„Počkejte ještě,“ zarazí je Karel, když velitel s jeho třemi kolegy a dcerou, se chystají odejít, směrem k louce. Ještě ho totiž hlodala jedna otázka. „Proč jste nás vlastně navštívili?“

„Jak jsem říkal,“ obrátí se znovu mimozemšťan ke Karlovi. „Navštěvujeme jiné planety, abychom na nich pozorovali život a učili se z něj. Zajímají nás zvlášť světy, které oplývají oceány a mořem, jako například ten váš. Naše planeta je celá pokrytá oceánem, ale je docela jiný, než ten na vaší planetě. My máme za životodárnou tekutinu docela jinou oproti vodě.“ Odvětil velitel mise.

„Jak to, že o nás tolik víte a komunikujete semnou úplně jako člověk?“ stále byl Karel neodbytný.

„Sledujeme vás už delší dobu. Máte skutečně velmi pestrou planetu. Ale pozor, nejsme jediní. Navštěvují vás taky šediváci, říkáte jim tak, že?“ a znovu udělá marťan ten posunek, který připomíná úsměv. Pak Karlovi podá ruku na pozdrav. „Pokud jsem vás dobře sledoval, tak se tak vy lidé zdravíte, vidíte?“

„Ano, tak se zdravíme,“ usměje se na mimozemšťana konečně také Karel a podá si s ním ruku.

„Tak tedy s bohem, tedy nashledanou. Vráťím se,“ rozloučí se mimozemšťan. Ale pak se znenadání objeví zase ta partička tří výtržníků. Karel je hned poznal. A také věděl, že jsou to oni, co občas dělali u odpočívadla nepořádek. Všichni tři si je prohlíží a pak šéf party, ten černovlasý prohlásí: „Co to tu kurva je za sněm?“ A vzápětí tlustoch ukáže prstem na holčičku, která se už ale vzdálila v doprovodu tří kolegů velitele. „Hele, to je ta holka, co jsme ji potkali na ulici!“ Karel se obrátí k marťanovi a

řekne mu, ať rychle odletí. Vtom zahlédne, jak se z louky zvedá obří kosmická loď, která byla předtím pravděpodobně neviditelná, poněvadž ji předtím nezahlédl.

„Ty vole!“ vykřikne zrzavý a pihovatý mladík. „Ta holka! To nebyl žádný trik, to jsou nějakí marťani, nebo co!“

„Rychle běžte!“ křikne Karel na mimozemšťana. Ale černovlasý rychle přiběhne k marťanovi a popadne ho za skafandr. Přitom vůbec neřeší, že je to mimozemšťan a nemá žádný ostych. „Ty krávo! Co jste zač?“

„Okamžitě ho pusťte!“ spustí Karel na toho černovlasého. Ale ten se jenom zachichotá a prohlásí: „Copak, vy pečete s marťanama nebo co?“ Ale Karel na nic nečeká, rozběhne se k výtržníkovi a dámu pěstí do brady. Ten se jenom ale otřepe a hned nato popadnou tlustoch se zrzavým Karla za paže. „To si kurva neměl,“ otře si krev z brady černovlasý a vrazí ránu Karlovi do břicha.

„Rychle! Běžte!“ křičí Karel na velitele marťanů, který tam ještě stále stojí.

„Au!“ zaskuhrá Karel, když dostal další ránu do hrudi. Ale mimozemšťan neodejde. Místo toho se přiblíží k mladíkům a vzápětí se mu rozsvítí tykadla, až je od nich záře skoro oslepující. Černovlasý se najednou chytne za hlavu a skácí se k zemi. Tam sebou škube jako při epileptickém záchvatu a křičí: „Á, kurva! Co to je! To je bolest!“ přestaňte!“

„Hele, doprdele co mu to děláte! Nechte ho bejt!“ křičí tlustoch na mimozemšťana a směřuje k němu. Ale hned nato se k marťanovi přidají další dva jeho kolegové a to stejné udělají, jak tlustochovi, tak i zrzavému. Všichni tři se pak zmítají na zemi v křeči a bolesti.

Konečně mohli mimozemšťané odletět. Velitel se ještě jednou rozloučil s Karlem a pak běžel na louku za ostatními. Pak se Karlovi naskytl úžasný pohled. Obří kosmická loď, která připomínala tvarem rejnoka, se vznesla vysoko nad louku a vyslala pod sebou k zemi paprsek světla, který zářil fialovou barvou. A potom se mimozemšťané, kteří čekali na louce, po paprsku pomalu vznesli nahoru, do kosmické lodi. Jako by paprskem plavali vzhůru. Vypadalo to, jako kdyby je loď pomalu vysávala dovnitř. Byla opravdu obrovská a celá průsvitná, stejně jako mimozemšťané. Zářila fialovou barvou a budila dojem, že je spíše organická, než umělá - jako kdyby byla živá. Pak uviděl Karel něco tak zvláštního, že to skoro nedokázal ani pojmout. Ve spodní kupoli lodi, viděl jak je napuštěná jakousi tekutinou a v ní plavou ti tvorové spolu s dětmi. V horní plošině, která by se dala označit snad jako za horní můstek, zůstalo ale pár dalších tvorů u jakých si různých zvláštních přístrojů, kterými vše řídili. Loď pak udělala

prudký manévr a vyrazila vzhůru takovou rychlostí, že se Karel nestačil divit. V okamžiku byla pryč. Jen než úplně zmizela, předtím zableskla oslňující nádhernou fialovou září, jako by ještě na poslední pozdrav Karlovi.

Když se Karel obrátil zpátky ke třem mladíkům, teprve se vzpamatovávali a zvedali se na nohy. Když na Karla promluví, vyjadřovali se podivně. Připadalo mu, jako kdyby byli na

Dorota Plachtová – Amélie

Amélie je čtrnáctiletá dívka.

Po škole si šla v klidu sednout do kavárny a udělat si domácí úkol, jak to měla ve zvyku. Uviděla nějakého kluka, který jí už od prvního pohledu přišel neobyčejný. Bylo na něm něco zvláštního. Najednou se obrátil a jako kdyby něco chtěl říct, ale její pozornost odpoutal číšník, který se jí zeptal, jestli si bude chtít něco objednat. Objednala si kávu a zaměřila se na domácí úkol, který před ní ležel. Vtom za ní přišel ten kluk, kterého dříve spatřila. Vypadal mile a trochu nervózně. Zeptal se jí, jestli si může přisednout. Souhlasila.

Ze začátku to bylo trochu divné, protože se jí něco podobného moc často nestávalo. Ale potom si začali povídat. Kupodivu si rozuměli.

Čas rychle ubíhal.

„Už musím jít, ale těšilo mě,“ oznámila.

„Sbohem, hmm...“ nevěděla jak se jmenuje.

„Antonio, jmenuji se Antonio,“ prohlásil.

„Jsem Amélie,“ pousmála se na něho.

Zaplatila, vzala si batoh a vyšla ven.

Když přišla domů, zavolala ještě kamarádce a potom už šla spát.

Na druhý den šla do školy a dělala to, co obvykle. Když šla na oběd, všiml si jí spolužák Pavel a zeptal se jí, jestli si může přisednout. Odmítla, protože ho neměla moc ráda.

On začal být hrozně dotěrný a lezl jí na nervy.

„Co ode mě chceš?“ řekla.

„Ale, Amélie, nebuď hned naštvaná. Upřímně si myslím, že bychom se k sobě mohli hodit.“

Amélie se na něj podívala otráveným pohledem a vrátila se do třídy. Ignorovala ho.

Po škole šla do kavárny a myslela si, že by tam mohl přijít i Antonio.

Už když vstupovala do dveří, tak ho spatřila. Opravdu tam byl. Přistoupila k němu a pozdravili se. Začali si povídat.

Najednou se tam objevil Pavel. Když je uviděl, pomyslel si, že k přisedlímu Amélie možná něco cítí a začal být trochu žárlivý. Když ho Amélie uviděla, chtěla mu říct, aby odešel, protože už ho měla plné zuby. Ale vtom se Antonio postavil a aby zažehnal trapný a nepříjemný okamžik představil se.

„Ahoj, jmenuji se Antonio,“ řekl.

úrovni pětiletého dítěte. *Vypadá to, že ti marťani jim odrovnali mozky*, pomyslel si Karel.

Poté, co se vrátil Karel domů, všechno Sáře pověděl. Zpočátku mu moc nevěřila, ale později si uvědomila, že vlastně nemá důvod mu nevěřit. A tak společně očekávali návrat jejich mimozemských přátel, v naději, že se jim opět vrátí milovaná dcera Nely.

„Pavel,“ odpověděl trochu zkoprněle.

Pavlovi se cítil trochu trapně, tak raději odešel.

Následujících pár dnů byl Pavel nějak divně tichý.

„Že by mi dal konečně pokoj?“ pomyslela si Amélie.

Mezitím se Pavel snažil přijít na něco, kvůli čemu by ho Amélie přestala mít ráda.

Amélie s Antoniem si začali být velice blízcí.

Jednou spolu šli na procházku ze školy do města.

Nevěděli ale, že je celou dobu sleduje Pavel. Bylo jasné, že se tak lehce nevzdá, ale tohle opravdu přehnal. Oni si ho ale nevšimli.

Po delší chvilce začalo pršet. Antonio se zdál být velice nervózní a Amélie si toho všimla.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Jasně...“ řekl „nechceš si někam zajít a tam počkat než přestane pršet?“ zeptal se pro sebně.

„Dobře,“ odpověděla.

Vešli do nejbližší cukrárny.

Po asi půl hodině přestalo pršet, a tak se rozhodli, že půjdou ven. Amélie si ale všimla, že se Antonio pořád chová divně.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Nic.“ odpověděl nejistým tónem.

Věděla, že s ním něco není v pořádku.

Z okapu začala nečekaně stékat voda a Antonio si toho nevšiml... voda na něj stříkla.

„Au!“ vykřikl.

„Jsi v pořádku?“ zbystrila.

„Jo,“ řekl.

Vypadal zděšeně, ale byla to přece jenom voda.

„Asi jsem si zapomněl peněženku v cukrárně, nevadilo by ti, kdybych se tam vrátil?“

„Můžu jít s tebou.“ řekla.

„To je v pořádku“ znervózněl „Hned budu zpátky.“

„Dobře,“ řekla.

Schoval se za rohem a podíval se na svoji ruku.

„Ale ne,“ povzdechnul.

Vtom se objevil z ničeho nic Pavel.

„Co to máš s rukou?“

Přišel blíže a vykřikl „Jsi robot!”
Teď už Pavel zná jeho tajemství.
“Prosím, nikomu to neříkej.”
“Já...” řekl zděšeným tónem Pavel.
“Prosím.” naléhal Antonio.
Nemohl už ale nic udělat. Pavel běžel za Amelií.

“Amélie, Améliel!” vykřikl.
“Pavle?” pokračovala „Co tady děláš?”
“Antonio je robot!” vykřikl.
“Cože? Co to zase zkoušíš?!” řekla našťvaně.
Vtom se vrátil Antonio.
“Amélie?” podíval se na ni.
“Musím ti něco říct,” dodal.
Šla za ním.

“Ano. Jsem robot. Jsem z budoucnosti a jsem první, kdo přežil cestu časem. Ostatní se ztratili,” vychrlil ze sebe.

“Děláš si legraci?” zeptala se.
“Ne, nedělám.” řekl.
“Ale jak?” řekla.
Nevěděl, co jí na to říct.
Podíval se na ni a zeptal se: „Jsme pořád přátelé?”

“Ale jo,” řekla.
Byl opravdu rád, že jí to konečně řekl pravdu.

“Antonio?” zeptala se.
“Ano?”
“Asi tady nejsi bezdůvodně, že?”
Mlčel. Nevěděl, jak má pokračovat.
“Můžeš mi to říct.” řekla.
„Nevím, jak,” odpověděl.

Amélie si byla jista, že potřebuje nějaký čas, a proto se ho už na nic neptala.

“Antonio? Kde je vlastně Pavel?” zeptala se.
“Možná šel domů.” řekl.
Usmáli se a šli dál. Nedá se říct, že by Amélie neměla obavy kvůli tomu, co zjistila, ale chtěla mu pomoci.

Následující den měli jít opět do parku, Očekávala, že jí Antonio všechno vysvětlí. Ano, chtěl jí říct o všem. Přišel k ní domů a ona už byla připravená. Neodvážil se nic říct. Když si našli klidné místo, kde nikdo nebyl, usedli na lavičku.

“Amélie” řekl nervózně
“Ano?” řekla.
“Je tady ještě něco, co bych ti chtěl říct.”
Amélie zbystrila.

“Jednou ti to říct musím.” a pokračoval „v budoucnosti, odkud jsem přišel, se budou roboti pokoušet vyhubit lidstvo a ovládnout Zemi,” vydusil ze sebe.

“Aha...” řekla nejistě.
“Vynalezli jsme stroj času a poslali mě s pár dalšími roboty tady, abych to vše prozkoumal a popřípadě zjistil, čím vás vyhubit, prostě najít nějakou vaši slabinu.” řekl nejistě.

Amélie ztuhla.
“Takže jsi mě chtěl využít,” pokračovala „nemůžu tomu uvěřit!”

“Amélie, nech mě ti to vysvětlit” řekl zoufale.
“Tak do toho,” řekla.

Podíval se na ni a snažil se najít ta správná slova, ale nemohl ze sebe nic vydusit.

“Udělej mi laskavost a nech mě být” řekla našťvaným tónem a odešla.

Ještě nikdy se mu nic podobného nestalo. Byl přece jenom robot a ten přece nemá žádné city. Nebo má?

Musel se tedy rozhodnout, na čí straně bude. Nebylo to pro něho lehké, protože kdyby si vybral být s Amelií a tím pádem proti robotům, nejspíš by byl stíhán za zradu a byl by zabit.

Ale na druhou stranu, jsou tady nevinní lidé a on by byl ten, který je pomohl vyhubit.

“Musím udělat správnou věc,” řekl si pro sebe, „nemůžu být na straně robotů.”

Pořád si ale nebyl jistý se svým rozhodnutím. Věděl ale, na koho se obrátit.

Přišel tedy k Amélii domů. Zazvonil a čekal. Po chvíli mu otevřela.

“Ahoj,” pokračoval “chtěl jsem ti říct, že se pokusím udělat všechno proto, abych vám pomohl,” řekl.

“Díky,” řekla a usmála se.
“Co máš v plánu?” zeptala se ho.
“To ještě nevím,” řekl a zamyslel se.

“Je mi ale jasné, že dříve či později tady pošlou další roboty,” povzdechl.

Na druhý den, když šla Amélie do školy, potkala Pavla.

“Ahoj Amélie.”
“Ahoj...”
“Poslyš, chtěl bych se ti omluvit za to, jak jsem se choval.” řekl.
“V pohodě,” usmála se.

Chvíli spolu šli a pak se objevil Antonio.

“Amélie! Dostal jsem nápad!” vykřikl.
“Ehm... ahoj Pavle,” dodal ledabyle.
“Ahoj,” odpověděl Pavel.
“Sejdeme se později,” řekla Amélie.
“OK,” řekl Pavel.

“S Pavlem už to je v pořádku?” zeptal se Antonio.

“Vypadá to tak,” odpověděla Amélie.
“Každopádně, myslím, že bychom měli zničit ten stroj času,” řekl Antonio vážným tónem.

“Jsi si jistý?” zeptala se.
“Asi ano,” řekl.
“Problém je ale v tom, že nevím kde je. Může se totiž ocitnout úplně někde jinde, než jsme se ocitli my, když jsme se teleportovali,” řekl.

“Takže ho musíme najít. A jak vlastně vypadá?” zeptala se Amélie.

“Asi to bude znít divně, ale vypadá jako obyčejná knížka. Poznal bych ji,” řekl.

“Dobře, takže ji jdeme hledat?”

“Ano...”

Snažili se, ale bezvysledně.

“Tohle asi bude na dlouho,” řekla Amélie, když už ani necítila své nohy.

“No jo, ale někde přece musí být,” povzdechl.

Když se začalo stmívat, šli zpátky k domovu.

“Antonio? Kde vlastně bydlíš?” zeptala se.

“Prozatím v hotelu.”

Došli k Amélii domů a rozloučili se.

Ve dveřích čekala Amélii její matka a vypadala naštvane.

“Kde jsi byla?” zeptala se.

“S kamarádem jsme šli na procházku.” odpověděla nejistě.

“Poslyš, takhle to dál nejde. Volala mi učitelka ze školy a říkala, že jsi poslední dobou jak tělo bez duše a dnes si dokonce nebyla ve škole. Co se s tebou děje?”

Nevěděla, co má odpovědět.

“Máš zaracha. S kamarády nikam chodit nebudeš,” řekla vážným tónem.

“Ale mami...” snažila se oponovat.

Odešla smutně i zároveň naštvane do svého pokoje.

S Antoniem se domluvili, že se zítra po škole sejdou, ale teď, když má zaracha, nikde nemůže. Počkala, až matka usne a pak opatrně sešla dolů ke vchodovým dveřím. Vše šlo podle plánu. Vyšla ven. Hotel, ve kterém bydlel Antonio nebyl daleko, asi pět minut pěšky. Když přišla k hotelu, uvědomila si, že neví, jaké je Antoniovo příjmení tudíž neví, co říct na recepci. Jestli vůbec nějaké má... “Promiňte,” zeptala se pána na recepci, „hledám Antonia... neznám jeho příjmení,” pousmála se.

Pán se podíval na jména ubytovaných a zeptal se: “Myslíte Antonia Novotného?”

“Asi ano,” přitakla nejistě.

“Pokoj č. 102,” řekl.

Jakmile našla Amélie pokoj, zazvonila. Otevřel jí a pustil ji dovnitř.

“Opravdu se jmenuješ Antonio Novotný?”

“Ne, nemám příjmení, ale snažím se zapadnout.”

Usmál se.

Dívka mu řekla o problémech doma.

“Takže musíme jít ještě dnes.”

“Ano.”

“Myslíš, že něco uvidíme, když je tma?” zeptal se.

“Budou svítit pouliční světla. Prostě to zkusíme.”

“Dobře.”

Vyšli z hotelu a začali hledat. Sice svítilo pouliční osvětlení, ale nebyla to žádná sláva.

Po hodině si António všiml, že je Amélie už unavená.

“Nechceš se vrátit?” zeptal se.

“Ještě chvíli vydržím,” řekla.

Asi po hodině se rozhodli, že to zkusí příště a vraceli se směrem k domovu..

Antonio si před sebou v dálce všiml něčeho divného. Uprostřed cesty ležel nějaký předmět. Přišel k němu blíže a... byla to ona! Byla to ta knížka!

“Amélie! Našli jsme ji!” vykřikl.

Podívali se na ni.

“Co s ní teď uděláme?” zeptala se Amélie,

“Musíme ji zničit.” řekl.

Amélie se zamyslela.

“Ty bys nechtěl jít zpátky domů?” zeptala se.

“Víš, vždycky jsem věděl, že tam nepatřím. Kromě toho jsem nedělal nic jiného, než pracoval nad tímto vynálezem nebo vymýšlel, jak pomoci robotům zničit lidstvo. Nutili mě k tomu.” Zesmutněl. “Takže tohle je pro mě nový začátek.”

Podívali se na sebe s úsměvem. Potom se ale znovu soustředili na knihu, stroj času.

“Ale co když ten stroj času udělají znovu?” namítla dívka.

“Vyrobil jsem ho hlavně já, takže myslím, že to nehrozí,” odřekl s úsměvem.

Důkladně si prohlíželi knihu.

“Jak se s tím zachází?” zajímalo Amélii.

“Není to dokonalý vynález, takže nejde úplně říct, co se stane, jak bude reagovat. Musíme být opatrní, abychom ho neuvedli do chodu,” odpověděl.

“Podrž to tady, podívám se ke svým zápisům,” řekl.

Ve chvíli, kdy předmět podával Amélii, nešťastnou náhodou mu vyklouznul a spadl na zem.

A stalo se. Spustili ho. Teď jenom záleželo, jestli cestu přežijí nebo se ztratí v čase.

Amélie otevřela oči a údivem žasla. Byla v budoucnosti, přežila cestu. Viděla vysoké budovy, mrakodrapy, létající auta... Všechno bylo možné.

Ale co neviděla, byl António. Rozhlédla se kolem.

“Antonio! Antonio!” vykřikla.

“Jsem tady,”

Otočila se a byl tam.

“Díkybohu,” zašeptala a objala ho.

“Co budeme dělat?” zeptala se úzkostlivě.

“Nemám tušení.” řekl zklamaně.

“Poznáváš to alespoň tady?” zeptala se.

“Myslím, že jo.”

“Hej!” někdo na ně vykřikl.

Podívali se a byl to jeden z robotů, který je náhodou uviděl.

“Antonio, jsi to ty?” zeptal se robot.

Přišel blíže.

“A tohle je člověk?!” vykřikl.

“Prosím, nedělej to. Nemusíš nás nahlást,” prosil Antonio.

“Musím udělat správnou věc,” řekl robot.

Slyšeli už jenom, jak mluví přes vysílačku k místní ochrance. Nahlásil je.

Roboti totiž posílali lidi, na které narazili, mimo město.

Antonio nečekal a vrhnul se na něj. Dal mu ránu pěstí do jeho robotického, plného drátů obličej a omráčil ho. Rychle popadl Amélii a utíkali. Přiběhli k pracovně - garáži, kde Antonio pracoval nad oním strojem.

“Tady budeš v bezpečí,” řekl dívce.

“Bojím se,” řekla vyděšeně.

Antonio se na ní podíval a chtěl jí říct něco uklidňujícího, ale nebyl moc dobrý v těchto emočních výlevech.

“Neboj se, něco vymyslím.” řekl nakonec.

“Jsme stíhání,” řekla Amélie, “a schováváme se v tvé staré pracovně. Nemyslíš, že si tu pro nás přijdou?”

“Nezůstaneme tu na dlouho. Když je uvidíme přicházet, utečeme,” řekl.

Po těchto slovech Amélie usnula, protože byla unavená a Antonio hlídal.

Byla to poměrně rušná noc, ale ráno, když nabrali síly, připravili se na útěk. Amélie přemýšlela o svém snu. Zdálo se jí, jak se teleportovali zpátky z tohoto světa a v té chvíli se do Antonia zamilovala.

Přemýšlela o jeho významu. Nebyla ale zamilovaná do Antonia - říkala si. “Je to jenom dobrý kamarád.”

“Amélie?” volání Antonia přeneslo dívku do reality.

Ano?” ozvala se.

“Myslím, že tu někdo jde,” řekl vážným tónem.

Popadli svoje věci a mířili k zadnímu vchodu.

“Kam půjdeme?” zeptala se.

Zamyslel se a řekl: “k mé dávné kamarádce Olivii.”

Uslyšeli jak roboti vykopávají dveře.

Utíkali.

Antoniova kamarádka naštěstí nebydlela daleko, takže tam byli za pár minut.

Zazvonil. Otevřela jim sympatická žena - robot.

“Antonio, jsi to ty?” řekla. „A tohle je člověk?!”

“Musíš nám pomoci.” prosil Antonio.

Podívala se na něj a na dívku a pustila je dovnitř.

“Můžeš začít vysvětlovat,” řekla poněkud našťvaným tónem. “Proč jsi tam byl tak dlouho a proč je tady člověk?” dodala.

“Teleportoval jsem se spolu s dalšími roboty do minulosti...” začal. “Jako jediný jsem se neztratil v čase. Po nějaké době, co jsem tam byl, mi došlo, že jsem tam šťastný. Proto jsem se rozhodl, že stroj zničím a zůstanu tam, ale omylem jsme se tady spolu s Amélií teleportovali,” řekl.

“Chápu to,” řekla. “Teď vás ale stíhají,” dodala.

“Víme...”

“Takže, co budete dělat?” zeptala se.

“Najdeme cestu zpět...” řekl Antonio.

Podívala se na ně a sama nevěřila slovům, která vyslovila. “Dobře, můžete u mě zůstat. Viděla jsem ale, jak někam odnášejí tu knihu - stroj času,” dodala.

“Ale ne...” řekl zklamaně Antonio.

“Nevíš, kam s ní šli?” dodal.

“Myslím si, že do vládní laboratoře. Kam jít.”

Amélie se podívala na Antonia a zeptala se: “Takže je dobře střežená, že?”

“Určitě...” odpověděl.

“Musíme ji alespoň zkusit získat zpět. Nemůžeme tady zůstat.” řekla.

Další hodinu vymýšleli plán, jak dostat stroj zpátky.

Antonio ale začal ztrácet naději. Laboratoř je přece dobře střežena.

“Nevím, jak se dostaneme přes ty roboty,” řekl zklamaně.

Najednou Olivie dostala nápad.

“A co když nebudeme muset přes ně přecházet?” usmála se.

“Jak jako?” zeptala se Amélie.

“No jasně!” uvědomil si Antonio.

“Řeknete mi teda, na co jste přišli?” zeptala se Amélie podrážděně.

Podívali se na ni s úsměvem.

“Doufám, že nemáš klaustrofobii,” řekla Olivie.

Přinesla nákres laboratoře a ukázala Amélii průchod ventilací.

“Projdeš ventilací a zjistíš, kde je onen stroj,” řekla.

“Já?” zeptala se Amélie.

“Ano, nám by to šlo hůře. Jsme přece jenom roboti,” dodala.

“Budeme tě navigovat. Skrze vysílačky,” dodala a přinesla je. Vypadaly jako taková malá, bezdrátová sluchátka.

“Odkud máš vůbec ten nákres?” zeptal se Antonio Olivie.

“To já jsem ho spolu s dalšími kolegy vymýšlela,” přiznala se.

Antonio vypadal překvapeně.

“Takže, jaký je plán?” zeptala se Amélie.

Olívie jí ukázala cestu, kterou projde. A místo, kde se nejpravděpodobněji nachází stroj.

“Když najdeš knihu, vezmeš ji a půjdeš s ní zpátky,” řekla Olívie.

“Zase přes ventilaci?” chtěla se ujistit Amélie.

“Asi to tak bude nejlepší,” odpověděla.

“A co když na nějakého robota narazím?” zeptala se dívka.

“No... lepší by bylo, kdybys nenarazila,” ozval se Antonio.

Amélie se zamyslela.

“Dobře, jdu do toho.” řekla.

“Celou dobu s tebou budeme mluvit skrze vysílačku, není se čeho bát. Kdyby to nešlo dobře, vrátíš se,” řekla Olívie.

“Ok,” souhlasila Amélie.

Ještě ten den šli svůj plán uskutečnit. Chtěli se co nejrychleji dostat zpátky domů.

Když přišli k laboratoři, Amélie vylezla na její střechu, aby se dostala k ventilaci. Antonio s Olívií čekali venku.

Ku podivu ventilace nebyla nijak složitě zabezpečená, takže se tam Amélie bez nějakých větších komplikací dostala hned.

“Slyšíte mě?” zeptala se.

“Ano,” odpověděli skrze vysílačku.

“Dobře, to zvládnou,” řekla si dívka sama pro sebe.

“Jak to tam vypadá Amélie?” zeptal se nervózní Antonio.

“Vypadá to dobře.”

Olívie se soustředěně podívala na nákres.

“Jdi rovně a potom zahni doleva,” řekla si polohlasně.

Po chvíli si Amélie všimla, že do místnosti, ve které se nacházela, vcházejí roboti.

“Všechno v pořádku?” zeptal se Antonio.

“Ne tak docela, přišli tady roboti,” vyšeptala.

“Zkus být co nejtíšeji, aby si tě nevšimli.” řekl.

“Snažím se,” zašeptala.

Dále šla jak nejtíšeji jen mohla.

“Olívie, jak daleko ještě zbývá?”

“Už bys tam měla každou chvíli být.”

“Jak ta místnost bude vlastně vypadat?” zeptala se Amélie.

“Nejspíš to bude nějaké skladiště. Musejí to někam schovat.”

Po chvíli dívka spatřila danou místnost.

“Jsem tu,” řekla.

“Vidíš nějaké roboty?” zeptala se Olívie.

“Nevidím,” oznámila rozhlížejíc se kolem. Otevřela otvor, kterým se dostala dál.

“Nikoho neslyším,” řekla.

“Je tady hodně krabic s věcmi,” dodala.

“Zkus ji pohledat,” řekl Antonio.

Když Amélie hledala stroj, uslyšela přicházející roboty.

“Ale ne, někdo přichází,” řekla.

“Schovej se!” vykřikl Antonio.

Dívka otevřela jednu z těch větších krabic, vyndala z ní věci a schovala se tam.

“Slyším je,” řekla.

Antonio s Olívií zneklidněli.

“Myslím, že se baví o té knížce!” vyšeptala.

“Co říkají?” zeptal se Antonio.

“Teprve tady stroj přinášejí,” řekla.

“Když odejdou, tak ho vezmu a půjdu zpátky,” dodala.

“Dobře,” řekla Olívie.

Jakmile odešli, vylezla z krabice a rozhlédla se kolem.

“Tak co, je tam ta kniha?” zeptal se Antonio.

“Ano! Vidím ji!” vykřikla.

Když k ní běžela, nešťastnou náhodou shodila vázu s poličky, na které sotva váza stála.

Váza se rozbila a udělala celkem velký hluk. Stačilo to, aby si toho roboti všimli.

“Amélie? Co se děje?” zeptal se neklidně Antonio.

“Máme problém,” řekla pospěšně.

“Shodila jsem vázu a myslím, že to slyšeli,” dodala.

“Amélie, pospěš si!” vykřikl Antonio.

Uvědomoval si, že kdyby ji chytili, byl by konec.

Jediné, co nyní mohli udělat, bylo ji přikázat se teleportovat samé....

“Amélie, poslouvej mě...” začal Antonio.

“Musíš se teleportovat,” dodal.

“Ne, už jsem skoro ve ventilaci,” odporovala.

Amélie jak nejrychleji jen mohla, vlezla do ventilace.

“Jsem tu, stihla jsem to,” pomyslela si s úlevou.

Mezitím vešli do místnosti roboti a jejich zraku neušla otevřená dvířka ventilace. Hned jim bylo jasné, co se tady stalo.

“Máme další problém,” řekla Olívie. “Roboti uzavřeli celou laboratoř! Vědí o nás!”

“Amélie...” řekl Antonio.

“Ne!” vykřikla Amélie s náznakem pláče.

Najednou Olívie s Antoniem spatřili, jak roboti obklopují celou budovu.

“Hledají nás,” řekla Olívie.

“Tak tady počkám a když budu mít možnost, tak vylezu,” řekla Amélie.

“Dříve či později se k tobě dostanou,” řekl Antonio.

“Možná, že ne,” řekla.

“Vždycky se najde nějaký způsob,” dodala. Antonio povzdechl. Bylo mu jasné, že to je konec.

“Alespoň jsme to zkusili,” řekl Antonio.

“Tohle ještě není konec,” řekla Amélie.

“Už to není bezpečné, nemáš na výběr,” řekl Antonio.

Amélie si uvědomila, že možná už Antonia nikdy neuvidí.

“Co když k němu něco cítím?” řekla si pro sebe.

Mezitím se roboti snažili dostat k Amélii.

“Za chvíli se ke mně dostanou!” řekla pospěšně dívka.

Znovu se zamyslela, jestli o svých citech říct nahlas Antoniovi.

Ale nakonec to neudělala.

“Jdi, než se k tobě dostanou! vykřikl Antonio.

“Vrátím se. Slibuji,” řekla se smutkem. Zmizela.

“Musíme zmizet, než nás najdou,” řekl Antonio Olivii.

Byl smutný, ale snažil se to skrýt.

Popadli své věci a utíkali pryč.

Běželi k Olivii domů.

Když vešli dovnitř, zavřeli dveře na několik zámků. Aby si byli jistí.

Olivie se podívala na Antonia a usmála se.

“Co se děje?” zeptal se Antonio.

“Myslím, žeš jí to měl říct,” řekla.

“Co?” zeptal se.

“Že k ní něco cítíš...” řekla.

“Proč si to myslíš?” zeptal se.

“Viděla jsem, jak se na sebe díváte,” řekla.

“Já ale přece žádné city nemám,” řekl.

“Donedávna jsi neměl,” řekla s úsměvem.

“Ale... co když se už nevrátí?” zeptal se.

“Myslím, že vám je souzeno být spolu. A čas to nijak neovlivní,” řekla.

Amélii se podařilo přežít cestu časem a objevila se zpátky ve svém městě. Byla ráda, že není ztracená v čase, ale zároveň jí to rvalo srdce... nechala Antonia v budoucnosti.

“Kolik může být hodin? A který den vlastně dneska je?” zeptala se sama sebe.

Tak si řekla, že půjde domů a zjistí to.

Opatrně otevřela vchodové dveře a šla po schodech dolů. Když přišla do svého pokoje, otevřela svůj počítač a podívala se kolik je hodin.

“Je 23:00,” řekla.

Potom se podívala níže a vylekala se.

“Uplynul měsíc ode dne, kdy jsem se teleportovala!” vykřikla.

“Ale v budoucnosti jsem tak dlouho přece nebyla,” řekla.

Šla se podívat za matkou. Spala.

“Mami?” řekla opatrně.

“Amélie?” řekla ospale matka.

“Kde jsi byla?! Myslíš, že si můžeš jen tak zmizet? A na tak dlouho?!” řekla našťvaným tónem.

Dívka se zamyslela. Má jí říct, co se opravdu stalo? Možná by jí nějak poradila. Alespoň by už jí nemusela nic tajit.

“Musíš mi věřit,” řekla dívka.

“Cože?” našťvala se matka.

“Musím ještě něco udělat a jenom jsem ti chtěla říct, že budu v pořádku,” řekla.

V tom se její matka našťvala ještě více. Pak jí ale došlo, že by si stejně našla cestu, jak toho dosáhnout. Možná by bylo nejlepší, jí prostě nechat jít?

“No dobře, ale vrať se brzy,” řekla už mírnějším hlasem.

“Jo,” řekla Amélie.

Dívka věděla, že se musí co nejrychleji vrátit zpátky. Nechtěla je tam nechat. Proto nebylo času nazbyt. Šla opět hledat knihu. Doufala, že ji najde co nejrychleji.

Mezitím se Antonio s Olivii schovávali před nepřátelskými roboty.

Často utíkali. Teď pro ně jedinou záchranou mohla být Amélie.

“Kdyby se tady Amélie objevila, šla bys s námi?” zeptal se Antonio.

“Myslím, že nemám na výběr, tady už nejsem vítána,” řekla. “Takže půjdu. Navíc to může být nový začátek, jak jsi říkal,” dodala.

Zamysleli se.

“Myslíš, že cestu přežila?” zeptal se Antonio.

“Doufám v to,” řekla.

“Asi ani není jiná možnost, jak se dostat pryč, že? Než bez ní?” zeptala se.

“Obávám se, že ne. Na vytvoření dalšího stroje bych potřeboval celé léta,” řekl.

Mezitím, na druhé straně, se Amélie pokoušela najít stroj. Ačkoliv byla poněkud vyčerpaná a bylo uprostřed noci, nemohla se vzdát. Nemohla přehlížet fakt, že je jedinou nadějí pro záchranu svých přátel. Když přecházela přes náměstí, všimla si knihovny.

“Co když už někdo ten stroj našel a myslí si, že to je obyčejná kniha, tak ji dal tady?” řekla si pro sebe.

Chtěla se tam alespoň podívat. Jelikož ale byla noc, tak nebylo velkým překvapením, že je zavřeno. Zkoušela se tam dostat pomocí sponky, jak to viděla ve filmu. Ale nedařilo se jí.

Najednou k ní někdo přišel.
 “Amélie?” zavolal nějaký muž.
 Podívala se za sebe a byl to Greg. Greg byl kdysi jejím učitelem fyziky, ale potom se stal vědcem a přestal učit.
 “Co tady děláš tak pozdě?” zeptal se.
 Přemýšlela, co mu má říct.
 “Jenom se tady procházím...” vykoktala.
 Pak si ale Greg všiml, jak se sponkou snažila dostat dovnitř.
 “Co tady opravdu děláš?” zeptal se ještě jednou.
 “No...”
 Napadlo ji, že by jí mohl pomoci s opravou stroje, nebo i s hledáním. Co kdyby toho ale zneužil? Krátce se zamyslela. Mohl by mi ale značně pomoci.
 “Pane učiteli?” začala nesměle.
 “Ano?”
 “Pomohl byste mi s jednou věcí?”
 “Samozřejmě, o co se jedná?”
 “Čistě teoreticky... je možné udělat stroj času?”
 Bylo vidět, že o trochu zaskočila její otázka.
 “Je to jenom teorie...” řekl.
 Zamyslela se jestli mu o tom opravdu chce říct.
 “Co byste dělal, kdyby to bylo opravdu možné?” zeptala se.
 Podíval se na ni s úsměvem.
 “O čem je tato konverzace?”
 “Ukázala bych vám to, ale musím se dostat dovnitř.”
 “Co bys mi ukázala?” pořád nevěřil.
 “Tak pomůžete mi?”
 Podíval se na ni.
 “Máš štěstí, knihovnice mi půjčila klíč od knihovny, to abych sem mohl kdykoliv budu potřebovat,” řekl.
 Když vstoupili do knihovny, dívka se začala rozhlížet.
 “Nemůžu tomu uvěřit! Ona tu opravdu je!”
 Učitel se na ni podíval a nechápajíc se zeptal “Co tím myslíš?”
 “Tohle je stroj času,” řekla.
 “Někdo z budoucnosti ho vytvořil...” dodala.
 “Vždyť to je jenom knížka,” řekl.
 Potom si ji prohlédl a zjistil, že to není jenom knížka.
 “Opravdu si neděláš legraci!” vykřikl.
 Prohlížel si ji.
 “A co vlastně po mě potřebuješ?” zeptal se.
 “Přece jenom je ten stroj ještě pořád nestabilní, někdo se může během cesty stratit a po teleportování se stroj ocitne na úplně jiném místě...” řekla.
 “Dobře, podívám se, co budu moct udělat,” řekl s úsměvem.

“Taky děkuji, že jsi mi o něm vůbec řekla,” dodal.

Šli zpátky. Greg šel do své laboratoře a Amélie šla s ním. Když zkoumal stroj, dívka nic netušíc usnula, protože byla unavená.

Probudila se až ráno.

“Pane učiteli?” zeptala se ještě napůl ve spánku.

“Ano?”

“Přišel jste na něco?”

“Myslím, že vím, v čem to vážne.”

“Opravdu?”

“Ano, nějaký čas to ale bude trvat.”

“Děkuji moc za pomoc.”

“Rádo se stalo. Navíc tohle se nevidí každý den.” ... “Amélie! Myslím, že to mám!” ozval se vědec po nějakém čase.

Dívka k němu přiběhla.

“Opravdu?”

“Ano, už by neměly být žádné komplikace.”

“Děkuji,” usmála se.

Podívala se na knihu.

“Potřebuji se rychle dostat za přáteli.”

“Tak ho vyzkoušej,” řekl s úsměvem.

“Jak se vám mám odvděčit?”

“Pro mě největším zážitkem bylo na stroji pracovat.”

“Děkuji, že jsi mi věřila,” dodal.

“Tak ho teda jdu otestovat,” řekla dívka.

“Sbohem.”

Teleportovala se.

Po chvíli byla na místě, v budoucnosti.

Rozhlédla se po stroji. Byl tam, opravdu to zabralo.... i to místo ji bylo povědomé.

Mezitím se Antonio s Olivíí schovávali. Všude kolem byli roboti.

Přešla kolem nich nějaká hlídka.

Naneštěstí je spatřil jeden robot.

“Hej!” vykřikl robot.

“Tohle není dobré,” řekl Antonio Olivíí.

Vyběhli z domu a utíkali před nimi.

“Musíme je nějak ztratit!” sápala Olivie.

“Něco mě napadlo,” řekl Antonio.

“Vidíš ten kyblík s vodou za rohem?”

“Jo.”

“Vezmeme ho a počkáme, až se přiblíží a počkáme je.”

“Ok.”

Přiběhli na místo a čekali.

Když přiběhli roboti, popadli vodu a začali na ně stříkat.

Antonio s Olivíí tak získali čas na útěk.

Bylo jim ale jasné, že za nimi mohou poslat další roboty.

Mezitím se Amélie rozhlížela kolem a snažila se vzpomenout, jak to tam vypadalo, když

tam byli s Antoniem. V dále spatřila Antoniovu pracovnu, a i když byla malá pravděpodobnost, že by tam byli i tak se tam šla podívat. Prázdnost...

“Musím je najít!”

Amélie chodila pořád dokola, ale nemohla je najít.

Najednou si všimla, jak směrem k ní běží roboti. Rychle se schovala za popelnici.

“Všimli si mě?”

Roboti proběhli kolem. Ulevilo se si.

Vtom si uvědomila, že by mohli běžet právě za Antoniem nebo Olivíí. Jistá si ale být nemohla. I tak je následovala.

Roboti přiběhli k místu, kde Antonio s Olivíí polili vodou roboty. Poškození roboti tam seděli a čekali na posily.

Amélii hned napadlo, že za tím stojí právě oni. Musí se tu pořádně porozhlédnout.

Opatrně, aby si jí nevšimli, přešla kolem nich.

Štěstí jí ale moc nepřálo a oni si jí všimli. Běžela jako o život. Taky jí tak trochu o ten život šlo.

Nevěděla, kam má běžet. Moc dobře to tam neznala. Nemohla ale váhat. Roboti byli kousek za ní. Alespoň že nebyli programováni běžet rychleji než člověk. Za to ale měli větší výdrž. K tomu všemu Amélie nesnášela běhání.

Pomalou jí docházely síly, ale kdyby se zastavila, nejpravděpodobněji už by se domů nevrátila, ani Antonio nebo Olivie.

A to nemohla dopustit. Cítila, jak s každým metrem běží čím dál pomaleji a její nohy jsou čím dál unavenější. K tomu všemu ještě ten stroj v batohu. Měla žízeň. V ústech měla jako na poušti. Přirovnat by se to taky dalo k návštěvě zubaře. Do pusy se dává taková hadička, která vysaje všechny sliny. Byl to ale o hodně horší pocit.

“To nezvládnou.”

Bojovala s únavou, ale její tělo to přece jenom už nevydrželo. dlouho u nedopřála spánek.

Zastavila se. Pomalu se otočila.

V tu chvíli se jí přehrávaly všechny okamžiky jejího života, když byla šťastná. Lidé říkají, že těsně před smrtí se vám promítne celý váš život. Něco na tom bude.

Viděla roboty jak se k ní blíží. Byla připravená na to, že už se domů nevrátí. Neuvidí Antonia. Zatočila se jí hlava a před očima viděla tmou. Skoro spadla na zem, ale do něčeho narážela. Nebo ji něco zachytilo? Byla moc unavená nad tím přemýšlet.

“Amélie!” ozval se nějaký hlas.

Zazvonilo jí v hlavě.

Pomalou pozvedla hlavu a došlo jí, že do něčeho nenasrazila. Někdo ji opravdu chytil.

Potom jí došlo, že to byl Antonio!

“Antonio?”

“To bude dobré,” řekl.

Antonio jí zachránil!

Pomohl jí dostat se na bezpečné místo, kde byla i Olivie.

“Děkuji,” řekla polohlasně.

Antonio se na ni podíval a usmál se.

“Nejspíš si nás nevšimli,” řekl po chvíli Antonio Olivíí.

“Amélie? Jak se cítíš?” zeptala se.

“Jsem jenom unavená.”

“Nemáme času nazbyt, musíme se dostat zpátky.”

Amélie se podívala na svůj batoh, kde předpokládala, že se stroj nachází.

Antonio pochopil, co se tím snažila říct.

“Počkej, podívám se.”

Otevřel batoh a vyndal stroj.

“Už by neměly být žádné komplikace,” řekla Amélie, “můj bývalý učitel, vědec, mi ho pomohl opravit,” dodala.

“Jsi si jistá?” zeptala se Olivie.

“Ano.”

“Dobře, vyzkoušíme ho,” řekl Antonio.

Otevřel knihu a snažil se nastartovat stroj.

“Něco je špatně,” řekl.

“Co se děje?” zeptala se Olivie.

“Nevím, prostě se to nechce zapnout,” řekl.

Všichni tři zbledli.

“Lidi, máme problém!” vykřikla Olivie.

“Myslím, že tu jdou roboti!” dodala.

Nenápadně se podívali směrem k nim a došlo jim, že nejspíš opravdu jdou k nim.

“No tak!” prosil Antonio.

Nevěděli, co mají dělat.

“Počkat...” řekl Antonio.

“Mám to!” dodal.

Stroj se vznesl do vzduchu a v tom momentě se teleportovali.

Když se ocitli ve světě bez robotů (až na ně), byli štěstím bez sebe.

Bylo brzy ráno. Krásné, slunné ráno.

“Takže co budeme dělat teď?” zeptala se Olivie.

“Nebylo by dobré se zbavit stroje?” řekla Amélie.

“Ano, tak by to bylo nejlepší,” řekl Antonio.

“A jak to uděláme?” zeptala se Olivie.

“Hmm... asi vím, kdo se o to postará,” řekla Amélie.

Šli za Gregem.

“Opravdu tohle chceme udělat?” zeptala se Olivie.

“Ano,” řekli najednou Antonio s Amélií.

Greg byl překvapený, když se objevili před jeho dveřmi, ale zároveň byl rád, že je Amélie v pořádku. Souhlasil se zničením stroje.

Přátelé šli k Amélii domů. Cestou Antonia napadlo, že by mohl třeba chytit Amélii za ruku. Nebyl ale moc na takové věci. Proto se podíval na Olivii a snažil se jí skrze pohled vysvětlit, co ho napadlo. Olivie se usmála tím jejím specifickým úsměvem.

“Do toho,” zašeptala.

Amélie si všimla, že se chovají nějak divně.

“Co se děje?” řekla.

“Ale nic...” Antonio zpanikařil.

Olivie se na něho podívala znuděným pohledem.

A tak se Antonio vzchopil a vzal ji za ruku.

Amélie nejdřív nevěděla, co má říct, a tak se jen usmála.

Možná, že by byli hezký pár. Jedno je ale jasné - Amélie se musí pořádně prospat...

Adèlo Dios – Transporty ze Sovích hor

Kapitola 1

Když jste detektorář v nejlepších letech a žijete na Vysočině, v krajině osídlené na konci novověku, vaše nálezy jsou nic moc. Můžete si pořídit třeba KNOX 1600 s multimaxifrekvenčním rozsahem s identifikací vodivosti předmětů od minus padesáti do dvou set, ale kde nic není... A když už si KNOX pořídíte, začnete plánovat výpravy, někam kde to pípá. Na poli chlápek zběsile mává nějakým klackem nad zemí, nebo klečí u díry a hrabe rukama v blátě. Blázen. A je nás čím dál víc. Pořizujeme si dražší a výkonnější detektory, kopeme hluboko. Nacházíme i tam, kde už to někdo prošel s méně výkonným strojem. Dotýkáme se rukama historie. Jsme cestovatelé v čase.

Před mnoha lety jsem se málem zbláznil z práce. Pracoval jsem často o víkendech a svátcích nebo i v noci. Byla to práce pro chrámy kapitalismu, pro banky, které se nesmí zavřít. Veškeré hlučné práce je třeba dělat mimo pracovní dobu. Často jsem měl volno ve všední den, kdy kamarádi byli v práci. Zkoušel jsem rybařit. Ale sedět na místě, chodit jen do svého revíru, zabíjet ryby, organizovat se - nic pro mě. Táhlo mě to do lesa. Asi jsem lovec sběrač. Určitě sběrač. Kde si odpočinout od té tíhy firemního feudalismu? Demokracie? Už jste někdy pracovali v rodinné firmě? Za žold plníte úkoly, majitel firmy jako nějaký hrabě /je tam vlastně celá jeho rodina/ rozhoduje o většině vašeho života. Ve firmě se nehlasuje. Demokraticky se můžete rozhodnout jít k jinému hraběti a nebo riskovat nepravidelný příjem. Nevolnictví. Jednou za čas můžete jít k volbám a dopřát si luxus hlasování. Většinu života žijete ve feudálním absolutistickém zřízení. Frustrace. To chce vypadnout mimo realitu. A občas si zachlastat. „Vylít si mozek“ jak říká Venda.

Venda byl první kdo měl v okruhu mých známých detektor. On byl na počátku. Stálo ho to život. Zavínil jsem jeho smrt. Nikdy si to neodpustím. Možná všechna ta studia o tom kraji jsou jen hledání nějakých berliček o které bych se ve své vině mohl opřít.

O Broumovsku jsem tenkrát věděl jen z nálezů tanních hledačů, které pravidelně uveřejňovali na netu v naší skupině. Nabyt jsem dojem,

že je to detektorářů ráj. Nacházejí se tam velice dobře zachovalé železné předměty ve všech ohledech zvláštní a specifické. Koňské postroje, části vozů, různých mechanismů, náradí a hlavně zbraně všeho druhu. Najít aspoň hrot šípky samostřilu z té jejich vysokouhlíkaté a téměř nekorodující místní oceli. Sen. Nebo military z druhé světové války. Sudety. „Sudetáček“ v naší latině je poklad věcí, které si Němci nemohli vzít sebou při vysídlení. Nádobí, odznaky, winterhilfky, mince, šperky a medaile po synech, co zůstal u Stalingradu. Je to vlastně už 20 let od toho nálezů. Ve Stěnavě se našel meč v tak dobrém stavu, že dlouho v odborných časopisech ho kolegové označovali za falzum. Po všech rozborech padl verdikt: nevyvratitelně je z období husitských válek. Množství podobných nálezů až do současnosti potvrzuje skvělou tradici místních zbrojířů a pasířů. Dnes se zasvěceně hovoří o broumovské „vlčí“ oceli. Značka vlčí hlavy s hraběcí korunou. Nedávno byly objeveny i staré rukopisy.

Krásu historie spočívá v tom, jak se ze tmy minulosti, stále vynořují nové věci, spisy a legendy. Co platilo před pár lety, už je překonáno. Stačí vymyslet novou sondu na detektor a nálezy začnou přepisovat historii. Nebo zpřístupnit další regál spisů ve Vatikánu.

* * *

Venku je tma, ve světle lampy pozorují svoji tvář v odraze okenního skla. Za mými zády se zrcadlí hrbety knih: Project Rainbow. Mystery of Nanking Battalion. Werner Heisenberg. Erwin Schrödinger. Projekt Riese. Arado. Vedle nich vidím šedivé strniště, tmavé pytle pod očima, otlačený nos od brýlí a ústa pokřivená do vědoucího úsměvu.

Kapitola 2 - První výprava jaro

Konečně jaro. Tři dny volna za velikonoční víkend. Jaký víkend asi měl můj feudál s rozvětvenou rodinkou? V pátek kostel. V neděli dvakrát. Svatá feudální rodina. Venda říká: „Jak tě šéf může poslat na montáž v neděli? Vždyť on je jedním z nejhrolivějších v našem kostele. Jeho synové ministrují. Sponzoroval nové dveře. S farářem si tyká.“ Mně je to jedno. Svátek ne svátek. Já jsem takový ateista s ote-

vřenou zadní brankou. Václav, když spolu pijeme, mě vždycky obrací na víru. Jeho víra je pevná. Někdy se modlí jen tak. Nevěří na náhodu. Věří v předurčení a osud. V jiné době by byl asi kazatel nebo tak něco. Když pijeme, plete to páte přes deváté, ale někdy mně odříká skoro celou tu čtenou pasáž mše z minulé neděle. Celou bibli nepřečetl. Já ano, ale já četl i některé Sůry, populárně zpracované Vědy a podobnou literaturu. Těch bohů na světě je na mě nějak moc, abych v jednoho uvěřil. Vyjždím v úterý. Se starým kombíkem Fiat De Lux se propřádám mezi polskými kamiony. Silnice je plná prachu se solí ze zimních posypů. Je pod mrakem, ale odpoledne se má vyjasnit. V noci přesním buď v autě, nebo pod širákem. Vyberám si západní svah skal. Slunce opravdu vykukuje nesměle z mraků. Dojždím na místo, auto odstavuju vedle rozbláčené lesní cesty. Nazouvám vyšlápnuté prabosky, na záda baťoh, do levačky polní lopatku a už ladím detektor. Jdu asi padesát metrů s hlavou u země. Projdu houštím. Zatím jen alobal na mechu. Seberu ho a vložím do odhazováku na odpadky. Zvednu hlavu. Stojím uprostřed paseky nad hlavou modrá obloha slunce hřeje na tváři.

Vypínám detektor. Naleju si z termosky čaj s rumem. Upiju a do očí mi vytrysknou slzy. Vzduch voní vlhkou hlínou. Nadechnu se ještě víc. Cítím pryskyřici, mechy, lišejníky, lístky maliní a ještě něco. Červené pruty maliníku se zelenými výhonky mně zahradily cestu. Rukou zkouším lepkavost prvních bukových listů z větve výmladku starého pařezu. Obdivuju barvu těch lístků - je to ta nejopravdovější zelená. Ty listy jsou ještě zavinuté, ještě se nenarovnaly, teprve nedávno roztrhly nachové pupeny. Zvedám oči ke kraji paseky. Pohledem se zastavím na cihlově a zlatě zářících kmenech borovic. Zdá se, že slunce chrlí zlatý prach. Klopím oči, protože slyším brumlání prvního čmeláka. Teprve teď vidím za malinovým keřem květy devětsilu. Bzukot čmeláka odezní a ... teď to slyším! Ptáci zpívají, přímo řvou. Ne, to nezačali zpívat až teď, to já jsem je začal teprve nyní slyšet. Naladil jsem se na les. Pozvedám oči nad hřeben korun černých smrků, na pozadí bílého mraku krouží káně: „Kňááú. Kňááú.“ Sundávám krytky z dalekohledu, otírám oči. Káně krouží velký půlkruh a blíží se nade mnou. Už ho mám v zorném poli. Proti modré obloze vnímám jeho siluetu a vidím, že mu v jednom křídle chybí pera. „Kňááú. Kňááú.“ Klesám dolů a na louce, v kterou se paseka rozevívá, vidím ze staré trávy vykukovat hlavu srnce. Vidličky parůžků má ještě pokryté lýčím. Odložím dalekohled a zatočí se mi hlava. Je tady krásně.

Jsem vlastně jen kousek od silnice. Sbalím se a mířím mírně do kopce. Naráz stoupám do vrchu, přímo vzhůru do skal. Ve stínu ještě leží

sníh. Překračuji potok, který vyvěrá uprostřed plošinky rozšlapané divočáky, na osmoleném stromě se zachytily dlouhé štětiny. Jdu mimo cest. Přibližně podle mapy. Detektor občas zabrumlá. Zatím sbírám jen odpad. Zem je písčitá propletená kořeny borovic. Víím, že jsem úplně špatně a daleko od vesnice, kdo by sem běžel schovat rodinné stříbro? Ve svahu vstoupím do koryta úvozové cesty. Slunce už je nízko. Po cestě, která je asi dobře prochozená od kolegů, dojdu k první skále. Pískovec. U skály kouká hlava hraničnicku. Trochu lopatkou odhrnu borůvčí. Na hraničním kameni je monogram HP /vyfotím - doma pak zjišťuji Herrschaft Politz/. Začíná foukat, jdu zpátky. Skoro běžím. Detektor přepnutý jen na barvu /na barevné kovy/. Skoro potmě, kousek od paseky, mám dobrý signál. Něco většího snad víčko od plechovky, ale skrytě doufám. Adrenalin stoupá... Bingo! Radost. Endorfíny.

První bylo „vejce“, „slepice“ tam vysoko ve skalách ještě čekala na objevení. Čekala tam ještě šest měsíců a pak probudila závist. Závist, strach, hanbu, zuřivost, násilí...

Kapitola 3 - Václav Falckráb

Najít kamaráda je pro někoho těžký. Já mám rád období samoty. Ale jednou za čas je dobrý si s někým popovídat, kdo dělá, že vás chápe. Je rád, když se zakecáte, protože to je ten čas, kdy drží vaši láhev on a může si dát o tři loky navíc. Někdy to tak je, člověk proběhne zapleveleným příkopem, popálí se o kopřivy, poškrábe o trní a na zádech mu trůní bodlák. Takhle nějak jsme se našli. Nejdřív jsem měl pocit, že ten bodlák je Venda. Pak se to otočilo. Díky Vendovi jsem objevil kouzlo detektoringu. Venda měl těch zájmů víc. Měl dobře zařízenou garážovou zámečnickou dílnu. Jako průmyslovák dělal konstruktéra strojů v zavedené firmě. O železe toho věděl hodně. Vždycky se pro něco nadchnul a všechno vyzkoušel. Nebylo nic, co by neopravil. Miloval videa: „Jak z ničeho vyrobit něco.“ Prežití v přírodě. Udil. Dělal šunku. Měl rád pivo a rum. Můj člověk. Takovej dobrák.

Venda seděl v base. Zabítí. Nic o čem by se mu chtělo vypravovat. Mládí a chlást. Dluhy z vyrovnání na celý život. Rodina nula. Teď není sám, má tu černou obludu. Z výplaty mu něco zbyde, ale není to žádná sláva. Venda má dva páry boty a dvoje kalhoty. Vlastně ho skoro znám jen v montérkách. Občas nějaký melouch v dílně mu hodí na pivo a na cigára. O to málo se rád rozdělí. Holky se mu líbí, ale nic trvalého nehledá. Možná až jednou splatí dluh.

K víře v boha Venda přišel v base v programu VDP. Přihlásil se ze zvědavosti a nudy. Na prvním setkání se zamiloval do Svatavy. Svatava byla ... a teď to budou jen útržky, protože já se nikdy lidí neptám. Co chtějí o sobě říct, nechá-

vám na nich. Takže co vím o Svatavě: asi Adventistka, vedla védépěčko /dokonce jsem dlouho neznal význam téhle zkratky/. Jednou jsem se osmělil a zeptal se. Co je to to védépěčko? Takže Svatava byla o dost starší než mukul Václav Falckráb, cela 136, blok D a vedla vězeňskou duchovní péči. Jednou jsem viděl malované obrázky z basy. Venda trochu naivně maloval úhlem. Na třech portrétech z deseti zachytil podobu, ty ostatní portréty vypadaly jako policejní rekonstrukce vzhledu pachatele. Byla Svatava ve skutečnosti tak škaredá, jako na tom obrázku? Asi ne. Stála za tu bolest tetování? Venda na ní chtěl udělat dojem, tak si podle vlastních obrázků nechal od Siváka vytetovat Ježíše na prsa. Panu Marii s Ježíškem na záda. To vlastně později, když už tomu propadnul. Nejdřív měl na zápěstí kříž, hořící srdce, anděla, Crédo un unum Deum a další ... a další nápisy a obrázky, které čerpal z těch brožurek na védépěčku a z knížek co mu Svatava půjčovala. Ze začátku se se Svatavou přel, zpochybňoval skutky svatých. Svatava odvedla těžkou práci. Jednou mě Venda tak vysvětlil neposkvrněné početí, že jsem musel uznat, že je to všechno nesmírně jednoduché a přirozené, jako že voda teče z kopce. Z toho prozření jsem se bohužel vyspal a už nikdy jsem to znovu nepochopil.

Když ho pustili zjistil si adresu a zajel tam. Báł se zazvonit. Byl v podmínce. Přes plot koukal chvíli na děti a tlustého chlápka jen v kraťasech. Svatavu ani nezahlédl. Vykouřil tři cigarety a šel zpátky na vlak.

Kapitola 4

Zdroj: Gradual: Liber antiphonarius - vpisek na okraji načtený Röhmovou metodou při digitalizaci

Místo vzniku: Benediktýnský klášter Broumov

Datace: druhá polovina 15. století

Autor: neznámý

Překlad a úprava z lat. originálu PhDr. Věnceslav Dráb

Píseň o Hladu a Smrti

Hlad se Smrtí putovali zemí
na straně polední mrtvoly hnijou.
Tuhá zima se protahuje
zmrzlá zem zrno nepojímá.

I zem zrno pojala
ó běda pozdě vzkličilo.
Pak deště s ledem sklízí
zrno zelenobílé.

Hlad se Smrtí káru bolestí táhne
koho do ní zapřáhne ?

nečitelná pasáž

Z hvozdů posel přichází
on bez šatu bez zbraně
Od Boha tělo znamenané
po boku jeho král vlků nastupuje.

Lid modlí se a nebesa prosí
Jen Hlad a Smrt mu v ústrety
Já Hlad a já Smrt kdos ty ?
Já Hráb a král vlk

nečitelný verš

I smrt se polekala
kosti jejích hnát chtěl
vlků král žrát.
Hlad ještě do sluncezvratu setrval
až zlata třpyt ho oslepil
vůz zanechal a táhnul dál.

Kapitola 5 – Druhá výprava podzim

Babí léto. Václave bude se ti tam líbit. Václave, tak jsem mu říkal, jen když jsem ho chtěl trochu zmanipulovat. V týdnu tam není ani noha. Zem to je velké dětské pískoviště. Kořenů málo. Kopeček tam je, ale převýšení nic moc. Lhal jsem. Pozoruju Vendovi oči v zrcátku a vidím, že mně moc nevěří. Podávám mu dozadu plechovku piva. Trochu to sykne. Rex vystrčí hlavu vedle Vendy. Museli jsme ho brát sebou? Kříženec německého ovčáka s belgickým ovčákem a asi s medvědem. Já nějak psy nemusím, přiznám se, Rexe se trochu bojím. Vendu poslouchá. Na mě vždycky skočí, položí mně tlapy na ramena, kouká mně do očí, slintá a asi si myslí, že s ním budu tancovat. Je to velká černá naježená potvora. A to mu ještě nejsou dva roky. Venca se tím baví, myslím že na zahradě má vycpaného panáka a Rexíka cvičí: „Hop na strejdu. Rexík umí.“ Nemohl zůstat doma? Ne už přeskočí plot. Rex se snaží zezadu prolézt ke mně. Venda ho drží za obojek a uklidňuje: „Rexík jede autíčkem, strejda nás veze na vejlet.“

Je dopoledne. Slunce svítí a po polích se třpytí vlákna pavučin. Dvě zastávky na pumpě. Venda si dá cigárko. Rexík musí něco pochcat. Cestou vedeme debatu o vykradačích mohylníků, o nalezištích drahých kamenů, rýžování zlata... Témata nahazuje Venda. Podávám Vendovi další pivo. Konečně jsme tady. Balím do batohu petky a flašku rumu. Dávám pivo na ex. Přejdeme paseku. Rex jde na vodítku. Já mám detík vypnutý. Venca to ani neposkládal. Tak tady to bylo. Tady jsem z jara našel to „vejce“. „Vejce“ v naší hantýrce je taková oválná plechová brož. Kecám. Je to odznak za zranění v boji. Německá armáda. Helma s tím zakázaným zna-

kem na zkřížených mečích a nějaké listí okolo. Na úvozové cestě zapínáme detektory a načínáme rum. Rex kolem nás běhá. Vím že v té úvozové cestě nic nenajdeme, ale popijíme a je nám dobře. Za chvíli Venda prohlásí, že má nápad na splav, nebo tak něco, na čem by se zachycovaly zlatinky. Skepticky mu oponuju, že dneska už jsou řeky vyrýžované. A kdyby se něco takového vyplatilo, tak to dělá každý. Jak tak Venda uvažuje o zlatě dochází mně, že je na suchu. Teď je ve fázi: „Jdu do mínusu.“ Sedáme na břeh úvozu. Venda kouří balenou. Odpoledne si dáváme uzený. Mám pocit, že Rexík dostává větší a libovější kousky. Postavím se a trochu zavravorám. Jdu a až po 50 metrech zjišťuju, že mám vypnutý detektor. Michal má signál. Běžím k němu. Přejedu to KNOXEM – asi odpad. Možná hliník. Venda stejně kope. Oba nic nečekáme. Vidím kousek šedého hliníku. Dveřní klika? Je to velká „slepice“. Závídím až jsem zrudnul. Venda ji leští o rukáv. Už se leskne. Odhaduje, že je to z chladiče nějakýho velkého auta? I Rex už ví co to je. Z lokomotivy? Podáváme si lahev. Už to musím říct. Je to nákončí z nacistické vlajky. Velká orlice „slepice“ v pařátech drží ten znak, pod ním něco do čeho jde vrazit dřevěná tyč. Je to bomba nález. Venda na to kouká ani se neraduje a hledá místečko, kde to trochu škrábnul lopatkou. Kolik hodin jsem už strávil v muzeích a na netu? Moc. Znáám to, ale nikdy to nenajdu. Falckrábe ty máš štěstí. „Ne ne, to není štěstí ta tady čekala na mě.“ Venda se dívá k nebi a asi děkuje. Pak se zeptá: „Jakou to asi má cenu?“ Zabil bych ho.

Tady toho bude víc. Hledám. Venda už jen sedí a popíjí. Měli bychom jít zpátky, bude tma. Mám čelovku. Nemáme postavený stan. Rexe do stanu ne! Přeci nebude venku... Obcházejím skálu tak daleko jsem minule nebyl. Tmavá skála mezi dvěma bloky skal. Od ní ke mně leží vyvrácený strom. Panují takové legendy, že je vždy třeba proběhnou kráter po vývratu, do takové hloubky se běžně detektor nedostane. Před očima vidím fotku a nadpis článku: „Pod vývratem v lese houbař našel depot bronzových sekerek z doby laténské.“ Jdu blíž, kořenové náběhy se do široka zmateně rozbíhají. Postupuju podle kmenu. Vidím, že v kořenech je zakleslý kus betonu. Obcházejím vývrat. V je zemi díra velká na půl panelu. Dva zkřivené pruty železa trčí z odlomeného bloku betonu plného oblázků. Asi nějaký zakrytý zdroj pitné vody. Za sebou uslyším funění, otočím se, toho Rex využije prosmýkne se mezi kořeny a vklouzne do díry. Běžím pro Vendu. Venda je v klidu. Já hledám čelovku. Venda střídavě píská a řve: „Rex! Rex!“ Skláníme se nad dírou. Jednu stěnu tvoří skála druhou beton. Pod pískem a jemnými kořeny v hloubce tušíme schody. Ticho! Ze tmy slabě a

duťe slyšíme štěkat Rexe. Ticho. Dlouhé ticho. Venda balí cigaretu: „Zakouřím a jdu pro něj.“

Kapitola 6

Půlkrábek, PhDr., Vjačeslav

Legenda a fakta o Wolf Grafovi

Historická rekonstrukce života v 15. století

Velice specifická snaha postihnout realie prostřednictvím nově nalezených zápisů legendy v archivu řádu Benediktýnů v konotaci k eskalaci archeologických nálezů z oblasti Broumova. Shrnuté poznatky, vztažené k hrdinovi legendy, odhalují širší historické trendy.

BIBLIOGRAFICKÉ ÚDAJE

O KNIZE

V první kapitole autor uzavírá s čtenářem konsenzus na upřednostnění barokní podoby jména hrdiny Wolf Graf a jeho ztotožnění se staršími podobami a ekvivalenty jeho jména. Od zlidovělých písní přes církevní prameny. Propojení jmen Wenzel Graff, Dráb Vlčí hlava, Hrob nebo Hrab, sv. Wolfgang, Lupus Rex, Rex Graf, Schwartz Wolf a Krabat se jeví jako logicky vysvětlené. Za méně pravděpodobné už považuji propojení na Adama divého muže, zřejmě původně křesťanského fanatika ovlivněného Františkem z Assisi, jenž žil ve skalách /údajně ve vlčí smečce/ poustevnickým a asketickým životem. Zobrazení démona známého jako Imaginum pingitur Sanctus v Codex Gigas, tedy původního démona pod novější přemalbou objeveného při molekulárním skenování organických pigmentů a jeho ztotožnění s Wolf Grafem - to už je čistá spekulace.

Dále autor zmiňuje příběhy o tom jak s božím požehnáním WG zbalil město krys pomocí pastí, jak učil mnichy pivo vařit, jak obelstil černou smrt, jak choval zajíce, jak napálil kupce z Wratislavi, jak naučil kováře Svatonovický kámen pálit, atp.

Mne nejvíce okouzila legenda jak WGrazil mince zprvu zlaté, pak stříbrné, které v zlatě měnil /pozlačoval - pozn. autora/ a nakonec na něrazil V a X a tím jejich hodnotu pěti a deseti násobil. Dosud se tyto mince nenalezly a zřejmě se jedná o dobovou nepřímou narážku na mincovní novoty za vlády Marie Terezie. Také dosud nebylo doloženo udělení ražebního práva v Broumovském kraji a zřejmě se jedná o přenos pověsti z Kladska. Nebo se nejedná o mince, ale žetony jakousi místní nouzovou měnu. Také se uvažuje o robotních známkách.

Dále je zajímavá legenda: „O přijítie po mnohu Adamitae.“ Tito Adamité se na jaře třetího roku vlády Rex Grafa objevili v lesích u Broumova. Byli to nesmírně zbědovaní, na kost vyhublí lidé bez vlasů. Nazí ve skupinách z lesů vycházeli. Pověstinou muži s božím znamením na levém zápěstí. Tyto Adamity Graf nakrmil a

ošatil, jakož i do života vracel: „Tak jako já holý ze skal vzešel, tak i vy a proto jsme bratry na zemi.“ /Autor se domnívá, že se jedná o metaforu zrodu "nazi se rodíme" a tedy odkaz na rovnost před bohem./ WG založil společenstvo kulatého stolu /zde jde o zřejmý přenos artušovské legendy/, kde zasedala rada, kterou z většiny právě bývalí „naháči“ tvořili. V kraji zakládali cechy. Nová řemesla. Na nedaleké Metuji se budovaly šlachhamry, pily a mlýny. /Do tohoto období spadá i založení Broumovského templu jenž v 16. století plamenům podlehl. Nějakým řízením osudu se původní Tóra do Gross-Bockenu dostala./ Poradní zápisy „tajným“ písmem se nedochovaly. Jen zmínka v životopise Mikuláše II. „Tajné písmo jest mnichům nerosrozumitelné.“ Dal zaznamenati opat. Mezi nepopiratelné fakty lze zařadit přijetí opata Mikuláše II z husity vypáleného Břevnovského kláštera. Wenzel vybudoval křesťanský ostrov v těžkých časech. Bratři se neodvážili překročit jím vytyčenou hranici. Podle jiné verze Graff obchodoval s Husity, prodával jim píšťaly a moždíře a zachraňoval tak vyrabované památky z kostelů. Dle Vavřince z Březové hejtman s Hrabem jednali, přes noc několik kalichů vína vypili. Graf hejtmanovi daroval okované vozy, jenž se nechaly propojiti. Hejtmanovi se těžké vozy bez rejdu moc nezamlouvaly. Když později pomocí hradby z těchto vozů odrazil jízdu landfrýdu u Neměře, nechal Hejtman na praporec vlčí hlavu jak dští oheň vyšíti. Po čase spojenectví těch skončilo, neboť Wenzel bratřimi vypleněných kostelů litoval a po incidentu v Radkově, po upálení pastýře Merglina, blízkého přítele Wenzla, přestal Graf bratřím prodávati i jinak je podporovati.

Zařazení Wolfa Grafa v rámci německé kolonizace Broumova do rodu rýnských falckrabat lze připustit, ale v kronikách Wittelsbachů není jediné zmínky o komkoliv, kdo by se do tohoto kraje z jejich rodu dostal. Jelikož do nedávna nestudoval nikdo zevrubně prameny o samotném Graffovi, nebo byly zřejmě opomíjeny a přehlédnuty, je jen otázkou času, kdy se tato spojitost potvrdí či vyvrátí. Nebude to poprvé, kdy se prokáže, že za dvěma, historickými osobnostmi se skrývá jedna osoba. Naopak jsou známé i případy jakéhosi rozdvojení, kdy pod stejným jménem v různých zemích staré Evropy, působí dvě osoby. Dále rozpory v životě, kdy od určitého věku dojde u osoby o osobnostní, povahový zvrát, což se mnohdy odrazí i v jejich životě a díle. Toto se přisuzuje často prozření nebo osvícení, uzdravení po nemoci, po ztrátě milované osoby apod.

Kapitola 7

Venda s mou čelovkou, vyzbrojený polní lopatkou vstupuje do šachty. Za chvíli slyším jen

slabě a dutě: „Rex! Rex!“ Ticho. Minuty ticha. Potřebuju se napít. Po pár minutách: „Ty vole to musíš vidět!“ Nechce se mně: „Neměl by někdo zůstat venku?“ Venda: „Podej baňohy a detektor a pojd' za mnou.“ Dělán co Venda chce. Po pár metrech se chodba stáčí doprava. Proti nám se ve zdi z betonu černá hranatá okénko s odskákanou špaletou. Zastavuju se. Václav jen hodí rukou: „Tam byl kulomet.“ Vede mě, jako by tady bydlel. Těsně před okýnkem uhneme doleva. Venda se shýbá, já nemusím. Chodba se rozšiřuje a strop je vyšší. Míjime dveře. Venda mě vede na konec chodby. Za námi tma, před námi tma. Čelovka nasvěcuje tak pět metrů. Na stropě se táhnou izolační trubky, občas visí talíř se zadrátovanou žárovkou. Hlavou se mně mihne vzpomínka na Dobrošov. Jsme v bunkru z první republiky. Úleva a vzrušení. Strach mizí.

Z chodby jsme vystoupili na betonovou plošinu a cestu nám zahradil dřevěný široký barák bez oken. Venda mě chytil za rameno: „Bacha ať nespadneš na koleje.“ Koleje!!! Otočil jsem se vedle portálu, kterým jsme vešli na rampu. Smrtka nazdí a Verboten!!! „Ty vole vagón!“ Venda: „Co? Vagón? Celej vlak!“ Ptám se: „Kam to vede?“ Venda: „Na konci jsem nebyl.“ Táhne mě za rukáv do větší místnosti: „Bacha pod nohy. Je tady shnilá podlážka. Šlapej jen na beton.“ Kolem po zdi trubky a na zdech nožové spínače. Uprostřed místnosti z podlahy trčí velký volant. Venda si bere čelovku zkoumá něco pod volantem. Stojím ve tmě otáčím se k rampě... Hááá!!! Na ramena mi něco těžce dopadne. Z blízka cítím smrad z psí tlamy. Udělám krok dozadu a propadám se.

Kapitola 8

Leonard Wünsch

/Google píše: Možná hledáte: Leo Wünsch - německý fotbalista/

Leonard David Wünsch /21. září 1899 Northeim - 8. března 1944 Osvětim/, byl německý vědec, pedagog, humanista a homosexuál.

Mládí a studium:

Leo se narodil v roce 1899 v německém Northeimu do německé emancipované židovské rodiny. Během studií na místním gymnáziu se věnoval hudbě a kresbě. Před maturitou mu zemřel otec. Jeho strýc, Felix Klein profesor Univerzity Georga Augusta, objevil v chlapci matematické nadání. Na univerzitě v Göttingenu se mladý Leo přidal ke skupině teoretické fyziky Maxe Borny. Při velké čistce 7. dubna 1933 byli neárijsí akademičtí pracovníci včetně Maxe Borny, Victora Goldschmidta, Jamese Francka, Eugene Wignera, Leó Szilárda, Edwarda Tellera, Edmunda Landaua a dalších vystaveni nátlaku a šikaně. Většina vědců opustila Německo a přesídlila do USA, Velké

Británie a Kanady. V té době onemocněla Leonardovi matka a on se rozhodl o matku starat. Malá renta po otci jim dovolila skromný život, který Leonard zasvětil samostudiu. Po přerušení kontaktů /cenzura/ s vědeckou skupinou Bruderschaft der Quantentheorie se vydal v bádání vlastní cestou. Čelil krivému obvinění ze zapojení do sionistické skupiny, které se neprokázalo. Po smrti matky nevycházel z domu, ale transportu Aufbaukommando 15 v roce 1937 neunikl. Svědectví o věznění Leonarda D. Wünsche se nedochovalo. Předpokládá se, že byl obětí „velkého vraždění“ v březnu 1944 v karanténním táboře BIIa.

Kapitola 9

Venda mě vrací do reality: „Neválej se tady a pojď zabrat.“ Snažíme se otočit volantem. Doleva nic. Doprava nic. Do dlaní mě řezou plátky rzi. Počkej: „Co to děláme? Není to zaminovaný?“ Venda se chechtá: „To poznáme.“ Venda mě nechává s Rexem u volantu a jde na rampu. Slyším nějaký rámus. Držím Rexe za obojek. Hladím Rexe. Opět světlo. Venda má čelovku na hlavě a v ruce kus železa. Je to trubka asi dva metry dlouhá se zarážkou na každém konci. Venda zaklesne trubku mezi paprsky volantu. Chci mu pomoci. Trubka se ohýbá z ohybu odletují jehličky rzi. Volant se najednou pohne. Venda chodí okolo a točí. Rex štěká. Když přestane, slyším téct vodu. Proud sílí, pod betonovým roštem hučí valící se voda. Nad hlavou nám něco zaprská na chvilku blikne žárovka. „To byli machři co?“ Najednou se žárovka rozsvítí naplno. Na pár sekund vidím celou místnost. Kráp! Žárovka praskne. Venda sklápí všechny nožové spínače. Z rampy dopadne na protější zeď slabé světlo. FIAT LUX.

Strach střídá zvědavost. Vycházíme na rampu. Světlo je slabé. Svítí jen pár talířů. Vypínám čelovku. Jdu podle vagonů doleva, za třetím vagonem tunel končí skálou. V kolejišti stojí voda. Vracím se za Vendou. Mám pocit že rampa pozvolna klesá. V polovině desátého vagonu se rampa noří do vody. Venda stojí na kraji a zapaluje cigaretu. Plamen zapalovače uhýbá doleva z tunelu táhne průvan. Mlčíme. Nadechnu se, chci něco říct, polknu a mlčím. Venda naposledy potáhne a hodí špaček se syknutím do vody. Pokoušíme se vyháknout petlici na posuvných vratech vagonu. Kování je do sebe zarezlé. Zkousím škvírou svítit čelovkou. Vagon je prázdný vidím jen zalesknutí vodní hladiny. Míjíme řadu pancéřových dveří, ani se je nepokoušíme otevřít. Zhruba v polovině rampy jsou kolem průchodu na zdi zavěšené kovové mřížové brány na pantech. Vstupujeme do průchodu chodba se prudce stočí doleva a pak doprava. Ve zdi jsou výklenky. Jdeme za silnějším světlem. Stojíme na křižovatce doleva, doprava i

před námi jsou mřížové brány. Nad hlavou nám svítí talíř. Levá brána jde otevřít. Podávám Vendovi čelovku a Venda mizí v levé chodbě. Lomuju branou ve středu. Žádné zámky dvě petlice. Nožem, který mně Venda vyrobil, škrabu rez z horního oka. „Baf!!!“ Málem jsem se posral. Rex se rozštěká a Venda rozkašle. Kouká na mě přes mříž vpravo. Otevírám konečně středovou mříž. Venda se vrací okolo. Hlásí: „Jsou tam schody nahoru.“ Jdeme středem. Před námi zeď doleva i doprava volný průchod. Tma. Svítím čelovkou. Jsme v kruhovém výběhu nad námi je nějaké pletivo nad ním kovové ochozy. Místnost je široká asi 10 m. O něco měkkého zakopávám. Na zemi leží hromádky zaprášených hadrů, bagány nebo dřeváky. Venda zvedá kousek z jedné hromádky. Opráší ho. Je to pruhovaná baretky. Z místnosti není jiný východ. Uprostřed je něco zakrytého pod plachtou. Rex očichává hadry. Venda mu nasazuje vodítko a táhne ho pryč. Na křižovatce poutá Rexe k mříži. Vracíme se do kruhové chodby a na protější straně po betonovém schodišti stoupáme na ochoz nad kruhový výběh. Doleva můžeme vyjít na železnou rampu nad kruhovou místnost. Doprava vedou dveře v prosklené stěně. Venda zmáčkne kliku a zabere, dveře se lehce pohnou k němu a hned se zadrhnou. Ze střední části dveří se odloupne plechová lišta a středové sklo málem vypadne. Svítím zblízka, oprašuju sklo. Sklo je asi dva centimetry silné. Po nadzvednutí jdou dveře na půl otevřít. Jsme v nějakém velínu. Mimoděk otočím bakelitovým kolečkem doleva. Třikrát to přeskočí. Venda mě nabádá: „Na nic nebudeme sahat.“ Ale sám vzápětí otočí vypínačem. Dva talíře z pěti, které visí nad ochozem se rozsvítí. Čistím okénko, aby bylo vidět do výběhu. Sedám na kovovou židli. Mám toho dost. Vendovi svítí oči a kouká dolů do středu výběhu na tu věc pod šedou plachtou.

„Svině! A teď mně řekni Vendo, kde byl ten tvůj bůh, když jim tohle dělali?“ „Homo homini lupus“ vypadne z Vendy a sepne ruce. To mě strašně vytočí. Vyndávám z kapsy placatku s rumem. Je z polovičky prázdná. Venda hltavě dopíjí obsah. „To jako fakt!!!“ Rex dole začal zápasit s vodítkem. Osvobodil se. Už běhá dole mezi hadry. Tahá boty v tlamě. Václav si něco drmolí pro sebe. Modlí se. Zvednu se. Najednou ho držím pod krkem a řvu na něj: „Kde byl ten tvůj bůh, kde!?“ Václav se napřímí a dá mně pěsti. Z nosu mně kape krev. Tasím kudlu. Řvu na něj: „Je jen peklo! Nebe není! Kde je ten milující bůh? Tohle jsou ty boží záměry?“ Mávám kudlou před jeho očima a řvu na něj: „Tak to je ta křesťanská láska, debile?!“ Václav zavravorá, ale byla to jen finta a už mě ten hajzl drží za zápěstí. Mojí rukou švihne přes opěradlo židle. Kudla odletí na zaprášený pult. Něco se spustí.

Pod pultem to začne hučet, zvuk zesiluje. „Hochu, já byl v base. Nezkoušej to na mě. A neber si boží jméno nadarmo do huby!!!“ Rex tahá za šedou plachtu až ji úplně strhne. Objeví se skleněný vypouklý poklop. Možná reflektor. Najednou se spustí bzučák. Je to tak nesnesitelně nahlas. Zatinám zuby a obracím se k pultu. Václav řve na Rexe: „Rex ke mně! Rex!“ Vousy mám spleené krví. V hubě sůl. Bzučák teď řve přerušovaně. Na pultě bliká světýlko pod bakeslitovým spínačem. Asi mám zlomené zápěstí. Bolest. Natahuju se pro kudlu a chci ho zabít. Václav běží po rampě a řve na Rexe. Intervaly na bzučáku se zkracují, zvuk se zesiluje. Vypnout! Vypnout! A pak zabít! Zabít nebo přesvědčit, že věří ve falešného boha. Vendóóó! Levou dlaní ránou zarazím knoflík. Tam dole za sklem vyšlehne záblesk bílého světla. Osvícení.

Ester Dobiášová – Babiččiny koblížky

Když vytrhl kamelotovi noviny, zjistil, že se píše rok 1969. Nejen to, podle hlavní strany se nacházel ve městě New York, tedy několik časových pásem od České republiky, ze které odcestoval. Maminka by mu za to dala pohlovek. Ale maminka se ještě nenarodila.

„Ty jsi prostě budižkničemu! Neustále vyse-dáváš u počítače, v hlavě vymeteno a pětky ti padaj jedna za druhou do klína. Je ti sedmnáct, necháš se pořád živit od rodičů, a že bys aspoň tu školu dodělal, k tomu se nemáš,“ vzpomínal na výčitky svého otce, které se mu zdály v Americe tak vzdálené. Maminka přikyvovala. Nikdo z rodiny o něm neměl valné mínění, jen babička ho zbožňovala.

Mýlili se v něm. Zatímco „ten budižkničemu“ ve škole propadal, na internetu se pilně věnoval dostupným poznatkům z fyziky, chemie, biologie, astronomie a dalších odvětví, které mu napomáhaly při vynalézání a vychytávání chybiček na stroji pro cestování v čase.

Práce mu zabrala pět let a přibral při ní dvacet kilo. Stroj na cestování časem nabral pod jeho rukama podobu obyčejných hodinek. Auto nebo telefonní budka jako ve filmech mu připadaly nápadné. Hodinky ušly, i když musel vypálit novou díрку do koženého pásku, aby je pohodlně zapnul kolem svého otlělého zápěstí.

Během generální zkoušky se mu nepotily ruce, byl profesionál. Nastavil datum přesně o rok do minulosti, aby se nestalo, že se při otáčení zeměkoule ocitne na Sibíři nebo v nekonečnu vesmíru. Chybička se vloudí všude. Čtyřicet let tam, čtyřicet let zpátky – přežil a za to si mohl pográtulovat.

Nejen že byl profesionál, ale byl i prozíravý. Zabalil si s sebou dostatek jídla na pár dní, které ho nyní hrálo v žaludku, a spacák s polštářkem, na kterém si ustlal v Central

***

Následující den v poledne přijíždím k Vendově domku, před domem stojí cizí auto. Vedle schůdků chybí Rexova bouda. U kůlny zmizela udirna. Na zvonku stojí cizí jméno. Stojím za plotem a po dvaceti letech kouřím cigaretu. Vykouřím ještě dvě a jdu k autu.

***

Venku je tma ve světle lampy pozoruji svoji tvář v odraze okenního skla. Vedle knih na stěně visí reprodukce Mony Lisy její tvář se zrcadlí v okně. V zrcadlovém obraze se Mona Lisa neusmívá. Shlíží na nás s lehkým opovržením a zároveň s láskou, jako matka všech synů a dcer světa:

„Děti moje --- přestaňte se už konečně mezi sebou zabíjet!“

Parku. Nic jiného mu nezbyvalo, v kapse měl po příletu jen české koruny, které mu žádný směnárník nechtěl vzít, přitom jakýsi vagabund mu je sebral s radostí.

Procházka New Yorkem pro něj znamenala životní zážitek a zasytila ho víc než kalorické tyčinky. Za svých sedmnáct let nebyl nikdy v zahraničí, a k tomu pocházel z maloměsta. Ruku s hodinkami strčil pod polštářek, nadechl se a ve výdechu pomalu usínal.

Ze spánku ho vytrhl naléhavý ženský hlas: „Don't sleep in here.“ Obávaný Central Park ho nešetřil.

Cosí zamumlal a pokusil se otočit na bok. Lavička zapraskala a chlapec ležel na zemi. Svoji váhou ženě málem přerazil nohy, naštěstí stihla uskočit. Natáhla k němu ruku, aby mu pomohla se postavit. Když si všiml, že tou ženou je stejně stará holka, snažil se co nejrychleji ze země sebrat i svoji důstojnost.

Oprášil si kolena a pozorně si dívku prohlédl od prs až po tvář. Při pohledu do jejich očí barvy borůvek dočista zapomněl, že se nachází v New Yorku na roky vzdálený od domova.

„Díky za pomoc, já jsem Pavel,“ představil se. Udiveným výrazem ho stáhla zpět do květinových šedesátých let. Naštěstí se rychle vzpamatoval. „Thank's for your help, lady.“

„Ale já mluvím taky česky,“ zasmála se a jemně ho bouchla pěstí do ramene. Vypadal na typického tlustého vtipálka, který si sám ze sebe rád tropí žerty, a přitom on nezkušeně propadl ženským očím a dalším přednostem. „Proč jsi spal v parku?“

Přiznal, že to byla jeho první noc v New Yorku. Vyzvíдалa, ale Pavel ze sebe těžko soukal souvislé věty. Nedokázal si vymýšlet, odkud přišel, proč přišel sem a kam hodlá jít dál,

vždyť to byl vědec a svůj život zakládal na faktech. Naklonil se k ní a žertem až výhružně zachraptěl: „Vše na co se zeptáš, může být použito proti tobě,“ a začal jí otázky oplácet.

Alena, jak se představila, do města nedávno emigrovala s manželem. Nejspíš byla starší, než se zdálo. Společně vyhledali místní komunitu Čechoslováků, která je vřele přijala. Sama město teprve poznávala, ale leccos slyšela o Central Parku, proto chtěla nebohého chlapce, tedy Pavla, varovat.

„Jak jsi poznala, že nejsem já ten, koho by se měli ostatní bát?“ vyzvídal. Všimla si prý jeho pěkných hodinek – Pavel se s bušícím srdcem ujistil, že je má stále na ruce – a došlo jí, že nikdo střízlivý, místní nebo rozumný by se nevystavil takovému riziku.

„Kdybys byl nějaký pochybný individuum, tak by sis na ruce nenechal hodinky. Navíc ses ze spánku usmíval nevinně jak batole, nemohla jsem tě tu nechat jen tak ležet,“ vysvětlila a dokončila své vyprávění: kamarádi jí s manželem sehnali byt, který nyní zařizují. Muž si našel díky kontaktům rychle práci, ona ještě hledá.

„Jak dlouho tu chceš vlastně zůstat?“ ptala se. Pokrčil rameny, „moc dlouho ne“.

„Tak nic, napadlo mě, že bys mohl chvíli bydlet s náma, máme jeden pokoj prázdný,“ Pavla dojmala její snaha mluvit spisovně, i když jí to s radostí ujíždělo. Ihned využil příležitosti, vždyť byl poprvé zamilován a domů ho zatím nic netáhlo: „Na pár dní bych u vás rád zůstal, kdyby to tvému manželovi nevadilo.“

„Tomu?“ zasmála s nádechem sarkasmu, ale rychle se umírnila, „tomu nebude vadit nic.“

Měla pravdu. Alena pro svého nalezence upředla osud emigrujícího malíře, který utekl nesvobodnému režimu, protože ten nebyl schopný pochopit jeho rané kresby. Když si muž nechal od Pavla nějaké jeho kresby ukázat – Pavel bohužel neuměl namalovat ani kočku –, pokýval hlavou a poznamenal, že naprosto chápe, proč musel emigrovat, a volný pokoj mu přenechal. Jmenoval se Josef a nikdo ho nesměl oslovit jinak.

Alena báječně vařila. Za fazolovou polévku a brambory s máslem, bylinkami a solí jí dal Pavel dvě čokoládové tyčinky, které neznala. Večer si šli zatančit, a protože Josef zůstával po večerech zásadně doma, půjčil Pavlovi svůj oblek. Nemusel ani předstírat, že ho košile škrtí jako kazajka, protože Josef byl vychrtnutá kostrička.

„Už jsi trpěl dost,“ šeptala mu Alena do ucha po jedné obzvlášť vyčerpávající taneční kreaci. Dost se mu ulevilo, když ho knoflíček po knoflíčku košile zbavila. Stejně tak pozvolna mu rozepínala zip od kalhot, což ho také potěšilo,

protože slušné ženy se údajně nesnaží nic uspěchat.

Ráno se nedokázal Josefovi podívat do očí. Ten o jeho pohled ani nestál, četl noviny, hlasitě usrkával kávu a ze zubů si vyšťourával snídani nehtem maličku. Poté složil noviny, říhнул si, vysmrkal se do lavoru s vodou na umývání nádobí a bez pozdravu odešel do práce.

„Takhle se chová běžně,“ poznamenala Alena, jako by tušila Pavlovy obavy, že Josef něco tuší. „Víš, je opravdu hodný,“ pokračovala, aniž by se Pavel na něco ptal, „ale jediné, na co se večer zmůže, je slintat na polštář. Vždy jsem chtěla mít pocit, že se můžu o svého muže opřít a zdálo se, že Josef bude přesně takový – vždyť se mnou dokázal utéct do Ameriky!“ její oči se rozšířily, jako by tomu stále nedokázala uvěřit. „Teď jsem zmatená.“

„Nemusíš zůstat s jedním mužem,“ nadhodil Pavel, kterému se předešlá noc velmi líbila, ale kromě toho mu Alena připadala opravdu okouzlující a milá.

„To bych nemohla Josefovi udělat,“ řekla rozhodně, ale vzápětí dodala: „Promluvíš si s ním?“

Odvážně přikývl hlavou, protože v tu chvíli tam koneckonců Josef ještě nebyl.

Alena upekla koblihy. Ne ty pochybné americké, ale tradiční české, nadýchané kobližky. Když je Pavel ochutnal, přetrhla se poslední nitka, která ho spojovala s domovem a jeho stoletím, protože v Aleniných koblihách se ho dotýkala teplá dlaň jeho babičky, pro kterou jedinou by snad byl ochotný se vrátit. Jako by mu z dálky desítek let po vůni její speciality vzkazovala, že má zůstat se ženou, do které se zamiloval a která je ochotná s ním žít i přes nadbytečná kila – a navíc si ho možná už nikdo nebude chtít nikdy vzít.

Bohužel i Josef kobližky své ženy zbožňoval a Pavlovu odvalu, když ho večer u stolu vyzval, aby se Aleny vzdal, neoceníl. S hrkáním odstrčil židli a nečekanou silou postavil Pavla na nohy proti sobě. „Víš, chlapče,“ pronesl, jako by nebyl jen o tři roky starší, „u nás v Československu pocházím z tvrdého kraje a umět žít v tvrdých podmínkách, to v člověku zůstává. Můj táta se neposral, že ho z domu vyhnali Němci, za pár let se do něj zase vrátil. Má máma mě vychovala na chlebu a bramborách, protože náš kraj byl chudej a nikdo se o nás nepostaral. Vždycky jsme byli svobodní a hrdí a hlavně jsme si nenechali vzít, co nám patří a co milujeme,“ pohledem zajel ke své ženě Aleně. Pavel urputně přemýšlel, jestli si o tenké stěny bytu rozbije hlavu, nebo jimi proletí skrz.

Koutkem oka si všiml, že se Alena pohnula. Náhle ho Josef pustil, padl na kolena a kolem

jeho hlavy se rozkutálely koblížky. Alena ho zezadu udeřila hranou talíře. „Promiň, ale on že prý mě vlastní? Neutekla jsem proto, aby někdo mohl tvrdit, že mě vlastní!“ položila zakrvácený talíř na stůl. Nejspíš si všimla Pavlova vyděšeného výrazu. „Neboj, nezabila jsem ho, je přece z tvrdého kraje,“ zasmála se.

„Co budeme dělat?“

„Odejdem.“

Sbalila si pár věcí, mezitím co Pavel sbíral koblíhy. Nechal na zemi jen ty, které byly nasáklé krví. „A vážně mu nic nebude?“ ujišťoval se. „Neměj strach,“ ubezpečila ho znovu Alena a odešla.

Večer se rozhodli přespat v odlehlé a, jak doufali, bezpečné části Central Parku. Zde se před pár dny potkali. Aleně to připadalo romantické, ale cítila, že Pavel je stále roztřesený. Potřeboval ujistit, že se zachovali správně.

„Něco ti vysvětlím,“ hlavou jí ležel v klíně a ona mu prsty čechrala vlasy. „Josef a já jsme vyrůstali ve stejném městě, naše mámy se znaly, a tak jsme si spolu hrávali jako děti a poté spolu chodili do školy. Josefova rodina měla hospodářství a těžce nesla, když jim ho komunisti sebrali. Přesto otročili dál sice pro stát, ale na půdě, která jim mohla jednou zase patřit. Moje rodina byla od začátku proti režimu, a když se to všechno tak zpackalo s Rusákama, rozhodli se, že emigrujeme. Josef o všem věděl, a když se náš plán zhatil a odcestovat jsme nemohli, rozhodl se, že mi pomůže. Nejspíš mě miloval, i když se podle toho nikdy nechoval, nebo chtěl sám z Československa vypadnout. Tak jako tak jsme se vzali, já získala jeho příjmení a tím určitou ilegalitu a na podruhé se mi útěk povedl. Dnes jsem konečně pochopila, jak to celé vnímal Josef, že jsem se mu oddala a patřím mu, ale tak to vůbec nebylo. Jsme manželé, abych se zbavila svého příjmení a mohla žít svobodně,“ zdůraznila poslední slovo, „nejsem jeho majetek a nevzdám se kvůli němu svého mládí. A lásky,“ naklonila se nad Pavla a políbila ho. Cítil se šťastný a téměř přestal vnímat smrad, který se táhl z nedalekého křoví. „Viš, podle mě mu stejně nejvíc lezlo na mozek to jeho příjmení. Křváň. Schválně to zkus vyslovit, Křváň! Alena Křváňová. A zkus se s tím představit Američanovi,“ smála se, zatímco Pavel strnul hrůzou.

„T-ty,“ zakoktal se, „ty se jmenuješ Alena Křváňová a tvůj muž se jmenuje Josef Křváň?“

„Co jsi teda vyplašeněj, snad tě to jméno nevyděsilo?“ smála se dál, nejspíš přeplněná radostí, že sedí v trávě v nebezpečném parku v New Yorku, v klíně milence, že je mladá a svobodná.

„Odkud že pocházíš ty a Josef?“ ptal se dál a zděšení z jeho hlasu nevyprchávalo.

„Z Jeseníku. Tedy pardon, z tvrdého kraje Jeseníku a stejně tak tvrdého města Jeseník.“

Pavel vyskočil na nohy.

„Co se děje?“ vykřikla. „Stalo se něco? Kam jdeš?“ vstala.

„Ne, ne, klidně tady zůstaň, já jen..., najednou to na mě dolehlo. Viš ta krev a Josef, vaše a moje vlastní minulost, chápeš, musím se projít, počkej na mě, prosím,“ ani se na ni nepodíval a odběhl rozčileně pryč. Už se stmívalo.

Z klusu přešel v trysk, jako by ho měla Alena pronásledovat. Když byl dostatečně daleko, sedl si na lavičku a zabořil tvář do dlaní. Otrásal jím pláč a z prošlého šoku mu bylo na zvracení. Měl chuť strhnout si z ruky hodinky a rozdupat je na padrť. Téměř to udělal, ale pak se dal znovu do pláče. Vždyť on by ji býval opravdu miloval i přes svých sedmnáct let.

Zpáteční cesta proběhla bez potíží. Pokud tedy nepočítáme, že Pavel chytl nový typ chřipky z budoucnosti, která časem poletovala, a léčil se z ní měsíc v nemocnici pod dohledem udivených doktorů. Na Alenu myslel často, ale na bolest srdce lék neexistoval. Promítal si těch několik dní každý večer před usnutím místo stupidních pořadů na satelitní televizi, a snažil se přesvědčit sám sebe, že se tehdy mýlil.

Babička ho během pobytu v nemocnici navštěvovala častokrát. Vnuk k ní byl neobvykle pozorný, vyptával se jí na její dětství a dospívání, na dědečka, který zemřel před pěti lety, a jejich manželství, na svého otce a jeho dětství. Vždy ráda vyprávěla, ale že to zajímá právě Pavla, jejího miláčka, ji nevýslovně těšilo. Nechal si dokonce přinést fotografie a alba z jejího raného mládí si půjčil, mimo čas návštěv se prý ukrutně nudí.

„Babi, myslím, že jsem onemocněl, protože jsem se nešťastně zamiloval,“ přiznal jí při jednom z jejich posledních důvěrných rozhovorů. Oba tušili, že doma v nich nebudou pokračovat.

„Ale propána, náš malý Pavlík?“ spráskla ruce. „Chlapče, láska je životní energie, a to i nešťastná. Vychutnávej ji. Lepší je láskou trpět, než ji vůbec necítit.“

„Ale ta nejistota, když to s tebou holka příliš rychle ukončí. Jestli jsem jen zamilovaný, nebo bych ji mohl milovat. Jestli někoho podobného ještě potkám, nebo ona byla můj osud...“

„Netušila jsem, že jsi takový filosof,“ zachmuřila babička čelo, takového vnuka opravdu neznala.

„Když jsi mi vyprávěla příběh o lásce mezi tebou a dědečkem, musel jsem ti závidět. Znáť někoho už od dětství, sdílet společné vzpomínky desítky let. Být si svojí láskou jistá.“

„Ah, ano, Josef byl skvělý muž. Tichý, ale oddaný a chápavý.“

„Celý život strávit na jednom místě... Já cítím, že budu cestovat, že poznám celý svět, podívám se do Asie, do Afriky nebo do Ameriky!“ Bedlivě babičku pozoroval. Pevně stiskla kapsník ve svých prstech, když vyslovil poslední slovo. „Ale možná mě ta zamilovanost, láska, nebo co to je, udolá.“

„Hlouposti, jsi mladý, čas vše zahojí,“ odbila ho.

„Na čas už nevěřím.“

„Chlapče, pokud ti zůstane jen mezi náma dvěma, povím ti příběh ze svého života, který by ti mohl pomoci. Ale nesměl bys o tom nikomu říct, bylo to mé a dědečkově tajemství, teď je to tajemství jen mé,“ šeptala, jako by v místnosti nebyli sami.

„Dobře,“ tušil, co mu bude babička vyprávět. Byl připravený.

„Nezlob se, že jsem ti lhala. Hned ale pochopíš proč. S dědečkem jsme neměli tak ideální manželství, jak by sis mohl myslet. Ne vždy, brali jsme se mladí. Hlavně já jsem byla mladá s plnou hlavou romantických představ, které se s jeho povahou neslučovaly. Rozlišit zamilovanost a lásku je těžké, ale osud před nás postavil mnoho těžkých zkoušek, a tak jsme si naše city mohly ověřit. Když jsem tvrdila, že jsme strávili celý život v Jeseníku, lhala jsem. Ale to proto, že těch několik let, které jsem zamlčela, jsou pro mě příliš bolestivé.“

V šedesátých letech jsme emigrovali do New Yorku. Nikdy jsem si tam nenašla přátele a cítila jsem se osamělá, Josefovi to nevadilo, ale po čase jsem zjistila, že mi bude přece jen lépe doma, kde to znám, kde jsem vyrůstala. Mé rodiče mezitím utrápil režim, to jsem se dozvěděla, až když jsme se vrátili do Československa. Silně jsem prožívala jejich smrt a Josef stál pevně po mém boku a utěšoval mě ve svém náručí, ač bych to od něj nikdy nečekala. Právě tehdy jsem se přesvědčila, že mě hluboce miluje, i když mi to nikdy nedal najevo slovy. Také jsem zjistila, že se lásce dá naučit. Cítila jsem k němu hluboký vděk a úctu za všechny hlouposti mládí, které mi odpustil, prohloubila se má důvěra k němu a já si postupně uvědomila, ano, toto je také láska.

Ale v Americe, v Americe jsem byla přesvědčená, že toho muže nebudu mít nikdy ráda. Brala jsem si ho, protože to byl můj blízký přítel a chtěla jsem utéct do zahraničí. Velmi jsem ho trápila, ale vše mi odpustil. Úplně vše, i strašné věci. Jeho srdce jsem nikdy nezlomila, byl to opravdu chlap z tvrdého kraje,“ zasmála se, jako by si vybavila nějaký vtíp.

„Zlomil někdo srdce tobě?“ zeptal se Pavel ochraptěle.

„Chápu, že tě to zajímá,“ podívala se na něj něžně. „Abych byla upřímná, tak ano, nechala jsem si jedním mladičkem zlomit srdce. Bylo to

právě v době mého rozpuku, v Americe, zemi možností a svobody. Josefa jsem nemohla vystát, neměl žádné způsoby a fyzicky mě vůbec nepřitahoval,“ sklopila oči, ale beze studu.

„Jednoho dne, pár měsíců po našem příjezdu, jsem v parku narazila na chlapce od nás z Československa, byl stejně starý jako ty a,“ prohlédla si ho, „vlastně ti byl docela podobný, i když jsi teď téměř k nepoznání, jak jsi od nemoci vyhublý,“ posteskla si. „Zamilovala jsem se do něj a rozhodla jsem se s ním utéct. Hned první noc mě ale opustil, nechal mě samotnou přes noc v nebezpečném parku a nikdy se nevrátil. Několik dní jsem bloudila New Yorkem. Měla jsem nějaké známé, ale musela jsem se k Josefovi vrátit, přestože jsem se ho bála.“

„Proč ses k němu musela vrátit, když jsi mohla zůstat u známých?“

„To je složité,“ rozhodila babička rukama, ale Pavel poznal, že by mu to i pověděla. Všechny jeho domněnky o Aleně, o své babičce, se naplnily. Těžko ovládal emoce. Snad nikdo v historii nebyl postavený před podobné dilema jako on.

„Řekni mi to, prosím,“ žadonil.

„Řeknu ti pouze to, že za osm měsíců po mém zklamání s tím mladičkem přišel na svět tvůj tatínek,“ v rodině se tradovalo, že Pavlův tatínek přišel na svět o měsíc dřív, a proto měl tak malou hlavu a velké oči. Když o tom přemýšlel, mluvila babička o jeho brzkém narození příliš často.

Alena byla jeho první dívka, se kterou měl sex. Cítil stále šeríkovou vůni její halenky a hebké doteky, ale nepamatoval si nic praktického. Například jestli měl kondom – kde by ale vzal kondom, rozhodně nepočítal, že na svém výletu do minulosti bude potřebovat „ochranu“. Neříkala mu Alena náhodou, že se o vše postará, ať se ničeho nebojí? Asi tušila, že je panice a nechtěla, aby se bál. Holky znají své plodné dny a mají nějaké finty, jak neotěhotnět a bůhví co všechno vědí, o tom byl přesvědčený minimálně těch několik minut rozkoše.

Ale mohl si teď být něčím jistý? Byla Alena dost odvázná, aby se sama toulala ulicemi metropole, ale nezvládla by sama vychovávat dítě, a tak se vrátila ke svému manželovi, nebo otěhotněla až s ním? Proč by ale jinak zmiňovala dobu osmi měsíců jako vysvětlení, že se k Josefovi vrátila? Bylo by možné, že je Pavel otcem toho dítěte? Může být Pavel otcem svého otce?

Mezi zamilovaností a láskou leží propast nejistoty. Pavel už se babičky nemohl zeptat, jestli by s tím mladičkem zůstala, kdyby neutekl. Kdyby doladil svůj stroj času, mohl by se za ní vrátit a vychovat s ní svého syna, prožít s ní lásku, život. Už to nebyla Alena, mladá dívka, kterou viděl před očima, ale i stará žena, jeho

babička. Silná povaha, kterou zocelily životní zkušenosti, moudrá a bystrá. Cítil také úctu ke svému dědečkovi. Zatímco zamilovaní těžko snášejí čekání, ti, kteří milují, čekat dovedou. A jeho dědeček čekat uměl.

Radka Jeřábková – Vzpomínky na Barboru

I. 1861

Opilý se procházím noční Prahou a snažím si marně vzpomenout, proč jsem si tenkrát vybral ji a ne jinou dívku. Proč jsem se rozhodl svůj život navždy spojit se svěhlavou, bláznivou holkou, která neměla nic kromě toho plamene v duši. Nejdřív příjemně hrál, teď mě spaluje za živa.

Chtěl jsem se o ni postarat, vychovat ji v řádnou manželku a matku našich dětí. Ale ona měla svou hlavu a svou představu o tom, jak by chtěla žít. Mé děti mě nenávidí. Mají mě za tyрана, který jí vyšťval z domu pro nic za nic. Ale nebylo to pro nic za nic! Tolik jsem se snažil. Chci toho opravdu tolik, když chci, aby mě poslechla? Aby respektovala můj názor a přestala mi dělat za zády pravý opak toho, co řeknu? Matičko má stověžatá, čím jsem se proti tobě provinil? Proč s takovým nevděkem na mě hleděla, než utekla pryč ode mě i od mých dětí?

Teplá domova vyměnila za vlhko a pach ulic. Než aby žila se mnou, bude hnit pod mostem s jedním teplým jídlem denně, které vaří dobrovolníci pro bezdomovce. Pražská krysa.

Chtěl jsem, aby byla jen má, aby si mě vzala a tím stvrdila, že mi patří. Nechtěl jsem z ní dělat otroka bez názoru a bez života. Chtěl jsem vedle sebe mít partnerku, ženu, která ví, kde je její místo. Netoužil jsem po ničem jiném, než mít šťastné a naplněné manželství, které má každý.

Však i já měl sny a ideály! Stále mám. Mě se na ně nikdy neptala.

Proč jsem nemohl mít život jako každý jiný? Matičko má stověžatá, moje vlasti, můj domov krásný, hlásal jsem se k těm stejným jako ona. Patřil jsem mezi vlastence dříve než ona. Vyvolával jsem hesla o našem českém udatném národu. Přivedl jsem ji mezi ně, jako muži vodí své manželky do společnosti. Nic pořádného neudělala a už mi kradla mou slávu. A za co vlastně? Za těch pár pohádek?

Zpíval jsem české písně česky, četl jsem česky! A jak se mi mí bratři Češi odměnili? Když vejdu do hospody, nechťejí mi ani pivo nalít. A proč? Kvůli ní. Slavná Božena Němcová.

To je ten náš český ráj, ten náš národ dobrý, který se ke mně po těch všech letech obrátil zády.

Jaký by byl můj život bez ní? Stál by za žití? A štěkl by po ní pes, kdybych ji k tomu všemu nepřivedl? Ohání se národem jako štítem.

Když babička zemřela, bylo Pavlovi třicet let. Její osud se naplnil a Pavel do něj víc nemohl zasáhnout. Toužil Alenu opět spatřit. Mohl by.

Měnila se mi před očima takovou rychlostí, že jsem stěží poznával svou Barboru, kterou jsem si vzal. Ústa i klín plný slov o svobodě.

Ptám se tě, Praho, kde je mé místo? Opravdu jsem měl být ten zlý? To byla má úloha správného čecha? Měl jsem jí vynést do českého nebe a sám směřovat do pekel? Nestvořila by se beze mne stejně jako by nevznikli husité bez Zikmunda? To je má role, český lve? Jsem jen lyška ryšavá?

Teším se na moment, kdy probudím se v zapomnění. Na den, kdy si mě ti naši vlastenci přestanou brát do úst jako kdejaké lejno. Padá hvězda stejně jako já padám na dlážděnou cestu v momentu své opilé nepozornosti. Bolí to, ale ne dost. Stále mi bolest nedokáže otupit mou mysl. Jsem sám sobě odporný tím, jak se zbaběle lituju jak malé dítě a zoufám si.

Můj nesouhlas jí nezajímal, nic neznamenal v jejím vysněném světě. Ptám se tě, český lve, proč sis za národní umělkyni vybral mou ženu?

Český lve, proč jsi mi ji vzal?

II. 1836

Probouzím se unavený víc, než když jsem ulehl na lože. Sám a zase sám. Ani nevím, jak jsem se dopotácel zpět domů.

Její pohled mě i ve snu neustále pronásledoval. Střípky vzpomínek její zarputilosti a nenávisti. Tolik nenávisti. Obrazce našich nejtěžších chvil se střídaly a mýjely v neustálých smyčkách.

Vstávám ze staré, dřevěné, rozvrzané postele a protahuji své staré ztuhlé klouby. Místo každodenního bolestného křupání slyším jen nezvyklé ticho. Mé ruce mají narůžovělou barvu a kůže na nich je napnutá a hladká bez vrásek. Nevidím žádné stopy po svém nočním pádu. Žádné odřeniny, krev a ani modřiny.

Nakloním se k vědru studené vody a opláchnu si obličej, který po hmatu nepoznávám. Není to totiž ta stará ztrápená tvář, s kterou jsem usínal. Je to mladá tvář mládence plného života, který toho ještě nestihl moc zažít. Přejdu rázným krokem k oknu a dívám se na svůj odraz ve staré okenici. Nemůžu se téměř ani poznat. Když skončím s pozorováním svého obličej, rozhlédnu se kolem sebe. Ach. Kostelec. Tady jsem žil, když jsem opustil armádu a začal pracovat jako komisař. To už je ale spousta let zpátky. To není možné. Kde jsou noviny? Musím se podívat hned do

novin.

Když držím konečně noviny v rukou, stojím jako by mě zrovna někdo vytesal. Čas se pro mě zastavil, i když jsem si uvědomoval hlasité cvakání v kukačcích hodinách nad dveřmi. To není možné! Nemůže být rok 1836! Ten rok jsem se s Barborou poznal. Je to rok před naší svatbou.

Dostal jsem snad druhou šanci? Můžu změnit svůj osud a najít si poslušnou ženu, která mi bude po vůli. Co všechno to změní? Budu šťastný?

III.

Jedu na svém koni touto krásnou krajinou. Rozlehlé louky a lesy, které toto malebné místo obklopují a drží ho v náruči jako matka své dítě. Vše je tu jako na dlani ve všech odstínech zeleně. Pravidelný dusot koně mě uklidňuje v jeho precizní pravidelnosti. Má stará zelená uniforma mi obepíná svaly, které mi postupem let zmizely nenávratně pryč. Na své mladé tělo si budu muset ještě hodně zvykat. Mladé tělo, starý duch.

Dostal jsem možnost se vrátit a změnit osud sobě i Barboře. Možná že by nám opravdu bylo lépe bez sebe. Služebná mi dnes připravila do práce chléb s dvěma vejci na tvrdo. Nevzpomínám si na její jméno, ale děvče ošklivé to není. Líbil jsem se jí, to si pamatuji. Byla k Barboře odtažitá a nevlídná, protože si na mě myslela sama. Nedokázala překousnout, že jsem si vybral za choť ženu, která nic neumí.

Jedu lesem tak dlouho, že už téměř nevím, kde jsem. Když už se konečně dostanu ven, zastavím se i s koněm, který nervózně přešlapuje na místě. To je ten strom. Její strom. Vysedávala tu a četla tu knihu, když jsem ji viděl poprvé. Nedokážu si představit, co bych dělal, kdybych jí tu teď uviděl. Už jsem skoro zapomněl, jak tenkrát vypadla.

IV.

Dnes se koná slavnost ohňů. Všichni vesničané se sejdou, zapálí velký oheň a budou zpívat, pít, tančit a veselit se. Přemýšlím, jestli bych tam měl vyrazit, protože tehdy jsem nešel. Teď ale můžu dělat věci jinak, když jsem k tomu dostal příležitost. Takže se vydám na obhlídku svých nových možností. Možnost volby je třeba si užít.

Na slavnosti je to přesně takové, jak jsem si představoval. Lidé tančí a popíjejí. Musím se držet dál od ohně, aby mi má uniforma nenačichla kouřem. Oblétuje mě tu spousta vesnických děvčat a jejich matky, které mě zvou na obědy, večere, buchtý a koláče. Až to

začíná vypadat, že celý měsíc nebudu jíst doma ani snídaní. Některé nabídky jsem i přijal. Děvčata nejsou úplně ošklivá, některá si troufám říct, jsou i krásná. Ale něco jim stále chybí.

Když už nastala taková noc, že nebylo vidět dál než metr před sebe, dospělí vesničané se rozhodli odejít do svých domovů a u ohně ponechali své děti dál skotačit. Možná i já bych se měl vydat domů, abych ráno neměl tak těžké vstávání do práce. Naposledy se chci podívat do ohně a pohledem se rozloučit s tímto místem, když ji konečně uvidím. Málem se mi podlomila kolena. Přesně v tu chvíli ostatní děvčata a kluci se drželi za ruce a pobíhali kolem ohně s písni na rtech.

*„Toč se má panenka kolem,
oheň plane vzhůru dál,
chlapec oněmní, jde do kolen,
chtěl by být tvého srdce král.*

*Toč se, toč se, prosím, dál,
sukínku drž si pevně,
květiny světa do rukou ti dám
a povím ti, jak vypadáš pěkně!*

*Toč se ještě chvíli,
dám ti hubičku velkou.
ukaž, jak tancují víly
s tvou sukínkou pěknou.“*

Je to Barbora. Poznám jí. Její havraní vlasy, nevinný, pronikavý pohled a to, co se snažím najít v očích jiných děvčat, ale nedařilo se mi to. Jiskra.

*„Toč se má panenka kolem,
oheň plane vzhůru dál.
Poběžím za tebou polem,
vezmu tě domů jako král.“*

V.

Hned po práci jsem vyrazil do první chaloupky, kam jsem byl pozván. Je celá dřevěná s kamny hned u dveří. Sedím u stolu s bílým, čistým ubrusem hnedle vedle pana mlynáře.

„Buchtý pekla sama,“ vychvalovala mlynářova žena svou dceru, která seděla po jejím boku. Usmála se na mě, když jsem se na děvče podíval, ale kromě pozdravu nic víc neřekla.

„Jako má nejstarší dcera zdědí 3 pole,“ přišel mlynář s první nabídkou. Přišlo mi to trochu vtípné, jak svou dceru nabízí. Dle mého názoru by se žena měla umět prodat sama.

„Umí se postarat o domácnost. Prát prádlo, vařit, péct, podojit krávu. Umí dokonce i domácí sýr! S ní už žádnou další služebnou

potřebovat nebudete.“

„Krávu by si sebou také vzala věnem.“

Snědl jsem mezi tím už dvě tvarohové buchty, které jsem se opravdu snažil v průběhu obchodu vychutnat. Mlýnářova dcera stále tiše seděla a němě přihlížela své budoucnosti. Díval jsem se na ní v naději, že by třeba mohla přeskocit jiskra, že by mi pohled opětovala a viděl bych víc než povinnost.

„Co bys chtěla dělat, kdyby sis mě vzala? Je něco, co by sis přála? Něco co bys ty chtěla ode mě?“

Místo toho, aby se na mě podívala, ohlédla se na svou matku. Vypadala tak zmateně a vyděšeně. Snad jsem toho zas tolik neřekl, ne? Nebyla to přeci nijak složitá otázka.

„Ona se bude celý den starat o domácnost a děti. To je pro ní to nejdůležitější,“ odpověděla místo ní její matka. Popravdě i se svou služebnou si popovídám víc, než s touhle ustrašenou dívkou. Když si představím, jak každý den přicházím z práce domů a tam na mě čeká sice s úsměvem, ale nemá žena, chce se mi skoro plakat. Služku už mám.

„Já se ptal Vaší dcery.“

Teď se na mě sice podívala, ale nijak mě to nadějí nenaplňovalo. Místo toho, aby dívka přijala mou výzvu a řekla, co si od života přeje, mlčela jako zařezaná. Stačilo mi to. S touto dívkou mě žádná budoucnost nečeká. Snad s jiným najde štěstí.

Možná bych se měl vydat na tu starou vyšlapanou cestu, kterou tak dobře znám. Ale měl bych navštívit i zbytek rodin. Slušnost je slušnost.

VI.

Čím víc rodin jsem navštívil, tím víc mi všichni připadají stejní. Dívky nemluví, jen poslušně přikyvuji a rozpačitě se usmívají. Matky vychvalují a líčí všechny možné recepty a dovednosti, které jejich dcery umí a sousedovic dcery neumí.

„Naše vyšívá, to dcera řezníka neumí.“

„Naše dcera vám udělá i jitrnice, to dcera od sedláka nedokáže.“

„Podívejte se, tyto záclony nám sama uháčkovala. Kdybyste chtěl, celého by vás do příze oblékla.“

Otcové se předháněli v nabídkách, jako kdyby na tom závisel celý jejich život. Jeden nabízel dům, druhý statek, cihelnu, další své koně nebo dobytek. Některé nabídky byly opravdu lukrativní, neodmítl jsem je všechny, ale ani jsem žádnou hned nepožádal o ruku. Ani jedna z nich mi nebyla schopná odpovědět na mou otázku. Marně se asi snažím najít pro sebe jiný život. Nerad si to přiznávám, ale ve všech děvčatech se snažím najít Barboru. I kdybych takovou ale našel, byla by pouhou

napodobeninou, ostudnou kopií, která nikdy nebude dokonalá, protože to nikdy nebude moje Barbora. Vše směřuje k tomu, abych šel i k nim na návštěvu a navždy se rozhodl, jí buď zapudit nebo se smířit s naší nelehkou budoucností.

Stojím ve dveřcích a její otec mi hned podává ruku.

„Johann Pankl,“ představil se mi a rukou mi pokynul, abych šel dál. Vyndal si doutník, zapálil si o kus dřeva z kamen a spokojeně si pokuřoval.

„Posaďte se u nás,“ řekla jeho žena Terezie a položila na stůj pekáč s buchtami. Zase buchty. Barbora si ne příliš ochotně sedla vedle ní a dívala se na mě přezíravým pohledem. Chtěl jsem se zasmát jejímu vzdoru, ale neudělal jsem to. Nikdo by to nepochopil, snad jen má žena, kdyby to viděla. Jenže naproti mně nesesedla ona, ale její maldší verze.

„Jsme rádi, že jste se přišel podívat i za námi, Barbora už je zralá na vdávání,“ pokračovala její matka, když jsem ochutnal její ještě teplé buchty. Barbora jen zakroutila očima a dívala se na ty buchty.

„Hodně toho zastane sama, jen věno nemůžeme přislíbit.“

„Kvůli věnu tu nejsem,“ řekl jsem shovívavě.

„Vařit ani péct neumím,“ vysvětlila pohotově s pohledem stále upřeným na buchty. Její matka po ní sekla pohledem, aby mlčela, ale já věděl, že jí nic neumlčí.

„Mám služebnou,“ odpověděl jsem.

„A na co potřebujete chudou ženu?“

Tuhle hru umím hrát také.

„Jsem ve věku, kdy se hodí mít manželku, která mi porodí zdravé děti.“

Když se mluví o obchodu musí jít city vždy stranou, což ona neumí. Víím, že jsem jí teď naštvál, protože jsem z ní udělal chovnou krávu. Její pohled mi za to ale stojí, kdybych se neovládal, už bych se opravdu smál.

„Umíte vyšívát, slečno?“ zeptal jsem se naprosto vážným tónem. V duchu se směji. Víím, že ne. Nemá na to trpělivost, ale kdo říkal, že si jí nemůžu taky trochu dobírat. Chce jí to trochu srazit hřebínek, abych nevypadal jako úplný hlupák, který by se hnal do sňatku s dívkou bez věna, která vlastně vůbec nic neumí. Hlavně když jsem dostával tolik lukrativních nabídek. A jako bonus k tomu všemu víím, jak jí tyhle otázky vytáčí.

„Ne, pane. Nevyšívám, nepletu, nevařím, nepeču, krávy nedojím, vejce nesnáším ani slepice nehoním,“ odpověděla prostě. Tvářila se u toho jako pravá šlechtična, ale obsah její mluvy k tomu byl velmi daleko.

„Co vlastně umí takové hrdé venkovské děvče bez věna?“ Její matka i pan otec se na mě nervózně podívali. Začali se bát, že jí nebudu

chtít. Barbora se už nadechovala a otvírala ústa, že mi odpoví, ale její matka jí chytila za rameno, aby jí utnula a převzala další vyjednávání sama. Škoda. Zajímalo by mě, co mi v tom zápalu chtěla říct.

„Nebude pro vás ostudou, pane Němec. Po tři roky se učila panským mravům u správce panství Hocha, kde ji naučili číst.“ Posledně se její četbou moc nechlubili ba naopak, snažili se to ututlat.

„A co ráda čtete, slečno Barboro?“ Víím to, ale je slušné se zeptat.

„Vše od velkých německých spisovatelů,“ prohlásila hrdě. No jistě to jsou ti její němečtí pisálci. Přikývl jsem na znamení, že rozumím.

„Je dobře, že jste vychována v panských mravech, kdybyste byla mou manželkou, vodil bych vás i do společnosti.“ Její oči se rozzářily. Velmi prahla po tom, utéct z té malé vesničky do centra dění.

„Vy jakožto finanční komisař očekáváte povýšení?“ zeptala se mě její matka.

„Mám v plánu se přestěhovat do Prahy.“

„Barbora by vám byla cennou společnicí, že?“ Pohládila svou dceru po vlasech s upřeným pohledem na mě. V očích jejích rodičů bylo rozhodnuto, byl jsem jejich jediná šance, jak se jí zbavit. Ale ten tyran jsem tu já, že ano.

VII.

Sedím venku před svým domem a kouřím doutníček. Měsíc je v úplňku, žáby kuňkají u

jezera a v chalupě mi praská dřevo v krbu. Sedím ale venku v chladu místo toho, abych se vyhříval u svého krbu. Není s kým. Je načase, aby padlo rozhodnutí, cítím to. Větve stromů se sklánějí níž než kdy dříve a i ty žáby kuňkají v jiné tónině než obvykle.

„Takže co bude mým osudem?“ ptám se sám sebe a pozoruji své dlaně, na kterých se začínají objevovat vrásky. Stárnutí obvykle přichází pomalu a nepozorovaně. Vkrádá se do těla stejně jako zloděj do domu, přijdete na něj až když je vám něco ukradeno.

Povzdechl jsem si a zhluboka jsem si potáhl z doutníku. Kouř mě pošimral v krku, a pak se pomalu plahočil z mých úst ven na svobodu. Když jí nechám odejít, co z ní bude? Kdo si jí vezme? Vyhodí jí z domu? Na to že byla děvče bez věna, si se mnou nežila špatně. Měla dost svobody, možná až příliš, aby se rozvíjela. Žila podle svého a našla i ve mně jisté zalíbení. Stali se z nás přátelé i milenci. My jsme se měli přece rádi, to nám nikdo nemůže vzít.

Mé ruce se roztráslí natolik, že jsem upustil svůj doutník do mokré trávy. Chtěl jsem se pro něj ohnout a sebrat ho, ale ztratil jsem balanc a upadl jsem na zem. Přichází to. Chtěl jsem vstát, ale nedokázal jsem své těžké, staré tělo zvednout.

Po tom, co mě oslepilo bílé světlo, mě oslepila naprostá tma. Potřebuju vstát, musím si dojet pro svou ženu a odvést ji domů.

Robert Kočí – Hodně blízké setkání

Barevný ovál jiskřil. Neposedné stíny tančily po dokonalé symetrii trubek a kabelů, systematicky uložených u stropu místnosti. Jednotvárný šedý plast naprosto hladkých stěn, narušovalo pouze jedno velké okno.

Tak jak ovál ztrácel na světelné intenzitě, rozsvěcely se pevně zabudované trubice a postupně odhalovaly další detaily místnosti. Byla to spíš menší hala přesně čtvercového půdorysu, jejíž dvě stěny lemovaly pracující počítače. Do druhé místnosti za oknem vešlo několik postav, všechny v jednotné uniformě, všechny pozorně sledující dění před sebou. Jedna z nich zasedla k ovládacímu pultu.

Jak záře postupně mizela, objevovalo se to, co se skrývalo v jejím nitru. Ostré černé hrany, poseté zbylými jiskrami. Dlouhé linie bez viditelných přerušení. Tiché monotónní hučení, ozývající se z útrob. Během chvilky se předmět zjevil v celé své kráse a na první pohled vypadal jako obrovská rakev. Jako rakev pro dva přerostlé slony. Deset krát pět krát čtyři metry.

Když podivné jiskření opadlo úplně a namodralá světla jela na plný výkon, operátor sedící za oknem, natukal kombinaci na barevném

ovladači. Dva další, stojící za ním, si mezi sebou něco vysvětlovali. Všichni ostatní sledovali skenery, které tiše sjížděly rakev ze všech stran.

Po několika okamžicích, kdy čidla skončila svou práci, promluvil operátor.

„Koráb usazen. Prosím, identifikuj se.“

Nastalé ticho rušilo jen praskání z reproduktorů. Pak se však ozval hlas, na který všichni čekali. „Výsadek 15, kódové označení 09.03. Mise 2020.05 úspěšně dokončena. Požadované vzorky dopraveny bez problémů. Čekáme na povolení vyložit náklad.“

„Označení souhlasí. Provedeme zevní čištění, pak transportujeme.“ Operátor se začal věnovat klávesnici, ostatní jen přihlíželi. Vypadalo to, že jsou všichni spokojení.

Když trysky dokončily očistu, poslušně zajely do hladkých stěn. Čistící plyn odplynul a na boku rakve se objevila tenká červená linka, která se postupně rozšiřovala. Poté se odklopil černý panel a tiše dopadl na zem. Ze vzniklého otvoru se linulo tlumené červené světlo.

Ze dveří začaly vyjíždět transportéry. Byly to takové zmenšené rakev a nevyjížděly, ale pluly pár centimetrů nad zemí. Všechny zamířily do

vrat, otevřených v jedné stěně. Když zmizela desátá, ukázal se konečně velitel výsadku 15.

V bílé uniformě, která ladila s jeho popelavou tváří a velkýma černýma očima. Kývnul na vedení archeotýmu za velkým oknem a přidal mávnutí třemi prsty. Takový rituál při šťastném návratu. Beze slov pokračoval do karanténní zóny, hned vedle karanténní zóny pro malé rakve. Následovala ho jeho posádka, čítající tři průzkumníky. Všichni zvedli prsty na pozdrav. Osazenstvo velínu mlčky pokyvovalo hlavami a usmívalo se. Na malých ústech to však nebylo moc vidět.

Další úspěšný návrat se vzorky pro podrobné zkoumání a označení. Po chvilce se velín vyprázdnil a modrá světla pohasla. Všechny čekala spousta práce.

xxxx

Černota ustupovala. Místo ledového sevření, přicházelo hřejivé objetí. Noc končila, nastával den.

V hlavě mě bodalo milion střepů, celé tělo bolelo jako po nočním maratonu.

Dal bych si pivko.

Tma se na chvíli vrátila, střepy přitlačily a tak sám sobě slibuji, že už nebudu pít. Už tolik ne.

xxxx

Ráno schůze u šéfa, trénink sebeobranu, potom rychlý oběd. Znovu k šéfovi na koberec. Nachystat tašku na golf. Povinné úsměvy u třetí jamky, později tahanice o prachy.

Hnus.

Zkurvená práce, zkurvené dotace. Zkurvená zbrojovka.

A nakonec Lenka. Kdo by se neožral?

xxxx

Otevřel jsem oči. Kolem panovalo příjemné přitímí, sem tam narušované modrým světlem. Že by nemocnice?

Chtěl jsem se zvednout, ale nešlo to. Ruce i nohy mám připoutané k lůžku, mohu hýbat pouze hlavou, a tak se rozhlížím, jak to jen jde. Na špitál to nevypadá, je tady moc prázdné. Žádné sestry, žádný bílý plášť. A na to, že jsem tady sám, je to docela velký pokoj.

Dlouho se nic nedělo a celá situace už mě doháněla k šílenství. Monotónní bzučení, tlumené světlo a nemožnost pohybu. Zkoušel jsem se vymanit z pout, ale nešlo to. Jak jsem tak sebou házel, málem mi uniklo, že do místnosti někdo vešel. Někdo se pohyboval mimo můj zorný úhel.

Zkoušel jsem hlavou různě otáčet, ale zahlédl jsem jenom bílý oblek, asi plášť. Konečně! Podle zvuků jsem odhadl, že budou alespoň dva. Dokonce jsem zaslechl i útržky hovoru. Znělo to jako angličtina, říznutá italštinou a francouzštinou. Možná i němčina by se dala rozeznat. Doktoři o něčem diskutovali, a i přes-

to, že umím obstojně anglicky, tak jsem nerozuměl. Celé to působilo podivně, jak prostředí, tak i lékaři. Mluvili tak strojeně, až mě napadlo, jestli to nebudou roboti.

Copak ale existují nemocnice s robotizovaným personálem? Až jsem z toho začal dostávat strach. Tady něco nehraje.

Z myšlenek mě vytrhl pohyb, který se blížil. Konečně se dozvím, kdepak si to ležím. Když jsem, ale zahlédl tvář jednoho z lékařů, byl bych to tajemství raději nepoznal. Nade mnou se skláněla velká hlava. Neměla vlasy, zato měla šedou pokožku a velké černé oči. Malý nos a malá ústa, jen dokreslovala typickou podobu mimozemšťana. Asi jsem se pomočil. A určitě jsem omdlel.

xxxx

V hospodě sedělo jen několik štamgastů. Ně které jsem znal, a proto přijal jejich pozvání. Asi jsem vypadal, že to potřebuji. Panák střídal panáka, celkem rychlá smršť. Když jsem pozdě v noci odcházel, málem jsem spadl do malého rybníčku, který zkrášloval místní náměstí. Naštěstí jsem se nenamočil, dostalo mě jenom pár komárů.

Těsně před svým domem, mě upoutal kužel světla. Zaklonil jsem hlavu a vzhlédl. Při tom mě neznámá záře naprosto oslepila. Mžoural jsem do ní a ...

xxxx

...a pak se znovu ukázala tvář mého doktora. Za ní svítilo velké operační světlo. Tentokrát jsem to vydržel a neomdlel. Nevěděl jsem, jestli je to sen, nebo skutečnost, zdali si ze mě někdo nevystřelil.

Unesen mimozemšťany!

Nechápal jsem vůbec nic. Jak jsem postupně přicházel k sobě, objevil se i druhý ošetřovatel. Podle tónu hlasu jsem poznal, že se na něco ptají, ale pořád jsem nerozuměl. Chtěl jsem se osvobodit, ale popruhy držely pevně. Doktoři někam zmizeli. Konečně se snad ukážou vtípálcí!

Neukázali. Místo toho jsem spatřil, jak jeden z mimozemšťanů spustil jakýsi přístroj. Objevilo se zelené oko a přístroj se dostal nad mou hlavu, kde si pobrukoval. Nebylo to příjemné, nemám rád zelenou barvu. Druhý lékař držel v ruce masku, kterou mi chtěl přilepit na obličej. Než se tak stalo, zařval jsem z plných plic a ještě plivl tomu hnusákoví do hnusné tváře. Dost se polekal, protože podivně vypískl a upadl. Ten první se svalil na přístroj a zeleným paprskem mě řízl do pravé ruky.

Krev nevystříkla, nic mě nebolelo, zato ruku jsem měl volnou. Doktor zmizel někde pode mnou, a tak jsem se obrátil a odepnul přezku i na druhé paži. Následovaly kotníky a byl jsem volný. Sice nahý, ale volný. Seskočil jsem

z lůžka, ale zmrtvělé nohy hned neposlouchaly, a tak jsem se natáhl na zem.

Pod lůžkem se klepal jeden z lékařů. Na nic jsem nečekal, protáhl končetiny a přemýšlel, kudy ven. Vstal jsem a porozhlédl se. Paprskový doktor se plazil pryč a na stolku vedle bylo poskládáno několik řezacích a vrtacích nástrojů. V duchu jsem poděkoval, že se k jejich použití nikdo nedostal.

Místnost byla asi jiná, než ta, kde jsem se probudil poprvé. Všude tady stáli přístroje hodně podobné těm v pozemských nemocnicích. Vpravo jsem zahlédl dveře a vydal se k nim. Doktor něco drmolil. Prošel jsem kolem, pak se vrátil a klekl si vedle něj. Potřebuji oblečení. Trochu se cukal, ale nakonec povolil. Jeho drobnou postavu jsem zvládl i bez většího násilí.

Takhle chladnokrevně může jednat jenom magor.

Dveře automaticky zajely, přede mnou ubíhala chodba, jejíž konec se ztrácel v levotočivé zatačce. Stěny byly ze stejných šedivých panelů jako operační místnost a prostředkem podlahy vedla žlutá čára. Na stropě v pravidelných rozestupech svítla kruhová světla. Nikde nikdo, a tak jsem vyrazil.

První zatačka, pak rovina. Vlevo několik dveří, na druhé straně okna. Přišel jsem blíž a jen užasle zíral. Černá prázdnota posázená třpytivým svitem miliónů hvězd. Žádná podivná planeta, žádný barevný měsíc. Trochu mě to i zklamalo. Asi jsem fakt magor.

Pak můj zrak padl níž a to bylo další překvapení. Podé mnou se rozkládalo město. Mimozemské město vypadalo podobně, jako město na Zemi. Pravidelné tvary budov s několika osvětlenými okny. Silnice, na kterých se pohybovaly dopravní prostředky, připomínající pozemská auta. Několik osamocených postav, bloudících ulicemi. Všechny v bílých šatech, stejných, jako ty, co mám na sobě. Kdybych nevěděl, že jsem někde v neznámu, připadal bych si skoro jako doma.

Byla noc a kromě oken svítlo i několik lamp podél cest a v nedalekém parčíku. Zajímavé bylo, že lampy neměly žádný sloupek, či jinou oporu. Visely jen tak ve vzduchu. V parčíku rostly stromy i keře, pěstěná tráva byla lemovaná šterkovými chodníčky. Borovice, japonské vrby, zimostrázy. Jenom všechno mělo trochu jinou barvu. Bylo to takové našedlé. Z rozjímání mě vytrhla siréna. Kvůli se rozječela a začalo blikat červené světlo.

Asi poplach kvůli mně.

Tak jsem se rozběhl. Zatím žádné stráže, či ochranka. Minul jsem ještě několik oken, výhled na město byl pořád celkem pěkný. Dokonce se v dáli vyjímal i efektně osvětlená zřícenina středověkého hradu.

Mimozemský hrad? Asi mám fakt dost silné halucinace.

Pot mě lechtal na zádech, podlaha studila do bosých nohou, uniforma mě škrtla. A pak, za další levotočivou už na mě čekali. Bylo jich pět, všichni stejné bílé šaty a stejný studený pohled ve velkých černých očích. V dlaních svírali asi půlmetrové válce, velice podobné pozemským obuškům.

Ani se nehnuli.

Pomaloučku doklusával a zastavil šest metrů od nich. Pořád nic, jen ty velké černé oči. Propalovaly mě a já se cítil nějak divně. Moje odhodlání prorazit jejich kordon, se tak nějak vytrácelo. Když jsem klekl na kolena, začali se přibližovat. Pěkně pomalu, čtyři na jednoho. Jejich obušky jiskřily a tak elektricky bzučely. Pak jeden z nich konečně promluvil a já padl na podlahu.

„... v klidu. Zůstaň .... Nic ... nestane.“

Anglicko- francouzská němčina.

Tohle jsem pochopil a raději zůstal ležet. Malátnost mě opouštěla. Před očima čtyři páry bílých bot. Chytily mě tříprsté ruce a začaly zvedat. Proč já? Proč mimozemšťani unesli zrovna mě?

xxxx

Lenka balila kufry a já se na ni díval. Po dvou letech, celkem rychlý rozchod. Když práskla dveřmi, ani se neohlédla.

Kráva blbá. Rozčilením se mi třásly ruce, a kdybych promluvil, tak se mi třese i hlas. Prostě odešla. Taky musím vypadnout a někde se vybit. Anebo všechno spláchnout.

xxxx

Při té vzpomínce mě zaplavila zase zlost. Kráva. Nebýt jí, nikdy bych nebyl v těchhle sračkách. Vztek dosáhl vrcholu a já napjal všechny svaly.

Trhl jsem oběma rukama a zase se ocitl na zemi. Zdejší ochranka, nebo co to je, není nic moc. Potřebovala by trochu potrénovat. Když mě tedy nedobrovolně pustili a já byl volný, na nic jsem nečekal a ještě na podlaze podkopl jednomu nohy. Svalil se vedle mě a šišatou hlavou praštil o zem. Velké černé oči zmizely pod šedými víčky.

Skočil jsem na nohy a vyhnul se válečku, který mi mířil na krk. Protože jsem byl již plně při smyslech a protivníci byli takoví zpomalení, nebyl pro mě problém uhnout dalšímu a pěsti ho poslat do hajan. Čtvrtý mi chtěl skočit na krk, jenže schytl kopačku do kolene, a tak si ustl vedle kolegy.

Najednou se mi podlomily nohy a já upadl. Ten poslední mimozemšťan, co zůstal vzadu, mi ovládal myšlení. Cítil jsem se malátný, jako v horečce. Sebral jsem se však, a po krátkém rozběhu, nabral toho zmetka na břicho. Hučení v hlavě ustalo.

Majáky blikaly a sirény houkaly.

Pak mě zasáhl elektrický výboj a já odskočil. Na mimozemšťana číslo dvě jsem tak nějak pozapomněl. Oproti policejním taserům na matičce Zemi, to byl však slabý odvar, a tak jsem se bleskurychle oklepal a jal se dokončit bitku. I tento mimozemšťan skončil na podlaze.

Cesta byla volná, ale k mému překvapení, za další zatáčkou nikam nevedla.

Sakra!

Chodba končila šedými panely, avšak při bližším prozkoumání, jsem zjistil, že šlo o skryté dveře. Červené světlo přestalo oslňovat, kvilivý zvuk utichl. Za mnou se ozvaly kroky, stěna přede mnou zajela do strany a odhalila malou komoru. Může to být past. Ale co můžu ztratit? Skoro nahý a na cizí planetě? Nevím, co jsem si chtěl před chvílí dokázat. Prostě magor. Vzdávám to. Naposledy jsem se podíval na ten středověký hrad a vešel dovnitř.

Stěna se zavřela. Kolem mě něco bzučelo a ze stran se začalo šířit podivné světlo. Za chvíli mě obklopila barevná krychle, která se celkem rychle smršťovala. Bzučení zesílilo na nesnesitelnou úroveň a mě ubývalo prostoru, neboť skrz modrou překážku se nedalo projít. Vyzkoušel jsem to, ruka mě pálila ještě chvíli poté. K tomu se ještě přidala bolest hlavy a už známá malátnost. Stává se z toho taková nemilá tradice. Opět jsem skončil na kolenou a pro změnu omdlel.

xxxx

Když jsem otevřel oči, zase jsem je zavřel. Na ten kratičký okamžik jsem spatřil, to co jsem spatřit vůbec nechtěl. Přítmí narušované modravým světlem, spousty lékařských přístrojů a neodmyslitelné bzučení. Dýchal jsem zhluboka, trochu se uklidnil a znovu vykoukl.

Nikde, nikdo. Nemocnice. Pachuť na jazyku, bolest hlavy. Delirický sen o zákeřných mimozemšťanech. Fakt už nebudu pít. Seženu doktora, podepíšu papíry a zaplatím flastr. A pak hurá domů. Namaloval jsem si růžovou budoucnost a chtěl vstát. Zabrzdily mě pevně zapnuté popruhy na všech končetinách. Přibyl jeden i na hrudi.

Bacil jsem hlavou zpátky na lůžko. Takže záchytky. No, to jsem se zas vytáhl. Co mi to struhadlo v krku dovolilo, zkusil jsem zakřičet. Z úst však vyšel pouze chrapot. Tak jsem si odkašlal a chuchvalec vyplivl.

„... slušně!“ Jako blesk se mi za hlavou ozval zkreslený, skoro robotický hlas. Trhl jsem sebou. Když už jsem byl smířený s celou situací, nějak se to pokazilo. Nad hlavou se mi skláněl mimozemský doktor a něco povídal. Jen jsem třesl očima a skoro neposlouchal.

„Nyní ..., pak provedeme... Budeš ...“

Dech se rozběhl sprintem. Přistoupil další lékař. V ruce držel malou masku, kterou mi nasadil na obličej.

„Zhluboka dýchej,“ začal pomalu. Připadalo mi, že se asi usmíval a něco vysvětloval svému kolegovi, který si chystal laserové udělátko. Zelené laserové udělátko. Poté se zas obrátil ke mně. Usmíval se snad ještě víc a mluvil se mnou, jak s dítětem. Slovo po slově. „My nejsme mimozemšťané, my jsme vaši...“

Teplou, příjemnou mravenčení. Kdo by při tom neusnul?

xxxx

Ráno bylo krušné. Když jsem vstal a dopotácel se do koupelny, skoro jsem se v zrcadle nepoznal. Propadlé oči, bledá pokožka, orosené čelo. Vypadal jsem, jako kdybych týden pořádně nespal. Taková oživlá mrtvola.

Ledová voda trochu pomohla. I když...

Tak nějak si nemůžu vzpomenout, jak jsem se dostal domů. Pamatuji si jen cestu z hospody, nesnesitelná hejna komárů a nepříjemné světlo. A pak už nic. Poškrábal jsem se na krku a zahlédl velkou zarudlou tečku. Na čele byl dokonce celý zarudlý proužek. Aha. Že já vždycky zapomenou na repelent! Už jsem taky začal chytat trochu lepší barvu a kručení v břiše mě upozornilo, že bych se měl najíst.

Tak jo. Něco zkousnu a půjdu si lehnout. Zítra zase k ministrově, tak ať jsem fit.

xxxx

Archeotým se sešel v zasedací místnosti. Po rozebrání situace s unikajícím vzorkem, přišla řeč na dosavadní výsledky práce. Začal vedoucí oddělení, profesor Nowaak.

„I přes zmiňovanou drobnost, ohledně pokusu o únik vzorku 03, bych považoval operaci 2020.05, za úspěšně dokončenou. Oproti týmům z celého světa máme vynikající výsledky a naše výsadky se vrací bez vážnějších časových kolizí, v přesně určených termínech.“

Všem děkuji a slovo dostává profesor Czrny.“

Oslovený archeolog se lehce uklonil. „Děkuji také všem. Nebudu Vás zdržovat, a tak jen krátce. Jak už naznačil kolega Nowaak, mise 05 se zdařila, a už připravujeme misi 06. O tom ale jindy.“

Všechny dopravené vzorky, včetně problémového čísla 03, byly očipované a odeslané zpět dle časového harmonogramu. Informace získané během sledování, budou vyzvednuty v následujících, předem určených intervalech a objekty budou dále pozorovány. To už má však na starosti Oddělení zpětných vazeb.

Z naší strany to byl vynikající výkon a všichni doufáme, že jsme na dobré cestě odvrátit minulou...“ Profesor si odkašlal. „Vlastně budoucí katastrofu, jejíž následky pocítujeme dodnes. Za mne je to tedy vše, a pokud dovolíte, dnešní poradu bych rozpustil.“

Všichni u stolu souhlasili, a tak závěrečné sezení skončilo. Akademici se rozešli do svých domovů, aby byli připraveni pro další bádání.

xxxx

I přesto, že archeologické týmy ze všech koutů obyvatelného světa, rozesílaly do různých časových období své výsadky, aby pomocí vhodné manipulace nejvlivnějších vědců a politiků, zvrátili Poslední velkou válku, nikdy se to nepodařilo.

Barbora Bártová – Překvapivé setkání

Ohlédla se přes rameno, nebyl tam. Věděla, že tam nebude, věděla, že tam nemůže být, ale stejně ještě pořád nemohla přestat utíkat. Tisíce let evolucí vštěpované pravdy jí nenechaly zastavit. Ono se s touhle možností vlastně počítalo, proto byl návratový modul opatřený polstrováním i všesměrným běžícím pásem, který korigoval přesně tyhle situace. Postupně se jí dařilo zpomalovat, jak vědomá část její osobnosti nabývala vrchu nad pudovou automatikou. Konečně zastavila a lapala po dechu.

„Jste v bezpečí. Vše v pořádku?“ ozval se příjemný a uklidňující hlas operátorky. „Zaznamenali jsme zvýšení tepové frekvence, stresových hormonů a nástup šoku. Jste v bezpečí, nic se vám nemůže stát.“

Alice ještě chvíli lapala po dechu. Operátorka chvíli vyčkala a zkusila to znovu: „Jste v naprostém bezpečí, není potřeba panikařit. Jste v pořádku?“

„Jsem v pořádku,“ zmohla se konečně na slovo Alice. „jenom jsem ho skutečně nečekala.“

„To je účel tohoto časového zážitku, madam. Zbývá Vám ještě celých 25 minut. Chcete se vrátit?“

„Jasně, že se chci vrátit, ale ne tam odkud jsem skočila. Někam do bezpečí, ať si ho můžu trochu prohlédnout.“

„Jistě, madam. S tím program počítá, umístíme Vás na pozorovatelnu jihozápadně. Můžete v klidu vychutnat celé setkání. Příjemný čas,“ operátorka přerušila spojení a Alice se ocitla na holém vršku kopce.

Než lidstvo přišlo na způsob, jak cestovat časem, existovalo tisíce teorií, jak to může dopadnout. Jedny teorie říkaly, že dojde k časovému paradoxu a stanete se vlastním pradědou, jiné tvrdily, že změníte minulost a tím svou současnost a ještě jiné trvaly na tom, že minulost se změnit nedá, protože už jste to udělali. Když potom Emanuel Tichý (všimněte si, že bez titulů) student na pedagogické fakultě obor fyzika a zeměpis naprostým omylem vymyslel po flámu způsob cestování časem, ukázalo se, že se nestane nic. Většina teorií se mýlila a zklamalo to i Emanuela, který bohužel musel přeci jen uklidit poflámový binec sám, protože jeho geni-

V roce 2067 se největší mocnosti tehdejšího světa rozhodli urvat si pro sebe co nejvíc z toho mála, co ještě zbývalo, a rozpoutaly peklo na Zemi. Nikdo se nechtěl vzdát, ani ustoupit. Výsledkem byla strašlivá pohroma, která takřka zdecimovala lidskou civilizaci a téměř zlikvidovala veškerý ekosystém.

Trvalo několik dlouhých desetiletí na zpuštěné planetě, než se člověk znovu dostal na vrchol...

ální nápad donutit včera účastníky, aby nedělali takový nepořádek, nebo po sobě aspoň uklidili, než odejdou, nevyšel. Nicméně záhy to už bývalého studenta mohlo přestat trápit, protože založil start up na cestování časem. Ukázalo se, že návštěvy minulosti jsou populární a značně výdělečná činnost, takže platit lidi na úklid bylo výrazně jednodušší řešení jeho původního problému. A tak se opět prokázalo, že vynálezy málokdy slouží k tomu, k čemu byly původně zamýšleny.

Alice dostala zážitek v čase jako dárek od kolegů. Jmenovalo se to „Překvapivé setkání“ a ona absolutně neměla tušení, co si pod tím představit. Ale nakonec stejně šla, protože jí zajímalo, o co se vlastně jedná. Teď shlížela do malého údolí. Musela uznat, že lidi z agentury jsou profici. Měla přesně akorát čas, aby se zorientovala a show začala. Údolím pod ní se procházela ona sama a hledala, co si ještě vyfotit. Ze své pozorovatelný měla perfektní výhled na celou scénérii. Bylo vidět, že její o pár minut starší já se dole doslova kouká, kde co lítá, zatímco se na opačné straně údolí zvedá kolos příchozího. Teprve odtud měla šanci skutečně vychutnat celou velikost a krásu toho stvoření. I když krása možná není to pravé slovo, zvažovala, hodně záleží na vkusu. Impozantní ale rozhodně byl. Nachystala foťák a udělala pár záběrů. Pak přesunula pozornost na sebe samu, někdy teď by si ho měla všimnout. Napjatě vyčkávala. Zapnula natáčení, tohle chtěla mít na videu. Postava dole v údolí se příšerně vyděsila, Alice měla co dělat, aby se nezačala smát. Když před chvílí stála tam dole, moc do smíchu jí nebylo, ale odtud to vypadalo skutečně komicky. Teď si konečně všiml i zdroj jejího zděšení, že se něco děje. Prudký pohyb v jeho okolí ho přiměl reagovat tak, jak ho naučila matička příroda a s ohlušujícím zařváním se rozběhl za svou potenciální kořistí. Bohužel asi nepatřil úplně k nejbystřejším, protože postava, kterou honil, mu zmizela před nosem v nenávratnu už před dobrou půl minutou, ale on ještě ani nezačal zpomalovat. Ale stejně musela Alice uznat, že ty-

ranosaurus rex v plném běhu je skutečně pohled pro bohy.

Lukáš Čapek – Den, kdy zemřu

Také jste ve svých sedmnácti přemýšleli o chvíli, kdy zemřete? Samozřejmě že ne. Žádného středoškoláka to v jeho věku ani nenapadne, protože myslí jen na párty, chlást a holky. Jeho nejvzdálenější budoucnost, na kterou je schopen náhodou jen pomyslet, je maturita, případně vejška.

Já jsem na tom ve svých sedmnácti letech nebyl jinak. Ovlivnil to až jeden letní večer, kdy se celá naše třída rozhodla konec školního roku pořádně oslavit.

Naše pařba se konala na trávníku poblíž jednoho lesa. Bylo osm večer, když jsem dorazil k táboráku. Vál osvěžující větřík a venku ještě svítilo.

Všichni byli u ohně nebo v jeho blízkém okolí a popíjeli. Seděl jsem v trávě a užíval si tu chvíli s flaškou Plzně v ruce.

Můj kamarád Michal hrál odrhovačky na kytaru, zatímco ostatní pili, líbali se anebo leželi na zemi úplně naštrot.

Já se jen díval na ostatní a přicucával k tomu ze své lahve, když v tu chvíli ke mně přispěchal Martin, největší feťák u nás na škole. Nikdy jsem ho neměl moc rád a docela mě štvalo, že musí otravovat zrovna mě.

„Nazdar.“ Řekl mi.

„Co chceš vole?“ otázal jsem se ho.

„Mam tu něco k hulení, chceš? Zeptal se mě.

„Popravdě, nemam moc zájem. Nechci skončit jako ty.“ Odbil jsem ho.

„Ale tohle je fakt dobrej matroš, jedna z nejsilnějších drog, co je k sehnání. Prej je to jako by tvoje mysl cestovala napříč vesmírem a je to prej fakt hustý.“ Snažil se mě přesvědčit.

„Víš, asi si to necham ujít.“ Odsekl jsem.

On odešel a pak už mě dál neotravoval. Problém nastal až když Michalovi došli písničky, které uměl. Odložil pak kytaru a šel se napít piva.

Po nějaké době za mnou přišel s prosbou: „Hele, slyšel si o tom Martinovo novým fetu?“

„Jo, proč? Bude to asi pěkněj šunt.“ Řek jsem mu.

„No, já jsem ještě nikdy neměl žádnou drogu a chtěl bych to vyzkoušet.“ Pověděl mi s naprostým klidem.

„Děláš si prdel? Vždyť nevíš, co to s tebou může udělat.“ Vyprsknul jsem na něj.

„Kdyby věděl, že je to nebezpečný, tak by nám to nenabízel.“ Ohradil se.

„Všechny drogy jsou nebezpečný. Každý gram kokainu, každá cigareta, dokonce i tohle debilní pivo je nebezpečný, jak můžeš tvrdit o

jeho silnej dávce čehosi, že to není nebezpečný?“ zakřičel jsem na něj.

Chvilku mlčel, a pak se otázal: „Tak deš do toho se mnou nebo ne?“

„Na to ti seru, já drogy brát nebudu.“ Ohradil jsem se.

On našťvaně odešel a požádat Martina o pár gramů jeho neznámého svinstva.

Začal s tím Michal a ostatní se k němu postupně začali přidávat. Jeden po druhém začaly šňupat zvláštní bělozelený prášek, který Martin přinesl.

Když leželi v trávě, na obličejích se jim objevily úsměvy plné radosti a štěstí.

Za chvíli už téměř všichni leželi na zemi a pociťovali účinky omamných látek. V tom okamžiku jsem udělal tu největší chybu mého života, dal jsem si další flašku piva, pak další, a pak další.

Sice jsem o sobě věděl, ale Plzeň mi navodila tak veselou náladu, že jsem se nechal k hulení ostatníma přemluvit.

Popadl jsem sáček s neznámou drogou a vyšňupl celý jeho obsah. Nejdřív se mi zatočila hlava a pak jsem zavřel oči. Neviděl jsem nic, jenom černočernou tmou.

Najednou mi bylo tak hezky, jako nikdy předtím. Cítil jsem neuvěřitelné štěstí a pocit naprostého blaha.

Ve tmě, která zela přede mnou se najednou začali objevovat malé bílé tupačky jako hvězdičky, které se zanedlouho začaly zbarvovat do všemožných odstínů, až celou temnotu zaplnily duhovou koláží.

Zabarvený prostor se najednou začal vlnit a jeho barvy začaly blednout. Opět zavládla temnota. Otevřel jsem oči. Myslel jsem si, že se opět proberu u našeho táboráku, ale nebylo tomu tak. Stál jsem totiž na nějaké ulici města, kterou jsem v tom zmatku nedokázal identifikovat. Postával jsem poblíž malé večerky, za jejíž výlohou doplňoval jeden postarší Vietnamec zboží do regálu.

Vyndal jsem z kapsy svůj mobil a zarazil jsem se. Na obrazovce stálo: „20:03, 15. července.“

„To bude ale až za dva týdny“ pomyslel jsem si. V ten moment jsem si to uvědomil, já jsem cestoval časem do budoucnosti.

Rozhlížel jsem se kolem sebe a snažil se zjistit, v jaké části našeho města se právě nacházím, když jsem znenadání uslyšel něčí výkřik.

Toho nebohého Vietnamce v obchodě někdo přepadl, byli to dva vysocí muži

v motorkářských bundách. Ihned jsem do večerky vběhl zařval: „Co to děláte vy hajzlové!“

„Budeš srát?“ okřikl mě jeden z nich, když v tu se na mě vrhnul ten druhý. Zatímco mě bil do obličeje až z něj litala krev na všechny strany, jeho společník vesele vykrádal kasu.

Začal jsem se bránit a oplatil jsem mu jeho prvotní útok několika ranami do hrudi, najednou jsem ucítil bodavou bolest v mém břiše, byl do něj zaražený nůž.

To poslední, co jsem viděl bylo, jak oba dva násilníci utíkali z večerky pryč. Pak jsem zavřel oči a má duše opustila tělo.

Zase jsem byl v tmavém prostoru. Po chvíli se opět začali objevovat bílé tečky a po nich se celý prostor zbarvil, začal se vlnit a já jsem pak zase viděl jen tmou. Otevřel jsem oči a byl jsem zpět u táboráku.

Bylo teplé letní ráno, den po naší pařbě a na obloze svítilo slunce, které ozařovalo můj obličej.

Lidi ze školy většinou ještě spali anebo bédovali z ukrutnou kocovinou. Když jsme společně s Michalem šli lesem domů, ani jsem se mu nezmínil o té droze a o jejich podivných účincích.

Od té doby jsem začal mít panickou hrůzu z toho, že večer půjdu spát a ráno se už nezbudím, že mě někdo přepadne a zabije nebo z toho, že dostanu nějakou smrtící nemoc, jako třeba rakovinu. Uvědomil jsem si, že zemřít může kdokoli a kdykoli bez ohledu na věk. Báł jsem se o svůj život a o životy mých blízkých.

Zašlo to až tak daleko, že po dvou hrozných týdnech mého trápení jsem zašel k místnímu psychologovi, se kterým jsem všechno probral a řekl mu o mém zážitku s tou neznámou drogou.

Tohle sezení mi vážně pomohlo, sice jsem se z mého panického strachu ze smrti plně nedostal, ale alespoň jsem se posunul dál.

Když jsem odcházel ze sezení, potkal jsem Michala.

Lukáš Čapek – Planeta rozkoše

Ticho. Není slyšet žádného zvuku, jen občas lze zaslechnout průlet neznámého tělesa kolem. Nabízí se nám překrásný pohled do hlouby nekonečného prostoru.

Hvězdy vzdálené mnoho světelných let od nás jen slabounce září do temnoty, která je obklopuje. Možná už ani neexistují, možná už zanikly, avšak my stále vidíme jejich svit.

Ohromné planety obíhají po své dráze bez ohledu na čas, který jakoby nevnímaly. Kdysi na nich možná žily vyspělé civilizace nedozírných ras a kultur. A třebaže již zanikly, je to oslňující pohled.

Některé mají okolo sebe mocné prstence, jiné nespočet měsíců. Některé jsou plné fauny a

„Hele, jestli chceš, tak dneska pořádam u sebe doma párty, určitě se zastav.“ Sdělil mi.

„A bude tam pivo?“ otázal jsem se mlsně. Michal přikývl.

„V tom případě se velice rád stavím.“ Odpověděl jsem mu.

„Jo no, chtěl bych se ti omluvit za to s téma drogama, neměl jsem tě do ničeho přemlouvat.“ Omluvil se mi.

„To je v pohodě, vlastně jsem ji taky vyzkoušel, po pár pivech jsem už nekladl tak velký odpor.“ Řekl jsem se smíchem na rtech.

„A jak ses cejtil?“ zeptal se mě. Tak jsem mu celý svůj prožitek vyložil, stejně jako mému psychologovi.

Když jsem vše dořekl, Martin vypadal překvapeně.

„To je dost zvláštní.“ Vydal ze sebe. „Já jsem taky viděl ty barvy a to všechno, ale pak jsem se normálně probral.“

„Možná se mi zdál nějaký zvláštní drogový sen.“ snažil jsem se celou událost odůvodnit.

„Je to možný, nejsem žádný vědec.“ Pak se odmlčel a dodal: „Tak u mě v osm.“

„Dobře.“ zvolal jsem na něj, když odcházel.

Celé odpoledne mi to vrtalo hlavou, jak to, že Michal tohle nezažil? Má panika se mi opět vrátila.

Večer jsem vyrazil na párty za účelem se odreagovat. Slunce už začalo zapadat, když jsem kráčel uličkami našeho města. Vál příjemný letní vzduch, ze kterého byla cítit vůně přírody.

Jak jsem tak šel, cinklo mi upozornění v mobilu. Vyndal jsem ho z kapsy a podivil jsem se. Vykouklo na mě: 20:03, 15. července.“

Pocítil jsem souživou bolest v mém žaludku. „Je tohle snad den, kdy zemřu? Vidím dnes naposledy světlo světa?“ začínal jsem zmatkovat. Když v tu chvíli mě z mého přemýšlení vytrhnul výkřik z nedalekého obchodu.

flory, jiné jsou jen vyprahlou pustinou bez života. Nekonečno planet a přece je každá něčím výjimečná.

Proplouvající mlhovina jen prohlubuje tajemno a neznámo, které tento prostor vyznačuje.

Nyní se nacházíme v galaxii Terabris. Vesmírem si poklidně prolétává galaktický přepravník třídy VX6031 od společnosti Heratex. Jeho pilotem je člověk jménem Ikaros.

Těleso právě přistálo nedaleko planety Basko u jedné vesmírné hospody. Je to velký krychlový objekt, okolo kterého je asi hektarové parkoviště pro vesmírné lodě.

Převravník dosedl na povrch, motor ztlchl a zastavil se. Dveře kokpitu se otevřely a ven vystoupil vysoký muž v zelené kápy, Ikaros.

Pomalými kroky připochoval ke dveřím budovy, které se před ním otevřely. Při průchodu se odkudsi ozvalo ženským hlasem: „Vítejte na Etos Karu, co si dáte?“

„Pivo s vodkou.“ Objednal si Ikaros a šel dál.

Vyhlídl si jeden opuštěný stůl, který se nacházel v rohu místnosti. Poklidně se usadil a sňal kapuci z hlavy. Najednou byl jeho obličej zcela zřetelný.

Měl pronikavé hnědé oči, ze kterých neustále trčel zlostný pohled probodávající každého, kdo do nich pohlédl. Z hlavy mu visely černé kadeře až po jeho ohromná ramena. Jeho vyvrhelský vzhled doplňoval plnovous na jeho obličej.

Sundal si rukavice, se kterými řídil svůj stroj, a položil je před sebe na stůl.

Netrvalo dlouho a k muži přijel stoleček na kolečkách, na kterém stál půllitr piva a panák vodky. Z boků stolečku se vysunuly malé ručky, které oba nápoje uchopily a opatrně je přenesly na stůl.

„Na zdraví“ ozvalo se ze stolku.

Ikaros na znamení pozdvihl sklenici.

Když stolek odjel dál obsluhovat zákazníky, pilot vzal štamprdlí a nalil její obsah do piva. Uchopil půllitr a párkrát s ním zakroužil, aby se nápoje promíchaly. Poté si usrkl.

Přípozdilo se a většina zákazníků odletěla pryč. Jeden ze štamgastů vytáhl embiradžu a začal na ni hrát. Netrvalo dlouho a v celé hospodě se zpívalo, pilo, veselilo a v některých případech dokonce tancovalo.

Ikaros si tuto zábavu samozřejmě nenechal ujít a k ochmelkům se s chutí připojil. Nejdřív pozvali na pivo oni jeho, pak on je.

Když hudba ustala a celá místnosti ztlchla, dal se s nimi do hovoru. Někteří se naparovali a vykládali o tom, kolik ve svém zaměstnání berou peněz, jiní o zas o tom, v jakých nejvzdálenějších koutech galaxie byli a co všechno viděli.

Pak tu byl jeden mladiček jménem Angred, který celou dobu mlčel a když se ho otázali na jeho úspěchy odpověděl jim: „Sice nejsem takový boháč, jak zde někteří tvrdí, ani jsem nebyl na hranicích této galaxie, ale jednou jsem navštívil planetu, která je vlastně nedaleko odsud. Je to planeta Captony, všechno je tam překrásné a místní obyvatelé se neustále mezi sebou hádají o to, koho z cizinců k sobě pozvou na večeri. Nádherné ženy se o vás přetahují. Všechno je tam navíc hrozně levné, neustále se o vás starají a hýčkají vás. Pánové, to místo je učiněný ráj.“

Mezi muži zavládlo ticho, pochvilí se jeden postarší chlapík zeptal: „Tak proč si tam nezůstal, když je to tam tak skvělý.“

Angred sklopil zrak a odvětil: „Odletěl jsem pryč, když jsem se doslechl, že můj nebohý otec zemřel.“

„Jejda, to je mi líto.“ Politoval ho stařík.

„To je v pořádku, nicméně teď jsem na cestě na Captony, pokud byste někdo chtěl zažít rozkoš se mnou, rád vás tam uvidím.“ Řekl Angred rozhodným hlasem.

Pak se začali naparovat ostatní muži a celá situace byla jako předtím. Nikdo z mužů nevypadal, že by ho Angredův popis planety nějak zaujal, protože jej považovali za pouhé žvásty.

Jediný, koho krása Captony opravdu zajímala, byl Ikaros. Časně ráno, když se piloti chystali k odletu, došel Ikaros k Angredově kluzáku.

„Hele, rozhodl jsem se, že na Captony poletím s tebou.“ Vyhrkl na něj.

„Dobrá, následuj mojí loď.“ Odpověděl mu Angred a nastoupil do kluzáku. Oba piloti pak vzletli a vydali směrem k planetě.

Cesta jim rychle ubíhala a zanedlouho jejich zraky spatřily tu nádhernou planetu zvanou Captony.

Na rozdíl od většiny planet v galaxii Terabris se lišila tím, že to nebyla jen vyprahlá poušť s pár obyvateli, ale celá zářila zelení všemožného roztlinstva, rozléhaly se na ní ohromné oceány a hlavně byla plná života. V lesích se to jen hemžilo rozličnou faunou a poblíž moří se nacházely obrovské metropole.

Obyvatelům této planety se říká Akroni a jsou stejní jako lidé, až na jejich fialovou kůži.

Oba piloti přistáli v Ag Berinu, druhém největším městě na planetě. Na přistávací ploše je přivítal malý zaprdlý mužíček.

„Vítejte na Captony, jinak přezdíváné Planeta rozkoše. Jak dlouho zde budete pobývat?“

„Jsme zde zatím na dobu neurčitou.“ Odpověděl mu Angred s veselým úsměvem na lících.

„To rád slyším, vřele vám doporučuji hotel Fert Ari, vaří tam moc dobře.“ Sdělil jim muž a pak se vytratil.

„Půjdem teda do toho hotelu?“ zeptal se Ikaros svého přítele.

„Kdepak, my se ubytujeme u mé snoubenky.“ odvětil mu.

„Nikdy ses nezminil o tom, že tu máš snoubenku.“ upozornil ho Ikaros.

„Jo, protože to nikoho z těch ubožáků v Etos Karu nezajímalo, ale věř mi, že si tady taky nějakou holku najdeš. Skoro všechny místní ženy se snaží svést nějakého cizince, vlastně ani nevím proč.“ odpověděl Angred.

„Vyděls toho týpka, všichni muži tu jsou asi ošklivý.“ řekl Ikaros a oba se tomu zasmáli.

Zaplatili na parkovišti a přesunuli se do jednoho z vysokých činžovních domů uprostřed města. Vyjeli výtahem do 123. patra a přistoupili k bytu číslo 480. Angred zmáčkl na zvonek vedle dveří. Nastalo ticho. Po pár minutách se

dveře otevřely, stála v nich krásná černovlasá žena.

„Nazdar fešáku.“ Vypustila ze rtů, kterými následně políbila Angreda. Po krátkém vykousnutí se otočila na Ikara a řekla: „Fajn, že sis přived kamaráda, sestře se bude určitě líbit.“

„Ikare, tohle je má snoubenka Sifa, přespíme u ní do rána, pak vyrazíme do domu jejích rodičů.“ Řekl Angred a dodal celý rozesmátý: „Chce mě představit.“

Ikaros se na Sifu podíval a zvedl palec na znamení, že Angredovi snoubenku schvaluje.

Ten večer hodně pili a povídali. Rána druhého dne se nasnídali a pak vyrazili Sifinou lodí pryč z města.

Po celou cestu si Angred s Ikarem užívali kouzlo zeleně, které je obklopovala.

Letěli celé tři hodiny. Když dorazili k velkému domu uprostřed lesů, Sifa přistála.

Všichni tři vystoupili z lodě a kráčeli směrem k domu. Angreda a Ikara uchvátil obrovský dům, neboť oba pocházeli z chudších rodin, které by si takovou vilu nemohly dovolit, ani kdyby pracovaly od rána do večera po tisíc let.

Sifa otevřela dveře, které lemoval zlatý rám, a vstoupila dovnitř. Oba cizinci ji následovali. Procházeli dlouhou chodbou, až nakonec dorazili do velké místnosti, ve které u stolu seděli tři obyvatelé tohoto domu.

Byli to manželé Herdonovi a jejich dcera Athis. Sifa nejdříve představila svého budoucího manžela a pak Ikara, kterého usadili vedle Athis, aby se seznámili.

Athis byla velice krásná, měla dlouhé vlnité hnědé vlasy a pomněnkově modré oči. Měřila přibližně 160 centimetrů a byla štíhlé postavy.

Uprostřed oběda to Ikarovi nedalo a zeptal se pana Herdona: „Víte, rád bych se Vás zeptal, jak je možné, že se vy Akroni tak podobáte nám lidem? V celé galaxii jsem ještě neviděl, že by se sobě 2 rasy tak podobaly.“

„Nato je jednoduchá odpověď synku, je to proto, že jsme se z lidí vyvinuli. Naši předkové pocházeli ze Země, konkrétně z oblasti zvané Indonésie, stejně jako ti vaši, akorát se jim postupem času díky evoluci zbarvila kůže na fialovo.“ Odvětil mu s naprostým klidem pan Herdon.

Po vydatném obědě zavedli Angreda a Ikara do jejích pokojů. Když se zabydleli, odjel Angred se svou snoubenkou pryč, aby ho představila i zbytku své rodiny.

Ikaros asi hodinu ležel na svém lůžku, poté se došel porozhlédnout po tom obrovském domě, který se nyní měl na několik týdnů stát jeho domovem.

Procházet chodbami a prohlížel si různé obrazy visící na zdech, sochy rozličných galaktických ras a spoustu dalších věcí, které zde byly k vidění.

Když zrovna procházel chodbou, která byla celá vyložená zlatem, všiml si otevřených dveří jedné místnosti. Přistoupil k nim a nahlédl dovnitř. Seděla tam Athis oděna v krásných bílých šatech, které se Ikarovi velice líbily.

Pár minut tam stál a okouzleně na ni civěl, když otevřela svá něžná ústa a zeptala se: „Hledáte něco?“

V tu ránu se mu vrátily všechny smysly a on vyhrkl: „Cože?“

„Ptala jsem se, jestli něco hledáte, když tu tak postáváte.“

„Já...no...omlouvám se, procházel jsem chodbami a asi jsem se ztratil.“ vymluvil se s úsměvem.

„A kam byste se rád dostal?“ otázala se.

„Nejlépe do svého pokoje.“ odpověděl.

„Tak já Vás tam zavedu.“ Řekla a zvedla se z postele.

Jak tak procházeli bludištěm domovních chodeb, zažehl Ikaros znovu rozhovor: „Víte Athis, nebudem si tykat? Vykání je mi při povídání proti srsti, cítím se jako na pohovoru.“

„Dobře.“ přikývla.

„Viš, s tím pokojem jsem si to asi rozmyslel, mam chuť tuhle planetu prozkoumat, neukážeš mi nějaký zajímavý místa tady?“ zeptal se.

„Moc ráda.“ řekla s zářným úsměvem na lících.

Oba se vydali k hlavním dveřím budovy. Jelikož byl dům uprostřed lesů, bylo zde spoustu míst, která se dala navštívit.

Athis vzala Ikara za jeho zápěstí a vedla ho západním směrem od domu mezi různými stromy a křovími, kterých byl celý les plný.

Procházeli houštím stále dál a dál, až nakonec dorazili k opuštěnému jezírku uzavřeném ve skalní kotlině.

Jeho hladina byla něčím zvláštní, nebyla průzračná jako v jiných jezírkách, ale svítila zářivou světle modrou barvou, která bila do očí. Ve vodě nebylo vidět žádného živočicha, jen na dně byly matně vidět roztodivné vodní květiny, jenž zaplňovali celou plochu dna.

„Je to překrásné.“ Privil Ikaros okouzlen krásou jezera.

„Vid“ přitakala Athis.

Chvíli jen mlčky stáli a hleděli na ten nádherný přírodní úkaz, když v tom ze sebe Ikaros vydal: „A viš, co je ještě krásnější?“

Athis se na něj otočila, ale nic neřekla.

On jen tiše dodal: „No přece ty.“ a pousmál se.

V tu chvíli mezi nimi nastalo napětí. Oba ani nedutali a jen se na sebe upřeně dívali. Ikaros se začal naklánět směrem k ní. Athis jen něžně zavřela oči a čekala, co bude dál. Ikaros přiložil své rty k jejím a políbil ji.

Athis se ho uchytila kolem krku a on jí přiložil ruce na bok. Pro oba to byla velmi krásná a osudová chvíle.

Když šli cestou zpátky, drželi se za ruce a na tvářích jim zářily rozesmáté úsměvy.

U večere oznámila Athis svým rodičům, že jejich nový host je nyní jejím přítelem. Angred a Sifa jim zase sdělili, že se rozhodli svou svatbu urychlit a vzít se už příští měsíc. Pana a paní Herdonovi obě zprávy velice potěšily.

O měsíc později stanuli Angred se Sifou před oltářem a řekli si své „ano“. U Herdonových v domě se pak pořádala svatební hostina. Jedlo se, pilo, veselilo a tancovalo.

Když se připozdilo a většina svatebčanů odešla, Ikaros a Athis tančili jako jediní na parкетu. Ona ho držela za ramena, on ji za pas. Zamilovaně na sebe hleděli a usmívali se.

Milostný ploužák jim hrál v uších a oba měli veselou svatební náladu. Ikaros v tom okouzleně vyslovil svá osudná slova: „Athis, vezmeš si mě?“

„Ano“ řekla svým sladoučkým hláskem a přiložila mu svou hlavu na hrud. Pak vesele tančili dál, dokud hudba neutichla.

Dalšího rána oznámili tuto novinu všem přítomným, kteří zůstali u Herdonových přes noc. Všichni svatebčané tedy odjízděli s příslibem brzké svatby a byli velice šťastní a natěšení.

Hned toho dne začaly přípravy. Athis si začala shánět šaty, Ikaros vhodný oblek a začalo se řešit, kde bude místo konání, kdo bude oddávat a spousta dalších věcí.

Za necelé tři měsíce se svatba měla konat. Všechno bylo už zařízené a Ikaros s Athis se nesmírně těšili. Bohužel celou rodinu Herdonových zastihla smutná zpráva. Angred zmizel beze stopy a nikdo nevěděl kde by mohl být. Sifa byla celá nešťastná a Athis i paní Herdonová se jí snažily ze všech sil utěšit.

Ikaros zatím celou situaci probíral s panem Herdonem.

„Musí se ihned zahájit pátrání.“ křičel Ikaros.

„Ikare, o této planetě toho víš ještě tak málo. Je zde vysoká kriminalita a nějaká zmizení se tu moc neřeší. A když už se zahájí nějaké pátrání, nic se nenajde, protože jsou tu tak hluboké lesy a rozlehlé bažiny, že je to téměř nemožné. Sifě jsem to ještě neřekl, ale myslím, že by se měla připravit na nejhorší.“ řekl pan Herdon poklidným tónem.

Ikarovi to ale nedalo, a tak zašel do nejbližší detektivní kanceláře podat žádost, aby se zahájilo pátrání. Vyšetřování sice začalo, ale nevedlo to nikam. Angred byl naposledy spatřen před několika dny v jednom baru. Nikomu neřekl kam jde, takže tam jejich stopu uvízla, stejně jako celé vyšetřování.

Sifě to sice chvíli trvalo, ale nakonec se s celou situací vyrovnala. Celá rodina pár týdnů truchlila po nebohém Angredovi, ale přípravy na svatbu se nezastavily a obřad se tak mohl konat v daný termín.

Den před svatbou měla Athis v domě rozlučku se svobodou se svými kamarádkami, a tak se šel Ikaros projít do lesa. Herdonovi mu nabízel, že také konec své svobody může někde oslavit, ale on o tom nechtěl ani slyšet. Stále se nesmířil s Angredovým zmizením. Stále mu to vrtalo v hlavě, a proto doufal, že si alespoň na svou svatbu utřídí všechny myšlenky při večerní procházce.

Vydal se směrem k jezírku, kde se s Athis poprvé políbili. Dorazil na místo a zahleděl se do těch zářivě modrých hlubin. Tentokrát mu na tom ale něco nesešlo. Jezírko už nebylo tak modré jako dřív, jako by do něj někdo přimíchal další barvu. Měl navíc pocit, že v jezírku něco je, viděl tam jakýsi válcovitý předmět.

Sklonil se k hladině a ponořil do ní svou ruku, prohrabával nízké dno jezírka až narazil na tu záhadnou věc, původně si myslel, že je to větev, ale když ji vytáhl ven, zhrozil se. Byla to lidská paže vyrvaná z něčího těla.

V šoku ji upustil do vody a s obrovským řevem utikal pryč. Celý zděšený si razil cestu až k budově. Hned jak dorazil na místo, běžel to říct panu Herdonovi.

„V tom modrém jezírku v lese jsem našel lidskou ruku.“ Vykřikl na něj.

„Co prosím?“ otázal se zděšeně.

„Byl jsem u jezírka v lese a našel jsem v něm vyrvanou lidskou ruku.“ Řekl Ikaros.

„Dobrá, posaď se tady, já si ještě něco zařídím a pak se tam zajdem podívat.“ uklidňoval ho pan Herdon.

Ikaros se posadil na pohovku a čekal. Za dveřmi bylo slyšet, jak pan Herdon z někým telefonuje, ale nedokázal rozpoznat, co říká.

Asi po půl hodině se pan Herdon vrátil a držel v ruce baterku. Oba se tedy vypravili směrem k jezeru. Šli temným lesem a ani jeden z nich nic neřikal, neboť jim v tu chvíli nebylo do řeči.

Když přišli k jezírku, ponořili ruce do těch modravých vod a začali hledat. Šmátrali všude možně po zarostlém dně, až nakonec pan Herdon vytáhl ven tu páchnoucí rozkládající se ruku.

„Vidíte, co...co když patří Angredovi, možná tu někde bude.“ Vyhrkl Ikaros.

„Nemyslím si, ta paže je už v rozkladu, i kdyby patřila Angredovi, tak tu nebude, teda alespoň né živý.“ Řekl pan Herdon.

„Musíme zavolat kriminalisty, ať to prošetří.“ Snažil se Ikaros situaci vyřešit.

„Hele Ikare, já chápu, že se o Angreda strachuješ, ale zítra je to velký den pro tebe i pro

moji dceru, tak na to aspoň na zítřek zkus zapomenout, a pak to vyřešíme.“

„Ale přeci nemůžeme čekat, je ještě šance, že Angred žije a toulá se tu někde po lesích.“ vydal ze sebe Ikaros.

Pan Herdon mu položil ruku na rameno a řekl: „Teď se uklidni, zítra si užij svatbu a já ti slibuji, že pozítří zavolám kriminalistům, aby to prošetřili, ano?“

Ikaros jen přikývl, pan Herdon vzal nalezenou končetinu a oba dva zase mlčky odešli.

Druhý den ráno se všichni svatebčané sešli v chrámu boha Inšu, kde se konal obřad. Pan Herdon přivedl Athis k oltáři. Tam už stál Ikaros a nemohl se dočkat.

Právě nastala ta osudná chvíle, oba stáli naproti sobě a byli připraveni se jeden druhému oddat. Kněz přednesl řeč a oba si pak řekli své „ano“. Když tak učinili, kněz jim podal nůž. Každý se říznul do prstu a nechal kápnout svou krev na kamenný oltář. Pak kněz řekl pár vět v prastarém jazyce, kterému Ikaros nerozuměl, a vyzval novomanžele k polibku.

Hostina se opět konala v domě u Herdonů. Hodně se pilo a veselilo. Když pak svatebčané odcházeli, podávali Ikarovi ruku a blahopřání mu řekli také v tom pro Ikara zvláštním jazyce, kterým mluvil i kněz v chrámu.

Novomanželé si po náročném dni šli odpočinout do své ložnice.

„Ani nevíš, jak jsem teď šťastný.“ řekl Ikaros a políbil Athis na tvář.

„Vím to moc dobře, jsi stejně šťastný jako já.“ pravila Athis a polibek mu opětovala.

„Mám pro tebe dole ve sklepě schované překvapení, chceš ho vidět?“ otázala se ho.

„No jasně.“ vyjekl Ikaros nadšením.

„Tak pojď za mnou.“ vyzvala ho.

Kráčeli dolů po schodech, až dorazili ke dveřím, za kterými Ikaros nikdy nebyl.

„Zavři oči.“ Poručila mu Athis a on ji poslechl. Uchopila ho za ruku a vedla ho dolů do sklepa.

Jaroslav Čechura – Náramek ještěra

Vešli jsme do jeskyně a začali ji důkladně prohledávat. Kromě bílých kostí obrovského tvora – nejspíš velkého ještěra - nebylo v jeskyni nic. Najednou Ferin vykřikl a rozběhl se do nově objevené chodby. Neváhali jsme ani chvíli a běželi kvapem za ním. Dohonili jsme ho až v malé místnosti, kde stál Ferin jako zkoprnělý a cosi si s velkým zaujetím prohlížel.

„Ferine, co tam máš?“

„Coby, náramek, a docela mi sekne, nemysliš“

„Ty blázne, nevíš, co říkal ten stařec ve městě? Je to prokletý náramek.“

Ikaros byl celý natěšený na dárek od své manželky. Cítil nepopsatelný pocit štěstí, když ho někdo ze zadu praštil do hlavy a on omdlel.

Když se probral nevěřil svým očím, byl v nějaké potměšilé místnosti, kterou osvětlovalo jen malinké světýlko na stropě. Jeho pohled se ale zaměřil na smrádnoucí mrtvolu vedle něj. Byl to jeho přítel Angred. Nebohý Angred měl ve tváři zděšený výraz a navíc mu chyběla pravá ruka.

V místnosti stála celá rodina Herdonů a zírala na něj.

„Co se to děje?“ zakřičel na ně.

„Neber si to osobně.“ uklidňovala ho Athis.

„Co si nemam brát osobně?“ stále se nechápavě tázal.

„Zlato, já mu to vysvětlím.“ Pobídl jí pan Herdon a pak řekl: „Než nastane tvůj konec, máš právo znát důvod své smrti Ikare. Jak víš, my Akroni pocházíme ze stejné planety jako ty. Naši předkové obývali Indonésii. Sice jsme moc nezdědili z jejich kultury, ale jeden zvyk jsme si od nich přeci jenom převzali.“

V Indonésii žila spousta kmenů, kteří rituálně pojídali lidi, které zajali. V naší kultuře se tento zvyk odrazil tak, že chce-li se akronská dívka vdát, musí přivést své rodině jednoho cizince, který bude pak sněden.

Kdysi jsme cizince lovili, ale když se o tom dozvěděla celá naše původní galaxie, byli jsme za náš kulturní zvyk dokonce i stíháni. Vyřešili jsme to tedy tak, že jsme se před několika generacemi přestěhovali sem na Captony a naše dívky si cizince začali brát za své první manželi, kteří jsou pak nedlouho po svatbě snědeni a dívka si může vzít svého milého. Je to perfektní řešení, protože zbytek galaxie se nic nedozví, zatímco místní obyvatelé ví, co ta „záhadná zmizení“ znamenají.

Ikaros se na Athis podíval se slzami v očích, když mu pan Herdon prořízl hrdlo svým nožem.

„To sou kecy, kdyby byl prokletej, tak už jsem mrtvej! Muj brácha si jednou nasadil prokletej amulet a seklo to s ním rovnou na místě, navíc se s ním cítím fakt dobře, jako by mi dodával nějakou energii nebo co.“

„Koukej ho sundat, může to být nebezpečný.“

„No jo, vy magiči musíte mít vždycky pravdu co, eh eh ... nějak to nejde, asi se to zaseklo.“

„Jak zaseklo, co to meleš, koukej ho sundat.“

„Sakra, povídám ti, že to nejde.“

„Chalíme, pomoz mu!“

„Ten zámek se opravdu nedá otevřít, vypadá to, že jde jen zamknout.“

„Chalime ustup, zkusím si s ním poradit – Taptap.“

„Hej, co to děláš, to sundání snad tak nehoří nebo jo? Nemusíš mi hned sesílat na moji ruku nějaký tvý blesky a podobný blbosti. Nezapomeň, že ti tyhle ruce už několikrát zachránily život. Nerad bych o svoji ruku přišel jen kvůli tomu, že máš nutkání sundat mi tenhle náramek. V čem bych pak držel sekeru!“

„Buď v klidu, ruka ti zůstane. Teda možná, jestli seženeme někoho, kdo ti to sundá. A ten se bude hledat těžko, když si s tím neporadil Chalim, pro kterého není žádný zámek problémem, ani moje magie.“

„Kašlu na to, klidně si ho nechám, stejně se očividně žádná kletba neprojevila, ten dědek prostě kecal. Jdem odtud.“

Do očí nám prudce vjely sluneční paprsky a my jsme se ocitli na velké louce pod horou Mare. Vyrázili jsme na cestu k městu a na nic nečekali. Ferin si něco mlel pod vousy, asi měl opravdu strach o svou ruku, když jsem chtěl otevřít ten zámek. Sekerou se ohánět umí, ale jakmile jde o kouzla, ničemu nevěří. Do města jsme dorazili se západem slunce. Ihned jsem se jal hledat onoho starce, který nám vyprávěl o náramku. Chalim s Ferinem zapadli jako vždy do nejbližší hospody a začali zapíjet dnešní den.

Po starci jako by se slehla zem. Prošel jsem celé město, ale nikdo ho neviděl, nikdo ho neznal. Divné, pomyslel jsem si, ale co naplat, zítra je taky den. Usínal jsem s těžkou hlavou.

Přicházím k ranní snídani. Na bílém ubruse je plno pečiva a slaniny. S chutí přisednu ke stolu a pustím se do jídla. Po chvíli se po schodech přivalí Ferin.

„Cože tak brzo Ferine, tvá hodina snídaně nastává až chvíli před polednem, co že ještě nespíš?“

„Nemohl jsem spát, mají tady divný posteť.“

„Postel ti vadila? Já měl parádní poležení a brali jsme si podobné pokoje. Řekni popravdě, co je s tebou?“

„Nic, prostě špatná noc, asi jsem vstal levou nohou, nebo co.“

Ferin zasedl ke stolu a začal se ládovat slaninou a vejci, div mu to všechno nelezlo ušima ven. Nic mu není – pomyslel jsem si, chuť k jídlu má pořád stejnou. Když se konečně dostavil i Chalim a posnidal, začali jsme řešit co s oním náramkem. Ferin se debaty moc nezúčastňoval, docpával se klobásou a potom laškoval s hostinskou, která mu nosila pivo. Byl jsem i trochu radši, že náš - pro mě důležitý rozhovor - neprokládá svými poznámkami. S Chalimem jsme dospěli k závěru, že bude nejlepší sehnat nějakého alchymistu, který nám

pomůže zjistit, co je to za náramek na Ferinově ruce.

„Vstávej Ferine, odcházíme.“

„Proč, vždyť je tady dobře.“

„Protože si se jako vždycky neudržel a teď máš na ruce něco, co ti nejde sundat, proto teď odcházíme. Hned!“

„No jo, no jo. Snad sem toho tolik neřek.“

„Chalime, vezmi naše věci a vyrážíme. Víme o jednom alchymistovi, co sídlí nedaleko odtud.“

Kolem poledne se před námi objevila malá vesnička, kde sídlil můj přítel Debrik. Klepátko na jeho dveřích se rozezvučelo a po chvíli se objevil ve dveřích menší kudůk v modrém hábitu. Po vřelém přivítání nás zavedl do svého malého, ale luxusně zařízeného domu. Po obědě, který jsme nemohli odmítnout, hlavně osoby s jím vlastním obžerstvím jako je například Ferin, vyslechl Debrik náš příběh. Zkušeným okem si prohlédl náramek a pak Ferina. Jeho příjemná nálada byla ta tam.

„Sakra, kde jste tohle našli?! Energie z toho přímo teče, mám-li mluvit obrazně. Určitě to nebude jen prostý náramek, jde jen o to, jestli to bude škodit nebo pomáhat. Mohl bych ho zkusit rozpustit, ale vypadá to na kvalitní kov, možná platina, hlavně mohl bych tady Ferinovi poleptat ruku.“

„Ne, ne, ne, to mu nemůžete dovolit, já si ruku poleptat nenechám!“

„Klid Ferine, ještě ti na ruku nic nelije.“

„A ať ani nezačíná, jinak uvidí co se skrývá ve Ferinovi!“

„Nic jiného s tím nemůžu udělat. Na takové věci sem moc malý pán. Můžete ale zajít za mým mistrem, ten je v nejvyšší radě pyroforů, snad by vám mohl poradit. Teď by měl sídlit v Heronu asi osm dní cesty na sever.“

Do večera jsme byli u Debriky. Ferinovi se u mého přítele líbilo pramálo. Pořád si brblal pod vousy, že jsme všichni z toho náramku podělaný, a že se nakonec ukáže jako naprosto neškodný nebo dokonce prospěšný. Mě ale tížila ta druhá varianta, ta co měla mého nejlepšího přítele zničit. Většinu noci jsem proseděl v Debrikově knihovně a zkoušel najít něco o kletbách a náramku, jakýkoliv náznak, alespoň slůvko. Neměl jsem štěstí.

Ráno jsem vstal a sešel po schodech dolů do kuchyně. K mému překvapení už tam seděl Ferin a cpal se koláčem. Zase mi vykládal, jak se špatně vyspal a že na něj působí měsíc nebo co. Něco se začalo dít. Ferin vždycky spal jako dřevo a nějaký měsíc ho nemohl vyvést z míry. Počkali jsme tedy na Chalima a připravili se na cestu.

Cesta ubíhala pomalu, pod letním sluncem bylo na padnutí. Cestou nás minulo jen pár povozů s nákladem koberců a látek. Setmělo se.

„Tady se utáboříme, stejně je už pozdě.“
 „Proč? Vždyť je ještě krásně vidět, můžem jít ještě pár mil.“

„Ferine, vždyť je tma jak v pytli, teď nemůžeš vidět nic ani díky tvému zvláštnímu vidění.“

„Povídám, že je sice trochu šero, ale to nám snad nebrání aby, jsme šli dál.“

„Neříkej mi, že vidíš normálně.“

„Jasně, že jo, vy snad ne?“

„Ne, ty snad jo, Chalime?“

„Nevidím ani kam šlapu.“

„To musí dělat ten náramek, já vám říkal že, mi bude ku prospěchu.“

„Jo, taky to může být začátek něčeho většího.“

„Pořád v tom vidíte nějakou tu vaší kletbu. Bu bu bu. Rozložíme tábor a půjdeme spát, když nechcete jít dál.“

Oheň zapraskal a my se zabalili do lehkých dek. Ferin i Chalim už šli spát a já se zahleděl do ohniště. Po chvíli sebou začal Ferin trhat a mumlal něco nesrozumitelného. Měl nějaké noční můry. Kvůli tomu nemohl pořádně spát. Každou chvíli se vzbudil a po chvíli převrácení zase usnul. Začal jsem mít o něj vážné obavy. Chalima jsem nebudil, protože jsem chtěl vědět, jestli nám to nakonec Ferin řekne sám.

Ráno probíhalo stejně jako v předešlých dnech. Ferin byl nervózní a nevyspalý. Nečekal jsem ani chvíli a zvednul ty dva povaleče k dalšímu pochodu. Cesta utíkala nebo spíš neutíkala a s Ferinem to bylo stále stejné, možná horší. Každou noc sebou šel a budil se s propoceným oblečením. Kolikrát vstal a šel se projít jen tak do tmy do lesa nebo na louku. Byl pryč i několik hodin. Přes den pak vypadal jako mrtvola, sotva se plazil a byl silně nevrlý k okolí. Po osmi strastiplných dnech pochodu pod žhavým sluncem se před námi objevily brány Heronu. Nevím, jestli Ferin cestou zhubnul, ale jeho svaly, které jsem znal z dřívějších let našeho putování, se opět vyrýsovaly. Ale nejspíš zesílil. Také začal nosit kápi, kterou dříve nikdy nenosil. Kdykoliv jsme ale udělali nějakou narážku na jeho změny, rázně nás odbyl.

Dveře Debríkova mistra se před námi otevřely a my jsme vstoupili do honosných síní.

Ferin se zastavil. Oči upřené do země.

„Pojď, sakra, stejně jsme tu kvůli tobě!“

„Nech mě!“

Se silou, kterou jsem u Ferina ještě neviděl, mě odstrčil pryč. Kápě mu spadla, jak sebou trhl. Tehdy sem si všiml, že změnou prošly i jeho oči. Nevím, jak je to dlouho, ale z Ferinových modrých očí se staly jasně zelené hadí oči. Zůstal jsem stát, bez jakékoliv možnosti promluvit. Ferin si všiml, že jsem ho odhalil a kvapně si nasadil kápi.

„Co tak koukáš, ulitly ti včely, nebo co?“

„Fe... Ferine, co to máš s očima?“

„Coby, ten náramek se mi nějak vymyká z rukou, ty oči nejsou všechno. V noci skoro nespím. Ani o tom nevíš, ale celou noc chodím po okolí tábořiště, už se necítím ani unaven, je mi fajn. Zesílil jsem, mám teď pořádnou páru. Strýček by byl na mě pyšnej. Ale sou tu taky ty oči a pak tohle.“

Odhrnul si rukáv. Kolem náramku už neměl svoji kůži, tedy trpasličí, ale kůži podobnou té, co mají ještěři.

„Proto se mi moc nechce k tomu bláznovi, kterej mi bude určitě chtít useknout ruku.“

Ten blázen - tedy Gerold - člen nejvyšší rady pyroforů, zrovna přicházel dlouhou chodbou. Měl na sobě luxusní šaty, jak se jen na tak vysoce postaveného alchymistu sluší a patří.

„Neboj se, mistře trpaslíku, ruku ti neuseknu, zkusím najít jiné řešení.“

„Eh, Ferin jméno mé, jsem rád, že vás poznávám.“

Gerold se ukázal jako neobyčejně moudrý a chápavý člověk. Dlouho si prohlížel náramek a ještě déle hovořil s Ferinem. Já a Chalim jsme byli zcela mimo jejich debatu. Seděli jsme v salonku a popíjeli víno. Gerold našel i nějakou starou knihu, kde se mluvilo o našem náramku. Byl tam ale jen strohý popis a jasný tučný řádek o tom, že může být nebezpečný. Gerold dal Ferinovi nějaký lektvar. Ferin usnul jako špalek a Gerold si přisedl k nám. Seděli jsme dlouho do noci a snažili se vymyslet něco, co by mu pomohlo. Jako nejmoudřejší se zdála knižecí knihovna v Samaře. Knihovna plná starých svitků a knih. V její blízkosti je shromážděna veškerá inteligence, od naturalistů jako byl Gerold, až po tajemné zahalené mágy vysokého učení. Jediný háček byl v tom, že Samara byla vzdálena sedmnáct dní jízdy na koni na západ od místa, kde jsme se právě nacházeli. Nikdo nemohl tušit, co se s Ferinem stane za tak dlouhou dobu.

Rozhodli jsme se vyrazit hned ráno. Gerold s námi bohužel nemohl, ale dal nám několik listin, které nám měli zjednodušit hledání pomoci v Samaře. Cesta před námi byla dlouhá. Pronajatí koně byli obtěžkaní zavazadly. Ferin, jako správný trpaslík, odmítl jet na koni, proto byl za jednoho koně zapřažen menší vozík krytý plachtou. Nasedli jsme na koně a rozjeli se na západ. Po dlážděné cestě k Samaře se jelo dobře a cesta ubíhala, i počasí se trochu umoudřilo a slunce se občas schovalo za mrak.

Dny ubíhaly až příliš rychle a Ferinův stav se stále horšil. Po třech dnech od chvíle, kdy jsme opustili Heron mu vypadaly skoro všechny vlasy a vousy. Hadí kůže, kterou měl předtím jen v okolí náramku, se mu rozlezla po celém těle. Po šesti dnech od odjezdu z Heronu se jeho jazyk se rozdělil na špičce vedví. Přes vesnice musel projíždět schovaný ve voze. Na druhou

stranu se už skoro nevešel do svých původních šatů, kvůli tomu jak zesílil. Stal se i mrštnějším. Jednoho večera odběhl od táborového ohně a vrátil se s ještě živým zajícem v rukou. Řekl nám, že ho dohonil a chytil do rukou a pak ho přinesl, aby se pochlubil. Pečeně byla výtečná, ale jedl jsem ji s těžkou myslí.

Den za dnem vypadal Ferin víc a víc jako ještěr. V malém městečku, kde jsme doplňovali zásoby ho dokonce pár lidí vidělo, když se nějaký zvědavec kouknul, co to vezeme ve voze. To pro nás nebylo dobré, ale zatím jsem tomu nepřikládal velkou váhu.

„Ferine, jak se cítíš?“

„Pěkně na pendrek, jak bych se měl asi cítit, když mě v tom městě očumovali jak nějaký zvíře na pouť.“

„Na, najez se, to ti prospěje.“

Po třech dnech proběhly na Ferinovi další změny. Nejenže vypadal zase o něco silnější, ale z nehtů se staly silné drápy. Hadí kůže mu už pokrývala celé tělo, vlas už neměl ani jeden. Chodil přihrbeně, ale úžasně rychle. Jeho pohyby byly sladěné, rychlé a přesné. Bohužel s námi mluvil čím dál tím míň a tak jsem dostával stále větší strach, že ho nedovezeme včas. Do Samary měli naši koně cválat ještě nejméně šest dní.

Slunce nám svítilo přímo nad hlavou a my jsme obědvali na koních za jízdy. V tom okamžiku na nás vyběhla z lesa banda otrhanců. Nejspíš se dověděli, co vezeme, protože normální lapkové útočí rovnou. Tihle nás zastavili a chtěli po nás, abychom jim vydali Ferina.

„S tím nemohu souhlasit a ustupte, spěcháme do Samary, kde bude můj přítel vyléčen.“

„Tak si ho vezmem sami!“

Jakmile tohle řekl, jako by si podepsal trest smrti. Aniž jsem stihnul cokoliv říct, z vozu vyběhl Ferin nebo spíš to, co se z Ferina stalo během posledních dnů. Jen v roztrhaných šatech a s holýma rukama se pustil do skupinky pěti ozbrojených sedláků. Když roztrhal prvního, z drápů se mu řinula krev ubožáka, co ležel pod ním. Ostatní jen stáli a hleděli na mrtvého, který byl roztahán po polovině dlážděné cesty. Nestáli dlouho. Ferin na nic nečekal a nic nedbal mých příkazů. Dlouhým skokem se přenesl k dalšímu. Prořízl mu drápem hrdlo a druhou rukou rozpáral hrudník. Teď se konečně probrali i ostatní. Zbylých pět mužů začalo utíkat. Ten, co měl to štěstí, že se dostal na řadu až jako poslední, doběhl jen asi 20 sáhů od cesty. Tam ho Ferin zezadu povalil a surově mu utrhł nohu. Nakonec ho umlčel silnou ranou, jenž nebožákovi rozrazila lebku.

Teprve teď se Ferin otočil a zareagoval tak na můj řev. Oči mu jasně zeleně žhnuly. Drápy stejně jako ruce až po předloktí měl od krve

těch chudáků. Lehce odvychoval a kmital ve vzduchu vyplazeným, teď již jasně rozeklaným, úzkým jazykem. Chalim sáhnul po dýce a čekal útok i na svoji osobu a na mě. Odvrátil jsem ho. Ferin se uklidnil. Sklopil oči a pomalu šel k nám. Ještě jednou se na mě podíval a zalezl do vozu.

Rychle jsme z toho místa odjeli, ti chudáci co tam zůstali, stejně nevykazovali žádné známky toho, že by je zabil člověk. Ferin teď vylézal z vozu jen pro jídlo a hned se vracel. Chodil jen po čtyřech, na dvou už se asi neudržel. Jeho komunikace s námi byla jen ve formě syčení a mumlání zkomolených slov, kterým jsme nerozuměli.

„Samara je vzdálena ještě 3 dny cesty. Myslíš že to vydrží?“

„Nevím, Chalime, těžko říct, nerad takhle uvažuji. Ale poslední dobou začínám ztrácet naději.“

„Takhle nemluv, určitě to vydrží.“

„Snad máš pravdu.“

Vyjeli jsme ještě před svítáním. Po poledni nás dohnali ozbrojení knížecí vojáci na koních. Zastavili nás a donutili slézt z koní. Obvinili nás z držení nebezpečných nestvůr a vraždy těch pěti sedláků. Snažil jsem se mu to vysvětlit a podal jsem mu svitky od Gerolda.

„Tohle vás ale neopravňuje k zabíjení nevinných lidí.“

„A kde je vlastně ta bestie, co má na svědomí ty jatka?“

Věděl jsem, co přijde a tak jsem raději uskočil od velitele stráže. Z vozu vyskočilo něco naprosto jiného než byl trpaslík. To, co jsem znal pod jménem Ferin, teď vypadalo jak obrovská ještěrka. Narostl mu ocas, protáhl se mu obličej a zkrátily nohy. Byl neskutečně mrštný a silný. Velitele stráže jedním máchnutím drápů vysvlékl z jeho kroužkové zbroje. Ve chvílce mu oddělil trup od zbytku těla. Ostatní tentokrát na nic nečekali. Dva statní muži tasili meče a postavili se Ferinovi. Ten zpomalil. Vyčkával na jejich chybu. Vyskočil na jednoho, ale než stačil cokoliv udělat, druhý ho srazil k zemi ostrou ranou do jeho přední nohy. Voják, ač trochu poškrábaný, udělal krok vzad. Ferin je oba pozoroval a nepříjemně syčel. Jeho rozeklaný jazyk se mihotal vzduchem. Zahleděl jsem se do boje, když mi Chalim ukázal další dva vojáky, jak se přibližují z boku s těžkými kušemi. Byli připraveni ke střelbě.

„Ferine!“

Ještěr se ohlédl za mým hlasem a spatřil dva muže přichystané ke střelbě. Nezaváhal ani chvíli a vyskočil na jednoho ze dvou vojáků, co s nimi bojoval až doposud. Zakousl se mu do hrdla a drápy rozpáral jeho ruce a kroužkovou zbroj. Dostal ránu mečem, velmi hlubokou, od druhého z vojáků. Seskočil na zem a dal se na

útěk do blízkého lesa. Kolem mé hlavy proletěly dvě šipky. Nestihl jsem udělat vůbec nic, ani jsem nic dělat nemohl. Jen jsem zaslechl pronikavý, pisklavý sykot. Rozběhl jsem se za Ferinem. Vojáci zůstali stát nebo ošetřovali zraněné. Doběhl jsem k umírajícímu ještěrovi.

„Ferine.“

Zelený plamen v jeho očích vyhasl. Uslyšel jsem cvaknutí. Z jeho přední nohy spadl onen

platinový náramek. Byl nádherný, nikdy jsem si nevšiml jak je krásný, když byl na Ferinově ruce. Ještě opustil mou náruč a v mých rukou se ocitla ta nejkrásnější věc, kterou si umíte představit. Nedalo mi to, nějaká síla mě nutila si ho nasadit. Jako bych úplně zapomněl, co se stalo Ferinovi, který teď ležel vedle mě mrtvý. Cvak. Rukou mi projela zvláštní energie, něco jako teplo a mráz najednou. Byl úžasný...

Milan Holý – Změněná minulost

Současnost

Prolog

Občas se stane, že děti po dovršení plnoletosti chtějí být od rodičů co nejdále a pořídit si vlastní bydlení a žít si podle svého.

To byl také problém osmnáctiletého Lumíra, který se ve svém dětství zajímal o sopečnou činnost a věděl, že v roce 1212 došlo k malé erupci Komorní Hůrky¹ již padla za oběť jedna vesnice a panská pole, následkem erupce přišel o život hradní pán a jeho žena. Mladík měl po zkouškách a byl již dospělý, jeho o dvanáct let starší bratranec Šimon pracoval v realitní kanceláři a tak se za ním Lumír vypravil.

Od rodičů měl sice našetřené peníze a ty chtěl použít na své první bydlení a tak se vydal za bratrancem s jistou představou... Šel až k němu do útulně zařízené kanceláře, které vévodily masivní stůl s pohodlným křeslem a za ním masivní skříň. Šimon měl zrovna pauzu mezi jednotlivými klienty.

„Nazdar bratránku, jdu si pro nějaké podřadné zboží.“ promluvil Lumír již ve dveřích

Šimon zvedl zrak od stolu a přikývl na pozdrav a pronesl:

„Podřadné zboží nevedeme.“

„Hm,“ zahučel Lumír a konstatoval, je mi osmnáct, tak si chci pořídit něco svého. Avšak jde mi o něco, čehož se lidé chtějí spíše zbavit než kupovat.“

Šimon pohodil obočím, „Co by to mělo být?“ zajímal se

„Kamenný dům“ seznámil jej mladík se svou vizí, ideálně s nějakou historií máš něco takového?“

„Hm.“ Šimon se v křesle otočil a ukázal masivní skříň, která byla za jeho zády. Lumír přikývl a sám si ji odemkl a otevřel. Ve skříni bylo spoustu desek s objekty, který Lumír hledal, objekty byli v všelijakém stavu a za různou cenu. Mladík jen projel sloupce desek, až našel koženou knihu, vytáhl ji, otevřel ji a prolistoval si její obsah. V knize byl popsán měšťanský dům stoje na vršku uprostřed lesa.

K domu patřil i chrám, který stál kousek od domu. Tato skutečnost měla Lumíra varovat ale, on si toho nevšiml. Dům se mu zalíbil a ani se nepozastavil nad tím, že cena nebyla v korunách, ale v kopách². V přepočtu byl dům za šedesát tisíc korun.

„Beru jej!“ oznámil hrdě Lumír

Šimon jen vyvalil oči a opatrně pronesl.

„Nechceš si raději vybrat něco v deskách než tohle.“ ukázal na knihu a dodal, „Už je tady snad padesát let, nikdo o to nestojí a poslední zájemce to druhý den vrátil a nijak nevysvětlil proč změnil názor...“

„Musím počítat těž s opravami, proto je tato cena stropní, kde jsou klíče?“

Šimon ukázal na krabičky schované za deskami. Lumír si ihned všiml podivné široké truhličky ve které po otevření byl jediný klíč. Mladík přikývl a Šimonovi předal podklady k bankovnímu převodu. Bratranec se jen rezignovaně ušklíbl a vyplnil co měl. Lumír si převzal truhličku, knihu a přátelsky se rozloučili. Šimon jen chvíli hleděl na dveře, kterými bratranec odešel a také na formuláře, které zde zanechal... Nový majitel areálu ponechal knihu doma a sám šel na místo.

Objekt, který mladík zakoupil, byl podivný, nikdo nevěděl, kdo jej postavil, nikdo z okolních obcí si nepamatoval poslední majitele a ani proč a jakému účelu dům sloužil. A to samé se týkalo i chrámu. Celé to bylo velmi podivné. Když se Lumír vydal na místo, začal pociťovat jisté obavy, které se ukázaly být liché.

Mladík dorazil na místo a musel se sklonit nad tím, kdo tyto stavby stavěl navíc pocítil zde jistou sílu, která z domu vyzařovala. Lumír byl příjemně potěšen, že ani jedna stavba nepotřebuje opravy. Mladík si oddechl a začal areál procházet, chrám si moc neprohližel.

Již padala tma, když zjistil, že dům nemá vchod! Najednou pocítil na pravé ruce jemný avšak studený stisk ruky. Otočil se a zařval:

„Ááá!“

Předním stál pár duchů. Duch muže měl v

¹ pozůstatek čtvrtohorní sopky pozn. aut.

² 1. kopa = 60 grošů.

hrudi zapíchnuté vidle! Duch ženy mu pokynul a ukázal k chrámu. Lumír byl oněmělý šokem a jako zhyponotizovaný šel kam mu duch ukázal, došel před chrám. Kde vedle vstupního portálu byli maličká dvířka již částečně zarostlá roštím, duchové mu na ně společně ukázali. Lumír jen polkl a došel k nim, hledal až našel sekeru, kterou zničil křoví.

Dvířka bez větší námahy otevřel a uviděl v nastalém šeru zakládající desku k chrámu, mladík se ohlédl a duch ženy naznačil pohyb kolem desky. Lumír tak učinil a deska odjela, za ní se nacházela již loučemi osvětlená chodba. Mladík vyvalil oči, ale do chodby vstoupil a šel, chodba jej vedla k domu, Lumír došel na konec chodby, kde bylo maličké schodiště. S povzdechem po něm vystoupal a na odpočívadle byl žebřík a poklop, vystoupal po žebříku, zvedl poklop a znovu se setkal s duchy v mázhousu domu. Duchové se na něho usmívali.

„Co co to.... kdo jste.“ vyblekotal Lumír. Slova se ujal duch muže.

„Duchové s tímto domem spjatí jsme. Dovol mladý pane, aby má žena Ludmila tě poslala v čase do doby naší a ty zabránil tragédii, která nás v duchy proměnila. Neboť vražda každá narušuje života energii, kterou Bůh dal.“

Nastalo ticho a po hodně dlouhé chvíli Lumír přikývl a oba duchové ho zavedli po schodech nahoru do krásného, avšak malého přejímacího sálu .....

1209 panství Hůrek z Komorní Hůrky

I.

Říká se, že každý z nás byl poslán na svět za nějakým úkolem, jaký to nikdo neví, stejně tak nikdo nemůže ovlivnit, zda se narodí do zlaté či do chudičké kolébky. Tato skutečnost se týkala také Tvořimíra, jenž byl synem stavebního mistra. Kterému na sklonku života dovolil jeho hlavní chlebovárci si postavit tvrz a zřídit si maličké panství.

V sousedství velkého panství mocného velmože z rodu Hůrek z Komurní Hůrky, střed jejich panství zaobíral hrad Seeberg a několik dalších hrádků a ďáblova hora³ Komorní Hůrka, včetně toho jenž přinesla do manželství žena současného velmože.

Jenomže Tvořimírův otec ke konci života udělal chybu a postavil hrad na špatném místě, při oslavách se zřítíl roh paláce. Jelikož byl starý, potrestán nebyl ale dožíval osamocen a značně zchudlý.

Jeho syn Tvořimír byl vysoký, statný brunet a nebýt otcovi chyby mohl ve službách šlechticů stavět hrady, pomáhat zakládat

města ale takhle byl již předem vyloučen. Po otcově smrti před několika lety se pokusil získat práci na královském dvoře v Praze, získal však jen posměch a tak se jako spráskaný pes vrátil na svou rodnou tvrz, aniž by zaregistroval, že si jej tam jeden velmož potají všiml a jen čekal na příležitost...

Tvořimír se po tomto debaklu začal ohlížet po nevěstě a po manželském životě, když na rodnou tvrz dorazil, statný postarší muž i s doprovodem, který potřeboval kováře jelikož jeho kůň klopýtl a klopýtal.

Tvořimír jej zahlédl z okna a tak než nečekaná návštěva dorazila, mladík již stál na nádvoří a čekal. Neznámý muž seskočil z koně a Tvořimír pocítil jeho charisma, a vše spalující pohled jeho očí. Muž na něho zběžně pohlédl. Mladík pokynul poblíž stojícímu pacholkovi, aby se o jeho koně postaral a sám neznámého muže pozval dovnitř na víno.

Muž přikývl, avšak svůj doprovod gestem zarazil a za Tvořimírem se vydal sám. Mladík neznámého muže uvedl do hodovního sálu, kde nařídil služce, aby přinesla hostu občerstvení. Než se tak stalo neznámý muž se rozhlížel po skromném vybavení až když měl občerstvení na stole a služka zmizela tak promluvil:

„Dovol mladý pane, aby se představil, jmenuji se Blizota.“

„Tvořimír.“ podali si ruce a jejich zraky se střetli

„Hm, krásné jméno. Jsi vzdělaný?“ vyptával se Blizota

„Ano otec mě vedl ke stavbám, ale jednou udělal chybu a zřítíl se celý roh paláce“ povzdechl si „což každý ví a tudíž mi nikdo stavební práce nesvěří. Živ jsem pouze z maličkého panství.“ podotkl, po této informaci v očích Blízboje blýsklo a evidentně zpozorněl

„Žádný z urozených mužů si tě tedy nezjednal?“ zajímal se Blizota nespouštěje z Tvořimíra zrak

Tvořimír smutně konstatoval: „Bohužel nikoliv ucházel jsem se sice o práci na královském dvoře, ale tam jsem sklídl pouze výsměch. Každý o otcově debaklu ví.“

Na obličej Blizoty se oběvil zkoumavý výraz „načež nastalo ticho, které prolomil host, po té co dojedl:

„Vím, všiml jsem si tě a proto jsem rád, že můj kůň klopýtl...“ významně podotkl velmož Blizota a Tvořimír na něho překvapeně prohlédl, velmož se shovívavě usmál a pokračoval

„Studoval jsem v Itálii a viděl tamní pálení čarodějnic avšak“ zdvihl prst „nebyli to jen ženy posedlé ďáblem, ale i ženy nesmírně vzdělané a moudré. Taková je i má žena Držislava, avšak něco tajemného ji láká k hoře Komurní Hůrka. Občas jí celou projde...

³staré označení pro sopku

Potom co jsem viděl v Itálii se o svou ženu a dceru bojím, obzvláště když Držislava vlastní skleněnou kouli a tvrdí, že občas v ní vidí budoucnost. Nechci, aby má rodina skončila na hranici jen proto, že má žena, má takovýto dar. Obzvláště teď, když se bude syn ženit a Bohunka je velmi zbožná a její rodina pochází z hrádku Oltářík! Víím, že se o mé ženě a dceři šušká všelicos, tak snad po tomto sňatku tyto nactiutrhači zmlknou. „ pronesl spíše kvůli sobě než kvůli Tvořimírovi

Tvořimír nespouštěl z Blizoty zrak a hltal každé jeho slovo ale přesto nechápal co od něho host chce a tak prohodil:

„ Proč mi to vyprávíš pane?“ Blizota se usklíbl

„ Potřebuji někoho spolehlivého, který pro mou rodinu vytvoří takovou skrýš ,ve které bude má rodina v bezpečí a nikdo na ně nepřijde. Na královském dvoře jsi se ucházel o místo stavaře, tudíž něco umíš a tak postavíš úkryt a na oplátku, budeš mým hostem, budeš řádně placen, avšak nikomu nesmíš říci co a pro koho stavíš. Práce na úkrytu oddělají poddaní“ zvedl prst, „vše budeš řídit jen ty sám, nikdo další o tom nebude vědět. Poddaní dostanou zapláceno a časem stejně zapomenou“ mávl rukou

Tvořimír jen vyvalil oči, tohle nečekal ,přesto však vyhrkl:

„ Kdo se ale postará o rodinné panství, a matku?“

„ Kdykoliv budeš potřebovat uvolním tě, aby jsi mohl plnit své povinnosti vůči rodině a jmění.“ ujistil jej velmož a nastalo ticho ,kdy mladík zvažoval všechny náležitosti až nakonec přikývl:

„ Přijímám, ale kde vás najdu pane?“

„ Můžeš jít hned, na mém hradě se seznámíš s mou rodinou a sám si určíš co a kde pro ně postavíš ,ovšem tak, aby nikdo nedokázal říci kde se stavělo.“ kladl mu velmož na srdce

„ Ty nemyslíš na sebe pane?“ po této otázce se Blizota zarazil, ale ihned se shovívavě usmál a reagoval:

„ Ne“ zavrtěl hlavou, „ Držislava v kouli uviděla, že předtím než se to stane, budu mít nehodu na lovu. Nepřísluší mi měnit Boží plány, co se má stát ,ať se také stane.“ shovívavě se na Tvořimíra usmál. „ Půjdeš tedy se mnou?“

„ Ano jen ještě drobnost.“ prohodil Tvořimír a aniž by čekal na Blizotovu reakci přednesl co chtěl: „ Za jak dlouho mají být práce hotovy?“

„ Tři roky a čtyři měsíce, měsíc na to, to má začít.“

Tvořimír jen pokrčil rameny a omluvil se a šel tuto nabídku oznámit své matce ,ta proti tomu nic nenamítala ,obzvláště když urozený host slíbil řádně platit. A tak, když byl kuň již

v pořádku do doprovodu šlechtice Blizoty se přidal ještě jeden kuň s jezdcem.

II.

Rod Hůrek z Komurní Hůrek byl prastarý rod a Blizotovi děti byli dalšími pokračovateli, a tak když uzrál čas, pohlížel se urozený Blizota po nevěstě pro svého syna Wislawa, na rozdíl od jiných velmožů hledal u níže postavených rodin. Báł se, aby nikdo z mocných sousedů nedopřál sluchu, klepům ,které se o jeho ženě Držislavě a dceři Ludmile šířily, kvůli jejich Ďábelským znaménkům⁴ u krku a tomu, že obě byli vyšší brunety s oválným obličejem, plnými prsy a širokými boky, dcera Ludmila ještě navíc podělila po otci jeho uhrančivý pohled a přestože byla již dospělá nebyla ještě provdána, což řeči jen přizívilo.

Velmož Blizota přenechal výběr vhodné dívky na své ženě a ta zase na své kouli. I když koule své majitelce ukázala jistou pohromu, přesto padla volba na onu dívku. Tou dotyčnou byla Bohunka, drobnější dívka, jejíž otec byl pouhý rytíř, jenž musel hrádek Oltářík po smrti své ženy opustit a odejít na panství velmože Blizoty a žít u svého příbuzného, který byl jeho vazalem s dcerou Bohunkou a synem Bohoslovem, vystudovaným knězem. Velmož Blizota přijetí chudého příbuzného vazalovi umožnil. O to větší radost oba muži měli, když je jejich společný lenní pán pozval a projevil zájem na sňatku Bohunky se svým synem a dědicem. Rytíř byl nadšen a potíže nedělal, věděl, že Bohunku u Hůrských čeká řádný život. Čas sňatku se rychle blížil.

Dospělé děti se svou matkou otce již vyhlíželi na nádvoří jejich sídla. Ludmila netušila, že v otcově družině jede i její vyvolený, který má pro otce splnit úkol a další v inkriminovanou chvíli.

Velmož Blizota i s družinou a jejím novým členem Tvořimírem dorazili na nádvoří. Velmož se nejdříve přivítal s rodinou, načež družinu rozpustil a Tvořimírovi pokynul, aby jej doprovázel do hodovního sálu, kde již bylo pro všechny připravené pohoštění. Mladík poslechl, avšak ihned si padli do oka s Ludmilou.

V překrásně zařízeném hodovním sále, kde byl ihned Tvořimír konfrontován se svou chudobou v porovnání s Ludmilou, která se mu zalíbila, musel ve své mysli smutně konstatovat, že nemá šanci. Osud tomu však chtěl jinak.

Velmož ihned poslal služebnictvo pryč, došel na čestné místo v sále, kde se všichni posadily a velmož vyličil co se stalo, mezi tím co hovořil, tak se Tvořimír a Ludmila po očku

⁴pigmentové bradavice

pozorovali a Blizota si toho všiml:

„Přijal jsem Tvořimíra, aby pro vás dvě“ ukázal na dceru, manželku a velmi ostře zdůraznil, „postavil útočiště a vy byli v bezpečí až...“ pohodl rukou a zamyslel se „nebudu nic mít proti vašemu sňatku, pokud v sobě naleznete zalíbení.“ spiklenecky na oba pohlédl a dodal: „Podmínky znáš a teď se můžeš dát do práce než se můj syn bude za dva měsíce ženit chci vědět kdy a kde se začne stavět, ale hlavně jak.“

Tvořimír přikývl, avšak promluvila Ludmila:

„Smím jej doprovodit otče?“

Blizota pohlédl do stropu, avšak přikývl a oba mladé lidi gestem propustil. Tvořimír s urozenou pannou Ludmilou několik dní cestovali mlčky po panství a jen si užívali přítomnost toho druhého, až se Ludmila osmělila a začala rozhovor zrovna ve chvíli, kdy vjížděli do lesa.

„Myslíš, že splníš úkol, který ti otec dal?“ bezděky na něho pohlédla

„To nevím“ povzdechl si, „je to velmi těžký úkol a velmi těžce se budou takovéto představy spojovat, buď to bude pohodlné nebo bezpečné. Půjde to velmi těžko, ale vím proč si mě najal.“ smutně si povzdechl

„Proč?“ vyzvídala dívka

„Nikdo si na stavbu nenajme syna otce kterému spadl celý roh hradního paláce.“ lesem se rozlehl zvonivý smích Ludmily.

„Hm, to asi ne.“ přikývla Ludmila

„Takovouto věc musí dělat někdo, kdo je za ni vděčný a zároveň je nějak nedůvěryhodný a tak se není třeba obávat, že by něco vyradil a někdo mu uvěřil. Kdyby otec neudělal chybu, tak by mě nenajal, protože bych měl plno práce a byl bych důvěryhodný, ale takhle.“ mávl rukou a pohlédl do strany.

Ludmila se natáhla a stiskla mu ruku. Tvořimír se podíval na její ruku a pak do uhrančivých očí velmožovy dcery, mezitím se nořili dál a dál do lesa. Tvořimír přikývl a zastavil pod vrškem, Ludmila též zastavila koně a jejich zraky se střetly a náhle se Ludmila natáhla a vášnivě jej políbila, Tvořimír nezůstal dívce nic dlužný. Avšak dále si zajít netroufl a tak se po chvílce pustili a mladík pohlédl na vršek a něco jej napadlo a navrhl Ludmile aby se ještě projeli po lese s prosbou, zda by to nemohlo být v jednom sedle. Dívka se zvonivě zasmála a nabídku přijala a projeli se lesem cestou zpět zahájil rozhovor Tvořimír.

„Jaké je to mít dar vidět do budoucnosti?“ zajímal se a lehce k ní sklonil hlavu, ale ihned si svou troufalost uvědomil a zase seděl rádně.

„Těžko říci, tento dar má matka, ale každý z nás má nějaký úkol.“ namítla opatrně Ludmila a rychle dodala, „Domnívám se, že je od Boha velmi štědré dát někomu dar, aby i

obyčejný člověk věděl něco z toho, co ví jen On.“

„Proč vás tedy chce otec schovávat?“

„Protože viděl nenávisť vůči ženám, které byli jiné než ostatní, sám se s jednou oženil ale musím přiznat, že se s otcem o této části jeho života moc nebavíme. Ale osobně se domnívám, že chce alespoň trochu změnit budoucnost ve prospěch své rodiny. Proto si dává pozor, s kým spojí naše životy na rozdíl od jiných hledí toho, aby se do naší rodiny dostali lidé z nižších stavů. Jestli je to dobře nebo nikoliv musí rozhodnout Bůh.“

Tvořimír přikývl a pohodil obočím a neodolal síle okamžiku a několikrát pohládl Ludmile bříško, když dorazili na začátek lesa, zastavil a Ludmila se opět přemístila na svého koně a tryskem dorazili na Seeberg, kde na nádvoří předali koně čeledínům a Tvořimír se vydal hledat velmože Blizotu. Nalezl jej ve své pracovně, kde seděl o samotě. Tvořimír jej uctivě vyrušil a oznámil, že má plán, velmožovo obočí vylétlo vzhůru a Blizota mu pokynul, aby přešel blíže a přednesl svůj plán.

„Jediná možnost, jak splnit tvůj úkol pane je navázat dobrovolně na otcovu chybu.“ smíšeným výrazem v obličeji konstatoval Tvořimír.

V očích Blizoty pobaveně blýsklo

„V jakém smyslu Tvořimíre?“ pátravě se na mladíka podíval

„Najmout poddané z jiné části panství a bloudit lesem až dojdeme k pahorku, kde jakoby vznikne město a postaví se zde chrám a první dům, avšak dům bude bez vstupních vrat.“ zdvihl prst, „Avšak do stěny vedle vstupního vchodu chrámu se umístí dvířka, za kterými bude zakládací deska s tajným perem a za ní bude chodba, která bude ústít v domě a...“ Blizota skočil Tvořimírovi do řeči usmívajíc se a přikyvujíc, jelikož pochopil a dodal:

„Já když uvidím, že dům nemá dveře, tak se stavba města ihned ukončí. Výborně.“ poplácal jej po zádech, „děkuji splnil jsi mé očekávání, tohle nikoho nenapadne. Svou odměnu dostaneš na svém slově trvám a nebudu mít problém s tím, aby jsi vyženil jeden z hrádků, který máme za Komorní Hůrkou.“

Tvořimír přikývl a Blizota jej pustil, aby dohlédl na rodnou tvrz a pak se dal do zařizování. Mladík poslechl a za několik dní byl zpět a dal se do práce.

III.

Tvořimír rádně plnil své povinnosti, schválně vodil dělníky na stavbu zmatečně lesem, aby nevěděli kde jsou a kde staví. Vykonaly se potřebné práce a začalo se rádně stavět, souběžně s chrámem se stavěl i dům.

Velmož Blizota se moudře rozhodl pověřit několik sobě a rodině věrných mužů, aby kopaly vstupní chodbu do domu. Jak postupoval čas Ludmila se občas vydala na stavbu, aby viděla ,jak se její milý snaží. Pomalu mezi nimi začala růst láska.

Jednoho dne, když byl již dům hotov, tak ji domem nenápadně provedl - návštěva dopadla trochu nečekaně ,svě city stvrdily i činy. I přes Tvořimírovi rozpaky dům několikrát posloužil tomuto účelu s pomocí velmožových věrných byl ve vnitř sestrojen obyčejný nábytek. Tvořimír se stranil setkání s velmožem. Ten něco tušil a na dceru udeřil - přiznala se.

Velmož Blizota jen zakroutil hlavou a do dokončení stavby se rozhodl dělat jako, že nic neví ovšem dceru nabádal k tomu ,aby do té doby nepočaly. Dívka se jen usmála, vzala tuto situaci na vědomí, ani ona toto nezamýšlela, ale rozhodla se otce neprovokovat a tak se jejich dostaveníčka odehrávala v domě.

Přišel čas svatby Wislawa s Bohunkou, svatba probíhala dle dobových tradic. Za svědka šel, otcův nejlepší bojovník.⁵ Na důkaz dobré vůle novomanžele oddával v hradní kapli bratr nevěsty Bohoslav.

Nevěsta která se poprvé viděla s rodinou a svým nastávajícím byla velmi nepříjemně překvapena ,když se setkala tváří v tvář své nadcházející tchyně. Při svatební hostině si Bohunka vyslechla rozhovor mezi svým mužem a jeho matkou.

„Ne aby jsi s ní měl druhé dítě.“ nabádala jej Wislawovi skoro zaskočilo

„Cože?“ vyhrkl

„Slyšel jsi dobře, viděla jsem v kouli, že jako první se ti narodí dívka a pak při druhém těhotenství to bude chlapec, který ovšem bude v jejím lůně špatně ložený a tak ona porod nepřežije. Tento sňatek je tvá jediná šance nikdo mocnější nepřipadá v úvahu.“ hrdinně narážela na řeči které se o ní a její dceři šířily „ Nerada bych se dočkala toho, že by se vykládalo, že se vdala do čarodějnické rodiny a poddaní by nás přišli zlynčovat a vypálit hrad!“

„Mami prosím.“ snažil se svou matku uklidnit

„Slib mi , že druhé dítě bude se služkou, otec jasně vyprávěl ,co dělají ženám podezřelým z čarodějnictví.“ naléhala a drtila syna svým tvrdým pohledem

Wislaw přikývl a pohlédl na svou nevěstu, která byla bílá strachy a tak se jen povzbudě usmál a stiskl ji ruku a pošeptal jí:

„Má urozená matka si asi dělá blázny.“

„Hm.“ dívka úsměv opětovala

Když začaly hrát muzikanti do kola vyrazily

dva páry. Tvořimír s Ludmilou a novomanželé. Když se podepisovaly smlouvy a lejstra ,tak si Ludmila sama zašla za svým bratrem Bohoslovem, který byl také,přítomný hostině.

„Jsi velmi vystrašená sestro?“ pronesl bratr starostlivě když jej požádala o rozpravu. Načež spolu pooděšly kousek od stolu k oknům kde nikdo nebyl, kde mu dívka vylíčila vše co nechtíc vyslechla.

Mladík vrhl krátký pohled na urozenou paní Držislavu, která jeho pohled zaregistrovala a něco pošeptala svému muži a ten přikývl. Bohoslov ihned sklonil zrak a stoupl si tak ,aby urozená paní nemohla odhadnout, co si povídají.

„Neboj,“konejšil ji, „jsem již řádný kněz a přihlásím se zde o službu a budu ti kdykoliv na blízku.“

„Děkuji ,ale jak to uděláš?“ vyhrkla neklidně dívka

„Neboj ,jsme sourozenci já se o tebe postarám, ty se jen chovej tak, aby nevzniklo podezření, že něco na rodinu pána Blizoty chystáme.“

Dívka vzala tuto skutečnost na vědomí, ještě v průběhu hostiny bylo velmože Blizotou nabídnuto Bohoslovy kněžské místo, avšak nikoliv na hrádku kam se měli novomanželé uchýlit ,ale kousek od rodného hrádku paní Držislavy ,souhrou okolností se tento hrádek nacházel coby kamenem dohodil od Komurní Hůrky. Z vůle Osudu toto panství měla přinést věnem Ludmila, ani ona ani Tvořimír nezaregistrovali nic z toho, co proběhlo mezi Bohunkou a Držislavou a Bohunkou a jejím bratrem.

Když již byli novomanželé o samotě před svatebním ložem dívka promluvila:

„Mám strach.“ hlesla

„Neboj budu něžný a opatrný.“ ujistil ji

Dívka se slabě usmála, „ O tom nemluví, bolí to vždycky.“ slabě namítla a Wislawovo obočí jen vylítlo vzhůru a mile se usmál věděl , že časem změní názor, ale dívka pokračovala, „mluvím o tom ,co řekla urozená paní o mém druhém porodu.“ Smutně pronesla a opřela o svého chotě prosebný pohled, chtěla vysvětlení. Wislaw si povzdechl

„Každý z nás máme nějaké rodiče, těžko říci podle čeho je dětem Bůh přisuzuje, ale má matka“ významně se odmlčel „neobcuje s ďáblem ,ani na pometlu nelítá kolem hradu!“ shodil nejčastější řeči které se o urozené paní povídaly. Bohunka vyjekla „Já vím, že jsi silně věřící a může tě znepokojoovat její přítomnost, ale pochop je to má matka a jako taková má právo nás navštěvovat, já se pokusím s ní promluvit ,aby se zamyslela a říkala pouze to, co je pravda, protože dělat si blázny a nebýt

⁵ zde vznikl zvyk unášet nevěstu, ženich měl meč a svědek byl ozbrojen počítalo se s únosem či bojem. pozn. aut.

šaškem je jejího postavení nedůstojné.“

„Moc děkuji, velmi mi to pomůže prohodila dívka a přitulila se k němu a začala jej velmi nesměle a opatrně líbat a naplňování manželství mohlo začít.

Po té co bylo společnosti při snídani ukázáno poskvrněné prostěradlo svědčící o panenství nevěsty se hosté rozjely domů a oni dva se přemístily na hrádek... kousek, avšak do bezpečné vzdálenosti od Komurní Hůrky.

podzim 1211

IV.

Zvláštní plány má Bůh se svými pozemskými syny a dcerami. Některým dá dar který jim pomůže a některým Jeho dar způsobí nejedno trápení. Tvořimír řádně a včas splnil úkol který mu velmož Blizota dal. ,

Krátce před dokončením stavby si jej velmož Blizota zavolal, mladík přišel záhy. Ovšem velmož neřekl nic a poslal pro svou dceru Ludmilu i ta přišla záhy až poté velmož spustil.:

„ Jsem rád, Tvořimíre, že se ti podařilo splnit můj úkol, jak jsem slíbil, tak splním. Za stavbu ti řádně zaplatím ,avšak vím, co se děje v domě tudíž očekávám, že požádáš o dceřinu ruku.“

Tvořimír netušil, co vše velmož ví ,ale lhát si mu netroufl a tak pravil velmi jasně:

„ Ano, urozený pane. Nikdy by mě nenapadlo, že nejdu zalíbení v dívce mnohem bohatší než jsem já a ... . “ chtěl něco dodat ale velmož jej zarazil a tutéž otázku položil i své dceři:

„ Ano otče.“ dívka jen udělala gesto obočím a mladík na ní vyděšeně pohlédl a ona jej konejšivě políbila s vítězným výrazem ve tváři. Velmož oba zamilované lidi sjel vševědoucím pohledem a naznačil jim, aby si před něho klekli. Když tak učinili vzal dceřinu pravou ruku a levou ruku Tvořimíra a ruce spojil a trochu dojat pronesl:

„Ať se vám daří, buďte spolu šťastní“ pohlédl do stropu „ a nechť Všemohoucí Bůh zachová vaši lásku i přes to, co z Jeho Vůle chystá hora Komorní Hůrka,“ spiklenecky mrkl na svého stavitele a Ludmila na svého vyvoleného pohlédla a sykla:

„Co je?!“ zajímalo ji a pátravě se zahleděla do jeho očí

„ Domluvily jsme na jedné chybě, pro vaše dobro.“ reagoval místo Tvořimíra velmož

„ Proto jste se tam ještě nebyli s matkou podívat?“ vyzvíдалa dívka

„ Ano.“ suše konstatoval Blizota

„ Kde si budu moci Ludmilu vzít urozený pane?“ vrátil se do hovoru Tvořimír

„ V chrámu ,který jsi také stavěl.“ reagoval s velkorysým úsměvem velmož, „ Oddávat vás bude kněz Bohoslav. Kdy bude definitivně skončena stavba?“

„Za dva týdny urozený pane.“

„Tak za dva týdny bude svěcení chrámu a vaše svatba.“ velmož si povzdechl, „ Měsíc na to to začne.“

„Otče!“ vyhrkla Ludmila

Ludmilo“ pohládl ji po vlasech, „ nepřisluší mi měnit věci dané Bohem, je to tak, jak to má být, to si pamatuj. Věř mi ,budu odcházet s vědomím, že tě dávám správnému muži.“

Ludmila potlačila slzy deroucí se jí do očí a přikývla. Načež je oba gestem propustil a pomyslel si *Je dobře, že to neuvidím. Jen doufám, že tuto zkoušku Tvořimír ustojí a neskončí to pro vás oba a Držislavu zle.* Velmož netušil, že to Tvořimír již zvládne. Tvořimír se odebral domů pro matku, aby ji pozval na svatbu.

Poté co mladík oznámil konec stavby, velmož povolal arcibiskupa Bartoloměje a delegaci kněží, aby se chrám vysvětil a oba mladí lidé se mohli vzít.

Nikomu z přítomných včetně církevních hodnostářů nemohlo ujít, že je to velmi podivné místo. Arcibiskup stejně jako další si všiml domu bez dveří a významně na rodinu velmože Blizoty pohlédl, ale neřekl nic. Velmož Blizota se chytil příležitosti a ještě před obřady spustil, ačkoliv byl spokojen:

„ Jsem znechucen!“ obořil se na Tvořimíra „ Kdyby neutrpěla čest mé dcery, veselku bych ihned zrušil a svazek anuloval!“ štěkl velmož a zlobně pokračoval! „Jsi stejný darebák jako tvůj otec ,on neuměl postavit hrad a ty město! Kde je kašna, náměstí, vždyť jsi nevykácel ani les, vidím jen chrám a dům bez dveří!“kněz Bohoslav vše řádně pozoroval, avšak nevšiml si, že velmožovi oči žhnou vzteky jen zdánlivě a proto udělil jen zdánlivě nepřekonatelnou podmínku, „ Né ty“ ukázal na Tvořimíra prstem,„ ale Ludmila vyvdala majetek, pokud si ji chceš vzít, tak to bude ona, kdo sňatkem získala majetek, ty z našeho majetku nezískáš svatbou nic. Takto mne podfouknout!“

„Ano urozený pane děkuji, že jste mi dal šanci a že nenamítáte i přes mou chybu nic proti našemu sňatku.“ pronesl velmi pokorně provinilí mladík

„ Pak se to sepiše!“ bohorovně namítl velmož a gestem naznačil, že sňatek může začít. Kněz vše pozoroval, avšak něco mu zde nesesedělo, ale neměl čas to zkoumat. Oba obřady proběhly řádně a novomanželé se odebrali na hostinu a po té na svůj svůj hrádek ,který se nacházel na druhé straně panství. Před hostinou byl sepsán patřičný

dokument a dále vše probíhalo již jak má.

Přišla zima se vším všudy a čas zimních honů. I přes odpor novomanželů velmož Blizota uspořádal poblíž Komurní hůrky hon a přesně, jak předpověděla jeho žena Držislava, již se nevrátil. Na honu se lovci dostali až na svahy hory, kde potácející se jelen vběhl koni do cesty, kůň se splašil a jezdcе shodil ze sedla a zalehl jej. Zbylí honci ihned začali z větvi dělat nosítka by pána dostali na hrádek Seeberg, bohužel pán cestou skonal.

Byl pohřben v rodinné hrobce a několik dní poté se vydala čerstvá vdova s dcerou na Komurní Hůrku, bohužel je viděl kněz Bohoslav a informoval o této skutečnosti svého nadřízeného arcibiskupa Bartoloměje. Bohužel to viděli i ostatní lidé a řeči se daly opět do pohybu a to ještě Komorní Hůrka nepromluvila.....

V.

Dnes stejně jako tehdy byla krajina pouhou skořápkou jako u vajíčka. Pod kterou jsou litosferické desky, pláště a žhavé jádro. V plášti je většinou zdroj síly Dábových jíců. Obě ženy když dorazily na Komorní Hůrku, nemohly si nevšimnout podivného pachu síry, hynoucích stromů a kamenů z pod níž šla pára⁶. Ženy se chtěly podívat na vrchol hory, ale pach byl příliš silný a tak se raději vrátily. Co viděli nebylo vše, na hrádek se chystal postarší rychtář, aby zpravil vrchnost o pohromě, která postihla vesnici.

„Co jste zjistili?“ zajímalo Tvořimíra poté co se vrátili. Odpověděla mu Držislava:

„Přesně jak jsem viděla v kouli.“ povzdechla si, „Hora se připravuje, hynou stromy, začnou hynout zvířata, všude je pach síry, ještě se vrátím, jdu se poradit se svou koulí a večer vám řeknu.“

Ludmila přistoupila blíže k Tvořimírovi, který jen pohlédl na vzdalující se záda Držislavy. Novomanželka svého chotě objala a pronesla:

„Co budeme teď dělat?“

„Hm, dá se tomu nějak předejít?“

Dívka smutně zavrtěla hlavou, „To může pouze Bůh, není v silách člověka poroučet horám.“ v její době to možné nebylo, v budoucnosti kterou měly duchové ukázat Lumírovi již ano.

„I tak mu můžeme být vděční, že to alespoň víme, tak co budeme dělat?“ zopakovala otázku. Tvořimír se nadechoval k odpovědi. Když si všiml, že v vchodu do hodovního sálu stojí rychtář.

„Co potřebujete?“ promluvil na něho Tvořimír a pokynul, aby předstoupil. Postarší muž v skromném leč čistém oblečení jen

přikývl, smekl čepici a přistoupil, Tvořimír mu dal gestem prostor k přednesení žádosti:

„Urozený pane vím, že to není vhodné poté, co nás tragicky opustil pán Blizota....“

„K věci.“ přerušil jej Tvořimír, Ludmila mu stiskla ruku a oba čekali co se dozví.

„V obecní studni není v zimě voda?“ vyhrkl rychtář nešťastně, „Nikdo toto nepamatuje, to určitě Dábel. Ženy nemají z čeho vařit a muži nemají co dát dobytku, prosím pane pomozte nám!“ pronesl plačtivě rychtář. Oba novomanželé se na sebe podívali a Ludmila vyhrkla:

„Pane Bože!“

„Půjdu se tam podívat a uvidíme“ rozhodl rychle a energeticky hradní pán a dodal, „ale o žízni nemůžeme vesnici nechat, to je jasné.“

Muž mu uctivě poděkoval a oba vyrazili. Tvořimír si nechal připravit koně a pak vyrazil. Naskytl se trysní pohled, kdy celá vesnice byla venku a obyvatelé smutně a bezradně nahlíželi do prázdné studně, z chudobných chlévů a maštalí se ozýval žíznlivý hlas dobytka. Když přišel Tvořimír, tak se uctivě rozestupovaly a on jen nahlédl do studně a sprostě zaklel. A jen tak bezděky pohlédl na horu a na políčka ležící pod ní. Povzdech si a pomoc slíbil.

Mezitím Ludmila informovala matku, která na svém postoji nic nezměnila a tak musela čekat do večera. Tvořimír ihned otočil koně a hnal se ke svému švagrovi, aby jej informoval o tom co se děje na panství pod Komorní Hůrkou.“

I postupující čas od svatby a rodící se těhotenské břicho Bohunky nedokázaly urovnat a ukonejšit její strach z urozené paní Držislavy a ačkoliv se od veselky neviděli, postupující těhotenství dávalo Bohunce zabrat a její strach z tchyně a jejího daru získaného od Boha se jen prohluboval.

Tvořimír švagra a jeho těhotnou ženou vyrušil akorát u oběda a okamžitě před něho předstoupil s prosbou o naléhavé slyšení. Wislaw přikývl a poslal služebnictvo pryč a dal nečekanému hostu prostor, ikdyž se jeho žena neklidně napjala jako tětiva luku.

„Potřebuji pomoc s vodou!“ vyhrkl

„Vodou?!“ zopakoval a pohlédl na svou těhotnou ženu a rýpl si, „Nepřihnul jsi si ze džbánku trochu moc. Voda je přeci všude.“ namítl

„Pod Komurní Hůrkou ne“ usadil jej Tvořimír, „ve vesnici nejbliže hoře vyschla studna lidé ani dobytek nemají co pít.“

„Jak je to možné?“ zarazil se Wislaw

„Držislava říká, že se chystá promluvit hora, prý to viděla v kouli.“ pronesl neuzasnou poznámku Tvořimír než stačil Wislaw reagovat

⁶fumaroly pozn. aut.

Bohunka se tuze moc rozrušila:

„Je to čarodějnice,“ zvolala prudce, vystřelila z křesla jako když píchne do včel a začala rázovat po sále a rychle a přerývavě mluvit ruce se jí trásl strachy a celá se opotila „beztak toho jelena poslala na pána ona! A horu svými podivnými rejdy oživila a navedla ji, aby kradla lidem vodu!“

Oba muži se na sebe podívali, ze švagrových očí vyletěl blesk na Tvořimíra, ale zároveň mu pokynul, aby počkal, sám pak musel rozrušenou ženu, zachytit a odvést do jizby a počkat dokud jí služka nepřinese odvar na spaní, pak se teprve mohl vrátit k trpělivému hostovi. Ovšem ihned mezi dveřmi rázující k němu spustil:

„Vím, že jsi na mé svatební hostině vnímal jen Ludmilu, což tě ctí.“ a však druhým dechem dodal, „Jestli chceš pomoc, tak tyto věci laskavě nezmiňuj před mou ženou, já nevím co jste s otcem měli ani nevím, co je pravdy na mámino daru, ale Bohunku svými řečmi velmi vyděsila a ona se jí a řečmi o ní velmi bojí. Nevím proč, ale musím ji chránit také a to především dítě které nosí v lůně!“ Tvořimír chtěl něco namítnout ale Wislaw jej gestem zarazil, „Nevyčítám ti to, ale propříště... a teď k tvému problému. Jak ti mám pomoci“ pátravě se zahleděl do jeho očí

„Poskytnout vodu pro vesnici, avšak do studně bych vodu nedával, protože Komorní Hůrka by si ji zase vzala!“

„Dobře.“ souhlasil a dodal: „má urozená matka to ví?“

Tvořimír přikývl a smutně vyličil, co obě ženy zjistily a co nespíše stálo za nehodou velmože Blizoty. o kratičkém tichu, které se rozhostilo promluvit opět Wislaw.

„Denně nechám vozit vodu do vesnice, avšak dnes přijedu sám až k hrádku a ty mě tam dovedeš. Zdržovat se nebudu pro případ, že by se má žena vzbudila dříve než před večerí, tak abych ji svou nepřítomností nerozrušil. Ovšem svou rytířskou povinnost řádně splním.“

„Děkuji samozřejmě vodu zaplatím.“ Wislaw se srdečně zasmál

„Mě žádná hora vodu nekrade.“ konstatoval hrdě švagr, „V životě jsem neslyšel, aby někdo zpoplatnil vodu, platí se přeci za povolení studny, nikoliv vzatou vodu.“ prohodil a jejich zraky se střetly. S tím se rozloučili a Tvořimír odešel a Wislaw ještě dlouze přemýšlel a jen kroutil hlavou nad tím, co se děje, že to není dobře tušil, ale ještě nevěděl, jak to dopadne.

Večer byla již voda u potřebných, Wislaw slovo splnil, na hrádek nezašel a jen co si vodu v sudech rozebrali potřební ihned se vrátil domů. Naštěstí jeho žena ještě spala.

Přišel čas večere na kterou dorazila

Držislava a mlčela až po skončení jídla a odnesení nádobí, vyklizením sálu od personálu promluvila:

„Koule mi řekla, že se to stane krátce před sklizením úrody a bude to v poledne. Rádi bychom se v noci vydali do domu, abychom se mohli začít postupně připravovat.“

„Proč postupně?“ zajímalo Ludmilu a pátravě se na matku zahleděla a ta ji s bohorovným klidem poučila

„Kdyby jsme jely naráz, náš ukrýt by mohl být vyrazen a takhle můžeme leccos schovat pod sukně, toho si nikdo nevšimne, ale cestovního vaku na vyjížďce do lesa bez dalšího služebnictva to by jsme neutajily. Ludmilo musíme pomalu a nenápadně. Bůh ví, co si Bohoslav myslel, když svítel kostel a vás oddával.“ Zde se ale mělo potvrdit to, že člověk je tvor najednou stranu nedokonalý, ale na druhou velmi tvůrčí

„Víte alespoň co se stane?“ zajímal se Tvořimír

Držislava jen vehementně zakroutila hlavou a i jej poučila, „až tak dalece jsem se koule neptala, to mi nepřísluší. Už tak víme dost.“ mávla ruku na znamení, že další hovor je nepřipustný. Tvořimír však jejího gesta nedbal a ptal se dále

„Co vše můžeme zachránit?“

„Hm,“ zahučela Držislava, pohlédla na neuctivého zetě ale odvětila, „tím, že si se sem přišel s tebou má Bůh jistě nějaký plán a tak ti jistě poradí, jak se v ten den zachovat.“

Tvořimír jen rezignovaně rozhodil rameny. Pocítil bezmoc proti daleko mocnějším silám než je on sám. Splnil to, oč byl svou tchyní požádán, a trpělivě dohlížel na dodávky vody do vesnice. Jenomže situace se zhoršovala, celou zimu chodily myslivci hlásit na hrádek nálezy uhynulé zvěře a krajem se začaly šířit řeči, že v tom má prsty vdova po urozeném pánovi Blizotovi, řeči se dostaly až k arcibiskupovi Bartolomějovi.

léto 1212

VI.

Čas pokračoval ve své pouti a vzdálenost od jeho cíle se neúprosně zmenšovala. Zima a jaro proběhly ještě v poklidu, až když se milovými kroky začala přibližovat úroda. Vstoupila v noci do ložnice manželů vdova Držislava s loučí v ruce:

„Nerada ruším, ale Ludmilo je čas jít, útočiště nás volá.“ oba mladí manželé se s trhnutím probudili a nechápavě se na sebe podívali a Tvořimír jen hlesl:

„Zítř?“

„Ano.“ smutně konstatovala Držislava dodala jednu radu, „Buď opatrný, krajem se šíří

bůh ví co o mne a mé dceři. Ber to jak to je ,ale hlavně tě prosím neudělej žádnou hloupost. Muž mi jasně řekl co viděl a za co všechno byli lidé obviněny z čarodějnictví.“

„ Už kvůli pánu Blízotovi a vám oběma budu nesmírně opatrný.“ slíbil Tvořimír

Ludmila měly v očích slzy, ale věděla stejně dobře jako matka, že musí odejít, a tak vstala z lože oblékla se a šla. Tvořimír šel s nimi a za naprostého ticha jim na nádvoří pomohl osedlat koně. Než obě ženy nasedly se Tvořimír se svou ženou domluvili, že si pro ni přijde a dokud se tak nestane ,nesmí z domu vyjít. Ludmila velmi smutně přikývla a udělala svému muži křížek na čelo, vášnivě jej políbila a i s matkou odjely.

Tvořimír stál v otevřené bráně a hleděl do jasné měsíční noci a jeho zrak padl k hoře. *Když to vím musím něco podniknout.* napadlo jej a dlouze tam tak stál a přemýšlel až dostal nápad. Ihned zburcoval družinu, osedlal koně a vyrazil k Wislawovi, dorazil k němu za hluboké noci a ihned se velmi hlasitě a neodbytně domáhal vstupu.

Strážní jej tedy poslechli a hradního pána vzbudili jenže se jim podařilo vzbudit i jeho ženu. Wislaw se sprostou kletbou na rtech šel ,ale ještě od dveří pohlédl na zdánlivě spící Bohunku. Strážný čekal i sloučí na chodbě. Wislaw si byl jistý , že Bohunka spí, vyrazil a však jeho žena za ním. S drzým návštěvníkem hovořil v sále.

„ Jaká je to záležitost, že nesnese odklad od rána?!“ hartusil Wislaw

„ Víme oba ,co hrozí a já potřebuji zbrojnoše!“ štěkl Tvořimír

„ Kriste pane na co?“ nevěřil vlastním uším Wislaw

„ Protože hora mi zničí pole, vesnici a kam já dám lidi, když hrádek je maličký. Krucifix!“

„ Na co ti budou mí zbrojnoši?!“ štěkl nerudně Wislaw a netrpělivě se ohlížel přes rameno jako by tušil

„ Musíme kopat hráze by se Ďáblova řeka⁷ nedostala k poddaným, vždyť bude hlad! Raději budu obětovat panská pole než ty, co pařící poddaným. Já peníze mám ,ale oni ne ,tak když nechám zničit jejich úrodu ,tak co budou jíst?!“

„ Hm, také pravda..... tak dobře.“ souhlasil neochotně hradní pán

Tvořislav přikývl, oba muži ihned spěšně opustili sál. Na nádvoří nechal Wislaw vyhlásit poplach, vzít vše co bylo potřeba a spěšně opustili sídlo, Bohunka byla v šoku, ani nevěděla jak se dostala do postele.

Když ulehla, třásla se na celém těle jako osika, pocítila nával smrtelného strachu,

opravdu se přivdala do rodiny čarodějnice! Začala se tedy modlit, aby ji a její rodinu ochraňoval Dobrotivý bůh.

Mladý pán Tvořislav si byl velmi dobře vědom toho, co hrozí a velmi dobře si uvědomoval, že čas ubývá a vše teď závisí na rychlosti s jakou budou provedeny práce ,ke kterým upíral naději. Musel udělat rozhodnutí, buď panská pole nebo vesnice s maličkými poddanskými poličky, oboje zachránit nešlo, Tvořimír názor nezměnil.

Poddaní byli velmi nepříjemně překvapeni, když v noci chodili zbrojnoši a všechny naháněli na kopání hrází kolem vesnice a jejich polí. Necháпали ,co po nich jejich pán chce. Tvořimír jim to velmi rychle vysvětlil a ještě poslal své strážné, aby přivedli pomoc z okolních vesnic ,které mu také patřily.

Stalo se tak, celý zbytek noci se kopalo a dělaly se hráze kolem vsi a poliček. Tvořimír chodil mezi muži a sem tam za někoho vypomohl. Tyto noční práce neunikli pozornosti kněze Bohoslova, který přišel též pomoci i když smysl opatření nechápal.

Když přišlo ráno, Tvořimír nařídil pokračovat v práci. Jak se blížilo poledne dobytek ve stájích a chlévech začal být čím dále tím více neklidnější a tak hradní pán nařídil, aby byl dobytek odvázan ve chlévech a mohl se též zachránit útekem, pak se muselo pokračovat v práci ,kopat a dělat sklony a pak... přišlo poledne...

Krátce před polednem obyvatelé pocítili silné zemětřesení a náhle ....

Prásk!

Ohlušující exploze a nad vrcholem Komurní Hůrky se oběvil černý dým, ze kterého začaly padat obrovské balvany. Obyvatelé ihned zahodili náčiní a utíkali pryč a schovali se v lese kousek za vsí. Jediný ,kdo zůstal ve vsi byl kněz, který to spolu s zbrojnoši a družinou mladého pána pozorovali.

Kněz se jen křížoval a sledoval to divadlo. Tvořimír zůstal jako jediný stát, ke klečícímu a modlicímu knězi se přidali i zbrojnoši a Tvořimíra družina.

Balvany zapálily les rozprostírající se na svazích hory, k večeru přišla ke slovu láva ,která pomalu vytékala z lůna Komurní Hůrky. Uprchlé obyvatelstvo vše sledovalo z bezpečné vzdálenosti. Jak postupoval čas pán, zbrojnoši a kněz vše sledovali z hrádku. Když šel pán spát Ďáblova řeka se již blížila k panským polím. Druhý den ráno se láva dostala až k vesnici ,ale přes hráz se nedostala a tak polnosti poddaných byli zachráněny.

Tvořimír si velice oddechl ,když třetí den ráno erupce ustala a hora ztichla a obyvatelstvo se zase vrátilo do svých domovů,

⁷láva

očekáváje trest za úprk. Pán jim žádný trest neudělil a domníval se, že tím celá věc skončila jenomže neměla.

Bohoslov se ještě dlouho nemohl vzpamatovat ze zážitku a z toho, že Tvořislav byl jediný, kdo nepoklekl a nemodlil se a tak se vypravil za biskupem, se kterým světily chrám. Pro biskupa to bylo velmi vážné obvinění, obzvláště, když se k němu dostaly řeči, které se šířily krajem a tak si zdvořile pozval zpupného hradního pána a jeho ženu s její matkou před svůj stolec.

Ikdyž se hora uklidnila a dobytek se vrátil zpět Tvořimír ještě vyčkával tři dny než se tajně v noci vydal za svou ženou, v domě se nezdržel a ani jednu z žen zpět nepovolal. O to pro něho bylo větší překvapení, když dorazil posel s pozvánkou pro něho a obě ženy, aby se všichni doslavily před biskupský tribunál.

Tvořimír posla pohostil, nehnul ani brvou a jen trpělivě čekal než dojde k onomu datu, kdy se měl dostavit, řádně o tom obě ženy informoval a dohodli se, že bude mluvit převážně on, všichni tři si uvědomovali míru nebezpečí, která jim hrozí.

Když přišel čas, stály všichni tři podezřelí v soudní síni biskupského hrádku před jeho tribunálem, Držislava si ihned všimla, že jako poslední mezi hodnostáři sedí jejich kněz Bohoslov. V sále pod soudní tribunou byli křesla, aby to podezřelí měli pohodlnější. Na pokyn biskupa se posadili a biskup začal výslech, Bohoslov byl značně neklidný a díval se do desky stolu.

„Co víte o působení Dábla na vašem panství urozený pane Tvořimíre?“ začal biskup Bartoloměj výslech. Po této otázce se všechny zraky obrátil na mladého pána, ten se jen nadechl a po celou dobu výslechu sjížděl osazenstvo tribuny pohledem, odpovídal v klidu, a nahlas.

„O této věci nic nevím.“ Bohoslov zpozorněl

„Víte, že jste si vzal dceru čarodějnice?“ vyptával se dále biskup, nespouštěje z obviněných zrak

„Má tchyně i žena jsou bohobojné ženy a v životě by je nenadalo se spolčit se silami zla.“ rezolutně odmítl nařčení Tvořimír

„Popíráte jakékoliv působení Dábla?“

„Ano.“

Biskup se významně odmlčel, než stačil promluvit, vzal si slovo Bohoslov, který zopakoval co viděl.

Tvořimír se velmi ostře nadechl, vycítil, že se dostává na velmi tenký led a tak zareagoval jak nejlépe dovedl. V jeho očích zlobně blýsklo:

„Kdyby jste nebyl Boží sluha, tak hájím čest své ženy s mečem v ruce! Kdyby Bůh nechtěl, aby jsme jezdili na koních, nestvořil by

jej! Nechápu o co vám jde. Co je na tom, že si vdaná žena se svou matkou vyjely na koni! O co jsou ženy horší?! Muž i žena jsou přeci synové a dcery Boha a ten nedělá rozdíly, kdyby jsem tam jel já a urozený pán Blizota, tak by jste si to ho nevšiml co?!“

„Co váš dům bez dveří?“ štěkl kousavě Bohoslav

„Jsem syn svého otce, otci spadl celý roh paláce, já jsem při stavbě zapomněl na dveře. V okolí domu může vzniknout město, v každém případě kolem chrámu nechám postavit klášter jako poděkování za vnuknutí...“ Bohoslav vědom si, že se situace pro něho nevyvíjí jí dobře, tak na Tvořimíra zvedl hlas a zaútočil:

„Nelžete církevním otcům!“ štěkl, „Uhynulá zvěř, vaše hráze, když přišla Dáblova řeka nepoklekl jste a nemodlil jste se, vy jste to od Dábla věděli!“

Tvořimír se prudce nadechl a též zvýšil hlas:

„Já si vyprošuji takovéto rouhání?!“ a zase se uklidnil a mluvil ledově jako mráz, „Všichni zde víme, že jen Bůh rozumí řeči zvířat, já nevím, co se zvěři stalo a co se týče hrází!“ sjel všechny přítomné zkoumavým pohledem, „Kdybych nedostal od Boha vnuknutí, tak mi Dáblova řeka zničila vesnici a pole, stavbou hrází jsem zachránil příbytky a majetky svých bližních - svých poddaných, kdybych to neudělal vypukl by hlad! Kde by poddaní vzali peníze na stavbu nových obydlí a na zajištění potravy na zimu, já na to mám oni ne! Tento nápad přeci nemohl být od Dábla to bych přeci zachránil, své pole! Velice mě překvapuje“ rýpl si, „že syn církve a člen rodu, který měl v majetku hrádek Oltářík věří nějakým žvástům! Přeci nikdo z nás nemá sílu, aby uhlídal, cosi o mě lidé myslí a co říkají.“ Bohoslav se nezmohl na slovo a slova se ujal biskup:

„Urozený pane, věříme ti, ale chceme mít jistotu. Dovolíte svatému soudu, aby kat s žhavou jehlicí píchl do dáblových znamének, které obě urozené ženy mají?“

Tvořimír jen vyvalil oči a hles:

„Na co to svatému soudu bude?“

„Pokud jsou podezření bratra Bohoslova a lidí pravdivá, nepoteče po vpichu krev pokud, jsou to špinavé pomluvy a celá událost byla Boží Vůle krev poteče.“

Tvořimír se otočil na obě ženy a ty podvědomě přikývly, Tvořimír tedy souhlas dal. Za hodinu byli všichni tři sprostěni podezření. A ani námitka Bohoslova o poznámce kterou si jeho sestra náhodně vyslechla při svatební hostině, byla považována za neškodnou jedovatost. Všichni tři sprostěni podezření se vrátili na hrádek, kde se Ludmila s Tvořimírem vášnivě pomilovali, načež Lumír

usnul v jejím náručí...

současnost

Mezihra

„Fiha.“ hvízdal Lumír a dodal, „tak to je síla.“ když byl přenesen zpět do současnosti

„Mnohokrát ti děkujeme, že jsi učinil tak, jak být mělo.“ promluvil duch stavitele

„Vy jste to udělali jak?“ zajímalo Lumíra

„Já nic nezachránil, jsem a Bohoslovem proboden jsem byl, jelikož hloupé řeči měl jsem.“ pravil duch stavitele a přidal se duch jeho ženy Ludmily

„Já z domu vyšla jsem když se muž několik dní zlynčována jsem byla, jelikož muže svého jsem bránila.“

„Vaše matka Držislava?“

„Otrávit se chtěla, ale neučinila tak a v domě žila v úkrytu ještě deset zim a jedno léto.“

„Můžeme pro tebe udělat něco?“

„Můžete mi ukázat jak svět zajde a počkat tu ještě než to uvidím?“

„Ovšemže.“ promluvíli oba milí duchové naráz a Lumír byl přenesen o trochu více do budoucnosti

*blíže neurčená budoucnost
císařský palác Kjoto*

VII.

Ať se kloníme k jakémukoliv názoru ohledně Stvoření Světa nemůžeme opomenout, že součástí naší Modré Planety jsou síly daleko mocnější než celé lidstvo dohromady. Síly, které dosud i přes vědecký pokrok nedokázalo lidstvo zkrotit a přesto si s nimi zahrávalo včetně jednoho vulkanologa a jeho tým. Ano, chápete správně, tou silou jsou sopky a jejich mocné příbuzné - supervulkány.⁸

Tým věhlasného vulkanologa Akena a jeho spolupracovníci byli zatčeni a předvedeni před císaře.

„Jak to vypadá a pro jednou mi nelžete!“ obořil se na přítomné vulkanology císař ve chvíli kdy vstoupili ani pozdravit je nenechal a sjel je vražedným pohledem, reagoval Akeno:

„Vaše Císařská Výsosti magma je asi půl kilometru pod povrchem.“

„Co se dá dělat?“

„Obávám se, že už nic.“

„Blbče!“ císař prudce povstal a z jeho očí sršely blesky, „Co máte v té hlavě, na co jste mysleli, když jste začali do toho vrtat a ještě měnit osvědčené islandské postupy!“ Akeno chtěl něco říci, ale císař jej ke slovu nepustil, Já vás nemám na okrasu, ale aby jste těm

věcem rozuměli!“

„Vaše Výsosti...“

„Držte hubu a řekněte mi co nás čeká!“ Akena se k odpovědi neměl, tak císař, který začínal ztrácet nervy zařval:

„Bude to!! Na něco jsem se ptal!“

Akena udělal grimasu „Pro většinu východní Asie a chudé rozvojové národy s křehkým primitivním zemědělstvím je to v podstatě konečná.“

Císař jen zalapal po dechu a posadil se a hlesl:

„Co to říkáte?“

„Vaše Císařská Výsosti pod povrchem je sto kilometrů krychlových magmy⁹, předtím neuteceme, veškerá naše technologická i dopravní infrastruktura zkolabuje, včetně energetické sítě. Můžeme očekávat několik milionů mrtvých jen zde v Japonsku, spad popela zamoří zdroje pitné vody a navíc do sopečného spadu se přidá i jaderný spad z elektráren které výbuchy rovněž zasáhnou.“

Císař prudce vyskočil a popadl Akena za sako a štěkl:

„Okamžitě vystoupíte v televizi a oznámíte mému lidu co Fudzisan chystá!“

„Obávám se, že nejen Fudzisan ten výbuch bude tak velký, že může narušit celý sopečný systém Japonska, čímž se aktivují i ostatní vulkány.“ smutně konstatoval Akena

„Chcete mi snad sdělit, že Japonsko - můj tisíci letý národ“ ukázal na sebe „zmizí z map?!“

„To prosím nikoliv Výsosti ale stane se měsíční krajinou.... bude neobyvatelný a spolu s ním i část Východní Asie.“ císař Akena pustil

„Co svět?“ hlesl císař

„Toto neštěstí..“ navzdory etice skočil císař císař skočil Akenovi do řeči

„Nikoliv neštěstí, ale lidské hraní si na Boha!“ pronesl kousavě a pokynul, aby hlavní vulkanolog pokračoval, ten si jen povzdechl a mluvil dále: „i ve zbytku světa budou obrovské potíže, přestane fungovat, televize, rozhlas, počítače a veškerá automatická zařízení, umělá inteligence, v chudých částech Afriky vypuknou jako již tolikrát hladomory a války o potravu ani bohaté státy na tom nebudou o moc lépe mrak popela oběhne planetu a způsobí dočasné ochlazení Země je možné, že kyselé deště které budou zde v východní Asii větry přenesenou i do světa.“

„Kolik obyvatel Japonska přežije?“

„Myslím si, že více než milion to nebude“ císař chtěl něco pronést ale Akena jej ke slovu nepustil když si klekl a pronesl, „Vaše Císařská Výsosti zapřísahám Vás utečte dokud je ještě čas.“

⁸ sopky schopné svou erupcí ovlivnit klima na celém světě

⁹ roztavené horniny pod povrchem

Císař se naježil jako ježek a odsekl:

„Nikdy zůstanu zde se svým národem a vy“ ukázal na tým vulkanologů „se budete dívat na to co jste zavinili odvést!“ štěkl císař příkaz a Císařská stráž tým vulkanologů odvedla a císař se vrátil zpět do svého křesla kde vzpomínal..

před dvěma lety

VII.

V jedné z tokijských sportovních uzavřených hal se konala tisková konference na čestných místech seděli premiér Japonska, přední tým vulkanologů vedený Akenem. Čestný hosté sledovali prezentaci Islandských vulkanologů, kteří prezentovali své úspěchy na Islandu v oblasti geotermální energie. Islandští odborníci seznamovali Japonský národ prostřednictvím jeho televizních štábů a novinářů s průběhem hloubení vrtů a se vším co k této otázce náleží. Prezentace trvala několik hodin načež se konala tisková konference. Na jejíž úvod položil premiér několik otázek islandským odborníkům a načež dostali prostor média.

Přihlásila se jedna z reporterek která měla velmi trefnou otázku na islandské vědce.

„Je takovýto projekt bezpečný, když Japonsko má více vulkánů než Island?“

„Je to naprosto bezpečné“ ujistil reportérku islandský vědec s milým úsměvem a dodal, „Island si díky geotermální energii může dovolit pěstovat tropické ovoce ačkoliv leží za polárním kruhem.“ na jeho podporu se prostorem rozlehl souhlasný smích, „Své veškeré poznatky předáme vašim vědcům pokud oni dospějí k názoru, že náš projekt je na podmínky Japonska nemožný neuskuteční jej. Myslím si, že by to byla škoda protože ne každý národ může takto levnou elektřinu jejíž nízká cena se dotkne nejen domácností ale i veřejných rozpočtů.“

Přihlásila se jiná novinářka:

„Jak dlouho budou práce trvat?“

„Na Islandu to trvalo deseti lety zde do dvou let.“

Promluvil reportér:

„Může tento projekt narušit sopečné žíly, která spojují jednotlivé vulkány a vyvolat jejich hromadnou erupci?“

„Pokud se bude postupovat v souladu s našimi vědomostmi, tak nikoliv Island je menší než Japonsko, ale musím podotknout, že spojení vašich vulkánů je podobný neřkuli stejný a kromě toho na Islandu máme i několik celoevropsky nejnebezpečnějších vulkánů, vy zde máte pouze Fudžisan ale jak jsem řekl záleží na vašich vědcích.“

Konference ještě nějakou chvíli pokračovala, ale pro opakovatelnost dotazů byla již

ukončena, japonský tým si vzal několik dní na rozmyšlenou a za šest dní byl projekt schválen, projednán a na konci měsíce šel k podpisu císaři ten v rámci svých povinností neměl jinou možnost než podepsat ačkoliv sám měl pochybnosti ale nemohl jinak.

Po slavnostním zahájení prací se islandští kolegové odebraly do své vlasti v domnění, že vše půjde, tak jak oni vyzkoumali a svou práci ověřily a kdyby chtěli Japonští kolegové něco upravovat či měnit předem se domluví, tato důvěra byla pošlapána.

Práce zdárně pokračovaly ,ale bez konzultací s islandskými kolegy došlo k několika technickým změnám, což se později ukázalo jako osudná chyba.

IX.

Práce na megalomanském projektu zdárně pokračovali, vše bylo v poklidu až do chvíle kdy si běžný návštěvníci hory Fudžisan všimli drobných prasklin v ledu. Nikdo tomu nepřikládal váhu, krátce na to začal ledový příkrov na Fudžisaně roztávat a začaly se objevovat fumaroly, ze kterých začala stoupat pára a co je hlavní- Japonsko leží na známém Ohnivém¹⁰ kruhu začala se měnit povaha a četnost zemětřesení.

Dokonce Tokio ležící několik kulometů od hory zažilo zemětřesení o síle 5,7 stupně Richterovy škály¹¹. Japonská veřejnost si dala dvě a dvě dohromady a přesto, že vědci nenalezli jakoukoliv souvislost těchto jevů s projektem, začali protesty a stávky za ukončení tohoto programu.

Projekt zastaven nebyl a to byla osudová chyba. Několik týdnů před onou schůzkou se začali měnit povahy zemětřesení i v oblastech jinak naprosto klidných kde se projektové práce nekonaly.

Premiér svolal vědce.

„Pánové nějak se začínají naše vulkány probouzet k životu. Ačkoliv podle Islandských kolegů nemá nic takového nastat nemá?“ podezřívavě si vulkanology měřil

Akena s klidem reagoval:

„Pane premiére vše probíhá podle plánů. Celou dobu trvání prací se držíme striktně pokynů z Reykjavík.“

„Udělalí jste ale nějaké změny ne?“

„Nic, co by ohrozilo bezpečnost a národ.“ nastalo krátké ticho pak ale premiér zakroutil hlavou

„Zavolejte tam a pozvěte si sem jich šéfa na mimořádnou konzultaci protože .... Vždyť by to

¹⁰ místo střetu zemských desek v Tichém oceánu, dochází zde k většině zemětřesení a sopečných erupcí

¹¹ stupnice podle které se měří velikost a síla zemětřesení, dnes považována za zastaralou

byl armagedon¹² kdyby se aktivovali všechny vulkány, co Japonské má vždyť by pot mohl být konec Japonska i Koree a přilehlých oblastí Ruska a Číny.“

Akena přikývla toto přání splnil za tři dny byli Islandští vulkanologové i s se svým šéfem u Japonského premiéra a vulkanologů. Kde je premiér seznámil se svými obavami, šéf islandských vulkanologů chtěl veškerou dokumentaci. Dostal ji a několik hodin ji se svým týmem zkoumali. japonští vulkanologové odešly po své práci.

Po několika hodinách vešla islandská delegace k premiérovi který vytušil, že se asi něco stalo a okamžitě svolal své vědce. Ti jakmile vkročili do místnosti jejich islandský kolega pod tíhou zjištění zapomněl na pověstnou Japonkou etiku a vychování a ostře spustil spustil:

„ Jste kreténi!“ vztekle sevřel ruce v pěst, „ Proč jste nás sem zvali, když jste si to udělali podle sebe a ještě jste zásadně a bez konzultace s námi zasáhly do prací se kterými nemáte zkušenost! Pod tuhle prasárnu se nepodepíšeme a být vámi hodně rychle se aklimatizují na život v Arktidě! Protože svým neodborným zásahem jste si roztopily všechny vulkány co zde máte!“

Premiér sjel všechny bezradně pohledem a pronesl:

„ Co teď?“

„ Nic už to nezastavíme, můžete leda tak přiznat svoji vinu a jít se zastřelit, protože jinak vás váš národ zabije doslova. Jelikož jste z celosvětového premianta v geotermální energii udělali viníka celosvětové krize, která je srovnatelná pouze s jadernou válkou. Informujte císaře ten ať rozhodně zda vám umožní odejít nebo to ponechá lidové spravedlnosti. Věřte mi, že takováto událost způsobí, že lidství půjde stranou nastane zákon džungle jediný koho to mine je váš císař.“ těmito slovy se celá delegace odporoučela.

Premiér po dlouhém tíživém tichu vytočil číslo k císaři a vše mu řekl, načež odjel domů spáchat sebevraždu. Díky zásahu císaře totéž neucínili u vulkanologové.

X.

Příroda a obzvláště ne sopky se neřídí časem v lidském pojetí. Ačkoliv na výzvu císaře vystoupil celý Akeneho tým v televizi a posypali si hlavu popelem načež promluvil císař který dodal lidu naději, že zůstane ale hlavně, že jeho země jako bájný Fénix znovu povstane. Nesmírně pracovití a loajální Japonci tento šok vzali v klidu, nenastala v zemi anarchie,

všichni čekali kdy sopky promluví.

Císař ještě stačil zrušit projekt a co šlo ještě zasypat, zpět tak zasypat a zastavit, evakuovat jaderné elektrárny a zamezit tak tomu, aby se sopečný spad smísil s jaderným. Císařský počin se sopkám líbil a jako věrný pes počkaly dokud nebyly evakuace dokončeny a pak...

Několik dní poté došlo po celém Japonsku k obrovským zemětřesením následovanými výbuchy sopek jako bouchacích kuliček na dětském hřišti. Zemětřesení a výbuchy sopek trvaly několik týdnů. Chmurná předpověď Akena se částečně naplnila jen díky rychlému císařskému zásahu nebyla katastrofa ještě větší a celosvětově rozsáhlejší.

Císař vydal vědecký tým do rukou mezinárodní spravedlnosti ,což nezabránilo světu chtít po zbídačeném národě který doplatil na chyby svých několika příslušníků reparace. Naštěstí vydáním viníků a svědectví Islandských vědců byli reparace tomuto hrdému a vytrvalému národu odpuštěny.

Bude trvat desetiletí než se Japonsko dostane tam kde bylo před neštěstím, snad to lidstvu dokáže, že jsou věci které se mají nechat být.

Epilog

Poté co se Lumír vrátil zpět do své současnosti se jeho pohled střetl s pohledy obou duchů, kteří se na něho mile usmívali. Promluvil duch Ludmily:

„ Spokojen jsi mladý pane, ještě něco jest, co vykonat pro tebe můžeme?“

„ Hm.“ Lumír se zamyslel a pak promluvil: „ vraťte mne do své doby urození duchové, protože co jste mi ukázali bude ohavné a nejen pro chudé národy, ale pro všechny lidi světa, když jsou mobily a navigace, vše nám poví počítač a najednou to nepůjde to bude konec a proto vás žádám aby jste mě poslali do své doby a ponechaly mne tam. Tam mě již nic hrozit nebude a to, že budu chudý příbuzný mi vůbec nevadí, sami ve svém životě a díky svému daru urozená paní Ludmilo víte, že peníze nejsou vše. “

Oba duchové se usmáli poděkovali mu jelikož to bylo jeho vysvobození a tak se Tvořimír opět probudil v náručí své ženy Ludmily a šel splnit to ,co před biskupovým stolcem slíbil a po své práci, Lumír přestal existovat....

¹² událost pojmenovaná dle Bible

Jolana Charvátová – Cestování v čase

Všechno to začalo naprosto normálním dnem, vstala jsem, nasnídala jsem se a potom jsem dělala úkoly. Po obědě jsem si řekla, že se půjdu do přírody projít.

Jak jsem se procházela lesem, tak jsem si pomyslela, jaké by to bylo, kdybych mohla cestovat časem. Asi bych se chtěla podívat do budoucnosti, ale i minulost by mohla být zajímavá. Najednou z ničeho nic zakopnu a spadnu prudce na zem. Opráším se a podívám se, o co jsem tak mohla zakopnout a vidím nějaký stroj, připomínající staré nefunkční rádio. Rozhodla jsem se, že bych ten stroj mohla vzít domů, pořádně si ho prohlédnout a třeba ho zkusit opravit.

Cestou domů si říkám, jak se taková věc mohla ocitnout uprostřed lesa, ale teď je taková doba, že lidi pohazují věci všude kolem sebe. I do nádherné přírody!

Jdu do pokoje a nalezené rádio utru kapesníkem, protože bylo špinavé. Zajímalo by mě, jak dlouho leželo v lese. Potom jsem zavolala tatínka do pokoje a řekla jsem mu můj „příběh“ a zeptala jsem se ho, jestli by to dokázal zprovoznit. Tatínek řekl, že se na to potom podívá, ale že teď nemá čas.

Asi tak za dvě hodiny tatínek přišel do mého pokoje a měl s sebou i svůj kufřík s náradím. Vzal si šroubovák a chtěl se podívat dovnitř, jestli tam jsou nějaké baterky, ale nikde neviděl žádný otvor, který by mohl otevřít. Podíval se na mě a říkal, že to není vůbec jako rádio, protože každé rádio jde nějak otevřít. Věděla jsem, že tatínek má určitě stále moc práce, a tak jsem řekla, že to nevádí, že to je stejně jen nějaká stará věc, kterou jen někdo zahodil v lese a že může jít. Tatínek odešel a já jsem si lehla do postele a četla jsem si knížku.

Stále mi vrtalo hlavou, co to může být za věc, a tak jsem se zvedla z postele a všimla jsem si,

že na tom stroji jsou nějaké páčky a tlačítka. Pomyslela jsem si, že ten stroj je stejně starý a nefunkční, a tak jsem to tlačítka zmáčkla. Napoprvé se nic nedělo, ale když jsem to zmáčkla podruhé, tak se na tom stroji rozsvítila taková malá obrazovka, kde se psalo: vyberte prosím rok, do kterého chcete cestovat. Divila jsem se, že to funguje a řekla jsem si, že to bude jen nějaká hračka pro děti. Tak jsem vybrala rok 3000 a začalo to vydávat divné zvuky a najednou jsem se ocitla v nějakém městě, kde všechno bylo moderní!

Místo normálních aut tady byly malé létající kopule a všechno vypadalo úplně jinak. Lidé měli na sobě zvláštní oblečení, místo zvířat tu byli roboti a nikde žádné stromy, všechno bylo na elektřinu! Vypadalo to tady, jako bych byla v budoucnosti! Byla jsem strašně vyděšená a nevěděla jsem, co mám dělat. Všimla jsem si, že stále držím ten stroj, a tak jsem rychle zmáčkla zase to tlačítka a vybrala jsem náš rok 2021.

Naštěstí jsem se objevila zase doma, rychle jsem utíkala do obýváku a volala jsem, jestli je někdo doma. Maminka se mě zeptala, proč tak vyvádím a já jsem jí odpověděla, že se nic nestalo, jen jsem se chtěla ujistit, jestli je někdo doma. Poznala na mě, že jsem vyděšená a já jsem utíkala zase do pokoje. Podívala jsem se na ten stroj. Ten stroj není rádio, ale stroj na cestování v čase! A tak jsem si řekla, že je to nesmysl, že se mi to asi jenom zdálo, protože to není možné.

Nakonec jsem ten stroj odnesla do sběru a tam byl zničen. Lepší bude, když už s ním nikdo nebude mít nic společného. Cestou domů jsem si stále nemohla vysvětlit, co se stalo, jestli to byl jen sen, nebo realita. Rozhodla jsem se, že na to raději zapomenou.

Kristýna Macková – Cestování v čase

Jednoho krásného dne roku 2289 se jen tak procházím po městě a vcházím do uličky, kterou dobře znám, ale kde zrovna nikdo není. Znenadání se přede mnou objeví něco, co vypadá jako velká díra, řekněme tomu třeba „černá díra“. Chtěla jsem to místo obejít, ale nešlo to, a tak jsem zkusila vejít dovnitř. Očekávala jsem cokoli, ale to, co se stalo, mě překvapilo a zároveň vyděsilo. Všechno se začalo třepat, měnit barvy a dělat divné zvuky. Po chvíli vše skončilo a já jsem se objevila nejspíš někde na louce. Louky moc neznám, protože u nás žádné nejsou a u babičky na vesnici taky ne, jenom ve

škole jsme se učili, že kdysi dávno tady byly lesy, louky a příroda vůbec. Moc hezké místo, pomyslela jsem si, škoda, že si dříve lidé neuvědomovali, že si přírody mají vážit.

Procházela jsem se po tom nádherném místě a najednou vidím nějakého člověka, rychle běžím za ním, abych zjistila, kde jsem. Přišla jsem ke staršímu pánovi, v podivných hadrech a on mi říká „dobrý den“. Nevěděla jsem, co to znamená, tak jsem se ho zeptala, proč to řekl. Zjistila jsem, že mě slušně pozdravil, tak jsem ho pozdravila tak, jak se to dělá u nás, sklopila jsem hlavu, dva metry jsem odstoupila a řekla

„starej se o sebe“. Měla jsem plno otázek, ale na konci louky už jsem zase viděla tu černou díru, stihla jsem se jenom zeptat, ve kterém jsem roce. Pán mi s úsměvem odpověděl, že v roce 2000.

Ocitám se zase v černé díře, všechno se třepe, všude vidím barvy a doufám, že se tentokrát už objevím doma. Omyl, procitnu uprostřed lesa, o kterém vím taky jen z vyprávění. Ale tohle místo působí děsivě. Vidím světlo na konci lesa a snažím se z něj vyjít. Když konečně vyjdu, tak se leknu a s otevřenou pusou se rozhlížím kolem sebe. Vidím dinosaury, které poznám, protože moji tři bratři je mají rádi. Mají doma online prezentace o dinosaurech a jednoho dinorobota máme jako domácího mazlíčka. Rychle hledám černou díru, ať z tohoto roku zmizím, ale najednou vidím, že z lesa vyběhl brontosaurus a hned za ním tyranosaurus, ve vzduchu ještě letěl pterodaktyl. Už vidím černou díru, jenom se modlím, ať už jsem u ní, a aby se mi nic nestalo. Jako obvykle se to zase třepe, všude barvy.

Tentokrát jsem se objevila někde, kde mají všichni náhubky na puse a jsou zahalení do bílých dlouhých hábitů. Nikdo se s nikým nebavil, každý si hlídal co největší rozestup od ostatních. Vzpomněla jsem si, že v dějeonlinu jsme se učili, že od roku 2020-2040 lidstvo bojovalo s nějakým nebezpečným virem, více než polovina lidí zemřela a ti zbylí měli trvalé následky.

Dostala jsem strach, ale stejně jsem se chtěla ujistit, jestli jsem opravdu v tomto období. Nikdo se mnou mluvit nechtěl, všichni se ode mne odtahovali, někteří dokonce utíkali a začali křičet. Pouze jedna paní se přiblížila a řekla mi, že bych se takto neměla ukazovat na ulici a strčila mi něco do ruky. Rychle jsem se jí zeptala, který je rok. Řekla mi, že je rok 2032. Než jsem stihla něco říct, povalili mě na zem policajti, křičeli na mě a nadávali mi, že nemám roušku a že mě okamžitě zavřou do covid - tábora. Bála jsem se, nevěděla jsem, co mám dělat. Naštěstí jsem si vzpomněla, že mi ta paní dala něco do ruky, rychle jsem to na zemi nahmatala a ukázala policajtům. Když to viděli, odstoupili ode mě a čekali, až si obleču ochranný oblek a na pusou nasadím něco, v čem jsem měla pocit, že se udusím. Ta doba se mi fakt nelíbila, všichni byli smutní a vyčerpaní, starší lidé v tom nemohli dýchat a kolabovali na ulici. Strašně jsem si přála spatřit černou díru a zmizet z této zlé doby.

Markéta Macková – Doktor Pepek a cesta do Minulosti

Doktor Pepek vynalezl stroj času a chtěl ho otestovat, protože si nebyl úplně jistý, jestli je funkční, tak se vydal do minulosti...

Konečně jsem ji uviděla, ale nic se netřepalo a nebarvilo, všechno bylo ještě děsivější, objevila jsem se uprostřed války. Byla jsem velmi vylekáná a doufala, že tu budu jen chvilku, protože válčit jsem nechtěla. Podle naší online učitelky dějeonlinu, která nás učí o válkách, by tohle mohla být druhá světová válka, takže rok 1939–1945. Moc jsem se bála, všude byl křik, pláč, výstřely a krev. Cítila jsem, že mi začaly téct slzy. Viděla jsem před sebou jednoho pána, chtěla jsem se ho zeptat, ve kterém roce to jsem, ale když jsem se přiblížila, uslyšela jsem další výstřel a on se mi skácel k nohám. Byla jsem tak zmatená, že jsem si ani nevšimla, že za mnou je černá díra. Honem si utírám slzy kapesníčkem, který jsem měla u sebe a už přemýšlím, kde mě to zanesení tentokrát.

Dostala jsem se do doby, kde létaly auta. Byla jsem překvapená, protože u nás auta nelétají, ale skáčou. Šla jsem okolo podivných domů. Najednou na mě volá něco chlupatého, že mám jít blíž, ať na mě nepadne žádné auto. Nevěřicně jsem zírala, zjistila jsem totiž, že je to velká kočka, která mluví. Říkala mi, že takové podivné stvoření, jako jsem já, viděla jen na obrázku. Byla jsem hodně překvapená, protože jsem si uvědomila, že v této době lidé vůbec neexistují. O tom jsme se nikdy v dějeonlinu ani v jiných předmětech neučili. Podivám se z okna a vidím tam i kousek přírody. Celá zmatená se zeptám, v jakém jsme roce a odpovídní, že v roce 2567. Vůbec nevím, jestli se mám radovat nebo se bát, ale jedno vím určitě, už chci být doma. Měla jsem pocit, jako bych tu černou díru přivolala, protože už byla u mě a já hned zmizela v ní.

Čekám, že se to začne třepat a přebarvovat se, ale pořád nic. Se strachem se rozhlížím kolem sebe a zjišťuju, že konečně stojím na chodníku před naším domem. Spadl mi kámen ze srdce, protože jsem po dlouhé cestě časem konečně doma. Vejdou do dveří našeho domu a utíkám do pokoje. Lehnu si a přemýšlím o tom, co se mi přihodilo.

Zjistila jsem, že mě dějeonline zajímá ještě víc, než před tím, dokonce přemýšlím, že se chci stát učitelkou dějeonlinu. Tahle moje černá díra mně asi měla ukázat, že si máme vážit toho, co máme. A víte, co bych opravdu chtěla? Mít v tomto roce u nás přírodu, protože je moc hezká, dokonce v ní žijí zajímaví živočichové. Budu dělat všechno proto, abych znovu obnovila přírodu, kterou jsem viděla v roce 2000.

Doktor Pepek se tedy přesunul do roku 1999, protože chtěl znova prožít ten úžasný silvestr. Byla to paráda, ale když už bylo 2. 1.

2000, chtěl se vrátit zpátky do budoucnosti, jenže ten krám spustil zvláštním hlasem: „Z důvodu *autodestrukční* sekvence je stroj času rozbitý, nemůžete se vrátit zpět, děkuji a sbohem.“ „No, ta autodestrukce nebyl dobrý nápad, neměl jsem ji tam vůbec dávat, k čemu tam je?“ řekl si doktor Pepek a začal přemýšlet, jak postaví nový stroj času, když je teď v roce 2000.

Bohužel ten stroj času, který postavil v budoucnosti v roce 2026, a v roce 2000 bylo na rozdíl od roku 2026 téměř nemožné dostat materiál na stroj času, takže doktor Pepek musel trochu improvizovat. Nakonec se mu dost dařilo.

Jenže zapomněl, že je vlastně pořád u sebe v garáži. Pak přišel doktor Pepek z minulosti, strnul a zůstal stát, doktor Pepek z budouc-

nosti řekl: „Ahoj, já jsem ty z budoucnosti.“ „Takže já ten stroj času fakt postavím... to je neuvěřitelné“ řekl doktor Pepek z minulosti. „To si piš, že je to neuvěřitelné, měj se tu hezky“ řekl na to doktor Pepek z budoucnosti a začalo mu být něco divné. „*Tohle už jsem zažil... to je zvláštní*“.

Náhle si vzpomněl: před 26 lety viděl sebe z budoucnosti a viděl, že tam stavil stroj času. Uvědomil si, že se něco pokazilo a domyslel si co, pak se tomu snažil zabránit a tu autodestrukci tam nedával. A pak si doktor Pepek vzpomněl. „*Ten krám není rozbitý! Já hlupák jen zapomněl oddělat ten hlas co o tom mele*“ řekl si doktor Pepek a vrátil se do budoucnosti. Byl zase doma a měl se dobře.

Karin Slabiková – Záchrana Zeměkoule

2031

Naše loď plula vesmírem, ale jak už to bývá, zadřel se motor. Nikdo tomu nechtěl věřit, ale řídicí panel se přepnul na autopilota a nechal nás nouzově přistát na neznámé planetě. Jak jsme přistáli, uviděli jsme pustou a suchou krajinu na straně levé a na straně pravé krajinu plnou zeleně a života. Uprostřed těchto dvou rozdílných prostředí bylo koryto plné balvanů, koster ryb, a dokonce i několika lidských lebek. V korytě byla uvízlá nějaká podivná věc velikosti naší kosmické lodi. Když jsme přišli blíž, zjistili jsme, že je vyrobena z rezivějícího kovu. Pár odvážných lidí z posádky se šlo podívat na palubu a objevili zde noviny z roku 2025. Na titulní stránce stálo: Celý svět bojuje s českou mutací koronaviru. Když si noviny prohlédli, tak narazili ještě na pár zajímavých článků, z toho v jednom bylo zdůrazněno, že Země se pomalu přibližuje ke Slunci a i její rotace se zpomaluje. A v dalším celkem zajímavém článku s názvem „Loď uvízla v Suezském průplavu se stále nedaří vyprostit“ byla popsána komplikovaná situace se čtyř set metrovou lodí, která zastavila dopravu přes Suezský průplav.

Když si naše posádka přečetla noviny, tak dva odvážlivci vešli do trupu lodi. Jak vkročili do trupu lodi, tak uviděli velký nepořádek. V rohu místnosti byli schoulení dva živí lidé. Kroky odvážlivců je vzbudily. Když je dva členové naší posádky spatřili, zjistili, že jsou pohublí a vystrašení. Zavolali jsme všechny členy posádky do trupu lodi, aby přinesli trochu jídla a pití.

Když se neznámí lidé nasytili a napili, tak nám začali vyprávět, jak se dostali do takového stavu, v jakém jsme je našli. Zjistili jsme, že všichni lidé vymřeli na Českou mutaci koronaviru a oni jediní přežili. Představili se nám jako Karel a Karin. Karel a Karin nám dále vyprávěli o tom, jak celé lidstvo bylo ve stresu, protože se Země začala čím dál rychleji přibližovat ke Slunci, ještě k tomu přestávala rotovat, a taky se po celém světě začala šířit smrtelná mutace koronaviru. Naše posádka vzala Karla s Karin na palubu vesmírné lodi, aby se vyspali.

Nejvyššího člena naší posádky napadlo riskantní řešení, jak zachránit lidstvo. Tak všem vysvětlil svůj plán a všichni s ním souhlasili. Pak prohlásil „Hoši, dejme se do práce“. Plán zněl: teleportovat se do roku 2024, předat lidstvu lék na českou mutaci koronaviru a vrátit Zeměkouli na svou dráhu.

Všichni muži začali opravovat motor a brzy to měli hotové, poté si posedali na svá místa a připoutali se. Loď vyrazila do roku 2024. Cesta trvala pár sekund. Když přiletěli na místo, uviděli šťastnou a živou planetu. Vydali se za Milošem Zemanem a dali mu nabídku. Nabídka zněla takhle: „Když nám dáte benzín a jídlo na zpáteční cestu, tak vám poskytneme lék na coronavirus. Miloš si odkašlal a prohlásil „dejte mi ten lék, vy škuti, a já splním všechny vaše požadavky“. Posádka mu vydala lék pro celou Zeměkouli a vzala si od Miloše jídlo a benzín. Vyrázili jsme na cestu domů a vrátili se do roku 2031.

Patricie Švejcarová – Posedlí minulostí

Venku pršelo a já jako každé odpoledne trávila zavřená v laboratoři. „Kávu?“ zeptal se mě

můj kolega a vstoupil do místnosti. „Ty mě znáš opravdu dobře,“ řekla jsem a vzala si od něj

papírový kelímek s horkým nápojem. „Stále ten tvůj lektvar? Ty si nedáš pokoj!“ usmál se na mě.

Arman mě znal opravdu dobře, dokud jsem nedosáhla mého cíle, nikdy jsem nepřestala. Na vzorku tohoto lektvaru jsem dělala už několik let.

Po několika hodinách práce jsem konečně dorazila domů. Svlékla jsem si kabát a posadila se na gauč vedle malého konferenčního stolku. Do rukou jsem vzala rámeček s fotkou mě a mé sestry. „Chybíš mi, kéž bys tu teď mohla být se mnou,“ zasteskla jsem si a lehla na gauč. „To kvůli tobě to všechno dělám.“

Ráno jsem vstala a celá rozlámaná jsem se vydala do práce. Ráda jsem chodila pěšky, laboratoř od mého domu daleko nebyla, navíc jsem nesnášela řízení. Venku začínalo být parno. Milovala jsem léto a dlouhé večery, hlavně kvůli možnosti pracovat ještě déle.

Jako první jsem se vrhla na povinnosti abych odpoledne mohla pracovat na svých věcech. Měla jsem štěstí, že laboratoř, ve které jsem pracovala, byla jedna z největších v Evropě, měla několik desítek oddělení. Já pracovala v oddělení na míchání léků na angínu a podobné virové nemoci. Naše oddělení nebylo moc velké. Pracovalo nás tady pět. Někdy jsem přemýšlela, jak jsem se mohla ocitnout zrovna tady. Studovala jsem na vysoké škole vědy a chemie, obor virové nemoci. Vůbec si nepamatuju, proč jsem se rozhodla zrovna pro tento obor, ale bylo to tak a já to už nemohla změnit. Už jsem se s tím ale naštěstí smířila. Jako malá jsem chtěla být učitelkou a taky proto jsem šla na gympl. Gympl mi dal ale jen schopnost všechno okecat, a proto vám teď tady vyprávím o svém životě, místo toho, co jsem původně chtěla říci.

Dnešní úkol od šéfa byl jasný. Měla jsem zkombinovat dva, již vymyšlené léky na angínu a zkoumat jejich reakci na zvířatech.

„Poslyš Šanel, nechtěla by sis večer někam vyjít?“ otočila jsem se a spatřila člověka, kterému vyšla tato otázka z úst.“ Mm no jasně, můžeme.“

Arman, můj kolega, se mi ani trochu nelíbil. Nebyl ošklivý, ale mě momentálně zajímala jen moje zesnulá sestra a to, jak ji vezmu zase zpátky mezi nás. Nechtěla jsem ale mého kolegu využívat jen k nošení kávy. „Vyzvednu tě u tebe v šest?“ zeptal se a já začala litovat, že jsem na schůzku kývla. „Radši mi pošli adresu, kam mám dojet a já tam v sedm budu,“ řekla jsem. „Dobře, budu se těšit Šanel,“ řekl Arman a odešel z místnosti.

Den utekl jako voda a já došla po několika hodinách domů. Hodila jsem si sprchu, oblékla si šaty a namalovala se. Už dlouho jsem nebyla

jinde než v práci. Vzala jsem klíče, tentokrát jsem se rozhodla pro jízdu autem. Otevřela jsem garáž a odemkla jsem své auto. Citroen C3 by byl možná pro někoho malý, ale mně tohle šedé autíčko vyhovovalo. Nasedla jsem do něj a nastartovala. Už je to déle co jsem naposledy řídila.

Za nedlouho jsem byla na hlavní cestě, kde už se mi jelo mnohem lépe. Navigace na mobilu mi ukazovala, kam přesně jet, a tak jsem byla celkem v klidu. Zabočila jsem doprava. Předemnou se objevila benzínka. Žaludek se mi třikrát otočil a moje hlava přestala fungovat. Zastavila jsem uprostřed cesty. U téhle benzínky se to tehdy stalo. Nevěděla jsem, co mám dělat. Nechala jsem auto na kraji vozovky a vydala se k benzínce. Po tváři mi nekontrolovaně tekly slzy. Došla jsem až k benzínce a vešla dovnitř.

„Bože můj stalo se vám něco?“ vypískla žena za pokladnou a vyběhla za mnou. „Můžete mi prosím zavolat taxi? Musím odjet,“ pověděla jsem dámě naproti mně.

„Ano, samozřejmě,“ řekla a vzala do ruky telefon. Vzpomínky se mi vracely a já je nemohla vytlačit pryč. Tady se to stalo. Tady jsme se sestrou před pěti lety prožily autonehodu. Tady jsem před pěti lety nabourala a zabila ji i její nedonošené dítě.

Taxi mě dovezl až před laboratoř. Otevřela jsem dveře a vyběhla až do čtvrtého patra, kde jsem právě tuhle noc chtěla dokončit to, co jsem před pěti lety začala. Dnešní plán byl jasný. Neodejdu odtud bez lektvaru, který mě přesune do minulosti. Musela jsem vrátit na zem mou sestru a její nedonošené dítě. Do směsi jsem zkoušela přidat všechno možné. Ptáte se, jak jsem věděla, že lektvar bude fungovat? Jednoduchá odpověď, já to nevěděla.

Hodiny odbíjely třičtvrtě na sedm. Zrovna vycházelo slunce a já si uvědomila, že jsem přes dvacet čtyři hodin nespala. A další den klidně spát nebudu, protože nemůžu ztrácet další drahocenný čas.

„Si v pohodě? Vypadáš, že každou chvíli padneš,“ zvolala na mě Kira, moje nejlepší kamarádka. „Bože můj Šanel, vypadáš hrozně. Proč máš v práci šaty? Proč si bosá a lodičky jsou na stole? A proč vypadáš jako kdybys dvacet čtyři hodin nespala?“ vyděšeně na mě Kira koukla. „Viš co? Je to na delší vyprávění a na to teď nemám čas.“

Pojď mi pomoci. Nebo víš co? Radši mi dones čisté oblečení, kávu a snídani,“ chrstla jsem Kíře do obličeje a natáhla se pro zkumavku. Odběhla pryč a nechala mě tam samotnou. Doufala jsem, že nepřiběhne Arman a nebude se ptát na včerejší večer. Odpovědět bych mu teď vážně nedokázala. Natáhla jsem se pro další zkumavku. Za prosklenými dveřmi jsem spatřila

la šéfa, který měl očividně namířeno sem. Můj osobní lektvar jsem rychle přelila do prázdné lahvičky od sirupu na angínu. Obula si lodičky, stáhla šaty a nazula tenisky schované v šuplíku.

„Krásné ráno Šanel, jak to vypadá?“ pozdravil mě šéf a prohlédl si můj pracovní stůl. Šéf sem chodil velmi zřídka. Nebylo to zrovna dvakrát zajímavé oddělení a naše práce nebyla zrovna nepostradatelná. „Co je tohle?“ zeptal se ředitel a ukázal na lahvičku s mým osobním lektvarem. „To je nepovedená směs dvou látek na angínu. Žabě obecně to neudělalo moc dobře,“ pokusila jsem se o úsměv, ale s mým deficitem spánku moc dobře nevypadal.

Ředitel vzal lahev do ruky a rychlostí blesku se mu přibližovala k puse. Než jsem stihla cokoli říct, lahev se dotkla ředitelova nosu a šéf se zhluboka nadechnul. Moje srdce se na pár chvil zastavilo a vynechalo několik úderů. „Divně to voní,“ řekl s úsměvem a odešel pryč z místnosti.

„Tak tohle bylo o fous!“ zařvala Kira. V ruce držela tašku s jídlem, čisté oblečení a velký kelímek s kávou. „Si úžasná!“ usmála jsem se na mou nejlepší kamarádku a vytrhla jí tašku s jídlem z rukou. „Kde je ten skutečně dobrý lék, co si předeviděm namíchala? Zastaví se tady pro něj Felix, má něco předepsaného od doktorky, ale vůbec mu to nepomáhá.“ řekla Kira. „Felixovi je zase špatně? Chudák kluk, tak mladý a pořád mu něco je,“ usmála jsem se a rozbalila plastový přístroj.

Sedla jsem si dál od stolu a konečně se pustila do jídla. Venku už zapadalo slunce a já pořádně dneska nejedla. Kira mi donesla rýžové nudle, moje oblíbené.

„Čau jsem tady pro ty léky,“ řekl mladík ve dveřích a bez vyzvání vkročil do místnosti.

„Ahoj, ber, je to ta vpravo,“ usmála se Kira.

„Díky moc holky,“ úsměv Felix oplatil a vzal si lék do ruky. Zrovna jsem dožvýkávala poslední sousto, když si Felix lavičku z ničeho nic otevřel a napil se. Než jsem stihla cokoli říct, nebo se ujistit, zda to je ta správná lahvička, vypařil se pryč a mně nezbylo nic, možná jen oči pro pláč.

Z pohledu Felixe

Dopadl jsem na všechny čtyři. Už jsem si myslel, že jsem se probudil jako kočka, ale byl jsem to furt já Felix. Podíval jsem se okolo mě. Nic zvláštního jsem tu neviděl. Na stole ležely lahvičky s tekutinami, v poličkách knihy a skripta. Byly ale zvláště srovnané a bylo jich tu o hodně méně. Šanel by nikdy tak málo knih neměla. Otevřel jsem dveře z laboratoře, na chodbě nebyla ani noha. Sešel jsem o patro dolů, kde dříve býval sklad všech látek a potřeb. Vešel jsem do skladu a nestačil se divit

vlastním očím. Procházel jsem jej a nikde nic neviděl. V poličkách jen prázdnost a prach, který na ně sedal. Všechno mi připadalo zvláštní, hlavně ten pocit ve mně. Rozhodl jsem se vyjít z laboratoře, to jsem ale netušil, na co se mi naskytne pohled jako první. Rvačky, odpadky, nepořádek, to všechno zdobilo silnici. Procházel jsem ulicemi a bylo mi vážně zle, nevěděl jsem jak z toho ven. Doufal jsem, že je tohle jenom hloupý nepovedený sen a já se probudím v posteli a půjdu zase uklízet do mé oblíbené laboratoře. Konečně jsem narazil na člověka, který se nepral, nepohazoval odpadky, nekřičel a nedíval se na mě jako na zloděje.

„Dobrý den, já se omlouvám, že ruším, ale mohl bych se vás zeptat jaký je rok?“ řekl jsem neznámému muži na chodníku. „Rok? Jak to myslíš? Nevím, co je to rok,“ odpověděl muž. „No přeci rok. Je rok dva tisíce dvacet jedna? Nebo snad tisíc devět set padesát osm? Kolik let uběhlo od narození Krista?“ řekl jsem. Myslím, že svými otázkami jsem muže akorát více rozhodil. „Jaký Krista? Neznám slovo rok, je teď, není žádné číslo,“ pověděl muž a zamával mi na rozloučenou. Potkal jsem blázna. Zrovna když jsem potřeboval ujasnit, že nejsem blázen já, se mi podaří najít muže, který neví, jaký je rok. Rozhodl jsem se jít si něco koupit, po zkoumání města mi kručelo v břiše. Vydal jsem se tedy do supermarketu nedaleko mého bytu.

Mohl jsem jít už desítky minut, ale všechny obchody, které jsem dříve navštěvoval, tam teď už nestály. Rozhodl jsem se tedy pro oslovení dalšího člověka. Doufal jsem, že narazím tentokrát na někoho normálního. Nechtěl jsem si dneska už po druhé povídat s bláznem.

„Zdravím, mohu se vás zeptat jaký je rok?“ zeptal jsem se náhodné dívky na ulici. „Podívejte, támhle je pes!“ zakřičela mladá dívka a ukázala na hnědé štěně nedaleko nás. „Hezké, ale já potřebuji vědět, jaký je rok. Pomozte mi prosím,“ řekl jsem dívce.

„Kolik je čtyři na druhou?“ položila mi otázku. „Šestnáct, proč se mě ptáte na tak triviální otázku?“ zaútočil jsem na ní zpět. Očividně ignorovala to, na co jsem se jí zeptal a pokračovala dále s otázkami: „Znáte jakéhokoliv českého panovníka?“ přivřela oči a celého si mě prohlédla.

„Karel čtvrtý, Vratislav druhý, Jan Lucemburský, Přemysl Otakar, mám pokračovat?“ sotva jsem dokončil to, co jsem chtěl říct a dívka se mi vrhla okolo krku. „Jsem tak ráda, že se mi po tak dlouhé době podařilo najít někoho normálního. Jak se jmenujete?“ byl jsem opravdu zmaten. „Normálního? Jak to myslíte normálního? A mohla byste mi konečně odpovědět v jakém roce se teď nacházíme?“ naše konverzace se tvořila jenom z otázek, a to jsem jich měl ještě tolik v zásobě. „Jsme v roce dva

tisíce sto dvacet jedna,“ řekla potichu. Zarazil jsem se. Začal jsem kašlat tak moc, až jsem ze sebe doslova vykašlal duši. Nevěděl jsem, co tady dělám. Nebyl jsem si jistý vůbec v ničem. „Všechno nám povíte, ale teď musíte za námi, není tady bezpečno,“ pověděla mi, protože viděla, jak moc zmatený jsem. Chytla mě za ruku, rozběhla se a mě vláčela za sebou. Běžel jsem nejrychleji, jak jsem za celý život vůbec běžel. Nikdy jsem nebyl fyzicky zdatný, díky bohu, že jsme za nedlouhou zastavili u velkého bílého domu. Až v tento moment jsem si uvědomil, jak moc riskantní je jít do velkého domu, a to ještě s dívkou, kterou neznám. Říkal jsem si jedno, horší, než venku to být nemohlo. Vešli jsme do domu a nikde nikdo. Žena zařvala několik po sobě jdoucích čísel a do prázdné místnosti naběhli muži v černém. Okamžitě jsem dal ruce nahoru a začal litovat, že jsem se vůbec narodil. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se mě jeden z mužů v masce. Snažil jsem se zachovat klid, a tak jsem jednoduše odpověděl: „Felix, jmenuji se Felix Dalton,“ srdce mi bušilo tak nahlas, že to museli slyšet i všichni v místnosti. „Vyplň tenhle test,“ řekl jeden a hodil po mě štos papírů a tužku. Vzal jsem je do ruky a otevřel. Dneska si ze mě očividně někdo dělal srandu, protože tohle normální rozhodně nebylo. V testu se objevovali otázky, které se podobaly těm, co mi dala žena, která mě sem dovedla. Nic jsem nenamítal, muži byli šestkrát větší do výšky i do šířky, nebylo divu, že jsem se jich bál. V testu se vyskytovalo pár matematických příkladů, něco z češtiny, ale hlavně otázky z normálního života. Po několika minutách, co jsem si připadal jako terorizovaný student ve škole jsem odložil tužku a podal papíry zpátky muži v černém. Chvilí na to koukal, sundal si masku a představil se: „Ahoj, já jsem Timotej, ale říkej mi Tim.“

Dnešní den? Jo někdo si ze mě stoprocentně dělal srandu. Nebo to byl jen hloupý sen? Tohle totiž nemohlo být skutečné. Všichni v místnosti se mi řádně představili. Celkem jsem napočítal šest mužů a čtyři ženy.

„Dobře, už znáš naše jména. Nemusíš se nás bát, povíme ti náš příběh a ty nám na oplátku povíš tvůj. Můžeme se takhle domluvit?“ řekl muž a podal mi vodu. Myslím, že se jmenoval Johann. Kývl jsem a napil ze sklenice. Usadil jsem se hlouběji do křesla a začal poslouchat.

„V roce dva tisíce sedmdesát šest se narodil muž. Jmenoval se Richard Luis Penton., později známý jako Renton. Když mu bylo sedmnáct, začal se prosazovat jako úspěšný vědec.

Vymyslel lék na HIV. Celý svět ho za to pochopitelně miloval.

Všechno se to ale svrhlo v roce dva tisíce sto jedna, počítáš správně bylo to před dvaceti lety.

Představil světu látku, lektvar, tekutinu, je jedno jak tomu budeme říkat. Pojmenoval ho Rentonol 01.

Lektvar umožňoval vrátit se na pár minut do minulosti a vzít si odtud jednu věc. Byl to ne-skutečný vynález. Není tohle totiž smysl celého lidstva? Umět se přemístit do minulosti nebo budoucnosti? Člověk mohl strávit pár minut ve svém bývalém já a mohl dokonce změnit to, co se mu v minulosti nepodařilo. Skutečně to fungovalo a lidé Rentonovi začali hned důvěřovat. Zdá se to úžasné že? Ale ve všem musí být ale- spoň jeden háček. Látka ničila asi to nejcennější, co lidé mají.

Látka ničila levou hemisféru mozku. Popsal bych ti to blíže, ale nikdo do teď neví, co přesně v látce nebezpečného bylo. Jedno je ale jisté, po tom, co si látku do těla necháš dát, nezvládneš logicky myslet. Jsi jako dvouleté děti, které neví, co a jak funguje. Nedokážeš počítat, pořádně mluvit, nemáš pojem o čase a nejen to. Dvouleté děti ale vyrostou, naučí se toho spousta a v dospělosti jsou normální lidé. Na tohle žádný lék ale neexistuje. Johann by klidně pokračoval, ale já mu skočil do řeči. „Kolik těch lidí je? Pár tisíc? Nebo snad desítky tisíc?“ měl jsem tolik otázek, ale tahle byla asi ta nejdůležitější. Johann se zasmál, nadechl se a řekl: „Několik tisíc? Kéž by. Několik miliard.“

Sotva jsem dýchal. Srdce mi bušilo hlasitě a moje hlava přestala přemýšlet. Bylo mi tak špatně. „Jsi v pořádku?“ zeptala se mě Nataly, dívka, která mě mezi tyto blázný přivedla. „Připadám ti v pořádku? Myslíte si, že jsem v pohodě? Jasně, je úplně normální přesunout se o sto let dopředu, potkat blázný, kteří mi říkají, že několik miliard lidí nedokážou logicky myslet kvůli látce, která přemísťuje do minulosti. Děje se mi to každý den!“ můj smích byl velmi zoufalý. Nevěděl jsem, co dělat. Skočit z mostu? Třeba bych se konečně probudil z tohoto hloupého snu, vstal z postele a šel uklízet do laboratoře jako každý den.“ Jdi si lehnout, zítra bude lépe,“ řekl Tim a chytil mě za paži.

Došli jsme do menší místnosti s širokou postelí, psacím stolem a menší knihovničkou. Lehl jsem si do ní a upadl do říše snů.

„Čau jsem tady pro ty léky,“ řekl jsem ve dveřích a bez vyzvání vkročil do místnosti.

„Ahoj, ber, je to ta vpravo,“ usmála se Kira.

„Díky moc holky,“ úsměv jsem oplatil a vzal si lahvičku do ruky. Bylo pozdě, něco po šesté a já si moje antibiotika předepsané doktorkou měl vzít už v půl páté. Nebyl jsem na tom moc dobře. Lékaři mi nedávno diagnostikovali Parkinsonovu chorobu a můj kašel tomu moc nepomáhal. Otevřel jsem tedy lahvičku a napil se sirupu. Šanel

se zrovna nadechovala ale to už jsem tento svět opouštěl.

„Všechno v pořádku? Křičel si ze spaní až mě to vzbudilo. Mám ti něco donést?“přiběhla Nataly a podala mi vodu. „Křičel jsem? Zdál se mi sen. Za to, že jsem tady v budoucnosti může Šanel. Šanel za to určitě může!“ do hlavy se mi hrnulo nepřeberně moc myšlenek. Nevěděl jsem, co přesně se mi zdálo, ale věděl jsem, že v tom všem má prsty Šanel

„Všechno nám ráno povíš, ale teď se musíš vyspat. Je asi tři ráno,“ řekla starostlivě Nataly. „Mohla by sis sem lehnout?“ zeptal jsem se ji trochu nejistě, ale kývla hlavou a přikryla se peřinou.

Ráno jsem se vzbudil poměrně s dobrou náladou. Vyspal jsem se opravdu dobře. Přes noc jsem se smířil s tím, že opravdu žiju v roce dva tisíce sto dvacet jedna a lidi jsou hloupí. Nefunguje jim levá hemisféra mozku a nemohou logicky přemýšlet, abychom byli přesní. Za nedlouho se probudila i blondýnka vedle mě. Usmála se a popřála mi dobré ráno. Nataly byla opravdu krásná.

Odebrali jsme se do kuchyně, kde už ostatní snídali. Všem jsem popřál dobré ráno a posadil se ke stolu. Nabral jsem si porci míchaných vajíček, od včerejška jsem byl opravdu hladový. „Už je ti lépe? To mám radost,“ usmál se Johann. „Jo, je mi o hodně lépe, dneska jsem připravený vám povědět svůj příběh,“ usmál jsem se na Johanna a na zbytek lidí v místnosti.

„Vážně? Hned po snídani se na to můžeme vrhnout.“

Dojehl jsem vajíčka a odebral jsem se do něčeho jako je obývací, sednul jsem si na gauč a začal přemýšlet. Do myšlenek mi vběhla Nataly: „Přemýšlíš, co jim povíš?“

„Tak něco,“ odpověděl jsem blondýnce a znovu se zamyslel. „Kdyby něco, můžeš se mnou počítat,“ usmála se a napila se čaje. Ostatní za nedlouho dorazili a já mohl začít s mým příběhem. Řekl jsem jim vše. Od mého dětství až po současnost a oni tomu nemohli uvěřit. Řekl jsem jim o své práci v laboratoři, jak jsem studoval a při tom dělal uklízečku. Pověděl jsem jim všechno, co jsem věděl o Šanel a řekl jsem jim i o mém dnešním snu. Oni na mě koukali jen s otevřenou pusou. Jen mou dědičnou nemoc jsem vynechal.

„Co je v plánu teď?“zeptal jsem se. Slova se ujal Timotej: „Co je v plánu teď? Popravdě vůbec nevíme. Někdo tímto způsobem žije už dvacet let. Někdo se teprve před dvaceti lety narodil například Nataly. Všechno si sháníme sami, každý ze skupiny umí něco. Dlouho to ale nevydržíme. Lidé pomalu umírají a nerodí se další. Jsme na pokraji konce světa Felixi.“

„Něco s tím ale musí jít dělat. Vymyslíme lék a změním lid zpátky k normálu!“ vykřikl jsem. „O to se snažíme už několik let, něco je ale nenávratně poškozené,“ řekl mladík jehož jméno jsem si nepamatoval.

„Půjdu na vlastní pěst! Vrhnu se do toho sám!“ odhodlaně jsem křičel.

„Felixi ne! Je to moc nebezpečné. Věř nám. Uživej si ten čas, co ti zbývá,“ vzdechl Johann. Moje nálada klesla zase dolů. Byl jsem naštvaný na ty lidi, že nic nezkoušejí. Odešel jsem zpátky do pokoje, v kterém jsem včera spal. Teď už je můj.

„Oni to nemyslí špatně Felixi. Víš kolik let se to snaží zachránit? Celých dvacet let dřeli na vakcíně, co by aspoň trochu snížila poškození mozku. Všechno ale bezúspěšně, musíš pochopit, že chtějí jen poklidně dožít,“ přišla Nataly a zabouchla za sebou dveře.

„Já to chápu, ale ty musíš pochopit mě. Jsi mladá stejně jako já. Kolik může být třeba Timovi? Čtyřicet?“ chtěl jsem pokračovat, ale blondýnka mi do toho skočila. „Je mu čtyřicet čtyři,“ řekla. „Je mu čtyřicet čtyři, já jsem o půlku mladší. Já nechci prosedět zbytek života tady, v tomhle domě s lidmi, co by mohli být moji rodiče. Já chci cestovat, poznávat svět i kdyby mě to stálo život. Nataly se posadila na postel vedle mě a spustila: „Já tě chápu více než kdokoliv jiný. Já nezažila svět bez lidí, co nedokáží logicky myslet. Narodila jsem se dvanáct dní po tom, co tu posranou látku Renton vymyslel,“ zoufale vzdechla a položila svou ruku na mou. „Ale jestli máš plán, ráda ti pomůžu s čímkoliv. Jedno je ale podmínkou, Johannovi, Timovi a ostatním to říkat nebudeme.“

S Nataly jsme se nakonec domluvili takto. Každý večer se sejdeme u mě nebo u ní a budeme si jen tak nezávazně míchat látky. Nataly v tomhle žije odmala, a já toho dost pochytil za mou uklízací kariéru v laboratoři. Dnešní míchání probíhalo u mě. Blondýnka vzala všechno, co našla u Tima s Johannem a začali jsme.

„Řekni mi toho o sobě víc,“ poručila a přidala ze zkumavky do sklenice trochu vody. Pověděl jsem jí toho o sobě spousta. Že nemám rád sezení doma a nesnáším čtení knížek. Rád pracuji a vydělávám peníze. Vždycky jsem chtěl být astronautem, ale když se nad tím zamyslím teď, nejde o to, čím se budu živit. Hlavně abych byl šťastný. Za celé odpoledne jsme se hodně nasmáli. Byl jsem rád, že mám konečně někoho, kdo mi rozumí a po těch dvou náročných dnech jsem se opravdu bavil. I když jsem znal Nataly jen pár hodin, připadalo mi, jako bych ji znal celý život.

„Jsi vážně úžasná,“ sklonil jsem blondýnce kompliment a ona se jenom zčervenala. „Moc dobře jsem se bavila, ale měla bych už jít do

svého pokoje, je hodně hodin,“ usmála se a otočila se zády. „Dobrou Felixi.“

„Dobrou noc Nataly.“

Ráno mě vzbudil křik z vedlejšího pokoje. „Není to dobrý nápad se s ním bavit, vždyť ho vůbec neznáš!“ byl to mužský křik. „Ale prosím tě uklidni se. Nech mě žít, když už nic jiného nesmím!“ tentokrát zařve hlas ženský. Byl to určitě hlas Nataly. Vyběhnul jsem ven a začal se ptát: „Děje se něco?“ blondýnka jen zakroutila hlavou. „Ne, vše je v pořádku.“

Každý den utíkal neskutečně pomalu. Některé dny byli zábavnější a jiné zase nudnější. Každý večer jsme trávili s Nataly micháním lektvarů a dnešek nebyl výjimkou.

„Jsem ráda, že jsi tady se mnou,“ usmála se a podala mi sklenici s naší tekutinou. Úsměv jsem ji oplatil a vzal sklenici do svých rukou. „Meskylatimonin, to bychom tam měli přidat,“ řekl jsem. „O tom jsem nikdy neslyšela, co je to?“ zeptala se zmateně. „Je to látka, která umožňuje přemístování atomů mezi časem,“ odpověděl jsem, ale její zmatený výraz se nezměnil. „Měla by to mít Šanel v kanceláři, zítra se tam zkusíme vydat,“ dodal jsem. Blondýnka se usmála a koukla na hodiny. „Měla bych už jít spát, uvidíme se zítra,“ řekla a otevřela dveře do chodby. Na to je rychle zavřela a špitla: „Viš co? Dneska budu spát tady, jsou dvě ráno a nechci, aby měl někdo kecy, že chodím po schodech takhle pozdě.“ Já nic nenamítal a posunul se ke zdi, aby si blondýnka mohla lehnout.

Brzy ráno jsme vyrazili pro látku, která dokáže přemísťovat atomy v čase. U Šanel v laboratoři jsem uklízel poměrně často a už jsem věděl, kde, co má. Plížili jsme se domem jako dva pubertáci. Našlapovali jsme pomalu, abychom nikoho v domě nevzbudili. Vzali jsme klíče a zamknuli barák. Výborně, první část za námi. Na to, že teprve vycházelo slunce, byli už venku lidé plní agrese. Co bych také čekal od lidí, co nedokážou myslet.

Celá cesta probíhala klidně, jen já jsem občas něco řekl. „Tohle jsou ti nejnebezpečnější,“ zašeptala Nataly a ukázala na skupinku ožralců. Jen jsem přikývl a šel dál. Zrovna jsme procházeli okolo nich, když jsem zakopl o láhev, ta se skutálela a alkohol v ní se vylil na chladnou zem. Skupina hrozivě vypadajících si toho zjevně všimla a ten nejvyšší už měl namířeno k nám. Nataly udělala několik kroků vzad, ale já tak pohotový nebyl. Chytl mě za paži a dal mi facku. Blondýnka za mnou začala křičet. „Nataly jdi do laboratoře sám a dones to, co potřebujeme. Já to zvládnou!“ zakřičel jsem nahlas, ale dívka za mnou nevypadala, že se hodlá pohnout z místa. „Nenechám tě tady!“ zakřičela

nazpátek a vzala do ruky další skleněnou flásku. Ó můj bože, co to ta holka dělá.

Muž mě mezi tím křečovitě svíral a já čekal, co přijde dál. Otočil se na blondýnku a ta před něj hodila lahev, která se okamžitě roztrhla na milion kousků. Muž nevěděl, co s tím, a proto vzal jeden větší střep do ruky. Jeho krev začala téct silným proudem, a to pomohlo tomu, že jsem se konečně mohl vymanit z jeho sevření. „Poběž!“ zakřičela Nataly a chytla mě za ruku.

Dorazili jsme do laboratoře a vyšli až do čtvrtého patra. „Jsi si jistý, že to najdeme?“ zeptala se blondýnka, která brala schody po jednom narozdíl ode mě.

„Nejsem, ale musíme to zkusit,“ klidně jsem ji odpověděl. „Proč si mě tam nenechala?“ zeptal jsem se nejistým hlasem. „Proč bych tě tam nechávala? Mně vyhovuje, když stojíš vedle mě,“ řekla a usmála se. Došli jsme až před laboratoř, která patřila Šanel. Otevřel jsem dveře a zalupal po dechu. Přišel jsem k šuplíku a otevřel ho. Bylo zajímavé vidět, že i po sto letech zrovna šuplíky zůstaly téměř netknuté. Otevřel jsem levý dolní šuplík. Šuplík, kde měla Šanel schované látky, které neměl nikdo vidět. Vyndal jsem všechny na stůl a začal si je prohlížet. „Myslím, že je to tento,“ řekla Nataly a ukázala snad na tu nejmenší lahvičku, která se zde nacházela. Vzal jsem si ji tedy do ruky a přečetl si její složení. „Jo, to by měla být ona,“ otočil jsem víčkem. Podíval jsem se dovnitř lahvičky a tam bylo prázdno. Možná jen pár kapek, co by se dalo použít na jednu várku. „Je tam toho málo?“ zeptala se mě. „Máme jen jediný pokus,“ odpověděl jsem na její otázku, sebral lahvičku a strčil si ji do kapsy.

Cesta nazpět probíhala v pohodě. Nikoho nebezpečného jsme nepotkali, díky bohu. Nataly otevřela dveře do domu, kde už na nás čekalo nepříjemné překvapení. „Kde jste byli?“ zeptal se Tim. „Mm, tak se projít,“ odpověděla klepavým hlasem Nataly. Tim už k tomu nic neřekl a odešel do obýváku si číst. Nataly šla za ním a já se rozhodl pro bezpečnější variantu, šel jsem do svého pokoje. Lehnul jsem si do postele za účelem přemýšlet o tom, co bude dál. Stresové situace mě hlavě nedělaly moc dobře, proto jsem se musel uklidnit.

Přemýšlel jsem o tom možná i několik hodin, venku se už stmívalo. Jedno jsem za těch pár hodin vymyslel. Jsme tak blízko. Sami to ale nedokážeme, potřebujeme někoho, kdo je v oblasti vědy zdatnější. Potřebujeme Šanel.

„Celý den si nejedl, donesla jsem ti špagety,“ otevřela dveře blondýnka a už mi podávala talíř plný jídla. „Můžu tady být?“ zeptala se nejistě. Nic jsem neřekl a jenom kývl hlavou. Sedla si na postel a opřela si o mě hlavu. Chtěl jsem se pustit do špaget, ale možná by bylo vhodnější jí

teď popsat můj plán. „Jsme tak blízko Nataly, ty víš, že potřebujeme jedinou látku. Potřebujeme vědět, jak se vydat do minulosti, a ne do budoucnosti. Myslím si, že by nám v tom Šanel mohla pomoci.“ řekl jsem tichým hlasem. „Nechceš snad cestovat do minulosti, aby si sem Šanel dostal.“

Tohle jsem v plánu opravdu neměl, ale to, že to Nataly řekla mi perfektně hrálo do karet. „Jo to přesně chci udělat. Až nám to řekne, dostaneme se do minulosti a ty budeš moci logicky přemýšlet. Zneškodniš Rentona a změníš tím budoucnost. Zachrániš celý svět Nataly,“ usmál jsem se a pohladil ji po vlasech. „Tohle není potřeba, vím, kde má Tim s Johannem

Rentonol 01. Ukradneme ho a prozkoumáme, třeba v tom něco najdeme,“ řekla. A tímhle faktem mě definitivě přesvědčila, že to udělat musím.

Najedl jsem se a šel si lehnout. Nataly jsem řekl, že mi dnes dobře není a že míchání naší látky necháme na zítra. Vlastně jsem ji ani nehlal. Nastavil jsem si budík na půl druhou a šel spát.

Povedlo se mi zbudit dvě minuty před budíkem, bezva. Vzal jsem si mikinu a otevřel dveře do chodby. Pokoj Tima a Johanna se nacházel hned vedle mého, takže jsem naštěstí nemusel vycházet schody do horního patra. Otevřel jsem dveře do jejich pokoje. Na dřevěnou podlahu jsem našlapoval opravdu pomalu abych vrzajícími parketami jednoho z mužů nevzbudil. Otevřel jsem skříňku naproti, která se nacházela naproti dveřím.

V tu chvíli jsem měl jsem více štěstí než rozzumu. Mezi hromadou hadrů a dalších věcí na uklízení stála malá lahvička s nápisem Rentonol 01- NEBEZPEČNĚ. Vzal jsem tedy lahvičku do ruky při čemž jsem nechtěně shodil i pár hadrů. Rychle jsem je naházel zase nazpátek. Zavřel jsem skříňku a vydal se zpátky ke dveřím. Na zemi ležel jakýsi přípravek na mytí oken, čehož jsem si samozřejmě nevšimnul a už jsem letěl dolů. Normálně jsem tam sebou švihl o zem, a to muselo vzbudit celý barák. Johann vyskočil z postele a vzal si baterku. „To si ty Felixi?“ řekl a posvítil mi přímo do očí. Chápu, že vniknutí do jejich pokoje bylo nevhodné, ale oči mi vypálit nemusí. „Ano, uhodl jsi,“ můj sarkasmus v hlase mu jistě neušel. „Nebudu se rozčilovat, když nám povíš, co tady děláš,“ řekl opět Johann. Tim k tomu nic neříkal a jen si zacpal polštářem uši. Konečně jsem se zvedl ze studené podlahy a sedl jsem si na postel k Timovi. Věděl jsem, že lhát jim by bylo zbytečné, a tak jsem se nadechl a chystal jsem se jim povědět všechno o čem by měli vědět. Řekl jsem jim o našem plánu s Nataly, ale všechno jsem to házel na sebe. Že já to vymyslel a ona mi jen zřídkka pomáhá. Řekl jsem jim také, že

potřebuju Rentonovu látku, abych sem dovedl Šanel.

„Bez Šanel bys to nezvládl? Nechceme tě obětovat, víš, co se stane, když se do minulosti vydáš,“ řekl tentokrát již vzbuzený Tim. „Já nevím, proč mě ten lektvar od Šanel vzal sem místo do minulosti. Já potřebuju radu, aby se pak Nataly mohla vrátit do minulosti a překazit Rentonovi jeho plány.“

„V žádném případě, moje dcera nikam nepůjde!“ zakřičel nahlas Tim a mě zaskočila vlastní slina. „Vaše kdo?“ polkl jsem a doufal, že jsem jenom blbě slyšel. „Slyšel si správně, Nataly je moje dcera,“ vytrhl mě otec mé blondýnky z myšlenek.

Vykrácel jsem nahoru do jejího pokoje a bylo mi úplně jedno, že jsou dvě hodiny ráno. „Kdy si mi to hodlala říct?“ našťavaně jsem zařval na celý dům. „Nemyslela jsem, že je to pro tebe tak důležité,“ řekla smutným hlasem. Očividně všechno zezdola slyšela. Prásknul jsem dveřmi a běžel zpátky dolů.

„Teď hned. Dejte mi ten Rentol 01 okamžitě. Já už čekat nebudu,“ odhodlaně jsem řekl Timovi a Johannovi. Jednal jsem velice afektovane a vůbec jsem nemyslel na to, co by to mohlo udělat s mou hlavou. Minimálně Johann pochopil, že se mnou už nikdo ani nehne. Vzal látku a nabral ji stříkačkou.

„Počkejte chvíli, musím s ním mluvit!“ přiběhla Nataly jen v dlouhém tričku.

„Myslím, že to není dobrý,“ začal Johann, ale byl přerušovaný Timem. „Jen je nech.“

Oba opustili místnost. Nataly přistoupila ke mně a spustila: „Nedělej to Felixi. Vykašli se na všechny a budeme oba spolu šťastní do konce našich životů,“ chytla mě za ruku a koukla mi do očí. V místnosti bylo šero a já sotva viděl obrysy věcí. „Nejde to, nemůžu žít s pocitem, že jsem neudělal všechno, co jsem mohl,“ odpověděl jsem. Blondýnce spadla jedna neposedná slaná kapka z tváře. „Jak to zvládneme bez tvé levé hemisféry?“ zeptala se, asi si myslela, že mě touto otázkou rozhodí. Já měl ale svůj plán dokonale promyšlený. „Přenesu sem Šanel a ano, tu chvíli budu bez funkční levé hemisféry. Vy dvě to spolu dokončíte a vrátíte se do toho dne, kdy Renton vymyslel onu látku Rentonol 01. Za pár minut se to nestihne, proto tam musíte jít dvě pomoci naší látky. Zničíte jí a svět bude zase jako dřív. Mně se vrátí funkce levé hemisféry a můžeme spolu žít. Dobře?“ dokončil jsem svůj nekonečný proslov. Já jsem v tu chvíli nevěděl, zda to můj oslabený mozek zvládne jen s pravou hemisférou, ale i kdyby ne, věřil jsem jim. Nataly brečela, pochopitelně se bála, že to nevyjde. Chystal jsem se ji políbit, ale v tu chvíli vtrhli do pokoje Tim s Johannem. Blondýnce jsem dal rychlou pusou na tvář a zašeptal: „Musím jít.“

Johann do mě píchl Rentonol 01. Poslední, co si pamatuju byl můj pád na zem.

Za prosklenou laboratoří jsem uviděl Šanel, která zrovna jedla své oblíbené vietnamské nudle. Výborně jsem tady správně. Vešel jsem do místnosti a opakoval frázi, kterou jsem tehdy řekl.

„Čau jsem tady pro ty léky,“ řekl jsem a bez vyznání vkročil do místnosti.

„Ahoj, ber, je to ta vpravo,“ usmála se Kira. Už jsem chtěl namítnout, že to ta napravo rozhodně není, ale akorát bych zdelšíl náš rozhovor a na to jsem momentálně neměl minuty.

„Díky moc holky,“ začal jsem jako tenkrát a vzal jsem si lahvičku do ruky. „Mm Šanel, volal tě ředitel,“ nejistě jsem pokračoval.

„Jo a co chtěl?“ zeptala se a namotala si další porci nudlí na vidličku. „Chtěl, abys přišla za ním do kanceláře, prý to spěchá ale není to nic strašného,“ měl jsem jenom jeden pokus a k tomu pár minut, nesměl jsem to pokazit. „Tak to mě ale musíš odnést na rukou, po dnešním dni a včerejší noci už nezvládnou chodit,“ sarkasticky se usmála. Mně se ale tohle perfektně hodilo do plánu. „Tak pojď,“ vzal jsem ji do náruče. Nebyla nejlehčí, ale doufám, že přenést ji do budoucnosti nebude tak těžké. Zdálo se, že chtěla něco namítnout, ale nakonec nic neřekla. Rychle jsem se napil z lahvičky a oba jsme se vypařili.

Po návratu z minulosti mi silně třesla hlava. „Napij se toho,“ řekl Johann a podal mi lahvičku s tekutinou. „Co to je?“ zeptal jsem se.

„Zředí ti to Rentonol 01. Nebezpečná látka začne působit až později. Zkráceně řečeno, levá hemisféra ti bude fungovat o pár hodin déle,“ řekl. Vytrhl jsem mu lahvičku z ruky a vypil ji na tři loky.

„Vy musíte být Šanel,“ řekl Tim a podal Šanel ruku. Ta ji přijala a zvedla se z chladné země. „Ano, to jsem. A vy?“ zeptala se a rozhlédla se po pokoji. Šanel jsem zas tak dobře neznal, ale jednu věc jsem za svoji brigádnickou kariéru pochopil. Když jde o vědu, nejde nic, co by tato žena nedokázala. Odtáhl jsem ji pryč z místnosti a uvedl do situace. Nebyla ani z poloviny tak překvapená a vystrašená, jako jsem byl já před několika dny. Zdálo se, jako by to věděla, jako by čekala, že se to stane. Řekl jsem jí o svém plánu. Řekl jsem jí o tom, jak moc potřebuju pomoci dodělat lektvar, aby se spolu s Nataly mohli vrátit do minulosti a zaražít tam Rentona. Zdálo se, že všechno pochopila a netvářila se překvapeně.

Všichni tři jsme se hned vrhli do míchání lektvaru. Kdybychom ho dokončili ještě dnes, byl bych vážně šťastný, ale pochybuji, že se to stane. V těle mám časovanou bombu, která vybuchne v mém spánku a vezme mi to nej-

cennější, ano jak už víte, vezme mi logické myšlení. A co je na tom nejhoršího? Možná mi vezme nejen to, možná vybuchne a doslova zničí celý můj život na zemi.

Večer se blížil ke konci a my měli téměř hotovo. Už jsem si i myslel, že bychom to mohli zvládnout. Cítil jsem, že mám tak poslední hodinu, maximálně dvě a mé oči se zavřou. Zůstávaly otevřeny jen stěží. Šanel pečlivě pracovala, zatímco Nataly stále kontrolovala, jestli nespím. Slzy jí stékaly po tváři, věděla, že se blíží konec a já věděl, že se s ní musím rozloučit, kdyby to náhodou nevyšlo.

„Šanel, vadilo by ti, kdybychom tě na minutku opustili?“ zeptal jsem se zapálené ženy, která dokončovala lektvar. „To víš, že ne, jdete vy hrdličky,“ usmála se a kývla hlavou. S Nataly jsme opustili místnost a vyšli schody nahoru do jejího pokoje.

„Nebud' smutná, vy to zvládnete, změníte svět a budeme žít šťastně,“ řekl jsem jí a utřel slzu, která jí zrovna stékala po tváři. Nic na to neříkala jen kývla a hluboce mě políbila. Celým domem se ozvala silná rána. Všichni seběhli dolů a my nebyli výjimkou. Prorval jsem se přes několik lidí a neviděl nic. Neviděl jsem Šanel ani lektvar. „Nemyslím si, že“ začal jsem nahlas, ale Tim měl očividně jiný názor: „Já si to tedy myslím, vzala lektvar a přemístila se s ním zpátky do minulosti!“ zařval Tim na celý barák. „Víte co? Já bych počkal,“ řekl muž vedle mě, jehož jméno jsem si stále nepamatoval. Jen jsem věděl, že každé ráno chodí na zahradu sbírat slepičí vejce. „Já ale nemám ten čas, jestli jste si nevšimnul!“ zařval jsem tak silně, až se ne jeden člověk lekl. „Měl by ses uklidnit Felixi, rozčilování nám teď nepomůže,“

řekl klidným hlasem Johann.

„Vážně bys měl být v klidu zlato,“ řekla Nataly a chytla mě za ruku. Já v klidu být nemohl. Byl jsem šíleně unavený, v noci jsem spal asi jen čtyři hodiny. Vždyť já sakra ani nevěděl, kolik vůbec je. Nevěděl jsem, proč vědkyně, kterou jsem vychvaloval jako debil, utekla s lektvarem do minulosti. V jednom měl ale ten slepičí sběrač pravdu, musel jsem počkat. Opřel jsem se tedy o sloup, přitáhl Nataly k sobě a čekal. Mohl jsem tam stát několik desítek minut, když už jsem najednou začal ztrácet vědomí.

„Jsou tady,“ zašeptala mi Nataly do ucha. Otevřel jsem ze všech sil oči a uviděl dvě ženy. „Kdo to je?“ zeptal jsem se Šanel s nadějí, že mi všechno vysvětlí a budeme mít ještě šanci zachránit svět. „Je to moje sestra, kterou jsem si tak moc přála mít u sebe. A i když svět už pomocí lektvaru, který jsme míchali nezachráníme, mám ji tady. Po těch letech, co jsem si její smrt vyčítala, je zpátky. Jsem tak šťastná,“ takhle zněla její odpověď. Na tohle jsem neměl

co říct. Já už nemohl dál. Poprosil jsem všechny, ať opustí můj pokoj a oni kupodivu poslechli. Políbil jsem Nataly a hluboce se nadechl. „Ničeho, co jsem udělal nelituju. Ale co mě mrzí

nejvíc? Nic z toho by se nestalo, kdyby všichni lidé na planetě nebyli tak moc posedlí svou minulostí,“ a to bylo to poslední, co jsem řekl, než jsem zavřel oči.

Dominik Tomeček – Stroj času

Občas se ozvalo zaštěkání psů a někdy i nadávky, ale sourozenci Tom a Aneta s bratránkem Samem na to nedbali. Byl čtvrtek 18. května 2073 a to spěchali na vznášedlech k strýčkovi Petrovi na konec města. Strýček bydlel ve velkém, neudržovaném domě, byl sám, a tak to podle toho i vypadalo. Každý čtvrtek Tom, Aneta a Sam trávili u strýčka. Ve škole měli volno, protože už pět let se ve čtvrtek do školy nechodilo.

Strýček, bývalý profesor na technické univerzitě byl vynálezce. Z univerzity ho vyhodily, protože kvůli němu vyhořela půlka budovy, když dělal pokusy. Děti byly rády se strýčkem a ten je zase rád zasvěcoval do tajů vědy. Jenže dnes děti nespěchaly kvůli vědě, chtěly, aby je strýček vzal do roku 2020, lépe do roku 2019, aby nějak zabránili vzniku a šíření té hrozně nemoci COVID-19. Právě včera na hodině děje-

pisu si o tom ve škole povídaly. Bylo to hrozné, lidé 2 roky žili v různých omezeních, skoro nemohli cestovat, navštěvovat se, chodit do školy, nebyly otevřené obchody. Moc lidí se nakazilo i umřelo. Neuměly si to vůbec představit.

Když příběhly k strýčkovi, právě leštil přístrojovou desku na stroji času. Už jednou se s ním podívaly do minulosti, když se učily o objevení Ameriky, ale teď to bylo něco jiného. Chtěly pomoci. Strýček jim však řekl, že to nepůjde. Ne, že by nechtěl lidem pomoci, ale že to nejde. V každém období se něco událo, minulost nemůžeme měnit a vše zlé i dobré může lidi změnit. I toto lidi změnilo. Uvědomily si, že podstata je v něčem jiném. Lidi se naučili jeden druhého si více vážit, pomáhat a být spolu. Strýček Toma Anetu a Sama nakonec do minulosti přece jenom vzal na stroji času, ale ne do roku 2019-2020, aby se snad nenakazili.

Tomáš Trbušek – Srpnová iluze

PONDĚLÍ

Byl teplý letní podvečer. Do západu slunce zbývaly ještě asi dvě hodiny. Po pěšině vedoucí kolem sadu kráčela šouravým krokem osamělá postava. Šaty, jež měla na sobě, byly již mnohokrát vyspravovány. Žena byla to asi čtyřicetiletá, ovšem její časté churavění podepsalo se na jejím vzhledu viditelně. Postava vyhublá, oči vpadlé, suché vlasy hojně prošedivělé. Avšak její duch, ten byl nezlomen a ona přes všechna úskalí, jež jí život přichystal, věřila v dobro, lásku i život.

Nastavovala tvář teplým paprskům slunce a občasnému závanu mírného větríku. Pozorovala okolní přírodu a užívala si klid a svobodu. Vzpomínala na nedávný pobyt u rodiny pivovarníka Daňka v nedalekém Chlumci. Jejich dětem tam vyprávěla pohádky, hezké i žertovné. Byl tam i mladý Goll, jež jí nosil maliny ze zahrady za sládkovým obydlím. Samotnému Daňkovi se svěřila se svými těžkostmi v manželství.

I teď se neubránila starostlivým myšlenkám na to, co se děje v Praze, co dělají děti a jak se jim asi daří. Také na neustálé sváry s Němcem, jak v duchu nazývala svého manžela. V jejich svazku nebyla již dlouho šťastnou. Němec měl málo pochopení pro její tvorbu a způsob života. Navíc ji teď odmítal dále finančně podporovat. Po neúspěšné anabázi syna Jaroslava v Mnichově, kdy se na malířské akademii neu-

držel, prohlašoval Němec, že došlo na jeho slova a že ani ženě ani Jaroslavovi s kterým se neusmířil, platit na výživu nebude.

Syn Karel byl zaopatřen, dostal místo zahradníka na Klamovce. Dora hospodařila otcí v kuchyni a vůbec se starala o jeho domácnost. A tak se svým synem Jaroslavem teď Němcová bydlela sama. On sice vydělával ve Wintrově fotografickém závodě, ale na činži, topivo ani jídlo pro oba to nebylo dost. Naštěstí se jí občas dostalo podpory od jejich přátel, spolu s radami, aby se jela zotavit na venkov.

Zabraná do myšlenek si ani nevšimla, že přišla až ke kraji lesa. Teprve ve stínu prvních stromů si uvědomila, kam až zašla. Přátelé měli pravdu, je vidět, že zdejší pobyt jí svědčí, pomyslela si. Přijela sem do Mlékosrb před několika dny. Denně se procházela po okolí na čerstvém vzduchu a slunci. Také pracovala, sedávala u malého stolku a zkoušela psát novou povídku.

Znenadání zaslechla pár rychlých kroků a tu kdosi jí přes ústa i nos připlácl smrdutý hadr. Byla tak překvapena, že ji ani nenapadlo se bránit. Obestřela ji černá tma.

ÚTERÝ

„To snad nemyslíte vážně?“ křičel profesor Spurný na své dva asistenty, kteří se podíleli na

jeho výzkumech. Oba mladí muži před ním stáli se skloněnými hlavami.

„Dobře víte, že přístroj ještě není zcela seřízen! To snad není ani možné!“ běsnil profesor a přecházel po místnosti.

„Kam jste se vlastně vydali?“ zeptal se po chvíli už klidnějším tónem.

„Do poloviny 19. století,“ promluvil asistent Antoš.

„A jakou jste naměřili odchylku?“ zajímalo profesora.

„Plánovali jsme září 1858, ale přesunuli jsme se až o téměř tři roky později.“

„Tak to vidíte, to není jen tak, je potřeba precizní výpočet a citlivé nastavení,“ rozčiloval se profesor.

„Vaše chování je nezodpovědné,“ pokračoval profesor, „víte co se mohlo stát? „Návratový režim je pevně nastavený – právě tři hodiny po přesunu. Ale přesunout se přesně tam, kam je potřeba, je otázkou složitých výpočtů. A vy se klidně vydáte na výlet a bez mého vědomí. Nejradši bych vás vyhodil, ale jste už příliš spjati s výzkumem a dosud jste odváděli dobrou práci. Takže to s vámi ještě zkusím, ovšem budete pracovat jen na teoretické bázi, veškerý přístup k přístroji vám bude zablokován.“

„Tak to je konec,“ hlesl mladší s asistentů Tomáš Kučeřík.

I Antoš bezmocně třeštil oči a viditelně zbledl.

„Jinak to nejde,“ prohlásil profesor a pohlédl na oba mladíky. Zarazila ho výrazná úzkost v jejich tvářích.

„Vy mi něco tajíte, vidíte?“ zeptal se s neblahým tušením.

„Pane profesore...“, začal Kučeřík.

„Musíme vykonat ještě jednu cestu,“ dokončil za něj Antoš.

„A to proč?“

„Nesmíte se na nás zlobit, ale my jsme...“, Kučeřík nedokázal dokončit větu.

„Já poslouchám, mluvejte!“ řekl netrpělivě profesor.

„Jedná se o návrat jedné osoby,“ prozradil Antoš.

Teď pro změnu výrazně zbledl profesor Spurný.

„Prosím?“ zašeptal ztěžka a přidržel se stolu.

„Vy jste někoho provedli bránou do současnosti? Vy jste snad museli zešílet!“ chytil se za hlavu.

„Víme, že to byl čirý nesmysl, však jsme to také neplánovali, byl to jen okamžitý nápad,“ vysvětloval Kučeřík.

Profesor měl stále hlavu v dlaních.

„Cílem naší cesty bylo potkat se s Boženou Němcovou, ale protože máme jen málo zkušenosti s daným místem přesunu, volili jsme neobydlené místo na venkově poblíž Mlékosrb.

Štěstí a náhoda nám přály, i když byl srpen 1961, podle našeho almanachu se Němcová opět nacházela na zdejší faře,“ vyprávěl Kučeřík.

„Chcete mi říct, že tu máte Boženu Němcovou? Ale proč?“ nechápal profesor.

„Dočetl jsem se, že si Němcová přála, kdyby to šlo, narodit se znovu za dvě stě let. Podobný výlet by se dal s naší pomocí uskutečnit. Samozřejmě později, až bychom měli všechny aspekty kolem přesunů vyřešeny.“

„Tak, jak to, že je přesto tady?“

„Když jsme ji potkali, šokoval nás její vzhled, vypadala hodně nemocně,“ začal vysvětlovat Antoš, „je známo, že díky nedostatku peněz měla problémy se životospřávou a snad i tuberkulózu. No a v dnešní době je tohle..., prostě nás napadlo vzít ji sem a aplikovat dnešní léky a vitamíny a znovu se přesunout zpět.“

„Očkování proti TBC se přece u dospělých neprovádí,“ namítl profesor.

„Ano, v tu chvíli jsme neuvažovali rozumně, byla to od nás zbrkllost.“

„A co jste jí namluvili, že se s vámi přesunula?“

„Zatím o ničem neví, použili jsme uspávací prostředek s tím, že se Němcová nic nedoví a vrátí se zase do svého času.“

„A to jste jí chtěli prodloužit život, nebo co?“

„O něco oddálit její smrt. Mohla by pokračovat ve své tvorbě a napsat další díla,“ řekl Kučeřík.

„Takže jste si chtěli zahrát na pánaboha a navíc měnit minulost? Víte co to může mít za následky?“ hřímal profesor.

Oba asistenti mlčeli.

„A bez přesných výpočtů...Stačí, abyste se přesunuli jen o hodinu dříve, a budete mít Němcové dvě!“

Probudila se v pološeré místnosti. Kromě jakéhosi neurčitěho vzdáleného šumu, bylo v pokoji ticho. Byl den. Aspoň ona si to myslela. Po její levé ruce byl na stěně obdélník, jenž jí připomínal okno. Světlo z něj vycházelo v pravidelných vodorovných prouzcích, a byla přesvědčena, že je to světlo sluneční. Ležela na zádech a rozhlížela se po místnosti. Přímo před ní visela ze stropu nějaká podivná polokoule na tenké tyčce. U další stěny byly skříně s policemi a vpravo stůl. Zaujalo jí, že mimo jiného jsou také na policích seřazené knihy. Rozhodla se na ně podívat. Opatrně se posadila, za chvíli se zvedla a přešla k policím. Na komodě pod nimi, ležely asi noviny. Avšak byly neskutečně barevné, listy pevné a lesklé. A ty fotografie! Buď to byly fotografie, nebo naprosto dokonalé obrázky. Něco takového ještě neviděla.

Odložila noviny a bez rozmyslu vytáhla jednu z knih a začetla se. Byl to jakýsi příběh, kterému však zcela nerozuměla. V textu se vyskyto-

vala jí neznámá slova a také způsob psaní byl poněkud jiný, než znala. Další kniha ji šokovala už jen názvem - Průvodce českými dějinami 20. století.

Co to má znamenat? pomyslela si a listovala knihou.

Po nějaké době ji zamyšleně odložila a plná dojmů přistoupila k oknu. Natáhla ruku a podařilo se jí zvětšit mezeru mezi proužky. Ano, skutečně tam byla skleněná tabule, přes níž se mohla dívat ven. Spatřila naproti stojící dům s řadami oken vedle sebe. Ale horní konec domu nedohlédla! Dolů bylo asi pět podlaží a ji se zhoupl žaludek. Co to je za obrovský dům? Pohled dolů na ulici ji odhalil koruny stromů, skrze které zahlédla jakési pohybuující se barevné krabice. Snad jakési povozy, napadlo ji, ale bez koní?

Bylo toho na ni už trochu moc. Odvrátila se od okna a zamířila k lůžku. Ležela a hlavou jí zmateně poletovaly myšlenky. Co to všechno znamená? To musí být snad nějaký divný sen, přemítala.

Asi o dvě hodiny později, ji probral tlumeně vedený hovor. Otevřela oči a spatřila dva muže mluvící spolu u psacího stolu v rohu místnosti. Plochu stolu osvětlovalo světlo vycházející ze zvláštní trubice.

„Nedá se nic dělat,“ říkal právě jeden z mužů, „musíme ji nadále udržovat v umělém spánku, dokud nebude možný přesun.“

„To jsou, podle profesorových odhadů, dva nebo tři dny,“ řekl ten druhý.

„Promiňte, že vás vyrušuji, kde to vlastně jsem?“

Oba muži sebou překvapeně trhli, chvíli na ni beze slova zírali a pak přistoupili blíž. Oba byli docela mladí, a s takovými si ona vždy rozuměla, pomyslela si.

„No, upadla jste a bouchla se do hlavy, musíte ležet,“ zareagoval jako první Antoš.

„Ano, hlavně pěkně v klidu,“ přidal se Kučeřík.

„Vy jste doktoři?“ zeptala se, zkoumajíce pochybovačným pohledem jejich zvláštní oblečení. Mladíci se na sebe podívali. Jeden z nich měl pestrobarevnou mikinu a druhý tričko s anglickým nápisem *I'm waiting for Friday*. Nepočítali s tím, že by se jejich „návštěva“ probrala ze spánku.

„My Vám teď dáme nějaké léky a hned Vám bude zase lépe,“ ujišťoval ji Antoš.

„Opravdu? A co je to za nekonečný dům, v kterém to jsme, jaké barevné obrázky jsou tam v těch novinách a co proboha znamená ta kniha o dvacátém století?“ dožadovala se vysvětlení Němcová.

„Nejlepší opravdu bude, když si vezmete léky, všechno pak bude zase pořádku,“ přesvědčoval ji Kučeřík.

„Nevěřím vám.“

„Po tom úderu do hlavy v tom máte trochu zmatek,“ zkusil to ještě Antoš.

„Neříkáte mi pravdu, hlava mě vůbec nebolí, cítím se docela dobře a svým smyslem důvěruji.“

Antoš s Kučeříkem si vyměnili pohledy.

„Něco už mě napadlo, ale zdráhám se tomu uvěřit,“ řekla Němcová.

„Ono není lehké to pochopit...“

„Mohu také odsud odejít a sama zjistit jak se věc má. Nebo tady jsem snad držena jako vězeň?“

„Ne, to nejste,“ ujistil ji Kučeřík.

„Tak už prosím mluvte! Je tohle nějaká budoucnost?“

„Ano, právě teď jsme v roce 2020,“ oznámil jí odevzdaně Antoš.

„Opravdu? To přece není možné,“ nemohla Němcová stále uvěřit.

„Bohužel, je to tak. Nacházíme se v Praze,“ řekl Antoš, přistoupil k oknu, otočil žaluzie a do místnosti vniklo světlo pomalu končícího dne.

„Tyto zvláštní závěsy či zákryty okna, jak jste to provedl? A co to tam na ulici jezdí za povozy? Je stále bída? A co nemoci? A naše země? Četla jsem, že snad byla jakási hrozná válka celého světa. Co náš národ? Co Češi a Slováci? A proč tady vlastně jsem a dostanu se zase domů, za dětmi?“ chrlila Němcová otázku za otázkou.

„Hlavně klid, o všem si postupně promluvíme,“ uklidňoval ji Kučeřík.

Během následujících dvou hodin se Němcová dočkala několika odpovědí na své dotazy. Něco nedokázala pochopit, nad dalším žasla a poté se vyptávala, znovu a znovu.

Večer pokročil a v pokoji se už svítilo. Ve dveřích se objevil Antoš s papírovými krabicemi a talíři.

„Určitě už máte hlad,“ prohodil směrem k Němcové.

Ta se zájmem sledovala, co to vlastně přinesl.

„Je to takový slaný koláč, anebo placka dalo by se říct, a na něm rajčata a sýr..., to celé upečené v troubě,“ řekl Antoš.

„To se teď jí?“ zajímala se Němcová.

„Ano, je to jedno z těch méně tradičních jídel.“

„Je to zajímavé a chutné,“ řekla když si přidávala další kousek.

„Zítرا donesu také nějaké ovoce,“ sliboval Kučeřík, když se o něco později loučili.

Němcová osaměla. Byla unavena z množství informací a dojmů, ale ještě než se odebrala na lože, vyzkoušela si znovu rozsvítit a zhasnout to světlo, které se ukrývalo v polokouli u stropu. Když se nakonec uložila, přemítala o všem, co dnes zažila, ale únava ji nakonec přemohla a ona upadla do blahodárného spánku.

STŘEDA

„Nemějte strach, myslím, že je o mě dostatečně postaráno. Po dobrém obědě jsem zcela nasycena a duševní potravu má také dostatek,“ ukázala Němcová na knihy, které ležely na stole.

„Před večeří jsem zpátky i s Antošem,“ sliboval jí Kučeřík, který pospíchal pomoci svým spolupracovníkům do laboratoře.

Němcová osaměla. Dnešní ranní probuzení, bylo pro ni ujištěním, že to, co minulý den zažila, nebylo snem. Ač je to k neuvěření, ona se nachází v tomto „novém“ světě. I když je to vlastně i její svět, ten samý svět, do kterého se narodila, v němž dosud žila, ale je na hony tomu jejímu vzdálený. Stačilo se projít tímto bytem. Již včera si s oběma mladíky prohlédla ostatní místnosti. Samozřejmě i kuchyni.

„A kde máte kamna?“ rozhlížela se po čistou zářícím prostředí místnosti.

„Teď používáme tohle,“ řekl Antoš a otočil jakýmsi knoflíkem.

Za chvíli se na černé desce objevilo červené kolo.

„To červené co vidíte, je rozpálené stejně jako plně naložená kamna.“

A takových to věcí, jimž se Němcová divila, tu bylo povícero.

Dnes ráno posnídala i poobědvala jen s Kučeříkem. Antoš pomáhal panu profesorovi s výpočty. Čas mezi oběma jídly byl opět plný otázek. Němcová sama, připadala si jako zvědavá školačka, a Kučeřík vystupoval jako trpělivý a laskavý učitel, který jí vše vysvětluje. Svěřila se mu také, že jí připomíná jejího syna – Hynka.

„Zemřel, byl patnáct roků star,“ usmála se smutně.

Poté co osaměla, vzala si jednu z knih, co Kučeřík přinesl a začala v ní listovat. Byla to kniha o českých spisovatelích 19. století. Chvějící se ruce našly stránku s jejím jménem. Řádek pod ním i jiná další místa v textu byla zčerněna.

To co se o sobě dočetla, ji potěšilo i dojalo. Veškeré její úsilí, přesvědčení a píle, jejichž součástí byly i ústrky, nepochopení či snad i zášť, přece jen došly ocenění a porozumění. Přitiskla si knihu k hrudi a zavřela oči. Mocné zadostiučinění jí doslova vibrovalo celým tělem. Má píle nepřišla nebyla marná, pomyslela si, když jí ukápla slza na tvář.

V knize pak četla o svých literárních přátelích, o Čelakovském, Erbenovi, Havlíčkovi, Světlé, Nebeském.

„Jan Neruda, zemřel v 57 letech,“ četla nahlas, „vždyť já ho znám jako mladého muže...“

Náhle pocítila těžkost a únavu.

„Na chvíli si odpočinu,“ rozhodla se a zamířila k posteli.

Večeře se zúčastnili oba mladíci a probíhající rozhovor se týkal otázek současného světa.

„Chtěla bych se podívat ven,“ prohlásila na jednu Němcová.

„Ven?“ mladíci vypadali zaskočeně.

„Ano, přesvědčit se na vlastní oči, jak dnes vše vypadá, pohlédnout lidem do tváří, nadýchat se vzduchem na slunci...“

„No já nevím,“ řekl Antoš, „všechno je teď jiné...“

„Můžete mi splnit, toto přání?“

ČTVRTEK

Následující ráno Němcová vstala a s čínorodostí sobě vlastní, chystala opět pročítat knihy, aby dalších novinek se dozvěděla.

Také prostředí bytu jí už nepřipadalo tak neznámé.

Je prostě jen jinačí, novější, pomyslela si. Tak jako všechno.

Dozvěděla se, že spisovatelé této doby, své knihy píší snad úplně o všem. Třeba o vyšetřování zločinů, dokonce i sprostých vražd.

„Kdo si o tomhle chce číst?“ divila se. Nebo jakési vymyšlené příběhy odehrávající se kdesi na jiných světech. Copak tu není ta naše krásná příroda a příběhy obyčejných lidí? Ale je to nová doba, těžko ji ona bude soudit. Ovšem, že život je tu jinaký!

Z vyprávění mladíků také pochopila, že bída už víceméně není. Vypadá to, že každý má všeho dostatek, kde složit hlavu, i dost jídla, protože každý pracuje. Takovéto bydlení má prý téměř každý, někdo menší, někdo zase větší. Rozpomenula se na ty krásné stříbrné hrnce, co však jsou z nějakého jiného kovu, chladicí skříň na potraviny se světlem uvnitř, a také zvláštní prací stroj, jež vypere úplně sám. Na její přání jí ukázali tu čarovnou bedýnku, jakousi televizi či co. Varovali ji předem, a nejspíš věděli proč. Ta věc jí nebyla příjemná a bála se jí.

Ale moc se jí líbilo, jak je tu všude čisto a útulno, měkká postel a také to světlo v každé místnosti. A odpůldne se konečně podívá mezi lidi, na ten dnešní svět. Už se nemohla dočkat. Takového vzrušení, pocítovala vždy, když na venkově sbírala pohádky, pověsti a zvyky obyčejného lidu.

„To je zase dobré jídlo,“ pochvalovala si Němcová kousky masa se zeleninou a rýží. „U nás rejží míváme spíše sladkou, jako kaši, sotva trochu omaštěnou nebo s jablíčky. Taktéž vařenou spolu kapustou.“

Když dojedli, přinesl Antoš lehký kabát.

„Výborně zakryje Vaše šaty, které by zbytečně budily pozornost.“

„A nebudu v tom vypadat divně?“ oblékala si jej Němcová.

„Určitě ne. A navíc se Vám do dnešního počasí bude hodit,“ mávl rukou k oknu.

Bylo celkem teplé září, ale dnešní počasí se více klonilo k chladnějšímu podzimu. Vyrazili ven. Hned první silný zážitek čekal Němcovou ještě v domě - výtah. Po nepříjemném pocitu bezmocného padání se musela chvíli uklidnit. Poté konečně vyšli z domu. Tam ji čekal další šok.

„Je tu strašný hluk a nevidaný shon,“ rozhlížela se překvapeně kolem, „to je tak stále?“

„Pojďte, zajdeme do boční ulice, tam to bude lepší,“ navrhl Antoš.

Přemístili se na pěší zónu.

„Také to tam, promiňte, že to tak řeknu, došti zapáchalo, nezdálo se vám?“

„My jsme na to už bohužel zvyklí,“ řekl Kučeřík.

Cestou Němcová pozorovala okolí i lidi, které mijeli. Některé domy vypadaly stejně či podobně, jako ty v její době. Jiné byly divně hranaté nebo celé lesklé jako zrcadlo. Lidé byli oblečeni do podobných šatů jako její doprovod. Spatřila však také ženy, především mladé dívky, které měly sukni tak krátkou, že odkrývala nohy až nad kolena.

„Takhle odkrývat nahotu svoji,“ zhrozila se.

„To se tak dnes běžně nosí,“ krčil rameny Kučeřík, zatímco vstupovali do ulice plné různých obchůdků. Němcová podivila se nad krásně rovnou a hladkou dlažbou. Mezery mezi jednotlivými kusy kamene nebylo skoro vidět. Krámky měly přední stěnu skleněnou, a za tím sklem bylo zboží vystaveno. Byly zde třeba krásné šaty, podobné těm co viděla na některých ženách. Když vstoupili dovnitř, nevyházela z údivu, jaké množství šatstva se zde nacházelo. To musí být bohatý krejčí, pomyslela si a hned se s tím svěřila mladíkům.

„Dnes je vše vyráběno ve velkém,“ vysvětlovali jí, „a takovýto obchodů je velká spousta, tenhle je jen kapkou v moři.“

I návštěva dalšího krámků ji potěšila.

„Jaké to všemožné pestrobarevné kvítí,“ rozhlížela se kolem, nemohouc se na všechno vyjadřovat.

„To se as chystá nějaká velká sláva,“ říkala si jen tak pro sebe.

„Vyberte si nějakou kytku,“ nabídl jí Kučeřík.

„V pravdě nevím, kterou bych si měla zvolit, je jich toliko...Snad možná tuhle,“ ukázala na jí neznámé květy podobné sedmikrásce, ovšem o dost větší. Okvětní listky byly poskládány na sobě v několika řadách.

„To jsou gerbery,“ prozradil jí Kučeřík, „jaká barva by se Vám líbila?“

Když vyšli z květinářství, zjistili, že se trochu spravilo počasí. Skrže mraky se prodíraly sluneční paprsky.

„Tak,“ řekl Antoš, „mluvili jsme o bídě a teď se budete moci na vlastní oči přesvědčit, jak to s ní je.“

O něco později vstoupili do místnosti, jehož konce nedohlédla.

„To je ještě větší než taneční sál,“ vydechla ohromeně Němcová.

Všude kam až dohlédla, stály police, na nichž se nacházelo různorodé zboží. Hned z kraje ji vítaly hromady ovoce i zeleniny. Rajčata, mrkve, jablka, prostě vše možné i nemožné. „Tohle tady je také k jídlu?“ podivila se nad zvláštními podlouhlými plody žluté barvy. „To jsou banány, tropické, anebo tedy cizokrajné ovoce,“ vysvětloval jí Kučeřík, „můžeme nějaké koupit.“

O kousek dále se nacházely pekařské výrobky. Mimo chleba také světlé pečivo, vše různých tvarů a velikostí, toliko rozličných koláčů a buchet, že se jí počaly sbíhat sliny.

Další všemožné zboží, u kterého si ani nebyla jistá, o co se jedná, bylo vyskládáno kolem na policích. Některé bylo v papírových krabicích, nebo v jakýchsi kulatých či jiných obalech. Vše bylo barevné, až oči přecházely. A všude spousta lidí, s těmi drátěnými vozíčky. Každý si bral, co chtěl, nikdo se na nikoho neohlížel.

„Platit se bude až u východu,“ uklidňoval ji Antoš, zatímco procházeli, kolem vystavených kusů masa a dalších masných výrobků.

„To si každý může takového zboží nakoupit?“ divila se, poukazujíc na bohatě naložené nákupní vozíky.

„Ano může. Kupuje se až příliš,“ poznamenal Antoš.

„Toliko lidí a toliko jídla,“ šeptala si Němcová.

Když se opět ocitli na ulici, přidržela se Němcová na chvíli zdi.

„Je Vám dobře?“ lekl se Kučeřík.

„To nic není, jsem jen trochu unavená z toho všeho.“

„Mohli bychom se již vrátit?“

„Samozřejmě, ale po cestě tu ještě máme knihkupectví, to vás určitě bude zajímat.“

Když Němcová uviděla ve výkladu řadu vystavených knih, rázem pookřála. A vevnitř? Knihy byly všude kolem. Ano, tato společnost jistě knihy miluje a to je jen dobře, pomyslela si.

Náhle jí Kučeřík přistrčil útlou knížečku. Divá Bára. Do očí jí vyhrkly slzy dojetí. Držet své dílo v rukách v této době, po tolika letech ji naplňovalo hrdostí.

Po návratu do bytu, byla Němcová zasmušilá.

„Dnes už se mnou nebude asi valné řeči,“ prohlásila poté, co pojedla několik pro ni dosud neznámých kousků ovoce.

„Bylo to moc dobré, sladké jako med. Ale teď si již půjdu lehnout.“

Antoš s Kučeříkem se s ní rozloučili a nezapomněli ji upozornit na zítřejší ráno. Ano zítra, pomyslela si ležíc v peřinách. Zítra se vrátí domů. Jak je to všechno zvláštní.

PÁTEK

Bylo rozhodnuto, že přesunu se kromě Kučeříka zúčastní také profesor. Antoš zůstane v laboratoři.

„Nezbývá, než se rozloučit,“ řekla Němcová, „a mám-li být upřímná, musím se přiznat, že jsem ráda tomu, že poznala jsem, byť jen zčásti ten váš svět budoucí. Ač mnohé věci málo jsem pochopila, připouštím, že as to tak má být, dobro i protivenství budou v každé době, jinak to na světě nejde. Ano těší mě, že bída ustoupila, lidé mají se veskrze dobře, a že národ český svoji tvář si zachoval. Také všelijaké novoty mě překvapily, jako třeba praní prádla a jiné věci. Ale přece jenom se těším, až budu zase tam u nás.“

„Ano,“ deklamoval profesor, „všude dobře, doma nejlépe.“

„Tak tedy s Pánem Bohem,“ rozloučila se Němcová s Antošem.

Společně s profesorem a Kučeříkem vstoupili do brány. S nepříjemnou vzpomínkou na pocity ve výtahu zavřela Němcová oči. Chvilí se nedělo nic a pak najednou pocítila závan teplejšího vzduchu.

„Jsme na místě,“ ozval se profesor.

„To byla chvilka,“ divila se Němcová, „ani jsem ničeho necítila.“

Nacházeli se opět na okraji lesa, slunce právě zapadalo za obzor.

„Jak už jsem pravila, byla to zajímavá návštěva. Vlastně se mi tak trochu splnilo, co jsem si již dříve přála. Narodit se třeba za dvě stě let, do takového světa, v kterém bych chtěla žít. Ten váš svět, blíží se hodně mé představě,

ale také není dokonalý. Možná kdybych se do něho narodila, lépe bych ho chápala, byl by mi více přirozený.“

„Sbohem tedy,“ pokývla profesorovi a usmála se na Kučeříka.

Pomalou kráčela kolem sadu. Z trávy se ozývali cvrčci a ona přemýšlela. Věru! Zvláštní i poučná pouť to byla. Nevěděla, co si o tom novém světě, myslet vlastně má. Lidé tam žijí spokojeně, jak se zdá. Ale různé sváry i války stále jsou v celém světě. Lidé už nejsou k sobě tak slušní a poctiví jako jsou zde. I to se dozvěděla z vyprávění obou mladíků, kteří bez rozpaků s ní rozprávěli nejenom o dobrých věcech, ale i o nešvarech a všelijakých zlořádech. Inu, každá doba má svoje.

Konečně přišla blíže k vesnici. Nejbližší domky stály, jen co by kamenem dohodil. Však už se také šíralo. Když přišla před faru, na které byla ubytována, narazila na hlouček mužských.

„Paní Boženo, tady jste! Už jsme měli obavy, že se Vám něco přihodilo,“ spustil starostlivě farář, „chystali jsme se Vás jít hledat.“

„Odpusťte, stalo se, že v příjemném prostředí lesa odpočívala jsem tak, až ve spánek jsem upadla,“ vyprávěla Němcová.

„Naštěstí ještě za světla jsem procitnula a zpět na cestu se vydala.“

„No když je to tak, ale přece jenom byste se měla méně namáhat,“ domlouval jí farář.

„Tak tedy, dobrou noc,“ začali se mužští rozcházet.

„Dobrou noc, a děkuji všem za starost a ochotu,“ loučila se Němcová a odebrala se s farářem do domu.

„Snad se Vám i něco pěkného zdálo, když jste v lese tak zaspala,“ prohodil farář.

„I zdálo, pěkného i docela zvláštního,“ odpozděla Němcová, která rukou nahmatala v šatech ukrytý květ růžové gerbery.

Tereza Vlášková – Spojka z budoucnosti

„Také už se nemusím vracet!“

Křičí vztekle mladý muž na svou ženu stojící v šoku v chodbě domu, a práskl vchodovými dveřmi, až se skleněná tabulka v nich tříští na malé kousky a zasypává podlahu pod nimi. O pár vteřin později, již před domem bublá motor auta, jehož pneumatiky při prudkém sešlápnutí plynu zapiští po cestě. Před domem zbyl jen oblak štiplavého prachu a pachů smutku a zrady. Muž v řítícím se vozidle silnici, má plnou hlavu myšlenek, především pak vzteku a uražené ješitnosti. Je dobrý řidič, po této silnici jel už tisíckrát. Zná nazpaměť každou její zatáčku i výmol, a snad by ji projel i po slepu. Jenže tentokrát jsou reflexy a zafixované mapy, na-

hrazeny emocemi. K tomu všemu je černočerná tma, protkaná cáry mléčné mlhy. Automobil se skřípěním brzd projíždí zatáčky. Je čas pastvy lesní zvěře.... Prudké sešlápnutí brzdy, trhnutí volantem, tvrdý náraz. Na posledních pár vteřin, se mozek muže probírá z agonie, ale je již pozdě. Příliš pozdě...

Na dálnici směr Praha, se utvořila kvůli mlze a následným dvěma haváriím kolona. Počítejte s hodinovým zpožděním. ...

„Sakra! To přijedeme domů o půlnoci. Musíme to někudy objet.“ Kleje muž středního věku a vypíná autorádio. „Hmm, také nemám náladu stát v zasmrděné koloně a popojíždět po centimetru.“ Odpovídá žena na místě spolu-

jezdce, a už loví mapu v kastlíku. Po pár metrech již najíždí na výjezd z dálnice a proplétají se klikatou silnicí mezi poli a lesy. Cesta je sice značně delší, ale s ohledem na dopravní situaci, přesto časově úsporná.

„Zastav! Prosim tě, hned zastav!“ „ Proč? Co se děje?“ „Myslím, že jsem zahlédla něco divného v příkopu u silnice. Nejsem si jistá v téhle tmě a mlze, ale musíme se tam vrátit!“ „ No, to mám radost. Když budu couvat a pojedou někdo za námi, tak nás v tomhle marastu nejspíš nabere.“ Brlá muž, ale už dává zpátečku a s varovnými světly přesto couvá. „ Tak kde? Kde jsi to viděla?“ „ Počkej, ještě kousek.... Tady! Stůj! Tady to je!“

Dole v příkopu, pod přeraženým kmenem stromu, se matně rýsovaly obrysy převráceného auta.....

V nemocničním pokoji na sněhobílé posteli u okna, leží muž napojený na přístrojích, a opodál debatují sestra s doktorem..... „Pane doktore, co myslíte? Probere se vůbec?“ „Nevím. Nemám ponětí. Byli jsme rádi, že jsme ho vůbec udrželi při životě. Byl skoro na maděru, takže bude zázrak, pokud se probere. Během čtvrt roku co tu leží, ani jedna známka vnímání světa. Podle mne nemá šanci.“

Muž však v podstatě celou dobu vnímá. Vnímá svým způsobem. Nebo spíše vnímá jeho duše, která při jeho tvrdém spánku pluje prostorem, časem.....

Na kraji cesty, před domem, se vynoří postava. Ano. Je to muž, který v afektu před několika dny opustil svou ženu i tento dům.

Něco je však jinak. Tak by to nemělo přece být! Dům je oprýskaný, polorozbořený, zahrada zarostlá šlahouny náletových suchých stromů. Je zcela opuštěný. „Jak je to možné? Co se to pro Boha stalo? Vždyť jsem před chvílí odsud odjel!“ Promítá si poslední minuty se ženou, jízdu autem a pád... Pak nic, prázdno. „Zřejmě jsem omdlel a došel jsem zpět v polo vědomí. Ale co dům, co žena? Kde je?“ Otvírá vchodové dveře, a i když ví, že je to zbytečné, hledá ji. Jeho oči těkají z místa na místo, jeho kroky prochází všechny místnosti. Dům je prázdný, vybydlený. Vrací se zdrcený ven, kde se u příjezdové cesty, jež je nyní zasypána listím hrouťí na lavičku, a snaží se poskládat události jako skládačku. Ovšem veškeré myšlenky, se hrouťí jak domino. Mysl mu zastírá zoufalství, beznaděj a neskutečná zmatenost. „Asi jsem se zbláznil.“ Začíná se stmívat a muž se v podzimním večeru třese již delší dobu zimou. Ale nevnímá to. Nevnímá nic, než prázdnotu. Po několika hodinách, se přece jen zvedá a odchází do domu, uložit se k spánku. Nic jiného mu nezbyvá. Nemá kam jinam jít. Za chvíli již v krbu praská oheň a špinavý, zašlý pokoj osvětluje jeho zář. Ulehá na zaprášenou pohov-

ku, kterou zde kdosi po opuštění domu nechal osudu, přihrává se dekou, z níž se valí neskutečné množství prachu, který vyvolává silný kašel, ale spánek dlouho nepřichází, muž upřeně sleduje pavučinu v rohu u stropu a pevně v koutku duše doufá, že vše je přece jen zlý sen, a ráno bude vše jinak. Tak, jak bylo dřív.

Nakonec vyčerpáním přece jen usnul. Druhý den se muž probouzí až před polednem. Předěšlý den, ho vyčerpá....

„Ne, bohužel se mi události včerejšího dne nezdály. Jsem stále na stejném místě a dům je stále opuštěný. Jako by nestačil ten zmatek, co je kolem mne, ale ještě ten divný sen! Ta divná, „živá“ noční můra, co mne v noci provázela. V ní jsem v nemocnici a slyším hlasy lékařů, kteří debatují o mém zdravotním stavu. Nemohu se v ní pohnout, mluvit, ani otevřít oči. Jen slyším. Jen slyším, že jsem v kómatu, a že nemám šanci. Nemohu se tomu bránit, nemohu protestovat a vykřiknout: „ To není pravda! Já jsem živý!!!“

Tento sen muže svazuje do ještě větší zmatenosti. „Co je pravda? Je realita to, co nyní prožívám, nebo je pravdou sen, co se mi zdál, že jsem kdesi v nemocnici polomrtvý na lůžku, a sen je naopak to, že jsem v jakémsi jiném časoprostoru či budoucnosti??? Nebo je pravdou oboje? Ať je to tak či tak, tady nic nezjistím. Musím ven, ven do města.“

Ještě jednou tentokrát za světla, prošel dům, zda nenajde alespoň nějakou indicii, která by mu napověděla. Nenašel nic, krom všude přítomné vrstvy špíny a prachu.

„ Alespoň trezor! Ano! O něm nikdo nevěděl, krom mé ženy, a byl tak důmyslně ukryt, že by ho nikdo nezasvěcený nenašel, snad jen při bourání domu. Jen jestli číselný kód bude stejný. Pokud je pravdou, že jsem v jiném čase, či kýho výra kde, je možné, že bude změněn. Ono, ve snu je taky možné vše. „

Roztřesenýma rukama z rozrušení, zadává kombinaci.... Je stejná, a trezor se otvírá. Jeho dvířka otvírá se skepsí, jelikož nejspíše jeho žena s vědomím, že on již není, či z finanční nutnosti, peníze i akcie vybrala...

„To není možné! Jsou tu! Sice ne vše, ale papíry i peníze, tu jsou! Co se tedy stalo, že dům je prázdný, ale trezor vybrán není? „

Vše, co bylo v trezoru, dává do kapes saka a vychází z domu. Ještě jednou se na příjezdové cestě nechápavě ohlédne a vydává se dál silnicí, kterou naposledy odjžděl vozem..... Neví, co může očekávat a neví, co bude dál. Neví nic krom toho, že je opuštěn a jak v cizím světě, bez přátel, zázemí, jakékoli jistoty, a možná vlastně podle světa kde nyní je, ani úředně neexistuje... Do města to má 12 kilometrů. Jde jak

tělo bez duše. Míjí osudové místo, kde skončil svou poslední jízdu. Zastavuje se a vrací zpět.

„Ano. Tady to bylo. Musí zde být brzdné dráhy, vrak či alespoň zbytek stromu. Ale nic z toho, tu není. Kam se poděl les, který obklopoval z obou stran silnici, a kde jsou vzrostlé stromy, které si pamatují? Je zde jen pár mladých stromků, jinak všude přítomná planina. Kdybych neměl v paměti vrytou každou zatačku, neměl bych ponětí, kde jsem. Ještě vyjít prudký kopec, co je přede mnou, a pod ním by se měla rozkládat vesnice, za níž následují lány polí a za nimi již domy předměstí. Poznám je? Bude alespoň něco tak, jak si pamatuji, nebo i zde bude vše jinak, než znám?“

Muž s obavami zdolává příkrý kopec a s každým krokem je blíže jeho samého vrcholu. Těsně před jeho zlomem, se nejspíše zastaví, aby si dodal dostatek psychických sil na jeho překročení a potažmo zjištění skutečnosti. Zhluboka dýchá....

„Musím jít, nemůžu zde tvrdnout do neko-nečna. Pravdě neuteču a shnit tu nehodlám.“ Poté zjišťuje, že na místě vesnice, je už spíše menší město. Jen pár původních stavení svědčí o tom, že bylo vystaveno z vesnice a to té, co si pamatují. „Půjdu a zkusím zjistit, jaké je datum, a zda někdo něco neví o mé ženě a o osudu mého domu. Jen musím vymyslet, jak se zeptat, abych nevypadal jako blázen.... Dobrý den, mohu se vás na něco zeptat?“ Dotazovaný muž za plotem neodpoví, naopak se okamžitě otáčí zády a mizí s bouchnutím dveřmi v domě, a u každého domu, je to skoro ta samá reakce. „Co se to s lidmi stalo? Že se všude najde nějaký hulvát (někde větší množství, jinde menší), to je jasné. Ale v každém domě?„

Muž zkouší dál dům od domu, zahradu od zahrady. Již neví, kudy kam. Ví, že ve městě, je již malá pravděpodobnost, že by někdo věděl o osudu jeho ženy. Dodá si tedy odvahy, a u jednoho vchodu, kde se mu dle vzhledu zahrady zdá, že by mohli být obyvatelé přístupnější, zazvoní. Otevře mu chlap, a míří na něj výhružně zbraní, kterou evidentně nemá problém případně použít. „Vypadněte odsud! Nestojíme o cizáky!“ Prudce zavírá dveře před jeho obličejem, dív ho nesrazí ze schodů. Jako opáren spěšně odchází a již tuší, že v tomto světě pro něj nebude jednoduché fungovat. Tuší, ba přímo je již přesvědčen, že to, co viděl zde, není ještě zdaleka vše špatné, co ho ještě čeká. Čeho se lidé tolik bojí a co se s nimi stalo, že bez většího zaváhání hodlají použít zbraň?

Po této zkušenosti, muž vzdává kontaktování místních obyvatel....

„Co budu nyní dělat? Musím přece zjistit, jaké je datum, a zda jsem v této době ještě vůbec na živu. V opačném případě jsem v háji. Bez

občanky úředně neexistuju, a nikdo se se mnou nebude bavit.“

Muž prochází mezi domy instinktivně směrem, kde by se mělo nacházet předměstí, ale marně hledá očima upravené vilky se zahrady, zahradními jezírky a pnoucími růžemi. Vždyť předměstí bylo tady, ale místo toho, kam dohlédnu, jsou vysoké, ohyzdné betonové budovy, a to většinou nedostavěné. Jakoby investorům došly peníze nebo se stala nenadálá katastrofa? Ve většině oken budov visí špinavé, roztrhané hadry, stejně tak ve vchodech, ze střech a z některých otvorů od oken, vyčuhují šlahouny stromů, které během let zakořenily ve vnitřku opuštěných budov. Odněkud z výšky, dopadá cosi těsně před muže, a s rachotem se roztrhne na malé kusy. „Sakra! To se všichni zbláznili? Kousek, a bylo po mně! Tedy jestli už vlastně není. Nevím, co je realita.“ S úlekem uskakuje za roh, a vyčkává, co bude dál. Je slyšet nesrozumitelná hádka, další rány a následně rychlé kroky vzdalující se od místa kamsi v dál. Raději se pokusím odsud co nejdříve zmizet. „V téhle špině, kdy se brodím odpadky a čůrky z potrubí nedodělaných kanalizací, bych nechtěl skončit.“ Jeho nohy klopýtají přes hromady suti, ze kterých co chvíli vyběhne nezvykle obrovská krysa či potkan. „Co to sakra je?“ Myšlenku nedokončí, protože ho z ní vytrhne nenadálý křik. Opět urychleně ve snaze schování se, zapadá do temného, smradlavého výklenku. Kolem něj se přežene skupina otrhaných, špinavých mužů, která je pronásledována druhou, a společně mizí mezi troskami budov a hromadami odpadků. Muž zhluboka oddychuje a snaží se alespoň trochu uklidnit. Zvedá pohled do výše, přičemž jeho oči postřehnou v okně protějšího domu postavu, zírající za poodhrnutým hadrem. Je to strašný pohled. Tvář je vyzáblá, popelavá a plná hnusajících boláků. „Pryč! Nenápadně, a především rychle pryč! Kudy? Kudy, abych se do ničeho nepřimotal?“ Muž se plíží jako kočka co nejtěsněji u zdi domů, obloukem obchází vchody, a při tom hlídá okna. „Sakra! Co je zas tohle? To určitě není dětská hračka. Tady jistě ne. Vypadá to jako dron, ale vprostřed je ve tvaru čočky. Kam letí a proč? Tady?“ Muž sleduje poletující objekt, který letí vzduchem směrem, kam utíkaly obě skupiny mužů, a po chvíli zůstává vyset na jednom místě.... Raději teď nikam nepolezu a počkám, až odletí zpět. „Kdo ví, co je to zač, a proč to tu poletuje. Kdo ví, proč to pronásleduje tamty chlapíky, a co z toho „vyleze“. Opět něco přilétá. Je to jakási soustava, tentokrát poněkud větších objektů, elipsoidního obrysu, která směřuje k dronu. Po chvílce je slyšet zoufalý, uši trhající řev. „To jsou evidentně ti chlapi. Pro mě nevysvětlitelnou silou, je objekty přitahují ze země k sobě, a usazují je na plošinách. Ná-

sledně odlétají i se svým nedobrovolným nákladem směrem k městu. Ještě že jsem se schoval. Už mě mohli mít, a to by byl nejspíš můj konec. Ale kdo vlastně? S tím, co jsem už viděl, bych nejraději do města vůbec nešel. S tím, co zde létá za technologie, je celkem jisté, že je to tak vzdálená budoucnost od mé nehody, že papírově už prostě neexistuju. Ale musím zjistit, co se stalo. Prostě musím! Konec. Konec rozvalin, ale také konec cesty. Není zde nic, než plot z keřů, stoupající snad deset metrů do výšky, který obhání snad celé město. To je neuvěřitelné. Dotýkám se plotu.... Au!!! Rukama mi probíhá neskutečně bodavá bolest, až upadám na zem. Tak tomu říkám opevnění města. Kam se na to hrabe zeď i s ostnatým drátem. Už se tady ničemu nedivím. Spíš by mne překvapilo, kdyby bylo něco normálního, jak znám. Jenže jak se přes tuhle zábranu dostanu? Někde přece musí být vchody! Tedy měly by být....!“ Již ušel snad dva km, a nic. Nikde žádný vchod, žádný tunel, žádná brána. Po dalších několika set metrech vidí v dálce před sebou, že lidé pendlují zvenčí dovnitř. Pomalu a ostražitě se přibližuje a snaží se nevzbudit pozornost. Opět vpovzdálí vyčkává a pozoruje, jak se věci mají. Nad širokým průchodem plotem, se vznáší stejné stroje, jako stroj podobný dronu, který nad rozvalinami pronásledoval muže, a následně evidentně přivolal další skupinu strojů větších. Někteří z lidí vyšli i vešli bez problému. Jiní byli ale zadrženi jakoby neviditelnými lany či neznámou silou dronů, a byli jimi odsunuti ke stěně domu, Kde zřejmě čekali, co s nimi bude dál. „Předpokládám, že zde bude následovat to samé, čehož jsem byl svědkem na „předměstí“. Najednou ho kdosi chytne za rukáv a silou strhne za hromadu bordelu.

„Co tu takhle stojíš? Blázne!!! To chceš skončit v táboře, vězení nebo v nejhorším ve vyhnanství na ostrově smrti? Tedy Ti povím, ty jsi asi nic neprovedl krom toho, že jsi zřejmě blázen, co? Teda alespoň podle tvých hadrů, v jakých seš voháklej! Takové nosil podle fotek můj praprapradědeček.“ Hučí mu do ucha muž, co ho strhl, zatím co ho stále paží drží v úkrytu.“ Musíme počkat, až se to tam uklidní a odlifrujou je. Až ti řeknu, na nic nečekej, na nic se neptej, a běž, co ti nohy stačí za mnou. Jinak nejspíš nedopadneš ani trochu dobře. Pak si popovídáme a vymyslíme, co dál. Musíš mi věřit, ono ti stejně nic jiného nezbývá. Pojd! Rychle! Deme! „

Po chvíli zběsilého útěku stylem „indián“, se ocitají před jedním z domů na předměstí. Není to ovšem dům, jako většina těch ostatních polorozpadlých betonových monster, ale je to vilka. Evidentně jedna z původních, přeživších. Kolem ní, se tyčí vysoký plot z podomácku posvařovaných dílů různých kovových plotů, zřejmě

narychlo a z nutnosti posbíraných z ostatních zahrad. Nahoře, po jeho obvodu, se vine drát, stejný jako u ohradníků pro dobytek.

„Nestůj a pořádně se všude taky rozhlídni, jestli nikde nikdo není! Nikdo nesmí vidět, kudy jdem dovnitř!“ Muž domorodec odkrývá mezi keři zamaskovaný ocelový poklop, na němž otáčí „klíčem“ jak od starého sejfu sem a tam, až ho konečně s námahou zvedá. No co koukáš!!! Kdybych měl elektrický zámek, tak v případě nalezení vchodu, by mi ho ještě ty mrchy na předměstí byly schopny vyhodit do vzduchu, jen aby se sem dostaly.

Oba muži se noří do podzemního tunelu. Buch! Zaklapává se poklop, přičemž ho domorodec pečlivě zamyká.

„Ufff!!!! Tak už máme relativní klid. To víš. Tady musíš jednat s nesmírnou ostražitostí a rychlostí. Stačí chyba v nesprávný čas, a jsi v pytli. Hodlám se odsud co nejdříve odstěhovat na vesnici, protože to tu začíná být životu nebezpečné.“

„Očekával bych, že se z tunelu vynoříme někde na zahradě za plotem, ale když domorodec opět odemkne další poklop, ocitáme se přímo v jednom z pokojů vily.“ „ To koukáš, co? To jsi nečekal! To víš. Není radno se venku, a to ani na vlastním pozemku pohybovat. Tak se tu zatím posaď, já přinesu něco na posilněnou.“ Zaštrachá v baru a přináší zřejmě po domácku vyrobenou neidentifikovatelnou směs alkoholu. Nalévá ho do sklenic a pozvedá k přípitku.“ Na zdraví! A teď povídej! Kdo jsi, odkud jsi přišel, a co tu hledáš?“

Převypravují vše, co si pamatují od nehody. Domorodec si na to konto nalévá další skleničku a doplňuje i mou. Zaklání hlavu a pozoruje tiše strop. Přemýšlí. Mezi tím mám možnost si lépe prohlédnout pokoj, ve kterém sedíme. Byl kupodivu až na detaily zařízen stylem, který znám. Zvláštní. Tady, s tímto po dlouhé době soucitným a snad i chápavým mužem, a v pokoji s vybavením podobnému době, ve které jsem žil, jsem o poznání klidnější. Po notné době se konečně pohne, a začíná zvolna a klidně svou řeč....

„Čím bych tak měl začít, aby to pro Tebe nebylo tak šokující? Zkusím to tedy takhle: O tvém domu ani ženě bohužel nic nevím. Dle toho, že říkáš, že v něm nikdo nebydlí, musí být až dál za předměstím, jinak by už v něm určitě ti neřádi bydleli. Ale to ti vysvětlím později.

Jsem zde také relativně krátce, něco málo přes dva roky. Jenomže dle toho co říkáš o tvých snech, ty máš na rozdíl ode mne šanci se vrátit do své doby. Já takovou možnost nejspíš nemám. Uvázl jsem zde. Nevím proč. Ty v jiné době nejspíše stále žiješ, i když na přístrojích, a cestuješ ve spánku časem. Jsi zde jen na návštěvě. Tedy lépe řečeno, je zde tvá duše, ale

tělo nikoli. Tedy pokud se probereš z kómatu, vše se u tebe pravděpodobně vrátí do svých dřívějších kolejí. Myslím, že jsi už takové tušení po událostech, co jsi zde prožil, měl.

Domorodec se odmlčuje, a nalévá další sklenici. „No co se zas divíš? Copak ty neznáš sny, ve kterých vše prožíváš, jako by to byla skutečností? Bolest, radost, vzrušení, strach, úzkost, vůně....? I dnes jsi přece zažíval mnoho pocitů přesto, že tu fyzicky nejsi. Tak vidíš! Tedy ber a napij se a uživej chuti. Je domácí.“ Evidentně dává pauzu mému mozku na zpracování vyřčených informací. Je to třeba. Na jednu stranu mou mysl z části uklidňuje vyslovená myšlenka, že se snad vrátím, a že nejsem blázen, a na druhou stranu potvrzení, že jsem daleko v budoucnosti a nevím, co dál, a kdy a jestli se vrátím, mne sráží do kolen.

„Od doby co jsi měl nehodu, uplynulo opravdu mnoho času a stalo se mnoho věcí, které zcela změnily svět....“

Začíná mne po tomto šíleném dni nezvladatelně zmáhat spánek, čehož si všímá i můj hostitel.

„Dnes budeš nocovat u mě. Uložím tě v pokoji pro hosty. Poprvé co tu jsem, v něm bude někdo spát. Teď na noc tě nikam nepustím. Už tak toho bylo na tebe tuším dost. Snad se ráno ještě uvidíme, a budu ti moct povyprávět, co se vše stalo, abys mohl varovat lidi. I když lidi si stejně poradit nedají, a proto dopadnou, jak dopadnou. Ale alespoň pro tvé nejbližší by tyhle informace mohli být přínosné, pokud by je předávali dalším generacím. Mohli by být alespoň připraveni, a vyvarovali by se určitých věcí.“

„Dobré ráno! Jak jste se vyspal?“

Usedám na postel a snažím se probrat. Musím se začít smát při uvědomění paradoxu, když si v rozespalosti říkám: ještě spím, nebo už je to realita?

„Jsem rád, že se smějete! A můžu vědět čemu?“

„Ale, směju se zblbllosti lidského mozku po probuzení. Právě jsem dumal nad tím, jestli je realita sen, co se mi nyní zdál, nebo to, co teď prožívám. Přitom realitou jsou obě možnosti, jen záleží na tom, z jaké strany se na ně podívám. Z pohledu odsud, je sen to, co prožívám v nemocnici, a z pohledu mého života v minulosti, je sen zas to, že jsem tady. No vidíte. A pak co znamená pojem čas a skutečnost.“

„Tak se posaďte, nebo mi z toho zmagoříte. Směje se hostitel, a ukazuje na židli u stolu. Nejdřív si dejte kafe a koláč, bude vám hned lépe. Sice není jako od maminky, pekl jsem ho bohužel sám, ale co naděláme. Copak se vám dnes v noci zdálo? Nějaké novinky z domova?“ „Ale.... Jsem z toho poněkud rozladěný. V nemocnici za mnou byla má žena. Plakala,

mluvila na mne, a já ji nemohl pohladit, utěšit. Nemohl jsem ji dát na jevo, že ji slyším. Jestli se to nezmění, mám obavy, aby mne neodpojili....“ „Nemyslete hned na nejhorší! Pokud vás žena miluje, jako že dle všeho ano, máte ještě dost času. Dva týdny, nejsou nic. Když budete propadat skepsi, tak se vaše možnosti snižují. Musíte bojovat a věřit!“ „Já vím. Ale je to sakra těžké.... Máte ale pravdu. A nyní vyprávějte vy, jak jste včera slíbil, ať mám trochu přehled o událostech, které vedly ke stavu, jaký na zemi panuje nyní.“

„Dobrá. Zkusím tedy nějak plynule navázat na vaši dobu. Něco bude z vlastní zkušenosti, něco z doslechu a přečtené v archivech, jelikož jak jsem vám už včera říkal, jsem zde teprve dva roky, jelikož jsem se do této doby dostal jakousi červí dírou, kdy v mé době ze mne nezůstal na rozdíl od vás ani chlup, a nejspíš už pro mne není cesty zpátky.“

„Už ve vaší době.... A když jsme tak u toho... Myslím, že bychom si mohli tykat, když už jsme se tak sešli, a jsme vlastně souputníci proti nepřízni osudu. Co říkáte? Je to má vinna. Měl jsem se vám představit jako první. Já jsem Tomáš. A ty?“ „Já Honza.“ „Tak to je lepší. Tak.“

Abychom se vrátili k tématu. Tedy už ve vaší době, lidé ztráceli vztah k přírodě a k sobě navzájem. Půdu zastavovali dalšími a dalšími nesmyslnými komerčními budovami bez ohledu na živočichy, hospodářství a potažmo vodu. Vypouštěné rakety, sondy, družice a letecká doprava, neodvratitelně, tragicky a neustále ničily ozónovou vrstvu. Nastávala tím tropická vedra po celé planetě a voda začínala být velice vzácným artiklem. Jenže většina lidí, tohle vše brala ve své zaslepenosti na lehkou váhu, nebo to nechtěli vidět, či jim to bylo fuk, jelikož oni se apokalypsy nedožijí. Lidé mezi sebou už přestávali mít jakoukoli úctu, mnoho z nich šlo kvůli kariéře přes mrtvolky a politici, soudci i policie na tom nebyla lépe. Postupem času tohle dostoupilo na další úroveň, kdy se demokracie zvrhla k veřejnému nabádání lidí k nedodržování jakýchkoli pravidel, k sobectví a totální neúctě. Ve společnosti postupně nastoupila anarchie, tedy konec jakéhokoli řádu, a nastoupilo v podstatě bezvládní. Společnost se mezi tím rozdělila na dvě skupiny: jedna z nich, byla skupina myslící zdravým rozumem a s duševními hodnotami, v druhé lidé bez jakýchkoli skrupulí, zábran, bez citu a z části již naprogramovaní systémem k nemyšlení, tedy k reprodukování toho, co jim bylo záměrně předhazováno za účelem demoralizace a zničení jakýchkoli hodnot, pravdy, a za účelem bezmezného ovládnutí jejich mysli. Co z toho vyplývá, to asi už tušíš. První skupina byla zcela zatlačena do ústraní, a v podstatě byla odsouzena k zániku, kdežto skupina druhá se dostala

do vysokých funkcí a terorizovala skupinu první. Lidská společnost se tímto postupně začala vracet ve vývoji směrem ke středověku, nebo spíše by se to dalo přirovnat k divokému západu, kdy na ulicích vznikaly pouliční boje a přestřelky kvůli špatnému pohledu, a vznikaly domobrany. Kriminalita byla brzy na nejvyšším bodu, kdy lidé přihlíželi bez zardění na vraždy na ulicích a starali se jen o své bezpečí.

Jenže, nakonec přece jen zvítězil přirozený výběr.... Podle přísloví „moudřejší ustoupí“, se první skupina stáhla z části z nutnosti, z části z chytrosti na venkov, dál od měst. Ve městech pak zakotvila druhá, materiální a bezohledná část obyvatelstva.

S neustálým narušováním atmosféry, se po nějakém čase teploty po celé planetě vyšplhaly na 60 stupňů celsia a to trvale. Vodní toky mizely, lesy vlivem horka a následným množením škůdců, vymizely také. Ani pralesy nebyly ušetřeny. Byly za honbou po financích srovnány se zemí. Tím vody ubylo ještě více, a to i v podzemí. Vyhnula divoká zvířata. Ve městech zmizela veškerá zeleň včetně stromů a trávníků. Opět tedy ubylo podzemních vod. Lidé na vesnicích, zřizovali tůně a snažili se vodu všemožnými způsoby zachránit, ale bylo již pozdě.

Za městy se stavělo stále, tím více a více vody ubývalo. Brzy místo zbylých luk, zbyl troud. Vyhnuly včely a ostatní hmyz, čímž vyhnuli i ptáci. Kvůli vyhynulému hmyzu, neměl kdo opylovat ovocné stromy, tudíž zmizelo ovoce. S nedostatkem vody, nebylo ani obilí a zelenina. Na vyschlých lukách zmíral dobytek hlady a žízní, který se zde rozkládal, což mělo za příčinu vznik nemoci a množení jejich přenašečů, především krys a potkanů. Posledním místem, kde byl život, byly moře. Ale ne na dlouho. Lidé je brzy v podstatě vylovili. To mělo za následek obrovskou agresivitu větších predátorů, kteří byli hladoví, a začali houfně požírat lidi, kteří se ocitli v moři, a to i pár metrů od břehu. Ale nejen to. Z hlubin, kam se nikdy člověk nedostal, začali vyplouvat tvorové, kteří byli bráni jako dávno vyhynulí, a následně zmírali a rozkládali se na pobřeží. Moře zcela vymřelo, lépe řečeno, bylo zdecimováno lidmi. Nemoci z nedostatku vitamínů a vůbec celkové potravy, dopadly na celý svět. V důsledku absence vody, nebyla skoro žádná hygiena, tudíž se začaly šířit nemoci, které byly v minulosti dávno vymýceny.

Lidé na vesnicích, začali před spalujícím horkem hloubit své domy pod zemí, a taktéž pod zem přesunuli zbývající dobytek a pěstování, přičemž slunce do podzemních prostor, proudilo pouze přes několik mříží na povrchu.

Lidé ve městech začali podléhat nemocem, jelikož nemoci přinášející tato katastrofální doba, ve své bezohlednosti přenášeli na ostatní.

Jejich organismy, které byli po dvě staletí ničeni zplodinami, pohodlným životem a požíváním toxických a geneticky upravených potravin, neměly po generace vybudovanou v podstatě žádnou imunitu. Městští začali vymírat.

Ekonomická katastrofa vyvolaná katastrofami přírodními, ještě více prohloubila kriminalitu a oficiální drancování. Lidé z měst, začali napadat, okrádat a vraždit vesničany. Ti nemeškali a urychleně se ozbrojili, a to i odcizenou vojenskou technikou z opuštěných vojenských základen, a chránili své majetky, životy, plodiny a dobytek. Lidí z měst, těmito střety a jejich úmrtími na nemoci, kdy byl všude cítit pach smrti, mrtvoly již nikdo neodstraňoval a rozkládali se přímo na ulicích, ubylo na minimum.

Jen tak mimochodem, několik měsíců předtím, jsem se zde objevil i já. To jsem si nemohl vybrat líp, co?“ „No nevím. Jak tě tak poslouchám, tak nevím, jaký úsek vyprávění, je ale spoň trochu přívětivější pro existenci. „

„Jednoho dne, krátce po dalším z mnoha zemětřesení, se zvedl vítr a obloha se zatáhla, což bylo neobvyklé s ohledem na absenci deštových přeháněk. Zvířata v podzemí, začala být neklidná, jako snad nikdy a vzduchem se šířily rezonance, prostupující celým tělem. Stejně tak, jak vibrace a znepokojující pocity přišly, tak z ničeho nic také odešly. Lidmi to bylo prisuzováno dalšímu zemětřesení a možná další mírné erupci sopky ve vzdálenějším kraji. To by totiž vysvětlovalo zastření oblohy, kdy by příčinou byly zbytky sopečného popelu, který sem zavál vítr.

Ještě ten den v noci, se ovšem vše změnilo. Stejně jako přes den, se opět začaly šířit vzduchem záhadné vibrace. Ovšem tentokrát tolik silné a vtíravé, že nebyl nikdo, koho by neprobudily ze spánku. A tentokrát nezůstalo pouze u vibrací. Společně s nimi éterem po celé planetě začal promlouvat bezpohlavní hlas, avšak vnikající až do morku kostí, do každé buňky těla: „Jste nepoučitelní. Ve své hlouposti, namyšlenosti a honbou za materiálními hodnotami, jste zapomněli na podstatu žití a zlikvidovali jste vše, co jste mohli. Nakonec jste vyhubili skoro i sebe, což je nyní to nejlepší, co se mohlo stát. Vy! Vy, co jste na zemi jen kvůli nám! Vy, co jste pro život na planetě zcela zbyteční. Zbytečnější, než tlející mrtvola v zemi. Vy, co jste nic a pokud vyhnete, tak vše ostatní, to, co je důležité jedno pro druhé, bude moct konečně žít. Vy! To vy, vy jste škodná planety, dokonce celého vesmíru. Času na prohlédnutí, jste měli dost. Tedy nyní vám dáme to, co si zasloužíte! Měla by to být smrt. Ale to bychom byli jako vy, a k tomu se nesnížíme. Přesto ti, co si to zaslouží, budou potrestáni natolik, že se již nikdy

nikdo neodváží chovat se tak, jako právě vy, lidi!“

Pak nastalo opět ticho. Ticho nasáklé smrtelným strachem lidí. Nastala nejdelší noc v dějinách lidstva....

Mnoho lidí, především z měst, v záchvatu paniky a strachu ze smrti, ještě tu noc utíkalo bezmyšlenkovitě z domovů s balíčkem nejnějnějších věcí, a snažili se ukrýt ve skalách. Někteří zas v naivní představě nenalezení jich, se zabendnili v úkrytech pod zemí. Všichni pak čekali, co bude dál. Já byl už z důvodu neznalosti okolí, ve skupině třetí, která vyčkávala ve svých příbytcích.

Se svítáním nastal zcela nový řád... Kdo chtěl ten den opustit svůj domov, neměl už šanci. Neviditelná zeď nikoho nepustila ven. Kdo se o to snažil, byl sražen k zemi neznámou silou, stejně jako jsi byl ty, u města. Pamatuješ?“ „No jistě, že pamatuju. To byl pro mne fakt šok. Nechápu, jak tohle funguje, a jak to někdo mohl vůbec zvládnout v takovém měřítku. Jediný, co mi začíná docházet po tvém vypravování je to, že máme co dočinění s vesmírem, a jsme v háji.“ „Tak to máš sice dobrý pocit, ale víc v háji, než jsme byli před nimi, jsme v podstatě už nemohli být, krom smrti. A i ta byla pro některé vysvobozením.“ „Myslíš, že by nepřežili ani lidi mimo města?“ „No, možná ano. Ale nesmělo by se už absolutně nic a ani trochu zvrtnout.“ „Tudíž z toho co mi tu říkáš, je to, že sem přiletěli a ovládli nás, to nejlepší, co se lidstvu vlastně mohlo přihodit?“ „Přesně tak.“

Pak začali lidi třídit. Celou zem zaplavili vyslanými miniaturními roboty velikosti mravence společně s drony, kteří během jednoho dne, dokázali společně protřídit a očipovat celou zem. Na vlastní oči jsem viděl, jak se nad městem zastavilo ve vzduchu asi 30 dronů, a z každého z nich, bylo vysláno snad na 100,000 robotů. To samé následovalo na předměstí, jen s jiným počtem. Podle toho co jsem viděl, disponují drony viděním i pod zem a skrz skály, přičemž spolu navzájem i s roboty nad míru dobře komunikují a bleskově si předávají přesné instrukce kam se vydat, a kde hledat. Díky své velikosti, se dostali všude, i do nejmenších škvír, takže nebylo možný se před nimi schovat nikde. Vůbec nikde. Pochopil jsem tedy, proč nás s klidem nechali do rána pohybovat se, kde chceme. Oni nás totiž najdou všude a hned. A měli k tomu i důvod další. „

„A jaký k tomu mohli mít prosím tě důvod?“ „No, už jsem ti říkal, že nás přišli roztrít.“ „No, to jo, ale proč vás nechali rozprchnout, jak králíky, a tím si ztížili hledání?“ „Vážně tě to nenapadne?“ „No, kdybych na to nahlížel z psychologické stránky, tak bych řekl, že to byla od nich zkouška nervů a především cha-

rakteru společně s otázkou svědomí.“ „No vidíš, že jsi na to kápnul! Přesně. Mnoho lidí totiž začalo zdrhat i bez ohledu na své rodiny a příbuzné. To jim pak pěkně spočítali. Ale k tomu se dostanu podrobněji ve vyprávění později.“

Došlo samozřejmě i na mne. I před mým příbytkem, se nejprve objevil dron, z něhož zazářilo světlo jako při zmáčknutí blesku foťáku, a zas mrknutím oka zmizel. Doufal jsem, že je to vše. Nebylo. Během pár okamžiků, škvírou u prahu dveří, byl jeden z nich u mne v místnosti. Kdybych zde nestál v hrobovém tichu u okna jak zmražený strachem, co bude dál, ani bych to nepostřehl. Jen sotva slyšitelné cvakání po podlaze, jako když drobný hmyz naráží na skleněnou okenní tabulku, prozradilo jeho přítomnost. Neskutečnou rychlostí, mi ovšem zas zmizel z dohledu. Uvažoval jsem, že mám ze všeho možná vidiny. Spíše jsem se tím snažil uklidnit, protože pak se nedělo nic zvláštního. Zhroutil jsem se do křesla a vyčkával osudu. Něco mne neznatelně zašimralo v uchu. Ohnal jsem se, dál nic neřešil, a v křesle po celé noci bez spánku, nezvladatelnou únavou usnul. Ráno nebylo nic zvláštního. Jako by se předešlou noc a den, nic nestalo. Jen ven z domu, jsem najednou mohl. Neviditelná clona zmizela. Jakoby tu nikdy nebyla. Jedinou známkou předešlých událostí, byl neutuchající strach.

Přesto přese všechno, jsem se po dvou dnech, byl nucený vypravit se pro něco k snědku.

„No vidíš, na to jsem se tě nezeptal! Jak lidi řešili jídlo, když vše vymřelo?“ „No, to je právě ten přirozený výběr... Ti, co zůstali ve městech, byli odsouzeni na potraviny v obchodech a skladech, které ovšem brzy došly. Mezi tím se drancovalo poslední místo, kde byl ještě život. Moře. Ale s množstvím lovených živočichů, se nedokázaly zdroje doplňovat. Tedy lidi začali vymírat, jak jsem ti už říkal. Jedinou záchranou byli venkované, kteří dodávali městu přes překupníky, obchodníky, či jestli chceš veksláky, potraviny. Byl to takový směnný obchod. Z města putovalo spotřební zboží, za jídlo a naopak. Peníze už neměly vůbec žádnou hodnotu.“

Když jsem vyšel z domu, nebylo vidět nic zvláštního. Vydal jsem se tedy k městu. Byl jsem udivený, když jsem viděl, že město je během dvou dnů obehnané plotem, který jsi viděl včera ty. Nechápal jsem. Mezi tím, co jsem svůj mozek přesvědčoval o tom, že jíst se musí, a pokud pokut tam nepůjdu, skončím stejně, jako mnoho dalších právě za touhle zdí, mne vytrhl z šoku hlas: „Ahoj! To čušíš, co? Potřeboval bych od tebe zas obchod! Ale je otázka, jestli se tam ještě vůbec dostaneš! Lépe řečeno, jestli budeš chtít, se tam dostat...“ „Trhl jsem sebou, a v leknutí jsem na dotýčného málem zaútočil. Co blbneš? Takhle na mne za zády

z ničeho nic houknout? V týhle době, kdy se lidi vraždí pro kus žvance! Málem jsem tě přizabil taky! Radši mi řekni, co se to tu stalo, a proč bych tam neměl chtít, když tam musím.“ „Tak snad to vidíš, ne?“ „No a co? Je sice extra divné, že se to tu objevilo během dvou dnů, ale furt nechápu, proč bych tam nemohl!“ „Tak si na to sáhni, ty pane chytrý!“ „Bezmyslenkovitě jsem to udělal. Do..... Co to je?“ „No, dyť ti to říkám, že zpátky není pro většinu návratu! Tam ano. Některým z vchodů. Ale zpátky už se dostat nemusíš nikdy. Nepustí tě.“ „Co se mi to tu snažíš vnutit? Nemohli přeci zvládnout obehnat celé město, a všechno hlídat!“ „Tak to jsi na omylu.“ Zasmál se útrpně muž, se kterým jsem se znal skrz dodávky jídla. „Oni toho zvládli za dva dny víc, než by sis mohl představit v tom nejláznivějším snu.“ „Tak už to neprotahuj a vyklop, na co se mám připravit. Jít tam musím. Jsem jedna z mála spojek mezi městem a vesnicí, tak co mi zbývá?“ „Tak poslouchej: o tom, že jsi je tu noc slyšel, o tom nepochybuju. A viděl jsi drony s čímsi, co vypadalo jako mravenci? Tak drony nás, naší povahu přečetli jak čtečka na kase během vteřiny, a ihned dali echo těm miniaturním potvorám, který jsou roboti, a máme je teď jako čipy s veškerými informacemi o nás, každý v sobě. Tak takhle vymakaný to mají. Normální čip, by si mohl člověk se silnějším žaludkem odstranit. Ale když ho máš hluboko v sobě, nemáš šanci se ho zbavit. Udělali to jak při „Božím soudu“. Kdo měl v sobě alespoň část ohleduplnosti k ostatním a přírodě, dostal volnost, a může se pohybovat dle libosti, i když hlídaný. Kdo žil do té doby jen pro sebe, bez ohledu na ostatní a vše a každého bez mrknutí likvidoval, je jimi zavřenej ve městech, bez možnosti vystrčit paty za jejich hranice. Co mají s nimi i námi v plánu dál, ještě nevíme....“ „Tak to abych zpytoval svědomí a hodil si korunou, jestli se ještě vrátím.“ „To jo.“ „Viš ještě něco?“ „No, vím jen to, že některý z města, první den zdrhali kanálama. Ale dnes jsem už neviděl nikoho, takže už to asi nejde. Ale ono i ty stejně hned pochytili a odtáhli zpátky. Myslím, že nemá cenu tam chodit. Nebude, kdo by ti tam něco dal a cokoli tam brát, bude nadmíru nebezpečné. Bude třeba vyjednávat s vesničany jinak. Nabídnout jim něco jiného.“ „Tak to je v háji. Já už dva dny neměl nic v žaludku.“ „Jo, to je náš problém. Nás na předměstí. Městský sice zavřeli a kdo ví, co tam musejí dělat, ale dle všeho jídlo a vodu mají. Vesničani mají dostatek všeho, ale my na předměstí, nemáme nic.“

To odpoledne a noc, jsem strávil u něj, kde jsem se ještě najedl, a vymýšleli jsme, co dál. „A co jste vymysleli?“ „No, moc toho na výběr nebylo. Další den jsem se sebral, a šel vyjednávat o stravu za práci na vesnici a mezi tím, jsme ve

zbytku času začali budovat po jejich vzoru své podzemní prostory, kde bychom se také začali snažit pěstovat. Nyní to již máme hotové, a proto jsem ti říkal, že odsud musím co nejdřív pryč.“ „A čeho se tak bojíš, když jsou lidi protříděný? Proč jsi tady tedy tak zabarikádovaný, a co to bylo za skupiny mužů, který pak naložil dron a odnesl do města?“ „To je právě to, co nechápu. Na to jsem ještě nepřišel. Občas se zde z ničeho nic objeví skupina pár lidí, kteří drancují vše, na co narazí. Odkud se berou, to je otázka. Proto jsem stále tak obezřetný a vesničané také. Má domněnka je taková, že to je zbytek vojáků, na kterých byly dříve dělány pro jejich větší výkonnost a necitelnost pokusy, a to i genetické. Proto se vždy objeví jak blesk z nebe a ihned zase zmizí. Některé z nich už „oni“ dostali, ale proč ještě ne všechny, tím si také nejsem jistý. Vypadá to, že disponují nějakými rušičkami, které oblbují i drony.“

V průběhu dalšího dne proběhlo další „vysílání“ od „nich“. „Určitě jste si mohli povšimnout, že jsme učinili kroky, vedoucí k hlídání a korigování vašich činů. Lidé, kteří svou povahou se zapříčinili na stavu země a lidé, kteří svými duševními hodnotami si nezaslouží volnost, jsou námi zavřeni ve městech, kde provádí činnosti, které pomohou k navrácení stavu přírody možná za sto let k normálu. Vy, kteří jste si od nás zasloužili volnost, do města můžete, ale jen za účelem získání zboží, které vám nezbytně schází. To bude námi vyhodnoceno dle vašich čipů, ve kterých je uloženo vše. Vaše činy, myšlenky, tedy i nutné potřeby a zdravotnická pomoc. Poté budete za dozoru odvedeni na místo vydání či do nemocnice“.

Čas od času přicházely zprávy od odvážlivců, kteří se přece jen vydali do města. A tak jsem sebral odvalu i já, a město také navštívil. Hned za vchodovou bránou, mne zastavil opět jeden z dronů. Během chvilky mne naložil a odnesl společně ještě s pěti dalšími na místo jakéhosi skladu. Sledoval jsem pod sebou po cestě ulice, které byly v podstatě liduprázdné, monstrózní budovy, kde sídlily firmy, byly zbourané a na jejich místě byla vysázena zeleň a vybudovány zádržné systémy vody. Zůstaly pouze obytné domy a několik nejnnutnějších továren. Auta a letadla vymizela. Blížila se desátá hodina dopolední, když se vysoko nad našimi hlavami nebe zastřelo jakousi clonou, která zamezovala přístupu žhavého slunce. To byla ten den další novinka. Clona se postupně zatáhla všude, po celém nebi.“

„A to byla všude tma?“ „Ne. Právě že ne. Světlo přes ní prochází stále, ale nějakým záhadným způsobem zařídí, že se vzduch ochladí alespoň o dvacet stupňů, tedy z průměrných 60 na 40 stupňů.“ „Tak to už jste mohli začít skoro pěstovat na povrchu půdy, ne?“ „Ještě ne. Pů-

da byla stále vyprahlá do hloubky dvou až tří metrů. A voda v podstatě žádná. Jedině hluboko pod povrchem se ještě vlhkost udržovala. A ještě dlouho na povrchu nic neporoste. Jedině trochu větší zásoby vody mají „oni“. Nějakou přiváží z jejich domoviny, a část prý získávají z ostatního vesmíru, kdy dokáží využít sebe-menší vlhkosti, kterou přemění na vodu. Ale je to jen nepatrný zlomek z toho, kolik by jí bylo třeba na normální fungování na povrchu. Víc ale nepřivezou, protože by kvůli zemi zlikvidovali vesmír jinde. Viděl jsem na několika místech čističky, které vybudovali na takové úrovni, že dokáží veškerý tekutý odpad přeměnit na pitnou vodu. A málem bych zapomněl: ty clony, co jsou každý den na nebi, slouží mimo jiné k zadržení veškeré vypařované vody. Brání jejímu úniku do vesmíru.

Vlastně, kolik je hodin? No vidíš, tři čtvrtě na deset. Tak za chvíli to uvidíš sám. Koukej! Tamhle nad městem!“ „Kde?“ „Tamhle!“ Zaměřím se směrem, kam směřuje jeho ukazováček...Opravdu. Jako kdyby nějaký obr zatáhl nad zemí průhlednou plachtu, a kam bylo možnost dohlédnout, bylo vše přikryté. Vše proběhlo snad rychleji, než zatmění slunce. Kdybych vše nesledoval přímo při průběhu, neměl bych šanci cokoli zvláštního na nebi spatřit.

„Když vidím tohle, tak mne napadá, že tohle museli mít naplánováno dost dlouho před tím, než sem přišli. A další věc: Jak zde lidé vůbec mohli dýchat, když veškeré rostliny vyhynuly?“ „Tak to, milý chlapče, je další věc, které nerozumím. Ale evidentně nás dle všeho pozorovali už sakra dlouho, co tu děláme. A nejspíš nám pak kyslík nějakým způsobem dodávali, a dodávají dodnes, abychom si to vše pořádně vyžrali a napravili. Jinak by pro ně s tím, co všechno dokážou, přece bylo jednodušší nás nechat vymřít, a začít zcela znova. Jinak to není možný.“ „No dobře. Já ale stále nechápu, k čemu jim můžeme být dobří, když jsou evidentně na o hodně vyšší úrovni, než my.“ „K ničemu jim nejsme. A když jsme tak u toho, tak nás přece v podstatě nechali vymřít. Zůstal přece jen zlomek populace, který ještě uměl fungovat v souladu s podstatou života a pár lidí z měst, který se udrželi jen díky drancování. A ty nyní „oni“ využívají na nejnižší práce, a především na pokusy. „

„Ježíš Maria, na jaké pokusy?“ „Co jsem se doslechl, je mají rozdělené na několik pokusných skupin. Část mají uzavřené v jakémsi táboře na pozorování jejich chování. My bychom řekli, že na nich provádí jakýsi sociální projekt. Doslova řečeno pozorují, zda tyto sobecké povahy, když jsou vytrženy z fungování, na které jsou zvyklí a zavření spolu za pro ně nezvladatelných podmínek, co vše a jakou měrou spouš-

tí jejich agresí a na jaké stupnici, či zda se dokonce povraždí navzájem, nebo zda se alespoň u některých přece jen po těchto zkušenostech objeví náznak duševní nápravy. Sledují lidi při různých úkolech, co vydrží, jak jsou na tom s intelektem a chytrostí, a zda vůbec zvládnou fungovat v těžkých podmínkách bez pomoci. Každopádně tohle všechno dělají za účelem zjištění, co je třeba z jejich dna odstranit, co naopak přidat, a co, koho, lépe řečeno rasu či její směr, zřejmě zcela vyhubit...

Viděl jsem tyhle dost rozlehlé tábory ze vzduchu, když jsem byl několikrát ve městě. Jsou na samém jeho kraji. Na druhé straně, než jsme my. Lidem tam jsou zadávány různé úkoly, kterými je dostávají do emočně vypjatých situací, a kdy jejich splnění je závislé na jejich umu a komunikaci mezi sebou. Tím získávají plný obraz jejich vlastností za v podstatě všech podmínek, aniž by se dotyční měli šanci přetvářovat. Byl jsem svědkem, kdy jeden pro splnění svého úkolu okradl druhého, či ho dokonce zavraždil. A to „oni“ nezakročili? Ne. Tyhle lidi v táborech, jsou pro ně daleko pod úrovní. Daleko pod hodnotou zvířat.

Na vybraných pak provádí pokusy, co se týče genetiky, kdy do jejich nenarozených dětí vkládají části nejspíše jejich DNA a naopak odebírají nevhodné části naší. Účelem by mělo být vyšlechtění z lidstva, lidstvo především na vyšší duševní úrovni. Kdyby se jim to povedlo, aplikovali by tohle i na nás ostatních.“

„No počkej, ty tohle všechno víš s jistotou, nebo to jsou jen vaše dohady a teorie? Vy jste je někdy někdo viděl a řekl vám to někdo od nich? Či dokonce jste viděli pokusy osobně?“

„Tedy teď jsi mně fakt pobavil! Ty si myslíš, že by někoho pustili poblíž sebe, či dokonce k pokusům, když nesmíme bez dozoru ani do města? Nikdo se nikam bez jejich svolení nedostane! Pokud vím, tak je ani z dálky nikdy nikdo neviděl. Ani nevíme, jestli tu osobně vůbec jsou. A kdyby, tak by to měli natolik zabezpečený, že by neproklouzl ani šváb. Ale vše nasvědčuje tomu, že veškerý koloběh řídí zvenčí skrz neustále poletující drony, čipy a jejich vzdušný vozidla. Ale nikdo si proti nim nic nedovolí, protože je všem jasný, že by to dopadlo hodně zle. Ale kdo ví... Třeba tu přesto jsou. Jen nevíme kde, a jak vůbec vypadají. A co se týče těch informací: „oni“ jsou opravdu jiní, a to snad ve všem. Na rozdíl od lidských vládnoucích vrstev, které lhaly za účelem svého zisku bez ohledu na lid snad ve všem, „oni“ nás informují skrz vysílání, jak už jsem ti říkal, snad o veškerých svých plánech s námi. Možná i z důvodu, že se nás opravdu v ničem bát nemusí, a nemůžeme ani nijak ovlivnit jejich budoucí život. Ale já bych se spíš s ohledem na jejich dosavadní zainteresovanost přikláněl

k tomu, že jsou vskutku duševně a celkově na o hodně vyšší úrovni než my, a jde jim pouze o nápravu a záchranu lidstva, i když s jimi uměle upravenými vlastnostmi, aby se už tahle spoušť nemohla opakovat, a abychom šli spíše kupředu, a ne naopak v povahových vlastnostech zpět, do doby kamenné.

Člověče, já z toho vyprávění dostal hlad. Půjdu udělat něco k jídlu. Ty si tady zatím rovně myšlenky nebo tady v knihovně je mnoho knih a časopisů, ze kterých můžeš čerpat další informace, pokud ti z toho ještě nebzučí v hlavě. Odpoledne budu muset zajít na mou farmičku. Sice mi ji hlídají sousedé, ale znáš to. A taky jsem tu už poněkud vyžraný, tak potřebuju něco přinést. To víš. Ale žádný zázraky nečekej. „

„Rád bych šel s tebou!“ „No, to já bych tě klidně vzal, ono to je kousek, ale nemáš čip, a kdyby nás kontrolovali, měl bys velký problém... Možná.“ „Já bych šel rád. Tohle už snad totiž nikdy neuvidím. Pevně totiž stále doufám, že se vrátím zpět.“ „Chápu tě. Tak já si to ještě rozmyslím. To víš. Je to risk i pro mne. Pokud bys měl jít semnou, a našli by tě, budu dělat, že tě neznám, protože bych ti stejně neměl vůbec jak pomoci. Tak si to pořádně rozmysli.“

Musím už vyrazit. Nechci se nikde cárat za tmy. Asi za dvě hodiny se vrátím, tak si zatím odpočiň, nebo, knihovnu už znáš.“ „Ty mne tedy s sebou nevezmeš?“ „Ne. Přemýšlel jsem nad tím, ale nevezmu. Kdyby nás nebo jen tebe chytli, přečetli by hned naše myšlenky, a tedy bych to schytl také.“ „A co bys schytl? Copak ty můžeš vědět, že nemám čip?“ „Ne. To sice ne, ale zjistili by přečtením myšlenek, že jsi mi to řekl a nevím, jak by na to koukali...Nechce se mi to riskovat. Vždyť jsem ti to už vysvětloval. Už to, že tu jsi, a „oni“ vidí i přes zdi, je nebezpečné. Na štěstí nonstop kontrolují pouze vstup a výstup města, a lidi v nich. U nás ostatních, probíhají vzdušné kontroly jednou za týden. Tedy ode dneška cca za tři dny. Musím jít.“

Tak už jsem zpátky. Jak jsi to tu přežil?“ „Člověče, já jsem normálně usnul. Vzbudil jsi mne až nyní, tvým příchodem. Ale nic, vůbec nic, se mi nezdálo. To mne znervózňuje.“ „Prosím tě, z toho si nic nedělej, to je únavou. A hlavně, vždy se ti zdá o nemocnici, když spíš tady, ale v noci. Nemysli na nejhorší, a pojď mi raději pomoci.“ Na kuchyňském stole se objevuje bandaska s mlékem, mouka a mnoho zeleniny.

„Potkal jsem souseda a hodil s ním v rychlosti pár slov. Mám od něj zas nějaké nové informace. Byl dnes dopoledne ve městě v nemocnici.“ „Já ti člověče už ani nevím, zda to chce slyšet.“ „Tebe to nezajímá?“ „Ale to víš,

že zajímá. Já jen už nevím, co čekat, a jak hodně se mám obávat. Na co se připravit.“ „Ale tak to neber tak tragicky. Naděláš s tím něco? Nenaděláš. Tak vidíš. Ber to tak, že nyní se konečně poprvé v historii lidstva vyplácí slušné chování, a opak je potírán. Alespoň zatím. A to jsi za tisíciletí neměl šanci vidět. „ „Tak povídej, no. Já už jsem snad smířený se vším.“ „Tak poslouchej. Jak jsem říkal, šel do nemocnice. Šel tam se zlomeninou nohy. Před její budovou, ho prý přebralo od vzdušného vozu cosi, co mělo vzezření velkého polštáře, a odneslo do jedné z místností, kde byl přesunut na stůl. Slovně byl mezi tím upozorňován, že se jedná o vyšetření, a že může být klidný. Kupodivu prý klidný byl, a to dokonce víc, než kdykoli před tím, což na tuhle situaci, by mělo vypadat zcela opačně. A než prý stačil mrknout okem, byl už celkově vyšetřený jakýmsi světelným laserem, a ihned na to, mu byla do podkoží, poblíž místa zlomeniny vpravena jakási látka, kterou když těsně před vpichem koutkem oka viděl, byla látka uvnitř injekce pohyblivá. Pak byl prý opět vyzván, aby ještě chvíli ležel. Když po půl hodině byl opět zkontrolován laserem, sdělili mu, že je již zdravý. Ještě když ho vozidlo vysazovalo za branou města nevěřil, že je to možné. Až když se postavil na nohy, zjistil, že noha už zlomená opravdu není. „Ty, hele! Ty mne taháš za nos! Tohle není možný! To by do něj museli vpravit snad nějaké mikroskopické potvory, co ho zevnitř opravily!“

„No, opravdu tě za nos netahám. Co bych z toho měl. Snad už jsi viděl dost, co dokážou. Tak teď nevím, jestli ti mám povídat, co viděl dál.“

„Samozřejmě, že povídej! To já jen, že se tomu dá z mého pohledu dost těžko věřit. Tak se nerozčiluj, a mluv! Jsem jedno velký ucho!“

„Tak si představ, že když tam tu půl hodinu ležel, přivezli do té samé místnosti těhotnou ženu.“

„Do té samé místnosti? To je dost divný, ne?“

„No, počkej, až domluví. Pak pochopíš! Ženu uložili stejně jako jeho, pak se mezi nimi projekčně vytvořila stěna, jako by z mléčného skla, skrz níž pozoroval průběh porodu. Detaily neviděl, jen sledoval matné obrysy. K ženinému lůžku se cosi přiblížilo. Přes stěnu viděl pouze rozmazané obrysy, tvaru jakéhosi stroje. Žena byla evidentně zcela v klidu, a bez bolestí. Během snad čtyř minut, tohle cosi vytáhlo přímo z dutiny břišní novorozence. Na tom by tolik nebylo nic divného, kdyby se vše neodehrálo takovou rychlostí a evidentně bez jakéhokoli řezu a uspání rodičky, jelikož když deset minut na to opouštěl nemocnici, byla žena zcela vzhůru, již oblečena a s novorozencem v náručí sedící na posteli čekala s úsměvem na odvoz do-

mů, jako kdyby ještě před pár minutami porod vůbec neprodělala. Po cestě zpátky, si pak teprve všiml, že se začínají bourat polorozpadlé budovy na předměstí, zatím ale daleko od nás. Tam nikdo nebydlí. A na jejich již vyčištěné části, sázejí jakési květiny, podobné obřím sukulentům a rozličných suchomilných kytek, které známe, ale tam jsou dvacetinásobně větší. Museli je buď přivézt od nich, nebo ze zbytků pozemských květin, vypěstovali tyhle zvláštní kolosy, abychom mohli dýchat bez jejich neustálé pomoci.“

„Tedy to, co mi tu tvrdíš, jsou neuvěřitelné věci. Kdybych tolik nemiloval svou ženu, tak bych snad ani nestál o to vrátit se zpět, do mé doby, protože k čemu mi byla svoboda, která svobodou ve skutečnosti nebyla, jen tím omlbovali lidi, kteří stejně byli hlídáni na každém kroku, když jinak bylo vše na prd a vše šlo posupně do háje? Tady je člověk sice hlídáný, ale když se chová tak, jak je správné, šlape vše jak hodinky. „

„No jo. Tak teď půjdeme akorát tak do postele. Propovídali jsme celý den, a mě nějak zmohla cesta pro jídlo. Každopádně nemohu říct, že bych nebyl rád, kdybys tu zůstal. Nějak jsi mi přirostl k srdci. Máme dost podobný osud a rozumíme si. Až odejdeš, budu zde zas sám. Tak dobrou noc. Snad ještě alespoň zítra.....

Dobré ráno. Přemýšlel jsem před spaním, co případně dělat, kdybys zde přece jen musel zůstat, abys neměl žádné problémy. Po snídani to půjdu zjišťovat. Je lepší, být připraven na všechno. Co ti je? Co sedíš, jak zařezaný? „

„Zas se mi nic nezdálo! Já tu nejistotu nevydržím. Už mi to leze na mozek! Proč se mi už nic nezdá? Proč se mi zdá už jen o událostech, který mi tu vyprávíš? „

„Prosím tě, přestaň blbnout. S tím, kolik toho na tebe je, není divu, že se ti o tom zdá i v noci. Hele, já musím jít. Zatím se uklidni, a pak to probereme.“

„Ahoj Honzo, snažil jsem se to stihnout co nejdřív! Už vím, co případně dělat! Kde jsi?“ Tomáš probíhá celý dům, ale Honza nikde. „Sakra, kde jsi? Kam ten blázen mohl jít? Že já blbec si nedával větší pozor, když jsem odcházel. Určitě si všiml, že při odchodu z domu nezadávám žádný kód, a že má volný odchod z domu. Do háje! „

Muž nervózně pochoduje z jedné strany místnosti na druhou a pak s hlavou v dlaních, usedá bezradně do křesla. Po chvíli se jeho ruka natahuje po lahvi stojící na barovém stolečku vedle něj, a nalévá si skleničku.

„Když to tak vezmu, mohl bych se na něj normálně vykašlat. Co by se mi stalo. „Oni“ by zjistili, že jsem ho k sobě vzal ze zcela čistých úmyslů, z dobroty, a že jsem tím neudělal, nic špatného, dokonce že jsem měl v plánu vše ře-

šit. Jenže co on? Co bude dělat? Co já vím, co toho blázna napadne? Co když ze zoufalství udělá nějakou totální hloupost? Co si počne? Mysli, myslí!!! Kam mohl jít? S ohledem na to, že šílí z toho, že se mu přestali zdát sny...No jistě! Nejspíš bude chtít zjistit, zda je v jeho době ještě na živu! A kde by to mohl zjistit jinde, než na hřbitově?! Ale ten je přece už součástí města! Do prčic! Blázen jeden praštěnej!!! Tak, co teď? Mám se na něj vyprdnout? Já bych ho... Takovou hovadinu udělat! Vzteky mrští prázdnou lahev i zeď, až se střepy rozlétnou na všechny strany. Ne, nemůžu ho v tom nechat. Do smrti bych si to vyčítal. Musím se zbavit vzteku a přemýšlet, co vše jsem mu říkal, a podle toho vymyslet, kudy mohl jít. Moc těch možností není. Vlastně je jen jedna, a to kanály. Ale ty jsou nejspíše uzavřené, to jsem mu říkal také. Ale je to jediná možnost, zkusit najít cestu tudy. A jak ho znám, udělá to. No nic. Jdu ho hledat, než něco provede. V jeho psychickém rozpoložení, je to dost pravděpodobný. Ať se mi chce, nebo ne, než hledat všechny vchody do podzemí, bude rychlejší poptat se kolem, zda toho troubu někdo neviděl, a v nejhorším najít vojáky, kteří by snad věděli, kudy do města.“

Na neštěstí, nikdo nic nevěděl, nikdo ho neviděl.

Poslední záchranou, byli tedy vojáci. Zdravý rozum a logické myšlení, ho zavedlo do skal, kde vojáky opravdu našel. A ne jen to. Měl štěstí. Byli to lidé, se kterými byla řeč. V rychlosti jim vše vysvětlil, při tom se dozvěděl, že vojáky, které již chytli, zas většinu propustili, ovšem již s čipem. A to ostatní na sobě nehodlali připustit. Z jejich bývalého povolání byli nasáklí vojenským chováním, a tedy byli nepřetržitě proti „nim“ ve zbroji.

„Půjdu raději s tebou! (Řekl jeden z vojáků - Martin). Přece jen, to tam na rozdíl od tebe znám a s ohledem na to, že nás, pokud nás nevidí vizuálně, nezaznamenají, máme to tam alespoň z části zmapované. Provedu tě tedy alespoň kanály. Ven nemůžu. Tam by mne zmerčili. „

„Stejně to nechápu. „

„Co?“

„No, vždyť se kvůli vám bráníme, protože vydrancujete, co můžete!“

„Ale to není přece vůbec pravda! Když se to vše zhroutilo, rozdělili se vojáci na dvě skupiny. Jedna, co se stará sama o sebe, a vystačí si, to jsme my. A druhá, v té jsou vojáci, co vás okrádají, a my jsme zásadně proti nim!“

„Aha, tak to už dává smysl. Nešlo mi totiž do hlavy, proč bys mi jinak pomáhal.“

Potřebuju na hřbitov. Tam cestu víš?“

„No, jak by ne. Sice tam nikdo nemáme v plánu ještě dlouho spočinout, ale vím. Tak

pojď, ať to máme za sebou. Tady to je. Tudy se dostaneme do podzemního komplexu. „

„Ale to přece není kanál! „

„No, není. Tenhle tunel, jsme vyhloubili my, jako nouzový vchod, kdyby zatarasili vše. Máme v záloze pro jistotu ještě další tři. Tyhle naše tunely vedou do kanalizačních spletenců. Neboj! Než tam vlezem, tak se hlavně napatlej tímhle sajrajtem, ať smrdíš krysám, jinak tě sežerou! Jen tak mimochodem by mne zajímalo, jak zvládl projít ten tvůj kámoš. Jestli si nevzal alespoň něco na obranu proti těmhle hladovějm potvorám., tak pokud ho nechytanou „oni“, stejně nejspíš nepřežije kvůli nemocem, který ho po pokousání prolezou. Takže když to tak sesumíruju, bylo by pro něj stejně lepší, kdyby ho „oni“ chytli, protože by mu zachránili život. Jen mi vrtá hlavou, jak by našel cestu, bez plánek podzemí? Dobře. Vchod při větší snaze a fištrónu, najít může. Ale co dole? Leda že by tam někoho potkal, a zeptal se na cestu. ...“

„Tam někdo je? V kanálech? „

„Přímo v nich ne, ale ve slepých křídlech, se pár lidí najde. Jsou to vesměs ustrašení jedinci, co se bojí trestu. I když jak je znám, nemají proč se bát. Snažím se jim to už dlouho vysvětlit a přesvědčit je, ale marně. Mají neskonale strach. Po pravdě řečeno, ti, co si zasloužili potrestání, už snad všichni mají, co jim po zásluze patří. Byli totiž mezi prvními, co začali jako krysy ze strachu zbaběle zdrhat, tedy byli první, jak se říká, „na ráně“. Tihle, se opravdu bojí zbytečně, ale nevymluvíš jim jejich obavy. Problém je v tom, že je k tomuhle životu přesvědčil jeden z nás, a stále je ve vědomí, že je nejlepší být jako krysy v kanále, drží. Je to jeden z vojáků, kterému z třetí světové normálně přeskočilo. Proto ten trošek chudáků, nemohou najít. Evidentně také disponuje rušičkou, kterou si možná sestrojil, nebo sebral na poslední chvíli tak, jako my. Jsme tady. Tady po schůdkách, se dostaneš na hřbitov. Tam já nejdu. Mohli by mě vidět. Ty máš čip, tak ty tam můžeš. Na hřbitově se můžeš pohybovat bez „nich“. Počkám tady, než se vrátíš. „

„Tak zatím díky za všechno, a snad za chvíli jsem zpět, i s ním.“

„Co tu děláš? Zbláznil ses už úplně? Nejradsí bych ti dal pár facek! (zarve na Honzu, který se snaží vyluštit elektronický systém vyhledávání hrobů na velké tabuli). Zůstala ti alespoň špetka rozumu? Potulovat se po ulicích, a ještě k tomu bez čipu? No, moc se nelekej! Na štěstí jsem to jen já! „

„Promiň, já už to prostě nemohl vydržet. Povolily mi nervy. „

„No dobře. Měl jsem to tušit a nenechat tě doma jen tak. Vlastně je to z části moje vina.

Ale když už jsme tady, tak povídej, co potřebuješ najít. Ať už jsme odsud rychle pryč!“

„No, co myslíš, že hledám? Hledám svůj a mé manželky hrob. Musím se dozvědět, kdy jsem zemřel. Jednoduše, jestli jsem se především vrátil z nemocnice. „

„No jistě. To mi bylo jasné. Proto jsem tě taky našel. Podívej: některé hroby, jsou tak, jak je znáš, na povrchu. Ale hroby, o které se dlouho nikdo nestaral, jsou zrušeny, a ostatky z nich, lépe řečeno části z nich, jsou smíchány vždy v jedné nádobě. Tyhle nádoby, jsou uskladněny pod zemí. Pokud se chceš k nim podívat, necháš se zde „oskenovat“ a budeš k nim vpuštěný a na navigovaný. Pokud chceš zjistit jen tištěné údaje, můžeš to udělat tady na té tabuli. Zadej sem jméno, narození... Tak na co čekáš? Ty fakt chceš, aby nás chytli? Jediný štěstí je, že „oni“ mají evidentně úctu k zesnulým a truchlícím, a tedy na hřbitovech nekontrolují. To jsem se ovšem dozvěděl až dnes, od vojáků. „

„Od vojáků? Ty jsi s nimi mluvil?“

„Jo. Musel jsem. Kvůli tobě. Jinak bych tě našel, kdo ví kdy.“

„Človče, já na to nemám! Já se klepu, jak ratlík. Udělej to prosím za mne, a řekni mi to raději až u tebe doma. Ať se případně zhroutím až tam.“

Po vstupu zpět do kanálu, je vítá Martin se slovy: „Tak co, vy dva vydědenci své doby? Koukám, že jste se úspěšně našli! Jdeme, ať už jsme doma. Stejně mi pak budete muset v klidu vysvětlit, jak to vlastně všechno je. Ty jsi fyzicky tam i tady? No, jestli to tak je, tak to je opravdu něco. To jste se hledali, až jste se našli. Jeden přivandrovalec červí dírou, a druhý cestovatel časem, který je ještě k tomu na dvou místech zároveň.“

„Nevím, zda ti to někdy vůbec vysvětlím. Třeba je to všechno jen můj sen, a i vy, a všechny zážitky. Já už dávno nevím nic.“

Najednou slyší dětský pláč. Pár metrů před nimi, sedí na zemi malé, asi čtyřleté dítě. Je to holčička.

„Co tu děláš? Kde ses tu vzala? Kde máš rodiče? „ Vykřiknou všichni najednou, jak jeden. Holčička zvedne špinavou a třesoucí se ruku, a ukazuje jí na protější stranu tunelu tam, kde se matně v šeru rýsuje zhroucená postava. Je to žena, a je mrtvá.

„Nikoho Jiného nemáš?“ Ptá se Tomáš, a bere dívku do náručí. „Tady zůstat nemůžeš!“ Dívka přes pláč těžko mluví. Z jejích rtů se přesto trhavě dere slůvko: „nemám už nikoho“.

„Vezmeme tě sebou k nám do tábora, a dáme tě u nás dohromady. Máme dost lékařských zásob z kasáren. „

Dívka se bez sebemenšího odporu nechává vynést z podzemí, jen srdceryvně hlesne: „A co maminka? Já chci maminku! Ona je tam!“ Tvo-

je maminka je mrtvá. Už ji nepomůžeme. Ale tobě pomoci ještě můžeme. Řekne se slzami na krajíčku Tomáš, a snaží se tuhle skutečnost zakrýt zrychlením kroku.

„Tak, teď nás čeká nejhorsí kus cesty. Musíme...“. Větu už voják nedomluvil, jelikož se nad jejich hlavami objevil známý dron. „A jsme v hajzlu!“ Nyní se v Martinově hlavě perou myšlenky. Jeho přirozenosti, přirozeností vojáka, je v případě nevyhnutelné prohry utéct, a pak s promyšleným plánem zaútočit. „Jenže, když uteču, k ničemu mi to nebude. „Oni“ od Tomáše zjistí i to, kde máme tábor, takže bych útekem jen vše zhoršil. Ne, nebudu utíkat. Nemá to smyslu.“

Po pár minutách, je již odváží dvě vozidla. V jednom z nich, jsou oni tři, v dalším holčička. Kam, to ještě neví ani jeden z nich. Jediné, co je zatím jisté je, že holčičku odváží jinam, než je.

„To jsem vám to teda zařídil. Za všechno můžu já. Kdybych neudělal takovou blbost, že jsem se vydal hledat na vlastní pěst, nebyli byste teď v takový rejži.“ „Ale prosím tě, nikdo nás přece nenutil, tě jít hledat. Jak Tomáš, tak já, jsme se na tebe mohli klidně vykašlat. Byla to naše volba a věděli jsme, že se tohle může stát. Teď se tady rozplývat nad tím, co bylo a jak, nemá fakt smysl! Stejně tak nemá cenu teď dumat nad tím, co bude dál. Tak pánové, asi už budeme vystupovat.“

Skutečně. Vozidlo zastavilo před jakousi budovou, přistálo, a před vchodovými dveřmi, si je do patronátu přebral opět jeden z dronů, a zavedl je do jedné z mnoha místností v budově. Nebyla ničím zvláštní. Obyčejná místnost, která byla z předešlých měsíců vybydlená lidmi, kteří z ní odnesli vše, co jim bylo k užitku. Nikdo, vůbec nikdo, v ní nebyl. Bezradně se rozhlížejí po prázdných stěnách a čekají, co bude dál. Nikdo nepřichází, až se místností začne rozléhat podivně rezonující, hluboký, ale klidný a zřetelný hlas: „Tak vás tady vítáme!“

Muži se otáčejí do všech stran, a marně se snaží najít zdroj hlasu.

„Nenamáhejte se někoho hledat! Nikoho ne najdete. Jistě ne lidi. Lidi jsme zcela vyškrtli z jakéhokoli důležitějšího rozhodování. Lidé rozhodně nepatří do soudnictví, policie ani do pozic, kde mohou rozhodovat o životu živých bytostí. Potvrdili jste nám to jako lidstvo za ta tisíciletí dostatečně. Vy, jako lidstvo, nemůžete mít volnost. Pokud ji máte, nevážete si ji, a bere te ji jako samozřejmost. Když ji máte, chováte se hůř, než zvířata, jelikož zvířata zabíjí z nutnosti, aby nezahynula hlady. Vy, jen z chuti po větší moci a majetku. Vy, se jen kvůli vašim povahám ničíte navzájem, a nejen sebe, ale vše, co můžete. Tedy, tak už to nebude. Vše budeme řídit my, abychom předešli těmto krveprolitím a ničení druhých pro váš

zisk. Nechceme vás, jako lidstvo zatím zcela vyhubit, i když by to pro všechny ostatní život, bylo jen přínosem. Dáváme vám ještě jednu, poslední možnost. Ale tentokrát už budete žít z velké části podle nás. Tedy především ti, kteří svou povahou za tento konec mohou. Jistě jste si všimli našeho rozdělení zbývajících lidstva. Každý konečně dostal to, co si zasloužil. A tak to bude i nadále. Proto vy, teď půjdete domů, a pokud neuhnete z cesty, kterou jdete, budete si v rámci námi nastavených pravidel, fungovat dál. Pro vás, to problém nebude. Připravte se ovšem na to, že pokud z cesty sejdete, dopadnete stejně, jako většina, co zůstala ve městech. To znamená, že budete hlídáni na každém kroku a každý váš rozhovor, bude s každým večerem promítnut, aby se předešlo vzpouře či především chování, které by ublížilo jiným. Ať tak nebo tak, se v budoucnu jistě setkáme, jelikož již nyní provádíme pokusy s dna, které v případě úspěšnosti, budou aplikovány právě na vás. Právě na vybraných lidech, s dobrými předpoklady. Nemějte obavy. Čeká vás jen to dobré. Jděte klidně domů. Venku vás bude čekat dívka, co jste našli. Již jsme ji mezi tím, co jste tady, ošetřili. Žijte s ní spokojeně.“

Za chvíli již byli všichni opět před budovou. Ovšem tentokrát je nikdo neodvážel, nikdo je nedoprovázel.

„Ahoj, já jsem Tomáš. A ty? Půjdeš tedy s námi. Budeš bydlet u mne a tady Honzy. Souhlasíš?“

Holčička beze slova podává ruku Tomášovi, a všichni společně prochází liduprázdným městem, směrem domů.

„Já tomu nerozumím. Tedy rozumím tomu, co nám říkali, ale nerozumím tomu, jak to, že nás takhle pustili, a nikdo nás nehlídá, dokonce ani neodvážejí za bránu města?“ Diví se Tomáš.

„Já nevím. Jisté je, že mě už budou mít očipovaného také, i když jsem si toho vůbec nevšiml. Ale konec konců je otázkou, zda nejsme očipováni dávno všichni, i přes rušičky. Po takové době, co tu jsou, a s ohledem na to, že některé z nás, již chytli, jistě na jejich princip „oni“ přišli. Je mi to už nějak fuk. Ale čím jsme je tak ohromili, že nás nechávají takhle jít, to taky nemám tušení.“

„Pojď malá, vezmu tě na ramena, musí tě bolet nožičky. Za chvíli budeme doma, a bude líp. Všechno bude dobře.“ Snaží se Tomáš uklidnit holčičku, která celou cestu městem bez hlásku křečovitě svírá jeho ruku. Nikdo dál nemluví, na nic se neptá, jen v hlavě jim proudí neslučitelné množství dojmů a myšlenek.

„Tak jsi doma, posaď se, já ti přinesu limonádu. Už se neboj, a řekni nám, jak se jmenuješ. Přece ti nebudeme stále říkat jen Ty!?“ Usmívá se Tomáš na holčičku a snaží se neú-

spěšně navodit uvolněnější atmosféru. „Já jsem Eliška“, špitne dívenka, a kouká dál upřeně do země a smutně mlčí. Ostatní sebou též praští bez hlesu do křesel a snaží se si vše pospojovat dohromady.

„Ty, hele Honzo, já už mám v hlavě takový zmatek, že z toho ani neusnu!“ Počkej! Když už jsi přišel, vezmi tohle a jdeme za nimi. V první řadě tu malou musíme dát spát. Stejně musí být ze všeho nesmírně unavená. Pak dáme řeč, a třeba se k něčemu dobereme. A pokud ne, tak si alespoň dáme něco, po čem se nám bude dobře spát“ Mrká Honza šibalsky na Tomáše, a už vycházejí z kuchyně zpět do obýváku se skleničkami pití.

„Pssst!!! Už usnula!“ A opravdu. Na pohovce, přikrytá dekou, se v klubíčku choulí Eliška. Klidně oddechuje - spí. Ale ne jen ona. Usnul i jejich nový kamarád v křesle.

„Tak to vidíš, Honzo! Zas jsme tu zůstali zase sami.“ Směje se Tomáš, a podává plnou sklenici, kterou Honza s povděkem přijímá. „Tak, teď máme klid. Už chceš vědět, co jsem se dozvěděl na hřbitově?“ „Počkej, ještě ne!“ Honza do sebe klopí rychle obsah skleničky. „Tak, teď už můžeš“.

„Tedy, jsem se na hřbitově dočetl... Když já nevím, zda ti to říkat!? Abys mi pak z toho nepil celou flašku?!“

„Pro Boha, tak už mluv, nebo ji vypiju, než to ze sebe vyklopíš!“

„No, máš to blbý. Evidentně se budeš muset vrátit.“

„Fakt? Tak to je super! Teď je otázka, kdy. I když, je to možná divné, ale nějak jsem si zde zvykl, a je zde mnoho věcí, které si mi líbí o hodně víc, než v mé době“.

„A mám ti říct podrobnosti, které jsem se ještě dočetl?“

„Ne!!! Jen to ne!!! Nechci vědět nic víc! Není dobré vědět, kdy člověk zemře. Stejně s tím nic nenadělá. Je třeba žít tak, jak to jde nejlépe. Ale vědět, kdy ho čeká smrt, by člověka jen zničilo!“

„Tak alespoň si mohl pro mou radost předstírat, jak tě to mrzí, že odejdeš“. Směje se Tomáš. „Na! Vezmi si na lepší spaní!“ Po jejím dopití, už nemá kdo, o čem by se bavil. Po vyčerpávajícím dni, usnuli všichni.

Ráno, ještě když všichni spali, připravil Tomáš snídani, sedl si ke stolu, a tiše pozoroval spící, a čekal, až se probudí.

„Dobré ráno! To jsme to teda všichni včera pěkně zabalili! A jak ses vyspala ty, Eliško? Už je to lepší?“ Zdraví Honza, a zve všechny ke stolu.

„Také přeju dobré ráno. Ano, vyspala jsem se dobře, ale měla jsem divné sny“.

Ostatní u stolu na sebe udiveně pohlédnou. Jak je možné, že čtyřleté dítě, takto mluví? A

ještě po takovém neskonale traumatizujícím zážitku, jako je smrt matky? Ale přejdou to, jako věc, která se občas u některých jedinců objeví, a věnují se snídani. Všichni jsou rozpačití, protože neví, o čem před Eliškou je vhodné v této situaci mluvit a o čem naopak ne, a tak je snídaně doprovázena mlčením.

Po snídani už to Tomáš nevydrží, a při poklizení nádobí ze stolu protrhne tisnivé ticho, a zeptá se „Najedla ses dost Eliško? Chceš si povídat? Nebo, nechceš nám říct, co se stalo, a kdo byli tvoji rodiče?“

„Promiňte, nechci. Chtěla bych si kreslit. Máte prosím papír a tužku?“

„Samozřejmě, počkej, hned ti to dám. Dám ti víc papíru, ať si nemusíš pak říkat. Pojď, půjdeš si kreslit tady do vedlejšího pokoje, tam budeš mít klid“. Odvádí Tomáš holčičku dveřmi do jeho pracovny. Za chvíli se vrací, a nechápavě kroutí hlavou. „Tohle není normální. Čtyřletý dítě. Chápu, že je uzavřená. To se dá logicky přičíst šoku. Ale ta mluva, je dost zvláštní“

„Ale tak ve všem hned nehledej záhadu, ono se to brzy jistě vysvětlí. Raději mi teď Tomáši řekni, jak to s tebou je. Už si se odvážil zeptat se, jestli se vrátíš, nebo jestli tady s námi zůstaneš?“ „No, jen si ze mne dělej legraci, Martine. To víš“. Na oko se vzteká Tomáš, kterému se po zprávě ze hřbitova znatelně ulevilo. „Dle všeho se vrátím. Jen nemám tušení, kdy“. „Hmm, tak nás tedy opustíš. No, co naděláme. Hlavně že ten náš výlet na hřbitov, byl alespoň k něčemu. Já teď musím jít, jinak mne budou z tábora hledat. Ono už tak jsou tam asi v pozoru.“ „Tak odpoledne přijď, pokud budeš mít čas a chtít. Půjdeme pro zásoby. Posledně jsem toho sám moc nepobral. A teď, když je tady ještě ona...“ „Dobře. Přijdu rád. Musím přece ještě využít času, než nám zas Tomáš zmizí!“ Směje se už na odchodu ve dveřích Martin.

Jakmile odešel, usedli Tomáš s Honzou zpět do ušáků... „Tak co si o tom včerejšku myslíš? Proč si myslíš, že nás takhle jednoduše pustili a dokonce samotné? A dokonce nám dali do výchovy tu dívku?“ „Honzo, tak to se mne ptáš na moc. Já vůbec nevím, stejně jako ty. Ale ta dívka, ta mi vrtá hlavou. Její chování a vůbec úroveň schopnosti mluvit v jejím věku, je nad míru podivuhodná. Je v tom něco, něco, čeho se až snad bojím. Podle mne, souvisí jedno s druhým. Ale jak, to je ve hvězdách.“

Z rozhovoru je vyruší otvírající se dveře z pracovny....

„Koukejte! Něco jsem vám nakreslila!“ Oba se sklánějí nad množstvím výkresů. „Slyšela jsem vás, jak si povídate. Nechoďte dnes nikam! Hlavně ne sami! Prosím!“ Při tom jim dív-

ka podstrkuje jeden z výkresů, na němž jsou tři mužské postavy, které svádí boj s dalšími pěti.

„Proč bychom neměli nikam chodit, Eliško? Musíme přece přinést jídlo, abys měla co jíst. „ Přitom oba upřeně a nechápavě hledí na dotyčný výkres. „Protože se to stane!“ Odvěti dívka a urychleně zase odcupitá do pracovny ke stolu, kde se pouští do dalšího kreslení.

„Do háje! Co to má znamenat? Tohle je už fakt dost divný!“ „No, Honzo, tohle už smrdí i mně. Sice to může být pouze výplod její pošramocené fantazie, a k tomu počet lidí nesedí, protože jeden z nás s ní bude muset zůstat tady, ale když k tomu přidáme její schopnosti.... Ještě že tu Martin nechal vysílačku. Jdu ho informovat a požádat ho, jestli s sebou odpoladne nepřiveze cokoli pro případ, že by měla přece jen pravdu. Asi se tomu vysměje, ale kdyby viděl to, co my, smích by ho asi poněkud opustil také. Jdu mu zavolat, abych ho stihl, než vyjde“ „Tomáši, co blázníš? Kvůli obrázku dítěte, co včera prožilo šok, se bojiš jít ven? Jak myslíš. Já s sebou něco vezmu, ale říkám ti, že je to blbost. Ještě k tomu, že jak říkáš, půjdeme jen pár metrů od domu. Za chvíli vyřáším k vám. Tak zatím“.

Jen co dobědvají, objevuje se před domem konečně Martin, ale není sám: „ Zdar! Tak co tady šilíte? Vzal jsem s sebou ještě kamaráda, pokud vám to nevadí. Mohu se za něj zaručit. Říkal jsem si, že když jste tak vystrašení, že vás to třeba uklidní“. „Tak chvílku počkej, už jdu pro vás!“ Odvěti Tomáš a otáčí se na Honzu. „Ten počet lidí na obrázku sedí, Honzo. Martin přivedl kamaráda...“

„Čau, tak mi konečně ukažte, z čeho jste tak vedle.“ „Tak se na to podívej!“ Podstrkuje Tomáš Martinovi obrázek. „Tak tohle mi chceš tvrdit, že kreslilo čtyřleté dítě? To říkej někomu jinému! To je blbost. Tohle by nenakreslilo ani patnáctileté!“ „No, právě. A podívej se na ni. Od rána jen kreslí a to nemluvím o tom, jakým stylem se vyjadřuje! Tak už nás chápeš?“ V tom znovu přibíhá Eliška, v jejíž ruce se třepotá další obrázek. Tentokrát se ovšem usmívá. „Už jít můžete, ale stejně si dávejte pozor!“ Opět odbíhá.

„Ukaž mi to! Co tam je?“ Zvolá netrpělivě Tomáš, a nad výkresem se netrpělivě a s rozrušením, sklání v tu ránu všichni čtyři. „No, vidíte. Teď už je obrázek zase jiný. Teď namalovala sice zas tři proti pěti, ale s dronem a my už se na něm nebráníme. Takže kreslí evidentně podle psychického rozpoložení, a vy z toho děláte kovbojku.“ Zlehčuje situaci Martin, a zapaluje si v klidu cigaretu. „Tak jdeme už, ať to máme za sebou?“ „Ale to víš, že jdeme. Kam tak spěcháš, Martine? Vždyť tvrdíš, že je to všechno hloupost a v pořádku, tak neplaš. My tedy jdeme Honzo. Ty se budeš muset zatím

postarat o Elišku. Tedy jen ji pohlídat. Příště půjdeme všichni. Nějak to vymyslíme. Hlavně zas neměj utíkácké nápady, jako včera!“ Chechtá se Tomáš, zvedá batoh na záda, a ostatním je přiděluje také.

„Tak, tamhle to je. Co se to tam děje?“ Zvolá Tomáš, a všichni upírají rázem své pohledy směrem, kam ukazuje. Nad Tomášovou podzemní farmou, krouží dron společně s jím již dobře známým vozidlem. Dole na zemi jsou čtyři muži, kteří jsou již chyceni, a jsou jeden po druhém nedobrovolně nakládáni na vozidla. „Podívejte! Eliška měla přece jen pravdu!“ Vykřikne rozčileně a se vzrušením v hlase Tomáš. „V tom případě, ale jeden chlap chybí. Má jich být přece pět!“ Hlesne Honza, a Martin s kamarádem vizuálně prohledávají okolí. Po chvíli vše i s živým nákladem odlétá, a nad farmou, se rozhostí tísnivé ticho. Je to horší, než když teď již odvezení muži řvali v boji o jejich svobodu, jelikož jeden tu někde musí ještě být. Všichni to ví. Jen nikdo z nich netuší, kdo a kde. Nebo že by utekl, aniž by si ho drony všimly? To je v podstatě nereálné. Schovat se zde není kde, jedině... A všichni skloní hlavy a pohlédnou dolů, směrem k podzemní farmě. „Ty jsi ji Tomáši neměl zabezpečenou? A vždyť ti ji ke všemu měli sousedi hlídat!? Říkal jsi to!?“ „No, Martine, já jak jsem pospíchal včera zpátky domů za Honzou, jsem na to asi ve spěchu zapomněl. A sousedi přece jen nejsou venku stále. Evidentně si tihle dobře vychytali příležitost“.

„No nic. Musíš mi Tomáši popsat, jak to dole vypadá, abych se tam alespoň trochu zorientoval a věděl, odkud můžu čekat případný útok. Já tam s kolegou vlezu první. Je o jeden proti nám. Komplikuje nám to fakt, že je to taky voják, a nevím, z jaké jednotky, a jaký má výcvik, teda líp řečeno, jakou má výzbroj“. „Koukejte!!!...Asi to máme vyřešený! Buď letí pro nás, nebo pro něj!“ „Kde co vidíš, Tomáši?“ „Tamhle!“ V dálce se objevily malé body, směřující k nim. Po chvíli se zastavují nad farmou. „Vidíte to? Něco spouští dolů! Co to ksakru zas je? Co mají v plánu? Jestli mi to tam splanýrujou, tak jsem v háji!“ „Prosím tě, proč by to dělali? To je blbost. Proti nám přece nic nemají. A proti zelenině, už tuplem ne. Je jasný, že tam je poslední z těch, co ti tam vlezli. Ale proč ho nevzali rovnou, tomu nerozumím“. Odvěti s humorem Martin, a všichni čekají, co bude dál. Po pár vteřinách vytahují roboti velikosti dlaně za pomoci vláken, podobných pavoučím onoho pátého, zmítajícího se muže. Jakmile je muž zcela venku z podzemí, přebírá ho již známé vozidlo, které s ním vyčkává ve vzduchu, zatím co roboti opravují vchod do podzemí. Během pár minut jsou naloženi i oni, a jako s předešlými odlétají k městu. „Tak pánové,

evidentně toho ještě hodně nevíme.“ Prohodí Tomáš, a přece jen raději stále s ostražitostí, vchází všichni do podzemí.

„Dobrý. Nikdo tu není. A dokonce to vypadá, že zloději nic nestačili poničit. Rychle nabere-me, co je třeba, a jdeme zpátky. Bude asi nutné, si s Eliškou podrobněji popovídat. Ta holka nejspíš ví víc, než tušíme.“ „To jistě Tome, jen jestli bude ochotná, nám něco vůbec sdělit.“

„Honzo, jak jste to tu zvládli? Co dělá, a kde je Eliška? Máme nové zprávy!“ „Ahoj, jaké? Eliška konečně po obědě usnula.“ „A řekla ti něco?“ Ptá se Tomáš, zatím co vybaluje potraviny. „No, ani ne. Stále kreslila, nebo koukala z okna. Vlastně přinesla mi zas jeden obrázek, na kterém jsou chytáni nějací chlapi, a komentovala to tím, že se ničeho nemusíte bát, že s „nimi“ už mluvila. „Tak to by odpovídalo...“ Víš, co se nám totiž stalo?“ „Jak to mám asi tak vědět, Tomáši, když mi nic jiného neřekla?“ „Tak dobře poslouvej. Když jsme tam přišli, poletovala nad farmou vozidla, která pochytala čtyři chlapy, a odlétla s nimi. Po chvíli se vrátilo už jen jedno, které vypustilo miniaturní roboty, kteří vytáhli pátého chlapa z podzemí. Pak vchod opravily, a všichni odletěli směrem k městu. A teď mi řekni: jak to, že se vrátili pro pátého chlapa, když o něm před tím nevěděli? Evidentně jim o něm řekla nějakým způsobem právě Eliška. Ten obrázek to potvrzuje.“

Když Eliška vstane, a přijde k nim do obývacího, snaží se Honza zapříst rozhovor: „Ahoj Eliško! Jak si se vyspala? Přinesli jsme spoustu jídla, abys neměla hlad! A víš, co se nám tam stalo?“

„Vždyť to víte, že to vím. Kreslila jsem vám to, jen jste tomu nechtěli věřit. A když jsem zjistila, že „oni“ odvezli jen čtyři, zavolala jsem je zpátky. Já když chci, tak s nimi mluvím skrz přenos energie. Víím i to, že opravili poškozený vchod do farmy.“

Z téhle zprávy, byli všichni, jak opaření, i když jak říkala Eliška, věděli to, jen si to neuměli vysvětlit, a tudíž si to nehodlali připustit.

„A proč jste mi nevěřili? Protože, jako lidi, jste zcela ztratili pouto s přírodou a přišli jste o přirozené myšlení. Jediné, čemu věříte, jsou čísla a vědecky ověřená data. Stali se z vás slepci, kteří většinou věří lžím ostatních jen pro to, že jsou slyšet nejvíce, přitom je známo, že nejvíce je slyšet zlo a lež. Nad tím, už se nezamýšlíte, a jdete poslušně za ním. Prázdnotu jste dokonali pokusy s počítači, které vaše myšlení snížilo až na mizivé minimum, a dokonce jste si ve své nadutosti začali zahrávat s vlastními životy, když jste začali vyrábět myslící techniku, abyste si zlehčili práci ještě více. Ta lidstvo nakonec zcela pohltila, a málem za-

hubila, jelikož začala přebírat veškeré fungování, myšlení a dostala většinu lidí na životní dno, jelikož jim sebrala práci. To vše může za to, že jste se stali loutkami vládnoucích, loutkami bez zdravého rozumu, a zem dopadla takto. I vy, jste tím postiženi. Naštěstí ne tolik, co jiní. Proto „oni“ vám dávají ještě šanci. „

Nikdo se není schopný po tomto proslovu Elišky, zmoci na kloudné slovo, na kloudnou otázku. Až po notné chvíli, se odváží Martin: „A ty jsi tedy kdo? A co ještě víš? Můžeš nám ještě něco říct?“

„Proto tady také jsem, a proto, si vybrali právě vás, abych zde byla. „

„Cože? Ty jsi od nich vyslaná? Ty jsi nepřišla o rodiče?“ Ptá se jak v mdlobách Tomáš.

„Jak se to vezme. O rodiče jsem přišla, ale k vám mne přiřadili cíleně, abyste šířili to, co vám povím. „Oni“ ví, že jste jiní, než většina. Že jste dokonce lepší, než ostatní tady venku. A také kvůli Honzovi, jsem tu. Až se vrátí, bude mít totiž za úkol ve své době pro nás sbírat určité vzorky, které nám chybí.“

„Pro Boha, jaké vzorky? A k čemu vám budou, když budu v minulosti, a ne tady, a teď? To přece nedává smysl, Eliško!?“

„Ale dává! Protože ty se sice vrátíš a budeš žít život, jako dříve, ale přes to, zde zůstane tvůj dvojník. Jakýsi tvůj zhmotnělý otisk. Už nyní, se tak vlastně děje. A díky tomu, budeme spolu moci komunikovat nadále, protože se sem budeš vracet v podvědomí. Díky tomu, ti budeme moci dávat instrukce. Ty ostatně dostaneš některé již před tvým odchodem. Potřebujeme, tedy „oni“ potřebují získat vzorky zvířat, které nám chybí. Již nyní vytvořili zvířata z jejich pozůstatků a klonují je, ale z mnoha druhů, nezbylo nic, jelikož jste je jako lidstvo vyhubilo již dávno. Problematiku vody a kyslíku, už mají vyřešenou v podobě systému, který mění oxid na kyslík, a voda je filtrována z veškerého kapalného odpadu, a je zabráněno jejímu úniku do vesmíru. Ale to už víte. Tedy díky tomu, brzy bude možnost zvířata klonovat ve větším měřítku. Rostliny již mají také. Jen upraveny na život v extrémním suchu a několikanásobný vzrůst.“

„A co lidi? Co s nimi mají v plánu? Něco nám sice už říkali, ale ty nejspíš víš víc!“

„Lidi? Lidé jako vy, budou žít dál tak, jak nyní. Jen s tím rozdílem, že jim budou pomáhat. Lidé, kteří se vědomě budou snažit pro svůj prospěch narušit koloběh přírody a života jiných, dopadnou stejně, jako lidé nyní ve městech. Tedy budou uzavřeni za jejich hranicemi a každý den budou skenováni jejich činy, jejich myšlenky, bez možnosti dostat se ven. Budou dělat ty nejtěžší práce, aby napravili to, co napáchali, a především aby byli odstrašujícím příkladem pro další generace. Bude se dít vše

tak, aby se zamezilo dalším katastrofám, způsobeným lidmi. Tomu napomůže i to, že již nyní jsou činěny pokusy na lidech. Vaši potomci, již budou mít v sobě část „jejich“ buněk, které jim zajistí lepší vlastnosti, především myšlení a empatii. Jinak si vše budete muset obnovit znovu, sami, abyste jen tak nezapomněli, co jste zapříčinili. Rozhodovat nad osudy jiných, vám už ovšem nikdy nebude dopřáno. Já už

jsem od návštěvy nemocnice jiná. ... Jsem jednou z prvních vybraných. Mám v sobě „jejich“ dna. A vy, mne budete brzy následovat..... „

Je večer.... Tma a psychická únava, všechny opět ukolébala ke spánku. Jen Eliška kreslí obrázek. Na něm je Honza. Honza v nemocnici, kde objímá svou ženu, těší se domů, a říká jí, že jí má mnoho co vyprávět...

Obsah

Pozdravme Pány času (rozhovor s organizátory soutěže)	3
Vojtěch Žák - Babylon	5
Zuzana Zicháčková – Zloděj zlomku časoměru	20
Petr Klepal – Za bouřlivých nocí, za větrných dní	29
Jakub Raida – Bouřný sokol	44
Zuzana Trnková - Projd	51
Josef Nazorej – Zavátá zem	62
Klára Svobodová – Zametat a chránit	67
Jiří Selidah – Jen jeden pokus	74
Jan F. Rajm – Adolfův motýl	85
Jan Parolek – Lež dospělosti	94
Tereza Kučírková – Velká medvědice	97
Alexandr Rakita – Houby z vesmíru	100
Klára Salcmanová – Jedeme	105
Petr Valášek – Inky	117
Peter Vozník – Jazero	123
Petr Rušeb – Konspirační	126
Vítězslava Felcmanová – Kuchař	146
Martina Boučková – Dohoda	150
Renata Stříbrná – O namlouvacích rituálech pozemšťanů	162
Anna Zelinová – Časová komora	165
Marcela Fialová – Nikdy tě neopustím	176
Jiří Václavíček – Plán B	190
Karel Bachroň – Cizinec z minulosti	203
Marta Francová – Surga – kletba moře	208
Kateřina Odehnalová – Loutky času	209
Kamil Nell – LP 1775	224
Alena Vernerová – Amarok	225
David Šťastný – Jak vyplnit Austrálii	229
Jáchym Dolejš – Nemožný nález	236
Martin Novák – Doktor čas	238
Václav Nerud – Sféra	241

Dorota Plachtová – Amélie	251
Adèlo Dios – Transporty ze Sovích hor	259
Ester Dobiášová – Babiččiny koblížky	265
Radka Jeřábková – Vzpomínky na Barboru	269
Robert Kočí – Hodně blízké setkání.....	272
Barbora Bártová – Překvapivé setkání	276
Lukáš Čapek – Den, kdy zemřu	277
Lukáš Čapek – Planeta rozkoše	278
Jaroslav Čechura – Náramek ještěra	282
Milan Holý – Změněná minulost	286
Jolana Charvátová – Cestování v čase	299
Kristýna Macková – Cestování v čase.....	299
Markéta Macková – Doktor Pepek a cesta do Minulosti.....	300
Karin Slabiková – Záchrana Zeměkoule	301
Patricie Švejcarová – Posedlí minulostí	301
Dominik Tomeček – Stroj času	309
Tomáš Trbušek – Srpnová iluze	309
Tereza Vlášková – Spojka z budoucnosti.....	314

Přehled dosavadních vítězů soutěže:

1.ročník	1984	Hlavička Jan	Tohle zas potomečkové ne!
2.ročník	1985	Kosatík Pavel	Pětkrát profesor Pronson
3.ročník	1986	Hlavička Jan	Rozkošná paralelka
4.ročník	1987	Kadlečková Vilma	Rosa Mathiela
5.ročník	1988	Kadlečková Vilma	Svět je zlatý důl pro toho, kdo z něj umí brát
6.ročník	1990	Vyhlička Petr	Průšvih
8.ročník	1996	Mostecký Jaroslav	Ten první..
9.ročník	1997	Bitzan Petr	Hvězdy nás přijmou
10.ročník	1998	Kostelecká Jana	Lovec
11.ročník	1999	Kříž Patrik & Geiger Jiří	Cíl: Návrat
12.ročník	2000	Marek Petr	Darebáka tam nahoře
13.ročník	2001	Vavříčka Jan Jr.	Skokan
14.ročník	2002	Vavříčka Jan Jr.	Tradice
7.ročník	2003	Pohl Milan	Hotel vašich snů
15.ročník	2004	Houdek Jaroslav	Jak se donutit vstát
16.ročník	2005	Mařík Jakub	Noshiro
17.ročník	2006	Darth Zira (Scarlet Rauschgoldová)	Pavilon šelem
18.ročník	2007	Darth Zira (Scarlet Rauschgoldová)	Ztracený ráj
19.ročník	2008	Mařík Jakub	Dítě v hoře
20.ročník	2009	Kovanic Jan	Jak zabít bratra
21.ročník	2010	Seiner Hanuš	Centrální kód
22.ročník	2011	Zelníček Richard	Nejvýznamnější zubař v dějinách sci-fi
23.ročník	2012	Klepal Petr	Adéla
24.ročník	2013	Štros Jakub	Kdyby ukřižovali Praotce Čecha aneb 48 hodin na Urquellu
25.ročník	2014	Viviana Stellata	Nezapomeň zamknout
26.ročník	2015	Klepal Petr	Boraři
27.ročník	2016	Zábrodský Vladimír	Simplonské tunely
28.ročník	2017	Klepal Petr	Rádio budoucnost
29.ročník	2018	Klepal Petr	Orbital
30.ročník	2019	Urban David	Zářivá budoucnost
31.ročník	2020	Zelníček Richard	Voynichův Manuskript
32.ročník	2021	Žák Vojtěch	Babylon

**Vydal SFK ANDROMEDA
v roce 2021**

**nákladem 15 výtisků
Redakce: Petr KAUFNER
Úprava obálky: Dáreček**